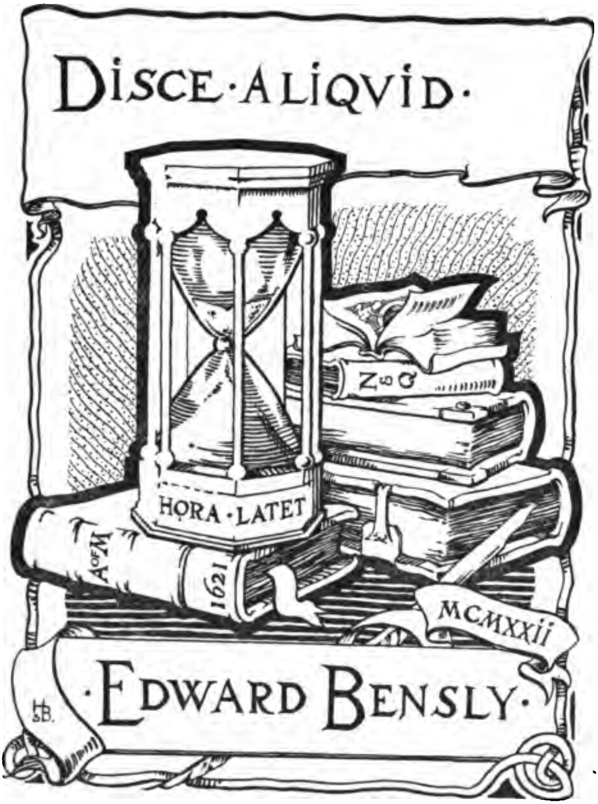
4/6

DISCE·ALIQVID·
HORA·LATET
A of M
1621
N & Q
MCMXXII
H. S. B.
·EDWARD BENSLY·

Phalaris supposed autho

PHALARIDIS EPISTOLAE.

LATINAS FECIT ET,

INTERPOSITIS CAROLI BOYLE NOTIS,

COMMENTARIO ILLUSTRAVIT

IOANNES DANIEL A LENNEP.

MORTUO LENNEPIO, FINEM OPERI IMPOSUIT, PRÆFATIONEM ET ADNOTATIONES QUASDAM PRÆFIXIT

L. C. VALCKENÆR.

EDITIO ALTERA

TEXTU PASSIM REFICTO CORRECTIOR NOTISQUE ADDITIS AUCTIOR.

CURAVIT

GODOFR. HENR. SCHÆFER.

LIPSIÆ

APUD GERHARDUM FLEISCHERUM

CIƆIƆCCCXXIII.

PRAEFATIO.

LECTORI
S. D.
L. C. VALCKENAER.

Ioannes Daniel a Lennep, ex honestissima familia natus in Frisiae metropoli, Leovardiae, quum per aliquot annos in Academia Franequerana, iuvenis animi atque ingenii bonis ornatissimus, severa lege literarum studiis invigilasset, anno MDCCXLVII. Leovardiae suorum in Graecis Latinisque literis profectuum specimen edidit, Coluthi Raptum Helenae, a se recensitum ad Codd. MSS. notis et tribus Animadversionum libellis illustratum; quibus se hominibus literatis commendavit, magnamque sui spem concitavit; quam etiam implevit, in Academia Groningana nominis celebritatem adeptus, ubi per annos quindecim, vir optimus et grata morum facilitate cuiusvis ordinis hominibus acceptissimus, linguae Graecae fuit Latinaeque magna cum laude professor.

Iam adolescens animadverterat Lennepius, ab eruditis hominibus, qui quidem linguam Anglicam non intelligerent, aut qui libros istos, superioris seculi fine vulgatos in Anglia, his in oris oppido raros, sibi comparare non possent, vehementer desiderari, quae patrio sibi sermone scripta, exquisitae eruditionis plena, dedisset primi ordinis Criticus, Richardus Bentleius,

occasione Phalaridis Epistolarum typis Oxonianis a Carolo Boyle vulgatarum. Ceperatque adeo Lennepius, Anglicae quoque linguae callentissimus, consilium ista summi Bentleii scripta perdocta in Latinam linguam convertendi, atque una cum Phalaridis quae dicuntur Epistolis, ad scriptos Codices conferendis, evulgandi.

Quidquid ad hoc suum institutum pertineret quum collegisset, illud animose aggressus ita coepit persequi, ut suo tempore potuisset opus egregium in publicum prodire: sed invidum fatum, quod literis Graecis mihique iuvenes Frisios abstulerat egregios, Higtium, Piersonum, Koenium, impendebat etiam Lennepio. Corporis καχεξία, morbis chronicis debilitati, nulla corrigi poterat medicina: haec opus incoeptum retardavit, et per aliquot saepe menses continuos prorsus interrupit.

Ex Academia tamen Groningana vocatus in Franequeranam anno MDCCLXVIII., ut in locum succederet Gisberti Koenii, eruditissimi viri, obitu acerbo vacuefactum, vix novo muneri linguae Graecae professoris fuit inauguratus, quum sic imbecille corpus lecto affigeretur, ut tertia vice ad Thermas fuerit Aquisgranenses delatus, futurum sperans, ut, quod ante illic invenerat, levamen malis experiretur. Sed morbus in dies ingravescebat: in pago urbi Aquisgrano vicino; ubi prope fontem, (in quem plane conveniunt Homerica,

Ἡ μὲν γάρ θ᾽ ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἡ δ᾽ ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ
Ἢ χιόνι ψυχρῇ ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.)

aeger decumbebat, media aestate anni MDCCLXX. paene iam morienti, sed in cuius morientis corpusculo liber animus et sanus vigebat, ultimum ego vale dixi; vitam ille tamen vix vitalem per aliquot adhuc menses

sustinuit, usque in sequentis anni Februarium; cuius mensis dies sextus quod inerat vitale tandem exstinxit, nostrumque Lennepium literis elegantioribus rebusque adeo humanis abstulit, annos natum sex et quadraginta, menses duo, dies viginti.

Quum e Frisia Lennepius abduceretur Aquisgranum devehendus, Bentleiana quidem iam dudum typis erant Groninganis eleganter expressa; sed in Epistolis Phalarideis pervenerant tantum operae ad Epistolarum centesimam usque sextam sive paginam 305. Ut opus evulgari posset, quod deerat erat supplendum: et maximam partem ex schedis suppleri poterat Lennepii, tametsi partim tantum ad editionem paratis. Rogatus paulo post obitum Lennepii a librario, ut quae deessent operi edenda pararem, hoc quidquid esset oneris non illibenter in me suscepi: neque multo post editioni parata Gróningam misi; sed, aliis in rebus et in vernaculis libellis divulgandis occupatus, librarius vix tandem hoc anno perfecit, ut illa typis exprimerentur. Ut recte neque vitiis foedata typographicis prodirent, curaturum se promiserat amicus Lennepii, vir magnis suis meritis celeberrimus, Nicolaus Guilielmus Schroederus; quodque pollicitus fuerat non tantum praestitit, sed et laboriosos maxima cum cura conficere dignatus est Lennepii Phalarideis subiectos Indices.

De his Epistolis quamvis satis copiose dixisset Bentleius, nonnulla tamen dicturus fuisse videbatur etiam Lennepius, si opus ipsi contigisset ad umbilicum perducere.

Bentleius in Dissertatione de Phalaridis, Themistoclis, Socratis, Euripidis aliorumque Epistolis, et de fabulis Aesopi, in Responsione quoque, qua Dissertationem suam vindicat a censura Caroli Boyle, sic evicit, has Epistolas sub nomine Phalaridis a recentiore sophista fuisse confictas, ut ea res amplius in controversiam cadere non possit. Qui hoc post renatas in

Italia literas iam viderant, homines eruditi nonnulli de Luciano tanquam earum auctore, alii cogitarunt de Adriano sophista; vid. I. A. Fabricii Bibl. Gr. L. II. c. X. §. 1. sed nihil admodum habebant, quo niterentur. Venit aliquando in mentem Lennepio, eiusdem esse, cuius sunt Epistolae sub Diodori Siculi nomine Italice et Latine vulgatae: haec in scheda quadam notaverat Noster:

„[Has Epistolas] sub Diodori nomine citat P. Car- „rera Thes. Antiq. Sic. Vol. IX. p. 32. de cuius Epistolis „leg. Fabricius B. Gr. XIV. p. 227. — Est in quibusdam „magna convenientia. Concluderem fere, nostras Pha- „laridis Epistolas esse huius Diodori foetum, ex „rerum et styli convenientia. — Si non idem est cum „nostro, has saltem Epistolas sequutus fuit, et quidem „copiosiores, quam nunc sunt: memorat enim res plu- „res, quam quarum mentio fit in his Epistolis. Pha- „laridis Epist. 148. conf. cum Diodori IV. — Phalaridis „12. cum Diodori VI. — Phalaridis 6. cum Diodori VII. „— Phalaridis 30. et 104. cum Diodori IX. — Phala- „ridis 143. cum Diodori XXII. — Phalar. 101. cum Dio- „dori XXXV. — Phalar. Ep. 54. cum Diod. XXXIX. — „Phalar. 23. 56. et 38. cum Diod. XLV. — Epistola Dio- „dori XXXVII. responsum est ad Phalaridis Epistolam „104.“ Ex his horumque similibus nihil aliud conficias, nisi id unum, has ficti Phalaridis Epistolas a literato nugatore lectas, qui, homo forsan Italus, ad simile quid tentandum hoc exemplo motus, istas sub Diodori Siculi nomine latine scripserit vel italice, tanquam a se de Graecis conversas. Sed, his missis, satis erit dixisse paulo curatius, quibus instructus fuerit Lennepius praesidiis ad expoliendas Phalaridis Epistolas.

Ipse quidem Lennepius ad editas Epistolas tres contulit Codices Lugduno-Batavae Bibl. quorum lectiones memoratu dignas designavit in notis literis A. B. C. Illo-

rum primus, quem reliquis vetustiorem glossae indicant marginales, in charta scriptus, exhibetur in Catalogi p. 386. N° 58. Secundus, cuius lectiones litera B. notatae sunt, prostat ibidem N° 49. in charta bombyc. manu satis antiqua scriptus. Tertius Codex recens est chartaceus. Anglici Codicis MS. ex Bibl. Regia Cottoniana, qui litem Boyleum inter et Bentleium, utroque indignam, sed nobis utilissimam et posteritati, peperit, collationem accuratissimam ad Ed. Boyleanam in gratiam Lennepii ab amico Clariss. D. Ruhnkenio rogatus instituit vir humanissimus Henricus Gally, S. T. P. Canonicus Norwicensis et Glocestriensis; qui, dum fuit in vivis, Magnae Britanniae Regi erat a sacris. In hoc Codice Epistolae leguntur CXXVIII. In eius marginibus alterius etiam prostant Codicis, quocum fuit collatus, lectiones, quas ad Lennepium etiam misit humanissimus Gally. Codicis, quondam Palatini, nunc Vaticani, lectiones, olim adnotatas a Neveleto ad Edit. Aurelianensem Epist. Graecanicarum, cum Lennepio communicavit, qui illum magni faciebat, Tib. Hemsterhusius. Studium autem P. Burmanni Sec. in iuvandis iuvenibus literatis Lennepio paravit, quas a clariss. Gorio Burmannus acceperat, lectiones trium Codd. Bibl. Mediceo-Laurentianae; sed huius collationis pars tantum ad Epist. usque LXXII. ad Lennepium pervenit. Codicem MS. Epistolarum Phalaridis suo sibi aere Burmannus comparavit, quem, qua est vir celeberrimus insigni humanitate, Lennepio misit utendum: iste Burmanni Codex continet epistolas CXLVI; absunt Epistolae, quae in hac leguntur Edit. LXXVIII. et XIV.; eaedem absunt ab Ed. Veneta, quacum maxime conspirat Codex Burmannianus. Praeter Codices accurate contulit Lennepius Edit. Aldinam anni MID. hac priorem Venetam, anni MIID., curatam a Bartholomaeo Iustinopolitano, qui Latina Graecis adiecit, habuit utendam a Petro Fonteinio, qui, natus in Frisia, vir politissimus atque

eruditissimus, sibi vivens et Musis artem criticam tractat Amstelaedami. Continentur isthac Ed., praeter Phalarideas, Epistolae Apollonii et Bruti. Iam ante Phalaridis Epistolarum Latinam versionem, a se concinnatam, Florentiae vulgaverat anno MCCCCLXXX. Franciscus Aretinus; quam, saepe renovatam, emendavit Thomas Savius, Medicus Lugdunensis, ex cuius recensione Epistolae ab Aretino versae prostant saepius vulgatae. Adhibuit etiam Lennepius Edit. Basil. Gr. Lat. anni MDLVIII, in qua versio legitur Latina Thomae Naogeorgi, Straubingensis. Eadem paene versio est in Edit. quam Eilhardus Lubinus curavit Rostochii anno MDXCVII, et in Edit. eiusdem anni Commeliniana. Latina, quae sub nomine prostant Iacobi Cuiacii in Epist. Graecanicis, saepe sequutus Nobiliss. Carolus Boyle, Eques, Phalaridis Epistolas edidit Oxoniae anno superioris seculi XCV. et Latine versis notulas adspersit. Cum Epistolae in Ed. Oxoniensi aliisque ipsius iudicio ordine legerentur perturbato, et hac in parte Codices ab Edd. atque inter se valde discreparent, Lennepius ordinem Epistolarum prorsus immutavit, ut suis scilicet singulae temporibus viderentur scriptae: hoc, Oxoniensis Editionis lectoribus incommodum futurum, ab amico factum nollem; et, quam facilis sit in hac re in errorem prolapsio, suo ipsius exemplo, cum ad Epist. pervenisset CXII., discere potuit Lennepius. Huic malo medebitur duplex Index Epistolarum a clariss. Schroedero subiectus.

Diversorum, quae prostant, interpretationes Lennepium a nova versione Latina concinnanda non deterruerunt, qui, memoratis diversis lectionibus, quae alicuius viderentur momenti, has ficti Phalaridis Epistolas dignas censuit, quas luculentis adnotationibus exornaret; de quibus dixeris, quod de Casauboni in Persium commentario dixisse perhibetur Ios. Scaliger. De his Epistolis, a docto sophista, homine, meo qui-

dem iudicio, in Italia nato, cui lingua Graeca non erat vernacula (vid. a me notata in p. 200.), scriptis, paene nimis est severum magni Bentleii, sed ab editore Boyleo irritati, iudicium. Homines eruditi, qui illas arbitrabuntur Lennepii elaboratis observationibus non satis dignas, tot tamen egregias in scriptores Graecos emendationes hac secum occasione communicatas laetabuntur, seque Lennepio fatebuntur permultum debere propter eximia Bentleii opera, quae Latina fecit, ipsique etiam quos in his reperient Bentleianis errores condonabunt; unum, ceteris graviorem, in illius Respons. p. 214. corrigent, legentes, *Perictione, — quae, licet Pythagoréa, Ionice scripsit.**) — Habuit procul dubio Lennepius sui ipsemet operis chartas editas, in quibus, ut credere convenit, errores quosdam suos correxerit, a se detectos, atque a me aliisque indicatos: sed harum nulla cum librario, neque adeo mecum fuit communicata: ipse itaque quaedam conscripsi, quae hunc etiam defectum supplerent. Illa, postquam testimonia quaedam pro more exhibuero de his Epistolis iam olim lectis ut Phalarideis, docto lectori proponentur.

[*) Post etiam corrigendum *Ionici Perictyonae.* Sed mox p. 215. suum in sexum revolvitur. Neutrum horum correxit Lipsiensis Editor Phalarideorum Bentleii p. 366. adeoque pro virili parte auxit errorem vafre scilicet absconditum *Perictyone* mutando in *Perictyones*, parum ille sibi constans ac tenax consilii, *ut versio Lennepii κατὰ λέξιν exprimeretur, nulla illius mutatione facta.* Praefat. p. V. Ceterum forma *Perictione* unice tenenda, reprobanda *Perictyone.* Conf. Boeckhii Not. Crit. ad Pindari Nem. VI. 40. p. 536. *G. H. S.*]

TESTIMONIA VETERUM,

QUI PHALARIDIS, UT EPISTOLARUM SCRIPTORIS, MENTIONEM FECERUNT.

Io. STOBAEUS, qui dicitur, in Florileg. Tit. VII. p. 92. ubi maxima pars legitur Epist. Peristheni inscriptae, quae est in Ed. Boyl. LXXII. in Ed. Lennepii XV.

— Tit. XLVII. p. 344. ubi (in marg. Cod. MS. Leid. legitur ἐκ τῆς Φαλάριδος) initium est Epist. in Ed. Boyl. XXXVIII. Lenn. LXXXI.

— Tit. LXXXIV. p. 493. Phalaridis exstat ad Axiochum Epistola, in Ed. Boyl. CXX. Lenn. CXLIV.

PHOTIUS in Epistolarum CCVII. ad Amphilochium scripta primus spurias esse vidit, saltem ut Phalaridis dictas memorat:

Ἔχεις, ait, τὰς εἰς Φάλαριν, ἐκεῖνον, οἶμαι, τὸν Ἀκραγαντῖνον τύραννον, ἀναφερομένας ἐπιστολάς.

SUIDAS: *Φάλαρις, Ἀκραγαντῖνος, τυραννήσας Σικελίας — ἔγραψεν ἐπιστολὰς θαυμασίας πάνυ.*

Isthac aetate quaevis admirabantur huius generis.

IOANNES TZETZES Hist. Chil. I. v. 669.

Αὐτὸς δ' ἐκ τῶν Φαλάριδος ἐκείνου τοῦ πανσόφου
Ἐπιστολῶν σοι γέγραφα ταύτην τὴν ἱστορίαν. κ. τ. λ.

— Chil. V. v. 837. *περὶ Τεύκρου γραμματέως τοῦ Φαλάριδος.*

Οὗτος ὁ Τεῦκρος γραμματεὺς Φαλάριδος ὑπῆρχεν,
— — — — — ὃς κλῆσιν μὲν ἐκέκτητο τυράννου,
Τοῖς δ' ἔργοις ἄλλος δίκαιος ὑπῆρχεν Ἀριστείδης.

In proximis varia enarrantur ex his Epist. sumta.

— Chil. XII. v. 461.

Οὗτος πικρὸς ὁ Φάλαρις πᾶσι δοκῶν ματαίως
Δεικνύει ταύτην φλύαρον τὴν δόξαν πεφυκέναι
Τῷ ἀποδεῖξαι, παρ' αὐτῷ πεντάμηνον εἰς χρόνον
Τὸν μέγαν, τὸν φιλόσοφον διάξαι Πυθαγόραν.

[Quem Tzetzae locum e Comment. ad Lycophronem citavit Lennepius p. 2., eum inter haec testimonia non referendum esse, postea intellexit meliora edoctus ab Hemsterhusio p. 50. *G. H. S.*]

NONNUS, sive potius MAXIMUS, in Gregor. Nazianz. ed. Montacutii p. 144.

ὁ Φάλαρις ἐν ἐπιστολῇ φησι, Περίλαόν τινα κ. τ. λ.

Cum ex ista *Συναγωγῇ ἱστοριῶν* nonnulla descripsisset, et errorem scriptoris notasset *Michaël Apostolius* Cent. XX. pr. XIII. *aliter rem se habere, ἔστι γε,* inquit, *τῷ θέλοντι κατιδεῖν ἐκ τῆς πρὸς Ἀθηναίους ἐπιστολῆς τοῦ Φαλάριδος ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπολογουμένου.*

Editi Grammatici, qui ex aliis tamen Sophistis quaedam protulerunt, nihil habent sub nomine Phalaridis: ineditus recentioris est Graeculi Gramm. libellus in Bibl. Medicea, (non Sangerman.) ex quo secum communicatum a Cl. Ruhnkenio locum, quo Phalaris memoratur, Lennepius exhibet in Adnotat. p. 332. [Citat Phalarin Scholiastes ad Aristoph. Plut. 142. *G. H. S.*]

x*

L. C. V.

ADNOTATIONES

IN

EPISTOLAS FICTI PHALARIDIS ET IN OBSERVATA LENNEPII.

Pag. 6, 26. *Ἐπὶ τοσοῦτον βάθος καὶ παιδείαν διδαχθεῖσας*] Hic vulgata mihi lectio non displicuisset: *ἐπὶ τοσοῦτον βάθος παιδείας ἀχθεῖσας*. In *Thoma Mag.* reliquerunt intactum *Βάρος νοῦ·* ubi corrigi debebat *Βάθος νοῦ.* neque sane *βάρος πλούτου* dixerat *Sophocles* in Ai. v. 130. sed *πλούτου βάθει*, quod et Codd. servarunt MSS.

Ibid. v. 31. *Καὶ μόνην*] Litera repetita legendum, *ἢ καὶ μόνην*. praecesserant enim ista: *ἣν (ψυχὴν) ἐχρῆν πρώτην ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνησκῆσθαι*. sequi omnino debuit, *ἢ καὶ μόνην*.

P. 19. Fragmentum tractat Tragoediae *Lennepius*, quod ex Niobe suspicatur esse *Euripidis*. Primum *Aeschylus* et *Sophocles* huius nominis edidere dramata, non *Euripides*: hoc arbitror me ostendisse Diatribes in *Eurip.* p. 13. B. C. Deinde in Tragici verbis, quae disiecta recte composuit, disponendis *ἤμβροτεν, οὐδ' ἔτυχεν*. Atticis magis usitatum *τιθηνεῖται*, quam *τιθηνεῖ*, non debebat mutari. Quod Tragico tribuitur, *τῶν σπαργάνων ἐρειπίοις*, vix, opinor, diceretur: sed *χλανιδίων ἐρείπια* sive *ῥάκη* sunt ipsa *σπάργανα*. *Suidas: Σπάργανα, κυρίως τὰ ῥάκη*. *Panni linteaminum*, quibus recens natus infans involvebatur, commode dicuntur *χλανιδίων ἐρεί-*

[* Numeri marginibus adscripti indicant paginas editionis Groninganae.]

πια· ut alibi πέπλων ἐρίνια. Quia autem *tenuium* erant *linteorum* panni, a Tragico vocantur λεπτοσπάθητα. in vulgatis λεπτὰ πάθη τῶν feliciter *Xylander* iam viderat vocem latere λεπτοσπαθήτων. hoc, ab aliis etiam probatum, reiici non debebat. Parum equidem dubito, quin tres fuerint ex *Sophoclis* Niobe senarii, hac ratione scribendi: [ἡ τραγικὴ τροφὸς τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται,]

Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις
Θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον
Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

et in his simplex elucet *Sophoclis* maiestas. *Laborem diurnum mutans nocturno*, nutrix in curandis infantibus eleganter dicitur πόνῳ πόνον Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν XI
καθ' ἡμέραν. *Sophocles* in Ai. v. 877. Πόνος πόνῳ πόνον φέρει. Oed. in Col. v. 500.

Φύλασσε πατέρα τόνδε· τοῖς τεκοῦσι γὰρ
Οὐδ' εἰ πονεῖ τις δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.

et vere dicitur a *Plutarcho* T. II. p. 496. E. mater in alendis fovendisque infantibus omnem istum laborem insumere μηδὲν ἡδὺ καρπουμένη· neque enim hi sunt labores, de quibus dixeris illud Polydamantis *Xenophontéi* ex Hellen. VI. p. 340, 35. ὅτι ἐκ τῶν πόνων καὶ τὰ μαλακὰ γίγνεται. — Dicta autem sunt λεπτοσπάθητα χλανίδια, ut dicitur λεπτόμιτον φάρος in *Euripidis* Andromache v. 831. Versus est *Aeschyli* apud *Pollucem* VII, 78.:

Σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι.

Hesychius: *Τριμίτινα ὑφάσματα, τρίμιτα.* et: *Τρίμιτον, τὸ εὐσπάθητον ἱμάτιον.* Quod *spatha* erat *textoria*, non *pectine*, *percussum*, σπαθητὸν vocabant: hinc remanserunt, ignota Lexicographis, *Εὐσπάθητον*, *Λεπτοσπάθητον* et *Καιροσπάθητον*. ex *Hermippo* Comico *Καιροσπάθητον ὕφασμα Suidas* praebet in v. *Ἀνθέων*, rectius emendatus a *Toupio* in Epist. Crit. p. 66. quam a *Piersono* ad *Herodian*. Gramm. p. 456. Quid fuerint καῖρος, καίρωμα, καίρωσις, καιρωστρίδες, discere licet ex *Eustath.* in *Hom.* Od. *H.* p. 373. et 374.

P. 23. a. v. I. in *Eustathii* verbis ex Epist. ined. una litera interiecta scriberem, *βάθος μὲν οὐκ ἀντάξιον λόγου*, id est, *μεῖζον λόγου*, pro οὐκ ἂν ἄξιον. [Lenius: *οὐκ ἀνάξιον*. Initio autem scribam: *Ὅτε δὲ καὶ τὴν* —. *G. H. S.*]

P. 24. b. qui laudatur ex *Stobaeo Dorotheus* ut rerum Sicularum scriptor, est fictum nomen: talia sunt in *Stobaei* Florilegio permulta, ex duobus libellis descripta nugarum plenis, qui prostant inter opuscula *Plutarchi*.

P. 26. v. 34. δι' ὀργῆς ἔχειν ἐμοὶ legitur et in Cod. *Meermanni*, cuius scriptum Codicem utendum habui, in quo paucae quoque legebantur *Phalaridis* Epistolae.

P. 30. v. 82. Σύνοιδα μὲν ἐμαυτῷ ἔκθεσμα δρᾶν] Aliorum more scripserat et suo δρῶν· scribere etiam potuerat δρῶντι· ut p. 84. v. 31. ἐμαυτῷ σύνοιδα μάλιστα ἀνιωμένῳ. — In *Eurip.* Or. legitur v. 396. — σύνοιδα δεῖν' εἰργασμένος. Interpres Iobi XXVII, 6. οὐ σύνοιδα ἐμαυτῷ ἄτοπα πράξας. conf. *H. Stephani* Append. Thes. L. Gr. p. 168. et corrigatur *Lucianus* de Saltat. T. II. p. 303. σύνοιδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινουμένη: syllaba praecedens eliserat praepositionem.

XII P. 32. v. 95. vox πολῖται videtur vitiosa. voces autem ἄξιοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι πολῖται absunt a MS. *Meerm.* Sensus inesset sic scriptis: πολιτῶν δὲ εἴ τις ἐστὶν, ᾧ ὁ μόρος οὐκ ἤρεσεν, εἰδέτω —. ita certe scribendum pro ἰδέτω.

P. 46. v. 69. In loco *Alciphronis* probandum videretur, τρίκουρον καὶ ταλάντατον γερόντιον, ex MS. cum *La Crozio* et *Toupio* in Epist. Crit. p. 143. Quod vero *D'Orvillio* τρικόρωνον venit in mentem ad Charit. p. 444. monuit me Cl. *Ruhnkenius* confirmari Codice Regio Paris. in quo sic scripta legerentur *Alciphronis* verba: οὐ παύσῃ τρικόρωνον καὶ ταλάντατον γερόντιον πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίᾳ ἀνθούσας ἡμᾶς.

Ibid. v. 70. Τηλικοῦτος ὢν scripsisse videtur Sophista, et γέρων ex interpretamento fluxisse.

P. 47. b. In *Lucianeis* hic propositae coniecturae praeferenda est coniectura *I. I. Wetstenii.*

P. 52. b. *Locis supra citatis addo*] Haec quaeque sequuntur ad finem usque pag. retractata, ut equidem puto, reiecisset *Lennepius*: esse certe reiicienda ipsum iam ante hoc decennium monueram. Ista scribens forte fortuna non recordabatur, alibi quoque *Plutarchum Euripidea* nobis ex Bellerophonte quaedam exhibere, nempe T. II. p. 529. E. μηδ', ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Πήγασος, "Επτησσ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ θέλοι τῷ Βελλεροφόντῃ, τοῖς δεομένοις ἑαυτὸν ἐκδιδόναι καὶ συνεκταπεινοῦν. In altero legitur

Plutarchi loco T. II. p. 807. E. de Agesilao: περὶ τὰς τῶν φίλων σπουδὰς αὐτὸς αὑτοῦ γενόμενος ἀσθενέστατος καὶ ταπεινότατος, ὥσπερ ὁ *Euripidis* Πήγασος, ''Επτηξ' ὑπείκων μᾶλλον, ἢ μᾶλλον θέλοι. Hiatum saltem, qui *Grotium* non offenderat, evitat *Heathius*, corrigens ἢ καὐτὸς θέλοι. In altero loco *Plutarchi* nomen; τῷ Βελλεροφόντῃ, facile liquet ad ὑπείκων fuisse adscriptum. *Euripidis* Bellerophonti Pegasus

''Επτηξ', ὑπείκων μᾶλλον, ἢ θέλοι — —

Ab hoc prorsus diversus est veteris Comici, locum tamen Euripideum respicientis, versus elegantissimus:

''Επτηξ', ἀλέκτωρ δοῦλος ὣς κλίνας πτερόν.

quem versum Comici ter adhibet *Plutarchus*, T. I. p. 193. C. p. 293. F. T. II. p. 762. E. Horum locorum primum excitans *Florens Christianus* in *Aristoph.* Vesp. v. 1481. ista sic Latina fecit: *Obnoxiam alam flexit, ut gallus tremens. Scaliger* nescio cur posuerit in Proverb. Strom. v. 594. ''Επτηξ', ἀλέκτωρ ὥς τις, ἐκκλίνας πτερόν. *Galli instar horret, flectit alas qui suas.* Dicaces Attici transtulerunt XIII
in *Phrynichum*, cum ὑποπτήσσων theatro eiiceretur: vid. *Aeliani* V. H. XIII. c. XVII. quaeque ibi notantur. Legitur in *Aristoph.* Vesp. v. 1481.:

Πτήσσει Φρύνιχος, ὥς τις ἀλέκτωρ.

de quo dicto *Bentleii* vid. iudicium in Respons. ad Obi. *Boyl.* p. 148.

P. 62. v. 5. Τμῶν γε ἕνεκα] Hic significat, *ad vos quod attinet.* ut apud *Lucian.* T. I. p. 49. p. 143. p. 578. *Dion. Chrys.* p. 463. B. *Plutarch.* T. I. p. 964. C. *Iulian.* apud *Suidam* in Χρῆμα. etc. ne dicam Atticos, *Xenoph.* 'Απομν. IV. p. 466, 9. *Demosthen.* p. 23. §. 20. p. 277. §. 24.

P. 64. v. 19. Σχολάζειν πρὸς τῇ λύρᾳ] Insolentior ista est structura: plerumque post σχολάζειν omittitur praepositio, quae tamen in aliis idem significantibus loquendi formulis suam semper sedem occupat. In Hexaplis *Origenis*, quae vocantur, ad II. Reg. VIII, 19. Hebraea vox, *sacerdotes* significans, ab *Aquila* reddita dicitur ἱερεῖς, a *Symmacho* σχολάζοντες. quod absurdum. Ab interpretum Graecorum, qui quidem Antiqui Foederis Sacros istos Libellos quodam modo reddiderunt, longe doctissimo *Symmacho* dicti fuerant ἱεροῖς σχολάζοντες, *sacris vacantes.* θεῷ σχολάζει et προσευχαῖς σχόλαζε leguntur et in Epistolis *S. Ignatii.*

P. 66. v. 87. *Εἰς ἑταιρείαν ἐμήναμεν*] Significare nequit *factionis insanivimus studio.* ut is sensus, legitimus, enascatur, una litera auctius legendum: *μεμήναμεν·* hoc est *insanivimus*: alterum, *ἐμήναμεν*, notat *in furorem egimus.* Rarius simplex *μῆναι* in *Aristoph.* tamen legitur Thesm. v. 568. et alibi: multo frequentius *ἐκμῆναι.* Notum illud, quod tribui solet *Platoni τῷ πάνυ,*

Ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίων.

P. 68, 40. *Τυραννοκτονεῖν*] Hic, syllaba repetita, *τὸ τυραννοκτονεῖν* requiritur; paulo post illud ipsum recte legitur absque articulo.

P. 70, 46. Pro *ἀλλ' οὐδὲ* optime correxit *Lennepius μᾶλλον δέ.* Ista formula, qua praecedentia corriguntur, restitui debet *Dioni Chrys.* Or. xxxiv. p. 427. c. ubi urbis *Malli* nomen quaesiverat *Casaubonus*: auctor illic est Tarsensibus *Dion*, ut, aliquid de iure suo remittentes, vicinos, Mallotas, aliosque clementer tractent: *οὕτως*, ait, *ἑκόντες ἀκολουθήσουσιν ὑμῖν ἅπαντες, καὶ θαυμάζοντες καὶ ἀγαπῶντες.* tum sequuntur ista: *ὃ μεῖζόν ἐστι τοῦ εἶναι παρ' ὑμῖν καὶ δικάζεσθαι μᾶλλόν.* ingeniose *Casaubonus*
xiv *Μάλλον*, perperam corrigit *καταδικάζεσθαι.* sic ille scriptis significari posse putabat: *quod maius fuerit, quam si adiudicata vobis fuerit ipsa Mallus.* Docte *Henr. Valesius* Emend. p. 65. vulgata *καὶ δικάζεσθαι* tuetur et vere explicat; sed haeret in *μᾶλλον*, videturque *Casauboni* probasse *Μάλλον.* Sed nec *Valesius*, neque *Casaubonus* usquam legerant *τὸ εἶναι παρ' ὑμῖν.* In *τοῦ εἶναι* nemo Criticus negabit monitus voces hic latere *τοῦ θύειν.* Sic itaque sua *Dioni* postliminio restituo: *ὃ μεῖζόν ἐστι τοῦ θύειν παρ' ὑμῖν καὶ δικάζεσθαι. μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν οὐδ' ἥντινοῦν ἔχει ὠφέλειαν, ἐπελθεῖν ἐπὶ θυσίαν δεῦρο ἢ τοὺς Ἀδανεῖς, ἢ τοὺς Αἰγαίους.* — Possent et aptiora dari ad vicina ficti *Phalaridis*; sed haec me nimis diu detinerent.

P. 70, 57. *Ἔνθα ἔμελλον ἐμπρόσωποι ἔσεσθαι*] Graecis usitatam vocem si adhibuit, scripserat *ἀντιπρόσωποι*, et probabiliter, syllaba repetita, *τοῖς λοιποῖς, εἰς τὸ μηδὲν καθ' ἡμῶν τεκταίνειν κακόν.*

Ibid. v. 58. *Ἄλλοι δ' ὄψεις ἐξηράνθησαν*] Meo quidem arbitratu defendi non debet, sed emendari, *ὄψεις ἐξηρέθησαν.* legerat illud Sophista eadem structura apud *Thucyd.* cuius phrasin imitando ubique conatur exprimere: vi. c. 24. *τὸ μὲν ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξηρέθησαν ὑπὸ τοῦ ὀχλώδους τῆς παρασκευῆς.*

P. 76. v. 75. *Καταπαρέντες εἰς τὴν Ἱμεραίων θηρόβοτον ἄχρι τῶν στηθῶν — τῇ λώβῃ διενυκτέρευσαν.*] In ultimis primum usus Graecorum praepositionem requirit, *ἐν τῇ λώβῃ διενυκτέρευσαν.* — Deinde *defixi in foveam, in qua ferae alebantur,* non sane a verbo *καταπαρεῖναι* dici poterant *καταπαρέντες*· tale enim verbum natura praepositionum non admittebat; et, ductum a *παρίημι*, *παρεὶς* vim habet activam: frequentatum illud Tragicis redditur a Grammaticis, *ἐάσας*, *καταλιπών*. A *πείρω* formantur *παρεὶς*, *περιπαρεὶς*, et hic, quia, corpore inferiore ad pectus usque per os foveae demisso, quod a feris devoraretur, defigebantur, dicuntur *καταπαρέντες*. *Hesych.* *Καταπείροντες, καταδήσαντες.* *Defixum deligare* dici potuit *καταπείρειν*· et *καταπαρεὶς*, ut *ἀναπαρεὶς*, *διαπαρεὶς*, *περιπαρείς*. *Herodotus* IV. c. 94. *ἢν ἀποθάνῃ ἀναπαρεὶς* (*ἀκοντίοις*). *ξιφῶν ἀκμαῖς ἀναπείρεσθαι* est in II *Maccab.* XII, 22. *Lucian.* T. I. p. 439. *μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες.* Legitur apud *Philon. Iud.* de Somniis p. 1132. c. *βάτοις καὶ τριβόλοις περιπειρόμενος.* et p. 1122. B. *δυσαναπορεύτοις βαράθροις περιπαρέντες.* ubi legi forsan debet, *δυσδιαπορεύτοις βάτοις π.*

P. 78, 1. *Τφῄρηκα τῆς ὀργῆς*] Usitato more scripsisse videtur, *ὑφῆκα τῆς ὀργῆς*. hoc mihi placere iam indicavi ad *Herodot.* p. 580. v. 37.

P. 92, 69. *Περιττὸν ἐπιτέθειται πένθος*] Dederat, opi- XV
nor, *περιτέθειται*.

P. 92, 77. *Εἰς τοὺς κατὰ σεαυτὸν ἀνθρώπους*] *In tui aevi homines.*

P. 102, 10. *Γεννᾶται ἕκαστος ἡμῶν ἐπὶ μυρίοις κακοῖς*] Non significant ista: *innascitur quisque infinitis malis*; sed: *ea quisque nascitur conditione* sive *sorte*, *ut infinitis sit malis obnoxius.* Suam sortem lamentantibus dici semper potest illud *Euripidei* senis ad Agamemnona, Iphig. in Aul. v. 29.

Οὐκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,
Ἀγάμεμνον, Ἀτρεύς·
Δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι,
Θνητὸς γὰρ ἔφυς.

P. 106. v. 83. Hunc locum emendare conatus sum in Diatribe in *Euripidea* p. 179.

P. 108, 61. *Ἀπόχρη*] Potius scriberem, *ἀπέχρη δέ μοι*

χάριν εἰληφέναι παρ' αὐτοῦ· id est ἀπήρκει· *mihi sufficiebat* vel *satis erat.*

P. 111. In *Isocratis* ad Demonicum Paraenesi (Ed. *Steph.*) p. 8. c. de canibus alienis dictum, τοὺς διδόντας, ὥσπερ τοὺς τυπόντας (ut vulgatum τυχόντας recte corrigit *Wolfius*), ὑλακτοῦσι· mutari non debet. Optime dicitur Ὑλακτεῖν τινα, pro *allatrare.* In veteri libello de vita *Homeri*, qui sub nomine prostat *Herodoti*, p. 563, (Ed. *Gronov.*) 26, ὡς ὑλάκτεον αὐτὸν οἱ κύνες. v. 42, τῶν κυνῶν—ὑλακτεόντων δειπνοῦντα. *Ariston* in *Stobaei* Florileg. p. 456, 51, οἱ ἄρτι ἐκ φιλοσοφίας πάντας ἐλέγχοντες, καὶ ἀπὸ τῶν γονέων ἀρχόμενοι, πάσχουσιν ὅπερ νεώνητοι κύνες, οἳ οὐ μόνον τοὺς ἄλλους ὑλακτοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔνδον. Scena mutata, tales tamen semper dantur actores, quales cum catellis eleganter comparabat *Ariston. Suidas* in Ἀναλανθὶς, — ὁ κύων, παρὰ τὸ αἰκάλλειν ἴσως τοὺς γνωρίμους, ὑλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους. Eadem structura ter minimum hoc verbum adhibuit *Lucianus. A. Gellius* N. A. VII, c. 1, de Scipione scribit Africano, templi Capitolini aedituos *demiratos, quod canes, semper in alios saevientes, neque latrarent eum, neque incurrerent.*

P. 114, 81. Οὐδ' ἂν ἀποθανὼν—ἐπιλαθοίμην] *Homeri* recordabatur Achillis, qui in Il. X, v. 389.

Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐδαο,
Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.

In *Euripidis* ex Heraclidis versu 321. scribendum potius de more Tragici ὅσον σθένω, quam cum *Lennepio.*

XVI P. 126, 47. Τούτων (λιμοῦ καὶ φόβου) ὑμᾶς καὶ λίαν εὐπορεῖν.] In duobus saltem Codd. scriptis inventum εὐμοιρεῖν ipsius mihi Sophistae videtur. Ut *rei expers* ἀμοιρεῖν, *particeps* dicitur εὐμοιρεῖν. Ἄμοιρος, εὔμοιρος et εὐμοιρία valde veteribus erant usitata: ἀμοιρεῖν et εὐμοιρεῖν frequentarunt recentiores. Non, quod editum est, εὐμοιρατοῦσι, sed scripsisse suspicor *Timaeum Locrum* de Anima mundi p. 556. εἰκόνα σοφίας τοῖς εὐμοιρίας λαχοῦσι. θείας μοίρας λαχεῖν dixit *Charax* in Anonymi libello π. Ἀ. quem dedit *Leo Allatius*, c. XVI. *Callim.* h. in Del. v. 295, Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο. Absurde vulgatum nostra fuit aetate in *Lucianeis* T. II. p. 641, αἱ Μοῖραι — ἐπίπονόν τινα καὶ οὐκ ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον. dederat utique *Lucianus* ἐπίπονόν τινα καὶ οὐκ εὔμοιρον. et

Philo Iudaeus p. 870. c. δοῦλοι τὰ τῶν ἐλευθέρων εὐμοιρίᾳ ψυχῆς μετιόντες. sic pro τύχης corrigendum esse, non vidit *Mangeius*. Idem *Philo* dixit p. 772. D. φύσεως εὐμοιρῆσαι. *Hesychius*, (qui dat etiam Ἀμοιρῆσαι, et, loco non suo, Ἀμοιρεῖν) Εὐμοίρησεν, εὐτύχησεν, ἐκληρώσατο. huius ultimi loco rectius scripsisset, ἔλαχεν.

P. 168. a. *Euripidis* ex Hippolyto locus omitti debuerat.

P. 164. Epistolâ istâ XLIX, (in aliis Edd. LXXV,) ex illa, quae in hac Edit. praecedit, confictâ, harum etiam lector facile carebit: qui hanc conflavit, forte dederat, vocibus alio ordine positis, εὖ μέντοι ἴσθι μὴ καλῶς πεπεικὼς αὐτούς· praeterea, καὶ τόδε ἀφ' ἡμῶν, ὅτι οὐ λόγοις ἀπράκτοις ἀμυνούμεθά σε.

P. 170. Hic miror *Lennepium*, qui στρατείαν ἀγείρειν ut sincerum tueri voluerit, sibique scribat *rem diligenter consideranti* ipsos veteres utroque (στρατεία et στρατιά) promiscue usos videri; meis etiam in eam rem abutentem observatis: miscet quae sunt diversissimi generis. ut παιδεία et παιδιά, sic certe significatu semper apud veteres differunt στρατεία et στρατιά, sive, ut scribit *Herodotus*, στρατηΐη et στρατιή. A nominibus proxime formantur talia in ιά desinentia; a verbis παιδεία· στρατεία· ut δουλεία· πορεία· etc.

P. 172, 45. *Τέως τοῦ παρόντος*] Hoc uno loco nititur in Lexicis; in quibus centena leguntur quae debentur monachis Graeculis. more scribatur consueto, ἕως τοῦ παρόντος ἀνέσχηκα.

P. 174, 49. *Ἕως οὖν σοι παρὸν, τῶν ἑκατέρων ἑλέσθαι τὸ λυσιτελέστερον*] Esse vitiata Graece intelligenti, qui quidem attenderit, articulus τῶν monstrabit, alienus ab hac sede. Coëant male distractae literae in unam vocem παρόντων. Duabus tum insertis literis fortasse locus XVII erit emendatus, si sic ista legantur: ἕως οὖν ἐν σοὶ, παρόντων ἑκατέρων ἑλέσθαι τὸ λυσιτελέστερον, μὴ μιμοῦ Τιμάνδρου. quid sententia posceret, interpretes latere non poterat: verbo ἐστὶ suppresso sic nonnunquam poëtae certe loquuntur. *Euripides* in Phoen. v. 1256, Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας Τρόπαιον. illic adscripta quaedam prostant, et in *Herodoti* p. 241. v. 46. quia tamen plerumque verbum additur, hic etiam adiici posset.

P. 175. b. Quae tentantur, *Sophoclea* mihi quidem semper visa fuerant eleganter in vulgatis Edd. scripta, in Oed. T. v. 495, sic in Cod. MS. Paris. disposita:

Πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
Οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω.

ad quae verbum *μετεωρισθῆναι* et aves in aëre *μετεώρους* optime comparavit in transcursu *D'Orvillius* in *Chariton.* p. 342. *In spem incertam prominentes*, instabiles semper et fluctuantes, sive *μετέωροι ὄντες ἐλπίσιν*, a tragico, in talibus novatore, commode dici potuerunt in chorico carmine *ἐλπίσι πετόμενοι*· ubi senatores Thebani super Oedipode rege *inter spem metumque* erant *suspensi.* — Neque alterum amici laudo commentum in eiusdem tragoediae v. 154, quem meo quoque iudicio recte cepit *D'Orvillius* in *Charit.* p. 448.

P. 178, 73. [*περιφόβως ἔχων*] *μὴ μᾶλλον ἤδη σπουδῇ μεταποιήσῃ ἀγαθὸς φανῆναι τὰ πολέμια.*] Reiecta voce *σπουδῇ*, quam praebent omnes Codices scripti, *Lennepius* legendum putabat, *μὴ μᾶλλον, ἢ δεῖ, μεταποιήσῃ ἀγαθὸς φανῆναι τὰ π.* — Quod in exigui pretii Sophista *Lennepio*, ipsius *Thucydidis* editoribus displicuit: saltem in omnibus Codicibus collatis repertas voces, *σπουδῇ πάνυ*, suo loco reliquerunt, vulgantes VIII. c. 89. p. 559, 65, *τούς τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον,* cum ex Codd. restituere debuissent: *σπουδῇ πάνυ τοὺς ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον*, *magno studio* (p. 560, 99. *ἀπέστειλαν κατὰ τάχος·*) *legatos Lacedaemona mittebant. Πάνυ*, praeter cetera, sic frequentatur a *Thucydide.* Thucydidea quoque formula in literis male distractis diutissime latuit in his e Messeniacis (parte excellentis operis optima) *Pausaniae*, IV. p. 282. m. *πυθέσθαι δὲ που δὴ πάνυ ἐθελήσας*· suum illi restituo emendando, *πυθέσθαι δὲ σπουδῇ πάνυ ἐθελήσας*, *quam magno studio cuperem intelligere,* quinam scilicet Polycaonis fuissent liberi. *Demosthenes* (*Lambini*) p. 299. §. 169. *πάνυ σπουδῇ τις ἀπήγγειλέ μοι.* Decies illud *σπουδῇ* hac ratione *Pausanias* adhibuit; qui scripsit p. 632. f. *σπουδῇ μάλιστα ἐθεασάμην.* — Illud *Μᾶλλον* in his a Sophista positum: *μᾶλλον ἢ δεῖ σπουδῇ*, *maiori, quam oportet, studio*, ex unius ductum
XVIII est more scribendi *Thucydidis*; cuius centena fictus sibi Phalaris, isthoruncce hominum more, veluti flosculos

enotavit, coronae inserendos, qua tyrannum suum exornaret. *Thucyd.* VII. c. 3. *ἐπανῆγε τὸ στρατόπεδον ἐς τὴν εὐρυχωρίαν μᾶλλον· exercitum reduxit in locum magis patentem.* cap. 12. *ἀποξηρᾶναι τὰς σφετέρας (ναῦς) μᾶλλον ἐξουσία· exsiccandi suas naves maior est commoditas.* — *Thucydidi,* si id agerem, centena a me possent ex Codicibus MSS. restitui; quorum lectiones expendere potius cum cura debuerant editores atque interpretes, quam ea notare, quae ad quemvis etiam alium potuissent referri, et *Thomae Magistro* similibusve Grammaticis fuissent illustrandis aptissima. *Thucydidis* contextum qui nobis daret ex MSS. et coniecturis emendatum, et loca veterum, qui historicorum maximi sententias et phrasin expresserunt imitando, praesertim *Demosthenéa*, optime, me iudice, de *Thucydide* mereretur, et de hoc genere literarum: sed hac, qua vivimus, aetate talem proditurum sperare vix licet.

P. 188, 26. *Ὅταν τοῦ πλήθους λαβῇ τῶν Καμαριναίων*] Vitiatum illud qua sit ratione corrigendum, non liquet.

P. 194, 75. *Ἀλλὰ προφάσεως οὔ, φασι, δεῖ*] Probabile dictum, me iudice, sic debuerat ex Codd. restitui: *προφάσεως οὔ φασι δεῖν πρὸς φίλους· sed vere negant apud amicos utendum esse simulatione.* Eleganter a Graecis adhibentur, *οὔ φημι, οὔ φησι, οὔ φασι. Homerus* iam dixe- *οὔ φησι δώσειν, negat se daturum,* in Il. *H.* v. 393. *Sophocles* in Philoct. v. 814. et in El. v. 1215. *Οὔ φημ' ἐάσειν.* Smindyrides Sybarita *οὐκ ἔφη τὸν ἥλιον ἐτῶν εἴκοσιν οὔτ' ἀνατέλλοντα οὔτε δυόμενον ἑωρακέναι,* ut narrat *Chamaeleon Ponticus* apud *Athen.* VI. p. 273. c. *Xenophon* *Ἑλλην.* V. p. 331, 26, *Οὐκ ἂν φασὶν εἰσελθεῖν αἱ γυναῖκες· mulieres negant se* conclave *ingressuras.* frequenter sic scribit *Plato,* cuius hoc etiam est T. III. p. 311. c. *αἱ βέλτισται ψυχαὶ μαντεύονται ταῦτα οὕτως ἔχειν· αἱ δὲ μοχθηρόταται οὔ φασι.*

P. 200, 7. *Ἐκτεῖναι δυνάμενος — τὴν φήμην.*] Phrasis est Latina, non Graeca. *Virgiliana* nota sunt:

breve et irreparabile tempus
Omnibus est vitae: sed famam extendere factis,
Hoc virtutis opus.

Sunt in his Epistolis permulta, quae mihi persuaserunt, earum scriptorem linguam Graecam non a matre, sed e

libris veterum didicisse; quod de Variae Historiae scriptore *Aeliano* constat; a quo, me quidem iudice, duo multum diversi sunt, qui scripsere de Natura Animalium, et libellum mirificum περὶ Προνοίας, ex quo multo plura *Suidas* in suam farraginem transscripsit, quam plerique viderunt.

P. 204, 29. *Ἄλλου του*] Hic quoque poni debuerat. *Του*, *τῳ*, pro *τινὸς*, *τινὶ*, nusquam in *Homeri* poëmatis, raro apud Comicos, in Tragoediis et apud quosvis Atticos horumque imitatores frequenter inveniuntur. In Dialogo περὶ ἀρετῆς, qui dicitur *Aeschinis* Socratici, p. 12. corrigendum, ἤδη του ἤκουσας, pro vulgato τοῦτο *)· του ἀκήκοας est in *Platonis* Menone, ubi multa legi possunt eadem. ἄλλου του et ἄλλῳ τῳ saepius occurrunt apud *Thucyd.* aliosque, quorum non recordabatur Cl. *Stoeberus* in *Thom. M.* v. *Διεῖναι*. sed in minimis his frequenter fuit erratum: ipsum *Marklandum* ab errore in iis, quae Supplicibus *Euripidis* subiecit, p. 251, retraxissent adnotata loca *Sophoclis* Ai. v. 290. *Euripidis* Hec. v. 369. Andromach. v. 567. *Aristoph.* Thesm. v. 437. prout illum recte emendavit *Steph. Berglerus.*

P. 208, 52. *Τάχιον τοῦ διαφθῆναι σβέννυται*] *Citius, quam accenditur,* odium multitudinis *solet extingui.* Veterum usui potius conveniret ἀναφθῆναι vel ἐξαφθῆναι. Ἀφθέντα πάντα καὶ καταφλεχθέντα dixit *Thucyd.* IV. c. 133. ἀφθῆναι *Athenaeo* restituit *Casaubonus* VIII. p. 361. E. ἐξήπτοντο εἰς ὀργὴν legitur apud *Suidam* in Ἐπιμᾶλλον. ἐξήφθη ὁ πόλεμος apud *Philon. Iud.* p. 1024. B. Dictum Spartiatae apud *Plutarch.* in Lycurgo p. 52. E. *Δικαίως τεθνάκαντι τοὶ ἄνδρες,* (nempe οἱ σβεννύντες τυραννίδα,) ἔδει γὰρ ἀφέμεν ὅλαν αὐτὰν κατακαῆμεν. *sinere enim debuerant, ut tota combureretur, atque adeo ad nihilum recideret.* horum sensum Latinus interpres prorsus pervertit, quae recte cepisse video Graece doctissimum interpretem Gallum.

P. 212, 76. *Ὑπαναβ.*] Scipserat, opinor, ἐπαναβαλλόμενος.

P. 216, 89. *Ἴσχυκα*] Vereor ut inveniatur apud veteres: sed hoc de multis dici potest, si Musis placet, Phalaridéis.

P. 226, 48. *Εἰ μὲν οὖν προκατέσχησαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς*] Optime sic restituit auctoritate Codicum *Lennepius.*

[*) Si quid mutandum, legam ἤδη του τοῦτο. *G. H. S.*]

Athenagoras in Legat. pro Christ. §. 3. *vos, inquit, oro, Imperatores,* ἴσους ἡμῖν ἀκροατὰς γενέσθαι, καὶ μὴ τῇ κοινῇ καὶ ἀλόγῳ φήμῃ συναπενεχθέντας προκατασχεθῆναι.

P. 236, 23. Οὐκ ἀχθόμεθα τῆς διαβολῆς] More Graecorum scripserat, opinor, τῇ διαβολῇ οὐδὲ τῇ δόξῃ, sive ταῖς διαβολαῖς, ut legitur Epist. seq. Suo quoque more de- xx derat, ni fallor, *Xenophon* K. 'A. III. p. 179, 16, εἰ δὲ δὴ τούτῳ ἄχθεσθε, non, quod vulgatur, τοῦτο. quinimo ἀθυμεῖν, et βαρέως φέρειν, *moleste ferre,* ponuntur apud *Xenoph.* aliosque eadem structura.

P. 237. a. *Menandrea* procul dubio scribenda sunt:

Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχῃ
Καταστροφῆς τις.

et accipienda, quomodo cepit illa *Toupius* in Epist. Crit. p. 42.

P. 260, 70. Ὡς οὐκ ἐχρῆν, μετὰ] Syllaba repetita scribendum est: ὡς οὐκ ἐχρῆν με μετὰ τὸν δημιουργὸν τοῦ ταύρου — ἄλλους κατεργάσασθαι. sic scribere hic quoque solet Sophista: p. 266, 13. εἰ πρὸς αὐτὴν ἔδει με τὴν μοῖραν — διαγωνίσασθαι. *Thomas Mag.* χρή με ποιῆσαι πάντοτε λέγε, οὐ χρή μοι, εἰ καὶ Σοφοκλῆς ἅπαξ. Sic etiam struitur Δεῖ. εἴγε με δεῖ — εἰπεῖν τἀληθὲς, *Lucianus* T. I. p. 747. Ad *Thomam* recte locus ex Antigone *Sophoclis* fuit prolatus; sed non debebat illic adnotari *Sophoclis* ex Electra v. 35:

Χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος·

respondet ista consulenti mihi deus: in quibus, absque *Sophoclis* nomine prolatis, χρῇ per μαντεύεται recte interpretantur Auctor *Etymolog. M.* p. 814, 8. et *Eustath.* in *Hom.* Il. *I.* p. 652, 38. Il. *T.* p. 1245, 1.

P. 276, 31. Οὔτε ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν, εὐπρεπές.] Scribere saltem Sophista debuerat: οὔτε ἑλοῦσιν ὑμῖν Ἑλληνίδα πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν, εὐπρεπές. id est, Ἕλλησιν οὖσι. neque hic *Siculis*, sed *Siciliensibus* dare debebat *Lennepius*. In his ducem quoque *Thucydiden* sequitur: verissimum enim est, quod tradit *Aristidis* Scholiastes ineditus in Bibliotheca Cl. P. *Burmanni Secundi:* Σικελιώτης μὲν, ὁ Ἕλλην· Σικελὸς δὲ, ὁ βάρβαρος· ὡς δηλοῖ Θουκυδίδης. vid. Cl. *Ti. Hemsterhusius* ad *Thom. Mag.* in Σικελός. — Quae leguntur vulga-

ta in *Thucydidis* L. VII. c. 58. p. 484, 81. neque intelligi ab interpretibus, neque ab historico scribi potuerunt: [*Atheniensibus*] ξυνεστράτευον, καὶ Σικελιωτῶν Νάξιοι, καὶ Καταναῖοι· βαρβάρων δὲ Ἐγεσταῖοι, οἵπερ ἐπηγάγοντο, καὶ Σικελιωτῶν τὸ πλέον, καὶ, τῶν ἔξω Σικελίας, Τυρσηνῶν τέ τινες, — καὶ Ἰάπυγες. In his ista primum, quae absurde convertuntur Latine, οἵπερ ἐπηγάγοντο [scilicet τοὺς Ἀθηναίους], de Egestaeis dicta, significant, *qui primi Athenienses alliciendo ad expeditionem in Siciliam suscipiendam induxerant.* hoc ex historiâ constat: vid. *Thucyd.* VI. c. 6. *Diodorus Sic.* XII. c. 83. Phrasis autem ista est inprimis Thucydidéa: vid. p. 98, 19. 31. p. 141, 96. p. 186, 62. 65. etc. — Deinde nomen Σικελιωτῶν, secunda vice positum
xxi in verbis adscriptis, mutari debet in Σικελῶν· quod et ex uno saltem Codice fuit adnotatum; ut hic legatur, καὶ Σικελῶν τὸ πλέον. nam Σικελιωτῶν τὸ πλέον, *plerique Siciliensium*, sive Graecorum in Sicilia habitantium, stabant a partibus Syracusanorum, Camarinaei, Geloi sive Gelenses, Selinuntii, Himeraei, etc. Ex istis Doriensibus, sive Siciliensibus, nullos habebant Athenienses hoc bello socios, nisi Naxios et Catanaeos: Siculos vero indigenas plerosque omnes. vid. *Thucyd.* VII. c. 77.

P. 278, 35. *Μακάριον δὲ ἐν μνήμαις ἀναθήσεται*] Mirum ni dederit, ἐν μνήμαις ἀνων sive ἀνθρώπων. [L. ἀναθήσεται ortum ex articulo, qui sequitur. *G. H. S.*]

P. 280, 53. *Ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς*] Ex usu veterum rectius scripsisset ἁγνοτάταις.

P. 284, 69. *Οὐ γὰρ*] Quum praecessit, εὖ γὰρ ἴστε, sequi, ni fallor, debuit: οὔτ' ἄρα ὑφ' ἡμῖν γενόμενος — ἔδεισεν, οὔτε — ἐπεκλάσθη.

P. 286, 88. *Προστάξας* revocandum est.

P. 296, 55. *Ὧν εἰς τ. εὐσεβήσεις*] Ὧν ἂν εἰς ταύτην εὐσεβήσῃς, ex aliis ego Codicibus recepissem.

P. 298, 65. *Ἕπεται τὸ μεγαλοφροσύνης ἀξίως κτᾶσθαι.*] Quod ante vocem μεγαλοφροσύνης in quibusdam est MSS. μετὰ, interpretis esse *Lennepio*, mihi videtur ipsius esse, *Thucydiden* in hac etiam imitantis praepositione, Sophistae; ut hic adeo dederit, τὸ, μετὰ μεγαλοφροσύνης, ἀξίως κτᾶσθαι. Sic scribit, voce etiam ἄξιον sequente, Epist. CXXI. p. 342. *Πάνυ μοι δοκεῖ μετὰ γέλωτος ἄξιον εἶναι θαυ-*

μάσαι τὸ σωφρονίζεσθαί τινας ὑπὸ σοῦ, recte *Lennepius*: *dignum, quod quis miretur et rideat.*

P. 302, 97. *Τῆς δὲ παρουσίας τῆς Κρήτηθεν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ τῆς ἐνθένδε πάλιν ἀφόβου τὸ πιστόν.*] Quid sensus requireret, facile fuit intellectu: miror vero non vidisse *Lennepium*, vitiosam vocem ἀφόβου mutandam in ἀφόδου. Quid enim esset, quaeso, ἡ ἐνθένδε πάλιν ἄφοβος; quid τῆς ἀφόβου τὸ πιστόν; Si vel omnes Codices in litera vitiata conspirarent, nihilominus censerem scripsisse Sophistam: τῆς ἐνθένδε πάλιν ἀφόδου τὸ πιστὸν αὐτῷ πρὸς ἀσφάλειαν ἡ τοῦ πατρὸς εὔνοια παρέξεται. Pro εὔνοια dubito an non primitus hic fuerit ἡ τοῦ πατρὸς πρόνοια, *provida patris cura*. — Alio sensu apud *Herodot.* IV. c. 97. ἥ γε ἄποδος ἡμῖν ἀσφαλὴς [ἔσται]. quo modo de exercitu saepius ἄφοδος adhibetur ab historicis.

P. 302, 8. *Τετυραννοκτονηκέναι*] Nemo, credo, veterum adhibuisset. xxxi

P. 304, 14. *Ὅ, τι βούλοιό μοι χρῆσθαι*] Optime se habet. Apud *Thucyd.* VII. c. 85. Nicias Gylippo ἑαυτὸν παραδίδωσι, — καὶ ἑαυτῷ μὲν χρῆσθαι ἐκέλευεν — ὅ, τι βούλονται. Animalia hominibus multo ἰσχυρότερα *Xenophon* in Oeconom. dixit p. 467, 4. οὕτως ὑποχείρια γιγνόμενα τοῖς ἀνθρώποις, ὥστε χρῆσθαι αὐτοῖς ὅ, τι ἂν βούλωνται. Secundum *Isocratem* in Panathen. p. 254. D. regi Persarum Lacedaemonii omnes in Asia Graecos παρέδωκαν, διαῤῥήδην γράψαντες, χρῆσθαι τούτοις ὅ, τι ἂν αὐτὸς βούληται. sic emendo vulgata τοῦθ' ὅτι. Istam formulam, in ipso iam Thesauro L. Gr. tractatam, egregie *Henr. Stephanus* illustravit in Append. Thesauri p. 94.

P. 314, 48. *Τυραννοκτόνοι Φαλάριδος ἀκουσθῆναι*] Hoc mihi, in *Herodotum* observata scribenti, ab usu Graecorum prorsus videbatur remotum; et nunc similiter iudico, scribi debuisse ἀκούειν· quod et a Sophista positum puto. Quae tanquam ad ἀκουσθῆναι tuendum proferuntur a *Lennepio*, prorsus aliena sunt. Ἀκούσομαι, ἀκούσεσθαι quorumvis erant Graecorum in usu: futurum activum ἀκούσω, ἀκούσειν veteribus*) erat inusitatum. In hac itaque forma loquendi, ut ἀκούω, sic adhibebatur ἀκούσομαι. *Sophocles* Oed. in Col. v. 982,

[*) Veteres dixit, opinor, qui Alexandrinos aetate praecesserunt. Conf. Iacobs. Praefat. ad Antholog. Palat. p. L. *G. H. S.*]

οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
Γάμοισι.

Paulo ante, quam scripsisset *Herodot.* IX, c. 79, *φὰς ἄμεινόν με ἀκούσεσθαι*, dixerat ipsius Lampon Aegineta: *ἔπαινον ἕξεις* (id est, *καλῶς ἀκούσεαι*) *ὑπὸ πάντων Σπαρτιητέων καὶ πρὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Theocritus* (cuius vid. Eid. XVI, 30.) in *Παιδικοῖς*, v. 21,

Αἲ γὰρ ὧδε ποῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν.

si sic feceris, bene audies a civibus. Quibus ipsius iudicio de-
traxit *Plato, κακῶς ἀκούσαντας ὑπὸ τοῦ σοφοῦ* dixit *Athen.*
XI. p. 507. A. *Cicero* de Fin. III, c. 17, *esse* scripsit *hominis*
ingenui velle bene audire a parentibus, a propinquis, a bonis
etiam viris: verba sic philosophi Graeci interpretabatur.
Ut autem apud illum aliosque *bene audire* et *male*, apud
optimos leguntur scriptores formae loquendi: *εὖ ἀκούειν,*
καλῶς ἀ., ἄμεινον, ἄριστα, sive contra, *κακῶς ἀκούειν.*
quae iam inveniuntur apud *Herod.* ex cuius tamen *Λόγοις*
non enotavi, quod tanquam Herodoteum *Suidas* praebet:
Ἀκούει καλῶς, ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖται· et Grammaticus MS.
Sangermanensis: *Ἀκούειν καλῶς, ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖσθαι.*
Ἡρόδοτος γ'. Opponuntur a *M. Antonino* Imper. VII, 2, *κα-*
κῶς ἀκούων, ἢ εὐφημούμενος. — Ut vero hoc in loco *Pha-*
XXIII *laridis* ficti, *προδότης ἀκούων* est in II. *Maccab.* X, 13. *De-*
mosthenes de Cor. p. 142. §. 83. *κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ*
ἀκούουσιν. — *Κλύειν* sic adhibetur a *Sophocle* in frag-
mine perditae fabulae apud *Plutarch.* T. II. p. 74. B. et
in Trachin. v. 734. et v. 419. ubi verbum, hoc sensu non
intellectum, Latina nobis peperit *Sophoclis* menti pror-
sus contraria.

P. 320, 87. *Ὑπὸ χεῖρα πεποιήκεσαν*] *Ὑπὸ χεῖρα λαμβάνειν* et *ποιεῖσθαι*, et horum similia, raro quidem, hic illic, tamen apud veteres occurrunt; ut in Agesilai Laudatione p. 14. (quae aliunde sunt, non ex *Xenophonteis* descripta): *τῶν κατὰ κράτος ἀναλώτων τειχέων τῇ φιλανθρωπίᾳ ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτο.* Idem esset *ὑπὸ χεῖρα ἐλάμβανε.* Tragicus *Theodectes* in *Stobaei* Eclogis Ed. *Grotii* p. 141.

χρόνος
Τὰ πάντ' ἀμαυροῖ, καὶ ὑπὸ χεῖρα λαμβάνει.

quem anapaestus offendit in sede quarta senarii Tragici, duas in unam syllabas contrahet. ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι habet *Thucyd.* IV. c. 60. In *Demosthenis* Orat. c. Midiam p. 859. §. 260. εἴληπται redditur ὑπὸ χεῖρα γέγονε in Scholiis, quae dicuntur *Ulpiani.* Sed illud ὑπὸ χεῖρα satis fuit usitatum. *Callim.* h. Iovis v. 74.

σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
Αὐτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς.

P. 324, 27. Φινθιεῖς] In Graecis, in Latinis dicuntur *Phinthienses.* Nomen scribi debet Φιντιεῖς· *Phintienses* a *Plinio* vocantur. Sibi cognominem urbem *Phintias* condidit Agrigentinus. Notus etiam Damonis est amicus *Phintias.* Φιντίας formam exhibet nominis Siciliensem, sic pronunciati, ut in Siciliensium poëmatis scribi solent βέντιστος, φίντατος. Praeterea dat *Etymologus* rarissima p. 503, 48, τὸ παρ' ἡμῖν φίλτατον, φίντατον· (est in *Epicharmeis* ap. *Athen.* VII. p. 321. c.) καὶ δέλτα, δέντα· οὕτω Κέλται, Κένται. quae duo nusquam alibi legere me memini, suntque mihi, fateor, suspecta. *Philto* senis est Attici nomen in *Plauti* Trinummo. Φίντις viri nomen esse videtur in *Pindari* Olymp. VI, 37. *Eustathius* in *Hom.* Il. *I.* p. 658, 28. Φίλτις, Φίντις παρὰ Πινδάρῳ. sed forte rectius Pindaricum nomen Φίντης scribitur apud eumdem in *Hom.* Od. *K.* p. 382, 28. ut Φίντα dederit *Pindarus*, non Φίντι. Φίντας Messenius est in *Pausaniae* IV. p. 381. v. 1. In patria vocatus verisimiliter fuit Φιντέας, qui in *Etymolog. M.* p. 795, 14, Φιλτέας ἐστὶν ὁ καὶ καλούμενος ἱστορικός, ὁ τὰ Νάξια συνθείς. Causa non poterit excogitari, cur obscurus iste *Philteas* diceretur ὁ καλούμενος ἱστορικός. Voces compendifactae talia saepe nobis pepererunt. In optimo Codice MS. Biblioth. Lugdun. iuvenis inveni scriptum, ὁ καλλαβαῖος ἱστορ. corrigo, ὁ Καλακταῖος· apud *Stephanum* est *Byzant.* Καλοακταῖος· ut Siciliensis Phinteas et *Calactinus* intelligatur: vid. *Cluverii* Sicilia Ant. p. 291. et *Is. Casaubon.* Anim. in *Athen.* VI. c. XXI. Nomina fue- xxiv
re virorum Siciliensium, Dorica certe, Φίντας, Φιντέας, Φιντίας et Φιντύλος. postremum illud est in epigrammate *Anthologiae* ineditae, quod publicavit *L. Kusterus* in *Suid.* T. I. p. 467. — Muliebre nomen fuit Φίλτις, ore Dorico Φίντις enunciatum. Filiam Eudoxi Cnidii Φιλτίδα vocatam scripsit *Diogenes Laërtius* VIII, 88. ex *Diogene Suidas* in Εὔδοξος. Leophronis (sic nomen scribitur in optimo Cod. MS. cuius penes me sunt lectiones) Crotoniatae filia Φίλτις est in *Iamblichi* cap. ult. libelli de V. P. La-

conis Callicratis filia, philosopha Pythagorea, ex cuius libro nobis excerpta quaedam custodivit in Florileg. qui dicitur *Stobaeus*, nunc, opinor, semper vocabitur vero nomine Φίντις, *Phintis.* — Haec non suo, quocunque tamen loco posita non illibenter legent harum literarum in Batavis et in Frisia studiosi, qui ex uno specimine poterunt aestimare, quantum supersit et in hoc genere peragendum, quod Antiquariis praesertim, quales Critices etiam osores videri volunt, cognitu est pernecessarium.

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

PHALARIDIS
EPISTOLAE.

A

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ. 2*

α΄. ΕΥΡΥΘΕΙᾼ.

Καὶ περὶ ἐμαυτοῦ οἶδά σοι χάριν, καὶ περὶ τοῦ κοινοῦ παιδὸς, ὃν ἐπὶ σοὶ κατέλιπον, Εὐρυθεία· περὶ μὲν ἐμαυτοῦ,

PHALARIDIS EPISTOLAE.

I. EURYTHEAE.

Et meo nomine gratias tibi ago, et communis filii, quem tuae curae reliqui, Eurythea: ac meo quidem, quod, me

2* 1. *ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ΕΠΙΣΤΟ-*
a *ΛΑΙ*] Lugd. A. *ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.* idem in suo exemplari invenit *Fr. Aretinus*, cuius Latino praemissum: *Francisci Aretini prologus in traductionem Epistolarum Phalaridis tyranni ad Malatestam de Malatestis clarissimam mulierem feliciter incipit.* Mutato verborum ordine, conspirat Pal. Duo Medd. Lugd. B. et Burm. *ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΝ.* Idem, praemisso nomine *ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ*, passim secuti fuerunt editores, qui typis describendum auctorem curarunt. Malui simpliciter, *ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ*, adstipulantibus non tantum Lugd. C. (ubi, inverso ordine: *ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ*) sed etiam, qui auctoris nostri suis scriptis mentionem fecerunt, *Photio* et *Tzetza.* illius verba ep. CVII. haec sunt: Ἔχεις δὲ, ἵνα μηδὲ μακρὸν ἢ τὸ τῆς γυμνασίας στάδιον, τὰς εἰς Φάλαριν ἐκεῖνον, οἶμαι, τὸν Ἀκραγαντῖνον τύραννον ἀναφερομένας ἐπιστολάς. ubi, nisi simpliciter in suo codice invenisset Φαλάριδος, non addidisset, credo, ἐκεῖνον, οἶμαι, τὸν Ἀκραγαντῖνον τύραννον, aut saltem scripsisset: εἰς Φάλαριν τὸν Ἀκραγαντῖνον τύραννον, omissis verbis ἐκεῖνον, οἶμαι. *Tzetzes* autem sic Chil. I. 669. Αὐτὸς δ᾽ ἐκ τῶν Φαλάριδος ἐκείνου τοῦ πανσόφου Ἐπιστολῶν σοι γέγραφα ταύτην τὴν ἱστορίαν. idem Comment. ad

[* Numeri marginibus adscripti indicant paginas editionis Groninganae.]

ὅτι, φεύγοντός μου, χηρεύειν ὑπέμεινας μᾶλλον, ἢ γήμασθαί τινι, πλείστων ἀγαγέσθαι βουλομένων, περὶ δὲ τοῦ παιδὸς,
4 ὅτι σὺ ἀμφότερα καὶ μήτηρ αὐτῷ καὶ τροφὸς καὶ πατὴρ ἐγένου, οὔτε ἄνδρα ἕτερον ἀντὶ Φαλάριδος, οὔθ' υἱὸν ἀντὶ Παυρόλα προτιμήσασα, ἀλλ' ἀντὶ μὲν ἀνδρὸς δευτέρου τὴν ἐπὶ τῷ πρώτῳ μονὴν ἑλομένη, ἀντὶ δὲ παιδὸς ἄλλου τὸν ὑπὸ τοῦ πρώτου σπαρέντα σώζουσα. τελείωσον οὖν ἀνδρὶ καὶ υἱῷ τὴν ἀπὸ σεαυτῆς αὐτῷ δεδομένην χάριν, ἄχρις ἂν φρονήσας τὰ ἁρμόζοντα τοῖς χρόνοις μήτε πατρὸς ἔτι μήτε μητρὸς προσδέηται. λιπαρῶ δέ σε μετὰ τοσαύτης δεήσεως,

Lycophron. Alex. 373. Ζάρακα
b κατὰ Φάλαριν dici observat *Καφηρέα*. ubi Φάλαριν, (in quibusdam codicibus male mutatum in Φίλωσιν) tanquam scriptorem simpliciter eo nomine vulgo cognitum, citat, respiciens procul dubio ad *Καφηρίδας πέτρας*, ab auctore memoratas ep. IX. Quod addiderunt dein, ΤΥΡΑΝΝΟΥ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΝ, derivasse videntur ex ep. XXXV. ubi honorifico isto titulo semet ipse insignivit.

3. ΕΥΡΥΘΕΙΑι] Quodnam fuerit verum Phalaridis uxori nomen, ignoro. Editi habent ΕΡΥΘΙΑι, tam hic, quam alibi, ubi eius mentio fit. si codicum MSS. auctoritatibus agendum, praestat ΕΥΡΥΘΕΙΑι. ita enim Lugdd. A. B. Angl. et Pal. ubique. *Tzetzes* quoque Chil. XII. 456. Εὐρυθείαν vocat, vel Ἐρυθείαν, ut Chil. I. 644. atque ita *Suid.* v. Παυρόλας. ΕΡΥΘΙΑι tantum agnoscunt recentiores MSS. et editi libri. Linguae rationes utrumque ferunt, sive Ἐρυθίαν vel Ἐρυθείαν, sive Εὐρυθείαν mavelis. Equidem plurium librorum suffragio lubens Εὐρυθείαν suam auctori restitui. Ἐρυθεία geographis forte, quam Phalaridi, notior fuit.

4. *Καὶ περὶ ἐμαυτοῦ οἶδά σοι χάριν*] Sic edi curavi cum libris optimis Lugdd. A. B. Angl. et Pal. In Lugd. C. et duobus Medd. *Καὶ περὶ μὲν ἐμαυτοῦ πλείστην ἔχω σοι χάριν*, cuius loco in Burm. et editis: *Καὶ περὶ μὲν ἐμαυτοῦ πλείστην οἶδά σοι χάριν*. ubi potissimum displicet particula μὲν, ex sequen- 5 a
tibus, περὶ μὲν ἐμαυτοῦ, ὅτι φεύγ. huc translata forsan. Ep. XC. *Καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι φίλοις ἐπέσταλκα ... καὶ σοῦ δέομαι*, κ. τ. λ. ep. XCI. *Καὶ τοὺς ἵππους ἐκπέπομφά σοι .... καὶ τὰ χρήματα δοῦναι Τεύκρῳ προστέταχα*. ubi iidem codices Lugd. C. et Medd. duo addunt μὲν, coniunctum cum verbo ἐκπέπομφα; reliqui omittunt.

6. *Χηρεύειν ὑπέμεινας κ. τ. λ.*] Hanc Erythiae fidelitatem, quam saepe et summo cum affectu laudat, tandem illi mortis causam fuisse, memorat ep. LI. (XXIV.) BOYL. Vide, quae ibi notantur.

7. *Ὅτι σὺ ἀμφότερα καὶ μήτηρ αὐτῷ καὶ τροφὸς καὶ πατὴρ ἐγένου*] Omittendum videtur *καὶ τροφὸς*, ut in MS. Sel. *ἀμφότερα* enim non nisi duobus respondet. BOYL. Quod au-

exule, viduitatem sustinere, quam alteri nubere, maluisti, cum plurimi uxorem te expeterent; filii vero, quod utrumque et mater ei et altrix et pater fuisti, neque alium virum Phalaridi praetulisti, neque Paurolae filium, sed pro secundo viro primo adhaerere voluisti, pro filio vero alio, quem ex primo conceperas, servas. Perfice igitur viro et filio, quod sponte tua huic fecisti beneficium, usque dum convenienter temporibus sapiat, neque patre amplius indigeat, nec matre. Hoc abs te tantis precibus contendo,

ctoritate MS. Sel. omittendum existimavit *Boyleus*, καὶ τροφὸς deest quoque in Medd. A, B. Burm. Lugd. C. et edit. Ven. neque in suo exemplari invenisse *Aretinus* videtur; reliqui libri omnes agnoscunt. Ad *Boylei* quidem sententiam quod attinet, inveneris apud veteres quam plurima, quibus eam firmes. Sufficiat *Lucian.* tom. I. Deor. D. IX. p. 229. l. 75. *Οὐκοῦν ἀμφότερα τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὅδε ἐστίν;* et *Euripid.* Alcest. 646. — *ἀλλὰ τήνδ' εἰάσατε Γυναῖκ' ὀθνείαν, ἣν ἐγὼ καὶ μη-*
b *τέρα Πατέρα τέ γ' ἐνδίκως ἂν ἡγοίμην μόνην.* Neque tamen temere recedendum arbitror a vetustioribus Codd. licet obstare videatur ἀμφότερα. Tria sunt, fateor, καὶ μήτηρ, καὶ τροφὸς, καὶ πατήρ; et ea quidem copulis ita iuncta, ut, singula privam suam vim exercere, dixeris. quemadmodum in illo *Isocratis* Paneg. vol. I. p. 130. *Μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν (πόλιν) τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει.* quae a *Cicer.* pro Flacc. 26. expressa, iam observavit *P. Victor.* Var. Lect. XIX. 6. Attamen nostrum, cum haec scriberet, non tam spectasse verba, quam sensum, existimaverim, eumque aliorum exemplo μήτηρ et τροφὸς tanquam vicinae significationis nomina arctius coniunxisse. *Plato* de Rep. V. p. 663. E. *Οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν.* adde *Iulian.* Or. I. p. 5. C. et *Aelian.* ep. XX. Clarius etiam *Sophocl.* Oed. 1111. cum Cithaeronem Oedipi τροφὸν καὶ μητέρα vocat. Sic igitur duo habes, ad quae referas ἀμφότερα. cuiusmodi loquendi ratio, longe rarissima licet, ne insolens plane videatur, *Lucae* verba adscribam Act. Apost. XXIII. 8. *Σαδδουκαῖοι μὲν γὰρ λέγουσι, μὴ εἶναι ἀνάστασιν, μηδὲ ἄγγελον, μήτε πνεῦμα· Φαρισαῖοι δὲ ὁμολογοῦσι τὰ ἀμφότερα.* ubi ἄγγελον et πνεῦμα idem fere notant; ut clarius etiam patet ex vs. 9. eiusdem capitis. conf. inprimis *Bezam.* Retinui itaque cum plerisque libris καὶ τροφός. [Recte Lennepius. μήτηρ et τροφὸς ut unum cogitandum. V. L. Bos. Ellips. p. 291. *G. H. S.*]

14. *Μετὰ τοσαύτης τῆς δεή-* 4
σεως] Articulum τῆς, expres- a
sum in Burm. Lugd. C. et editis, omittunt Lugdd. A. B. Angl. et Medd. A. B. Cum prioribus eum retinui. Sic ep. XVI. *ταύτην τὴν χάριν*, ep. CXXVII. *ἀμφοτέροις τοῖς πάθεσιν*, et aliis

οὐχ ὡς ἀπιστῶν μητρὶ περὶ τέκνου, καὶ ταῦτα τοιαύτῃ, ἀλλ' ὡς πατὴρ ὑπὲρ ἑνὸς υἱοῦ φοβούμενος. δύναιο δ' ἂν ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς παθῶν καὶ τὸ παρὰ πατέρων ἐπὶ τέκνοις ἐνθυμηθεῖσα δέος συγγνώμης ἀξιοῦν τὸν οὕτως ἐπιστέλλοντά με.

β'. ΠΑΤΡΟΛΑι.

Ἀφικόμενος εἰς Ἱμέραν ἀναγκαίας ἕνεκα πραγματείας ἤκουσα τῶν Στησιχόρου θυγατέρων ποιήματα λυριζουσῶν, ἃ μὲν αὐτοῦ Στησιχόρου γεγραφότος, ἃ δὲ τῶν παρθένων ἴδια. ἦν δὲ τῶν μὲν Στησιχόρου τὰ τῶν θυγατέρων ἥττονα, τῶν δὲ ἄλλων, εἴ τινα κατὰ σύγκρισιν ἐξετασθείη, κατὰ πολὺ βελτίονα. ὥστε με τρισόλβιον ἡγήσασθαι τὸν διδάξαντα,
6 τρισολβίους δὲ καὶ τὰς παρὰ φύσιν ἐπὶ τοσοῦτον βάθος καὶ παιδείαν διδαχθείσας. εἶεν δὴ, Πανρόλα, (σφόδρα πάνυ γὰρ

locis. [Delevi articulum. *G. H. S.*]

16. Ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς παθῶν καὶ τ. π. π. ἐ. τ. ἐνθυμηθεῖσα δέος] Pro ἀπὸ τῶν ἑ. quod editi libri habent, dedi: ὑπὸ τῶν ἑ. quod plures, et quidem antiquiores MSS. Lugdd. A. B. Angl. Pal. et Med. A. in eo consentire videbam. idem ad oram Ald. editionis notatum. Usum praepositionis illustravit *Fr. L. Abresch* Dil. *Thucyd.* ad lib. III. p. 301. et aliis locis.

b 18. Τὸν οὕτως ἐπιστέλλοντά με] Plerique codd. MSS. cum editis in fine habent ἔῤῥωσο, omissum in ed. Ven. et Medd. A. B. Sequentibus epistolis modo additur, modo omittitur: et hoc quidem longe frequentius. quare idem institutum ubique secutus sum.

23. Εἴ τινα κατὰ σύγκρισιν ἐξετασθείη] i. e. *si qua digna fuerint, quae cum iis comparentur.* BOYL. Antiquiores scriptores σύγκρισιν *concretionem* vocarunt. huic contrarium διάλυσις. Eadem verborum συγκρίνεσθαι et διακρίνεσθαι ratio. vid. *Gatakerus* ad *M. Antoninum* l. II. §. 17. p. 76. prius recentiores potissimum comparandi virtute posuerunt. de utraque egerunt *Hoeschelius* ad *Phrynichum* p. 122. et *Graevius* ad *Luciani* Soloec. tom. III. p. 566. 5 a
posteriori sensu, praeter loca ab iis prolata, legas apud *M. Antoninum* l. II. §. 10. *Athenaeum* l. XII. p. 510. C. *Iulian.* ad Themist. p. 265. C. alios. Antiquiores ab isto usu non omnino abstinuisse, post *Berglerum* ad *Alciphronem* p. 149. ostendit *D' Orville* Animadv. in *Charitonem* l. VI. c. 1. p. 505. Accuratiores Atticos tamen eum fastidivisse, certum videtur. Noster sui temporis consuetudinem secutus est. ep. CXLI. Attice magis locutus posuit ἀντεξετάζεσθαι, et sic alibi.

25. Τρισολβίους δὲ καὶ τὰς κ. τ. λ.] Scripsi cum Lugdd. A. B. et Angl. τρισολβίους. idem ad oram ed. Ald. notatum. in b

non ut qui matris curae de filio, et quidem talis, diffido, sed ut pater, qui unico filio metuit. Poteris autem, ex tuo ipsius animo coniectura facta, quantus patrum de filiis metus sit, mihi sic praecipienti ignoscere.

II. PAUROLAE.

Cum ob negotium necessarium essem Himerae, carmina canentes ad lyram Stesichori filias audivi, alia ab ipso Stesichoro scripta, alia filiarum propria. erant vero haec filiarum illis Stesichori inferiora; aliorum, si qua cum iis comparentur, longe meliora. Quamobrem et doctorem ter beatum iudico, et ter beatas, cum ad tantam altitudinem et eruditionem praeter naturam pervenerint, discipulas. Age igitur, Paurola, valde enim hac quoque causa scire

libris editis legitur τρισολβίας; quod etiam in Lugd. C. Burm. et Medd. duobus. De huiusmodi adiectivis femininis, ne alios commemorem, vid. *D'Orville* Animadv. in *Chariton.* l. III. p. 552. *Τρισόλβιος ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα* vocat *Lucian.* tom. I. Nigrin. p. 39. ab eodem positum in Catapl. p. 639. Talia e scena orta, vel ab aliis poetis inventa, condimenta orationis haberi solent a recentioribus et inprimis quidem sophistis; de quorum numero etiam noster.

6 a 26. *Ἐπὶ τοσοῦτον βάθος καὶ παιδείαν διδαχθείσας*] Constans editionum lectio est: *ἐπὶ τοσοῦτον βάθος παιδείας ἀχθείσας.* neque aliter Lugd. C. Med. B. et Burm. si excipias *εἰς*, quod loco *ἐπὶ* habet Burm. Neque inde recedendum dixeris. nihil enim est, quod desiderare amplius possis; ac nota translatio nominis *βάθος*, secundo casui iuncti, ut in *Euripidis* Hel. 310. *Εἰς γὰρ τοσοῦτον ἤλθομεν βάθος κακῶν*, *Plutarch.* Marcell. p. 327. C. *βάθος ψυχῆς*, *Themist.* X. p. 154. *βάθος διανοίας.* atque ita forte *Appianus* *Ἐμφ.* III. p. 278. l. 18. *οἷς τι λογισμοῦ βάθος ἦν*, licet vulgatum *βαθέος* defendi queat. Attamen aliter scripsisse *Phalarin* MSS. docent. pro *ἀχθείσας* enim Lugdd. A. B. Angl. Pal. et Med. A. habent *διδαχθείσας.* quod etiam ad oram ed. Ald. notatum. Praeterea in Lugd. A. et Angl. loco: *ἐπὶ τ. βάθος παιδείας* est: *ἐπὶ τ. βάθος καὶ παιδείαν.* Ac ne quis putet, *διδαχθείσας* glossam esse alterius *ἀχθείσας*, observari velim, auctorem, cum praecederet *διδάξαντα*, studio repetiisse idem verbum *διδαχθείσας.* tales enim delicias ad fastidium usque porro nobis apponet; quas et alibi corruperunt librarii, vel quicumque eas mutatum iverunt. vid. Ep. XXVII. Displicuit forte fructura: *διδαχθῆναι ἐπὶ τοσοῦτον βάθος κ. τ. λ.* ac propterea scripserunt *ἀχθείσας.*

καὶ διὰ ταῦτα ἐπιζητῶ μαθεῖν,) τίνα δή ποτε γνώμην ἔχων τὸ μὲν σῶμα γυμνάζεις ὅπλοις τε καὶ κυνηγεσίαις καὶ ταῖς ἄλλαις κακοπαθείαις, τὴν δὲ ψυχὴν ἀγύμναστον ἐᾷς λόγου τε καὶ παιδείας Ἑλληνικῆς, ἣν ἐχρῆν πρώτην ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνησκῆσθαι καὶ μόνην; σώματος μὲν γὰρ ἐπιμελητέον
8 ὑγείας χάριν, οὐκ ἰσχύος, εἰ μή τις τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἐνε-

quasi vero non vulgatissima esset construendae praepositionis ἐπὶ cum adiectivis quantitatis in quarto casu ratio. Ita certe ἐπὶ πολὺ, ἐπὶ πλεῖστον, ἐπὶ μέγα, ἐπὶ τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον, non tantum verbis motus, sed quibuscunque aliis fere iungi a scriptoribus solent. exemplorum omnia plena. ipse *Phalaris* ep. LXVIII. Οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἥσθησαν ἑκάστοις τούτων, et
b aliis locis. Cur praetulerim βάθος καὶ παιδείαν vulgato βάθος παιδείας, nemo sciscitabitur, qui noverit, βάθος apud scriptores aliquando *ingenii altitudinem* notare; quam etiam *altitudinem* simpliciter vocant Latini. Ea virtute βάθος Parmenidae attribuit apud *Platonem* Theaet. p. 134. D. Socrates: Παρμενίδης δέ μοι φαίνεται τὸ τοῦ Ὁμήρου (Il. Γ. 172. et Od. Θ. 22.) αἰδοῖός τέ μοι εἶναι ἅμα δεινός τε. συμπροσέμιξα γὰρ δὴ τῷ ἀνδρὶ πάνυ νέος πάνυ πρεσβύτῃ, καί μοι ἐφάνη βάθος τι ἔχειν παντάπασι γενναῖον. φοβοῦμαι οὖν, μὴ οὔτε τὰ λεγόμενα ξυνίωμεν, τί τε διανοούμενος εἶπε, πολὺ πλέον λειπώμεθα. *Plutarch.* de Audit. p. 44. A. Σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάστῳ, καὶ σχηματισμῷ θηρώμενος δόξαν εὐσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. Apud *Dionys. Halicarn.* Τέχν. p. 59. Aiax dicitur βαθύτατος ἐν τοῖς λόγοις πάντων εἶναι. Plura post *Casaubonum* ad *Sueton.* Vitell. c. XIII. et alios collegit cl. *Wesseling.* ad *Diodor. Sicul.* Exc. de Virt. et Vit. p. 552. n. 82. de Latino *altitudo* vid. *Cortium* ad *Sallustii* Iug. c. XCV. p. 851, et auctores ibi citatos. nonnulla etiam, quae huc pertinent, collegit *Wetstenius* ad Ep. ad Rom. XI. 33. Attribuit itaque *Phalaris* Stesichori filiabus, praeter *eruditionem* sive παιδείαν, ne quid earum laudibus deesset, βάθος quoque sive *altitudinem*; qualem tanto opere in *Pindaro* suspexit *Horatius* Carm. IV. II. 5. *Monte decurrens velut amnis, imbres Quem super notas aluere ripas, Fervet immensusque ruit profundo Pindarus ore.* Istud βάθος possitne doceri, diligenter anquirit *Longinus*, scriptor sapientissimus, de Subl. sect. II. qui, si auctorem nostrum habuisset doctorem, di- 7
dicisset, nihil tam esse arduum, a ad quod ingenium humanum, ne dicam puellarum, sub auspiciis sophistae non possit adspirare. [V. Valckenar. ad h. l. διδαχθείσας quidem Lennepium puto recte dedisse: talibus enim repetitionibus Sophistae dici vix potest quantopere delectentur. Sed βάθος καὶ παιδείαν an recte dederit, ambigo. *G. H. S.*]

27. Σφόδρα πάνυ γὰρ καὶ διὰ τ.] Cum in duobus antiquissimis codicibus Lugd. A. et Angl. addatur πάνυ post σφόδρα, id, in reliquis libris omnibus omissum licet, recepi. Atque ita optimos scriptores

desidero, quo tandem consilio corpus exerceas armis, venationibus aliisque molestis laboribus, animum vero literis Graecisque disciplinis incultum relinquas; quem primum talibus exerceri et solum oportebat. Corporis enim cura habenda valitudinis causa est, non virium, nisi quis sacrorum certaminum causa labores perferat: animo au-

locutos, docuit iam *H. Stephanus*. [σφόδρα — μαθεῖν inclusi signo parentheseos, ut haec sit interrogatio recta. Vulgo post Παυρόλα itemque post μόνην puncta ponuntur. Ceterum rarus est usus vocis εἶεν ad ordiendas interrogationes. Compara simillimum nostro loco Aeschyleum Choeph. 717—719. *G. H. S.*]

28. Τὸ μὲν σῶμα γυμνάζεις ὅπλοις κ. τ. λ.] Respicit γυμνάσια στρατιωτικά, in quibus exerceri olim solebat armata iuventus. vid. *Ez. Spanhemius* ad *Iuliani* Or. I. p. 107. et seqq. et *Heusing.* ad *Plutarch.* de Ed. Lib. p. 97. etc. Ea autem exercitia posterioribus Romanorum temporibus, neglectis illis amici, ad insaniam usque sectabantur multi; id quod verbo ὁπλομανεῖν expressit *Synesius* ep. cv. Ἐπεὶ καὶ φιλοπαίγμων ὢν, ὅς γε παιδόθεν αἰτίαν ἔσχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν πέρα τοῦ δέοντος, ἀνιάσομαι μὲν, — καρτερήσω δὲ, ἂν ἐπιτάττῃ θεός. ut mirum non sit, saepius ea fuisse reprehensa a severioris philosophiae doctoribus; qui pleraque corporis exercitia κακοπαθείαις annumerabant. quemadmodum apud *Diodor. Sic.* tom. I. p. 62. l. 51. coniunguntur διαπονεῖν τοὺς παῖδας ἐν γυμνασίοις συνεχέσι καὶ κακοπαθείαις; ubi vid. *Wessel.* Cernis igitur et hic tyrannum sophistae ore locutum; qui, quod toties in viris principibus laudarunt veteres, in bono Paurola, quem tanquam futurum aliquem sapientiae praesidem, non quidem e Iovis, sed suo cerebro natum, quam ut tyranni filium educari malebat, tanto opere reprehendit. Ceterum integram auctoris sententiam conferri velim cum *Aeneae* sophistae ep. I. Ἄλλος μὲν σμινύης ἐρᾷ· γεωργὸς οὗτος. ἑτέρῳ πρὸς κύνας ὁ ἔρως· κυνηγέτης οὗτος. ἄλλῳ τόξον ἐν ἡδονῇ. τῷ δὲ ἵππος τὰ παιδικά. ἐμοὶ δὲ βιβλία καὶ λόγοι. ubi βιβλία καὶ λόγοι idem, quod nostro loco λόγος καὶ παιδεία Ἑλληνική. Eorum alterum tantum posuit *Iulianus* Or. I. p. 10. D. Οὐκοῦν τῷ μὲν ἔδει γυμναστικῆς τῷ σώματι· τὴν ψυχὴν δὲ τῇ τῶν λόγων ἐκόσμει μελέτῃ. ubi λόγων merito contra *Petavium* defendit *Spanhemius* Obs. p. 101. A.

[31. καὶ μόνην. V. Valckenar. ad h. l. Additum ἢ vereor ne vim sententiae minuat. *G. H. S.*]

31. Σώματος μὲν γὰρ ἐπιμελητέον ὑγείας χάριν, οὐκ ἰσχύος] Libri omnes tam editi, quam MSS. Σ. μ. γ. ἐ. ὑγείας χάριν, ἢ ἰσχύος. Egregium hercle praeceptum, si nude spectatur, quodque saepe inculcatum a veteribus est. Ita, ut alios taceam, *Cicero* Offic. I. 106. *victum cultumque corporis non* quidem *ad voluptatem*, sed *ad valitudinem referri et ad vires* voluit. Aliud tamen re-

κα ἀθλοίη· ψυχῆς δὲ πάντας τρόπους προνοεῖσθαι χρὴ τὸν μέλλοντα μετὰ ἀρίστης τιμῆς ἐν δημοκρατουμένῃ ζήσεσθαι πόλει. εἴ γε μὴ σὺ, τοῦθ᾽ ὃ κατηγοροῦσί τινες, ὥρμηκας ἐπὶ τὸ ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι τὸν ἐν τυραννίδι βίον, ὡς προσήκοντα σοὶ κατὰ νόμους, καὶ διὰ τοῦτο σωματικὴν ἐπασκεῖς ῥώμην, οἰόμενος, ἁρμόζουσαν εἶναι σοὶ τὴν ἰσχὺν εἰς τοιαύτης δυναστείας κατάκτησιν. ὅπερ ἐὰν εὖ φρονῶν τυγχάνῃς, παρὰ τοῦ μεταμελομένου περὶ μοναρχίας, οὐχ ἑκουσίως, ἀλλ᾽ ἐξ ἀνάγκης τοῦτον ἐπανελομένου τὸν βίον, γνώμην λάβε. ὁ γὰρ ἀμφοτέρων πεπειραμένος τυραννηθῆναι μᾶλλον εὔξαιτο ἂν, ἢ τυραννῆσαι. ὁ μὲν γὰρ ἕνα φοβεῖται τῶν ἄλλων χαλεπῶν ἀπηλλαγμένος, τὸν τύραννον, ὁ τύραννος δὲ καὶ τοὺς ἔξωθεν ἐπιβουλεύοντας καὶ δι᾽ οὓς σώζεται· ἀνάγκη γὰρ αὐτῷ μετὰ τῶν πολλῶν φόβων καὶ ταλαιπωριῶν πρώτους εὐλαβεῖσθαι τοὺς φυλάττοντας. ὥστε εὐφρονέστερον δεξάμενος τὴν τοῦ συμβουλεύοντος πατρὸς εὔνοιαν ἴσος ἀξίου πᾶσιν εἶναι, τὸ δὲ ἐκ φόβων διηνεκῶν καὶ κινδύνων ἀδιαπαύστων αὐτεξούσιον ἐχθροῖς καὶ παισὶν ἐχθρῶν πάρες. εἰ δὲ ἀπειρίᾳ καὶ νεότητι τὸν ἐν τυραννίδι βίον οἴει τι τερπνὸν καὶ προσφιλὲς ἔχειν, ἀλλ᾽ οὐ τὰς ἀνωτάτω συμφορὰς καὶ κακοδαιμονίας, πάντως μὲν ἁμαρτάνεις, καὶ τοῦτο πάσχεις δι᾽ ἄγνοιαν, εὖ-

quiri hic, animadvertes facillime, modo sequentia verba consulueris. equidem loco ἢ putem scribendum οὐκ, quocum a librariis permutari aliquando solet. conf. Var. Lect. ad ep. cxxvii. Qui cum priscae sapientiae doctoribus aliquam familiaritatem et usum habet, non ignorabit, quam sit hoc congruenter eorum et inprimis Stoicorum placitis dictum. In rem *Isocratis* praeceptum, sive quisquis eius auctor fuerit, Demonic. tom. I. p. 23. *Ἄσκει τῶν περὶ τὸ σῶμα γυμνασίων, μὴ τὰ πρὸς τὴν ῥώμην, ἀλλὰ τὰ πρὸς τὴν ὑγίειαν συμφέροντα.* adde *Plutarchum* de Pueror. Educat. c. viii. Emendationem nostram nisi admittis, inepte sequitur: *εἰ μή τις τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἕνεκα ἀθλοίη.* Negat, corpus exercendum, ut vires acquiras, nisi ad sacra certamina obeunda laboribus validum id et robustum reddere velis. atque eo 8 quoque pertinent illa: *Καὶ διὰ* a *τοῦτο σωματικὴν ἐπασκεῖς ῥώμην, κ. τ. λ.* Quae omnia emendationem certissimam arguunt, propterea, dissentientibus licet libris omnibus, in orationis contextum illatam.

34. *Εἰ μὴ τοῦθ᾽, ὃ κατηγοροῦσί τινες, ὥρμηκας κ. τ. λ.*] Vix putem, auctoris mentem assecutos illos, qui eum Latine reddiderunt, cum *κα-* b *τηγορεῖν* omnes *accusandi* virtute capiunt. Malui: *quod*

tem omnibus modis providere eum oportet, qui quam honorificentissime in libera republica victurus sit. Nisi fortasse tu id, quod quidam produnt, tyrannidis imitandae studio latus sis, utpote legibus tibi debitae, ac propterea corporis vires exerceas, ad talem principatum obtinendum vires tibi convenire ratus. Quod si recte sapias, ab eo, quem, non voluntariam, sed necessariam istam vivendi rationem secutum, principatus poenitet, consilium cape. Nam, qui utrumque expertus est, tyranno subiectus, quam esse tyrannus, mallet. Ille certe ab aliis malis liber, ab uno metuit, tyranno: tyrannus vero et ab externis insidiatoribus, et per quos servatur. Necesse enim habet, in magno metu et miseriis praecipue a custodibus sibi caveat. Quare, in meliorem partem accepta consulentis patris benevolentia, fac, omnibus par sis: dominium autem, continuo metu et infinitis periculis plenum, hostibus et hostium filiis relinque. Quod si imperitia et adolescentia iucundi aliquid et grati inesse tyrannidi, ac non summas calamitates et miserias, putas, plane erras, et id

quidam prae se ferunt, vel, *produnt; amorem* nempe, quem hic reprehendit *Phalaris*, *tyrannidis*. ad eam enim multi se adspirare revera produnt. *Τοῦτο* respicit *τὸ ὁρμᾷν ἐπὶ τὸ ζηλοῦν κ. μ. τ. ἐ. τ. β.* e sequentibus eliciendum. *Κατηγορεῖν* ista virtute vid. apud *Lucian.* tom.
9 I. Nigr. p. 59. *Πῶς γὰρ οὐ*
a *γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν;* [Verte, quamvis repugnante Lennepio, *id quod nonnulli* de te *perhibent*. Delevi comma, quod vulgo habetur post *τοῦθ'*, posuique post *σύ. τοῦθ' ὅ, id quod.* Mox non minus latine *ὅπερ ἐὰν*, *quod si:* quae non magis commate, ut vulgo fit, dirimenda sunt. Cf. Valckenar. ad p. 200, 7. *G. H. S.*]

41. *Τυραννηθῆναι μᾶλλον εὔξαιτο ἂν, ἢ τ.*] *Stobaeus* Serm. XLVII. p. 345. ubi haec *Phalaridis* profert, *τ. μ. εὐξαίμην ἂν, ἢ τ.* habet: malui tamen alterum, *εὔξαιτο*, quod omnia in tertia persona hic leguntur. *ἂν* cum Codd. Lugd. A. B. Burm. et Ed. Ven. verbo b
εὔξαιτο postposui.

47. *Ἴσος ἀξίον πᾶσιν εἶναι*] i. e. Cave, ut tyrannidem neque patiaris, neque exerceas, sed in democratia vivas, ubi omnes aequali sorte utuntur. BOYL. Paulo ante l. 46. scripsi *εὐφρονέστερον*, antiquiores codices; Lugd. A. B. et Angl. secutus. reliqui cum editis habent *ἐμφρονέστερον δεξάμενος κ. τ. λ.*

χου δέ σοι τὸν θεὸν μηδέποτε τυραννικῆς πεῖραν παραστῆσαι τύχης.

10 γ'. ΠΑΤΡΟΛΑι.

Τὰ μὲν παρὰ πατρὸς εἰς υἱὸν ἔσχηκας δίκαια, Παυρόλα· τὰ δὲ ἐκ σοῦ πατρί, δυνάμενος, οὐκ ἀντιπαρέχων ἁμαρτάνεις. πυνθάνομαι γάρ σε παιδείας, ὃ πολλάκις ἐμεμψάμην, οὐκ ἐπιμελεῖσθαι. ἄλλην δὲ χάριν οὐκ ἐπιζητῶ λαβεῖν παρὰ σοῦ ταύτης ὑστερήσας. ἴσθι δὲ, ὅτι καὶ τῷ πατρὶ τὸ παιδὶ συμφέρον ἂν χαρίσασθαι βουληθῇς, οὐχ ὁ ληψόμενος τὴν χάριν, ἀλλ' ὁ δώσων μᾶλλον καθέξει.

δ'. ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΕΥΣΙΝ.

Οὔτε μᾶλλον ἀνιαθεὶς ἐν τῷ ζῆν ἐμαυτῷ σύνοιδα, μὰ τοὺς θεοὺς, ἄνδρες πολῖται, καίτοι πολλαῖς καὶ παραδόξοις χρησάμενος μεταβολαῖς, οὔτε πλέον ἡσθεὶς, ἄμοιρος γὰρ οὐδὲ τῶν τερπνῶν ἐγενόμην. ἠνιάθην μὲν οὖν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ τῆς πατρίδος ἐξέπιπτον ἀδίκως, ὅπερ ἀλγεινότατόν ἐστι καὶ τοῖς δικαίως τοῦτο πάσχουσιν· ἥσθην δὲ, ὅτε δημοσίᾳ μου μνησθέντες ἐγράψατέ μοι περὶ ὧν ὁ καιρὸς ὑμᾶς ἤπειγεν. ὡς γὰρ παρ' ἑνὸς τῶν μάλιστα εὐνοουν-

10' 59. Ἴσθι δὲ, ὅτι καὶ τῷ πα-
a τρὶ τὸ παιδὶ συμφέρον κ. τ. λ.] Libri editi et MSS. Lugdd. B. C. Medd. omnes et Burm. Ἴ. δ. ὅ. κ. τὸ παιδείας συμφέρον ἂν χ. si excipis ὅτι, omissum in Burm. et ἂν, cuius loco quidam ἐάν. At in Lugd. A. et Pal. Ἴσθι δὲ, ὅτι καὶ τῷ πατρὶ παιδὶ συμφέρον ἂν χαρίσασθαι βουληθῇς. quod tam certas veritatis notas habet, ut quovis fere pignore contenderim, ita scripsisse auctorem. Ne igitur mirere, quod in oratione expressum videas, addito tantum articulo τὸ ante παιδί. Nam etsi in talibus scriptoribus, qualem nostrum videmus, articuli absentis aut praesentis minus constans ratio servari solet, b hic tamen inprimis necessarius is est. Quod ad oram Lugd. A. adscriptum, Ὅτι τῆς παιδείας συμφέρον ἂν τῷ πατρὶ χαρίζεσθαι βουληθῇς, alteri interpretando sine dubio inserviit: unde nata cum ea lectio, quae per editiones et reliquos MSS. propagata est, tum illud, quod Angl. habet, Ἴ. δ. ὅ. κ. τῷ πατρὶ παιδείας συμφέρον. Sic autem, *quod eruditioni conducat*, quam, *quae ex eruditione percipiatur*, *utilitatem* rectius forte dixeris. Exempla, quibus nostra lo-

quidem ignorantia. Deum vero precare, ut ne unquam tyrannicam fortunam experiaris.

III. PAUROLAE.

Quae patris in filium sunt, officia accepisti, Paurola; quae vero tua, si patri, cum potes, mutua non praestas, peccas. Intelligo enim, te, quod saepe reprehendi, literarum studia non curare. Qua quidem frustratus gratia, aliam non requiro. Scias autem, si patri quoque, quod filio conducat, gratificari volueris, non in eum, qui accepturus, sed qui daturus sit, multo magis collocatum iri beneficium.

IV. ASTYPALAEENSIBUS.

Neque maioris mihi in vita doloris per deos conscius sum, cives, multas licet incredibilesque vicissitudines expertus, neque maioris gaudii, nam neque omnis expers voluptatis fui. Ac dolui quidem isto die, quo patria iniuste pellebar; quod illis etiam, qui iure id experiuntur, gravissimum est; gavisus vero sum, quod publice mei memores, de quibus tempus vos urgebat, scripsistis. Nam tanquam

quendi ratio illustrari poterit, ex *Platone*, *Demosthene*, aliis protulit iam *H. Stephanus.* addo ex *Polybio* Hist. I. p. 99. *Τὸ τῇ πατρίδι συμφέρον*, et *M. Antonin.* de Seips. II. §. 3. *Τὸ τῷ ὅλῳ κόσμῳ συμφέρον.* Quod ad ipsam sententiam attinet, non dissimilis est illi, quam epistola praecedente vidimus: *Τελείωσον οὖν ἀνδρὶ καὶ υἱῷ τὴν ἀπὸ σεαυτῆς αὐτῷ δεδομένην χάριν.* [Praeterea malim τὸ τῷ παιδὶ. *G. H. S.*]

63. *Οὔτε ...... ἐμαυτῷ σύνοιδα, μὰ τοὺς θεοὺς*] Formulam, *μὰ τοὺς θεοὺς*, non expressam in libris editis, e MSS. in quibus, si Burm. exceperis, omnibus erat, depromtam, auctori restitui. Talibus etiam alibi delectatus est noster.

68. *Ἥσθην δὲ, ὅτι δημοσίᾳ*] Loco *ὅτι* in libris editis et plerisque manuscriptis, sed recentioribus, erat *ὅτε*; quod quis fortasse praeferet ob id, quod praecedit, *ἐκείνην τὴν ἡμέραν.* Fateor, posse *ὅτε* intelligi de tempore acceptae a *Phalaride* Astypalaeensium epistolae: placet tamen magis *ὅτι*, inventum in antiquioribus MSS. Lugd. A. et Angl. quae causa est, cur hic expressum videas. [Mihi *ὅτε* multo praestabilius visum est. Itaque sic dedi. *G. H. S.*]

μένων καὶ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακότων ἠτήσασθε, οὐ τοσοῦ-
τον, ὡς ἔοικε, τοῦ λαβεῖν τι τῶν ἐψηφισμένων, ὅσον τοῦ
12 μαρτυρῆσαι μὲν ἐμοὶ δημοσίᾳ τὸ μὴ δικαίως ἐξεληλάσθαι,
καταγνῶναι δὲ τῶν τοῦτο δρασάντων. οὔτε γὰρ αἰτῆσαι χά-
ριτας παρὰ τοῦ μὴ στεργομένου τις ἂν οὔτε λαβεῖν παρὰ
τοῦ μὴ στέργοντος ὑπομείνειεν. οὔτε νῦν παραδέδωκεν ὁ
καιρὸς μέμψασθαι μὲν ὑμᾶς, ὡς οὐ φιλτάτους, τοὺς πρώ-
τους χρόνους μηδὲν αἰτησαμένους, εὐχαριστῆσαι δὲ τοῦ πα-

70. *Καὶ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακότων*] Sic libri omnes. Ad oram utriusque MS. Lugd. A. et Angl. allitum *τὴν πόλιν*; quod, si in ipsis MSS. fuisset, non displicuisset omnino: nunc alterum malim. Atque eadem ratione locutus auctor ep. cv. *Ἐγὼ δὲ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακώς*.

[75. *οὔτε νῦν*. Negatio quid sibi velit, non intelligo. Sophista videtur dedisse *εὖ τε*. Duo autem *ὁ καιρὸς παραδέδωκεν*, et *μέμψασθαι* et *εὐχαριστῆσαι*. Perperam Lennepius de oppositione cogitavit. *G. H. S.*]

12 a 76. *Μέμψασθαι μὲν ὑμᾶς, ὡς οὐ φιλτάτους, τ. π.*] Antehac editum: *Μέμψασθαι μὲν ὑμᾶς ὡς φιλτάτους, τοὺς π.* ut etiam in quibusdam MSS. est; quod ferri potest, modo verba, *ὡς φιλτάτους*, vertas, *quam carissimos, longe carissimos.* Qui usus particulae *ὡς* notior tamen interpretes nostros hic fugit: reddunt enim, *tanquam*, vel, *ut carissimos;* quod a sententia loci alienum. *Boyleus*, quo, puto, se expediret, in Latino suo plane omisit. Melius auctori consulueris, si scripseris cum optimis antiquissimisque libris, Lugd. A. et Angl. *ὡς οὐ φιλτάτους*. Sensum expressi in Latino.

77. *Τοὺς πρώτους χρόνους μηδὲν αἰτησαμένους*] Ita censeo legendum; omnes codices habent *αἰτιασαμένους*, procul dubio corrupte. BOYL. Facilis et, ut puto, vera *Boylei* emendatio est, *αἰτιασαμένους* in *αἰτησαμένους* mutantis. Idem ante eum animadvertit iam *Gatakerus*, vir doctissimus, ad *M. Antoninum* l. VII. p. 264. cuius sententiae lubens accedo. In ipsam orationem, ut ante me fecerat *Boyleus*, hoc promtius id intuli, quod in antiquissimo codice, Lugd. A. inveni. Quod praeterea loco *πρώτους χρόνους* legendum coniecit *Gatakerus* l. c. *πρὸ τοῦ χρόνους*, paucissimis credo placiturum. Nostram loquendi rationem exemplis dudum illustravit *H. Stephanus*.

77. *Εὐχαριστῆσαι*] Interpretes, quique hoc loco usi fuerunt, ut *εὐχαριστεῖν*, *gratias agendi* significatione obvium in scriptis sacris, Graeciae vindicarent, viri docti, omnes reddiderunt, *gratias agere.* Quod si vere in animo habuit auctor noster, quid illis facies, qui ipsum *Phalarin* hic loqui putant? Negat enim scholiasta *Luciani* tom. I. p. 24. *εὐχαριστεῖν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λέγεσθαι;* b nedum isto sensu. At exempla quamplurima scilicet apud veteres inveniuntur, quibus refutari is possit. Nec tamen falsum, quod tradidit, si istam *gratias agendi* virtutem spectas, et de antiquioribus

ab illorum uno, qui maxime benevoli vestrumque studiosi sunt, petivistis, non tam, puto, ut eorum, quae decreta essent, aliquid acciperetis, quam ut publice testaremini, me iniuste patria pulsum, eiusque rei auctores condemnaretis. Neque enim beneficia petere a non amato, neque a non amante accipere sustinuerit aliquis: neque nunc tempus permittit, ut, qui antea nihil petiveritis, tanquam non carissimos, vos reprehendam, sed ut in praesentia, quum pe-

Graecis dictum accipis: nam, qui sic verbo sit usus, *Polybio* antiquiorem novi neminem. Clarius *Pollux* l. V. 141. Εὐχαριστεῖν ἐπὶ τῷ διδόναι χάριν, οὐκ ἐπὶ τῷ εἰδέναι. atque isto inprimis animo *Phrynichum et Thomam M.* verbum reiecisse arbitror. Si enim veterum loca scriptorum diligentius consideraveris, non omnino incognitum antiquioribus, sed tantum ista *gratias agendi* virtute, intelligas: quamquam non diffiteor, in universum id videri displicuisse Atticis antiquioribus, quique de reliquis pressius eorum vestigia sunt secuti. Quo minus etiam a *Luciano* proficisci potuit, quod est in Philopatr. t. III. p. 618. Χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν; quod, ut totus iste dialogus, tersissimo scriptore indignum. Quod, Atticorum cultissimo sermoni assuefactus, *Lucianus*, aliique nonnulli sophistae fastidiverunt, eo, in Stoicorum scriptis versatus inprimis, sophista uti potuit: non potuit ipse *Phalaris*; nisi, ut in his Epistolis, sophistae, aliquot saeculis inferioris, ore sit locutus. Sed novitatem verbi ei obiicere nolo: ipsa enim sententia declarat, cum antiquioribus eum locutum. Plus certe venustatis apparebit in hoc loco, si priore sensu, quem probavit *Pollux*, verbum accipies. Testatur, *Se accepisse Astypalaeensium petitionem beneficii loco* (δέδεγμαι γὰρ ὑμῶν χάριν τὴν αἴτησιν): *igitur tempus esse non reprehendendi, sed, cum maxime* a *in grati animi significationem, beneficii faciendi, cum illi petant; quod qui acceperint, revera esse daturos.* Respicit ad dona hac epistola memorata. Habes εὐχαριστεῖν ἐπὶ τῷ διδόναι χάριν, vel de illo potius, ὅστις — εὖ δρᾷν εὖ παθὼν ἐπίσταται. Atque isto sensu, rarius licet, invenias in Cherronensium decreto apud *Demosthenem* de Cor. p. 488. A. ubi, posteaquam χαριστήρια, senatui populoque Atheniensi ob recuperatam libertatem in grati animi significationem oblata, commemoraverant Cherronenses, Καὶ ἐν τῷ μετὰ ταῦτα αἰῶνι παντὶ, inquiunt, οὐκ ἐκλείψει εὐχαριστῶν, καὶ ποιῶν, ὅ τι ἂν δύνηται, ἀγαθόν; a quo loco certe aliena significatio *gratias agendi*, ut reddidit interpres. Promiserunt Cherronenses, *Se nunquam ingratos fore, sed, memores beneficii accepti, nullam temere occasionem praetermissuros gratiae referendae, et, quibuscunque modis possent, benefaciendi*

14 ρόντος, ἡνίκα αἰτεῖσθε, ἅπερ ὑμεῖς μὲν οἱ λαβόντες δώσετε ταῖς ἀληθείαις, (δέδεγμα γὰρ ὑμῶν χάριν τὴν αἴτησιν,) ἐγὼ δὲ ὁ μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς διδοὺς λήψομαι μᾶλλον, ἢ

Atheniensium reipublicae. Est ibidem in simili negotio εὐχαριστία in Byzantinorum decreto p. 487. F. atque ita semper, ubicunque apud antiquiores hae voces occurrunt, de re ipsa, quaecunque demum sit, qua animum gratum significes, accipiendae sunt, non de verbis, vel *gratiarum actione.* Prioribus addam ex Epistolis, quae *Hippocrati*, sed, opinor, falso, attribui solent, ep. XVII. operum *Hipp.* p. 1284. Ὁ σὸς πρόγονος Ἀσκληπιὸς νουθεσίη σοι γενέσθω· σώζων ἀνθρώπους κεραυνοῖς εὐχαρίστηται. ubi significationem in deteriorem partem vertit auctor; nisi per ironiam dictum mavelis, quod ab ingenio sophistae non abhorret. Sic noster ep. CVII. Alciboo —— λύπας εὐαγγελίζεται
b καὶ δάκρυα. Nostro εὐχαριστεῖν frequentius eius contrarium fere ἀχαριστεῖν ipsis etiam Atticis placuit; praesertim tamen ἀντὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι: quomodo id interpretatur *Timaeus* Lex. Plat. Atque ita praeter scriptores ibi memoratos a *Ruhnkenio* meo locutus est *Aristoteles* Rhet. L. II. c. XXI. p. 558. E. Καὶ περὶ μὲν τοῦ χαρίζεσθαι καὶ ἀχαριστεῖν εἴρηται. *Lucian.* tom. I. D. Mar. p. 312. neque aliter accipiendum apud nostrum epist. XVII. ἀχαριστηθῆναι. Ut εὐχαριστεῖν non tantum χάριν διδόναι, sed multo magis etiam χάριν ἀποδιδόναι apud antiquos significasse vidimus, sic contra ἀχαριστεῖν aliquandó adhibitum ἀντὶ τοῦ μὴ χάριν ἀποδιδόναι, vel τοῦ μὴ ἀντιχαρίζεσθαι.

Praeter locum *Xenophontis* Memor. l. II. p. 431. l. 36. ubi ita accipiendum fortasse, clarius id intelligas ex nomine ἀχαριστία. Nota, quae apud Persas dabatur, actio *ingrati;* de qua *Xenophon* Cyr. Inst. l. I. p. 3. l. 16. Δικάζουσι δὲ καὶ ...... ἀχαριστίας. Meminit similis etiam legis *Lucianus* Abdic. tom. II. p. 176. Καὶ μὴν οἵ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ubi videtur ad illam inprimis legem respexisse, qua *convictus a patrono libertus ingratus iure libertatis exuebatur:* verba sunt *Valer. Max.* l. II. c. VI. §. 6. Quo etiam pertinet, quod est apud eundem *Valer. M.* l. V. c. III. §. 3. neque enim cum *Petito* Comm. in Leg. Att. l. VII. tit. VIII. de Ingrat. puto, Athenis fuisse tali lege obstrictos quosvis ingratos; id quod disertis verbis negat *Xenophon* Memor. l. II. p. 433. l. 4. adde Cyr. Inst. l. c. et ibi *Hutchins.* p. 10. Sed ad *Phalarin* revertor.

78. Ἡνίκα ἂν αἰτῆσθε] Priores editiones, ἡνίκα αἰτεῖσθε. 14 a
alterum vero MSS. optimi, Lugd. A. et Angl. ἂν quoque Pal. cum αἰτεῖσθε. contra Lugd. C. αἰτῆσθε, omisso ἄν. *Aristoph.* Nub. 618. Ὥστ' ἀπειλεῖν φησιν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε, Ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου κἀπίωσιν οἴκαδε. et 622. Ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν κ. τ. λ. [Revocavi priorum scripturam editionum: de tempore enim definito sermo est. Aristophanica huc non quadrant. *G. H. S.*]

tatis, gratiam referam; quam quidem vos, qui accipitis, dabitis revera: vestram enim petitionem beneficium accepi; ego vero, qui tanta cum voluptate do, accipiam potius,

79. Ἐγὼ δὲ ὁ μετὰ τ. ἡ. διδοὺς λήψομαι μ. ἤ. δ.] In exemplaribus editis legitur, Ἐγὼ δὲ οὐ μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς λήψομαι μᾶλλον, ἢ δώσω, sententia perplexa et inficeta. Quod ante λήψομαι exciderat, διδοὺς exhibent Angl. Lugd. A. C. et Pal. Praeterea peropportune Anglic. loco οὐ obtulit ὁ, sine quo sententia stare nulla ratione potest. Cum multa aliis laudabiliter instituta olim a Persis accepimus, tum lege sancitum, *ut potius darent, quam acciperent*, διδόναι μᾶλλον, ἢ λαμβάνειν; secus atque multis aliis populis olim etiam fuit visum. vid. *Thucydid.* l. II. c. XCVII. p. 162. Atque hinc intelligi potest, quam convenienter patriis institutis, in quibus educatus erat, Cyrus Xenophontius ille dicatur διδοὺς μᾶλλον ἢ κτώμενος ἥδεσθαι in *Xenoph.* Cyr. Inst. l. VIII. p. 133. l. 9. Artaxerxes cum ad manum alteram longiorem respiciens, tum legis istius, ut puto, memor, dixisse fertur, Ὅτι τὸ προσθεῖναι τοῦ ἀφελεῖν βασιλικώτερόν ἐστι, ut est apud *Plutarch.* Apophth. p. 173. D. Praeceptum antiquissimum, et e saniori officii disciplina depromtum, mirum non est, placere multis Graecorum potuisse, atque ipsi etiam *Epicuro*, cuius
b dictum vid. apud *Plutarch.* Phil. cum Princ. p. 778. C. Paulo aliter *Aristoteles* Ethic. Nicom. IV. 1. p. 43. D. Διὸ μᾶλλόν ἐστι τοῦ ἐλευθερίου τὸ διδόναι, οἷς δεῖ, ἢ λαμβάνειν, ὅθεν δεῖ, καὶ μὴ λαμβάνειν, ὅθεν οὐ δεῖ: quae ante oculos habuisse videtur *Pollux* III.

114. Ἡδέως ἂν διδοὺς, ἢ λαμβάνων, ἀφ' ὧν οὐ δεῖ, vel, ut scribendum arbitror, Ἥδιον διδοὺς, ἢ λαμβάνων, κ. τ. λ. Sic *Epicurus* l. c. dixit, τοῦ εὖ πάσχειν τὸ εὖ ποιεῖν οὐ μόνον κάλλιον, ἀλλὰ καὶ ἥδιον εἶναι. De praecepti ipsius veritate quo minus dubites, effectum est divina auctoritate Iesu, cui *Lucas* in Act. Apost. hoc attribuit dictum: Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι, ἢ λαμβάνειν. Quo indignius etiam factum, quod sententiam ad dona meretricia transtulit *Theophylactus Simoc.* epist. XLII. Εἰ μὲν οὖν ἐρᾷς, τὸ διδόναι μᾶλλον, ἢ τὸ λαμβάνειν (hoc malo, quam λαβεῖν) οἰκειότερον· εἰ δὲ χρημάτων ὀρέγῃ, καὶ δι' εὐπορίαν τὸ ποθεῖν ἀναπέπλασαι, τὴν γνώμην ἡ γλῶσσα διήλεγξε, πωλοῦσα χρυσῷ τὰς ἡδονὰς τῷ ἐθέλοντι. Atque ita inprimis veteres; quo non contenti posteriorum temporum sophistae ita sententiam immutarunt, ut, fuco oblita sophistico, omnem illam salubritatem verae virtutis et officii, quasi sanitatem, perdidisse videatur. Neque enim, *dare, quam accipere, melius esse*, dixerunt; sed *id, quod detur, quasi ab eo, qui det, accipiatur*, sunt interpretati. *Libanius* epist. LXVIII. Ὀλυμπίῳ εἴ τι πράξεις κεχαρισμένον, λήψεσθαί σε μᾶλλον, ἢ δώσειν, ἡγοῦμαι. adde epist. CXXVII. p. 67. MCCCCL. p. 644. Quin ipsis Christianis 15
istac labe suorum saeculorum a
infectis, posthabito summi doctoris praecepto, mirum in modum placuit. *Clemens Alexandr.* Strom. II. p. 404. C. Διὰ τοῦτο, ὅτ' ἂν τις αἰτῶν τύχῃ,

δώσω. τί γὰρ ἀνδρὶ φιλοπάτριδι κάλλιον καὶ μεγαλοπρεπέστερον, ἢ δοκεῖν τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας εὖ ποιεῖν; ὃ διὰ τῆς ἐπιστολῆς μοι τῆς ὑμετέρας πεπλήρωται. τοῦ μὲν οὖν βραδύτερον ἀφῖχθαι τὰς δωρεὰς, ἢ παρ' ὃν ἐβούλεσθε χρόνον, μήτε ἐμὲ μήτε τοὺς πρέσβεις ὑμῶν αἰτιάσασθε, τὸν δὲ χει- 85
16 μῶνα καὶ τὴν ὥραν τοῦ καθεστῶτος ἔτους. τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἡμῶν προθυμίας οὐδ' ἥστινος ἀπελείπετο, πλεῖν δὲ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ χειμῶνος οὐδὲ μετὰ τῶν ἐσχάτων τολμημάτων ἦν.

οὐ φησι τῷ διδόντι, Καλῶς ἔδωκας, ἀλλὰ, Καλῶς εἴληφας· οὕτω λαμβάνει μὲν ὁ διδούς· δίδωσι δὲ ὁ λαμβάνων. Plura huius generis qui desiderabit, inspiciet *Gatakeri* Annot. ad *M. Anton.* l. VII. p. 265. et 269. *Clementis* verba cum nostris *Phalaridis* componi inprimis velim. habes ὁ διδοὺς, quod e MSS. depromtum nostro restitui; ut etiam *Liban.* epist. LXIV. p. 34. Ὁ διδοὺς παρήει τὴν τοῦ λαμβάνοντος ἡδονήν. Ex dictis autem intelliges, nostrum non cum antiquioribus, quemadmodum sophistam, *Phalaridis* personam agentem, decebat, sed cum sui saeculi scriptoribus fuisse locutum. Atque adeo etiam hoc eorum dicto delectatus est, ut integrae epistolae argumentum fecerit, quae est n. CXXXIV.

82. Ὁ διὰ τῆς ἐπιστολῆς μου καὶ τῆς ὑμετέρας πεπλήρωται] Antea legebatur: Ὁ δ. τ. ἐπιστολῆς μοι τῆς ὑμετέρας π. quod cur mutaverim, paucis habe. Erat in Lugd. A. Angl. et Pal. Ὁ δ. τ. ἐ. μοι καὶ τῆς ὑ. π. accedebat ordo verborum parum concinnus: nam aut fallor, aut, si hoc dicere voluisset noster, μοι proxime iunxisset verbo πεπλήρωται; saltem non ita, ut hic, interposuisset. Hinc factum, ut non tantum ad Astypalaeensium, sed suam etiam epistolam auctorem respexisse suspicatus fuerim, atque adeo loco μοι scripsisse μου. Quae quo minor mutatio, eo promtius a me in ipsa oratione facta est. [Restitui quod antea legebatur. Laudabunt, opinor, qui Epistolae argumentum satis expenderint. *G. H. S.*]

83. Τοῦ μὲν οὖν βραδύτερον ἀφῖχθαι τὰς δωρεὰς, ἢ παρ' ὃν ἐβούλεσθε χρόνον, κ. τ. λ.] In hac lectione cum editis libris conveniunt MSS. Lugd. C. et Burm. in reliquis, Lugd. A. Angl. et Pal. post χρόνον inseritur ἐληλύθασι. Quo fit, ut duplicem huius loci scripturam forte exstitisse in diversis codicibus suspicer; alteram, ut nunc est, alteram, Τοῦ μὲν οὖν, ὅτι βραδύτερον αἱ δωρεαὶ, ἢ ...... χρόνον, ἐληλύθασι, μήτε ἐμὲ μήτε τοὺς πρέσβεις ὑμῶν αἰτιάσασθε. Nolui tamen aliquid mutare sine necessitate. Cum Lugd. A. et Pal. tantum scripsi αἰτιάσασθε loco αἰτιᾶσθε, quod in reliquis libris. [Rarior haec constructio cum imperativo aoristi, sed satis firmata exemplis optimorum scriptorum cum ab aliis tum a me in not. ad Gnomic. Poët. p. 155. 364. Addo nunc Isaei p. 251. Reisk. μηδὲν ἰσχυσάτω. *G. H. S.*]

85. Τὸν δὲ χειμῶνα καὶ τὴν ὥραν τοῦ καθεστῶτος ἔτους] Cum antea in libris editis esset,

quam dabo. Quid enim pulchrius splendidiusque patriae amanti, quam civibus suis benefacere videri? id quod meis vestrisque literis effectum est. Quod vero tardius, quam quando volebatis, dona sunt asportata, neque me, neque legatos vestros culpaveritis, sed hiemem et praesentis anni tempestatem. Quod enim in nobis erat, quanto maximo studio feci; navigari vero ob nimiam vim hiemis ne cum extrema quidem audacia licebat. Quare, quod, quae misimus, conserva-

Τὸν δὲ χ..... καθεστῶτος χρόνου, miror, *Bentleium* silentio praeteriisse hunc locum: nisi forte manuscripti Angl. auctoritate motus abstinuerit. Nullum enim tam clarum recentioris Graeciae indicium, quam vox *χρόνος* hoc in loco; ut, si vere ab auctore profecta fuisset, argumento esse posset, aliquot etiam saeculis inferius, quam quidem nunc arbitramur, eum collocandum esse. Nam *χρόνος* loco *ἔτος* non nisi postremis Graecorum temporibus poni coeptum est. vid. post *I. Meursium* et *Car. du Cange Hemsterhusii*, literatorum huius saeculi principis, not. ad *Aristophan.* Plut. p. 178. et 407. Quam antiquiores Graeci *ὥραν τοῦ ἔτους*, isti homines *ὥραν τοῦ χρόνου* vocarunt. Verba
16 *Theocriti* Id. VII. 83. *ἔτος ὥριον*
a interpretaturus scholiasta, *Χρόνου*, inquit, *μιᾶς ὥρας τοῦ χρόνου*. et ad v. 85. ibid. *Διὰ τοῦ γὰρ τριμηνιαίου καιροῦ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι τοῦ χρόνου*. Feliciter igitur hoc saltem nomine auctori evenit, quod, ubi in reliquis libris omnibus erat *χρόνου*, in optimis, Angl. Lugd. A. et C. exhibebatur *ἔτους;* ne, si non potuerit cum suo *Phalaride*, cum illis, qui mille circiter annis posterius eo fuerint, locutus videretur. A quibus etsi longissime eum abesse arbitror; tamen non potuit, quin hoc ipso loco declararet, esse, non tyranni, sed declamatoris alicuius excusationem, quod tardius asportata dona essent. Amat enim declamator *συνωνυμίας* et similia; qualia hic et alibi in his epistolis magna copia invenias. Unum de multis exemplum vid. epist. XII. *Κἂν εὐροῇ τις καὶ κατ' οὖρον φέρηται παρὰ τῆς τύχης;* ubi adeo etiam *ταυτολογεῖ* sophista, ut verear, an b
simile exemplum apud castigatiorem scriptorem invenias. Cum nostro loco conferri *Livium* velim l. V. c. II. ubi in oratione tribunorum plebis coniungit: *Iam ne* hiemi *quidem*, aut tempori anni *cedere, ac domos et res invisere suas;* a qua loquendi ratione abstinuisset, opinor, in ipsa historia, Potuisset similiter declamator, *Τὸν δὲ χειμῶνα καὶ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους;* sed de ipsa sententia parum sollicitus noster, quo copiosior evaderet oratio numerosiorque, redundantia nimia addidit *καθεστῶτος*. Atque hoc exempli loco semel dictum sufficiat: neque enim ubique talia vitia aut virtutes monstrare auctoris instituti mei ratio patitur.

86. *Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἡμῶν*] Particulam *μὲν* e Lugd. A. Angl. et Pal. huc transtuli, quod sequebatur *δέ*.

τοῦ μέντοι σεσῶσθαι τὰ πεμφθέντα, καίτοι πελαγίῳ παραβληθέντα κινδύνῳ, τῇ τύχῃ χάριν εἰδότες οὐκ ἂν ἁμαρτάνοιτε. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν κομιζομένων ἀποδώσουσι μὲν ὑμῖν ὁμολογουμένως οἱ πρέσβεις. δηλώσει δὲ καθέκαστα καὶ ὁ συναπεσταλμένος αὐτοῖς ἀνὴρ ὁ τὴν ἐπιστολὴν φέρων, Εὔβουλος· παρ' οὗ τά τε εἴδη καὶ τὸν ἀριθμὸν λαβόντες, τὰ μὲν ἄλλα διανείμασθε καθ' ὃν ἂν προῄρησθε τρόπον, τὰ χρήματα δὲ πρὸς ἐπισκευὴν καὶ κόσμον τῆς πόλεως χρησάμενοι καλῶς ἂν εἴητε πεφρονηκότες, οὐ διὰ τὴν ἐμὴν παραίνεσιν, διὰ δὲ τὴν ὑμετέραν αὐτῶν εὐβουλίαν· οὐδεὶς γὰρ ἀλλοτρίᾳ προαιρέσει, ἀλλὰ τῇ οἰκείᾳ χρηστὸς πέφυκεν. εἰ δ', ὅπερ οὐδὲ λέγειν ἐφ' ὑμῶν ἄξιον, τοῖς εἰς ἕτερον εἶδος δεδωρημένοις εἰς ἄλλο τι καταχρήσεσθε τῶν οὐκ ἀναγκαίων, εὖ ἴστε, ὅτι ὑμεῖς μᾶλλον μεμφθείητε τοῦ μὴ δεόντως προσενηνέχθαι τοῖς δωρηθεῖσιν, ἢ ὁ δοὺς εὐλογηθείη τοῦ δεδω-
18 κέναι. ὡς γὰρ ἄτοπον, τὸν ἐκπεπτωκότα τῆς πατρίδος διὰ

90. *Οὐ μὴν ...... πρέσβεις, δηλώσει δὲ καθέκαστα κ. τ. λ.*] Parum refert, addaturne, an
17 a omittatur καὶ post ἀλλά. Quare antiquiores codices Lugd. A. et Angl. secutus sum, cum in reliquis non inveniretur καί. [Copula parum placet, videndumque ne lateat πίνακας. Quod si vere conieci, mox pro ὁμολογουμένως scribam ὁμολογουμένους: ut summa usus cautione dicatur tyrannus, ne quid posset rerum missarum interverti. *G. H. S.*] Ὑμῖν, omissum solum in Lugd. A. et Pal. delere nolui. Post πρέσβεις minoris interpunctionis posui notam, ut esset, unde penderet κομιζομένων: pertinet enim ad καθέκαστα. Construendi rationem exemplis iam illustravit *Budaeus* C. L. Gr. p. 771. Adde *Polyaenum* Strat. l. III. c. VII. p. 228. Ὁ δὲ κατ' ὀλίγους τῶν Δαρεικῶν ἐρρίπτει κατὰ τῆς ὁδοῦ. et c. XI. p. 291. Χαβρίας ναῦς Λακωνικὰς .... ἐξεκαλέσατο οὕτως πῶς αὐτὰς ἀναχθῆναι. ναυσὶ δεκαδύο κατὰ δύο ζεύξας ἐπὶ τὰ ἱστία τῶν νεῶν, ἐπὶ μιᾶς ἐρέμενος. Quae, a *Casaubono* et *Maasvicio* tentata quidem, sed, ut opinor, non omnino emendata, sic fere scripsisse videri potest auctor: Χαβρίας ν. Λ. .... ἐξεκαλέσατο οὕτω πως· αὐτὸς ἀνήχθη ναυσὶ δεκαδύο, κατὰ δύο ζεύξας τῶν νεῶν, ἔτι τὰ ἱστία τῆς μιᾶς ἀράμενος, vel ἐπαράμενος. habes κατὰ δύο ζεύξας τῶν νεῶν, ut supra, κατ' b
ὀλίγους τῶν Δαρεικῶν ἐρρίπτει. Cum reliqua parte compone, quod est in *Polyaeni* l. V. c. XXII. p. 506. Ὁ δὲ τοὺς ταρσοὺς τῶν τριήρων ἐξελὼν, ζεύξας πρὸς ἀλλήλας, τὰ ἱστία τῆς μιᾶς ἐπαράμενος ἐ. τ. π. ἀνήγετο.

92. *Εὔβουλος*] Aut alium hunc Eubulum fecit auctor, quam cuius, ut hostis acerrimi, meminit ep. XIII. et alibi, aut in odium *Phalaridis* nondum venerat ille, quando haec epi-

ta sunt, periculis maris licet obiecta, si fortunae acceptum retuleritis, non errabitis. Quae autem apportantur, reddent quidem haud dubie vobis legati, singulatim autem indicabit quoque, qui, una cum iis missus, epistolam perfert, Eubulus: a quo generibus et numero acceptis, alia quidem pro arbitrio distribueritis; pecuniis vero si ad instaurandam et ornândam civitatem usi fueritis, sapueritis recte, non meo hortatu, sed vestra ipsorum prudentia: nemo enim alieno instituto, sed domestico, bonus est. Sin vero, quod de vobis ne dici quidem oportet, donis ad aliud genus datis, ad aliud quoddam rerum minus necessariarum abutemini, probe sciatis, vobis, quod non decenter donis fueritis usi, vituperationi magis, quam ei, qui dedit, quod dederit, laudi fore. Quemadmodum enim absurdum est, patria pul-

stola scribebatur, aut denique nomen corruptum est. Et sane in Pal. Burm. et Ed. Ven. est *Εὔλοφος*: atque sic quoque legit *Aretinus*.

94. *Πρὸς ἐπισκευὴν κ. κ. τ. π.*] Ordinem verborum, qui esset in Lugd. A. et Angl. servavi. In reliquis libris est *πρ. ἐ. τῆς πόλεως καὶ κόσμον*.

100. *Προσενηνέχθαι*] Lugd. A. C. et Angl. *προσενεχθῆναι*: reliqui MSS. cum editis *προσενηνέχθαι*. quod recepi, quia sequitur *δεδωκέναι*. [Omnino Sophista perfectis adeo delectatur, ut, ubi MSS. sic variant, perfectum malim quam aoristum. — Post *μᾶλλον* fortasse excidit *ἄν*. *G. H. S.*]

18 a 2. *Ὡς γὰρ ατοπον, τὸν ἐκπ. τ. π. δ. τ. φ. οὐ. ἐ. αὐ. ἀ. ζ. τ. κ.*] Qui antecesserunt *Boyleum*, editores omnes sententiam hunc in modum repraesentarunt: *Ὡς γὰρ ἄτοπον τὸν ἐκπεπτωκότα τῆς πατρίδος διὰ τὴν φυγὴν ἐμὲ, τῶν αὐτῆς ἀνακτήσασθαι ζητεῖν τὰ κατεῤῥηγμένα*· ille autem, ne monito quidem lectore, in loco verborum *ἐμὲ τῶν αὐτῆς* edidit *ἐμὲ τῆς αὐτῆς*, ac, sententia ad arbitrium conficta, ita totum locum reddidit, ut facile intelligas, aquam ei haesisse. Nec multo melius reliqui instituerunt interpretes: quos morari nolo. Vitium inest manifestum. Quid enim? num is, qui tanto opere in suis Epistolis amorem in patriam inculcat, atque hac ipsa, patria pulsus licet, dona, quibus ea possit refici, mittit, num is, inquam, absurdum esse dicet, eum, qui exul sit patria, studere ei prodesse et opera sua adiuvare? num, qui aliis in epistolis, hostibus etiam ignoscendum esse, docet, ac tot virorum illustrium, qui patriae, pessime de se licet meritae, bene fecissent, exempla quotidie poterat intueri, sophista tam excelsi animi tyranno, quam *Phalarin* suum videri voluit, orationem affinget, quae non possit, nisi ab humillimo quoque, proficisci? Ut praetermittam istud *τῶν* ante *αὐτῆς*, nec non voces *διὰ τὴν φυγήν*· quas interpretes, ne offenderent, silen-

τὴν φυγὴν οὐδὲν ἐμὲ τῶν αὐτῆς ἀνακτήσασθαι ζητεῖν τὰ κατεῤῥιμμένα, οὕτω τοὺς ἐνοικοῦντας τὰ πίπτοντα μέρη περι-

tio praeterierunt praeter *Naogeorgum* omnes. is autem: *eiectum me e patria per exilium*, sententia inepta prorsus. Sentis, vitium non unum in his inesse. Ac primum quidem eo, quod est in codicibus Lugd. A. Angl. et Pal. οὐδὲν, omni humilitatis suspicione sophista liberatur, ac sententia contraria efficitur eius, quam modo notavi. Est illud, ut saepe in his Epistolis, pro οὐδὲ vel οὐ. Dein verba, ἐμὲ τῶν, vel, ut in Lugd. A. est, μὲ τὸ, in Angl. μὲ τὸν, in Pal. ἐμὲ τὸν, tam clara vocis evane-
b scentis ἐμαυτὸν vestigia habent, ut ita scriptum olim fuisse, dubitari nullo modo possit: quapropter utrumque auctori restitui. [Compositum ἐμαυτὸν cum huc non quadret, revocavi antiquam scripturam ἐμὲ τῶν. *G. H. S.*] Pro κατεῤῥηγμένα autem, ut ante editum fuit, haud dubie scribendum κατηρειμμένα vel κατερηρειμμένα. Ad *Homer.* Il. *O.* 356. —— Ἀπόλλων Ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων Ἐς μέσσον κατέβαλλε —— *Eustathius* p. 1019. l. 64. *Καιρία δὲ λέξις*, inquit, *ποιηταῖς τὸ ἐρείπειν, ὅ ἐστι καταβάλλειν.* Sed non tantum poetis, sed optimis quibuscunque scriptoribus, frequens verbi ἐρείπειν et, quod posteriorum temporum Graecis praesertim placuisse videtur, κατερείπειν usus, inprimis in oppugnatione urbium describenda, quum machinis percussi muri subvertantur. *Xenophon* Inst. Cyr. l. VII. p. 110. l. 24. Ὁ δὲ Κῦρος .... μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριοὺς, ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη. Alterum est apud *Appian.* Mithr. p. 127. Οἷς (μηνοειδέσι) ἔτι νεοκοδομήτοις ὁ Σύλλας αὖθις ἐπεχείρει παντὶ τῷ στρατῷ, νομίσας ἀσθενῆ καὶ ὑγρὰ ἔτι ὄντα ῥᾳδίως κατερείψειν. Pro νεοκοδομήτοις ex altero eiusdem scriptoris loco repono νεοδμήτοις. Est ille ibid. p. 128. itidem depravatus: Ὁ δὲ Σύλλας — κριοὺς ἅμα καὶ βέλη καὶ ἀκόντια ἐπῆγεν, ἄνδρας τε πολλοὺς, οἳ διώρυσσον ὑπὸ χελώναις τὰ τείχη, καὶ σπείραις, αἳ τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν ἀκοντίζουσαί τε καὶ τοξεύουσαι θαμινὰ, ἀνέκοπτεν, καὶ κατήρειψέ τι τοῦ μηνοειδοῦς ὑγροτέρου καὶ ἀσθενεστέρου ἔτι ὄντος, ἅτε νεοδμήτου. Lego —— καὶ σπείρας, τὰς ἐπὶ τῶν τειχῶν ἀκοντιζούσας τε καὶ τοξευούσας θαμινὰ, ἀνέκοπτον, ——. Deflexit ab hac loquendi consuetudine citeriorum Graecorum usus, cum quasvis ruinas aedium, templorum, sepulcrorum similiumque rerum ἐρείπια et κατερηρεῖφθαι dicerent. In rem *Eustathii* ad Hom. Il. *Δ.* p. 436. l. 43. testimonium: Οἰκόπεδον δὲ οἰκίας καταῤῥιφείσης ἔδαφος· ὅπερ κοινότερον καὶ ἐρείπιον 19
οἱ ὕστερόν φασιν. Quod ille de a
ἐρείπιον, id de verbo κατερηρεῖφθαι iure dici posse, usus scriptorum abunde docet. Exempla utriusque generis quamplurima suppeditare vel unus poterit *Pausanias.* Sicut autem verbo ἐρείπειν, sic voci ἐρείπιον alia longe potestas ab antiquioribus scriptoribus fuit subiecta. *Aeschyl.* Agam. 669. Ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ναυτικῶν τ' ἐρειπίων. *Sophocles* Aiac. 310. — ἐν δ' ἐρειπίοις Νεκρῶν ἐρειφθεὶς. *Eurip.* Troas. 1025. —— ἐν πέπλων ἐρειπίοις. adde tragi-

sum ob exilium memet nullo modo studere sublapsas eius reparare partes, ita, incolas negligere ruentes, nec de eo,

cum apud *Plutarch.* Symp. VI. p. 691. D. Ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται λεπτὰ πάθη τῶν χλανιδίων ἐν ῥεικίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα. Facilis emendatio erit vocum ἐν ῥεικίοις, si contuleris eiusdem auctoris libellum de Amor. Prol. p. 496. E. Ἀλλ' ἐπιπόνως καὶ ταλαιπώρως ἀναδεχομένη τῶν σπαργάνων ἐρειπίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν. Gravius mendum inesse puto in verbis, τιθηνεῖται λεπτὰ πάθη· neque enim λεπτὰ πάθη, de *teneris infantibus* dictum, valde probo, nec placet τιθηνεῖται pro τιθηνεῖ. Suspicor latere τιθηνεῖ ταλαιπαθῆ, quod referendum ad antecedens τέκνα; idque spectat fortasse philosophus, cum altero in loco dicit ἐπιπόνως καὶ ταλαιπώρως ἀναδεχομένη. Sic *Hesychius* v. Τλαιπαθὴς reddit ταλαίπωρε, et Τληπαθεῖν ταλαιπωρεῖν. Ut ut est, integrum tragici locum sic scribo et tribus versibus senariis includo: Ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖ | Ταλαιπαθῆ τῶν σπαργάνων ἐρείπίοις | Θάλπουσα καὶ ψύχουσα καὶ πόνῳ πόνον | Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν. Quae *Euripidis* esse, ut credam, haec ipsa σπαργάνων ἐρείπια faciunt: quibuscum componi velim *pannos* istos seu ῥάκη, quibus heroes suos obsitos inducere in scenam solet ille, derisus pro-
b pterea in Acharnensibus ab *Aristophane.* [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*] Nostro in loco quin auctor τὰ κατερηρειμμένα scripserit cogitaveritque pro sui temporis consuetudine loquendi *ruinas* seu *sublapsas urbis partes*, hoc minus dubito, quod mox eaedem τὰ πίπτοντα μέρη dicuntur. Atque ipsi etiam codices optimi, Lugd. A. Angl. et Pal. in id consentire videntur: habent enim κατεῤῥιμένα vitiose scriptum, ut saepe, pro κατεῤῥιμμένα; quod consueto errore librariorum pro κατηρειμμένα vel κατερηρειμμένα est, propterea in orationis contextu in hoc a me mutatum. Apud *Ioseph.* Bell. Iud. l. IV. c. 1. p. 265. ubi editur κατηρείποντο, in MS. est κατεῤῥίπτοντο. In *Pausan.* l. III. p. 222. vulgo legitur προσκατήριψεν pro προσκατήρειψεν, ut notat *Kuhnius.* In *Arriani* Exped. Alex. variis in locis ἐῤῥιμμένον et κατεῤῥιμμένον τεῖχος scribitur pro eo, quod haud dubie ediderat ille, κατερηρειμμένον et ἐρηρειμμένον τεῖχος, tum κατηρίφθη pro κατηρείφθη: nec dubito, quin apud eundem l. II. c. XXII. §. 12. ubi nunc est ᾗ ἔῤῥιπτο τοῦ τείχους, cum, testante *Gronovio*, MSS. omnes habeant ἐρέριπτο, legendum sit ᾗ ἐρήρειπτο τοῦ τείχους· ut ibidem antecedit καί τι καὶ κατηρίφθη (l. κατηρείφθη) αὐτοῦ (τοῦ τείχους). Ad eandem rationem apud *Heliodorum* Aeth. l. IX. p. 413. scribendum, Καὶ μέρος τι τοῦ τείχους καὶ μεταπύργιον κατερείπεται, in loco eius, quod nunc legitur, ἐκκαταῤῥίπτεται. vide, ne dubites, ibid. p. 426. Καθ' ὃ μέρος κατήρειπτο τὸ τεῖχος, et p. 417. ubi tamen mendosum κατηρειπωμένον pro κατηρειμμένον. Non minus frequentem huius

ιδεῖν καὶ μηδὲ ἐξ ὧν ἄλλος δίδωσι φιλοτιμεῖσθαι. ἐὰν μέντοι δικαιώσητε, μὴ μόνοις ὑμῖν πεπέμφθαι τὰς δωρεὰς, ἀλλὰ καὶ τοῖς μεθ' ὑμᾶς, καὶ μετ' ἐκείνων τῇ πόλει, καὶ τοῖς θεοῖς, τότ' ἂν ὑμεῖς θαυμασθείητε πλέον τῆς εὐβουλίας, ἢ τοῦ δεδωρῆσθαί τι τῶν ἰδίων ὁ δεδωρημένος. τίς γὰρ ἂν ἀγνοήσειεν, ὅτι τὸ μὲν χαρίσασθαι τῆς τοῦ διδόντος ἐπιμελείας ἔπαινός ἐστι, τὸ δὲ χρήσασθαι τοῖς δοθεῖσιν, ὡς προσῆκε, τῆς τοῦ λαβόντος εὐλογιστίας; βουλοίμην δ' ἂν ὑμᾶς μαρτυρηθῆναι περὶ ἀρετῆς μᾶλλον, ἢ περὶ πλούτου δαψιλείας ἐμαυτόν· τὸ μὲν γὰρ ψυχῆς ἀγαθῆς, τὸ δὲ τύχης περιουσιαζούσης ἐγκώμιον δόξει.

ε'. ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ.

Ἀφίκετο ὡς ἡμᾶς Περίλαος ὁ πλάστης ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, δημιουργήματα πάνυ τὴν κατασκευὴν ἀποχρῶντα κο-

κατηρειμμένον et κατεῤῥηγμένον in libris vetustis confusionem fuisse, cum noster locus, tum *Hesychius* docet: ubi verbo Κατηρεγμένος additum πεπτωκὼς (quo ἐρείπεσθαι et similia in isto Lexico explicari solent) 20 indicio est verbi Κατηρειμμένος a vitiose scripti. Quo magis suspicor, in *Arrian.* Exped. Alex. l. II. c. XXIII. §. 2. et alibi quod est, τὸ κατεῤῥηγμένον τοῦ τείχους, librariorum errore scriptum esse pro τὸ κατερηρειμμένον τοῦ τείχους. Atque ita quoque apud *Apollod.* l. II. c. VI. p. 126. ubi nunc legitur, Τῆς δὲ πολιορκίας ἐνεστώσης, ῥήξας τὸ τεῖχος Τελαμὼν, πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, verum forte est ἐρείψας τὸ τεῖχος, consueto loquendi more. [Lobeckius ad Phrynich. p. 53.: „Lennepius Phalaridi et Arriano κατερηριμμένον potius quam κατερηρειμμ. restituere debebat, neque condemnare verbum κατερειπόω." Recepi quod Codices optimi dant, κατεῤῥιμμένα. *G. H. S.*] Restat, quae vis verbo ἀνακτήσασθαι nostro in loco sit subiecta, videamus. Si communem scriptorum usum sequemur, haud dubie reddendum erit *recuperare.* vide de multis *Polyb.* Hist. IV. p. 489. *Diodor. Sic.* l. XIV. p. 673. *Polyaen.* l. VIII. c. XXIX. p. 765. ubi, *Cambyses*, inquit, τὴν Αἰγυπτίων χώραν ἀρχὴν ἐς τὸ Ἀπρίου γένος ἀνε- b κτήσατο. pro χώραν, quod deleri volebat *Maasvicius*, ne vox temere eiiciatur, malo πατρῴαν. obvia sunt in scriptis historicorum βασιλεία πατρῴα, ἀρχὴ πατρῴα, et similia. Hac verbi ἀνακτᾶσθαι potestate agnita, quemadmodum fere ante, quae dedisset *Astypalaeensibus*, dona sibi data interpretabatur sophista, ita hic *beneficia in patriam civitatem*, unde exul erat, *collata* argutius *studium eius recuperandae* fecisse potest videri, atque eo animo, *aeque*

quod alius det, liberales esse. Quod si tamen existimaveritis, non vobis solis, sed et posteris vestris, et una cum iis civitati et diis missa esse dona, tum prudentiae vestrae admiratio maior erit, quam eius, qui donavit, quod de suo donaverit. Quis est enim, qui ignoret, in gratificando dantis curam, in donorum recto usu accipientis prudentiam laudari? Malim vero vos virtutis, quam me amplissimarum divitiarum testimonium habere: illud enim boni animi, hoc fortunae affluentis laus videbitur.

V. ATHENIENSIBUS.

Venit ad nos Perillus, fictor vester, Athenienses, una cum operibus quam artificiosissime factis: quapropter lubenter

absurdum esse, pronunciasse, *semet patria pulsum, propter exilium non omni ratione conari eam recuperare, atque illos, qui eam incolant, curam nullam partium eius labentium instaurandarum gerere.* Aliter tamen et, ut opinor, rectius interpretes reddiderunt *instaurare, resti-*
21 *tuere*, quando idem est, quod
a apud *Herodianum* l. VIII. c. 11. §. 11. *Τεῖχος ἀνανεώσασθαι, τά τ' ἐρείπια ἀνοικοδομῆσαι·* et apud *Plinium* Epist. l. X. ep. LXXV. *Sublapsa vetustate reparare.* Ac notus quidem verbi usus in eos translati, qui, laboribus, morbis aliisve rebus defatigati debilitatique, aliqua ratione *recreantur, reficiuntur;* rarior idem, cum rerum *reficiendarum reparandarumque* mentio fit. Ita tamen *Libanius* Epist. DLXXXV. *Ἀνακτῶ δὴ τὰ διεφθαρμένα τῶν πραγμάτων, καὶ τοῖς υἱέσιν ἑτοίμαζε καμφόρους ἀγρούς.* Imo parum abest, quin idem *Plutarcho* restituendum esse mihi persuadeam, ubi adv. Colot. p. 1126. F. nunc est, *τὴν πατρίδα κτίσαι διεφθαρμένην ὑπὸ Φιλίππου.* neque enim valde placet *κτίσαι*, aut eius loco *ἀνακτίσαι*, sed multo magis *ἀνακτήσασθαι.* Convenit fere *ἀναλαβεῖν* in *Aristidis* Orat. tom. I. b
p. 69. *Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ θεοῦ κληθεὶς ὡς ἀναληψόμενος τὴν πόλιν ὑπὸ χρόνου κεκμηκυῖαν, αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ ἐστὶν, ἐποίησε.* sed propriae virtutis non immemor ille apte subiecit *κεκμηκυῖαν:* hanc neglexit noster.

4. *Καὶ μηδὲν ἐξ ὧν*] Pro *μηδὲ* cum Lugd. A. et Angl. scripsi *μηδέν.* [Aliquanto gravius est *μηδέ.* Itaque restitui. *G. H. S.*]

10. *Ὡς προσῆκε*] Vulgo *προσήκει:* sed illud MSS. et ed. Ven.

13. *Τὸ μὲν γὰρ ψυχῆς κ. τ. λ.*] Non dissimilis orationis color in illo *Xenophontis* est Lac. Rep. p. 397. l. 24. *Ἐπεὶ τὸ τῷ σώματι πονοῦντα ὠφελεῖν τοὺς συνόντας εὐδοξότερον ἐποίησεν, ἢ τὸ δαπανῶντας, ἐπιδείξας τὸ μὲν ψυχῆς, τὸ δὲ πλούτου ἔργον.*

μίζων· ἐφ' οἷς ἄσμενοί τε αὐτὸν ἐδεξάμεθα καὶ δώροις ἀξίοις διά τε τὴν τέχνην καὶ οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν πατρίδα
22 ἠμειψάμεθα. ὁ δὲ ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου χαλκευσάμενος ταῦρον μεγέθει πλείω τοῦ κατὰ φύσιν εἰς Ἀκράγαντα ἤνεγ- 20
κεν. ἥσθημεν οὖν ζῶον ἐργατικὸν, ἀνθρώπῳ σύντροφον εἰσδεξάμενοι, καὶ σφόδρα ἡμῖν τὸ θέαμα τυραννικὸν κατε-

22 20. Ἥσθημεν οὖν τὸ ζῶον
a ἐργατικὸν, ἀνθρώπῳ σύντροφον, εἰσδ.] Libri edit. Ἥ. ο. ζῶον κ. τ. λ. quod addidi, τὸ e Lugd. A. et Angl. est. [Ego rursus expuli. *G. H. S.*] Ζῶον ἐργατικὸν, ἀνθρώπῳ σύντροφον verbis *Columellae* reddidi de Re Rust. l. VI. praef. §. 7. *Quod deinde laboriosissimus adhuc hominis socius in agricultura* (taurus). Nota sunt ἔργα βοῶν et *boum labores*, ut apta tauri descriptio sit, ζῶον ἐργατικόν: sicut enim ἔργον, sic ἐργατικὸς proprium in agricultura. *Herodotus* l. II. p. 105. A. —— οὐκ ἂν χωσθείη κόλπος, καὶ πολλῷ μέζων ἔτι τούτου, ὑπὸ τοσούτου τε ποταμοῦ καὶ οὕτως ἐργατικοῦ. cogitavit Nilum, qui (verbis utor *Ciceronis* de Nat. Deor. l. II. §. 130.) *Aegyptum irrigat, et, cum tota aestate obrutam oppletamque tenuit, tum recedit*, mollitosque et oblimatos agros ad serendum *relinquit*. Nihil clarius *Heliodori* verbis l. II. p. 110. Θαλασσώσας (ὁ Νεῖλος) τὴν Αἴγυπτον, τῇ παρόδῳ γεωργεῖ τὴν ἄρουραν. Eadem virtute ἐργατικὸς de servo dictum accipio in *Luciani* Philops. tom. III. p. 38. l. 45. Ἧκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπελουργὸν, ἐῤῥωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην καὶ ἐργατικὸν, ... κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. reddo *laboriosum*, non *efficacem*, ut interpres. Dixisse autem τὸ ζῶον ἐργ. noster videtur singularis causa artificii; quod respiciens *Lucian.* tom. II. Phal. 1. p. 198. Κινήσεως αὐτῷ (ταύρῳ) καὶ μυκηθμοῦ, inquit, ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ubi quod legitur, ἔμψυχον fere proprium est in descriptione imaginum. In *Anthol. Graec.* IV. XII. 26. κάλλος οὐ γραπτὸν, ἀλλ' ἔμψυχον. atque ita ibidem in epigrammate n. 7. cuius ini- b
tium, Τίς λίθον ἐψύχωσε κ. τ. λ. scribendum, Τίς λίθον ἐμψύχωσε ——. Inter Phidiae opera cicadam, apem et muscam commemorat *Iulian.* ep. VIII. ὧν ἕκαστον εἰ καὶ τῇ φύσει σμικρὸν κεχάλκωται, τῇ τέχνῃ ἐψύχωται. sed recte MSS. ἐμψύχωται. [Hoc si praefers, scribe ἐνεψ. *G. H. S.*] De re ipsa plura non addo; quae cum aliunde, tum e *Philostrato* peti quam plurima possunt.

21. Ἀνθρώπῳ σύντροφον] De animalibus mansuetis sic iam locutus *Herodotus* est l. II. p. 128. D. Καὶ τὰ μὲν (θηρία) σύντροφα αὐτοῖσι τοῖσι ἀνθρώποισι, τὰ δὲ οὔ· et p. 129. A. Πολλῶν δὲ ὄντων ὁμοτρόφων τοῖσι ἀνθρώποισι. *Porphyrio* de Abst. l. IV. p. 373. contraria sunt σύντροφα ἡμῖν καὶ τιθασσὰ τῶν θηρίων et τὰ ἄγρια. *Arrian.* Epict. IV. c. XI. p. 666. Σὺ οὖν, ἄνθρωπος ὢν, οὐδὲ ζῶον εἶναι θέλεις τῶν ἀνθρώποις συντρόφων, ἀλλὰ σκώληξ μᾶλλον ἢ ἀράχνιον; Idem verbis συνανθρωπεῖν, συνανθρωπεύειν et συνανθρωπίζειν significasse veteres, docuit iam *Budaeus* C.

eum excepimus, dignisque praemiis cum ob artem, tum inprimis ob patriam remuneravimus. Hic autem intra breve temporis spatium ex aere confectum taurum, qui magnitudine naturalem excederet, Agrigentum pertulit. Laeti igitur animal laboriosum, hominis socium, accepimus, nobisque spectaculum visum est valde res esse digna tyranno,

L. Gr. p. 548. Est autem nominis *σύντροφος* translati usus frequens admodum, eiusdem tamen rarior de re positi, ut apud *Polybium* Hist. IV. p. 403. *Νεανίσκοις σύντροφον ποιεῖν μουσικήν·* atque ita non uno in loco *Plutarchus*, alii. Addo ex *Eustathii* Epistolis nondum editis, quarum copiam humanissime mihi fecit *Burmannus* Secundus, vir clarissimus, quod est ep. IV. *Ὅτι δὲ*, inquit iter hiemale describens, *καὶ τὴν ἀτράχυντον ταύτην παρέλθοιμεν ἀτραπὸν, διεδέχοντο ἡμᾶς πῇ μὲν βόθυνοι μέγα τι χαίνοντες, ὕδατος πλήθοντες, παγετῶν ἀποῤῥῶγας ἑκατέρωθεν ὅσα καὶ ὄχθας προβεβλημένοι, καὶ μέχρι καὶ εἰς γαστέρα τοὺς ἡμιόνους*
23 *βυθίζοντες, πῇ δὲ βοθρεύματα,*
a *εἰς βάθος μὲν οὐκ ἂν ἄξιον* [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*] *λόγου κοιλαινόμενα, τῆς δὲ λοιπῆς διαστάσεως εὐπεριγράπτως ἔχοντα, ὁποῖα τὰ τῶν ἀγγείων σύστομα. εἶπες ἂν τὸν παγετὸν τοῦτον ἰδὼν, εὖ μάλα συνεσκευάσθαι πρὸς ἀλόγων ζώων ποδάγραν· εἰς τοσοῦτον γὰρ ἠνοίγετο, εἰς ὅσον ἂν τις ἵππος χαλάσῃ τὸν ὄνυχα. μηχανὴ χειμῶνος αὕτη ζώοις ἐπίβουλος, μαγγανεία τις ταθεῖσα πρὸς θήρατρον, ποδοκάκη ψύχους ἐκποδῶν πειρωμένη θέσθαι τὰ ὑποζύγια. ἐνταῦθα ἡμῖν ἡ Δημήτηρ οὐκέτι μήτηρ ἦν, ἀλλ' εἰς μητρυιὰν μεταπέπτωκεν· οὐκέτι ζωογόνος, οὐκέτι φυσίζωος, ἀλλὰ ζωοφθόρος, ἀλλὰ φθισίμβροτος. τοιαῦτα κακὰ ἦν ἡμῖν ἐμποδὼν τῇ μετὰ τὴν πρώτην ὁδὸν, τοιούτῳ κλύδωνι ἐφορούμεθα, ἕως τῆς φίλης ἐγενόμεθα γῆς, καὶ τῆς συντρόφου ἀγορᾶς, καὶ τῶν καπν...ορ..* (margo *καπνοφόρων*) *οἰκιῶν, καὶ τοῦ συνήθους πηλοῦ, καὶ τὸ ἐντεῦθεν εἶχεν ἡμᾶς ὁ λιμὴν, καὶ σωζόμεθα.* Copiosius haec descripsi, ut intelligat lector, quo illae Epistolae sint orationis colore

21. *Καὶ σφ. ἡμῖν τὸ θέαμα τυρ. κ. χ.*] *Budaeus* C. L. Gr. p. 881. „*Λοχῶμαι*," inquit, „insidiis petor, et in insidiis locatus sum, hoc est *λοχίζομαι*, et conditus sum et lateo. Phalaris Atheniensibus de tauro aeneo loquens et Perillo, *Καὶ σφόδρα ἡμῖν τὸ θέαμα τυραννικὸν κατεφάνη, χρῆμα κόσμου ἄξιον. οὐ γάρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λελοχημένον ἐπεδέδεικτο μόρον*, id est, nondum saevum illud genus mortis intus latens ostenderat." Haec *Budaeus*, et ex eo *Henr. Stephanus* Th. L. Gr. tom. II. 732. Uterque coniunxit *χρῆμα κόσμου ἄξιον.* malo, ut ante me editores, — *τὸ θέαμα τυραννικὸν κατεφάνη χρῆμα, κόσμου ἄξιον*, genere loquendi Graecis familiari. [Ego Budaeum et Stephanum secutus sum. *G. H. S.*] vid. *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoen. p. 70. b
71. Apud *Athenaeum* l. VI. p. 255. F. iunguntur *πάνυ τὸ κτῆμα τυραννικόν ἐστι.* neutrum displicet: nota in libris vetu-

24 φάνη, χρῆμα κόσμου ἄξιον· οὐ γάρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λελοχημένου ἐπεδέδειxτο μόρον. ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν ἐγύμνωσε ....

πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεων φόνον,

παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμώτερον μόρον, 25

τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα, καὶ τῆς ἰδίας ἐπινοίας τὴν ἀπόδειξιν αὐτὸν πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ κακουργότερον οὐδένα τοῦ δημιουργήσαντος ἐξεύρομεν, δοῦναι ἠξιώσαμεν. ἐνεβιβάσαμεν οὖν αὐτὸν καὶ περιήψαμεν, ὡς αὐτὸς ὑπεξέθετο πίμπρασθαι, πικρᾶς

stis harum vocum permistio; quam in rem leg. *D'Orvill.* Anim. ad *Charit.* pag. 197. Verbi λοχᾶν translati usum, qui hic est, apud antiquiores Graecos observasse me non memini. Quod habet in Conviv. p. 1200. E. *Plato*, Σωκράτης οὗτος ἐλλοχῶν αὖ με ἐνταῦθα κατέκειτο, κ. τ. λ. in eo proprietatem verbi respexit. nec multum abit *Alciphronis* hoc Epist. l. II. ep. III. p. 238. Καὶ οὐκ ἔστιν οὔτε προσελθεῖν αὐτοῦ (τοῦ Νείλου) ταῖς δίναις ἐλλοχωμένου τοσούτοις κακοῖς. Ad nostrum propius accedit illud *Plutarchi* Sympos. VII. p. 705. D. Ὅσαι δὲ τῶν ἡδονῶν .... λανθάνουσιν ἐνῳκισμέναι καὶ λοχῶσαι· et *Philon.* de Mund. p. 1165. D. Ἄνθραξ μὲν οὖν ἐστι πῦρ ἐν γεώδει, ὃν τρόπον ἕξεως πνευματικῆς πεφώλευκε, καὶ ἐλλοχᾷ δι' ὅλης ἄχρι περάτων τεταμένον. Id verbo adhuc notandum, quod est in Lugd. A. C. et Angl. τὸν ἐν ἑαυτῷ λελοχημένον· quod de Perillo accipi potest, quasi animo adhuc clausum et delitescens istud genus mortis haberet; sed malo alterum. Apud *Lucianum*, qui eosdem haud dubie, quos noster, scriptores legerat, de tauro hoc tom. II. Phal. 1. p. 198. Perillus, Τί δ' ἂν μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται, κ. τ. λ. quae praesertim sequitur *Tzetzes* Chil. I. XXV. et alibi, licet e nostris Epistolis sua hausisse scribat. Quae de tauro Phalaridis disseruit *Bentleius* in Resp. ad *Boyl.* Cens. cap. XVI. cum iis compone, quae notavit *Wesselingius*, vir summus, ad *Diod. Sic.* l. XIII. p. 614.

23. Ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας κ. τ. λ.] Interpunctionis notam, quae in Burm. et editis libris post ἐγύμνωσε est, omisi. Ex hoc loco sic *Tzetzes* Chil. I. 654. 24

Ὡς δ' ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν ὁ χαλκουργὸς ἐκεῖνος Δόλον τὸν κακομήχανον ἐξεῖπεν ἀπανθρώπως.

[24. πάσης — μόρον. Sunt duo senarii, quod mireris Lennepii ut prosam dantis aures non sensisse. V. Porson. ad Euripid. Med. p. 403. a. Lips. alt. quem secutus dedi ἀνάπλεων et δυσποτμώτερον. Lennepiana ἀνάπλεω et δυσποτμότερον. De forma ἀνάπλεω cf. not. ad Gregor. Cor. p. 165. *G. H. S.*]

25. Τότε δὴ τῆς τέχνης κ. τ. λ.] Similiter de Daedalo *Iulian.* ep. XVIII. B. Ἐγὼ δὲ ἐκεῖνον (Δαίδαλον) μέν, εἰ καὶ τῆς

quaeque in honore habeatur: nondum enim in eo delitescentem ostenderat mortem. Sed cum, latere explicato, caedem omni plenam crudelitate nudavit, mortemque miseriorem omni interitus genere, tum ob artificium laudatum ob mores punivimus, et, quoniam peiorem artifice invenimus neminem, ut sui inventi documentum ipse ante alios daret, voluimus. Immisimus igitur eum, ignemque succendimus, ut ipse comburendum esse praeceperat:

τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι.

28. Ἐνεβιβάσαμεν οὖν αὐτὸν] Libri editi ἀνεβιβάσαμεν: alterum Lugd. A. C. et Angl. et quidem recte. Aliud est ἀναβιβάζειν, aliud ἐμβιβάζειν: illud usu venit, cum quid in altum elevatum alteri imponitur. Notum loquendi genus ἀναβιβάζειν τινὰ ἐφ' ἵππον, cet. vid. *Hemsterhusius* ad *Lucian.* tom. I. Deor. D. xxv. p. 278. Adde *Polyaen.* Strat. l. III. p. 304. Ὁ δὲ συνιδὼν ἀναβιβάσας τῶν σαλπιγκτῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους, κ. τ. λ. ubi συνιδὼν in συχνοὺς mutatum a *Casaubono* miror. nota in similibus casus secundi ratio. Quod *Phalaridi* restitui, verbi ἐμβιβάζειν proprius locus est, ubi aliquid *introduci* vel *immitti* in aliquem locum significatur; dicimusque ἐμβιβάζειν τινὰ εἰς ναῦν, τῷ ὕδατι, quando *in navem introducimus*, aut *in aquam immittimus.* Exempla dedit *Gataker.* ad *M. Anton.* l. X. p. 359. Granditer in Timaeo *Plat.* p. 1054. C. Συστήσας δὲ τὸ πᾶν (ὁ δημιουργὸς)
b διεῖλε ψυχὰς ἰσαρίθμους τοῖς ἄστροις, ἔνειμε θ' ἑκάστην πρὸς ἕκαστον, καὶ ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα —. Cum nostro conferri velim, quae ex *Dorothei* l. I. Rerum Sicularum [V. Valckenar. ad h. l. *G. H.* S.] narrat *Stobaeus* Serm. XLVII. p. 550. ubi inter alia ἐνέβαλεν (εἰς τὴν δάμαλιν) αὐτόν. Idem, eodem auctore, refert *M. Apostol.* Cent. XX. 15. p. 253. quo fit, ut vitium inesse suspicer in *Plutarchi* lib. de Fort. Rom. p. 315. C. cum non e *Dorothei* l. Sicul. sumtum esse, sed scriptum ἐν δευτέρῳ *Αἰτιῶν* tradat. Ipsum ἐμβιβάσαι de tauro Perilli *Lucianus* habet tom. II. Phal. 1. p. 198. Καὶ ἀνοίξας (Περίλαος) ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, Ἥν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχάνημα τοῦτο κ. τ. λ.

29. Καὶ περιήψαμεν, ὡς αὐτὸς ὑπεξέθετο πίμπρασθαι] Sic libri omnes: nihilo minus mendosa videntur. Ac primum quidem ὑπεξέθετο, ea qua hic positum est virtute, habet, quod offendat. De eo enim, quod *alio deponendum clam exportatur*, hoc verbo praesertim utuntur scriptores. quae notio a nostro loco aliena. Aut igitur ἐξέθετο scribendum esse opinor, aut ὑπέθετο: estque illud *exponendi* virtute notissimum, ut apud *Polybium Athenaeum*, *Laertium*, alios. Alterum est apud nostrum ep. xx. Καὶ τὸν τρόπον ὑπεθέμεθα, ὡς χρὴ γράφειν. propius etiam accedunt alii. *Fl. Ioseph.* Antiq. Iud. VI. vi. p. 252

δὲ τῆς ἐπιστήμης ἀληθεῖς οὔσας τὰς ἀποδείξεις δέδωκεν. οὔτε γὰρ εἴδομεν, τίς ὁ τιμωρούμενος, οὔτε ἠκούσαμεν γόων οὐδ᾽ ὀλοφυρμῶν· τὰς γὰρ ἔνδοθεν ἐμβοωμένας ὀλοφύρσεις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουσομένους κολαστὰς ἐξεμυκᾶτο. ὑμᾶς δὲ, ὦ Ἀθηναῖοι, πυνθανόμενος ἄχθεσθαι περὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ δημιουργοῦ καὶ δι᾽ ὀργῆς ἔχειν ἡμᾶς ἐθαύμαζον, καὶ τέως ἠπίστουν. εἰ μὲν γὰρ, ὅτι μὴ χαλεπωτέρῳ ὀλέθρῳ ἠκισάμεθα αὐτὸν, μέμφεσθε, ἀπολογοῦμαι πρὸς ὑμᾶς τὸ μὴ δυσποτμώτερον ἐπινοῆσαι μόρον· εἰ δ᾽ αὖ διὰ τὸ ὁπωσοῦν τετιμωρῆσθαι, κινδυνεύετε πανδημεὶ οἱ ἐπὶ χρηστότητι ὑπεραυχοῦντες πικροτάτην ὀφλῆσαι ὠμότητα. ἢ γὰρ ἑνὸς ἀνδρὸς τοὔργον, ἢ ἁπάσης ὑμῶν τῆς πόλεως εἶναι ἀνάγκη. τοῦτο δὲ διαγινώσκεται μόνῃ τῇ ὑμετέρᾳ πρός με διαθέσει. εἰ μὲν γὰρ δικαίως ὁ ἀνὴρ ἀπώλετο, καὶ προσήκει τοὺς τρόπους καὶ τὴν φύσιν οὐδεὶς Ἀθηναίων ἐκείνῳ, τοῦ χάριν ἡμᾶς μέμφοισθ᾽ ἄν; εἰ δὲ ἀδίκως, ὑμεῖς μὲν ἐντεῦθεν

325. Ἀλλὰ σὺ, φησὶν (Σαμούηλος), εἰ δίκαιος ἦσθα καὶ μὴ παρήκουσας ἐμοῦ, μηδ᾽ ὧν ὑπέθετό μοι περὶ τῶν παρόντων ὁ θεὸς ὀλιγώρησας. et in primis *Herodot.* l. V. p. 369. A. Περίανδρος —— νόῳ ἴσχων, ὥς οἱ ὑπετίθετο Θρασύβουλος τοὺς ὑπερόχους τῶν ἀστῶν φονεύειν. Quamquam apud nostrum πίμπρασθαι etiam referri ad περιήψαμεν potest. *Herodot* l. I. p. 81. A. Καὶ ἔπειτα ὑπῆψαν τὴν ἀκρόπολιν πᾶσαν ταύτην καίεσθαι. Dein autem περιάπτειν minus quadrare videtur: accipiendum enim est de *igne succenso*. *Lucianus* tom. II. Phal. 1. p. 198. habet πῦρ ὑποκαίειν, et ibid. p. 199. πῦρ ὑφάπτειν. *Cicer.* Verr. IV. 73. *Phalaris taurum habuisse dicitur, quo vivos supplicii causa demittere homines, ac subiicere flammam solebat.* An ergo scribendum πῦρ ὑφήψαμεν, vel πῦρ ἤψαμεν? sic enim passim scriptores. vid. e multis *Appianum* Ἐμφ. I. p. 179. Ἐν δὲ ἱερῷ πυραννήσας ἐκέλευσε τοῖς φίλοις ἅψαι τὸ πῦρ. scribendum, disiunctis verbis, πυρὰν νήσας, ut ibid. p. 188. in loco eius, quod nunc est πυράν τε ἐνῆψαν, καὶ — ἅψαντες τὴν πυρὰν, ἔφυσαν τὸν δεσπότην καίειν — repono πυράν τε ἔνησαν, κ. τ. λ. loquendi ratione consueta. conf. ipsum *Appian.* ibid. l. IV. p. 525. Nostro igitur in loco, si quis maluerit, καὶ πῦρ ἥψαμεν, ὡς αὐτὸς ὑπέθετο πίμπρα- b σθαι, me consentientem habebit. nihil tamen sine libris MSS. hoc quidem in loco muto.

30. *Πικρᾶς δὲ τῆς ἐπιστήμης ἀ. ο. τ. ἀ. δ.*] Cum posteriore sententiae parte componi *Lucianum* velim l. c. p. 199. Ἄγε δὴ, inquit Phalaris, ὦ Περίλαε, —— δεῖξον ἡμῖν, αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης. Ex eodem, quo reliqui, fonte

ac dirae scientiae vere documenta dedit. Neque enim vidimus, quis puniretur, neque audivimus gemitus nec eiulatus: nam intus boantis eiulatus aes ad punitores, qui audituri erant, emugiebat. Vos vero Athenienses cum intelligebam graviter ferre de medio sublatum artificem, mihique iratos esse, mirabar, neque etiamnum credo. Si enim, quod graviori supplicio non excruciavimus eum, vituperatis, pro me dico vobis, miseriorem me mortem non invenisse; sin vero, quod aliquo modo punitus est, parum abest, quin in universum omnes, qui humanitatis nomine vos supra modum iactatis, dirissimae immanitatis rei videamini. Nam aut unius opus aut totius vestrae civitatis esse necesse est: id vero solo vestro erga me animo dignoscitur. Si enim iure homo periit, nec moribus et ingenio Atheniensium ullus ei similis est, quid est, quod nos vituperetis? sin vero iniuria, eo confitemini, vos nihilo melio-

sua quoque hausisse *Sil. Italic.* l. XIV. 213. videtur: *Ille, ubi torreret* subiectis *corpora* flammis, *Mutabat gemitus mugitibus: actaque* veras *Credere erat stabulis armenta effundere voces. Haud impune quidem: nam* dirae *conditor* artis *Ipse suo moriens* immugit flebile *tauro.*

31. *Οὔτε ἠκούσαμεν γόων κ. τ. λ.*] i. e. Vociferatio, quae ad aures meas pervenit, non hominis gemitus, sed tauri mugitus videbatur. BOYL. Vir quidam doctus et de literis optime meritus pro *ἀκουσομένους* reponendum esse *αἰκιζομένους* opinabatur: atque ita mox infra, *ὅτι μὴ χαλεπωτέρῳ ὀλέθρῳ ᾐκισάμεθα αὐτόν.* Alterum tamen sollicitandum non est: quin ipse *Plato* sic loquitur in Phaedr. p. 1259. D. *Ἐὰν μή τις τῶν τε ἀκουσομένων τὰς φύσεις διαριθμήσηται —— οὔ ποτ' ἔσται τεχνικὸς λόγων πέρι.* adde *Arrian.* Epict. l. III. p. 483. Ipse noster ep. CXXXIX. *Φέρει ἡμᾶς κακοὺς πανταχόθεν περιβοῶσα τοῖς ἀκουσομένοις.*

34. *Καὶ δι' ὀργῆς ἔχειν ἡμᾶς*] 26 a
Lugd. A. C. et Angl. *K. δ. ὀ. ἔχειν ἐμοί.* [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*] forte fuit olim *ἐμέ*: nihil tamen muto. Loquendi rationem illustravit *Valckenarius* ad *Eurip.* Phoen. p. 177.

[37. *δυσποτμώτερον.* Hic quoque libri *δυσποτμότερον* habent. Mutavi, quo magis trimetro responderet. Quanquam non praefracte defenderim, Sophistam in talibus curiosum fuisse. *G. H. S.*]

[41. *ὁ ἀνήρ.* Articulum inserui. *G. H. S.*]

42. *Καὶ προσήκει τοὺς τρ. κ. τ. φ.*] Lugd. A. et Angl. *Καὶ πρ. τοῖς τρόποις τὴν φύσιν.* Suspiceris, duplici olim ratione scriptum fuisse: *Καὶ πρ. τοῖς τρόποις οὐδεὶς Ἀ. ἐ.* et: *Κ. πρ. τὴν φύσιν οὐδεὶς Ἀ. ἐ.* sententia eadem: vulgatam tamen scripturam malo. vid. supra not. ad ep. IV. l. 85.

ὁμολογεῖτε οὐδὲν ἀμείνους εἶναι Περιλάου, ἐγὼ δὲ οὔπω δίδωμι τὴν τιμωρίαν πεπρᾶχθαι ἄδικον, πρὶν ἂν ἐμαυτῷ δόξω παρὰ τὴν δίκην εἰργάσθαι. καίτοι παρὰ τοῦ τυράννου τὰ δίκαια οὐδεὶς ἐπιζητεῖ· τὸ γὰρ σῶζον αὐτὸν τοῦτό ἔοικεν εἶναι· ἀλλὰ τοὐμὸν ἀσφαλὲς καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς ὀχυρώτατον ὑπεξελὼν τότ᾽ ἂν δόξαιμι, ὅταν κατ᾽ αὐθεῖαν μὴ τετιμωρῆσθαι δοκῶ. πέποιθα δὲ μήθ᾽ ὑμῶν τῳ μήτε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τὴν λώβην ἄδικον φανεῖσθαι, ἥν τις ἑτέροις ἐπεκτήσατο, αὐτὸν ἐμφορήσασθαι τὸν μηχανησάμενον, τεκμαιρόμενος ἔκ τε τῶν λοιπῶν ἁπάντων, οὐχ ἥκιστα μέντοι
28 καὶ δι᾽ ἐμαυτόν, ὅτι μοι ταύτῃ μάλιστα προσήκειν τιμωρηθῆναι ἔδοξε. καίτοι γ᾽ ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν ὄλεθρον εὗρε κατὰ τῶν ἐπιβουλευόντων ἀχθεινότατον· ἀλλὰ τοὐμὸν ἀσφαλές, ἐν οἷς τοῦ φύσει δικαίου κριτὴς ἀπεδείχθην, ἀφῆκα, ἁπλοῦν δὲ αὐτὸ ἐφ᾽ ἑαυτοῦ τὸ δίκαιον ἐλογισάμην. καὶ μὴν καὶ τὸ πικροτέρους ἐᾶν πολλοὺς ὑπάρχειν ᾔδειν ἐμοὶ συνηγορεῦσον, καὶ ἡμερώτερος φανεὶς τῆς δόξης μᾶλλον ἐπιβουλευθήσεσθαι, καὶ ὅτι παύσω πάντα τινὰ προθυμούμενον εἰς ἐμὲ διὰ

[50. τῳ. Vulgo τῷ. *G. H. S.*]

b 50. *Τὴν λώβην ἄδικον φανεῖσθαι, ἥν τις ἑ. ἐ. αὐτὸν ἐμφορήσασθαι τ. μ.*] Interpretibus non expedita satis horum verborum ratio fuit. Male enim reddiderunt omnes, quasi voces *λώβην ἄδικον* iungendae sint, cum *λώβην* pertineat ad *ἐμφορήσασθαι*, et *ἄδικον* ad *φανεῖσθαι*; quam constructionem postulat sententia. Notum *ἐμφορεῖσθαι* de iis, qui cibo aut potu avidius fruuntur. *Heliodor.* Aeth. II. p. 90. *Ἐπί τε τοῦ πυρὸς, ὃ προητοίμαστο τοῖς νομεῦσιν, ἀφανήναντες* (sic recte *Commelin.*) *ἐνεφοροῦντο τῶν*
27 *κρεῶν.* atque ita passim cum a casu secundo. Contra, addito nomine quantitatis, quartum adsumit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 149. l. 23. *Παρὰ τὸν πότον πολὺν ἐμφορησάμενος ἄκρατον.* *Alciphr.* emendante recte *Berglero*, Ep. I. xxxv. p. 154. *Πολλήν τινα (ἄκρατον) ἐνεφορησάμην*, pro *π. τ. ἐφορησάμην*. *Parthen.* Amat. c. ix. p. 563. *Ἐν ᾗ πολὺν ἄκρατον εἰσφοροῦνται*, haud dubie scripserat *ἐμφοροῦνται*. Non minus frequens verbi translati usus. ita iam *Herodot.* I. p. 22. E. *Ἐπεί τε γὰρ δὴ παρέλαβε (ὁ Κροῖσος) τοῦ μαντηΐου ἀληθηΐην, ἐνεφορέετο αὐτοῦ.* Inprimis placuit sophistis. *Libanius* Ep. b MCCXXXVI. *Εἰ μὲν οὖν τὸ καλὸν τίθῃ μένειν, οὐ μένοντα ἀπολαύειν ἔνι, μένε ἀγαθῇ τύχῃ καὶ ἐμφοροῦ.* in MS. *τὶ καλὸν*, quod forte praestat: nisi malis, omisso *τὸ*, *Εἰ μὲν οὖν καλὸν τ.* ut noster ep. XVII. *Καίτοι καλόν γε—μὴ πάντα ποιεῖν —.* In re nota addo ex nostris Epistolis, quod est

res esse Perillo: ego vero nondum do, poenam esse sumtam iniuste, donec mihimet visus fuero contra ius fecisse: tametsi, quod iustum est, nemo a tyranno requirit, quod enim servat eum, id convenit esse: at meam securitatem ac firmissimum imperii munimentum subvertisse tunc fuero visus, cum non secundum ius et aequum punivisse videar. Confido autem, neque vestrum alicui neque aliorum Graecorum iniustum videri, si, quam quis aliis struxerit, perniciem ipse experiatur, qui sit machinatus, coniectura facta cum ex reliquis omnibus, tum inprimis mea causa, quod, hac ratione ut puniretur, par esse videretur: etiamsi pro me supplicium istud invenit in insidiatores gravissimum: tamen meam securitatem, cum eius, quod natura iustum est, iudex sim factus, omisi, ac simpliciter, quod esset per se iustum, reputavi. Et quanquam, diriora multa esse si sinerem, id mihi noveram profuturum, et, si opinione mitior viderer, magis me petitum iri insidiis, meque omnium

ep. XIII. *Ὀλέθρου πικροῦ κατὰ δίκην ἐνεφορήσαντο.* Atticam construendi rationem, *ἐμφορήσασθαι τὴν λώβην, ἣν τ. ἑ.* ab interpretibus non animadversam, plures illustrarunt. vid. inprimis *Kuster.* ad *Aristoph. Plut.* v. 55.

28 a 54. *Τὸν ὄλεθρον εὗρε*] *Callimachi* esse, iam observavit *Bentleius* Diss. IX. Reperiuntur poetae verba inter Fragm. Bentl. n. CXIX.

55. *Ἀχθεινότατον*] Libri editi habent *αχθηρότατον.* Lugd. C. *ἀχθειρότατον*, quod vitio scriptum pro *ἀχθεινότατον*, ut est in Lugd. A. et Angl. recte. Legitur quidem *ἀχθηρῶς* apud *Polluc.* III. 9. apud *Hesychium ἀχθηρές*, ibique pro *ἀχληρὸν* scribendum esse *ἀχθηρὸν*, coniicit *Sopingius*: sed rectius MS. *Pollucis* habet *ἀχθεινῶς.* De *Hesychii ἀχθηρὲς* vid. *Voss.* Apud eundem quod est, *Ἀχληρὸν, ἀπεχθὲς*, invenerat fortasse is male scriptum pro *Ὀχληρὸν, ἀπεχθές.*

56. *Ἁπλοῦν δὲ αὐτὸ ἐφ' ἑ.*] Ed. Commel. *ἁ. δ. αὐτὸς ἑ. ἑ.* quod secutus est *Boyleus.* reliqui recte *αὐτό.*

57. *Τὸ πικροτέρους ἐᾶν πολλοὺς ὑ.*] Interpretum plerique ita reddiderunt, quasi auctor cogitasset *πικροτέρους* Perillo. unus *Naogeorgus* retulit ad antecedens *ὄλεθρον*, haud dubie recte. Ut hic *πικροτέρους πολλοὺς*, sc. *ὀλέθρους*, sic ep. XIII. *ὄλεθρον πικρόν.* Ep. autem XXVIII. taurus *πικρὸν βασανιστήριον* vocatur. [Fallitur Lennepius cum Naogeorgo. *Ὀλέθρου*, qui supra dicitur *παντὸς θανάτου δυσποτμώτερος μόρος*, nullus potest cogitari *πικρότερος*, nedum *πολλοὶ πικρότεροι.* Intelligendi homines a Phalaride *τυραννούμενοι*, qui, punito tauroplasta, *πικρότεροι* in tyrannum *ὑπάρχουσιν. συναγορεῦσον*, scil. *ὅτι τοὐμὸν ἀσφαλὲς ἀφεὶς ἁπλοῦν τὸ δίκαιον ἐλογισάμην. G. H. S.*]

τῆς τούτου κολάσεως, καὶ ὡς βέλτιον ἴσως τῇ βίᾳ χρήσασθαι διὰ τὴν ἀνάγκην τῶν ἐπιχειρούντων. ἀλλ᾽ ὅμως ταῦτα εἰδὼς ἅπαντα καὶ τῆς ὕστερον εὐφημίας οὐδὲν δεόμενος δεινὸν ἡγησάμην ἄνθρωπον ἀνθρώποις τοιούτου μόρου ἄρξαντα εἶναι ἀτιμώρητον. διὰ τοῦτο οἷς τοὺς ἄλλους μηδὲν ἀδικήσαντας αὐτὸν ἠπείχθη τέχναις ἐγκαταπρῆσαι, ταύταις ἐνδίκως ὑφ᾽ ἡμῶν τῶν ἀξιωθέντων χάριτος τοιαύτης ἐνεφρουρήθη. τάχα τις ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀκούων τὸ παράλογον, ὡς εἰ δέοι τούτοις αὐτὸν τοῖς ὀλέθροις οἷς ἐπενόησε καθ᾽ ἑτέρων περιπεσεῖν τὸν ἐξευρόντα, πολλαῖς πάνυ με Ἐριννύσιν ὀφείλεσθαι νομίζει, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἐξαρκέσειν
30 ὅλαις τῇ αὐτοῦ μιᾷ ψυχῇ, καθ᾽ ἑαυτοῦ δὲ τοὺς μόρους ὑπογράφειν. ἀλλ᾽ εἰ χωρὶς δυσμενείας σκέπτεσθαι ἐθελήσετε, εὕροιτε ἂν οὔτε δρῶντας ἑκόντας ἡμᾶς, οὔτε, εἰ πάσχομεν, δόξαν τῷ δαίμονι, δικαίως ἀπολαύοντας. καὶ γὰρ ἐξουσίαν ἔχοντες δρᾶν διὰ τὴν τυραννίδα τὰ πρὸς ὠμότητα ὅμως ἴσμεν ἔκτοπα ὄντα, καὶ μηδὲν τῶν πεπραγμένων ἑαυτοῖς ἀνα-

61. *Τῇ βίᾳ χρήσασθαι*] Editum ante *χρῆσθαι*. cum MSS. dedi *χρήσασθαι*.

62. *Τῆς ὕστερον εὐφημίας*] Alia vocis *εὐφημία* potestas in scriptis Graecorum antiquioribus, alia in recentioribus. utramque illustravit *Ez. Spanhemius*, vir illustris, ad *Callimach.* Hymn. in Apoll. v. 17. et ad *Iulian.* Orat. I. p. 26. Noster, dum pro *laudatione* ponit, sui temporis consuetudinem sequitur.

67. *Ἐνεφρουρήθη*] Epist. XIII. *Οἱ μὲν ἐπυρώθησαν ὑφ᾽ ἡμῶν ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ.* ubi idem est, quod *inclusi*. No-
29 tum verbum apud veteres, ubi
a de *praesidiis* sermo est. Inde
postea in *custodiam* translatum. *Heliod.* l. I. p. 37. *Καὶ τὸν Κνήμωνα ὡς αὐτὸν μετεπέμπετο, ἄγειν καὶ τοὺς φρουρουμένους ἐντειλάμενος.* ab eodem l. VIII. p. 382. iunguntur *δεσμεῖσθαι καὶ φρουρεῖσθαι εἰς τὴν κρίσιν.* Apud *Iulian.* ad S. P. Q. Ath. p. 273. A. *Ἐμὲ δὲ ἀφῆκε μόγις, ἑπτὰ μηνῶν ὅλων ἑλκύσας τῇδε κἀκεῖσε καὶ ποιησάμενος ἐμφρούριον·* legendum *ἔμφρουρον.*

68. *Ὡς εἰ δ. τ. αὐτὸν τοῖς ὀλέθροις οἷς ἐπενόησε — περιπεσεῖν*] Angl. et Lugd. A. *Ὡ. ε. δ. τ. αὐτὸν οἷς ὀλέθροις ἐπενόησε κ. τ. λ.* quod forte nonnullis non omnino displicebit, mihi durius dictum videtur: quare vulgatam scripturam retinui.

70. *Ἐξαρκέσειν ὅλαις*] Sic libri omnes, a quibus sine ulla
necessitate abiit *Boyleus*, cum b
ederet *ὅλας*. Alterum, *ὅλαις*, respondet antecedenti *Ἐριννύσιν ὀφείλεσθαι*· ut plena oratio haec sit: *μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἐξαρκέσειν ὅλαις Ἐριννύσιν ὀφείλεσθαι.* *Ὅλαι Ἐριννύες* dicuntur, ut *ὅλαι χάριτες* ab *Alciphrone* l. I. ep. XXXVIII. *Ἅπαντα ἐκείνη γε τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο,*

animos a me abalienaturum illius supplicio, ac praestare fortasse vi uti propter necessitatem, quam insidiatores imponunt: nihilo minus tamen horum omnium gnarus, nec posteritatis praeconio ullo modo indigus, iniquum duxi hominem, qui hominibus talis mortis auctor esset, impunitum dimitti. Quocirca, in quibus alios, qui nulla ipsum iniuria affecerant, properavit machinis comburere, iis iure a nobis, tali beneficio ornatis, inclusus est. Forte vestrum aliquis, Athenienses, cum rem hanc mirabilem audiat, quasi debeat, quae in alios excogitavit supplicia, ipse subire inventor, multis omnino me Furiis obnoxium esse opinatur, imo ne quidem sufficere omnibus uno meo animo, in memet vero mortes praescribere. Sed si, posito odio, considerare voletis, invenietis, neque nos facere volentes, neque si patimur, eum deo visum sit, iuste perpeti. Etenim cum potestatem habemus faciendi causa tyrannidis ea, quae sunt crudelia, tamen esse insolentia novimus, cumque eorum, quae a nobis facta sunt, nihil reparare possumus, gravia

ὅλως ταῖς Χάρισι τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη. *Naogeorgo* autem displicuit, quod subiicitur, τῇ αὑτοῦ μιᾷ ψυχῇ, maluitque is ἐμαυτοῦ. Si quid mutandum, scribi poterit αὑτοῦ: sed repugnant codices omnes. nota permistio horum pronominum in libris vetustis. Forte, quum haec scriberet auctor, cogitavit antecedentia, Ὡς εἰ δέοι τούτοις αὐτὸν κ. τ. λ. Sed durum valde hoc: et praestat haud dubie αὑτοῦ, vel *Naogeorgi* ἐμαυτοῦ, quod in Latino exemplo reddidi. [αὐτοῦ mutavi in αὑτοῦ. Sic statim sequitur ἑαυτοῦ. *G. H. S.*]

30 a 71. Καθ' ἑαυτοῦ δ. τ. μ. ὑπογράφειν] Cum haec, tum ea, quae mox subiiciuntur, οὔτε, εἰ πάσχομεν, δόξαν τῷ δαίμονι, δικαίως ἀπολαύοντας, non ex ore *Phalaridis*, sed sophistae cuiusdam, illius personam agentis, esse profecta, neminem fore opinor, qui non animadvertat: videtur enim ad id respici mortis genus, quo, tauro inclusum, Agrigentini tandem ipsum Phalarin concremasse dicuntur. quam in rem confer notata a *Bentleio* in Resp. ad Boyl. Cens. VI. Eum itaque, quasi quadam praesagitione futurae mortis animo intrinsecus iniecta, haec scribentem facit.

75. Καὶ μηδὲν τῶν πεπραγμένων ἑαυτοῖς ἀναλαβεῖν δ.] Recte *Aretinus* τῶν πεπραγμένων ἑαυτοῖς reddidit *opera nostra.* reliqui interpretes omittunt ἑαυτοῖς, excepto *Naogeorgo*, qui verbo ἀναλαβεῖν adiunxit. Dicitur, ut ep. CXLIII. Πολλὰ καὶ μεγάλα —— ἀκουσίως πραχθέντα μοι. Observa autem ἀναλαβεῖν τὰ πεπραγμένα pro eo, quod

λαβεῖν δυνάμεναι τὸ μὲν, ὅτι δεινὰ ταῦτ' ἐστὶν, ὁμολογοῦμεν. εἴθε μέντοι μηδὲ δρᾶσαι αὐτὰ πικρᾷ ἀνάγκῃ ἐβιάσθημεν· καὶ οὐδεὶς ἕτερος ἦν ἂν ὡς χρηστὸς ἐπαινούμενος, ἡμῶν παρόντων. τίς γὰρ ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἢ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὸν ἐπιβουλεύσαντα ἑαυτῷ ἐχθρὸν οὐ διὰ πάσης ἀμύνης, παρασχὸν, ἐτιμωρήσατο; τοιοῦτον εὑρὼν Περίλαον ἐτιμωρησάμην. καὶ σύνοιδα μὲν ἐμαυτῷ ἔκθεσμα δρῶν, παραμυθίαν δὲ ἔχω τὸ μὴ μετὰ γνώμης ἐθελουσίου, ὃ τοῖς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρουμένοις οὐ
32 πρόσεστιν. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ σοφώτατοι γηγενεῖς Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν τούτῳ τὰ ὑμέτερα ἤθη ἐμιμησάμην, ἐκεῖνος δὲ, ἃ δέον ἔχειν ἡμᾶς τοὺς τυράννους, μετεδίωξε. καὶ δικαίως, οὐχ οἷοι φύσει ἦμεν, ἀλλ' οἵους ἡμᾶς αὐτὸς ἔπλαττεν, εἰς αὐτὸν ἐγενόμεθα. εὖ μέντοι καὶ νῦν ἴστε, ὅτι οὔτε ἐγὼ ἰδιωτεύων Περίλαος ἂν

est apud *Ovidium* Met. IX. 617. *facta revocare.* Nota sunt ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, ἀναλαβεῖν λό-
b γον, cet. nostrum non memini alibi me legisse. proprie magis dictum, quod est ep. CI. ἀναλαβεῖν τὸ βεβλημένον. Sententiam saepe expresserunt veteres. *Plat.* Protag. p. 226. B. Οὐ γὰρ ἂν τό γε πραχθὲν ἀγένητον θείη· et Legg. XI. p. 977. B. Οὐ γὰρ τὸ γεγονὸς ἀγένητον ἔσται ποτέ. adde *Plutarch.* de Cons. ad Apoll. p. 115. A. Τὸ μὲν γὰρ γεγενημένον οὐδὲ θεῶν δυνατόν ἐστι ποιεῖν ἀγένητον· ubi quod est in MS. οὐδὲ θεῶν οὐδ' ἐκεῖν, forte mutandum in οὐδὲ θεῶν οὐδενὶ, vel aliud simile. Plura huc pertinentia habent proverbiorum collectores.

80. Τὸν ἐπιβουλεύσαντα] Sic MSS. loco ἐπιβουλεύοντα, quod libri editi habent.

81. Παρασχὸν] In libris omnibus, tam MSS. quam operarum formis descriptis, inveni παρασχὼν, a *Naogeorgo* redditum *nactus occasionem*, praetermissum autem a reliquis interpretibus. Haud dubie scribendum παρασχὸν, quod *Thucydideum* est, ut l. I. p. 76. l. 22. Ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μέν ἐστι, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν, ἀγαθῶν δὲ, ἀδικουμένους ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν, εὖ δὲ παρασχὸν, ἐκ πολέμου πάλιν ξυμ- 31
a βῆναι· ubi scholiast. Εὖ δὲ παρασχὸν, inquit, ἀντὶ τοῦ παρασχόντος, δηλονότι τοῦ δαίμονος, ὅ ἐστι δωρησαμένου τὴν νίκην. l. V. p. 326. l. 29. Μετεμέλοντό τε, ὅτι μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ, καλῶς παρασχὸν, οὐ ξυνέβησαν. adde ibid. p. 354. l. 84. p. 355. l. 30. Dicitur παρασχὸν, ut παρὸν, δέον, ἐξὸν, δόξαν, δοκοῦν, cet. conf. *Valckenar.* ad *Herod.* l. V. p. 395. l. 69. Nostro similia librariorum errata notavit *G. Canter.* Nov. Lect. l. III. c. XXVII. Παρασχὸν igitur, ne sententia imperfecta maneret, auctori restitui.

81. Ἐτιμωρήσατο] In MS. Cant. haec sequuntur, immutata paulum punctatione: Ταυτὸν οὖν τοῦτ' ἐὰν Φάλαρις, εἰς τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν καρτερησάντων ὑφ' ἑαυτοῦ παθὼν, ἐργάσηται (κἂν πολλῆς πρότερον

haec esse confitemur. Utinam vero neque facere ea dira essemus coacti necessitate: tum nemo alius esset, qui ut benignus laudaretur, nobis praesentibus. Quis enim vestrum, Athenienses, aut aliorum hominum, hostem sibi insidiatum non per omnem vindicationem, quum detur occasio, puniverit? Talem inventum Perillum punivi, et quamquam mihimet conscius sum, iniqua me facere, hoc tamen solatii habeo, ea non consilio voluntario fieri, quod a me punitis non est. Enimvero, sapientissimi indigenae Athenienses, etiam in hoc vestros ego mores sum imitatus: ille vero, quae nos habere tyrannos oportet, sectatus est: ac iure, non quales natura eramus, sed quales nos finxit ipse, erga eum fuimus. Probe autem iam nunc scitote, neque me, si essem priva-

ἀπολογίας τύραννος ὢν) καὶ μίσους ἄξιος ἐστίν; ὁ μηδὲν μαθὼν ἀνήκεστον, ὦ φίλτατοι, μηδὲν δὲ μελλήσθ [*μελήσας*] *ἔκτοπος καὶ πικρὸς, ἔχθους ἄξιος; οὐχ ὅτι περὶ τοῦ παθεῖν ἀνταμυνάμενος, τοιοῦτον εὑρὼν Περίλαον*, etc. Verba obscura sunt et mutila: a Graeculo quodam, qui sententiam superiorem, *τίς γὰρ ὑμῶν, ὦ Ἀθη-*
b *ναῖοι*, etc. non satis plenam putavit, adiecta videntur; quibus hoc forte intelligi voluit: Si igitur Phalaris, cum vita a quibusdam, qui sub ipsius potestate vivunt, insidiis petatur, idem faciat (etsi multa interim, cum tyrannus sit, excusatione *indigeat*) estne odio dignus? qui nihil inhumanum, viri optimi, nihil *cuiquam* grave aut acerbum meditatur, odione dignus? Minime vero; cum de aliis poenas sumit, ne ipse patiatur. Post *ἐτιμωρησάμην* adduntur haec in eodem MS. *Καὶ τὸ χαλεπὸν ἕνα καὶ πάντὸς ἐπιτήδειον ὀλέθρου παρ' οἰκείας τύχης* [*τέχνης*] *ἔμαθον*. i. e. et illum esse acerbum quendam et omni supplicio dignum, ex *hoc* eius artificio intellexi. BOYL. Quae ex MS. Cant. descripsit *Boyleus*, eadem sunt in Lugd. A. et Angl. cum exigua scripturae differentia: sed tanti ea non est, ut opus esse putem istas ineptias repeti.

81. *Τοιοῦτον εὑρὼν Περίλαον*] Talem expertus Perilaum, nempe insidias struentem, non mihi quidem, sed humano generi. BOYL.

[82. Vulgatum *δρᾷν* mutavi in *δρῶν*. V. Valckenar. ad h. l. et conf. Ep. 4. init. *G. H. S.*

84. *Ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ σ.*] 32
Recepi *οὖν* e Lugd. A. et Angl. a
sic in hac ipsa epistola: *Ἅπαντας μὲν οὖν οἶμαι κ. τ. λ.* ep. IV. *Τὸν μὲν οὖν βραδύτερον* — et alibi saepe.

88. *Ὅτι οὔτε ἐγὼ ἰδιωτεύων* ——] i. e. Ego si privatus essem, tale tormentum in humanum genus non excogitassem, neque, si monarcha esset Perilaus, iustam adeo de eiusmodi artifice poenam sumsisset. BOYL. Dictum simile huic Themistoclis, quod is Timodemo obiecisse fertur, apud *Herod.* l. VIII. p. 574. A. *Οὔτ'*

ἦν, οὔτε ἐκεῖνος μοναρχῶν Φάλαρις. ὑμῖν μέντοι οὐχ ὅτι ὄνειδος, ἐὰν χαλεπήνητε περὶ τῆς τούτου κολάσεως, ἀλλ' ἐὰν καὶ μὴ κολάζητε τοὺς τοιούτους. κοινῇ μὲν γὰρ ἅπαντας ἀνθρώπους ἠδίκει, καθ' ὃ τοιούτους ἐπενόει μόρους, ἰδίᾳ δ' ὑμᾶς διαβάλλων εἰς ὠμότητα καὶ τὸ τῆς πόλεως ἔμφυτον ἦθος λυμαινόμενος. ἅπαντας μὲν οὖν οἶμαι τὸν τρόπον τῆς τιμωρίας ἐπαινεῖν· ἄξιοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι πολῖται· εἰ δέ τις ἐστὶν, ᾧ ὁ μόρος οὐκ ἤρεσεν, ἰδέτω, ὡς οὐδὲ Περιλάῳ ἀρεστὰ ἐπράξαμεν.

ϛ́. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Τυραννοῦμεν, ὦ Στησίχορε, καὶ οὐχ Ἱμεραίων, ἀλλὰ Ἀκραγαντίνων, ὥστε σοι πολλὴν εἰδέναι χάριν, ὅτι ἀφελόμε-
34 νος ἡμᾶς ἐλάσσω ἀρχὴν τὴν μείζω δέδωκας. εὖ μέντοι ἴσθι, ὅτι

ἂν ἐγὼ ἐὼν Βελβινίτης ἐτιμήθην οὕτω πρὸς Σπαρτιητέων, οὔτ' ἂν σὺ, ὦ 'νθρωπε, ἐὼν Ἀθηναῖος. Convenit, quod Seri-
b phio cuidam a Themistocle in iurgio responsum esse refert *Plato* de Rep. I. p. 573. C. quocum conferendus *Plutarch.* in Themist. p. 121. A. et in Apophth. p. 185. C. *Platonis* verba Latina fecit *Cicero* Senect. c. III. vid. quae ibi notantur. Add. *Wess.* et *Valck.* ad *Herod.* I. c. p. 678.

[89. οὐχ ὅτι. v. Lennep. ad Epist. 81. p. 234, 17. *G. H. S.*]

[94. ἄξιοι κ. τ. λ. V. Valckenar. ad h. l. Mihi quidem verba non videntur sensu carere. *tales enim cives digni vel acerbissima poena. G. H. S.*]

95. Εἰ δέ τις ἐστὶν, ᾧ ὁ μόρος κ. τ. λ.] Nimirum iniustis et Perilai similibus iusta non placet sententia. Legitur in omnibus codicibus ἄριστα, pro quo legendum est ἀρεστὰ, ut recte coniecerat *Naogeorgus.* BOYL. Libri omnes ἄριστα. verum haud dubie est, quod legendum esse *Naogeorgus* suspicabatur, ἀρεστά. quare edito- 33
rem Anglum, qui hoc receperat, a secutus sum. *Herod.* l. II. p. 128. C. Οὗτοι μέν νυν τοιαῦτα ποιεῦντες ἐπιλέγουσι ἐμοί γε οὐκ ἀρεστά. ubi malo, quod, quosdam libros secutus, edidit clar. *Wessel.* τοιαῦτα ἐπιλέγοντες ποιεῦσι ἐμοί γε ——. ut ibid. p. 171. B. Λόγον δὲ τοιόνδε ἐπιλέγοντες οἱ Αἰγύπτιοι φασὶ εἶναι αὐτὴν πλωτήν. Similiter *Xenophon* Hell. II. p. 277. l. 5. Ἦν δὲ ταῦτα ἀρεστὰ καὶ τῶν πολιτῶν ὅσοις τὸ πλεονεκτεῖν μόνον ἔμελεν. et ibid. l. VI. p. 346. l. 26. Εἰ τῶν συμμάχων τινὲς οὐκ ἀρεστὰ πράττουσιν ἡμῖν. conf. quoque Sympos. p. 519. l. 3. ubi recte ἀρεστοὺς pro ἀρίστους scribendum esse monuit *H. Stephanus.*

[96. Valckenario ad h. l. εἰδέτω scribendum videtur; sine dubio ut significet *sciat.* Tuetur ἰδέτω Lennepius ad Epist. 109. p. 316, 59. Laudo factum; sed nollem addidisset: „Neque obstat per linguae rationes, qua

tus, Perillum, neque illum, si princeps, Phalarin fore. Vobis autem non modo ignominiosum, si poenam de eo sumtam aegre tuleritis, sed nisi etiam puniatis tales: nam generatim in omnes homines iniurius erat, quum tales excogitabat mortes, speciatim vero in vos, cum crudelitatis nomine vos traducebat atque insitis civitati moribus nocebat. Quapropter omnes puto genus poenae laudare; digni enim tales cives sunt: si quis est autem, cui mors ista non placuerit, scito, neque Perillo nos quae placerent fecisse.

VI. STESICHORO.

Tyranni sumus, Stesichore, ac non Himerensium, sed Agrigentinorum: ut magnas tibi gratias agam, quod, minore imperio nobis ademto, maius dedisti. Certe autem

minus *ἰδέτω* aeque atque *εἰδέτω* Graecum sit.“ *ἰδέτω* Graecum est, non item *εἰδέτω*. v. not. ad Theognid. 305. Itaque etiam Epist. 100. p. 290, 12. *εἰδέτωσαν* mutavi in *ἰδέτωσαν*, quanquam vertendum, non *videant*, sed *sciant*. Scilicet Sophista, non ille Graece *μητροδίδακτος*, quid inter formas verborum *ἰδεῖν* et *εἰδέναι* intersit, perinde ut unus et alter de nostris hominibus videtur ignorasse. *G. H. S.*]

b 99. *Ἀφελόμενος ἡμᾶς ἐλάσσω ἀρχὴν τὴν μείζω δέδωκας*] i. e. Eo, quod Himerensibus persuaseris, ne meis imperiis exercitum ultra permittant, mihi maioris imperii in illos obtinendi copiam fecisti: possum enim illos, hoc usus praetextu, eodem modo ac Agrigentinos tyrannidi meae subiicere. hoc enim illis minatur *Phal.* Ep. CXXI. (VIII.) Scribit vero *Aristoteles* in Rhet. L. II. c. XXI., Stesichorum in Phalarin, qui tum Himerensium copiis praefuit, hanc fabulam contexuisse, quam ita reddit *Horatius* Epist. L. I. 10. *Cervus equum pugna melior communibus herbis Pellebat, donec minor in certamine* 34 *longo Imploravit opes hominis,* a *fraenumque recepit. Sed postquam victor violens discessit ab hoste, Non equitem dorso, non fraenum depulit ore.* BOYL.

100. *Εὖ μέντοι ἴσθι*] Quasi dicat, Tu certe hoc non ignoras, qui apud me Agrigenti captivus eras et Cononem vidisti in tormentis meis pereuntem. Colligi enim potest ex epist. superiori (n. XII.), Stesichorum, postquam a Phalaride dimissus erat, nova in illum consilia esse molitum. BOYL. Aliter, atque opinatus est *Boyleus*, rem se habere ex nostri auctoris sententia, ordo, quem feci, Epistolarum docebit. Nescio autem, an haec Callicratidae apud *Xenophont.* Hellen. I. p. 260. l. 29. ante oculos habuerit noster: *Ἀλλὰ ξὺν θεοῖς δείξωμεν τοῖς βαρβάροις, ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ ἐκείνους θαυμάζειν δυνάμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι.*

καὶ οἱ ἐν Ἀκράγαντι ἄρχοντες τοὺς ἐν Ἱμέρᾳ ἐχθροὺς ἀμύνεσθαι δυνησόμεθα.

ζ΄. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Πυνθάνομαί σε περιδεῆ σφόδρα εἶναι ἐννοοῦντα τὴν δύναμιν ἡμῶν καὶ συνειδότα ἅμα τοῖς πρὸς ἐμὲ σοὶ πεπολιτευμένοις. θαυμάζω δέ σε, εἰ νῦν ἤρξω περιδεὴς εἶναι, ἀλλ' οὐ τότε εὐθέως, ὅτε ἐπολιτεύου πρός με ἀρχῆς παρανόμου [ὥσπερ σὺ προὔλεγες] Ἱμεραίοις συλλαβέσθαι βουλόμενος, ἐλογίζου, ὅτι γένοιτ' ἂν τάχα, ἃ σὺ λέγεις Ἱμεραίοις. εἰ μὲν οὖν ὑπερεφρόνεις θανάτου, ὥσπερ καὶ ἐχρῆν σοφὸν ὄντα, τί νῦν, ὦ μάταιε,

5. Συνειδότα —— τοῖς —— πεπολιτευμένοις] Nota constructionem, συνειδότα τοῖς πεπολιτευμένοις pro συνειδότα τὰ πεπολιτευμένα· quam, antiquioribus scriptoribus Graecis, ut puto, incognitam, exemplis e *Charitone* et aliunde depromtis illustravit *Fr. Lud. Abresch*, vir doctissimus, in Diluc. Thucyd. ad l. V. p. 532.

b 7. Ὥσπερ σὺ προὔλεγες] Verba diligentius consideranti aliquid habere a ratione alieni apparebit. Inducitur Stesichorus, tanquam qui fuerit auctor Himerensibus tyrannidis Phalaridi eripiendae, in eoque opera sua his adesse voluerit. Hoc successisse ei, antecedente epistola fingitur, additis minis; quae nunc tandem sero ne in actum erumpant veretur Stesichorus, cum debuit iam tum, quando novas res moliebatur, metuere. Num igitur Stesichorus imperium, in quo occupando Himerenses adiuvare volebat, illegitimum dixisset? Posset quidem eo nomine vocare respectu Phalaridis, quasi is illegitimum obtineret, sed ita accipi dictum orationis vetat contextus. Sic autem locutum fuisse, quasi ipse contra ius et fas in eo invadendo auxilium voluisset Himerensibus ferre, tam alienum est a persona Stesichori, quam quod maxime. Suspicor itaque, verba, Ὥσπερ σὺ προὔλεγες, in loco non suo legi. repetuntur mox eadem fere: ἃ σὺ λέγεις Ἱμεραίοις, manifesto vitio, pro ἃ σὺ ἔλεγες Ἱμεραίοις, ut verbum, quod antecedit, ἐλογίζου declarat; tametsi in libris omnibus sit λέγεις. Ac verisimile videtur, illa, ὥσπερ σὺ προὔλεγες, orta esse ex diversa istius loci scriptura in libris veteribus, atque alterum, in libri margine notatum, a librariis, voce Ἱμεραίοις repetita in errorem inductis, relatum esse ad prius Ἱμεραίοις, alterum ad posterius. Forte a coniectura non aberrab[…]spicio mea, integrum locum sic legendum esse: Ἀλλ' οὐ τότε εὐθέως, ὅτε ἐπολιτεύου πρός με ἀρχῆς παρανόμου Ἱμεραίοις συλλαβέσθαι βουλόμενος, ἐλογίζου, ὅτι γένοιτ' ἂν τάχα, ὅπερ (vel ἃ) σὺ ἔλεγες (vel προὔλεγες) Ἱμεραίοις. quam scripturam in reddenda sententia secutus sum, ac verba, ὥσπερ σὺ προὔλεγες,

scito, nos, Agrigenti principes, hostes Himerae ulcisci posse.

VII. STESICHORO.

Audio, te cogitatione nostrarum virium simul atque novarum rerum, quas adversus me molitus es, conscientia conterritum pertimescere. Miror vero, si nunc pertimescis, et non iam tum, cum adversus me res novas moliebaris, societate in illegitimo imperio obtinendo cum Himerensibus inita reputabas, brevi futura esse ea, quae dicebas Himerensibus. Quod si autem contemnebas mortem, ut sane sapientem dece-

tanquam delenda, uncis includi curavi. Iam Phalaris ἀρχὴν παράνομον vocat imperium, quod ex sua sententia contra ius invadere voluerit sibique eripere Stesichorus. Forma loquendi consueta est, ὅπερ σὺ ἔλεγες. conf. *Plat.* Alcib. p. 458. A. et alibi. Noster ep. CXLVII. Ἐγὼ δὲ, ὅπερ ἔλεγες φοβεῖσθαι, κ. τ. λ. Respiciuntur mala, quae a crudelitate Phalaridis exspectari posse dixerit ante Stesichorus, quando societatem cum Himerensibus contra Phalarin inivit; quae tunc despexit, nunc autem metuit, quod certo prospicit futura:
b quod in seditiosi concionatoris, qualis hic inducitur Stesichorus, ingenium optime quadrat. Id adhuc verbo monendum, quod est in Ed. Angl. καὶ ante ἐλογίζου, *Boylei*, sententiam auctoris non assecuti, ingenio deberi, nec in aliis libris inveniri. Pertinet ἐλογίζου ad antecedentia, ἀλλ' οὐ τότε εὐθέως —— ἐλογίζου, ut recte cepit *Naogeorgus*.

10. Τί νῦν, ὦ μάταιε, ἰλιγγιᾷς] *Aretinus* reddit, *Quid nunc, stulte, perturbaris?* *Naogeorgus*, *Cur* —— *vertigine laboras?* melius interpres in ed. Aurel. *Quid nunc, vaecors, aestuas?* De metu accipiendum est, quo perculsus Stesichorus prorsus aestuabat. Quae ad huius verbi usum illustrandum dici possunt, ea *Piersonus*, olim meus, sed immatura nimis morte nobis Musisque ereptus, in not. ad *Moerin* p. 196. tam scienter et accurate tractavit, ut parum sit, quod addi posse videatur. Praeclare is, partim correctis librariorum vitiis, partim grammaticorum ineptiis castigatis, ἴλιγγον et ἰλιγγιᾶν docuit propria esse *vertigine laborantibus*, sive ea ex prospectu in locum profundum, sive ex plaga, sive ex ebrietate, sive aliunde oriatur. Inde utrumque translatum in aestum 36
eorum, qui rerum abstrusarum a
aut a sua intelligentia remotarum contemplatione defixi neque se expedientes haerent prorsus, nec habent, quo se vertant. *Plato*, haud immemor propriae potestatis, philosophis tribuit τὸ ἰλιγγιᾶν in Crat. p. 282. D. Ὥσπερ καὶ τῶν νῦν οἱ πολλοὶ τῶν σοφῶν ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέφεσθαι ζητοῦντες, ὅπῃ ἔχει τὰ ὄντα, ἀεὶ ἰλιγγιῶσι,

κἄπειτα αὐτοῖς φαίνεται περιφέρεσθαι τὰ πράγματα καὶ πάντως φέρεσθαι. ex quibus intelligi potest, quod est apud *Plutarch.* de Aud. Poet. p. 17. E. Ἧττον γὰρ ὡς εἰδόσι τι περὶ τούτων προσέξουσι τοῖς ποιηταῖς, ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἰλιγγιῶντας ὁρῶσιν. Virtute non valde diversa, sed genere translationis mutato, idem in Phaedon. p. 60. B. Καὶ αὐτὴ (ψυχὴ) πλανᾶται καὶ ταράττεται καὶ ἰλιγγιᾷ, ὥσπερ μεθύουσα. Alia ratione ad propriam verbi potestatem respiciens non dissimilem animi aestum descripsit in Theaet. p. 128. E. Ἰλιγγιῶν τε γὰρ (ὁ σμικρὸς τὴν ψυχὴν καὶ δριμὺς καὶ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν καὶ βαρβαρίζων. ubi quod est, βαρβαρίζων, sollicitatum a *Piersono*, et, quem nominat ille, *Valckenario*, viro summo, fortasse defendi potest eo, quod in similis aestus descriptione dicit *Lucian.* in Nigrin. tom. I. p. 77. partim *Platonis* verba in Protag. p. 228. F. et, qui huic praeivit, *Homeri* Odyss. *Λ.* 332. partim celebratissimum *Sapphus* locum, quem sect. x. citat *Longinus*, imitatus, cum haec scribit: Ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν· πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος. εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι κατεῤῥεόμην, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥ τε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος ἐδάκρυον ἀπορούμενος. ut γλῶσσα διαμαρτάνειν dicitur, sic fortasse accipiendum in loco *Platonis* βαρβαρίζειν. Observo autem, ἴλιγγον hic tribui ei, qui alterius oratione perculsus haereat prorsus, dum aestu cogitationum huc illuc anceps rapiatur. In quem locum ἰλιγγιᾷν, a vertigine, quam plaga inflicta pariat, translatum, eleganter ponitur a *Platone* in Protag. p. 236. C. Καὶ ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον, ὡσπερεὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγεὶς, ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα, εἰπόντος αὐτοῦ ταῦτα —. Atque eodem etiam respexisse *Lucianum* loco citato, ea, quae ibidem subiiciuntur, declarant. Quod verbo ἰλιγγιᾷν, a vertigine, quae plagam inflictam sequatur, translato, philosophus, idem fere, ab aestu, qui rabiem, ex morsu canis ortam, comitari solet, sumto verbo οἰστρᾷν expressisse *Lucianum* puto in Nigrin. p. 81. ubi nunc sententia nulla legitur ἐρᾷν. Locum praeter institutum adscribere liceat, quo melius videat lector, quid rei sit. Ὥστε καὶ, inquit Luciani amicus, μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ παυσαμένου ἄχθομαι, καὶ, ἵνα δὴ καὶ κατά σε εἴπω, τέτρωμαι. καὶ μὴ θαυμάσῃς· οἶσθα γὰρ, ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσι, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται· συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή. Quibus haec subiicit Lucianus: Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς; Tum ille: Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαί γέ σου κοινήν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν. *Hemsterhusius*, vir summus, vitium, quod inesse animadvertit, aliis corrigendum reliquit. Haud dubie, furoris et aestus, qui a morsu rabidi canis oriatur, mentione facta, subiecit

Lucianus: *Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν οἰστρᾷν ὁμολογεῖς; Plat.* Rep. IX. p. 729. D. *Τότε δὴ δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μανίας καὶ οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς·* et in Phaedr. p. 1225. B.
57 *Ἡ ψυχὴ οἰστρᾷ καὶ ὀδυνᾶται —*
a *καὶ ἀποροῦσα λυττᾷ, καὶ ἐμμανὴς οὖσα, κ. τ. λ.* Loca iam collegit *Ruhnkenius*, vir amicissimus, in not. ad *Timaei* Lex. Plat. p. 137. Sicut autem *ἡμῖν οἰστρᾷν Lucianus*, sic *Libanius* significandi ratione parumper diversa ep. CCCLXXVII. *Φοβοῦμαι δὲ οὐδὲν*, inquit, *μὴ τῶν μεγίστων πρῶτον ἁψάμενος ἰλιγγιάσῃς ἡμῖν.* Generatim nempe *ἴλιγγος* et *ἰλιγγιᾶν* ad quamvis *ἀπορίαν* et *aestum*, undecunque ille oriatur, referri solent. Quomodo fere dicitur a *Plat.* in Lys. p. 505. C. *ἰλιγγιᾶν ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας.* Atque ita per se sumtum apud *Aristidem* tom. I. p. 151. *Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων οἱ καὶ τὰ πρῶτα συνεκπλεύσαντες ἰλιγγιάσαντες* (quod tanta celeritate sequi non possent) *ἀπῆραν.* Similiter apud *Platonem* per se positum non memini me reperisse, nisi in ea, quae, Dionis propinquis inscripta, inter illius epistolas septima est, p. 1278. A. Addi possunt *Philostratus* Vit. Apoll. l. VII. c. V. p. 325. *Libanius* operum tom. II. p. 26. B. aliique, praesertim citerioris Graeciae scriptores. Qui omnia confundit et miscet in historia, Homerus a *Dione Chrysostomo* Or. XI. p. 180. D. *ἰλιγγιᾶν* dicitur *περὶ τὸ ψεῦδος, καὶ τῷ ὄντι ὡς ἐν ὀνείρατι μάχην διηγεῖσθαι.* Quin ipsam confusionem ac permistionem rerum *ἴλιγγον* dici, notat *Hesychius*. Atque ita *Plutarch.* Adv. Stoic. p. 1068. B. *Νῦν δὲ τίς ὁ ἴλιγγος οὗτος, τὸν μὲν ἀνενδεῆ δεῖσθαι ὧν ἔχει ἀγαθῶν* —— ubi porro, quid sit *ἴλιγγος*, ipse docet, cum, *πεττῶν δίκην*, inquit, *δεῦρο κἀκεῖ τὰς κοινὰς ἐννοίας μετατιθείς* —. Virtute magis consueta idem in Amat. p. 763. A. Sapphus, deperdite amantis, *πλάνον καὶ ἴλιγγον* commemorat. Praeterea ex pudore ortum *ἴλιγγον* habet in libro de Audit. p. 46. D. Apud *Libanium* op. tom. II. p. 557. C. de animi commotione, quam pariat cruciatuum adspectus, positum quoque legas *ἰλιγγιᾶν·* b
Ὥστε ἰλιγγιῶν τῇ καρδίᾳ πηδώσῃ, τὴν δεξιὰν προσῆγον: interpungendum: *Ὥστε ἰλιγγιῶν, τῇ κ. πηδώσῃ τ. δ. πρ.* Nihil autem frequentius fere hoc verbo in metu describendo et inde orto aestu. Reliquis praeivit *Plato* in Gorg. p. 331. F. et ibid. p. 359. A. *Καὶ ὀνειδίζω σοι, ὅτι οὐχ οἷός τε ἔσῃ σαυτῷ βοηθῆσαι, ὅταν ἡ δίκη σοι ᾖ καὶ ἡ κρίσις, ἣν νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον· ἀλλὰ ἐλθὼν παρὰ τὸν δικαστὴν τὸν τῆς Αἰγίνης υἱὸν, ἐπειδάν σου ἐπιλαβόμενος ἄγῃ, χασμήσῃ καὶ ἰλιγγιάσεις οὐδὲν ἧττον, ἢ ἐγὼ ἐνθάδε, σὺ ἐκεῖ.* quae, ut alia multa in *Platonis* Gorgia, imitatus est *Synesius* ep. XLIV. p. m. 188. pro sui temporis consuetudine neglecta, quam utroque in loco spectavit ille, verbi proprietate: *Καὶ τίς ἂν γένοιο τοῦ σώματος ἐξελθὼν —. οὐκ ἰλιγγιάσεις; οὐκ ἀπορήσεις; ἕξῃ σιγῶν, καὶ ἐκκείσῃ τῇ δίκῃ, καὶ σὺ κἀγώ. Liban.* op. tom. I. p. 642. C. *Καὶ τοὺς ἐπὶ σοφίᾳ φρονοῦντας ὁρῶντες καταδυομένους, καὶ μᾶλλον τῶν ἀνδραπόδων ἰλιγγιῶντας, καὶ ἀποροῦντας, καὶ περιβλέποντας, ὅποι φύγοιεν, ἐγελᾶτε.* Idem tom. II. p. 140. C. *Οἱ δὲ καὶ πιστεύοντες εἶναί που τὸν Ὠκεανὸν ἰλιγγιῶσι πρὸς τοὔνομα.* observa praepositionem *πρὸς*, quam hac virtute posito verbo *ἰλιγγιᾶν* non raro iungunt scri-

36 ἰλιγγιᾷς, ἐξὸν, ἃ προσδοκῶν τότε οὐδὲν ἧττον θρασὺς ἦσθα,
38 ταῦτα καὶ πελάζοντα γενναίως ὑπομένειν; εἰ δὲ, ὥσπερ δῆλος εἶ, περιτρόμως ἔχεις πρὸς τὴν ἀφ' ἡμῶν δίκην ἐσομένην, τί, ὦ προπετέστατε, ἐβόας τότε καὶ τοσοῦτον ἑαυτῷ παρεσκεύαζες ἐχθρὸν, ἐναγῆ καὶ αὐθάδη καλῶν καὶ τὰς ἐκ τῶν ἐπῶν σου ῥήσεις εἰσφέρων εἰς τὰς ἐκκλησίας; τί δὲ μουσικὸς καὶ μελοποιὸς ὢν καθίστας σεαυτὸν εἰς ἐναντίον σχῆμα καὶ προαίρεσιν βίου τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ἐξὸν σχολὴν ἄγειν καθεζόμενον καὶ μὴ θερμοτέρων ἅπτεσθαι πραγμάτων, ἢ ποιηταῖς πρέπει; ἐπεὶ δὲ ἀντὶ ποιητοῦ δημαγωγὸς ὠρέχθης γενέσθαι, μένει σε οἷα φημὶ οὐ ποιητὰς οὐδὲ μουσικοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ δημαγωγοὺς ὑπὲρ δύναμιν θρασυνομένους, κρατούντων ἐχθρῶν.

η'. ΙΜΕΡΑΙΟΙΣ.

Ἐκέλευσα ὑμῖν Στησίχορόν μοι ἀποστεῖλαι καὶ Κόνωνα καὶ Ἑρμοκράτην διὰ τάχους· ὑμεῖς δὲ ἀντὶ Ἑρμοκράτους καὶ Κόνωνος καὶ Στησιχόρου Σαμέαν καὶ Νίκαρχον ἐπέμψατε. ἐγὼ

ptores. Ita *ἰλιγγιάσαντες πρὸς τὴν θέαν* est apud *Heliod.* Aeth. V. p. 213. *Max. Tyr.* Diss. XXXVII. p. 443. iungit *καὶ μὴ ἰλιγγιᾷν πρὸς τὸ πέλαγος, μηδὲ ἀποδειλιᾷν πρὸς τὸ πέλαγος*, repetitione vocis *πέλαγος* valde ingrata; ut fere suspicer, posterius comma alteri interpretando fuisse additum et esse delendum. Veteres diligenter secutus *Lucianus* tom. I. Dial. Mar. p. 313. dum sic utitur verbo, propriae virtutis immemor non est: *Ἡ δὲ* (Helle ariete vecta) — *ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ.* ubi
38 quod est, *τῷ θάμβει ἅμα σχε-*
a *θεῖσα*, merito reiectum ab *Hemsterhusio*, sive, quod eius loco habet MS. *τῷ θάλπει ἅ. σ.* a viro summo non valde probatum, hunc in modum corrigendum esse puto: *ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συγχυθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφ.* Vidimus supra, virtute diversa licet, a *Luciano* in Nigr. p. 77. coniungi *σύγχυσιν καὶ ἴλιγγον.* Atque haec quidem hactenus, nimis fortasse multa, praeter institutum: quae tamen praetermittere nolui, ne frustra quaereret lector, quod hic repertum iri loco supra citato indicavit *Piersonus.* Unum addo, apud *Hesychium* quod est, *Ἰλιγγίφθογγοι, ἡδύφωνοι*, vitiosum esse pro *Λιγύφθογγοι, ἡδ.* Id autem ex dictis constare po- b
terit, nostrum hic quoque pro more cum citerioris aetatis Graecis locutum esse.

12. *Εἰ δὲ, ὥσπερ δῆλος εἶ, περιτρόμως ἔχεις πρ.*] Qui adhuc operarum formis descripti

bat, quid nunc, inepte, aestuas, cum liceat, quae tunc, quamvis praevisa, nihilo minore cum fiducia exspectabas, haec, etiam instantia, fortiter sustinere? Sin vero, sicut apparet, contremiscis ad poenam, qua te afficiemus, quid tunc clamabas, inconsideratissime, ac tantum tibimet parabas hostem, quum scelestum et arrogantem vocabas, ac sententias e carminibus tuis adferebas in conciones? Quid, musicus et poeta cum sis, temet coniicis in formam institutumque vitae studiis contrarium, cum liceat in otio considere, et a calidioribus, quam quae poetas deceant, rebus abstinere? Quoniam vero pro poeta concionator esse conatus es, manent te, qualia non dico poetas nec musicos, sed concionatores supra vires audaces, superantibus hostibus.

VIII. HIMERENSIBUS.

Iussi vos quam primum mihi mittere Stesichorum, Cononem et Hermocratem: vos autem pro Hermocrate, Conone et Stesichoro Samean et Nicarchum misistis. Ego vero,

sunt, libri omnes habent, *Εἰ δὲ, ὥσπερ δειλὸς εἶ, περιτρόμως εἶχες·* quod, per se spectatum, sententiam quidem non omnino nullam habet, attamen hic ferri non potest: si enim *εἶχες* legatur, erit, quasi iam tum, cum adversus Phalarin conspiraret, ab hoc metuisset Stesichorus. quod cum rationi, tum orationis contextui contrarium. Inprimis considerari velim antecedentia, *θαυμάζω δέ σε, εἰ νῦν ἤρξω περιδεὴς εἶναι, ἀλλ'*
59 *οὐ τότε κ. τ. λ.* et dein, *Τί νῦν*
a *ἰλιγγιᾷς, ἐξὸν, ἃ προσδοκῶν τότε οὐδὲν ἧττον θρασὺς ἦσθα, κ. τ. λ.* quibus non metum, sed audaciam ac temeritatem praeteritam Stesichoro exprobrat noster, sicut etiam mox, *Τί, ὦ προπετέστατε, ἐβόας τότε.* Haud dubie itaque, sicut in illis, *Τί νῦν ἰλιγγιᾷς,* sic quoque hic metum praesentem respicit, ac scribendum est *ἔχεις;* quod, quatuor codicum MSS. auctoritate confirmatum, in locum suum restitui. Sic enim plane Lugd. A. C. et Angl. in Pal. autem eius loco quod est, *ἔλεις* ex *ἔχεις* ortum. Alterum, *ὥσπερ δειλὸς εἶ,* quamquam aliquo modo ferri potest, tamen exemplo Lugd. A. et Angl. mutare malui in *ὥσπερ δῆλος εἶ,* sc. *περιτρόμως ἔχων,* sententia per- b
spicua et apta. Nota sunt, quae de usu vocis *δῆλος* similiumque praeceperunt cum alii, tum eruditissimus *Tayl.* ad *Lys.* p. 90. Addo tantum nostro similem *Plutarchi* locum in VII S. Conv. p. 128. A. *Ἰατρικὸς γὰρ Ἡσίοδος, ὡς δῆλός ἐστιν, οὐκ ἀμελῶς οὐδ' ἀπείρως περὶ διαίτης —— διαλεγόμενος.*

26. *Σαμέαν*] Varie scribitur

δὲ, εἰ μὲν, οἷον ὑμεῖς με ὑπετοπάσατε εἶναι, τοιοῦτος ἤμην, οὐκ ἠγνόουν, ὅτι δι' ἐκείνους ἐμὲ ἀποδοῦναί ὑμῖν τι τῶν ἀνηκέστων ἐχρῆν., καὶ ἧκεν ἂν καὶ Στησίχορος καὶ Κόνων πρός με καὶ Ἑρμοκράτης εὐθέως. οὐ γὰρ Κόνωνος μὲν ὑμῖν, πεπορνευκότος ἀνθρώπου, ἔστι τὶς πρόνοια, Σαμέα δὲ καὶ Νικάρχου, ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν καὶ κάλλιστα ἐξ ἁπάντων ὑμῶν βεβιωκότων, οὐκ ἔστιν. ἀλλ' οὔτε ἐπιεικεῖς ἄνδρας καὶ μηδέν με ἠδικηκότας μηδὲ τὴν πατρίδα τὴν ἑαυτῶν ἀδικεῖν ἐβουλόμην, οὐδὲ νόμον κοινὸν Ἑλλήνων καταλύειν. καίτοι ὑμεῖς γε πολλοὺς νόμους Ἑλλήνων κοινοὺς κατελύσατε, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις, ἐν οἷς πρός με ἐπολιτεύεσθε. λόγῳ δὲ οὐδὲν οἶμαι καταλέγειν, αὐτός τε εἰδὼς καὶ πρὸς

nomen in MSS. libris. Lugd. A. Σαμαῖαν, B. Σαμίαν, C. Angl. et Pal. Σαμαίαν habent: editi conveniunt in Σαμέαν. Est quoque Σαμέᾳ inscripta epistola auctoris nostri XLIV. ubi similiter varie exhibetur nomen in MSS. Sed alium esse, atque eum, de quo hac epistola agitur, ex utriusque argumento apparet.

28. Ὅτι δι' ἐκείνους ἐμὲ ἀπο-
a δοῦναι ὑμῖν τι τῶν ἀνηκέστων ἐχρῆν] Interpretes, qui Latinum fecerunt *Phalarin*, cum in suis exemplis haberent, Ὅ. δι' ἐκείνους μὴ ἀ. ὑμῖν τ. τ. ἀ. ἐ. partim ἐκείνους ad Samean et Nicarchum, partim ad Stesichorum, cet. retulerunt: de reliquis errarunt omnes praeter unum *Naogeorgum*, qui sic convertit, quasi pro μὴ legeretur μέ; quod, in editione Aurel. expressum, casune an de industria factum sit, nescio. Accedit Lugd. B. ubi plane ἐμὲ legitur: quare id in orationis contextum recipere non dubitavi, quod sine hac mutatione sententia stare nullo modo posset. Δι' ἐκείνους autem omnino ad Stesichorum, cet. referendum, ut dein hac epistola ἢ ἐκείνους ὑμᾶς ἀναγκάσαι κ. τ. λ. Reliqua, ἐμὲ ἀποδοῦναι κ. τ. λ. consueta loquendi ratione iunguntur verbo ἐχρῆν. infra in hac epistola simili fere modo, δι' οὓς ἀνάγκη ἀδικεῖν ἡμᾶς ἐστιν.

30. Οὐ γὰρ Κόνωνος — ἔστι τὶς πρόνοια, Σαμέα — οὐκ ἔστι] Vitium inest manifestum: opponitur enim ab auctore cura, quam gerunt Himerenses Cononis, hominis profligatissimi, illi Sameae et Nicarchi, optimorum virorum: quod tamen in Graecis, ut nunc ea sunt, non fit. Quod antece- b dit, Καὶ ἧκεν ἂν καὶ Στ. καὶ Κόνων πρ. μ. κ. Ἑ. εὐθέως, eius causam reddidisse hanc auctor videtur, quod parvi facerent Himerenses Cononem, cum contra plurimi interesset eorum, salvos esse Samean et Nicarchum: facile ergo missuros eos esse Cononem cum suis, ne, si non mitterent, male tractatis a se Samea et Nicarcho, τι τῶν ἀνηκέστων paterentur. Recte igitur se habebit sententia, si modo verba, οὐκ ἔστιν, ab antecedentibus

si, qualem vos esse me suspicati estis, talis fueram, non ignorabam, propter illos me oportere plagam vobis insanabilem imponere, ac statim ad me venirent et Stesichorus et Conon et Hermocrates. Neque enim Cononis vobis, hominis exoleti, aliqua cura est, sed Sameae et Nicarchi, clarissimorum virorum et omnium vestrum honestissime viventium. Verum tamen neque viros aequos, qui nec me, nec patriam suam ulla iniuria affecerunt, afficere iniuria volebam, neque legem communem Graecorum violare: tametsi vos multas leges Graecorum communes violastis, non semel, sed saepius etiam, quum adversus me res novas moliremini. Sed oratione nihil opus est, cum et ipse sim

seiunges, ut verba ἔστι τὶς πρόνοια ad utrumque membrum referatur. Tum autem illa, οὐκ ἔστιν. ἀλλ' οὔτε ἐπιεικεῖς, hunc in modum esse mutanda videntur: *Οὐ μὴν ἀλλ' οὔτε ἐπιεικεῖς, κ. τ. λ.* Integram sententiam hanc habebis: *Οὐ γὰρ Κόνωνος μὲν ὑ. π. —— ἔστι τὶς πρόνοια, Σαμέα δὲ καὶ Νικάρχου, ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν, κ. κάλλιστα ἐξ ἁπάντων ὑμῶν βεβιωκότων. οὐ μὴν ἀλλ' οὔτε ἐπιεικεῖς ἄνδρας —— ἀδικεῖν ἐβουλόμην.* Fortasse pro *οὐ μὴν* scriptum primum *οὐκ ἦν*, dein mutatum fuit in *οὐκ ἔστιν*. Nota sunt, quae de harum particularum usu iam praecepit *Devarius*. Addo tantum ex nostri auctoris ep. IV. *Οὐ μὴν ἀλλὰ τῶν κομιζομένων ἀπ.* —— ep. XXIII. *Οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ μὴ πρότερον, νῦν γε λαβὼν, κ.*
41 *τ. λ.* ep. LVII. *Οὐ μὴν ἀλλὰ*
a *καὶ λαμβάνων, κ. τ. λ.* ep. LXXIX. *Οὐ μὴν ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς ἀφικέσθαι πρός σε.* reliqua loca mitto. Unum illud addo, in Lugd. B. Pal. et marg. Ald. legi *οὕτως ἐπιεικεῖς* pro *οὔτε ἐπιεικεῖς*: quod non improbarem, si legeretur *οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐπιεικεῖς*· nunc alterum retineo. [Noli quicquam mutare. *Neque enim Cononem quidem curatis, Sameam autem et Nicarchum negligitis. G. H. S.*]

37. *Λόγῳ δὲ οὐδὲν οἶμαι καταλέγειν*] Sententia requirit, ut addatur *δεῖν*, vel simile: sed nihil iuvant MSS. Suspicari posses, scriptum fuisse, *Λόγῳ δὲ οὐδὲν δέον οἶμαι*, vel, *Λ. δ. οὐδὲν δεῖν οἶμαι καταλέγειν*, nisi in hac loquendi forma *δεῖν* verbo *οἶμαι* postponi soleret. Apud *Demosthenem* aliosque oratores formae loquendi obviae sunt *φημὶ δεῖν, οἶμαι δεῖν* cum verbo infinito. Ipse noster ep. CXXXVIII. *Οὐ γὰρ οἶμαι δεῖν —— μένειν.* ep. CXLII. *Οἴει δεῖν χάριτας ἀπονέμειν.* et alibi. Atque ita scripsit haud dubie *Lucian.* Hermot. tom. I. p. 768. *Οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥίπτειν*, pro, *Οὐκ, οἶμαι, δεῖ π. ἀ.* nec non *Heliod.* Aeth. l. VII. p. 304. *Ἀλλ' οὐδὲν οἶμαι δεῖν τρίβεσθαι τοὺς πολλοὺς*, in loco cuius nunc est, *Ἀ. ο. ο. δεῖ τρ. τ. π.* Est autem alia loquendi forma huic b
vicina, *οὐδὲν δέομαι*, similiter cum verbo infinito coniungi solita. *Plat.* Apol. p. 17. B. *Ὀνό-*

εἰδότας γράφων. ἀλλ' οὐκ ἐμιμησάμην γε ὑμᾶς, οὐδὲ
42 μιμήσομαι, ἐγὼ ὁ ἀνδρόφονος καὶ ἐναγὴς τοσούτοις ἄγεσιν· ἀλλ' ἔπεμψα ὑμῖν τοὺς πρέσβεις, παρὸν τῶν δυοῖν θάτερον ἀμογητὶ ἔχειν, ἢ ἐκείνους ὑμᾶς ἀναγκάσαι ἀντὶ τούτων πέμψαι, ἢ εἰς τοὺς ἐν χερσὶν ὄντας ἀφεῖναι τὴν πρὸς ἐκείνους ὀργήν. καὶ μὴν εἰς τοῦτό γε ἤδη κατέστησε τὰ πράγματα ἡμᾶς καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ μὴ δικαίως βιοῦν, ὥστε μηδὲν περὶ τοῦτο χείρους ἡμᾶς νομισθῆναι ἀποκτείναντας τοὺς πρέσβεις ὑμῶν, μηδὲ ἀμείνους σώσαντας. πέφυρται γὰρ ἤδη τἀμὰ καὶ μεμίανται, καὶ οἶδα, ὅτι μικρὰ ῥοπὴ ἔτι ἡμῖν εἰς εὔνοιάν τε καὶ μῖσος ἀνθρώπων δίκαιον καὶ μὴ δίκαιόν τι πράσσειν. καὶ εἰς τοῦτο οὐχ ἥκιστά με ὑμεῖς γ', ὦ Ἱμεραῖοι, τὸ σχῆμα κατεστήσατε καὶ

ματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν. *Lysias* c. Eratosth. p. 207. —— ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν. similia non pauca, cum e *Platone* tum oratoribus Graecis depromta, habet *Stephanus*. Apud *Lysian* pro Caed. Erat. p. 13. in verbis, Ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι λόγων· ἀλλὰ τὸ ἔργον φανερὸν γενέσθαι, legendum esse οὐδὲν δέομαι λέγειν, id ipsum, quod subiicitur, docet. Ad eandem rationem nostro in loco fortasse scribendum, λόγῳ δὲ οὐδὲν δέομαι καταλέγειν. cum antecederet δεν, excidit syllaba δε, cuiusmodi vitia in MSS. plurima inesse nemo ignorat. Nihil tamen sine codicum MSS. adiumento mutare volui. [Vulgatam videtur probasse Lobeckius Parerg. ad Phrynich. p. 753. Mihi perplacet coniectura Lennepii, l. δ. οὐδὲν δέομαι κ. *G. H. S.*]

38. Ἀλλ' οὐκ ἐμιμησάμην γε ὑμᾶς] Addidi particulam γε, quam omnes libri MSS. habent, praetermissam in editis.

39. Ἐγὼ ὁ ἀνδροφόνος κ. τ. λ.] Dictum accipi potest tanquam ex sententia Himerensium: ut ep. CXI. Λεγέτωσάν με μιαιφόνον, ἄθεον, ἐναγῆ, τύραννον πολλοῖς πεφυρμένον καὶ ἀνηκέστοις μιάσμασι. Alioquin, si legeretur, οὐδὲ μιμή- 42
σομαι ἐγὼ ὡς ἀνδροφόνος καὶ a
ἐναγὴς τοσούτοις ἄγεσιν, sententia esset, nolle Phalarin interficiendo Samean et Nicarchum, viros optimos, ac tanto se scelere polluendo, tanquam homicidam, cet. Himerenses imitari. Eliget lector, quod volet. [Non difficilis optio. Ecquis enim non praeferet vulgatam? *G. H. S.*]

40. Παρὸν τῶν δυοῖν θάτερον ἀμογητὶ ἔχειν] Leve est, nec tamen praetermittendum, quod notant eruditi, praesertim Atticorum esse δυεῖν. v. *Duker*. ad *Thucyd*. l. IV. p. 242. *Wass*. Praef. *Thucyd*. Add. ad p. 252. l. 90. et *D'Orvill*. Anim. ad *Charit*. l. VI. p. 536. Δυοῖν tamen apud *Xenophontem*, *Platonem*, alios reperiri, ibid. observat *D'Orville*. Idem, si bene memini, habent *Demosthenis* exemplaria, non δυεῖν. In tragicis saepe δυοῖν, raro δυεῖν b
occurrit. Δυεῖν contra frequen-

gnarus et ad gnaros scribam. At vero vos imitatus non sum, nec imitabor ego homicida iste et tantis pollutus flagitiis, sed misi vobis legatos, cum in promtu mihi esset alterutrum facere, aut illos vos cogere pro his mittere, aut in eos, qui in manibus sunt, iram, quam illi movent, convertere. Enimvero in hoc iam loco res et iniuste vivendi necessitas nos constituerunt, ut nihilo deteriorem huius opinionem habere possimus interfectis vestris legatis, neque servatis meliorem. Iam enim res meae contaminatae sunt et pollutae, ac scio, parvum esse nobis momentum ad benevolentiam et odium hominum iuste atque iniuste facere. Atque in hunc statum praesertim vos me constituistis, Hi-

tius in citerioris aetatis scriptoribus. Forte antiquioribus Graecis δυεῖν placuit, postea ab Atticis, *Platone*, cet. commutatum cum δυοῖν, revocatum denuo a recentiorum temporum Graecis. In nostro parum refert, legasne cum antecedentibus editoribus δυεῖν, an δυοῖν. Hoc tamen malui cum Lugd. C. Burm. et Ed. Ven. quia id quoque ep. XIX. et CX. plerique MSS. pro δυεῖν, quod in editis est, habent. atque ita editur, consentiente Burm. ep. XLII. ubi reliqui codices MSS. deficiunt. Pro παρὸν τοῖν autem, quod editur, MSS. omnes habent παρόντων, et rectius Ed. Ven. παρὸν τῶν. quare hoc quoque recepi. Pro ἔχειν
43 a erunt qui malint ἑλεῖν. MSS. tamen omnes ἔχειν, quare nihil mutavi, tametsi saepius a librariis haec esse confusa sciam. vid. *D'Orvill.* Anim. ad *Char.* l. II. p. 214. et *F. L. Abresch.* Diluc. Thucyd. p. 521.

42. Τὴν πρὸς ἐκείνους ὀργὴν] Lugd. A. B. Angl. et marg. Ald. τ. εἰς ἐκείνους ὀ. Alterum retineo, ut ep. XXXIV. τοῦ πρὸς τὴν πόλιν θυμοῦ.

44. Ὥστε μηδὲν περὶ τοῦτο χείρους] Pro περὶ in libris omnibus vulgatis est παρά. Lugd. autem A. περὶ habet, supra scripto παρὰ, Lugd. B. περὶ τούτου τὸ χ. Pal. etiam περὶ, at Angl. vitiose παραί. *Aeterna in his confusio*, inquit *D'Orvill.* ad *Charit.* l. VIII. p. 699. vid. quoque ibid. p. 142. et 576. Scripsi b
cum MSS. περὶ τοῦτο, sc. δικαίως βιοῦν.

46. Τἀμὰ] Sic scripsi cum Lugd. A. B. C. et Angl. ut alibi apud nostrum. ante fuit τὰ ἐμά.

47. Ὅτι μικρὰ ῥοπὴ ἔτι ἡμῖν] Cl. *Hemsterhusius* ad marginem sui exempli, quo aliquando sum usus, adscripserat ἐστὶ pro ἔτι, quod forte praestat: sed MSS. omnes ἔτι. Mox scripsi, δίκαιον καὶ μὴ δίκαιόν τι πράσσειν, pro δίκαιον ἢ μὴ δ. τ. πρ. MSS. secutus, in quibus omnibus hoc est. Antecedit, εἰς εὔνοιάν τε καὶ μῖσος ἀνθρώπων.

οἱ ἄνδρες ὑμῶν ἐκεῖνοι. καὶ τῶν μὲν ἄλλων, ὅσα ἔπαθον δι' αὐτοὺς κακά, ἔστι καὶ συγγνῶναι τοῖς αἰτίοις καὶ καταχέαι λήθην τῶν γεγονότων· τοῦ δὲ μὴ ἐξεῖναι δίκαιόν τι πράσσειν τίνα ἂν τις αὐτάρκη δίκην εἰσπράξαιτο παρὰ τῶν αἰτίων; ἐπεὶ τίνας ἦν δικαιότερον ἀπολαῦσαι τῆς ἡμετέρας ἀδικίας, ἢ δι' οὓς ἀνάγκη ἀδικεῖν ἡμᾶς ἐστιν; ἀλλ' ὅμως, ὦ Ἱμεραῖοι, ταῦτά γε ἅπαντα σκοπῶν, καὶ ὀργιζόμενος, καὶ τύραννος ὤν, καὶ ἔχων, εἰ καὶ πάνυ οὓς οὐκ ἐβουλόμην, ἀλλ' ὧν γ' ἀναιρεθέντων ἐμέλλομεν ὑμᾶς οὐδὲν ἧττον ἀνιάσειν, ἐφεισάμην αὐτῶν καὶ ἀπέπεμψα ἑστιάσας. εἰ μὲν οὖν
44 καὶ αὐτοὶ τὰ δίκαια ἐν μέρει ποιεῖν ἐθελήσετε, λογισάμενοι, ὅτι οὐχ ἅπασαν ὀργὴν, ἐὰν εἰς δύο ἄνδρας ἢ τρεῖς ἅπαντα ἀποστρέψητε τὰ τῇ πόλει ἐπικρεμάμενα δεινά· εἰ δὲ Κόνων

52. *Τοῦ δὲ μὴ ἐξεῖναι κ. τ. λ.*] Impeditis iustitiam meam eo, quod illos ad me non mittatis, de quibus iusta sumam supplicia. BOYL. [Fallitur. Universe loquitur Pseudo-Phalaris. *G. H. S.*]

[55. *Ταῦτά γε.* Malim *ταῦτά τε. G. H. S.*]

44 a 59. *Λογισάμενοι, ὅτι οὐχ ἅπασαν ὀργὴν, ἐὰν κ. τ. λ.*] Mutila haec esse, nemo non videt: desideratur enim verbum, quo referas illud, *ὅτι οὐχ ἅπασαν ὀργήν*. Interpretes variis modis conati sunt sententiae laboranti succurrere; sed reliquis rectius *Boyleus: Reputantes, vos non omnem meam iram experturos.* MSS. nihil adeo suppeditant, quod loco sit accommodatum: Lugd. enim A. B. et Angl. habent *λ. ὅτι οὐχ ἅπασαν ὀργὴν τὰ τείχη, ἐὰν κ. τ. λ.* atque ita quoque Ed. Ven. in reliquis MSS. et editis deest *τὰ τείχη*. Haud dubie in eo verbum, quod desideratur, latet. puto, excidisse postremas syllabas *κατε*, et prò *τὰ τείχη κατε* scribendum esse *τετυχήκατε*. [Parum felix coniectura. Quid lateat, ignoro: ceterum *τὰ τείχη* puto genuinum. Compara quae mox sequuntur, *αὐτοῖς βάθροις* —. *G. H. S.*] Quartus casus huic verbo iungitur, quia additur *ἅπασαν*: ut supra ad ep. v. vidimus construi *ἐμφορεῖσθαι*. sic *ἀπολαύειν* apud *Aristoph.* Plut. 236. *Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.* Alia ratione ab *Homero* Il. E. 582. dictum, — *ἀγκῶνα τυχὼν μέσον* —, quam constructionem quoque probarunt tragici. vid. eruditissimum *Abresch.* Anim. ad *Aeschyl.* l. II. c. XI. p. 324. et in Dil. Thucyd. p. 19. Verbi *τυγχάνειν* usum, tum etiam, quando in aliquod malum incurrere dicimur, pluribus iam exemplis illustrarunt *Budaeus* et *Stephanus*. Obviae apud quosvis scriptores Graecos locutiones sunt, *τυγχάνειν τιμωρίας, τυγχάνειν κατηγορίας, τυγχάνειν ζημίας, τυγχάνειν ὀργῆς*, cet. conf. praeter exempla ex Atticis scriptoribus ab iis allata *Diod. Sic.* tom. I. p. 614. l. 10. *Appian.* Lib. p. 58. *Athen.* p. 680. F. cet. Integra sententia

merenses, et illi vestri homines. Ac reliquorum quidem, quae per eos passus sum, malorum et veniam dare auctoribus, et oblivionem inducere factorum licet; eius vero, quod nihil iusti liceat facere, quam sufficientem poenam aliquis exigat de auctoribus? tum autem quosnam iustius esset nostram iniuriam accipere, quam eos, propter quos necesse est iniuriam nos facere? Verum tamen, Himerenses, licet haec omnia considerarem, et ira arderem, et tyrannus essem, et haberem, tametsi minime quos volebam, eos tamen, quibus interfectis nihilo minore vos dolore afficeremus, iis peperci, et hospitio exceptos dimisi. Quod si igitur ipsi quoque, quod iustum est, facere vicissim voletis, reputantes, non omnem in vos iram effusam esse, si in duo aut tres homines omnia civitati impendentia mala averteritis (, bene erit): sin autem Conon, cuius corpori et-

haec est: *Εἰ μὲν οὖν καὶ αὐτοὶ τὰ δίκαια ἐν μέρει ποιεῖν ἐθελήσετε, λογισάμενοι, ὅτι οὐχ ἅπασαν ὀργὴν τετυχήκατε, ἐὰν εἰς δύο ἄνδρας ἢ τρεῖς ἅπαντα ἀποστρέψητε τὰ τῇ πόλει ἐπικρεμάμενα δεινά· εἰ δὲ Κόνων κ. τ. λ.* Formam orationis habes, quam *ἀνανταπόδοτον* vocant grammatici, in scriptis Graecorum, et praesertim Atticorum obviam. vid. *H. Stephanum* in libro de Dial. p. 23. sect. XV. et in Annot. ad *Xenophont.* Cyrop. l. VII. p. 116. *Casaubonum* Anim. ad *Athen.*
45 l. V. p. 332. 333. *Kuster.* et
a *Bergler.* ad *Arist.* Plut. 463. *Wolfium* ad *Liban.* Ep. CLXXVIII. p. 85. alios.

61. *Εἰ δὲ Κόνων ὁ — εἰς τὸ σῶμα παροινούμενος*] Cononem cogitat auctor, quem supra *ἄνθρωπον πεπορνευκότα*, infra ep. XIII. *τὸν καταπορνευθέντα* vocat. Aliud est *παροινεῖν εἰς τινὰ*, aliud *παροινεῖν εἰς τὸ σῶμά τινος*. illud in quamcunque contumeliam seu *παροινίαν*, hoc in stuprum praesertim nefandum convenit, ac perinde dicitur, atque *ὑβρίζειν εἰς τὸ σῶμά τινος*, quod de stupro per vim illato sumi monet *Is. Casaubonus* Anim. ad *Athenaeum* l. VI. p. 461. l. 25. Verba *Athenaei* p. 267. A. sunt: *Ἐάν τις εἰς δοῦλον σῶμα ὑβρίσῃ, γραφὰς εἶναι κατὰ τοῦ ὑβρίσαντος.* Similiter in epistola, quae inter illas *Hippocrati* adscriptas legitur, XXVII. oper. p. 1292. l. 16. *Δελφοὺς καταδρυλούμενοι, προσοίκους ληϊζόμενοι, γεωργοὺς συλέοντες, γυναῖκας δὲ καὶ παῖδας ἄγειν ἐόντες, καὶ εἰς τὰ σώματα ἐξυβρίζοντες·* pro *ἄγειν ἐόντες* haud dubie reponendum Ionicum *ἀγινέοντες*. Alterum est in *Iulian.* ep. LIX. p. 415. D.
Ὑπὲρ δὲ ὧν εἰς ἐμὲ πεπαρῴνη- b
κας, ἐπιθήσω σοι δίκην τὴν πρέπουσαν. atque sic lego in illis apud *Suid.* v. *Μουσώνιος Καπίτωνος· Τὴν παροινίαν, ἣν εἰς ἡμᾶς* (vulgo, *ἣν ἡμᾶς*) *ὁ τῆς Ἑλλάδος ἡγεμὼν πεπαρῴνηκεν, οὕτω βαθέως ἤνεγκεν.* Sine addito casu, non sine stu-

ὁ τέως ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν εἰς τὸ σῶμα παροινούμενος σώζεται, αὐτοῖς βάθροις ὑπομενεῖτε ἀνάστατον ἅπασαν γενέσθαι τὴν πόλιν. πειράσομαι γὰρ ὑμῖν μηδὲν ἐπιεικέστερος φανῆναι, ἢ ὑμεῖς νομίζετε.

θ'. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Ἀκούω σε καὶ εἰς Ἀλούντιον παρεληλυθέναι καὶ εἰς Ἄλαισαν, καὶ χρήματα ἀγείρειν, καὶ στρατιώτας παραλαμβά-
46 νειν, πέμποντα κατὰ τὰς πόλεις, καὶ ταῦτα συντάττειν ἐφ' ἡμᾶς, οὐκ ἄρ', ὦ Στησίχορε, παύσῃ τῆς ἀκρασίας τοῦ πολιτεύεσθαι τηλικοῦτος γέρων; οὐδὲ αἰσχύνῃ τὰς θεάς, ὧν

pri nefandi, ut puto, significatione, ἐμπαροινεῖν legitur in *Luc.* Alex. tom. II. p. 248. Οὓς (θεοπρόπους τοὺς ὡραιοτάτους) ἐγκλεισάμενος (Alexander), ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. Quid veteribus fuerit παροινία, notum: apud citerioris aetatis scriptores saepe perinde, atque ὕβρις, quamcunque iniuriam et contumeliam, etiam sine ebrietatis significatione, comprehendit.

67. Ἄλαισαν] Sic scripsi ad exemplum librorum editorum et MSS. Lugd. B. et Burm. in eo *Cluverii* secutus sententiam Sic. Ant. l. II. c. IV. In MSS. plerisque vitiosum est. Mox καὶ praetermissum in plerisque MSS. retinui cum antecedentibus editoribus.

46 69. Οὐκ ἄρ', ὦ Στησίχορε,
a παύσῃ τῆς ἀκρασίας] In libris, qui adhuc prodierunt in lucem, legitur, Οὐκ ἄρα Στησίχορε, π. τ. ἀ. at in Lugd. A. Οὐκ ἄρ' ὦ Στησίχορε, in Lugd. B. et Pal. Οὐκ ἄρα ὦ Στεσίχορε π. τ. ἀ. in Augl. Οὐ κάρ ὦ Στ. Haud dubie pro more suo scripsit auctor ὦ Στησίχορε. Praeterea, quod est in Lugd. A. ἄρα pro ἄρα, confirmatum codicis Burm. consensu, recepi. Nota sunt, quae de utriusque differentia vocis vulgo traduntur. confer inprimis *D'Orvill.* Vann. Crit. p. 227. et *Valck.* not. ad *Euripidis* Phoen. p. 214. Nostro in loco interrogantis esse, ipsa sententia docet. Sic *Alciphron* l. I. ep. XXVIII. Οὐ παύσῃ τρίκορον καὶ φάλαντον (ita lego cum *Hemsterhusio*, viro summo, not. ad *Luc.* t. I. Tim. p. 160. l. 73.) γερόντιον πειρῶν τὰς ἀφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς, ὥς τις ἄρτι νεάζειν ἀρχόμενος; [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*] l. III. ep. XXVII. p. 334. Οὐ παύσῃ τάλαινα τῆς ἀγερωχίας; ἐγώ σοι τὸν ἐραστὴν δείξω δεσπότην, —— καὶ τότε εἴσῃ μαθοῦσα, οἵων κακῶν σεαυτὴν ἔνδον ἔθηκας· repone, οἵων κακῶν σεαυτῇ σμῆνον ἔθηκας. [Voluit, opinor, σμῆνος ἑ. *G. H. S.*] notae formae proverbiales, σμῆνος κακῶν, sim. De nostro ἄρα in oratione interrogante aliis postposito verbis vix opus est aliquid moneri. passim obvia exempla. si tanti res est, vid. *Lucian.* tom. I. Dial. Mort. XIII. p. 390. XX. p. 417. et alibi. [Dedi ἄρ'. *G. H. S.*]

iamnum vos singuli illuditis, servatur, exspectabitis totam civitatem funditus everti: conabor enim nihilo vobis aequior videri, quam vos putatis.

IX. STESICHORO.

Audio, te et Aluntium advenisse et Halesam, et pecunias cogere, et milites assumere, quum mittas per civitates, atque haec in nos instruere. Non ergo desistes, Stesichore, tam senex ab intemperanti reipublicae gerendae cupiditate? neque revereris deas, quarum aemulum

70. *Τηλικοῦτος γέρων*] Non monerem, in Lugd. B. legi *τηλικοῦτος γέρων ὤν*, nisi essent fortasse, qui huius scripturae rationem esse habendam opinarentur, eo inducti, quod est infra, *γέρων ὤν*, ex antecedentibus, ut videtur, repetitum. Sed ibi *ὤν*, reliquis iunctum participiis, naturam verbi retinet, hic alia ratio est, et aut scribendum *τηλικοῦτος ὤν*, aut *τηλικοῦτος γέρων*, ut reliqui libri omnes habent. [V. Valckenar. ad h. l. Suspiceris *τηλικοῦτός γε ὤν*. *G. H. S.*] Hanc certe
b loquendi rationem passim sequuntur optimi quique scriptores, *Demosthenes*, *Plato*, *Xenophon*, alii. Utriusque generis exemplum vid. in *Plat.* Apol. p. 20. C. *Τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ, τηλικούτου ὄντος, τηλικόσδε ὤν.* et p. 28. E. *Καλὸς οὖν ἄν μοι ὁ βίος εἴη ἐξελθόντι, τηλικῷδε ἀνθρώπῳ.* ubi, substantivo addito, abest *ὤν*.

70. *Οὐδὲ αἰσχύνῃ τὰς θεὰς, ὧν ζηλωτὴς μὲν εἶναι καλλωπίζῃ, λυμαίνῃ δὲ αὐτὰς ἐν οἷς κ. τ. λ.*] Dubium videri potest, *θεὰς* sit an *τέχνας* legendum. Ac vulgo quidem *θεὰς* exhibent libri editi; Lugd. tamen B. Angl. Pal. et marg. Ald. *τέχνας*' praeterquam quod in Angl. supra scriptum est *θεάς*. Utrumque sententiae accommodatum. [*Διττογραφία* videtur profecta ab ipso Sophista, qui stilo variando luderet: quem lusum non male dicas causam multarum aliarum variantium. Cf. infra Epist. 29. fin. ubi libri fluctuantur inter *ἀλεγίζει* et *ἐπαΐει*. it. Epist. 55. fin. Eademque causa videtur, cur passim duas Epistolas eiusdem aut similis argumenti legamus: nam quod Lennepius opinatur, alteram de talibus Epistolis alius esse Epistolographi, qui ad imitationem nostri Sophistae se contulisset, mihi quidem parum placet. *G. H. S.*] Si *τέχνας* legetur, accipiendum erit de arte poetica, cuius admirator et aemulus Stesichorus. ut ep. LXXXVI. ad Stesichorum: *Δι' ἃ σεβαστότερος εἶ πολλῶν καὶ θαυμασιώτερος, τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε καὶ τίμα.* Neque obstat, quod subiicitur, *ὧν ζηλωτὴς μὲν εἶναι κ.* Saepe *ζηλοῦν* et *ζηλωτὴς* is dicitur, qui studiose diligenterque rem aliquam sectatur. *Arrian.* Epict. I. II. c. XII. *Τούτου τοῦ πράγματος ἤμην ποτὲ ζηλωτής.* *Herodian.* l. VI. c.

ζηλωτὴς μὲν εἶναι καλλωπίζῃ, λυμαίνῃ δὲ αὐτὰς ἐν οἷς πο-
48 λιτεύῃ πρὸς ἄνδρας ἀμείνους; οὐδὲ ἐλεεῖς τοὺς παῖδας, οὐ πολὺ ἀποδέοντας ἄνδρας εἶναι ἤδη, ἀλλὰ προπετὴς εἶ ἀκμὴν, [γέρων ὢν στρατιώτας ἔχειν καὶ χρήματα ἀγείρειν ἐθέ-

VIII. iungit ζηλωτὰς καὶ μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀνδρείας· ut noster ep. II. Ὥρμηκας ἐπὶ τὸ ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι τὸν ἐν τυραννίδι βίον. similia vid. in *Albert.* Obs. Sacr. in I. Cor. p. 154. Propius ad nostrum accedit *Porphyr.* de Abst. l. I. p. 7. Ἧς (φιλοσοφίας) ζηλωτὴς εἶναι ἐσπούδακας. Praeterea, ut hic λυμαίνῃ δὲ αὐτὰς (τέχνας), ita a *Plutarcho* in Lac. Apophth. p. 228. B. in re licet diversa, dicitur τὰς τέχνας λυμαίνεσθαι. Alterum tamen, θεὰς, retinui; cui interpretando inservire potuit τέχνας non e contrario huic illud: ne dicam, longe maiorem vim inesse, si θεὰς, quam si τέχνας legamus. In
47 rem ipsius verba auctoris ep.
a XII. Ἀλλὰ ταῖς θεαῖς αὐτὸν (Στησίχορον) ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάσχετος. cui simile est ep. XIX. Ὑφ' ὧν κατέχῃ θεῶν, κ. τ. λ. et ep. XCVI. Δι' αὐτοῦ (Στησιχόρου) μέλη καὶ χοροὺς ἐξήνεγκαν (αἱ Μοῦσαι)· quae conferri velim cum iis, quae in Ion. p. 564. C. habet *Plato*. Obvia loquendi ratio est in *Arrian.* Epict. ζηλωτὴν εἶναι Σωκράτους de eo, qui disciplina et moribus Socratem studiose imitatur. vid. l. I. c. XIX. p. 104. l. II. c. VI. p. 199. add. *Lucian.* tom. II. Demon. p. 391. alios. Propius a nostro abest, quod est in *Arrian.* Epict. l. II. c. XIV. p. 243. Ὡς θεοῦ τοίνυν ζηλωτὴν, τὰ ἑξῆς πάντα καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν (ἀνάγκη). ubi θεοῦ ζηλωτὴν εἶναι idem, quod paullo ante πειρᾶσθαι κατὰ δύναμιν ἐξομοιοῦσθαι θεῷ. *Arriani* loco peropportune usus est *Raphelius* ad Act. Apost. XXII. 3. Dicitur Stesichorus λυμαίνεσθαι τὰς θεὰς, quod ad studium novarum rerum, Musis indignum, animum applicuerat. Sic de Arcesilao *Laert.* l. IV. §. 45. Οἰκτείρω σ' οὐ τόσσον, ἐπεὶ θάνες, ἀλλ' ὅτι Μούσας Ὕβρισας, οὐ μετρίῃ χρησάμενος κύλικι. Nec dissimilis color horum *Pauli* ad Rom. II. 23. Ὃς ἐν νόμῳ καυχᾶσαι, διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου τὸν θεὸν ἀτιμάζεις. Verbum λυμαίνεσθαι de quacunque iniuria, foeditate, noxa, cet. pervulgatum est. *Suid.* Λυμαίνομαί σοι, καὶ λυμαίνων, φθείρων, βλάπτων. atque eo sensu a scriptoribus *Homero* posterioribus ἐπὶ βλάβης id poni notat *Eustath.* ad Il. *Α.* p. 108. l. 25. cet. quare in *Isocrat.* Paraen. p. 19. Ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε, comparatis Grammaticorum locis, nemo dubitabit, quin ἔβλαψε, verbo ἐλυμήνατο, quod est in MS. Bodl. interpretando adiectum, huic locum cedere debeat. In nostro porro observo, quod est in Lugd. B. λυμαίνῃ b
δὲ αὐταῖς, ἐν αἷς πολιτεύῃ κ. τ. λ. de qua construendi ratione vid. *I.* et *A.* *Gronovios*, illum ad *Harpocrat.* v. Ἠκρωτηριασμένοι p. 75. hunc ad *Aelian.* Hist. An. l. I. c. IX. Atque ita *Herod.* l. I. p. 98. E. λυμαίνεσθαι τῷ νεκρῷ· *Lys.* adv. Andoc. p. 113. *Xenoph.* Hell. II. p. 272. l. 37. l. VII. p. 577. l. 5.

esse dum pulchro te titulo iactas, iniuria eas afficis, quum rempublicam geris adversus viros meliores? neque misereris liberorum, qui jam non multum a virili absunt aetate, sed inconsideratus valde es, [cum senex sis, et milites ha-

Heliod. l. VII. p. 302. *Iulian.* ad S. P. Q. Ath. p. 274. D. alii. In nostro tamen malo αὐτὰς, ut in reliquis libris MSS. et edd. ita ille ep. v. Τὸ τῆς πόλεως ἔμφυτον ἦθος λυμαινόμενος, et optimi scriptores quique. Quod praeterea in eodem MS. B. legitur, ἐν αἷς, vitiosum est. Ἐν οἷς dicitur, ut ep. VIII. Ἐν οἷς πρός με ἐπολιτεύεσθε. Restat, rationem reddam verbi προσποιῇ cum καλλωπίζῃ commutati. Antea enim legebatur, ὧν ζηλωτὴς μὲν εἶναι προσποιῇ: quam loquendi rationem, optimi cuiusque scriptoris comprobatam auctoritate, non repudiassem, nisi alterum, quod reposui, καλλωπίζῃ, exhiberent quatuor MSS. optimi, Lugd. A. B. Angl. et Pal. Et hoc quidem in ostentatorem, qui se gloriose iactet, apprime quadrat, variis in locis quoque usurpatum a *Platone*, vid. Crit. p. 39. B. Theaet. p. 142. E. Protag. p. 221. F. cet. Idem virtute diversa haud scio an restituendum sit *Luciano* tom. III. Cyn. p. 551. ubi nunc: Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους καὶ τὴν πορφύραν τύφον νομίζω. [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*] *Solanus*, qui locum mendosum putavit, quod reponeret, non habuit. Fortasse pro καλουμένων scriptum fuit καλλωπιζομένων, ut exciderint literae mediae. cuius generis errores librariorum complures correxit *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 444. et 693. In rem confer dictum Thaletis apud *Laert.* l. I. §. 37. Μὴ τὴν ὄψιν καλλωπίζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν εἶναι καλόν. 48 Addo, quod ex a *Phylarcho* refert *Athenaeus* l. XII. p. 521. B. Syracusis legem fuisse, Τὸν ἄνδρα μὴ καλλωπίζεσθαι, μηδ' ἐσθῆτι περιέργῳ χρῆσθαι. Si cui tamen pro καλλωπιζομένων magis placuerit καλλυνομένων, quod propius abest a vulgata scriptura, facile ei assentiar. conf. *Lucian.* tom. II. Lexiph. p. 333. Citatis supra *Platonis* locis propius ad nostrum accedit, quod est in eius Legg. VI. p. 862. E. Καὶ καλλωπίζεσθαι χρὴ τῷ καλῶς δουλεῦσαι μᾶλλον, ἢ τῷ καλῶς ἄρξαι· et ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ καλλωπιζόμεθα in eiusdem de Rep. l. X. p. 755. E. De forma construendi conferri velim *Heliod.* l. II. p. 75. Ὃς καὶ ὑπασπιστὴς εἶναι τοῦ λῃστάρχου θρύπτεται· et ib. p. 122. Ἀχιλλείδης γὰρ εἶναι σεμνύνεται ὁ τῆς θεωρίας ἐξάρχων. nec dissimile hoc *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφός κ. τ. λ. Veteres in similibus loquendi generibus praesertim verbo προσποιεῖσθαι utuntur.

74. Γέρων ὢν στρατιώτας ἔχειν κ. τ. λ.] Vix impetrare a me possum, ut haec tam putida et quovis sophista indigna nostri auctoris esse putem. Quis enim ferat, cum antecesserit iam χρήματα ἀγείρειν, καὶ στρατιώτας παραλαμβάνειν, et τηλικοῦτος γέρων, mox iisdem fere verbis repeti γέρων ὢν στρατιώτας ἔχειν καὶ χρήματα ἀγείρειν ἐθέλων? Quin ipsum αὐτοῖς in verbis,

λων] μέλλων αὐτοῖς ἐχθρὸν ἐπιτειχίσειν οὕτω βαρὺν, ὃς αὐτοὺς ἐκτρίψει πίτυος δίκην; καὶ τοὺς μὲν τῶν Ἀχαιῶν νόστους πύνθάνομαί σε συγγράφειν, καί τισι τῶν ἡρώων ἐκείνων ἀβουλίαν ἐπιτιμᾷν ἱκανῶς· ὅπως δὲ αὐτὸς ἀπονοστήσῃς ἀπαθὴς ἐξ Ἀλαίσης εἰς Ἱμέραν, οὐδὲν φροντίζεις. ἀλλ'
50 εὖ ἴσθι, ὅτι μένουσί σε καὶ αἱ Καφηρίδες πέτραι, καὶ Πλαγ-

quae sequuntur, indicio esse videtur orationis interpolatae.
b Pertinet enim ad antecedens παῖδας, quo, interpositis reliquis, minus commode refertur. Suspicor auctoris tantum haec esse: Ἀλλὰ προπετὴς εἶ ἀκμὴν, μέλλων αὐτοῖς ἐχθρὸν ἐπιτειχίσειν κ. τ. λ. ac reliqua ex antecedentibus translata ad explicandum hoc: Ἀλλὰ προπετὴς εἶ ἀκμήν. quare tanquam aliena et auctore indigna uncis inclusi. Verbi ἐπιτειχίζειν venuste translati virtutem illustravit *Hemsterhusius* noster not. ad *Lucian.* tom. I. Nigr. p. 63. Placuit id vehementer sophistis.

75. Ὡς αὐτοὺς ἐκτρίψει πίτυος δίκην] De hoc loco luculenter exposuit *Bentleius*, quem vide in Diss. V. et in Respons. ad *Boyl.* Cens. V. Id unum noto, post *Herodoti*, cui debetur, tempora hoc quoque, sicut alterum, πεύκης τρόπον κόπτειν, generatim per proverbium dici coeptum esse. *Eustath.* ad Il. *A.* p. 42. l. 36. Ὅθεν καὶ παροιμία τὸ ἐκτριβῆναι πίτυος δίκην. atque sic eo usi sunt *Aelian.* V. H. l. VI. c. XIII. et auctor apud *Suid.* v. Δίκην, quem infirmo valde argumento *Aelianum* esse putat *Kusterus*. Nostro in loco scripturam, quae fuit ante, Ὅς αὐτοὺς ἐκτρίψω πίτ. δ. parumper mutavi: cum enim antecedat οὕτω βαρὺν, concinnius legas ὡς αὐτοὺς ἐκτρίψει. quod non recepissem in contextum, nisi ἐκτρίψει esset in Lugd. A. B. et Angl. Pro ὡς autem Ed. Ven. οὗς, reliqui libri ὃς habent. [Revocavi ὅς. v. Melet. Crit. p. 71. *G. H. S.*]

76. Ἀχαιῶν νόστους] Ex hoc loco Stesichorum Νόστους scripsisse concludit *I. Casaubonus* 49 a
Animadv. ad *Athen.* l. IV. c. XIV. p. 286. Quamquam teste *Suida* v. Νόστος complures fuerunt olim Νόστων scriptores, in eorum tamen numero Stesichorum fuisse nondum animum induco credere. Nota inter alia eius scripta Ἰλίου Πέρσις; de qua praeter *Fabric.* Bibl. Gr. vol. I. p. 596. vid. *Maussac.* ad *Harpocrat.* v. Καθελών: de Νόστοις plane silent veteres. Fieri potuit, ut in isto opere praeter excidium Troiae etiam quaedam eorum tractaverit ille, quae ad Νόστους seu reditum Graecorum pertineant, atque ita quadam argumenti convenientia noster in errorem fuerit inductus, dum alterum pro altero posuit. Nisi eum existimare malis Stesichorum, quem Ἰλίου Πέρσιν scripsisse sciret, de industria, neglecta rei veritate, induxisse tanquam Νόστων scriptorem, ut, mutato quodammodo libri argumento et titulo occasio esset figurae, qua minas suas faceret terribiliores. In quam partem hoc magis inclinat animus, quod dicit Νόστους Ἀχαιῶν, non Νόστους Ἑλλήνων, aut simpliciter Νόστους, quod commune nomen istorum librorum fuisse apparet ex multis veterum testimoniis. *Suid.* l. c. οἱ γράψαντες

bere et pecunias velis] hostem iis oppositurus tam gravem, quam qui eos exscindet pinus in morem? Et Achaeorum quidem reditus intelligo te conscribere, et quibusdam heroum illorum temeritatem satis exprobrare: quomodo vero ipse rediturus sis incolumis Halesa Himeram, nihil curas. Sed probe scito, te manere et Capharea sa-

τὸν Νόστον, inquit, et οἱ τοὺς Νόστους ὑμνήσαντες· Schol. *Apoll. Rhod.* l. I. 558. Ἀντίμαχος ἐν δευτέρῳ τῶν Νόστων· auctor arg. *Eurip.* Med. ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας· atque ita reliqui scriptores a *Casaubono* et *Kustero* ad *Athen.* et *Suid.* cita-
b ti. Imo veri simile mihi videtur, nostrum, cum non simpliciter, ut reliqui, Νόστους, sed Νόστους Ἀχαιῶν dicat, non tam sumsisse haec e certo Stesichori libro, qui inscriberetur Νόστων, quam, inscriptione libri conficta, derivasse sive ex *Homeri* Od. Α. 326. ubi Phemius inducitur Ἀχαιῶν νόστον ἀείδων, sive ex alio, qui haec *Homeri* expresserit. Ita *Athenaeus* eandem rem respiciens l. I. p. 14. D. Καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ᾄδει πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν ὁ Φήμιος νόστον Ἀχαιῶν.

[77. συγγράφειν. Insolenter usurpatum de poëta. *G. H. S.*]

78. Ἐξ Ἀλαίσης εἰς Ἱμέραν] Lugd. B. et Angl. Ἐξ Ἀ. ὡς Ἱμέραν· quod si cui in nostro scriptore alteri anteferendum esse videatur, per me licebit. Legi interea poterunt, ne alios nominem, quae de particularum ὡς et εἰς cum quarto casu iunctarum differentia quam accurate tam vere disputavit *Valckenarius*, vir summus, ad *Eurip.* Phoen. p. 474. 475. In nostro similibusque scriptoribus plurium MSS. consensum rem potissimum conficere arbitror. [Malim ἀπονοστήσεις. *G. H. S.*]

79. Μένουσί σε] Lugd. A. Angl. Pal. περιμένουσι; quod alteri interpretando inserviisse puto. Noster ep. VII. Μένει σε, οἷα φημὶ οὐ ποιητάς, κ. τ. λ.

79. Καφηρίδες πέτραι] Comparatione modo ante facta Νόστων, seu reditus Graecorum in patriam, et huius Stesichori Himeram, non invenuste auctor Καφηρίδας πέτρας, cet. ante oculos proposuit Stesichoro, ut, his veluti praebitis spectaculis, intelligeret, non minora sibi Himeram redeunti, si in manus 50
incideret Phalaridis, imminere a
mala, quam olim ad ista loca perpessi fuissent Graeci in patriam redeuntes. Quod si diligentius inspexisset *Berkelius* in not. ad *Stephan. Byz.* v. Καφηρεύς, non commisisset, ut tanquam proverbium vulgo notum hoc auctoris nostri lectoribus apponeret suis. *Charybdin* quidem elegantes formas, quae in consuetudinem proverbii abierunt, peperisse non ignoro: *Capharea saxa* qui ista virtute, quam opinatur ille, per proverbium dixerit, novi neminem. Neque id ulla ratione ex nostro loco confici poterit, nisi idem statuere velis de Πλαγκταῖς; quod ne per somnium quidem aliquis cogitaverit unquam. Respicit auctor celebre istud naufragium, quod, Nauplii dolo decepti, ad saxa Capharea Graeci Troia navigantes fecerunt. Huius magnitudinem cladis descriptam

56 κταὶ, καὶ Χάρυβδις, [καὶ ὁ Ναύπλιος στόλος,] καὶ οὐκ

versibus Bassi, quos ad *Steph.* l. c. in medium adfert *Holstenius*, reperies in Anthol. Gr. l. I. c. LV. 11. Ipsum epigramma, in rem nostram accommodatum, hoc est: *Οὐλόμεναι νήεσσι Καφηρίδες, αἵ ποτε νόστον Ὠλέσαθ' Ἑλλήνων καὶ στόλον Ἰλιόθεν, Πυρσὸς ὅτε ψεύστης χθονίης δνοφερώτερα νυκτὸς Ἧψε σέλα, τυφλὴ δ' ἔδραμε πᾶσα τρόπις Χοιράδας ἐς πέτρας, Δαναοῖς πάλιν Ἴλιος ἄλλη Ἔπλετο καὶ δεκέτους ἐχθροτέρη πολέμου. Καὶ τὴν μὲν τότ' ἔπερσαν, ἀνίκητος δὲ Καφηρεὺς, Ναύπλιε· σοὶ γὰρ πᾶν Ἑλλὰς ἔκλαυσε δάκρυ.* Sunt *Καφηρίδες*, quae nostro in loco plenius *Καφηρίδες πέτραι.* Sic *Lycophr.* in Alex. 1285. *Συμπληγάδες πέτραι·* *Strab.* l. I. p. 50. *Σκειρωνίδες πέτραι·* similia passim alii. Mutata nominis forma *Καφηρείην πέτρην* vocat *Crinagoras* in epigrammate, quod, ad *Stephani* l. c. ab *Holstenio* divulgatum, inter carmina Iensiana edidit *Reiskius* Anthol. n. 803. Verba *Tzetzae* in Comment. ad *Lycophron.* Alex. 373. quae supra p. 2. n. 1. aliorum exemplo ad *Phalarin* retuli, haec
b sunt: *Ὁ δὲ αὐτὸς Ζάραξ κατὰ Φάλαριν καὶ ἑτέρους Καφηρεὺς λέγεται.* Mirabar tunc, quod, cum nostro in loco sint *Καφηρίδες πέτραι*, *Tzetzes* dicat, Ζάρακα vocari *κατὰ Φάλαριν Καφηρέα*, sed mirari desii, postquam me literatorum ille princeps, *Hemsterhusius*, monuit, pro *Φάλαριν* vel, quod MSS. habent, *Φίλωσιν* scribendum esse *Φιλέαν.* De hoc autem vid. *Fabric.* Bibl. Gr. vol. III. p. 37. [Articulus ante *Καφηρίδες* videtur delendus esse. Cf. not. ad Schol. Apoll. Rh. p. 163. *G. H. S.*]

80. *Καὶ Πλαγκταὶ, καὶ Χάρυβδις*] Interpretes, qui Latinum fecerunt *Phalarin*, sic reddiderunt, ut facile appareat, non unum omnes sensisse: et *Aretinus* quidem, servato nomine Graeco, *Planctas; Naogeorgus, Caphareidas petras, ac scopulos; Charybdinque;* interpres in ed. Aurel. *Capheridas petras, et errantes, Charybdinque;* *Boyleus Symplegadas* substituit in locum *Πλαγκτῶν*; at omnium lepidissimum est, nec adeo praetermittendum silentio, quod interpres *Phalaridis* Gallus comminiscitur, dum hunc in modum sententiam convertit: *Apprends neanmoins, que les ecueils de la mer Capharis, et des simples Gardes, et de Caribde, et l'armée de Nauplie t' attende.* De auctoris loco quid sit existimandum, tum apparebit, ubi in harum *Πλαγκτῶν* rationes paullo diligentius inquisivero. Etsi variae de his opiniones fuisse veterum videntur, aliis cum *Homero* in freto Siculo eas collocantibus, aliis ad fauces Bospori Thracici aut Ponti: dubium tamen nullum est, quin eas cogitaverit noster, quarum mentionem, dum errores descripsit Ulyssis, fecit *Homerus* Od. *M.* 59. cet. E *Νόστοις* enim, qui Caphareorum saxorum commemorandorum occasionem ei praebuerant, haud dubie quoque huc transtulit *Πλαγκτὰς*, ut una cum his mala, quae ad eas passus esset Ulysses, ante oculos proponeret Stesichoro. Quas dum *Homeri* exemplo reliquis addit, commune institutum sequitur poetarum, qui *Νόστους* scripserunt. Plane *Suidas* v. *Νόστ.* 51
Καὶ οἱ ποιηταὶ δὲ, inquit, *οἱ* a
τοὺς Νόστους ὑμνήσαντες ἔσον-

xa, et Planetas, et Charybdin, [et apparatum Nauplii,]

ται τῷ Ὁμήρῳ, εἰς ὅσον εἰσὶ δυνατοί. ut, sive noster aliquod respexerit opus *Stesichori*, sive ex aliis scriptoris Νόστεις sua hauserit, e communi tamen fonte derivata esse aequum sit censeri. Ipsum *Stesichorum* Ὁμήρου ζηλωτὴν fuisse, non unus veterum testatur. v. *Tollius* ad *Longin*. sect. XIII. p. 98. cet. Atque idem respectu operis, quod Ἰλίου Πέρσιν inscripsit ille, praesertim dictum accipio a *Dion. Chrysost.* Or. II. de Regn. p. 25. B. Ad Πλαγκτὰς autem *Homericas* quod attinet, duplici potissimum via veteres in harum rationibus explicandis institisse videantur. Altera eorum est, qui *Homerum* statuunt Πλαγκτὰς suas in freto Siculo confinxisse ad similitudinem *Cyanearum* seu *Symplegadum* in Ponto, atque ita ab historia sumsisse quam de Πλαγκταῖς suis narret fabulam: altera insistunt ii, qui *Cyaneas* seu *Symplegades*, quas in Ponto fuisse constat, in freto Siculo opinantur ab *Homero* fuisse collocatas, atque adeo easdem esse Πλαγκτὰς *Homericas*, quas *Cyaneas* seu *Symplegades*. Et huius quidem opinionis fuisse videntur *Tzetzes* ad *Lycophron*. Alex. 1285. dum, Πέτραι Συμπληγάδες, inquit, ἃς Ὅμηρος Πλαγκτὰς καλεῖ, κ. τ. λ. et *Hesychius*, qui Πλαγκτὰς reddit per τὰς Συμπληγάδας πέτρας, tum vicissim, Συμπληγάδες, αἱ παρ' Ὁμήρῳ Πλαγκταί. Longius progressus *Plinius* l. VI. c. XII. *Insulae*, inquit, *in Ponto Planctae sive Cyaneae sive Symplegades.* In eandem sententiam *Homeri* verba interpretatur vetus eius scholiasta. Imo ipsius temporibus *Aristotelis* fuisse iam, qui Πλαγκτὰς *Homericas* easdem esse, quas Συμπληγάδας, existimarent, intelliges ex illius libro de Mirab. Ausc. p. 1160. E. quum Graecos esse doceat, qui ex verbis *Homeri*, ubi ille *Planctas* esse dicit propter erumpentis copiam ignis haud pervias navigantibus, conficiant, ὅτι οὐ διὰ τῶν Συμπληγάδων ἐγένετο ἔκπλους αὐτοῖς (*Argonautis*). Quod breviter refellit philosophus his verbis: Περὶ μὲν οὖν τὰς Κυανέας οὐ λέγεται πῦρ ἀναπέμπειν, περὶ δὲ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν. Atque his quoque adnumerandum esse *Caryatium Pergamenum* tum apparebit, ubi ante eius verba emendavero, quae nunc in schol. ad *Theocrit.* Idyll. XIII. 22. sic scribuntur: Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς φησὶ, Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν Ὄρκου Πύλας κεκλῆσθαι. Nomina diversa, quae *Cyaneis* tribuuntur, ex antiquis collegerunt plures; ut *Meursius* ad *Lycophr.* l. c. *Gale* ad *Apollod.* l. I. p. 56. *Barnes.* ad *Euripid.* Med. 2. et Iphig. in Taur. 241. quem locum, a *Bentleio* tentatum, egregie correxit *Piersonus* Verisim. l. I. c. 11. p. 15. Ab *Apollonio* quoque Πληγάδας vocari, praeter versum, quem citat *Tzetzes* l. c. disces ex Argon. l. II. 597. — ἐν δ' ἄρα μέσσαις Πληγάσι δινήεις εἶχεν ῥόος. Qui Πύλας nominaverit, invenio neminem. Neque id aptum *Symplegadibus* nomen, cum praesertim viis conveniat, quae sunt per angustias montium, ut recte docet *Fr. Lud. Abresch.* Animadv. ad *Aeschyl.* l. II. c. XXXI. p. 465. Multo minus placet Ὄρκου Πύλας dici: quod ne quidem per somnium cogi-

taverit aliquis; nisi forte opinetur, hic quoque veteres, ut alibi, portas collocasse inferorum, atque ad eam rationem deos vocabulo altero Latino, altero Graeco *Cyaneas* vocasse Ὅρκου πύλας; ut alias inferorum portas Ἀΐδος πύλας *Homerus*, *Orci fauces Virgilius* nominavit. Sed eas ipsas Ἅιδου πύλας etiam periculosas esse criticis, *Casauboni* disco exemplo, cum ad haec *Anaxandridae* apud *Athenaeum* l. VI. p. 227. D. —— ἤδε γὰρ δαμάζεται Ἑφθοῖς προσώποις ἰχθύων χειρουμένη, Ἄγουσ' ὑπ' αὐτὰ τὰ σώματ' ἀρίστου πύλας, Ἀσύμβολον κλίνειν τ' ἀναγκάζει φύσιν·
52 *Pro* ἀρίστου πύλας, inquit, *scri-*
a *bendum videtur* εἰς ᾄδου πύλας.
Sed in eo versu satisfacere nobis nondum quiti sumus. Etiam in superiore quid appellentur ἑφθὰ πρόσωπα *piscium, nescio. Fortasse* ἑφθοῖς πατανίοις, patinis iurulentorum piscium. Quam enim hic offenderit vir summus, apparebit, ubi unius literae mutatione pro πύλας scripsero πέλας: nisi integrum locum sic emendare velis: — ἤδε γὰρ δαμάζεται Ἑφθοῖς προσώποις ἰχθύων χειρουμένη, Ἄγουσ' ἐπ' αὐτὰ τὰ στρώματ', ἀρίστου πέλας Ἀσύμβολον κλίνειν τ' ἀναγκάζει φύσιν. Cum ante mentio fieret eorum, quibus caperetur μειρακύλλιον, merito aliquis exspectaret, καλὰ πρόσωπα ἐραστῶν commemorari: sed poeta, quod artem piscatoriam commendaret, venuste παρ' ὑπόνοιαν eorum in loco posuit ἑφθὰ πρόσωπα ἰχθύων; sicut idem πρόσωπον pisci tribuit in Nereo apud *Athen.* l. VII. p. 295. E. Ὁ πρῶτος εὑρὼν πολυτελὲς τμητὸν μέγα Γλαύκου πρόσωπον. adde ibidem *Eubuli* verba. Per στρώματα intelligo ἐστρωμένην κλίνην, in qua saepe amatores cum suis amasiis ad mensam accumbebant olim: dicitque adeo ille, esse hanc artis piscatoriae virtutem, ut adspectu seu *facie elixorum piscium allectum et in ipsum lectum adductum,* πέλας ἀρίστου, seu *ad mensam, reclinare faciat hominem, cui sit* ἀσύμβολος φύσις, id est, *ingenium parasiticum.* Sic in Synoride *Diphilus* apud *Athenaeum* l. VI. p. 247. C. Ἀνὴρ γὰρ, ὅστις εὖ βίον κεκτημένος Μὴ τοὐλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει, Ὄλοιτο. Inprimis cum *Anaxandridae* verbis componi velim, quod de Iove Φιλίῳ, parasiticae artis inventore, dicit inter alia *Diodorus Sinopensis* in Epiclero ibid. p. 239. C. sic leviter corrigendum: Ὅδε (vulgo οὐδὲ) ἂν καλῶς ἐστρωμένην κλίνην ἴδῃ, Παρακειμένην τε τὴν τράπεζαν (sic recte *Casaub*) πάνθ' ἃ δεῖ Ἔχουσαν, ἤδη κατακλιθεὶς καὶ κοσμίως (vulgo, κατακλιθεὶς κοσμίως, Ἀρ.) Ἀριστίσας ἑαυτὸν, ἐντραγὼν, πιὼν, (vulgo, ἐμπιὼν) Ἀπέρχετ' οἴκαδ', οὐ καταβαλὼν συμβολάς. De *Carystii* Ὅρκου Πύλας, cum Κυανέας seu Συμπληγάδας appareat easdem habitas fuisse a *Tzetze, Hesychio, Plinio*, aliis, quas b
Πλαγκτὰς *Homeri*, cumque praeterea poeta πέτρας istas ἐπηρεφέας, quas vocat l. c. a diis Πλαγκτὰς nominatas fuisse tradat, dum v. 61. sic canit: Πλαγκτὰς δή τοι τάςγε θεοὶ μάκαρες καλέουσι, neminem fore opinor, qui dubitet, quin hunc in modum sit scribendum: Καρύστιος — φησὶ, Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν Ὁμήρου Πλαγκτὰς κεκλῆσθαι. Genus loquendi in scriptis veterum obvium. *Machon* comicus apud *Athen.* l. VIII. p. 341. D. Ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν μ' οὐκ ἐᾷ. ipse *Athenaeus* l. XI. p. 505. F. Παρμε-

νίδη μὲν γὰρ καὶ ἐλθεῖν εἰς λόγους τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην μόλις ἡ ἡλικία συγχωρεῖ. leg. τὸν Πλάτωνος Σωκράτην. *Hierocl.* in Aur. Carm. p. 4. Ὥς φησι ὁ Πλάτωνος Τίμαιος. Similia apud *Plutarchum* invenias, ut Symp. l. VIII. p. 745. D. Αἵ γε μὲν δὴ Ὁμήρου Σειρῆνες, et ibid. F. Καθάπερ Σοφοκλέους Ὀδυσσεὺς φησί. rectius K. ὁ Σοφοκλ. Ὀ. Propius ad *Carystii* verba accedit, quod est in eiusdem libro de Solert. Anim. p. 978. B. Ἀπομιμουμένη τοὺς Ὁμήρου θεοὺς, κ. τ. λ. Locis supra citatis addo *) e *Plutarchi* Reip. Ger. Praec. p. 807. E. Ἀγησίλαος δὲ περὶ τὰς τῶν φίλων σπουδὰς αὐτὸς αὐτοῦ γενόμενος (sic scribo pro γινόμενος) ἀσθενέστατος καὶ ταπεινότατος, ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Πήγασος, Ἔπτηξ' ὑπείκων μᾶλλον, ἢ μᾶλλον θέλοι. ubi in *Euripidis* versu pro μᾶλλον secundo in loco αὐτὸς dedit *Grotius* Exc. ex Com. et Trag. Gr. p. 381. quam recte, nolo disputare, cum in toto versu unicum modo verbum sine vitio esse veri simile sit; scripsisse autem in Bellerophonte, unde hic versus depromtus esse videtur, *Euripidem*, et inde huc transtulisse philosophum, Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὡς κλίνας πτερὸν, quod, Pegaso alato accommodatum, similibus, quibus hic, occasionibus familiare fuit *Plutarcho*, ut Amat. p. 762. E. Ὁ ἐρωτικὸς — ἅμα τῷ γε καλὸν ἰδεῖν Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὡς κλίνας πτερὸν, κ. τ. λ. et in Alcib. p. 193. C. Ἀλκιβιάδης —— ἐλέγχοντος (Σωκράτους) τὸ σαθρὸν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ πιέζοντος τὸν κενὸν καὶ ἀνόητον τύφον, Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὡς κλίνας πτερόν. Con-
53 a stituta vera *Carystii* sive scholiastae *Theocritei* scriptura, cum reliquis, quos supra nominavi, in eandem sententiam convenire apparebit auctorem Peripli Pont. Eux. qui p. 15. Ἀπὸ δὲ Φρυγίας τῆς Φιλέας, inquit, ἐς Κυανέας ἤτοι Κύλας στάδια τκ', κ. τ. λ. Sicut in altero loco in Πόλας, sic in hoc in Κύλας mutatum Πλαγκτάς. Dubium autem videri potest, an simile mendum sit in verbis *Ptolemaei Hephaest.* Nov. Hist. l. V. apud *Photium* p. 483. ubi, Ὡς περὶ τὰς Θύλας τῆς Σικελίας ναυαγήσαντος Ὀδυσσέως, inquit, ἡ Ἀχιλλέως ἀσπὶς ἐξεβράσθη, κ. τ. λ. *Mylas* voluit *Schottus*, στήλας *Hoeschelius*; sed forte verum Πλαγκτάς. Πλαγκτὰς Σικελικὰς saepe vocat *Eustath.* ad *Dionys.* Per. 144. Videtur autem ea de *Symplegadibus* sive *Cyaneis* in freto Siculo ab *Homero* collocatis opinio adeo etiam pervagata fuisse, ut ipsas Πλαγκτὰς *Homericas Symplegades* dicere non dubitaverit *Ovidius*, dum Heroid. ep. XII. 121. sic scribentem facit Medeam: *Complexos utinam Symplegades elisissent, Nostraque adhaererent ossibus ossa tuis! Aut nos Scylla rapax canibus misisset edendos! (Debuit ingratis Scylla nocere viris.) Quaeque vomit fluctus totidem, totidemque resorbet, Nos quoque Trinacriae supposuisset aquae!* Cum enim in historia Medeae una cum *Symplegadibus* iungat *Scyllam* et *Charybdin*, certum est, non alias eum *Symplegades* voluisse, atque Πλαγκτὰς *Homericas* in freto Siculo, non illas in Ponto, quas putaverunt interpretes, fontis, unde sua hauserit *Ovidius*, aut ignari, aut, cum sua scriberent, haud memores. Quamquam autem hanc de Πλαγκταῖς opinionem

[*) V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*]

non unius ex veteribus fuisse apparet: tamen praeter scriptores memoratos, qui sive in carmine, sive alio scripturae genere Πλαγκτὰς *Homericas Symplegades* vel *Cyaneas*, aut contra has Πλαγκτὰς nominaverit, inveni neminem. Ut non iniuria *Eustathius* ad *Dionys.* Per. 144. Περὶ τὸν Θράκιον Βόσπορον τὰς Κυανέας πέτρας dicat κατὰ κυριωνυμίαν οὕτω καλεῖσθαι, (vid. p. 26. n. 2.);
b et dein, posse quidem has ad *Homericarum* exemplum Πλαγκτὰς dici, quod, ut *Herodotus* (l. IV. p. 286. B.) testatur, πλαγκτὰς πρότερον οἱ Ἕλληνες ἔλεγον εἶναι αὐτάς· tamen κληρώσασθαι ἰδίως τὸ τοιοῦτον ὄνομα τὰς παρ' Ὁμήρῳ Σικελικὰς Πλαγκτάς. quae citantur *Herodoti* verba, sua quoque fecerunt *Arrian.* Periplo Pont.Eux. p. 25. et auctor Per. Pont. Eux. l. c. Vides autem non alia ratione nomen πλαγκτῶν *Cyaneis* concedi ab *Eustathio*, atque multis aliis olim insulis datum fuit. v. *Cluver.* Sic. Ant. l. II. c. xiv. et *Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. p. 484. estque nihil aliud, quam *errans*, *vagus*, qua virtute ipsis navium tabulis tribuitur ab *Aeschylo* Pers. 277. Κατθανόντα (φίλων σώματα) λέγεις φέρεσθαι Πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν, et, altius ab eodem translatum, animo in Agamemn. 602. Λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὐδ' ἐφαινόμην, praeeunte iam *Hom.* Od. Ψ. 363. Imo, si interpreti credimus, de *discis* positum idem in *Orphei* Argon. 401. — ἀδαιδάλτοις δ' ὑπὸ πλαγκταῖς Κρεῖα χύδην προὔθηκε συῶν ἐλάφων τε ταχειῶν: sed proprium eo in loco πίναξ. apud *Homer.* Odyss. Δ. 57, coquus — κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας παντοίων, et Od. Π. 49. Τοῖσιν δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης Ὀπταλέων. Quid si igitur in loco *Orphei* scribam ἀδαιδάλτοις δὲ πίναξι Κρεῖα χ. προὔθηκε? Forte voci πίναξι adscriptum nomen λάγκλαις vitio originem dedit. de utroque vide *Polluc.* l. VI. 84. et ad eum locum notas virorum doctorum. Cum *Eustathii* testimonio convenire videtur praestantissimorum quorumque scriptorum inter Graecos consuetudo loquendi. Sane, qui utrarumque in suis Argonauticis meminit, *Apollonius Rhod.* diligenter distinguit, dum illas in Ponto Κυανέας πέτρας vocat l. II. 318. (per viam corriges Scholiastae verba: Ὁ δὲ διὰ πάντων καὶ ἐκ πρώτης ἀκοῆς δεδίσσεται τοὺς ἥρωας διά τε τῆς ποιᾶς χροιᾶς (lego διά τε τῆς παλιῤῥοίας) τῶν πετρῶν καὶ διὰ τοῦ ἐν θαλάσσῃ στενοῦ, ὅπερ καὶ ἐπὶ γῆς ἄγαν (leg. ὅπερ καὶ ἐπ' εἰσαγωγὴν) κινδυνῶδες καὶ φοβερόν ἐστι.) De his in freto Siculo sic idem l. IV. 860. — δι' ἐκ πέτρας, αἵ τε Πλαγκταὶ καλέονται. Similiter 51
Aristoteles loco supra citato a
p. 1160. C. Iasonis εἴσπλουν κατὰ τὰς Κυανέας commemorat: dein, dum has cogitat, Ἔτι δὲ, inquit, λέγουσιν, ὡς οὐκ ἂν παρέπλευσε (Iason) τὰς Πλαγκτὰς καλουμένας, εἰ μὴ ἐκεῖθεν ἀπέπλει. Notari velim, quae adduntur verba, καλέονται et καλουμένας: quibus haud dubie voluerunt eas πέτρας, quas imitatione *Homeri* poetae cyclici aliique vulgo in erroribus Iasonis et Ulyssis enarrandis Πλαγκτὰς soleant vocare, ignotas ceteroquin in historia et geographia. Apud *Plutarchum* in Sept. Sap. Conv. p. 156. F. Cleodemus, Σὺ δὲ, ὦ Χερσία, inquit, εἰ τὴν ἀμβροσίαν τῷ Διῒ πελειάδες τινὲς κομίζουσιν, (ὡς ὑμεῖς λέγετε) τὰς Πλαγκτὰς ὑπερπετόμεναι χαλεπῶς καὶ μόλις, οὐ νομίζεις, κ. τ. λ. Non dicit Cleodemus τὰς Πλαγκτὰς

v. sed, ὡς ὑμεῖς (ποιηταὶ) λέγετε, τὰς Πλαγκτὰς ὑπερπετόμεναι, ad poetas dictum referens: *Sicut vos poetae vulgo dicitis;* quod est *Apollonii* αἵ τε Πλαγκταὶ καλέονται, et *Aristotelis* Πλαγκτὰς καλουμένας. Apparet, ut opinor, *Aristoteli* et *Apollonio* etiam in illo cum *Eustathio* convenire, alias esse Πλαγκτὰς, quas voluit *Homerus*, alias *Symplegades*. Quo mihi rectius instituere videntur ii, qui, altera, quam supra memoravi, via insistentes, cum in freto Siculo nullas inveniant Πλαγκτὰς, eas ad exemplum *Symplegadum* sive *Cyanearum* ab *Homero* confictas esse existiment; in quorum numero *Strabonem* fuisse atque *Eustathium* comperio, illum Geogr. l. I. p. 39. A. et l. III. p. 222. C. hunc in comm. ad *Homer.* Od. *M.* p. 1711. l. 55. cet. Neque tamen diffiteor, tantam mihi, quantam hi volunt, inter illas similitudinem intercedere non videri. Negat *Homerus*, eas πέτρας ἐπηρεφέας, quas Πλαγκτὰς a diis vocari dicit, unquam columbas, Iovis administras, praetervolare, quin aliquam earum auferat λὶς πέτρη; negat, ullam navem, quae accesserit, eas effugisse, sed mox fluctus et ignem eam auferre una cum viris; solam autem Argo ab Aeeta navigantem, Iunonis beneficio, quod ei carus esset Iason, praeternavi-
b gasse. Habes omnia, quae de Πλαγκταῖς dicit ille: in qua descriptione nihil adeo invenio simile, nisi unum hoc, quod utrasque praeternavigasse dicitur Iason. Fit quidem a nonnullis in historia Argonautarum mentio columbae ab Argonautis emissae et Symplegadum concursu extrema cauda privatae, sed alia huius, alia columbarum *Homericarum* ratio. Nihil praeterea de concursu Πλαγκτῶν *Homerus*; a quo illae etiam Συμπληγάδες nominatae, dum hoc potissimum nomine communiter a poetis celebrantur. Ad haec notat ipse *Eustathius* l. c. p. 1712. 9. ὅτι ταύτας μὲν (Πλαγκτὰς) ἔτι κινουμένας οἶδεν ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν Ὀδυσσέα πλάνης· τὰς δὲ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου ἔπαυσεν ἤδη πάλαι ὁ μῦθος τῆς συνεχοῦς κινήσεως. usus testimonio *Pindari*, quod est Pyth. od. IV. str. 10. Atqui in hanc de *Cyaneis* sententiam conveniunt omnes, qui res Argonautarum conscripserunt. v. *Theocrit.* Id. XIII. 24. *Orph.* Arg. 708. *Apoll. Rhod.* I. II. 606. *Val. Flacc.* Argon. l. IV. 583. et 703. cet, alios. Causam igitur nullam invenio, cur cum *Strabone* l. c. *Homerum* existimemus παρὰ τὰς Συμπληγάδας suas fecisse Πλαγκτὰς, aut cum *Eustath.* l. c. has, ὡς διά τινος πετροβόλου τερατίας μηχανῆς, ἐκ τοῦ κατὰ Θράκην πορθμοῦ εἰς τὸν Σικελικὸν ἐκτινάξαι ὑπὸ ἀρχιτέκτονι τῷ μύθῳ, καὶ ῥιζώσαντα ἐκεῖ ἐκτοπιόσαι (forte ἐκτυπῶσαι) κατὰ ὁμοιότητα τῶν κατὰ Θράκην Συμπληγάδων· inprimis cum nihil obstet, quo minus *Homerus*, aeque ac multi alii e veteribus, Iasonem, Colchis profectum ac longis actum erroribus, tandem potuerit per fretum Siculum navigantem facere et sic ad has Πλαγκτὰς deferre. Quam in rem legi possunt, praeter *Aristotelem*, *Apoll. Rhod. Orpheum*, *Eustathium* ll. cc. alios, scholia ad *Apoll. Rhod.* l. IV. 259. et *Diod. Sic.* p. 300. At nullae iis in locis Πλαγκταὶ, nisi quas fingit *Homerus*. Fateor nullas, si pervagatam veterum de verbis *Homeri* opinionem sequemur: sin ipsum poetam diligentius inspiciamus, apparebit, non

alias esse istas *πέτρας ἐπηρεφέας*, quas deos *Πλαγκτὰς* dicit vocare, atque ipsam *Scyllam* et 55 *Charybdin*; quod ubi constiterit, tum vero corruet, quidquid olim sive de *Symplegadibus* in fretum Siculum ab *Homero* translatis, sive de *Πλαγκταῖς* ad harum similitudinem confictis opinati sunt veteres. Postquam Circe generatim exposuit de *πέτραις*, quas *Πλαγκτὰς* dii vocarent; nullam eas navem praeternavigasse, uti dictum supra: tum v. 73. hunc in modum pergit: *Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει Ὀξείῃ κορυφῇ*, cet. ac dein vers. 101. *Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ*, cet. Consentiunt quidem in illo omnes, esse *scopulos* hos ipsas *Scyllam* et *Charybdin*, quas in iis collocat poeta; diversos tamen faciunt a *Πλαγκταῖς*. Quis est autem, qui non animadvertat, Circen, periculi, quod adeundum esset, generatim quadam descriptione facta, dein, cum dicat *Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, κ. τ. λ.* quasi ad propositum redire, ut distinctius naturam saxorum describat, de quibus ante generatim instituerat dicere, atque adeo *σκοπέλους* vocare, quas antea vers. 59. *πέτρας ἐπηρεφέας*? Quod autem ait *δύω σκοπέλους*, respectu *Scyllae* et *Charybdeos* quidem dictum accipi debet, idem tamen simul referendum ad id, quod versu 58. est — *ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν*. Neque enim puto cum *Eustathio* et aliis, hoc voluisse poetam, quasi ab altera essent *πέτραι Πλαγκταί*, ab altera *Scylla* et *Charybdis* sive *δύω σκόπελοι*; quod ut efficiat, v. 73. orationem sic supplet: *Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, οἱ ἑτέρωθεν δηλαδή*: ut inter se respondeant *ἔνθεν* et *ἑτέρωθεν*. Quod enim est *Ἔνθεν* v. 59. haud dubie posuit poeta respectu eorum, quae supra scripserat v. 39. *Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, κ. τ. λ.* et v. 55. *Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάς γε παρὲξ ἐλάσωσιν ἑταῖροι*· quibus apte subiicitur, *Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες*· *Inde* (*a Sirenibus cum navigaverint socii, apparebunt*), *πέτραι ἐπηρεφέες, κ. τ. λ.* Compone iam totam Odyss. *M.* nihil invenies de *Πλαγκταῖς* praeter ea, quae generatim exposuit Circe; ut oportuerat, si diversa a *Scylla* et *Charybdi* loca, eaque, ut putat *Eustathius*, periculosissima et omnino *ἄπλωτα*, cogitasset poeta: sed de iis altum silentium, cum postea, solius *Scyllae* et *Charybdeos* facta descriptione, vitandam *Charybdin* et quam proxime *Scyllam* esse cursum dirigendum docet Circe v. 108. nihil de iis Ulysses, ubi Circes excipit orationem v. 113. nihil ille, ubi, evitatis Sirenibus, ad ista loca pervenit, ad socios, cum v. 219. tantummodo dicit, extra fumum et fluctus cursum dirigendum, cavendum autem esse a scopulo, ne temere illuc delabatur navis atque ita pereant ipsi: ubi haud dubie *Scyllam* et *Charybdin* a Circe descriptam respexit; ut apparet ex iis, quae dein sequuntur, dum dicto audientes socii navis cursum inter *Scyllam* et *Charybdin* dirigunt, atque sex eorum a *Scylla* auferuntur. confer, quae de cursu inter utramque dirigendo tradit schol. *Apoll. Rhod.* IV. 825. Sed quid plura, cum ipse poeta declaret, non alias *πέτρας*, atque *Scyllam* et *Charybdin*, se cogitare, cum v. 260. sic pergit: *Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε Χάρυβδιν, Σκύλλην τ'* ——; ubi nisi *πέτρας* easdem quas *Scyllam* voluisset et *Charybdin*, scripsisset potius, *πλαγκτάς τε, Χάρυβδίν τε, Σκύλ-*

ἔην . τε, vel simile: sicut etiam Od. Ψ. 327. non fuerat scribendum, Ὡς θ' ἵκετο πλαγκτὰς πέτρας, δεινήν τε Χάρυβδιν, Σκύλλην τε· sed, Ὡς θ' ἵ. πλαγκτάς τε πέτρας, δεινήν τε Χάρυβδιν, Σκύλλην τε. Nunc autem simile genus orationis est ei, quod Il. Ζ. 47. Πολλὰ δὲ —— κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος, ubi, dum κειμήλια dicit, poeta cogitat ipsum χαλκὸν, cet. quemadmodum, πλαγκτὰς πέτρας cum vocat, ipsam Scyllam atque Charybdin vult: ac πλαγκτὰς dicit, quod huiusmodi scopulis σφάλοις, quos veteres Graeci πλαγκτοὺς, Latini errantes vocabant, essent infestae (vid. schol. Apoll. Rhod. IV. 825.); sive putes, Argonautas aut Ulyssem cum suis voluisse Homerum, cum primum per ea loca navigarent, πλαγκτὰς has πέτρας dixisse, sive aliorum deorum μακάρων cogitasse linguam. quam in rem vid. not. Sam. Clarke ad Il. Α. 403. et Il. Ξ. 291. Omitto, quod tandem in extrema Od. Μ. habet poeta: ubi, cum ad insu-
56 lam, ubi pascebantur Solis boves, solvisset Ulysses, in naufragii ab eo facti descriptione nulla πλαγκτῶν, sed solius Scyllae et Charybdeos fit mentio, secus atque facturum fuisse poetam veri simile est, si diversas ab his Πλαγκτὰς easque periculosissimas omnium in iis locis collocasset. Sufficere haec arbitror ad refellendam Eustathii et aliorum opinionem de Planctis Homericis: quas cum easdem fuisse atque Scyllam et Charybdin appareat, corruit, quidquid de iis commenti sunt Homero posteriores scriptores; tum illud consequitur, Homerum de situ Scyllae et Charybdeos non aliter atque reliquos scriptores omnes existimasse, et ab altera freti parte Scyllam, ab altera Charybdin collocasse, non autem hinc Planctas, illinc Scyllam et Charybdin: tametsi non tantum Eustathii, sed communis multorum inter veteres hic fuisse error videtur, ab eorum inde temporibus ductus fortasse, qui primum Πλαγκτὰς Homericas aut easdem, quas Symplegades, fecerunt, aut ad harum exemplum illas confictas voluerunt, cum Planctas a Scylla et Charybdi distinguant omnes. Sic Ovidium vidimus supra Heroid. ep. XII. 121. diversas habere, dum dicat Symplegades, aut Scyllam, cet. quemadmodum quoque Metam. l. VII. 62. *Quid? quod nescio qui mediis concurrere in undis Dicuntur montes ratibusque inimica Charybdis Nunc sorbere fretum, nunc reddere, cinctaque saevis Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo*; ubi primo loco Symplegades describens Homericas Planctas cogitavit. In eadem opinione fuisse Strabonem, loca supra citata docent. Cum Eustathio plane consentit Apoll. Rhod. l. IV. 922. Τῇ μὲν γὰρ Σκύλλης λισσὴ προὐφαίνετο πέτρη, Τῇ δ' ἄματον βοάασκεν ἀναβλύζουσα Χάρυβδις, Ἄλλοθι δὲ πλαγκταὶ μεγάλῳ ὑπὸ κύματι πέτραι Ῥόχθεον. Ovidio adiunge Apollod. l. I. p. 60. Μετὰ δὲ τὰς Σειρῆνας τὴν ναῦν Χάρυβδις ἐξεδέχετο καὶ Σκύλλα καὶ πέτραι πλαγκταί; quo cum convenit b noster, dum dicit Πλαγκτὰς καὶ Χάρυβδιν. Solam Charybdin nominat, praetermissa Scylla, in hoc etiam veteres imitatus. v. Eurip. Troad. 436. Orph. Arg. 1252. Thucyd. l. IIII. p. 255. l. 18. alios. De utraque Scylla et Charybdi, legendus Cluver. Sic. Ant. l. I. c. v.

81. Καὶ ὁ Ναύπλιος στόλος] *Naupliam classem* reddidit *Aretius*; alii aliter: sed reliquis rectius *Boyl. Nauplii apparatum.*

58 ἂν ἐκφύγοις ὅλως τὰς ἐμὰς χεῖρας, οὐδ᾽ ἂν εἰ θεῶν σέ τις καθ᾽ ὑμᾶς τοὺς ποιητὰς αἰστώσῃ.

Haud dubie accipiendum est de facto *Nauplii*, facem a Caphareo monte suspendentis. Ei enim praesertim in *Νόστοις* bum reliquis, quae ab auctore nominantur, locus est. Celebratur quidem *Nauplii* expeditio, quam is suscepit, ut filii Palamedis ulcisceretur mortem, cum, Graecis ad eam vindicandam frustra sollicitatis, reversus Troia circa Graeciam navigaret, at complurium stuprorum, quae mulieribus Graecis inferrentur, auctor esset: vid. *Tzetz.* ad *Lycophron.* 384. sed ante hoc, quam Troia redirent Graeci, accidit, neque, tanquam e *Νόστοις* sumtum, Stesichoro commode potuit ante oculos proponi in exemplum gravissimi mali, quod ei Halesa redeunti immineret. De altero igitur *Nauplii* facinore cogitandum, de quo legendi commentatores ad *Lycophron.* l. c. *Kuhnius* ad *Pausan.* l. II. p. 168. *Casaub.* ad *Sueton.* Ner. c. XXXIX. *Broekhuis.* ad *Propert.* l. IV. el. 1. 115. Nota tragoedia, quam, argumento ab hoc facinore sumto, *Ναύπλιον πυρκαέα* inscripsit *Sophocles*, (de qua praeter *Fabric.* Bibl. Gr. vol. I. p. 629. vid. *Casaubon.* ad *Athen.* l. VI. p. 490. 491. et *Gul. Canter.* Nov. Lect. l. VII. c. XXI.) diversam fortasse ab ea, quam *Ναύπλιον καταπλέοντα* nominant Grammatici; cui subiecta materia fuisse videri potest modo e *Tzetzae* commentariis commemoratum facinus Nauplii, cum is, infectis rebus, e castris rediret Graecorum et Graeciae regiones infestaret. Utrumque attingere potuit ἡ Ναυπλίου ὀργή,
57 a quam inter varia saltationum genera habet *Lucian.* tom. IV. de Saltat. p. 295. quacum conferenda *Nauplii mala*, quae Nero cantitasse dicitur apud *Sueton.* l. c. *Ναυπλίου πυρκαέως* facinus respexit inter alios *Synesius* ep. IV. p. m. 175. *Καὶ πρὶν ἑσπέραν εἶναι πέντε γεγόναμεν ὑπὸ τοῦ θεσπεσίου πρεσβύτου περισεσῶσθαι φορτίδες, πρᾶγμα ἐναντιώτατον τῷ Ναυπλίῳ ποιοῦντος· καὶ γὰρ οὐχ ὁμοίως τοὺς ἀπὸ τοῦ χειμῶνος ἐδέχετο.* scripsi litera maiuscula *Ναυπλίῳ* pro *ναυπλίῳ*, quod imperite interpres reddidit *nautis*. Mendum, quod inest in *Quinti Calabri* l. XIV. 621. etiam: — ὁ δ᾽ (Ναύπλιος) ἀναμένην χερὶ πεύκην Αἰθομένην ἀνάειρε, δόλῳ δ᾽ ἀπείλησεν Ἀχαιούς. Eruditorum coniecturas non moror. Haud dubie in loco verbi ἀπείλησεν legendum ἀπόλεσσεν, quod, e versu 612. manifestum, olim etiam, quando hic studia tractabat literarum, animadvertit et inter alias coniecturas mecum communicavit *Henricus Sypkens*, vir reverendus et vario doctrinae genere eruditissimus. Pro ἀναμένην, quod in ἀνάλλην mutavit *Rhodomannus*, scribe αἰθομανῆ vel αἰνομανῆ. Habes: ὁ δ᾽ αἰνομανεῖ χερὶ πεύκην Αἰθομένην ἀνάειρε, δόλῳ δ᾽ ἀπόλεσσεν Ἀχαιούς. Nostro in loco, ut in his *Quinti*, pro στόλον fortasse malnerit aliquis δόλον, convenientibus in eandem sententiam *Euripide* in Helen. 1142. ubi Nauplii facem δόλιον ἀστέρα nominat, *Sophocle*, dum apud *Aristid.* tom. I. Eleusini p. 259. dicit *Ναυπλίου λάγας ὑποκύρους*, *Lycophrone*, qui l. c. Nauplium inducit — ἀγρύπνῳ προσκαθήμενον τέχνῃ, *Sene-*

qua meas manus omnino non effugies, etiamsi deorum aliquis te, ut vos poetae loquimini, occultaverit.

ea in Med. 658. *ignem* dicente *fallacem*,' aliis. Sed probum alterum: *στόλον* enim dici, notat schol. *Apollon. Rhod.* l. I. 704. *ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ· καὶ σχεδὸν ἐπὶ πάσης ὁρμῆς, καὶ μείζονος παρασκευῆς.* exempla vid. in not. *Casaub.* ad *Strabon.* l. III. p. 246. *D'Orvill.* ad *Charit.* l. VI. p. 423. *van Staver.*
b in Obs. Misc. Nov. ad a. CIƆIƆCCXLIV. p. 654. Utroque modo saepe varie hoc nomine utitur *Herodotus*. Quid autem *ὁ Ναύπλιος στόλος*? dixeris, fuisse olim *ὁ Ναυπλίου στόλος*, ut vidimus supra *τὴν Ναυπλίου ὀργὴν*, sim. sed repugnant libri veteres, in quibus, etsi varie hoc scribitur, tamen terminatio *ος* servatur." Dicitur quidem *λιμὴν Ναύπλιος*, ut *Eurip.* Electr. 453. —— *ἐν λιμέσι Ναυπλίοισι*· cuius loco *λιμένα Ναυπλίειον* idem habet in Orest. 54. ubi inter alia scholiasta dum sic vocari portum monet, *ὅτι (ὁ Ναύπλιος) ἐν λειμῶνι διέτριβεν*, legendum esse *ἐν λιμένι* nemo non videt. ibidem v. 242. praetermisso nomine *λιμὴν*, *ἐν Ναυπλίῳ* est pro *ἐν Ναυπλίῳ λιμένι*, monente scholiasta; in Hel. 1602. *ἐπ' ἀκτὰς Ναυπλίας*· in Orest. 369. *Ναυπλία χθὼν*, et *Ναυπλίαν* ibid. v. 473. quod schol. supplevit addito *γῆν*. Sed alia nostri dicti ratio: in quo praeterea hoc offendit, quod, cum ante auctor *Καφηρίδας πέτρας* dicat non alio consilio, quam ut naufragium, quod, Nauplii dolis circumventi, ad eas fecerunt Graeci, ante oculos proponat Stesichoro, denuo post *Πλαγκτὰς* et *Χάρυβδιν* commemoret *τὸν Ναύπλιον στόλον*, quasi rem plane diversam respiciat. Vidimus enim iam, non alii, atque illi Nauplii, ut classem perderet Graecorum, ignem in Caphareo monte accendentis facto locum esse. Aut igitur alio ordine collocanda verba, ut saltem iungantur *αἱ Καφηρίδες πέτραι καὶ ὁ Ναύπλιος στόλος*, aut orationem auctoris interpolatam esse, aequum est censeri. Neque enim, qui has Epistolas scripsit, sophistam tam omnis rudem antiquitatis putem fuisse, ut, quae Nauplii opera passi sunt Graeci Troia redeuntes, diversa esse opinaretur, a naufragio, quod hi ad saxa Capharea fecerunt. In qua quidem opinione non parum me confirmat codicum Lugd. A. B. et Pal. consensus, cum in iis verba, *ὁ Ναύπλιος στόλος*, desint, adscripto in margine Lugd. A. *ἀνάπλιος στόλος*, quod in ipso contextu Angl. 58
pro altero, *ὁ Ναύπλιος στόλος*, a
legitur. Quo mihi verisimile fit, verba, *ὁ Ναύπλιος στόλος*, a recente manu addita primum ad interpretandas voces, *Καφηρίδες πέτραι*, dein a librariis in contextum esse illata. Tum autem *ὁ Ναύπλιος στόλος* pro *ὁ Ναυπλίου στόλος* scribi neminem offenderit. Quin potius id ipsum recentis manus indicium videbitur: quare tanquam alienum et auctore nostro indignum interpositionis distinxi notis. In reliquis, quae sequuntur, *ἢ οὐκ ἂν ἐκφύγῃς ὅλως*, vulgo pro *ἢ* legitur *καί*. scripsi *ἢ* cum Lugd. B. cuius loco Lugd. A. habet *ἢ*. in Angl. plane abest. *Xenoph.* de Equit. p. 544. l. 15. *Βουλόμεθα καὶ τοῖς νεωτέροις τῶν φίλων δηλῶσαι, ἢ ἂν νομίζωμεν αὐτοὺς ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι.* et sic passim quique.

ι. ΙΜΕΡΑΙΟΙΣ.

Στησίχορον ἴστε καὶ Κόνωνα καὶ Δρωπίδαν, περαιουμένους ἀπὸ Παχύνου εἰς Πελοπόννησον, ἀντὶ Κορινθίων, πρὸς οὕς γε ἐπέμφθησαν ὑφ' ὑμῶν, πρὸς ἐμὲ ἀχθέντας. καὶ Δρωπίδαν μὲν ἴσως ἀποδώσομεν ὑμῖν, Κόνωνα δὲ εὐθὺς ἀπεσφάξαμεν· Στησίχορος δὲ σῶός ἐστιν, ἕως ἂν τὸν τρόπον λογισώμεθα, ὃν χρὴ αὐτὸν τιμωρηθέντα ἀποθανεῖν.

60 ## ια. ΙΜΕΡΑΙΟΙΣ.

Ἡμῖν μὲν, ὦ Ἱμεραῖοι, τὴν ἑαυτῶν γνώμην καὶ σφόδρα δήλην ἐποιήσατε, ὅτι ὑμῖν οὐδὲν διαφέρειν ἡγεῖσθε

[Restitui καὶ et ἐκφύγῃς mutavi in ἐκφύγοις. v. ad Epistol. 14. p. 78, 90. *G. H. S.*]

v. 82. *Οὐδ' ἂν εἰ θεῶν σέ τις καθ' ὑ. τ. π. ἀϊστώσῃ*] Id quod fugae suae praetexuit *Horatius* Od. 7. l. 2. *Sed me per hostes Mercurius celer Denso paventem sustulit aëre.* Alludit fortasse Phalaris ad eos, quos Homerus deorum ope nebula obductos fingit, Il. 5. 382. Odyss. 7. 14. BOYL. Scripsi *θεῶν σέ*
b *τις* pro vulgato *θεός σέ τις* cum MSS. omnibus, si recentissimum Lugd. C, exceperis. Apud *Herodotum* l. I. p. 40. A. Cyrus, *βουλόμενος εἰδέναι, εἴ τίς μιν (τὸν Κροῖσον) δαιμόνων ῥύσεται τοῦ μὴ ζῶντα κατακαυθῆναι, κ. τ. λ.* Notus, quem auctor respicit, poetarum mos, facete, qui subinde huiusmodi poetarum tanquam flosculis distinguere orationem suam solet, *Plutarchus* de Solert. Animal. p. 978. A. *Τὴν γὰρ καλουμένην μύστιν παρὰ τὸν τράχηλον ἔχουσα (ἡ σηπία) πλήρη ζοφερᾶς ὑγρότητος, ἣν θόλον καλοῦσιν, ὅταν καταλαμβάνηται, μεθίησιν ἔξω, τεχνωμένη τῆς θαλάττης διαθολωθείσης, ποιήσασα περὶ αὐτὴν σκότος, ὑπεκδῦναι καὶ ἀποδρᾶναι τὴν τοῦ θηρεύοντος ὄψιν, ἀπομιμουμένη τοὺς Ὁμήρου θεοὺς, κυανέῃ νεφέλῃ πολλάκις, οὓς ἂν σῶσαι θέλωσιν, ὑφαιρουμένους καὶ διακλέπτοντας.* Similiter sepiae naturam describens *Aelian.* Hist. An. l. I. c. xxxiv. ad quem locum in *Plutarchi* verbis pro *μύστιν* recte *μύτιν* ex *Aristotelis* l. IV. Hist. Anim. c. 1. p. 814. D. reponit *A. Gronovius*. Poetarum invento, deorum auxilio e praesentissimo periculo homines eripientium, non dissimile est, quod de nubibus imbribusque, 59
Apollinis beneficio subito ob- a
ortis ac rogum, in quo Croesus esset, extinguentibus, narrat *Herodotus* l. I. p. 41. A. In nostro immoderatam sophistae superlationem noto, in quo genere etiam alibi peccat. Modestius *Polybius* Hist. l. III. p. 279. *Ὥστε, εἰ μὴ θεός ἤ τις ἥρως ἀπαντήσας τοῖς περὶ τὸν Ἀννίβαν ὑπέδειξε τὰς ὁδοὺς, ἐξαπορήσαντας ἂν καταφθαρῆναι πάντας.* Conferri poterit, quod, e veterum sapientum disciplina hausta sententia, Ia-

X. HIMERENSIBUS.

Stesichorum scitote, Cononem et Dropidan, cum a Pachyno in Peloponnesum traiicerent, pro Corinthiis, ad quos missi erant a vobis, ad me adductos esse. Ac Dropidan fortasse reddemus vobis: Cononem vero statim iugulavimus: Stesichorus salvus est, quoad exputaverimus, quo supplicii genere affectum eum mori oporteat.

XI. HIMERENSIBUS.

Sententiam vestram etiam valde manifestam nobis fecistis, Himerenses, quod vestrum nihil interesse existima-

son dicit in *Euripidis* Med. 1296. *Δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, Ἢ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος, Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.* Similia collegit Cl. *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoen. p. 414. Nostro in loco *ἀϊστοῦν* simili virtute accipiendum, qua de sepia loquens *Aelianus* l. c. verbo *ἀφανίζειν* utitur, cum, *ἐκείνη*, inquit, *παρῆκε τὸ ἐξ αὐτῆς ἀπόσφαγμα, καὶ καταχεῖται αὐτῆς, καὶ περιλαμβάνει, καὶ ἀφανίζει πᾶσαν, καὶ κλέπτεται τὴν ὄψιν ὁ ἁλιεύς.* Nota grammaticorum *ἀϊστοῦν* verbo *ἀφανίζειν* interpretantium consuetudo, alia tamen, quam qua hic cernitur,
b virtute. Veteribus *ἀϊστοῦν* idem fuit, quod *abolere*, *delere*, *extinguere*, cet. *Pindar.* Pyth. Od. III. 67. *Πολλὰν τ' ὄρει πῦρ — ἀΐστωσεν ὕλαν.* *Sophocl.* Aiac. Mast. 518. *πατρίδ' ἠΐστωσας δορί.* vid. not. ad *Hesych.* v. *'Αΐστώσας.* In *Aeschyli* Prometh. 232. quod est, *ἀϊστώσας γένος Τὸ πᾶν (ἀνθρώπων)*, suum fecit *Plato* Protagor. p. 224. A. *Ταῦτα δὲ ἐμηχανᾶτο (Ἐπιμηθεὺς) εὐλάβειαν ἔχων, μή τι γένος ἀϊστωθείη.* Reliquis ex eadem *Aeschyli* fabula adde v. 151. et 669. Apud *Herodot.* l. III. p. 215. B. est *interficere*, atque ita in *Orphei* Argon. 471. et 662. et alibi. Generatim *ἀϊστοῦν* pro *ἀφανίζειν*, sive *occultare*, *e conspectu auferre*, e veteribus poetis qui dixerit, adhuc scio neminem. Spectavit forte noster vim verbi propriam, quae in veterum poetarum scriptis in *ἄϊστος* manifesta est (vid. *Kühn.* ad *Pausan.* p. 558. et loca ab *Albertio* ad *Hesych.* v. *Ἄϊστος* notata), atque ita, verbo antiquo cum poetis usus, notionem ei subiecit novam, quae ex usu veterum non verbo *ἀϊστοῦν*, sed, quo id interpretari solent grammatici, *ἀφανίζειν* conveniat: hoc autem patet latissime. [Pro *ἀϊστώσῃ* rectius foret *ἀϊστώσειε.* *G. H. S.*]

[86. *ἀντὶ Κορινθίων.* Notabilis breviloquentia pro *ἀντὶ τοῦ πρὸς Κορινθίους ἀφικέσθαι.* *G. H. S.*]

92. *Τὴν ἑαυτῶν γνώμην*] Sic 60
scripsi cum Lugd. A. B. C. a
Angl. et marg. Ald. antea edebatur *τὴν γνώμην τὴν ἑαυτῶν.*

Φάλαριν ἐχθρὸν ἢ φίλον εἶναι. τὸ θεῖον δὲ καλῶς ἐποίησε
καὶ πείθομαι, ὅτι ἔχω ἰσχυρὸν παρ' αὐτοῦ σύμβολον τοῦθ',
ὅτι καὶ τἄλλα χωρήσει μοι κατὰ νοῦν. ἐγὼ δὲ Κόνωνα
μὲν, ὥσπερ καὶ πρότερου ὑμῖν ἐπέστειλα, ἀποσφάξαι εὐθέως
62 ἐκέλευσα, εἰδὼς πονηρὸν ὄντα καὶ οὐδὲ γονεῖς αὐτῷ οὐδὲ

94. *Τὸ θεῖον δὲ καλῶς ἐποίησε, καὶ π.*] Ante *Boyleum* ediderunt *Τὸ* —— *ἐποίησέ τε καὶ π.* quod in edit. Angl. ne monito quidem lectore, mutavit in *Τὸ* —— *ἐποίησέ με, καὶ π.* reddiditque *bene autem nobis obsecundavit deus.* sed recte dictum illud, hoc ne Graecum quidem. Consueta loquendi forma est *εὖ* vel *καλῶς ποιεῖν.* exempla e *Xenophonte* in medium attulit *Raphelius* ad Act. Apost. x. 33. Cum nostro loquendi genere conferri velim illud *Libanii* ep. CIↃCLXXIX. *Καλῶς ἐποίησαν οἱ θεοὶ, σοί τε δείξαντες τὴν οἰκίαν κ. τ. λ.* et, mutata verborum constructione, ep. DCCLXI. *Οἱ θεοὶ καλῶς ποιοῦντες ἔδοσαν ἡμῖν τὸ σοὶ δοῦναι δύναμιν.* Saepe nihil aliud valet, quam *iure*, *merito*. vid. *D'Orvill.* ad *Charit.* l. II. p. 169. Nostro in loco alia ratio est. Cum dicit *τὸ θεῖον καλῶς ποιῆσαι*, haud dubie respicit auctor ad id, quod antecedente epistola ad Himerenses scripsit, Stesichorum, Cononem et Dropidan in suas pervenisse manus. In quo cum auxilium divinum hic pie agnoscit, tum simul se declarat hoc tanquam omen divinitus sibi oblatum habere prosperi exitus, qui sit reliquarum rerum se inter et Himerenses futurus. quare non dubito, sic legendum esse: *Τὸ θεῖον δὲ καλῶς ἐποίησε, καὶ*
b *πείθομαι, ὅτι ἔχω ἰσχυρὸν παρ' αὐ-*
τοῦ σύμβολον τοῦθ', ὅτι καὶ τἄλλα χωρήσει μοι κατὰ νοῦν. Particulam *τε* ante *καὶ* cum plerisque MSS. omisi; *τοῦθ'* pro eo, quod ante legebatur *τοῦ*, e Lugd. C. e Ed. Ven. huc revocavi. cogitavit auctor id, quod antecedit, *τὸ θεῖον καλῶς ἐποίησε.* Huic nostro simile fere est, quod legitur ep. XIII. *οἰωνῷ τοιούτῳ κέχρησαι, ὅτι καὶ τἄλλα σοι κατὰ νοῦν γενήσοιτο.* vid. locum ipsum.

96. *Ὥσπερ καὶ πρότερον*] Nempe in ep. CVIII. (X.) BOYL.

97. *Εἰδὼς πονηρὸν ὄντα*] Qui reliquas epistolas, ubi hic Conon commemoratur, contulerit, facile, ut opinor, in illam cogitationem veniet, esse fortasse scribendum, *Εἰδὼς πόρνον ὄντα.* Vidimus supra ep. VIII. *Οὐ γὰρ Κόνωνος μὲν ὑμῖν πεπορνευκότος ἀνθρώπου ἐστί τις πρόνοια·* et ibid. *Εἰ δὲ Κόνων ὁ τέως ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν εἰς τὸ σῶμα παροινούμενος σώζεται.* atque sic infra ep. XIII. *Κόνων ὁ καταπορνευθείς·* et, quod propius etiam accedit, ep. XII. *Ἀλλ' ᾐδέσθην ἱερὸν ἄνδρα (Στησίχορον)— συγκατατάξαι τῷ πόρνῳ καὶ βδελυρῷ Κόνωνι, καὶ βιάσασθαι ἀποθανεῖν.* Simili ratione ep. XXXV. inter alia flagitia, quae Lycino exprobrat, noster in primo loco *πορνείαν* ponit: *Οὕτως οἶδα καὶ Λυκῖνον πόρνον μὲν ἐν παισὶ, κ. τ. λ.* Ut res, ita nomen, turpe valde, in probri loco obiectum fuit olim. Cum nostro componi velim *Libanium* ep. CCCCXX.
Ἐχθρὸς μέν ἐστιν (ὁ Ἀνδρονί- 61
κου θεῖος) ἀδελφοῦ παιδὶ, καὶ a
τῷ τούτου διδασκάλῳ, φίλος δὲ Πανσανίᾳ τῷ πόρνῳ, καὶ φρονεῖ μὲν μεῖζον Ἀλκιβιάδου, ποιεῖ δὲ τὰ Σίκωνος. De ultimo,

tis; Phalarin inimicum an amicum esse. Numen autem bene fecit, credoque, me certum ab eo omen habere hoc, reliqua quoque ex animi sententia mihi successura. Ego vero Cononem, sicut etiam ante scripsi vobis, statim iugulari iussi, quum scirem, malitiosum esse, neque paren-

Σίκωνος, suspicatus est *Wolfius*, id commutandum esse cum Sinonis nomine, quem celebrem fecit equus Troianus. ego non dubito, scribendum esse, ποιεῖ δὲ τὰ Σίμωνος. Respicit haud dubie Simonem, quem ἅρπαγα τῶν δημοσίων vocat *Aristoph.* Nub. 350. ubi plura scholiasta. proverbium inde natum, Σίμωνος ἁρπακτικώτερος, est apud *Suid.* v. Σίμων. De rapacitate hominis sui ipse *Libanius* ep. CCCCXXIX. ad eundem Andronicum sic: Δοκεῖ γάρ μοι πρὸς τὸ θυγάτριον βλέπων καὶ τὰ Κινύρου μικρὰ νομίζειν, ὥστε πανταχόθεν ἁρπάζειν, κἂν αἰτήσας μὴ λάβῃ, ἐχθρὸς εὐθέως, καὶ κακὸς (lego ἐχθρὸς εὐθέως κακῶς, partim e MSS.) οὐκ ἀκήκοεν, ἀλλὰ πέπονθεν. Nostro in loco si πόρνον reponatur pro πονηρὸν, infra quoque in hac epistola pro οὔτε γὰρ πονηρὸς ὑμῖν legendum esse o. γ. πόρνος ὑμῖν apparet. Sed displicet iungi πόρνον ὄντα, nec est in vulgato πονηρὸς, quod offendere possit: quin ipsum, quod infra post οὔτε γὰρ πονηρὸς ὑμῖν sequitur, οὔτε ἠδικηκὼς ἡμᾶς, postulare πονηρὸς videtur. Saepe πονηροὶ iidem fere, qui πανοῦργοι, dicuntur. praesertim convenit in *versutum*, *malitiosum*, *veteratorem*, *vafrum*, sim. Apud *Aristophanem* Plut. 31.
b iunguntur ἱερόσυλοι, ῥήτορες καὶ συκοφάνται καὶ πονηροί. *Dinarchus* contra *Demosthen.* p. 178. fin. habet κατὰ τῶν ἐπιόρκων καὶ πονηρῶν· nec dissimili virtute *Lucian.* tom. I. Tim. p. 157. l. 5. ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν καὶ ἁρπαγῶν καὶ πανουργιῶν. De πανοῦργος vide inprimis *Aristoph.* Equit. 248. quem locum respiciens *Suid.* πανοῦργον notat ab Atticis ἐπὶ σφοδραῖς βλασφημίαις poni. adde ib. *Kuster.* Πονηρὸς de plano Phalaridis pecuniam sibi retinente posuit noster ep. CXXII. Convicium est apud *Aristoph.* Vesp. 464. —— ὦ πόνῳ πονηρὲ (vulg. πονωπόνηρε) καὶ Κομηταμυνία· quorsum pertinet *Hesychii* Ὠπὸν, ὦ πονηρὲ, mutandum in Ὦ πόνῳ πονηρέ· sic enim scriptum fuit, praetermissa interpretatione. Apud eundem v. Πον * πονηρὸς, vel, ut corrigunt eruditi, πόνῳ πονηρὸς, addita interpretatio (sive cum *Sopingio* scribas Κακὰ κακῷ προσέπεσεν, sive, ut ego malo, κακὰ κ. πρόσεστιν, cet.) alio forte spectat, et quidem id, quod est apud *Suidam*, Πόνος πόνῳ πόνον φέρει, sumtum ex *Sophoclis* Aiac. Mast. 882. ubi schol. eadem, quae *Suidas*. Illud est quoque in *Aristoph.* Lysistr. 350. Utrumque πανοῦργος et πονηρὸς iungit *Plat.* Hipparch. p. 510. B. ubi πανούργους habet καὶ πονηροὺς καὶ ἥττους τοῦ κέρδους. Meretricias artes respiciens *Alciphron* l. I. ep. XXXVIII. p. 174. nominat πονηρὰς καὶ ἀπίστους καὶ πρὸς τὸ λυσιτελὲς βλεπούσας μόνον. vid. ib. *Bergler.* nec 62 dissimili virtute ab *Euripide* a Hippol. v. 1400. cum ipsa Κύπρις πανοῦργος dicitur, tum v.

συγγενεῖς ἐν τῇ πόλει ὄντας. Δρωπίδαν δὲ ὑμῖν ἀπέπεμψα, τιμήσας ὡς ἐνῆν· οὔτε γὰρ πονηρὸς ὑμῖν, οὔτε ἠδικηκὼς ἡμᾶς οὐδέν. περὶ δὲ Στησιχόρου βουλευσόμεθα.

ιβ΄. ΙΜΕΡΑΙΟΙΣ.

Ἀπελύσαμεν Στησίχορον, ὦ Ἱμεραῖοι, παρέντες αὐτῷ τῶν πεπολιτευμένων πρὸς ἡμᾶς τὰς αἰτίας, οὐ δι' ὑμᾶς ἀξιοῦντας, ὡς ὑμῶν γε ἕνεκα κἂν ἀπολώλει πολλάκις, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ ταῖς θεαῖς αὐτὸν ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάσχετος, καὶ ὅσοι ἔχουσι τὴν Ἱμερίδα γῆν θεοί τε καὶ ἥρωες: οὐδὲν γὰρ ἔχω ἐκείνοις ἐγκαλεῖν, εἰ καὶ ὑμῖν πάνυ πολλά. καὶ αὐτοὶ δὲ ὑμεῖς ἴστε, οἷα ἐπεχείρησε ποιῆσαι κακά. ἀλλ' ᾐδέσθην ἱερὸν ἄνδρα καὶ κατὰ σοφίαν εὐκλεᾶ καὶ ταῖς Μούσαις ὡς ἀληθῶς καταπεπιστευμένον συγκατατάξαι τῷ πόρνῳ καὶ βδελυρῷ Κόνωνι καὶ βιάσασθαι ἀποθανεῖν· ὡς εἴθε γε καὶ τὴν μοῖραν ἐπέχειν τῶν τοιούτων ἐνῆν. καὶ ὑμῖν δὲ ἐπισκήπτω λιπαρῶς ὡς οἷόν τε, ὦ Ἱμεραῖοι, μὴ κατασύρειν αὐτὸν εἰς ἐκμελῆ
64 καὶ ἀπῳδὰ τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ πολιτευμάτων. καὶ γὰρ οὐδὲ

742. τὸ πανοῦργον ἐντίκτειν Ἐν ταῖς σοφαῖσιν (γυναιξί.) Nostro in loco si quis pariter respectu Κόνωνος τοῦ πόρνου dictum esse putet, non repugno quidem, malo tamen generatim accipere pro *versuto* et *malitioso*, quomodo a nostro aliis in locis saepe usurpatur. Quod infra legitur, πονηρὸς ὑμῖν, conf. cum *Liban.* ep. CCCXXII. ubi mutata structura: Εἰ μὲν γὰρ πονηρὸς γέγονε περὶ ὑμᾶς Διονύσιον κ. τ. λ.

98. Οὐδὲ γονεῖς α. ο. συγγενεῖς ἐν τῇ πόλ.] Hanc inter alias adfert rationem, cur Cononem interfecerit, ut nemi-
b nem praeter ipsum peccantem contristare velle videatur. BOYL. Ep. CIII. quartum casum nominis γονεὺς format γονέας, Atticorum consuetudinem priscam secutus, de qua vid. *Graev.* ad *Lucian.* tom. III. Soloec. p. 575. et *Pierson.* ad *Moerin Att.* p. 204. Mox pro τῇ πόλει cum Lugd. B. C. malui ἐν τῇ πόλει.

100. Περὶ δὲ Στ. βουλευσόμεθα] Stesichorum liberatum videbis ep. XCIII. (XII.) De Conone, Dropida et Stesichoro a Phalaride captis ita *Tzetzes* in Chil. v. Κόνωνα Φάλαρις ἀπέσφαξεν εὐθέως, Τὸν δὲ Δρωπίδαν ἔπεμψεν ἐντίμως τῇ πατρίδι, Στησίχορον δ' ὁμόψυχον εἶχεν αὐτῷ καὶ φίλον. BOYL.

4. Οὐ δι' ὑμᾶς ἀξιοῦντας] 65
Ante *Boyleum* omnes ediderunt a
Οὐδ' ὑμᾶς ἀξιοῦντας; reddiderunt autem, quasi esset, ut *Boyleus* edidit, οὐ δι' ὑμᾶς ἀ. Atque ita olim scriptum fuisse docent MSS. Lugd. A. B. Angl.

tes ei neque cognatos esse in civitate. Dropidan vobis remisi, honore, quantum poteram, affectum: neque enim malitiosus vobis, neque ullo modo in nos iniurius fuit. De Stesichoro deliberabimus.

XII. HIMERENSIBUS.

Absolvimus Stesichorum, Himerenses, remissa ei culpa eorum, quae in republica adversus nos gessit, non propter vestram petitionem; nam vestra causa vel saepe periisset, non semel, sed deabus eum remisimus, a quibus possidetur, et quotquot agrum Himerensem habent dii et heroes. Nihil enim est, cur eos, etiamsi multa sunt, cur vos accusem. Etenim vosmet ipsi nostis, qualia mala perpetrare aggressus sit. Sed reveritus sum virum sacrum et sapientia clarum et Musis re vera concreditum in eodem numero habere cum Conone, exoleto et impuro homine, et cogere mori: ut si talium etiam cohibere fatum liceret. Ac vero, quanto maximo studio possum, a vobis contendo, Himerenses, ne eum abripiatis ad absona et absurda, quae novissima eius fuerunt, reipublicae gerendae stu-

Pal. et Burm. praeterquam quod in Burm. pro *ἀξιοῦντας* est *ἀξιοῦντες*: quod defendi posset, si legeretur, *οὐδ' ὑ. ἀξιοῦντες*. sed illud haud dubie verum.

[5. *ὑμῶν γε ἕνεκα*. V. Valcken. ad h. l. Pervulgatissimus usus huius particulae. Monui ad Longi Pastor. p. 421. *G. H. S.*]

7. *Ὅσοι ἔχουσι τὴν Ἱμερίδα γῆν θεοί τε καὶ ἥρωες*] Conveniunt haec *Xenophontis* Cyr. Inst. II. p. 23. l. 3. *Προσευξάμενοι θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς τὴν Περσίδα γῆν κατέχουσιν*. quibus similia *Herodoti* sunt l. VII. p. 460. B. *Νῦν δὲ διαβαίνωμεν, ἐπευξάμενοι τοῖσι θεοῖσι, τοὶ*
b *Περσίδα γῆν λελόγχασι*. Qui alibi *Thucydidem* imitatus fuisse videtur, noster hic fortasse ante oculos habuit illud Archidami, quod est l. II. p. 145. l. 42. *Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιΐδα ἔχετε καὶ ἥρωες*. *Ἱμερίδα γῆν* dixit, ut similia multa a poetis primum profecta in communem loquendi consuetudinem transtulerunt alii.

14. *Εἰς ἐκμελῆ κ. ἀ. τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ πολιτευμάτων*] Plerosque codices, Lugd. A. B. Angl. et Pal. secutus, dedi *πολιτευμάτων*; atque ita *Boyleus*. Reliqui libri *πολιτεύματα*. Construendi rationem illustrarunt multi, sed omnium accuratissime *Hemsterhusius* ad *Lucian.* tom. I. p. 117.

15. *Οὐδὲ αὐτὸς ἑκὼν εἶναι* 64
παραδίδωσιν αὐτόν] Vulgo a

αὐτὸς ἑκὼν εἶναι παραδίδωσιν αὐτὸν, ὡς πυνθάνομαι παρὰ τῶν εἰς Ἄλαισαν ἀφικνουμένων, ἀλλ᾽ ἥττων ὢν τῆς ὑμετέρας ἀγνωμοσύνης καὶ βίας. παύσασθε οὖν βιαζόμενοι αὐτὸν, καὶ χρῆσθε τοῖς ἐπιτηδειοτέροις· Στησίχορον δὲ ἄνετον εἶναι καὶ σχολάζειν πρὸς τῇ λύρᾳ τῇ ἑαυτοῦ ἄφετε, καὶ μὴ ὁμοίους ἐμοὶ ἐχθροὺς αὐτῷ κατασκευάζετε, οὐχ ὁμοίως ἴσως αὐτῷ προσοισομένους. εἰ δὲ δεῖσθε πάντως τῶν προσπολιτευομένων, προχειρίσασθε τοιούτους ἑτέρους ἐξ ὑμῶν τινὰς, οὓς ἐγὼ λαβὼν, ὡς ἂν μοι φίλον ᾖ καὶ ὑμῖν τύχω κεχαρισμένος, μετ᾽ οὐδεμιᾶς δεισιδαιμονίας καταχρήσομαι.

ιγ'. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Μὴ φρόντιζε, ὦ Στησίχορε, τῆς Εὐβούλου καὶ Ἀριφάντου πρός με κατηγορίας, μηδ᾽ ὅσον ἄχθεσθῆς, εἰ τῆς καθ᾽ ἡμῶν ἐπιβουλῆς τὴν αἰτίαν εἰς σὲ ἀναφέρειν καὶ τὰ σὰ κάλλιστα ἔπη ἠξίουν. παρ᾽ ὅσον μὲν γὰρ ἤλθομεν ἐν Ἱμέρᾳ

ἑαυτόν. MSS. omnes vel αὑτὸν vel αὐτόν. malui hoc. Post ἑκὼν interposui εἶναι, ut est in Ed. Bas. consentientibus Angl. et Lugd. C. idem supra scriptum in Lugd. A. in reliquis libris omittitur. De genere loquendi vid. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 5. et not. ad *Thom. M.* p. 290.

16. *Τῶν εἰς Ἄλαισαν ἀφικνουμένων*] Notanda verbo codicum Lugd. A. B. et Angl. scriptura, *παρὰ τῶν εἰσαφικνουμένων*, praetermisso nomine *Ἄλαισαν*. Reliqui libri omnes *εἰς Ἄλαισαν ἀφικνουμένων*; quare hoc repraesentavi. Si epistolam sive Halesae sive non longe ab Halesa datam fingimus, Phalaris ea, quae de Stesichoro hic scribit, *παρὰ τῶν*
b *εἰς Ἄλαισαν ἀφικνουμένων* potuit audire. Melius tamen scripsisset *παρὰ τῶν ὡς* vel *πρὸς ἡμᾶς* vel *ἐμὲ ἀφικνουμένων*, ut ep. v. *Ἀφίκετο ὡς ἡμᾶς Περίλαος, κ. τ. λ.* et alibi.

19. *Στ. δὲ ἄνετον εἶναι*] Haud dubie *ἄνετον* hic positum ea virtute, qua, quae deo alicui sacra sunt, *ἄνετα* et *ἄφετα* dicuntur. vid. *Harpocr.* v. *Ἄνετον* et not. ad *Hesych.* v. *Ἄφετοι.* De Stesichoro itaque accipio, quem Musis dicatum esse et vacare lyrae ut sinant, Himerenses hortatur auctor. Supra in hac ep. *Ἀλλὰ ταῖς θεαῖς αὐτὸν ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάσχετος.* et dein, *ἀλλ᾽ ἠδέσθην ἱερὸν ἄνδρα — καὶ ταῖς Μούσαις ὡς ἀληθῶς καταπεπιστευμένον.* adde not. ad ep. IX.

[19. *σχολάζειν πρὸς τῇ λύρᾳ.* V. Valckenar. ad h. l. Non dissimile quod legitur Epist. 86. p. 246, 71. *πρόσμενε — πρὸς τοῖς ἔπεσι*, siquidem illo loco verus vates Lennepius fuit. *G. H. S.*]

22. *Τῶν προσπολιτευομένων*] 65 a

dia: neque enim ipse voluntarius se tradit, sicut intelligo ex iis, qui Halesam adveniunt; sed victus vestra iniquitate et vi. Desistite igitur a vi ei inferenda et utimini aptioribus. Stesichorum vero sacrum esse ac lyrae suae vacare sinite: nec similes mihi hostes ei instruite, non similiter fortasse eum tractaturos. Quod si omnino sociis in gerenda republica indigetis, tales e vobis alios deligite, quos ego, dum cepero, prout mihi libuerit ac meus in vos animus fuerit, sine ulla religione conficiam.

XIII. STESICHORO.

Ne cura, Stesichore, Eubuli et Ariphanti apud me accusationem, neque aliquantum graveris, quod conspirationis in nos causam in te conferre tuaque pulcherrima carmina voluerunt. In quantum enim Himerae venimus dis-

Reddunt plerique, quasi sit τῶν πολιτευομένων. Dum προσπολιτευομένους dicit auctor, socios factionis cogitat, qualis fuerat Stesichorus, Himerensium. Si qui codex adiuvaret, non alienum videretur τῶν πρὸς ἡμᾶς vel ἐμὲ πολιτευομένων, ut loqui solet noster: v. ep. VII. VIII. IX. et hae ipsa supra, τῶν πεπολιτευμένων πρὸς ἡμᾶς: sed nihil variant MSS. nec opus est mutatione. [F. τ. προσπολ. *G. H. S.*]

23. *Καὶ ὑμῖν τύχω κεχαρισμένος*] Insolentius, ut opinor, dictum πρὸς ὑμᾶς τύχω κεχαρισμένος, ut adhuc editum fuit. In MSS. varie exhibentur verba, et quidem in Lugd. A. et Angl. καὶ ὑμᾶς τ. κ. in Lugd. B. et marg. Ald. καὶ ὑμῶν τ. κ.: Lugd. C. καὶ ἡμῶν τ. κ. cum illis itaque scripsi καὶ ὑμῖν τ. κ.
b Quod in Lugd. C. est, ἡμῶν forte ortum ex πρὸς ὑμῶν; quod, si plures haberent libri, sophistae esse videri posset.

[28. *μηδ' ὅσον, ac ne tantillum quidem.* Infra Epist. 51. p. 172, 33. οὐδ' ὅσον. add. Epist. 69. in. Meleag. LIII. 6. In talibus ὅσον est i. q. ὁσονοῦν, *quantulumcunque.* Sic ὅστις passim ponitur pro ὁστισοῦν, quod fuerunt qui secus interpretarentur. Supra Epist. 4. p. 16, 86. προθυμίας οὐδ' ἡστινος. *G. H. S.*]

29. *Εἰς σὲ ἀναφέρειν*] Qui solus ex omnibus MSS. hanc epistolam exhibet. Burm. habet ἐπὶ σε ἀναφ. atque ita noster ep. CX. alibi tamen εἰς σὲ ἀ. ut hic editi. vid. ep. XIV. XCIV. cet.

30. *Παρ' ὅσον μὲν γὰρ ἤλθομεν ἐν Ἱμέρᾳ κινδύνου*] *Thucydideum* est, ut l. III. p. 199. l. 11. *Παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου.* l. VII. p. 448. l. 63. *Παρὰ τοσοῦτον*

κινδύνου, καὶ σὺ οἶσθα· μηδὲν δὲ ἡμῶν ἀνήκεστον πα-
66 θόντων, ἥδεσθαι προσήκει σοι κατά γε τὴν ἐκείνων αἰτίαν
μᾶλλον ἢ ἀνιᾶσθαι τῆς τε ῥώμης ἕνεκα τῶν ποιημάτων, ἃ
σοι ἐπιπνέουσιν αἱ θεαὶ, καὶ ἡμῶν περιόντων, εἴ σοι ἄρα
τὶ μέλομεν. ἀντεξήτακας γὰρ καὶ τὰ μέλη πλέον ἢ κατὰ λύ-
ραν δυνάμεως ἔχειν, καὶ Φάλαριν μεῖζον ἢ κατὰ τυραννο-
κτόνους. ἡμεῖς δὲ παρακινδυνεύσαντες ἐσχάτως καὶ εἰς τύραν-

μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κιν-δύνου. Loquendi rationem illustrant *Duker.* ad libr. VIII. p. 550. et *Abresch.* Dil. Thucyd. p. 606. Γὰρ omissum in Burm. cum editis retinui. referri potest ad ἐπιβουλῆς.

66 a 33. Ἃ σοι ἐπιπνέουσιν αἱ θεαὶ] Insolentius dictum πνέειν, ut libri habent editi, consentiente quoque, ut plerumque, Burm. Infra in hac epist. rectius, μὴ δὴ δόξῃς — κατ' ἐμοῦ τι τῶν ἐπῶν — ἐπιπνεῖσθαι. atque ita ep. XIX. ubi quaedam a me notata vide. Verbum in hoc loco proprium in orationis contextum recipere non dubitavi.

34. Εἴ σοι ἄρα τὶ μέλομεν] Crebra in libris MSS. confusio verborum μέλειν et μέλλειν hic quoque in Burm. et Ed. Ven. peperit μέλλομεν. alterum temere sollicitandum non est, etsi dictum rarius. Facilis quidem mutatio, εἴ σοι ἄρα τὶ μέλει ἡμῶν. sed μέλομεν similibus poetarum, quos non raro sequitur noster, exemplis se facile tuetur. vid. *D' Orvill.* Anim. ad *Charit.* L. III. p. 252.

34. Ἀντεξήτακας γὰρ καὶ τὰ μέλη πλέον ἢ κ. λ. δ. ἔ. κ. Φ. μεῖζον ἢ κ. τ.] Nescio, an in versione auctoris sensum assecutus sim. Graeca obscura sunt et mendosa passim in hac et CXLV. (LXXXVI.) epistola. quibus nullum habeo e MSS. subsidium. BOYL. Graeca, ut adhuc in exemplis omnibus edita sunt, sic sonant: ἃ παρεξήτακας γὰρ κατὰ μέλη πλέον ἢ κατὰ λύραν δυνάμεως ἔχειν, καὶ Φάλαριν μεῖζον' ἢ κατὰ τυραννοκτόνους. quae non iniuria *obscura esse et mendosa* dicit *Boyleus.* et sane parum aut nihil hic vidisse interpretes ipsumque *Boyleum*, exempla *Phalaridis*, quae fecerunt, Latina inspicienti facile apparebit: quare ea excutere nolo. Vitium manifestum est: si enim retinebis ἃ παρεξήτακας, non erit, unde pendeat ἔχειν: hoc si mutabis in ἔχει, ut saltem constructio b grammatica constet, tum magis etiam haerebis in illis, καὶ Φάλαριν μεῖζον' ἢ κ. τ. De sententia ipsa autem, nihil est, quo referas ἃ vel ἃ παρεξήτακας, nec aliud verba κατὰ μέλη πλέον ἢ κατὰ λύραν δυνάμεως ἔχειν, atque sonitus inanis, nulla subiecta sententia. Addo, auctorem, si voluisset ἃ παρεξήτακας, scripturum fuisse, non ἃ παρεξήτακας γὰρ, sed ἃ γὰρ παρεξήτακας, verisimile videri. Quidquid inest mendosi, eluet facillime. Dixerat ante, duplici nomine oportere Stesichorum laetari, cum propter vim carminum, eo quod culpam coniurationis in haec conferrent *Eubulus*, ceteri, spectatam, tum quod superstes etiamnum esset Phalaris. Utrumque dum voluit illustrare, causis additis, haud dubie haec subiecit: Ἀντεξήτακας γὰρ καὶ τὰ

crimen, etiam te nostri. cum vero nihil insanabile simus passi, gaudere te decet, pro eo atque illi accusarunt, magis quam dolere, cum propter vim carminum, quae tibi adflant deae, tum quod superstites nos sumus, si quidem aliqua nostri tibi cura est. Compertum enim habes, et carmina plus, quam pro lyra, virium habere, et Phalarin maius aliquod esse, quam pro tyrannicidis. Nos autem, extrema periclitati, et in tyrannum erupimus, et factionis

μέλη πλέον ἢ κατὰ λύραν δυνάμεως ἔχειν, καὶ Φάλαριν μεῖζον ἢ κατὰ τυραννοκτόνους. Usitatum verbum, ἀντεξετάζειν, cum dicimur res ex adverso veluti positas considerare, atque comparatione facta, quid haec illave valeat, expendere. Exempla obvia sunt. inprimis huc quadrat, quod est apud nostrum ep. XXXII. Ἐπυνθάνου, τίσιν ἀντεξήτακα τὸ δύνασθαι Λεοντίνων — περιγενέσθαι. Eadem virtute παρεξετάζειν aut ἀντιπαρεξετάζειν in quibusdam libris scriptum olim fuisse nostro in loco videri potest. malui tamen ἀντεξετάζειν, quo alibi quoque utitur noster. Etsi autem respectu comparationis cum carmina Stesichori inter et lyram tum Phalarin inter et τυραννοκτόνους quasi institutae dictum quodam modo censendum est, tamen non aliter com-
67 mode reddi potest, quam verbo
a expendere, comperiri. Quod praeterea mutavi κατὰ in καὶ τὰ, hoc promtius in contextum orationis recepi, quo frequentior horum in MSS. confusio esse solet. Etsi talia sectari nolo, in re nota unum tamen tango, ubi contrario modo peccatum, apud *Lucian.* tom. II. de Astrol. p. 365. l. 11. Ἀμφὶ δέ μιν (Ὀρφέα) ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος καὶ ταῦρος καὶ λέων· καὶ τῶν ἑκάστου, κοῖ' ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τουτέων, κοίη —. Vitium in καὶ τῶν ἕκαστον animadvertit *Solanus*, non correxit, scribo et interpungo sic: — καὶ λέων· κατ' ὧν ἕκαστον κοῖ' ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς —. Ionicum est ὦν pro οὖν, pro consueta in hoc dialogo dialecto. Ut hic καθ' ἕκαστον ἐκεῖνα ἰδεῖν, sic de Paras. p. 864. l. 93. θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας καθ' ἕκαστον, et tom. I. Contempl. p. 491. l. 45. πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν. Nostro in loco quod est, μεῖζον MS. Burmanniano debetur. in editis erat μείζον'. illud, dictum exquisitius, studio sectari potuit sophista. Nota sunt, quae de adiectivo neutro cum nomine alius generis notant eruditi. Nostro par omnino exemplum non memini me legisse. Dicuntur τὰ μέλη πλέον ἢ κατὰ λύραν δυνάμεως ἔχειν, κ. τ. λ. fere, ut in hoc *Antiphan.* apud *Athen.* l. X. p. 444. B. Ὅστις δὲ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. *Plat.* de Rep. II. p. 592. E. Νεκρὸν, ὡς φαίνεσθαι, μείζω ἢ κατ' ἄνθρωπον. *Alciphron.* l. I. ep. XVII. p. 64. Καὶ τὸ βάρος μεῖζον ἦν ἢ κατὰ φορτίον ἰχθύων. ubi similia leges notata a *Berglero*.

36. *Καὶ εἰς τύραννον ὡρμήσαμεν, καὶ εἰς ἑταιρείαν ἐμήναμεν*] b

τον ὡρμήσαμεν, καὶ εἰς ἑταιρείαν ἐμήναμεν, καὶ οὐ μεμ-
68 φόμεθά σε κωλύσοντες ἀναιρεθῆναι, μᾶλλον δὲ ἀναιρεθέν-
τες· οὐ γάρ, εἰ καὶ ἐτελέσθη τὸ ἄδικον βούλημα, Στησί-
χορος ἡμῖν παθεῖν ταῦτα ἐπηύξατο. σὺ μὲν γὰρ ἴσως ἐπὶ τῷ 40
κόσμῳ θεοειδεστάτῳ τερατοκτονεῖν ἐπαιδεύθης; (καὶ νῦν
ἀποτρεπόμεθα, εἴ τις θαυμάσει τὸν λόγον), ἀλλ' οὐ Φάλα-
ριν· ἀνδροφονεῖν γάρ ἐστι τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' οὐ τυραννο-
70 κτονεῖν. οὐ γὰρ οἶσθα ἄρχειν πείρᾳ μαθών. οὐδὲ Δρακίδας

Tyrannum quidem egimus, et pariter in Himerensium amicitia perstitimus. i. e. Nollem meam cum Himerensibus amicitiam violari, etsi quosdam eorum cives mihi insidiantes suppliciis affecerim. Potest etiam ita reddi: Quidquid in me tyranni erat, vici et in tua, Stesichore, amicitia perstiti. BOYL. *Boyleum* non moror. Scripsi ἐμήναμεν, cum ante legeretur ἐμείναμεν, quod ita acceperunt interpretes, quasi de amicitia, in qua permanserit, loqueretur Phalaris: sed tum saltem scribendum ἐν ἑταιρείᾳ ἐμείναμεν: ne dicam, nullam amicitiam cogitari posse, cuius nominandae commoda hic occasio sit. Facta studii, quo in tyrannidem ferretur, mentione, dein factionis, quam ad eam obtinendam comparasset, commemorandae locus erat. Haud dubie igitur scripsit noster καὶ εἰς ἑταιρείαν ἐμήναμεν, *et cupiditate factionis comparandae exarsimus.* [Iure reprehendit hoc ἐμήναμεν Valckenarius ad h. l., oblitus tamen, ipsum Lennepium dare voluisse μεμήναμεν. v. infra p. 223. b. Itaque sic edidi. *G. H. S.*] Cernitur inprimis ea potestas in copulatis vocabulis, ut γυναικομανής, ἀνδρομανής, cet. qualia magno numero cum suis declinatis in consuetudinem loquendi introduxit praesertim citerior Graecia. Vim eorum explicat *Athenaeus* p. 464. D. Nostro simile plane exemplum apud antiquos nondum inveni; quod tamen quam probum et verum sit, non dubitare me praestitit auctor ep. LXVIII: *Μεμήνασι δὲ ὅμως τινὲς εἰς τοῦτο* (τὰ δήμῳ πολιτευόμενον ἐπιτεῖν ἀρέσκειν) *ἀνοήτῳ καὶ δυσκαθέκτῳ ὁρμῇ, μᾶλλον δὲ λύσσῃ χρώμενοι.* Μαίνεσθαι πρὸς πόλεμον dixit schol. ad *Aeschyl.* Sept. c. Th. 692. [Achilles Tat. p. 167, 12. μαινομένου μου πρὸς τὸν δρόμον. ubi notavit Iacobsius. *G. H. S.*] Eadem verba confusa vid. ap. *Polyaen.* l. IV. p. 408. Alia ratio vocis ἑταιρεία, 68
qua de *factione* vel *sodalitio conspirantium* etiam optimi utuntur scriptores. A *Platone* Theaet. p. 127. C. commemorantur σπουδαὶ ἑταιρειῶν ἐπ' ἀρχάς, καὶ σύνοδοι, κ. τ. λ. In lege apud *Demosthen.* in Steph. II. p. 985. R. est: Ἐάν τις — ἑταιρείαν συνιστῇ ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου — τούτων εἶναι τὰς γραφὰς πρὸς τοὺς θεσμοθέτας. adde *Plutarch.* Pericl. p. 161. Ἀντικατέλυσε δὲ (Περικλῆς) τὴν ἀντιτεταγμένην ἑταιρείαν. *Polyaen.* Strat. l. III. p. 247. alios.

39. *Τὸ ἄδικον βούλημα*] Ep. CIV. Ἵνα — ἰσότητι φυλάττῃς τὸ βούλημα, consentientibus etiam MSS. quod nisi esset, suspicarere legendum βούλευμα. [Post ἡμῖν desideres ἄν. *G. H. S.*]

insanivimus studio, nec accusamus te, quod statutum fuit de medio nos iri sublatum, quin potius sumus sublati: neque enim, etiamsi ad exitum perductum fuisset, iniquum consilium, Stesichorus nos haec pati approbasset. Enimvero fortasse tu carminum apparatu divino tyrannicidium laudas, neque dehortamur, si quis dictum admirabitur, non autem Phalaridis: homicidium enim huiusmodi res est, non tyrannicidium. Etenim ab eo, quod nosti, ordior, experientia doctus: neque Dropidas, neque alius vir bo-

40. *Σὺ μὲν γὰρ ἴ. ἐπῶν κόσμῳ θ. τ. ἑ.*] Libri editi omnes; *σὺ μ. γ. ἴσως εἰκὼν κόσμῳ θ. τ. ἑ.* Quid autem *ἐπαινεῖν κόσμῳ θεοειδεστάτῳ*? Scio, de carminum splendore accipiendum esse: sed tum sententia postulat *ἐπῶν κόσμῳ θ.* Id autem haud dubie latet in *εἰκών*, quod, quum otiosum esset, mutare in *ἐπῶν* non dubitavi. Loquendi genus simile huic *Plutarchi* Platon. Quaest. p. 1010. D. *Ὅμηρος ἐπῶν κόσμῳ περιγενόμενος κ. τ. λ.* Eadem ratione, sed virtute diversa, *κόσμος ὀνομάτων* dicitur a *Dion. Halicarn.* Vit. Lys. p. 82. l. 45. *Thucydidi* l. III. p. 210. l. 64. *λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες προκαλύμματα* sunt *ἁμαρτανομένων*. sed alia ibi vocis *ἔπεσι* ratio. v. integrum locum, quem confer cum *Eurip.* Phoen. 472. et ibi not. a *Valckenario*. Noster, dum *ἐπῶν κόσμον* dicit, carmina cogitat *Stesichori*, ante etiam in hac epistola *κάλλιστα ἔπη* nominata;
b quibus Stesichorum fugit pro more veterum laudes tyrannicidarum cecinisse, idque interpretatos esse Eubulum, ceteros, quasi essent in Phalarin scripta. De eo carminum genere vid. *Cicer.* pro Mil. c. xxix. et ibi commentatores, quique *Ciceronis* quoque meminit, *S. Petitum* ad Legg. Att. p. 229. [Ante *τυραννοκτονεῖν* articulum inserendum esse Valckenarius ad h. l. monuit. Non opus. V. quae modo antecesserunt. *G. H. S.*]

43. *Οὐ γὰρ οἶσθα, ἄρχομαι πείρᾳ μαθών, οὐδὲ Δρωπίδας κ. τ. λ.*] Haec et proxime sequentia in editis exemplaribus plerisque sic exhibentur: *Οὐ γὰρ οἶσθα ἄρχομαι πεῖρα παθών, οὐδὲ Δρωπίδας, οὐδ' ἄλλος ἐπιεικὴς ἀνήρ, οὐδὲ εἷς, ἀλλ' οὐδὲ ὁ σωτὴρ ἐν ἡμῖν Ζεύς, ἐνέμεινεν ἐν τῷ ἱερῷ καρτερός· Εὐβούλου καὶ Ἀριφάντου, δυοῖν ἀδίκοιν εἰς δίκαιος ἐγενόμην, τὸν τύραννόν με περιεσώσατο.* *Boyleus*, tanquam aliquid deesset ante *οὐδὲ Δρωπίδας*, edidit —— *παθών* ...... *οὐδὲ Δρωπίδας* ——, inductus forte nota, quam in margine edit. Bas. addiderat *Naogeorgus*: *Graeca valde sunt hic obscura, arbitrorque nonnihil desiderari.* Interpretationes eorum, qui Phalarin Latinum fecerunt, alias aliis deteriores excutere atque iis refellendis molestus esse lectori nolo. Qui Graeca inspexerit, nisi plane stupidus, animadvertit facile, nec constructionem verborum nec iis subiectam sententiam ulla ratione sibi constare, quin potius membra quaedam esse invicem divulsa atque ita inordinate iuncta, ut, in quamcumque par-

οὐδ' ἄλλος ἐπιεικὴς ἀνὴρ οὐδὲ εἷς ἐνέμεινεν ἐν τῷ ἱερῷ καρτερός· Εὐβούλου καὶ Ἀριφάντου, δυοῖν ἀδίκοιν, εἷς δίκαιος περιεγενόμην, μᾶλλον δὲ ὁ σωτὴρ ἐν ἡμῖν Ζεὺς τὸν

tem convertantur, cohaerere nullo modo possint. Ac primum quidem quod est, οὐ γὰρ οἶσθα ἄρχομαι πεῖρα παθὼν, in eo ἄρχομαι, quod de Phalaridis imperio dictum acceperunt in-
69 terpretes, non alia virtute posi-
a tum existimo, quam qua passim eo, quum aliquid narrare incipiunt, vel novum aliquod aggrediuntur argumentum, in scriptis suis utuntur veteres. *Demosthenes* pro Megalop. p. 155. B. *Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ὕστερον —— λέξω· ἀπὸ δὲ τῶν ὁμολογουμένων ὑφ' ἁπάντων ἄρξομαι, ἃ κράτιστα νομίζω διδάσκειν.* atque ita alibi saepe. *Platoni* formula consueta est, ὅπερ ἐγὼ ἀρχόμενος ἔλεγον. vid. Apol. p. 19. A. Theaet. p. 127. F. cet. Apud eundem in Timaeo p. 1059. A. *Θεὸν δὲ καὶ νῦν ἐπ' ἀρχῇ τῶν λεγομένων σωτῆρα — ἐπικαλεσάμενοι, πάλιν ἀρχόμεθα λέγειν.* In *Arriani* de Exp. Alex. l. VII. c. IX. §. 2. Alexander, *Καὶ πρῶτά γε*, inquit, *ἀπὸ Φιλίππου τοῦ πατρὸς, ἧπερ καὶ εἰκὸς, τοῦ λόγου ἄρξομαι.* Idem poetis familiare, nota haec *Arati*: *Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, ——.* Inprimis componi velim *Hesiodi* initium Theog. *Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν.* Ad quam rationem nostro in loco scribo, *Οὐ γὰρ οἶσθα ἄρχομαι*, i. e. *Inde enim, quod nosti, ordior.* Narrationem cogitat eorum, quae Himerae fuisset passus Phalaris, quaeque fecisset ipse; et quidem ab eo, quod sciret Stesichorus, se ordiri dicit, quod cognita ei repeti inutile erat. Hanc ob caussam mox, quasi narrationem quodam modo continuaret, subiecit; οὐδὲ Δρωπίδης κ. τ. λ. Est autem, quod adhuc offendat, πεῖρα παθὼν, consueta in MSS. verborum μαθὼν et παθὼν confusione corruptum, et haud dubie mutandum in μαθών; ut apud *Alciphron.* l. I. ep. III. p. 14. *Ὀρθῶς ἐγὼ τοῦτο κρίνω πείρᾳ καὶ διδασκαλίᾳ μαθών.* Quod autem id, quod mox ait, οὐδὲ ὁ b
σωτὴρ ἐν ἡμῖν Ζεὺς ἐνέμεινεν ἐν τῷ ἱερῷ καρτερός! Adeone impotens et imbellis Iupiter ille σωτὴρ, ut ne ipse quidem persistere potuerit in templo, sed Phalaridis oppugnatoribus una cum reliquis succubuerit? Dixeris, sophistam non raro mediocritatem excedere, et, ut ep. IX. immoderata superlatione usum esse. Concedam, nisi ipse resistat auctor. Epistola enim XIV. ubi idem haud dubie factum respicitur, tantum abest, ut Iupiter inducatur, tanquam qui cesserit vi in templo sibi illatae; ut e contrario repraesentetur tanquam iudex eorum, quae in templo acciderint, οὐ φαῦλος, quique ex iusto et aequo diremerit certamen. Quid igitur? Dicam, quod sentio, ubi de reliquis videro. Ibi autem quid, amabo, δυοῖν ἀδίκοιν εἷς δίκαιος ἐγενόμην? quid dein τὸν τυραννόν με περιεσώσατο? Ac de illo quidem dubitari non potest, quin περιεγενόμην pro ἐγενόμην sit scribendum, nisi malis, addita particula δὲ, Εὐβούλου δὲ καὶ Ἀρ. δ. ἀ. ε. δ. περιεγενόμην. eo tamen opus non est. *Thom. M.* Περιεγένετο ἀντὶ τοῦ ἐνίκησε. In re nota exempla mitto. Passim hic verbi usus observari in nostro potest. conf. ep. XX. XXXII. XLVIII.

nus, ne unus quidem, firmo animo permansit in templo. Eubulum et Ariphantum, duos iniustos, unus superavi iustus, quin potius ille inter nos servator, Iupiter, me ty-

xcvii. et, quo uno res conficitur, ep. xiv. ubi in eodem argumento, Καὶ σὲ καὶ πάντας Ἱμεραίους —— οἴομαι γινώσκειν τοῦτο, ἔτι τῆς ἐν Ἱμέρᾳ συντεθείσης κατ᾽ ἐμοῦ ἐπιβουλῆς δικαιότερος ὢν τῶν ἐπιχειρούντων περιεγενόμην. In altero, τὸν τύραννόν με περιεσώσατο, apparet, ut opinor, nomen desiderari eius, qui dicatur περισώσασθαι τὸν τύραννον.
70 Et hae quidem partes in quem
a convenient, nisi in deum aliquem σωτῆρα, quem salutis suae auctorem praedicaverit Phalaris? Adest autem, quem supra alieno in loco commemorari vidimus, ὁ σωτὴρ ἐν ἡμῖν Ζεύς: qui, ut *Aristides* orat. in Iov. p. 8. testatur, Ἐν νόσοις καὶ πᾶσι καιροῖς βοηθῶν, σωτὴρ (κέκληται). Monet *Plutarchus* Reip. Ger. Praec. p. 816. D. Τοὺς μεγάλους καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφειν, usus inter alia exemplo Pythonis, quem quum ob Cotyis necem admirarentur Athenienses, Ὁ θεὸς, inquit ille, ταῦτα ἔπραξε τὴν χεῖρα παρ᾽ ἐμοῦ χρησάμενος. Apud *Herodian.* l. IV. c. v. §. 14. Antoninus, interfecto fratre Geta, sive, ut ille loquitur, ultus hostem, Ὑμᾶς δὲ, inquit, χρὴ πρῶτον μὲν θεοῖς εἰδέναι χάριν, ὅτι κἂν τὸν ἕτερον ὑμῖν τῶν βασιλέων ἔσωσαν. Quo in loco praesertim Iovem Σωτῆρα respici apparet, quum mox additur, Βασιλείαν δὲ ὁ Ζεὺς, ὥσπερ αὐτὸς ἔχει μόνος θεῶν, οὕτω
b καὶ ἀνθρώπων ἑνὶ δίδωσι. Et hae quidem partes passim Iovi σωτῆρι concessae. De nostro, ne dubites, quin Iovem salutis suae auctorem haberi voluerit, inspici poterit supra citata epistola xiv. Οὐ γὰρ δήπου φαῦλος ἂν κριτὴς τῶν ἐν τῷ σφετέρῳ τεμένει τολμωμένων ὁ Ζεὺς ἐγένετο, ὥστε τοὺς δίκαιόν τι πράξαντας ἐν ἱερῷ ὡς ἀδικοῦντας ὑποχειρίους παραδοῦναι τῷ προσηκόντως ἂν ὑπ᾽ αὐτῶν ἀπολουμένῳ. His igitur rationibus adductus verba ἀλλ᾽ οὐδὲ ὁ σωτὴρ ἐν ἡμῖν Ζεὺς ex antecedentibus transfero ad verba τὸν τύραννόν με περιεσώσατο: ubi, ut omnia apte cohaereant, pro ἀλλ᾽ οὐδὲ mutatione non magna scribendum puto μᾶλλον δέ. [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*] *Plutarch.* l. c. E. Θεόπομπος δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς τὸν εἰπόντα σώζεσθαι τὴν Σπάρτην διὰ τοὺς βασιλεῖς ἀρχικοὺς ὄντας, Μᾶλλον, ἔφη, διὰ τοὺς πολλοὺς πειθαρχικοὺς ὄντας. Est autem in correctionibus particularum μᾶλλον δὲ usus notissimus et nostro inprimis familiaris. conf. ep. v.
xiv. l. lxviii. lxxxii. cxiii. 71
cxxiii. cxli. Apparet, quibus a
fundamentis nitatur, quidquid in orationis contextu mutaverim. Qua in re, etsi fortasse erunt, qui temeritatis me accusent, quod nullo MSS. codicum subsidio adiutus mea inventa fecerim auctoris: malui tamen displicere his, quibus in veterum scriptis vel literam mutare sine MSS. codicum auctoritate religio est, quam malam ab iis gratiam inire, qui, praesertim in opere conficto, quale nostrum est, legendo, cupiant sine offensione progredi.

τύραννόν με περιεσώσατο. Κόνων δὲ ὁ καταπορνευθεὶς, καὶ Θεαγόρας ὁ τοὺς ὀλέθρους ἡμῖν μηχανησάμενος, καὶ Ἀντιμήδης, καὶ Περικλῆς, καὶ ὅσοι δὴ τούτοις παραπλήσιοι, ἀνηρέθησαν ὑπ' ἐμοῦ τῷ δικαιοτάτῳ τῆς ἀμύνης νόμῳ· οὓς, εἰ μὴ καὶ τοσαύτης ἐξουσίας εἰχόμην, ἀποθανεῖν ἂν εἱλόμην ἀντιτιμωρησάμενος. λεγέτωσάν με μιαιφόνον, ἄθεον, ἐναγῆ, τύραννον, πολλοῖς πεφυρμένον καὶ ἀνηκέστοις μιάσμασι, καὶ τούτων ἂν δεινότερόν τι εἰπεῖν καθ' ἡμῶν ἔχωσι, μὴ φειδέσθωσαν. ἐπαινοῦντες γάρ με διαβάλλειν ἐοίκασι πρὸς τοὺς χρηστοὺς οἱ πονηρότατοι· ὧν οἱ μὲν ἐπυρώθησαν ὑφ' ἡμῶν ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ, οἱ δὲ ἀνεσκολοπίσθησαν, ἔνθα ἔμελλον ἐμπρόσωποι ἔσεσθαι τοῖς λοιποῖς, μηδὲν καθ' ἡμῶν τεκταίνειν
72 κακὸν, ἄλλοι δ' ὄψεις ἐξηράνθησαν, τινὲς δ' ἄκρα περιε-

50. *Τ. δ. τ. ἀ. νόμῳ*] Insidiatori enim (ut ait *Cicero* in Mil.) quae potest afferri iniusta nex? est autem haec non scripta, sed nata lex, etc. BOYL.

57. *Ἐμπρόσωποι*] Sententia perspicua est et clara. de voce, dubito, an proba sit. Apud *Appian.* Lib. p. 53. in re simili est εὐσύνοπτος. Ὁ Ἀσδρούβας — ὅσα Ῥωμαίων εἶχεν αἰχμάλω-
b τα, ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀγαγὼν, ὅθεν εὐσύνοπτα Ῥωμαίοις ἔμελλε τὰ δρώμενα ἔσεσθαι, τῶν μὲν ὀφθαλμοὺς, ἢ γλώττας, ἢ νεῦρα, ἢ αἰδοῖα σιδηρίοις ἐξεῖλκε καμπύλοις. Forte noster scripsit εὐπρόσοπτοι. Sed nihil temere definio: et habet fortasse ille, ut alia multa, ita hoc ἐμπρόσωπος sibi privum. [V. Valckenar. ad h. l. ἐμπρόσωποι non sollicitem: sed ante μηδὲν. videtur excidisse ὡς. *G. H. S.*]

58. *Ὄψεις ἐξηράνθησαν*] De *oculis exustis* accipiendum est, ac notum iam ab antiquissimis inde temporibus cruciatuum genus: sed verba aliquid singulare habent; saltem, qui sic locutus sit, scriptorem desidero. Habes quidem Ξηροῖς ἀκλαύστοις ὄμμασι apud *Aeschyl.* Sept. c. Th. 702. et in *Euripidis* Orest. 389. Orestì — ὀμμάτων ξηραὶ κόραι tribuuntur; sed utrumque virtute longe diversa. Usitata loquendi forma hac in re, ἐκκαῆναι τοὺς ὀφθαλμούς. vid. *Plat.* Rep. II. p. 594. B. *Parthen.* Erot. c. xx. alios. in *Eurip.* Cyclop. 590. legitur — πυροῦν Κύκλωπος ὄψιν. Si ab antiquioribus scriptoribus recesseris, praeser- 72 tim hoc in loco placuisse Graecis a videtur πηροῦσθαι τὰς ὄψεις. *Apollod.* l. I. c. VII. §. 21. Ἔνθα ᾤκει. Φινεὺς μάντις, τὰς ὄψεις πεπηρωμένος. adde *Laert.* l. X. §. 119. *Herodian.* l. VIII. c. IV. §. 29. alios magno numero. Polyphemi πήρωσιν ὀφθαλμῶν habet *Lucian.* tom. I. D. Mar. p. 294. Non minus frequens apud eosdem ista virtute simpliciter positum πηροῦσθαι. sic *Apollod.* l. c. *Parthen.* Erot. c. XXIX. alii. Utroque modo saepe loquuntur scholiastae veteres, ut ad *Apoll. Rhod.* II. 177. *Eustath.* ad *Hom.* Od. *M.* p. 1712. l. 15. Ad eandem rationem ὄψεις ἐκπηρώθησαν pro ὄψεις ἐξηράνθη-

rannum conservavit. Conon vero, exoletus iste, quique perniciem nobis machinatus est, Theagoras, et Antimedes, et Pericles, et quotquot horum similes, de medio a me sunt sublati iustissima ultionis lege; a quibus etiam, nisi tantam habuissem potestatem, dignas sumsisse poenas morte mea redimere voluissem. Dicunto me pollutum caedibus, impium, nefarium, tyrannum, multis contaminatum inexpiabilibusque sceleribus, nec, si quid his gravius in nos habeant dicere, parcunto. Quum enim laudant, me traducere videntur apud probos improbissimi; quorum hi concremati sunt a nobis inclusi tauro, illi crucibus affixi, ubi spectaculo forent reliquis, ne quid in nos fabricarentur mali: aliorum oculi sunt arefacti, nonnulli, extremis

σαν legendum esse nostro in loco fortasse coniecerit aliquis. Ego non temere vulgatum sollicitandum puto. [V. Valckenar. ad h. l. Disputatum est de scriptura h. l. in Addend. ad Gregor. Cor. p. 925. sq. Nunc addo, sanam mihi videri vulgatam. Cogitavit Sophista usitatam maxime in aula Byzantina immanitatem excaecandi per laminas candentes: quae dici potuit oculorum ξήρανσις. *G. H. S.*]

59. *Τινὲς δ' ἄκρα περιεκόπησαν*] Idem est, quod *ἠκρωτηριάσθησαν*, quod est apud *Diodor. Sic.* l. XIII. p. 586. l. 75. et Exc. e l. XXV. p. 567. l. 17. *Polybium* Hist. I. p. 118. alios. Inprimis de nasi, aurium, manuum similiumque partium abscissione accipiendum esse, multa tyrannicae saevitiae exempla docent. conf. *Plutarch.* libr. de Exil. p. 606. B. *Appian.* Lib. p. 53. alios. Saepe, addito nomine, partem, quam abscissam intelligi volunt, scriptoret definiunt. Sic *ἀκρωτηριάζειν τὰς ῥῖνας* ex *Clearcho* habet *Athenaeus* l. XII. p. 524. Conf. inprimis *Diodor. Sic.* l. XVII. p. 213. l. 46. Quae *Platoni* Legg. XII. p. 983. C. aliis *τὰ ἀκρωτήρια*, manus, pedes aliaeve corporis extremitates, nostro *τὰ ἄκρα* sunt. Paullo aliter *Plutarchus* de San. T. p. 123. A. *Ἡ τῶν ἄκρων περίψυξις εἰς τὰ μέσα συνελαύνουσα τὸ θερμὸν ὥσπερ τινὰ συνήθειαν ἢ μελέτην ἐμποιεῖ πυρετοῦ.* Addo Leontii verba apud *Alciphron.* l. II. ep. 11. p. 220. *Ὡς ἐνθυμηθεῖσα τοῦ Τιμάρχου τὸν χωρισμὸν ἄρ-* b *τι ἀπέψυγμαι. καὶ ἱδρῶ. καὶ τὰ ἄκρα καὶ ἡ καρδία μου ἀνέστραπται.* quam sententiam si leviter refingas hunc in modum, — *ἄρτι ἀπέψυγμαι, καὶ ἱδρῶ τὰ ἄκρα* (vel *κατὰ τὰ ἄκρα*), *καὶ ἡ καρδία μ. ἀ.* apparebit, ut opinor, quod ignorabat *Berglerus*, quid sibi velit *τὰ ἄκρα.* Sudorem voluit Leontium, quo prae summo animi aestu maderent inprimis corporis extremitates. Ac frequens quidem sudoris mentio, ubi vehemens animi perturbatio sive ex amore, sive moerore, sive metu, sive aliunde orta describitur: prae ceteris tamen conferri *Aristotelem* velim Problem. Sect. II. 26. et

κόπησαν, καὶ κατὰ τροχῶν ἐλυγίσθησαν, καὶ κεφαλὰς ἄλλοι
74 περιεσκυθίσθησαν, οἱ δὲ, ὡς ἔτυχον ἀδικίας προάρξαντες,

51. ubi quaerit, Διὰ τί οἱ ἀγωνιῶντες ἱδροῦσι τοὺς πόδας, τὸ δὲ πρόσωπον οὔ; *Alciphronis* locum aliter tentantibus ut non assentior, ita, quemadmodum τὰ ἄκρα ἀνέστραπται dici placuerit *D' Orvillio* Anim. ad *Charit.* p. 327. nondum exputo. Τὰ ἄκρα de manibus pedibusque praesertim accipio in *Lucian.* tom. II. de Gymn. p. 910. Καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε αὐτῶν κρατύνει καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Plura collegit *D'Orville* l. c. ut τὰ ἄκρα Graeciae vindicaret, loci *Lucianei* non immemor.

59. Καὶ κατὰ τροχῶν ἐλυγίσθησαν] Meminit huius loci *H. Stephanus* App. Th. L. Gr. p. 1593. redditque *torti sunt et in rotis distenti.* Sub nomine *Luciani* citat *Cuiacius* Obs. l. III. c. XXVIII. De re ipsa consule inter alios *Barthium* Advers. l. IX. c. 1. p. 410. et *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 293. Consueta loquendi ratio erat στρεβλοῦσθαι, et ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι, quorum hoc apud *Aristoph.* Plut. 876. et *Demosthen.* III. in Aphob. p. 915. D. illud apud *Plat.* Rep. II. p. 594. B. et alios passim. Apud *Polybium* Hist. l. IX. p. 775. corruptum fortasse, Καταφανεῖς γὰρ γενόμενοι, παραχρῆμα προβληθέντες ἀπέθανον, et legen-
73 dum στρεβλωθέντες ἀπέθανον.
a Idem haud dubie restituendum *Plutarcho* de Ad. et Am. Discr. p. 60. A. Ὠμότητι δὲ χρωμένου (Πτολεμαίου) καὶ ὕβρει, καὶ τυμπανίζοντος καὶ τελοῦντος, οὐδεὶς ἐνέστη τῶν τοσούτων. pro τελοῦντός scribo στρεβλοῦντος, ut in eiusdem libello ad Princ. Iner. p. 778. E. Τοὺς δ' Ἀπολλοδώρου τοῦ τυράννου καὶ Φαλάριδος καὶ Διονυσίου φίλους καὶ συνήθεις ἀπετυμπάνιζον, ἐστρέβλουν καὶ ἐνεπίμπρασαν —. Quod aliis ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι, nostro, qui rariora hic sectatur, κατὰ τροχῶν λυγίζεσθαι est. De verbi autem λυγίζεσθαι virtute consule *Spanhemium* ad *Aristoph.* Ran. v. 787. Utrumque iungit *Fl. Ioseph.* Bell. Iud. II. c. VIII. p. 164. ubi vid. not.

60. Καὶ κεφαλὰς ἄλλοι περιεσκυθίσθησαν] Verborum σκυθίσαι, ἀποσκυθίσαι et περισκυθίσαι usus rarior effecit, ut saepius eorum meminerint grammatici. De significatione non idem omnes sentiunt. Plerique in id convenire videntur, esse *pellem capitis cum crinibus detrahere* (v. Etymol. M. v. Ἀποσκυθίσαι, *Suid.* v. Ἀπεσκύθιζον, Ἀποσκυθίσαι et Περισκυθίσαι, alios), quod a Scytharum more, hostium bello interemptorum capita pellibus nudantium hisque utentium pro mantilibus, repetunt *Stephanus* App. Th. L. Gr. part. I. p. 509. F. p. 1646. F. et *Salmasius* Plin. Ex. p. 581. D. Morem Scytharum accurate descripsit *Herodotus* l. IV. p. 277. B. cuius verba praeclare nuper illustrarunt duumviri summi, *Wesselingius* et *Valckenarius*: tametsi, quod ibi est, καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς ἐξίει, mutatum in — ἐκσείει, defendi forte potest non dissimili *Herodoti* loco l. II. p. 136. A. Τῇ δὲ τελευταίῃ ἐξιεῖσι ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην, τὴν ἐσῆκαν πρότερον. Alterum sic accipio: Καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς ἐξίει (τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ δέρματος). Cum b
Herodoto praeter *Plinium* Hist.

partibus abscissis, torti rotis, atque ex aliorum capitibus cutis detracta, alii, ut quisque iniuriam fecerat ante,

N. I. VII. c. II. inprimis *Hesychium* componi velim v. Σκυθιστὶ χειρόμακτρον. Οἱ Σκύθαι, inquit, τῶν λαμβανομένων πολλοῖς ὧν τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες ἦσαν, ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. quae sic emendo; Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες τοῖς δέρμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Nota confusio in MSS. vocum πολέμοις et πολλοῖς, de qua alibi plura. ἄκων, pro ἀνθρώπων scriptum, transiit in ὧν; ac tandem voces τοῖς δέρμασιν, exesis vetustate forte primis syllabis τοῖς δέρμ, reliquerunt ασιν, mutatum deinceps in ἦσαν. Diversa a *Salmasio* et *Stephano* via insistit *Barnesius*, dum, quod in *Euripidis* Electr. 241. est, ἐσκυθισμένον de *tonsura* positum interpretans vel a more Scytharum in luctu caput tondentium repetendum esse monet, vel a Σκύθης *ferrum* interdum sonante. Et hoc quidem plane dicere *Steph. Byz.* videtur v. Σκύθαι· Καὶ Σκύθης ὁ σίδηρος. Ὅθεν ἀποσκυθίσαι, τὸ τῷ σιδήρῳ τὰς τρίχας τεμεῖν. Sed *Aeschyli* esse Σκύθης σίδηρος, ut reliqua, Σκύθης ὅμιλος, Σκύθην οἶμον, iam observavit *Holstenius*. vid. *Aeschyli* Prom. V. 2. et 417. et Sept. c. Th. 823. ubi Σκύθῃ σιδήρῳ, ut in reliquis locis, pro Σκυθικῷ. Genus loquendi notavit iam *Eustathius* ad Hom. Il. Ω. p. 1339. inprimis inspici velim Obs. Misc. vol. X. p. 421. similia sunt in *Lycophronis* Cass. 200. χῶρον Σκύθην, v. 917. — φαιβῷ Σκύθῃ δράκοντι, v. 1336. Σκύθας ἵππους. Scripsit itaque *Stephanus*, non Σκύθης ὁ σίδηρος, sed vel Σκύθης σίδηρος vel Σκύθῃ σιδήρῳ, nec aliud voluit, atque *Aeschyli ferrum Scythicum*, quod eidem tragico Theb. 734. Ξένος — Σκυθῶν ἄποικος est, et v. 948. ὁ πόντιος ξεῖνος. Reliqua, quae apud *Stephanum* leguntur, Ὅθεν ἀποσκυθίσαι κ. τ. λ. cum non alio 74
consilio *Aeschyli* Σκύθης σίδη- a
ρος notaverit, quam ut Σκύθης pro Σκυθικὸς dici ostenderet, non huius esse, sed alterius, apparet; qui, cum legisset Σκύθης, ὁ σίδηρος, adscripserit reliqua, Ὅθεν κ. τ. λ. quod, cum nullo idoneo testimonio probari possit, Σκύθην per se posse *ferrum* dici, plane a veritate abhorret. In *Theognidis* versu notissimo, Ἀλλ' ἄγε δή, Σκύθα, κεῖρε κόμην, κ. τ. λ. Σκύθην non *ferrum*, sed *Scytham* sive hominem Scythicis praeditum moribus valere, reliqua, quae adduntur, abunde declarant. In alteram sententiam cum *Barnesio* conveniunt *Reinesius* Var. Lect. l. III. p. 458. eiusque vestigia secutus *Kusterus* ad *Suid.* v. Περισκυθίσαι, dum locis quibusdam depravatis, ubi τ pro θ scribitur, apud *Hesychium* et *Suidam* decepti duplex comminiscuntur verbum, ἀποσκυτίσαι et ἀποσκυθίσαι, quorum illud sit *cutem detrahere*, hoc conveniat in *ignominiosam tonsuram*, qua Scythas usos fuisse ex *Athenaeo* docent illi. Verba eius haec sunt e l. XII. p. 524. F. Διὰ τὸ πλῆθος οὖν τῶν κατασχουσῶν αὐτοὺς συμφορῶν, ἐπεὶ διὰ τὸ πένθος ἅμα τόν τε τῶν βίων ὄλβον καὶ τὰς κόμας περιεσπάσθησαν παντὸς ἔθνους, οἱ ἔξω τὴν ἐφ' ὕβρει κουρὰν ἀποσκυθίσαι προσηγό-

ὀλέθρου πικροῦ κατὰ δίκην ἐνεφορήσαντο. δι' οὓς ὁμολο-
γοῦμεν ἀνασταθῆναι τύραννοι, καὶ οὐκ ἀρνησόμεθα κατὰ
πονηρῶν μοναρχίας ὀρεχθῆναι, οὐδὲ παυσόμεθά ποτε τῆς
ὠμότητος καὶ ἀπανθρωπίας· πρὸς δὲ τοὺς χρηστοὺς ὅμοιοί
γε ἔσμεν ἄρχοντες, οἷοί περ ἐγενόμεθα πρὶν ἄρξαι. μὴ δὴ δό- 65
ξῃς, ὦ Στησίχορε, κατ' ἐμοῦ τι τῶν ἐπῶν, ὅταν κατὰ δυνάστου
γράφῃς, ἐπιπνεῖσθαι, ὑποδέχου δὲ ἄσμενος τὰς θεὰς, δι'
ἡμᾶς μηδὲν τῶν ἐπὶ νοῦν ἡκόντων ἀποδιοπομπούμενος. ἴσθι
76 γὰρ, ὡς μηδεὶς τυραννοκτονήσει Φάλαριν ἔξω τῆς ἰδίας

ρευσαν. Sed difficile dictu fortasse, quid sibi velint haec: ἐπεὶ διὰ τὸ πένθος —— περιεσπ. π. ἔθνους. Quam enim dedit b *Kusterus* interpretationem, Graeca nullo modo ferunt, nec video, quemadmodum populi devicti commode dici possint *spoliari comis* διὰ τὸ πένθος. Ipsa verborum compositio declarare videtur, vel περιέσπασαν legendum, vel saltem περιεσπάσθησαν active accipiendum esse, ut sententia sit, *quoniam propter luctum unà cum opibus comas omnis gentis abripuerunt*, sc. Scythae, quibus opponuntur οἱ ἔξω. Et hoc quidem, generatim dictum de Scythis, falsum esse opinor: si vero eam tonsuram cogitaveris, cuius usus erat, quando regis mortui cadaver efferebatur, intelliges, cur διὰ τὸ πένθος illud factum dicatur. De hac ita *Herodotus* l. IV. p. 279. E. Καὶ κομίζουσι ἐν ἁμάξῃ ἐς ἄλλο ἔθνος· οἳ δ' ἂν παραδέξωνται κομισθέντα τὸν νεκρὸν, ποιεῦσι τάπερ οἱ βασιλήϊοι Σκύθαι· τοῦ ὠτὸς ἀποτάμνονται, τρίχας περικείρονται, βραχίονας περιτάμνονται, μέτωπον καὶ ῥῖνα καταμύσσονται, κ. τ. λ. Quo autem magis animum induco credere, non aliud tonsurae genus respiciendum esse in verbis *Athenaei*, sive, unde ea sunt hausta, *Clearchi*, hoc est, quod idem ibidem p. 524. D. tradit: Τρυφήσαντες (οἱ Σκύθαι) — εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως, ὥστε πάντων τῶν ἀνθρώπων, εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας ——. Hoc enim si ad eum morem speciatim retuleris, qui locum habuit in funere regio, cum *Herodoti* testimonio plane conveniet (tum enim quaeque gens sive ἔθνος, ἐς ὃ κομίζουσι τὸν νεκρὸν, ut *Herodotus* l. c. ait, μέτωπον καὶ 75 a ῥῖνα καταμύσσονται, sive, ut *Clearchus*, πάντων τῶν ἀνθρώπων, εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας): sin generatim dictum accipis, a ratione abhorret. Tametsi non diffiteor, in ea opinione fuisse *Clearchum* sive *Athenaeum* videri. Sicut autem, quod de naso sauciato speciatim in funere regio tradidit *Herodotus*, universe ad omnes, εἰς οὓς ἀφίκοιντο Scythae, retulit *Athenaeus*, sic tonsuram, διὰ τὸ πένθος in funere regio duntaxat institui solitam, ita descripsit, quasi generatim in subiectas gentes ea usi fuissent Scythae, ut caussam redderet, quare τὴν ἐφ' ὕβρει κουρὰν verbo ἀποσκυθίσαι expresserint οἱ ἔξω. Cum autem in isto tonsurae genere, cuius meminit *Herodotus*, nihil adeo esset aut ignominiosi, aut

diro supplicio, ut fas erat, affecti: propter quos confitemur tyrannos nos surrexisse, neque infitiabimur, adversus improbos dominatum appetivisse, neque cessabimus unquam a crudelitate atque immanitate: erga probos vero similes erimus principes, quales fuimus ante, quam principatum obtinuimus. Ne putes igitur, Stesichore, adversus me aliquid carminum, si quando adversus dynasten scribas, afflari, sed lubens suscipe deas, propter nos nihil eorum, quae in mentem veniant, aversans. Scito enim, neminem tyrannicidam Phalaridis fore extra pro-

ab humanitate remoti, veri simile non est, Graecos inde verbum *ἀποσκυθίσαι* in ignominiosam tonsuram transtulisse. Lubens igitur *Salmasii* amplector sententiam, a more Scytharum, quum cutem cum crinibus ex capitibus hostium detraherent, verbum repetentis: quem si quis imitaretur, is proprie *σκυθίσαι*, *ἀποσκυθίσαι* vel *περισκυθίσαι* videtur potuisse dici. Ut hoc uno dissentiam a viro summo, quod Marsyae supplicio aptum putavit verbum. Ut mittam *Etymologi* aliorumque interpretationem, ipsum auctorem nostrum non alio consilio verbo *περισκυθισθῆναι* usum esse, additum *τὰς*
b *κεφαλὰς* declarat; tametsi in hoc sophistam agnoscas, qui, ne quis temere verbum rarissimum aliter acciperet, quam de cute detracta ex capite, illud otiose adiecit, cum per se suffecisset *περιεσκυθίσθησαν* vel *ἐσκυθίσθησαν*. De altera *tondendi* virtute, cum nullo idoneo testimonio constet, tale tonsurae genus, quale *Athenaeum* cogitasse volunt, Scythis in usu fuisse, imo silentio *Herodoti* non fuisse veri simile fiat, non dubito, illam a notione cutem capitis cum capillis detrahendi repetendam esse, ut *Etymologus*, alii instituerunt. In rem *Sophoclis* hoc apud *Athen.* l. IX. p. 410. C. *Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος.* quo in loco, si quid mutandum, fortasse pro *ἐκκεκαρμένος* praestabit *ἦν κεκαρμένος*. Recte *Casaubonus* p. 698. de *homine propius cutem detonso* interpretatur. Habes manifestum verbi *ἀποσκυθίσαι* a more Scytharum cutem capitis cum crinibus detrahentium in illum radendi *ἐν χρῷ* translati indicium. Atque ita verba *ἐσκυθισμένην* et *ἀπεσκυθισμένην* in locis *Euripideis* accipienda esse nemo dubitabit.

[60. Dedi *ἔτυχον* pro *ἔτυχεν*. *G. H. S.*]

[62. *ἀνασταθῆναι* positum pro *ἀναστῆναι*. quod notandum. *G. H. S.*]

68. *Ἀποδιοπομπούμενος*] Verbi vim egregie illustrarunt politissimus *Ruhnkenius* ad *Timaeum* p. 29. et *Pierson.* ad *Moerin.* Usum, quem apud citerioris Graeciae scriptores habuit, secutus est noster, dum id pro *reiicere* posuit.

69. *Ἔξω τῆς l. μοίρας, ἥν ἀ. ν.* 76
ἔχομεν καθ' ἑαυτῶν] *Gatake-* a
rus Ann. in *M. Antonini* l. XI. p. 429. hoc usus loco, *Forsan*, inquit, *καθειμαρμένην*, *atque ita*

μοίρας, ἣν ἀπὸ νεότητος ἔχομεν καθ' ἑαυτῶν, ἐὰν καὶ τὰ τῶν ὑμνοπόλων σιγηθῇ μέλη· ὅθεν ἤκουσαν αὐτὴν ἀναγκαίως, ὁπόταν θέλῃ, ὡς ὀφειλομένην ἑαυτοῖς ὁμοίως ὑποδεξόμεθα. τοῖς δὲ περὶ Εὔβουλον τυραννοκτόνοις, ἐπεὶ παρὰ ταύτην ἐπεχείρουν, ἆθλα ἀπεδώκαμεν, οὐχ ἃ παρὰ νόμων προσήκει ἀνδράσι κενὴν δόξαν θηρωμένοις ἐπὶ καθαιρέσει μονάρχου, ἀλλ' ἃ παρὰ τυράννου πλέον ἰσχύοντος νόμων. καταπαρέντες γὰρ εἰς τὴν Ἱμεραίων θηρόβοτον ἄχρι τῶν στηθῶν μετὰ πολλοὺς ἄλλους αἰκίας τρόπους τῇ λώβῃ διενυκτέρευσαν. σὺ δὲ ὡς ἐπὶ μήκιστον εὐτυχοίης. ἔῤῥωσο. καὶ τὸ μὲν μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον οὐκ ἂν συνευξαίμεθά σοι, παρὰ γὰρ τῆς ἰδίας δικαιοσύνης τοῦτ' ἔχειν φαίης ἄν, ἀλλὰ μηδὲ δρᾶσαί ποτε ἀνάγκην γενέσθαι Φάλαριν παραπλήσιον. μέλοιεν δέ σοι Μουσῶν εὐκλεεῖς πόνοι, πέμπε δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς τῶν ποιημάτων ἃ τὰς παρούσας ἐπανήσει φροντίδας.

ιδ'. ΕΥΑΝΔΡΩι.

Καὶ σὲ καὶ πάντας Ἱμεραίους, μᾶλλον δὲ τοὺς πλείστους Σικελιωτῶν οἴομαι γινώσκειν τοῦτο, ὅτι τῆς ἐν Ἱμέρᾳ συντεθείσης κατ' ἐμοῦ ἐπιβουλῆς, δικαιότερος ὢν τῶν

interpres, definitum et constitutum. In exemplo, quod *Cuiacii* nomen mentitur, est, *contra proprium fatum, quod a primis annis nobis est definitum et constitutum.* Propius Graeca secutus *Aretinus* reddidit *praeter proprium fatum, quod — in nos habemus. Gatakeri* conjecturae refellendae sufficit, quod legitur ep. xx. Ἐπεὶ δὲ ἐκείνη (μοῖρα) καθ' ἡμῶν, καὶ οὐχ ἡμεῖς κατ' ἐκείνης τύραννοι ἀπεδείχθημεν, ἡπίως χρὴ φέρειν.

b 75. Καταπαρέντες γὰρ εἰς τὴν Ἱμεραίων θηρόβοτον ἄχρι τῶν στηθῶν κ. τ. λ.] A Graecis plane abit *Aretinus*, dum reddit, *Palis enim pectorum tenus coram Himerensibus affixi — in cruciatu pernoctarunt.* Videtur καταπαρέντες accepisse, quasi esset a καταπείρω. sed obstat, quod additur, εἰς τὴν Ἱ. θηρόβοτον, unde apparet, referendum esse ad καταπαρεῖναι. Aliter *Naogeorgus*: *Defixi e. in Himerensium solitudinem* cet. Conservato vocabulo Graeco, in Ed. Aurel. est, *Detrusi e. in H. therobotum* cet. *Boyleus* Latine reddidit, *antrum ferarum*, in reliquis hanc secutus. Dubium videri potest, quid sit ἡ 77 a

prium fatum, quod a iuventute adversus nos habemus, etiamsi poetarum siluerint carmina. Quare id, quum veniat necessario, quandocunque velit, perinde atque debitum nobis suscipiemus. Qui vero cum Eubulo sunt, tyrannicidis, quoniam praeter id aggressi sunt, praemia reddidimus, non quae a legibus convenit iis, qui inanem gloriam venantur ob caedem tyranni, sed quae a tyranno plus legibus pollente. Defixi enim in bestiarum, quae Himerae est, caveam ad pectus usque post multos alios cruciatuum modos in vexatione noctem transegerunt. Tu vero quam diutissime feliciter agas. vale. ac, ne quid tale patiaris, sane non optaverimus tibi; nam a tua ipsius iustitia hoc habere te dixeris; sed ne quando facere Phalarin simile necesse sit Sint tibi curae nobilia Musarum opera, et e carminibus ad nos mitte, quae praesentes allevabunt solicitudines.

XIV. EUANDRO.

Et te, et omnes Himerenses, imo vero plerosque Siculorum hoc puto scire, me, Himerensi conspiratione in me conflata, cum iustior essem aggressoribus, superiorem

θηρόβοτος. Epist. CXXXV. commemorantur *τὰ θηρόβοτα Νομάδων ἐνδιαιτήματα*, diciturque ἡ θηρόβοτος, ut *Homerica ἡ αἰγίβοτος, ἡ βούβοτος*, cet. Fortasse noster, dum haec scripsit, cavernam cogitavit bestiarum, quales in Oriente fuisse, historia Danielis docet: nisi malis, sumtum esse a specu in amphitheatro Romano, unde bestiae in damnatos emitterentur. Eo enim respicere sophista potuit. Ut ut est, novum supplicii genus est, quod fingit ille, dum Eubulum, ceteros dicit ad b pectus usque in cavernam bestiarum demissos noctem in cruciatibus transegisse, a tyrannica saevitia haud alienum illud. Cum enim ea ratione inferiores corporis partes tantum discerpi a bestiis in caverna possent, diutius vivere cogebantur, quam si, quod factum aliquoties legimus, toti obicerentur bestiis, aut una cum his cavea includerentur. [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*]

85. *Τῆς ἐν Ἱμέρᾳ συντεθείσης κατ᾽ ἐμοῦ ἐπιβουλῆς*] Eubuli et Ariphanti insidias intelligit. De quibus ep. LXXI. (CIX.) quas etiam in templo instructas fuisse memorat ep. CXLVII. (XIII.) BOYL.

78 ἐγχειρούντων, περιεγενόμην· οὐ γάρ δή που φαῦλος ἂν κριτὴς τῶν ἐν τῷ σφετέρῳ τεμένει τολμωμένων ὁ Ζεὺς ἐγένετο, ὥστε τοὺς δίκαιόν τι πράξαντας ἐν ἱερῷ ὡς ἀδικοῦντας ὑποχειρίους παραδοῦναι τῷ προσηκόντως ἂν ὑπ' αὐτῶν ἀπολουμένῳ. ταῦτα μὲν οὖν οὐδεὶς ἂν ἄλλως ὑπολάβοι. Στησίχορον δὲ πυνθανόμενος ἀνιᾶσθαι, διότι τῆς ἐπιβουλῆς τὴν αἰτίαν εἰς τὰς ἐκείνου ποιήσεις οἱ περὶ Εὔβουλον ἀνέφερον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὡς ἐμοῦ ταῦτα πεπεισμένου δυσχεραίνειν. εἰ γὰρ τοῖς τούτου ποιήμασι προσεῖχον, ὡς φασὶν αὐτοί, οὐ πονηρίας ἂν ἀπεγνωσμένης, ἀλλὰ χρηστότητος ὑπερβαλλούσης ἔπαθλον ἤραντο.

ιε'. ΠΕΡΙΣΘΕΝΕΙ.

Τὴν Εὐβούλου καὶ τὴν Ἀριφάντου γυναῖκα, τῶν ἐπιβουλευσάντων μοι, Περίσθενες, ἃς ἑλὼν αἰχμαλώτους ἔπεμψας ὡς ἀπολουμένας πρός με, σφόδρα σπουδάσας τὸ πρῶτον ἀνελεῖν σέσωκα. καὶ πάντως που θαυμάζεις, ὅτι ὑφήρηκα τῆς ὀργῆς· εἰ δὲ καὶ πύθοιο τὴν αἰτίαν, ὅτι δι' εὐγε-

78 a 87. Ἐν τ. σ. τεμένει] Cum quibusdam interpretum reddidi *templum*. infra ἱερὸν dicit; et hoc ipsum factum respiciens ep. XIII. *Οὐδὲ εἷς ἐνέμεινεν ἐν τῷ ἱερῷ καρτερός*. Atque ea virtute *τέμενος* praesertim obvium est apud citerioris Graeciae scriptores. Nota sunt, quae de voce notat *Eustath.* ad *Hom.* Il. *M.* p. 907. l. 28. et aliis in locis. Noster pro more cum suis hominibus, non cum Phalaride, locutus est.

[90. *ἂν — ἀπολουμένῳ*. Notanda constructio particulae ἂν cum participio futuri. V. Bremium ad Demosthen. p. 128. 29. *G. H. S.*]

90. *Ταῦτα μὲν οὖν οὐδεὶς ἂν ἄλλως ὑπολάβοι*] Me scilicet crudelem adeo tyrannum divina providentia conservatum. BOYL. Quod adhuc fuerat vulgatum, *Ταῦτα μὲν οὖν οὐδεὶς ἂν τῶν ἄλλων ὑ.* mutavi in *T. μ. ο. σ. ἂν ἄλλως ὑ.* ut postulat sententia: nec valde repugnant libri scripti. In Angl. est, *T. μ. οὖν δὴ οὐδεὶς ἂν τῶν ἄλλως ὑπολάβῃ*; sed δὴ et τῶν punctis notantur, tanquam rei- b cienda, scribiturque *οι* supra ultimam syllabam verbi *ὑπολάβῃ*. Dissentit hoc uno Lugd. A. quod pro *ἄλλως* habet *ἄλλων*, et *ὑπολάβῃ* sine *οι* supra scripto. Cum edit. conveniunt Lugd. B. et Pal. praeterquam quod in his additur δή. Lugd. C. denique id ipsum, quod edidi, exhibet. *Aretinus*, dum reddidit *aliter*, haud dubie legit aut saltem voluit *ἄλλως*. Nisi resistere MSS. viderentur, suspicarere, *τῶν* remansisse ex *ἀνῶν* pro *ἀνθρώπων*, idque latere in *ἂν τῶν*; cuius generis vitium notatum quoque supra p. 73. Haberes aptam sententiam hanc: *Ταῦτα μὲν οὖν οὐδεὶς ἀνθρώ-*

fuisse. Nec vero malus iudex illusorum in suo templo fuisset Iupiter, ut, qui iusti aliquid fecissent in templo, tanquam iniuste facientes in potestatem traderet ei, quem illorum manibus interire par esset. Haec autem nemo aliter conceperit. Quod vero audio, Stesichorum contristari, propterea quod conspirationis causam in eius carmina contulit cum suis Eubulus, nolim, quasi ego haec credam, eum moleste ferre. Si enim ad huius carmina attendissent, ut illi dicunt, non malitiae detestandae, sed bonitatis exsuperantis praemium tulissent.

XV. PERISTHENI.

Eubuli et Ariphanti, insidiatorum meorum, uxores, Peristhenes, quas captivas misisti perituras ad me, cum primum valde studui de medio tollere, servavi. Atque in universum miraris fortasse, me moderatum esse irae; si vero factum cognoveris propter exsuperantis nobilitatis re-

πων (vel *οὐδεὶς ἂν ἄνθρ.*) *ἄλλως ὑπολάβοι.* sed MSS. libros hic quidem sequi malui.

98. *Καὶ τὴν Ἀριφάντου γυναῖκα*] Argumentum epistolae sumtum forte ex historia Charitonis et Melanippi; de qua conf. praeter alios *Aelian.* V. H. l. II.
79 a c. IV. Apud *Stobaeum* S. VII. p. 95. ubi fere tota exstat, scribitur *Ἀριστοφάντου*, ut quoque in Lugd. B. et marg. Ald. *Ἀριφράντου* est in Lugd. A. et Angl. in reliquis *Ἀριφάντου*, ut ep. XIII.

1. *Καὶ πάντως που θαυμάζεις, ὅτι ὑφῄρηκα τῆς ὀργῆς*] Retinui *που* cum *Stobaeo*, libris editis, Lugd. C. ac Burm. omissum in reliquis. Recte libri omnes *ὑφῄρηκα τῆς ὀργῆς*. *Plutarch.* de Lib. Ed. p. 10. E. *τὸ πολὺ τῆς ἀκρατοῦς καὶ μαινομένης ὑφαιρεῖν ὀργῆς*, et alibi. Sic *ἀφαιρεῖν*, ut *ἀφαιρεῖν τῆς λύπης* *Liban.* ep. DCXLVI. cuius loco apud eundem ep. CIƆIƆLXXXVI. *τῆς λύπης ὑφῆκας*, atque ita *Theophylactus Simoc.* ep. XXVIII. *τῆς ὀργῆς ὑφῆκας*, quod, altero longe frequentius, praesertim *Herodoto* placuit. [V. Valcken. ad h. l. cuius crisin non probo. *G. H. S.*]

2. *Δι' εὐγενείας ὑπερβαλλούσης ἀπόκρισιν*] Pro *ἀπόκρισιν* in libris editis est *ἀπόδειξιν*, quod, etsi probum videri potest, tamen in *ἀπόκρισιν* mutavi; quae codicum MSS. omnium constans scriptura est, si a Lugd. C. recesseris, ubi *ἀπόδειξιν*. *Ἀπόκρισιν* quoque habet *Stobaeus;* sed in marg. *ἀπόδειξιν*, ut marg. Lugd. A. et Angl. Vocat Phalaris *εὐγενείας ὑπερβαλλούσης ἀπόκρισιν* *excellentis nobilitatis responsionem*, eam, quam mox subiicit, harum mulierum. Qui *ἀπόδειξιν* in locum nominis *ἀπόκρισιν* substituerunt, vim infregerunt sententiae. Illud enim praesertim mirum videri poterat

νείας ὑπερβαλλούσης ἀπόκρισιν, μᾶλλον ἂν ἔτι θαυμάσειας. ἐρωτώμεναι γὰρ ὑπ' ἐμοῦ τὴν ἐπιβουλὴν εἰ συνῄδεσαν τοῖς ἀνδράσιν, οὐ μόνον ἔφασαν, ἀλλὰ καὶ συνορμῆσαι τυραννοκτονεῖν. Ἀντὶ ποίας ἀδικίας, εἰπόντος μου, μείζονος ἢ ἐλάττονος εἰς ὑμᾶς ἐξ ἐμοῦ γενομένης; Ἰδίας μὲν οὐδεμίας, τῆς δὲ κοινῆς, ἀπεκρίναντο· κοινὴν γὰρ ἀδικίαν ὑπολαμβάνειν τὸ καταδουλοῦσθαι πόλεις ἐλευθέρας. Τί παθοῦσαι τοιγάρτοι, πάλιν ἐπανερομένου μου, δίκην ἀποτίσαιτ' ἂν μοι τοῦ μίσους τὴν κατ' ἀξίαν; Ἀποθανοῦσαι, προσέθηκαν. ζῆν δέ, οὐ τεθνάναι, κρίνας τοὺς μετὰ τοιαύτης ἀρετῆς ἀποθνήσκοντας, φρονήματός τε τοσούτου, Περίσθενες, ἐγὼ δικαίως ἐφεισάμην, σύ τε πάνθ', ὅσα μετὰ τούτων ἔλαβες, ὅτε ἡλίσκοντο, μεταπεμψάμενος αὐτῶν τοὺς ἀναγκαίους ἀπόδος, ἵνα περὶ μηδενὸς ὡς ἠδικημέναι μέμψωνται.

ις΄. ΑΝΔΡΟΚΛΕΙ.

Κἀγὼ μὲν ἐσπουδασμένως ἐπέσταλκα Στησιχόρῳ, μηδὲν ἀχθεσθῆναι περὶ τῆς διαβολῆς, ἣν κατ' αὐτοῦ πεποίηνται

Peristheni, propter solam responsionem mulierum Phalarin abstinuisse a puniendo. Laudatur saepe a veteribus τὸ εὐγενὲς in oratione. Apud *Longinum* Sect. XLII. 9. ὅσα εὐγενεῖς a καὶ ὑψηλοὺς ἐργάζεται τοὺς λόγους, contraria sunt iis, quae ταπεινοὺς ποιεῖ καὶ ἀσχήμονας. In *Stobaeo* quod est, δι' εὐγενείας ὑπερβάλλουσαν ἀπόκρισιν, ferri nequit, nisi scribitur εὐγενείᾳ ὑπερβάλλουσαν ἀ. ut ὑπερβάλλειν τῇ μοχθηρίᾳ in *Aristoph.* Plut. 109. et similia. [Cf. infra ad Epist. 38. p. 156, 91. qui locus facit, ut hic prope praeferam quod habet Stobaeus. *G. H. S.*] sed malo alterum. Quae post ἀπόκρισιν sententiae supplendae gratia adduntur a *Stobaeo*, οὐδὲν πρὸς ἐμοῦ πεπόνθασι, auctoris nostri non sunt, qui ex antecedentibus repeti voluit ὑφηρημα τῆς ὀργῆς.

5. Συνορμῆσαι] Sic Lugd. A. B. Angl. et Burm. consentiente *Stobaeo*. reliqui libri συνορμηθῆναι; atque ita marg. Lugd. A. et Angl. meliores libros se- b cutus sum. Infra ἀντὶ ποίας ἀδικίας scripsi pro ἀντὶ ποίας δὲ ἀδ. cum *Stobaeo* et MSS. omnibus, excepto recentissimo Lugd. C. ubi, sicut in editis, additum δέ. Ad sententiam quod attinet, ovum ovo vix similius, quam haec illis *Aelian.* l. II. c. IV. p. 76. Ὁ Μελάνιππος ἧκεν ἐπὶ τὸν Φάλαριν, καὶ ὡμολόγησεν οὐ μόνον κοινωνὸς εἶναι τῷ Χαρίτωνι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἄρξαι τῆς ἐπιβουλῆς. Τοῦ δὲ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν, κ. τ. λ.

7. Ὑπολαμβάνειν] Pro ὑπολαμβάνειν *Stob.* εἶναι; atque sic

sponsionem, magis etiam mirabere. Interrogatae enim a me, an insidiarum cum viris fuerint consciae, non solum fassae sunt, sed etiam una tyranni interficiendi impetum cepisse. Pro qua iniuria, inquiente me, sive maiore, sive minore, vobis a me facta? Privata nulla, sed publica, responderunt: nam publicam iniuriam existimare, in servitutem adducere liberas civitates. Quomodo igitur, rursus quaerente, poenas mihi solveritis odii dignas? Moriendo, subiecerunt. Vivere autem ratus, non mori, qui cum tali virtute moriantur, tantae animi elationi, Peristhenes, et ego iure peperci, et tu, quaecunque cum iis accepisti, quum caperentur, arcessitis earum necessariis, redde, ut nulla de re, tanquam iniuriam passae, querantur.

XVI. ANDROCLI.

Et ego studiose scripsi Stesichoro, ne quid solicitudinis haberent de calumnia, quam adversus eum instruxerunt

Burm. et marg. Lugd. A. et
81 Angl. Fortasse scripserat noster,
a κοινὴν γὰρ ἀδικίαν ὑπολαμβάνειν εἶναι τὸ κ. ut ep. LX. Ὑμᾶς — οὔτε μικροπρεπεστέρους ἔσεσθαι Γελώων ὑπολαμβάνω. Sed sine εἶναι ep. CXXXV. Τὴν ἀοίκητον ἐρημίαν — αἱρετωτέραν ὑπολαμβάνω. quare nihil muto.

9. Ἀποτίσαιτ' ἄν μοι] Revocavi veterem scripturam, quam repraesentant libri editi plerique, ἀποτίσαιτ' ἄν μοι, consentientibus Lugd. B. C. Pal. In reliquis est ἀποτίσαιντ' ἄν μ. quomodo etiam edidit *Boyleus*, editionem *Commelinianam* forte secutus: male. Marg. Ald. habet ἀποτίσαντ' ἄν μ. Oratio directa ad mulieres est, ut ante:
b Ἀντὶ ποίας ἀδικίας — εἰς ὑμᾶς ἐξ ἐμοῦ γενομένης. Quod antecedit ἐπανερομένου, pro ἐπανερομένου μου, est e codd. Lugd. A. Angl. et Pal. in reliquis additur μου. [Pronomen restitui. Praeterea interpunctione mutata τοιγάρτοι iunxi antecedentibus, cum Lennepius retulisset ad πάλιν ἐπ. Positum autem particulae sane insolentem in tali quidem scriptore nemo mirabitur. Cf. quae de particulis καὶ γὰρ monui ad Tryphiodorum Wernickii p. 23. *G. H. S.*]

10. Ζῆν δὲ, οὐ τεθνάναι, κρίνας —] *Euripidis* est, Τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν; sed sententia diversa. vid. *Plat.* Gorg. p. 556. C.

12. Ἐγὼ δικαίως ἐ.] Scribitur vulgo, ἐγώ τε δ. ἐ. male. nam aut legendum ἔγωγε δ. ἐ. aut ἐγὼ δ. ἐ. quorum hoc cum Lugd. B. et Burm. in orationis contextu expressi. Si quis liber scriptus haberet φρονήματος τοσούτου, Π. ἐγώ τε δ. ἐ. hoc anteferrem.

πρός με οἱ περὶ Εὔβουλον, καὶ σὺ δὲ δός μοι ταύτην τὴν
χάριν, ἀνάδοχος αὐτῷ γενόμενος περὶ τοῦ μηδὲν ἐμὲ πονη-
82 ρὸν κατ' αὐτοῦ πεπιστευκέναι. μᾶλλον γὰρ ἂν πεισθείην,
ὡς τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ἐπεβουλεύθην ὑπ' αὐτῶν, ὅπερ ὡμολο-

82 21. Ὡς τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ἐπεβουλεύθην ὑπ' αὐτῶν] Quod in Angl. Med. A. B. Lugd. C. et marg. Lugd. A. est, ἀρχὴν νὴ Δία, non dubito, quin ortum sit ex οὐδὲ, repetita vocis ἀρχὴν postrema litera, hic saltem necessarium οὐδέ. Parum autem refert, sive τὴν ἀρχὴν οὐδὲ, ut alii, sive, ut alii libri habent, ἀρχὴν οὐδὲ scribatur: quare in hoc antiquiores codices, Lugd. A. Angl. Pal. nec non Burm. et plerosque libros editos secutus sum. Ad ipsam loquendi rationem quod attinet, male τὴν ἀρχὴν οὐδὲ reddiderunt, *initio non*, cum necessario deberent, *omnino non*. Quod non monerem, nisi ab hoc *scopulo* (quem vocat *Hemsterhusius* ad *Lucian.* t. I. Nigr. p. 66.) *interpretum* viros doctissimos etiamnum viderem haud ita sibi posse cavere, ut non aliquando ad eum offendant. Cum enim τὴν ἀρχὴν vel ἀρχὴν promiscue modo *omnino* modo *initio* significare posse opinentur, et quisque soleat, quod sententiae magis congruum videatur, eligere, nonnunquam fit, ut, dum alios reprehendant, deteriora sequantur ipsi. Id autem certum videtur, veteres nusquam τὴν ἀρχὴν vel ἀρχὴν pro *omnino* posuisse, nisi simul propriae potestatis habita ratione. Ut, quum dicunt, aliquid τὴν ἀρχὴν οὐδὲ, *omnino non*, factum esse, hoc dicunt, quasi id ne *inceptum quidem* intelligi velint, contrario modo, atque aliquid εἰς τέλος, *omnino*, fieri dicitur, de quo ad Ep. XXXVIII. Cernitur id in centenis locis, ubi huius formae usus; ut in *Platonis* Amat. p. 96. F. — πρᾶγμα —, ὃ μὴ εἰδείη τις τὴν ἀρχὴν ὅ τι ἐστιν. Gorg. p. 326. D. ὁ μηδὲ κάμνων ἀρχὴν, cet. quae, ab interpretibus Latinis non intellecta, commode redduntur per *omnino non*. Atque eadem ratio constans reliquorum omnium est, ubi particula negans voci ἀρχὴν additur. Cuius generis exempla in scriptis antiquiorum Atticorum b pauciora, apud *Herodotum* et reliquos Graecos inveniuntur longe plurima. Non alia ratio eorum est, licet rariora sint exempla, in quibus loco particulae negantis sive interrogatio, sive prohibitio, sive aliud simile orationem efficit negantem. Ita *Plato* Lys. p. 504. D. *Πῶς οὖν οἱ ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἡμῖν φίλοι ἔσονται τὴν ἀρχήν*; interrogando efficit, ut intelligatur — *φίλοι οὐκ ἔσονται τὴν ἀρχὴν*, *omnino non erunt*. *Lysias* Or. pro Mil. p. 162. *Οἱ δὲ μετὰ Κτησικλέους τοῦ ἄρχοντος*, inquit, *ἀπαγγείλαντος τινὸς, ὡς ἐγὼ λοιδοροῖμι, τοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος, ἐάν τις ἀρχὴν ἐν συνεδρίῳ λοιδορῇ, παρὰ τὸν νόμον ζημιῶσαι ἠξίωσαν*. Recte doctissimus *Taylorus*, argumento e iurisprudentia Attica ducto, ἀρχὴν ostendit hic non *magistratum*, sed *omnino* valere; si causam vocis ἀρχὴν perspexisset, potuisset addere, ἀρχὴν non *magistratum* (quando τὴν ἀρχὴν fuisset scribendum), sed *omnino* reddendum esse, quia, antecedente ἀπαγορεύοντος, in verbis legis lateat ἀρχὴν οὐδ' ἐν συνεδρίῳ λοιδορεῖν. Verba

apud me Eubuli socii, et tu hanc mihi fac gratiam, ut sponsor ei sis, nihil me mali adversus eum credidisse. Prius enim persuasum haberem, me nullis omnino insidiis ab iis petitum, quod confessi sunt, quam propter illius carmi-

παρὰ τὸν νόμον, quae vulgo, ut opinor, male antecedentibus iunguntur, transposita interpunctionis nota, ad sequentia ζημιῶσαι ἠξίωσαν retuli. Cum lex haberet τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ λοιδοροῦντας ζημιοῦν, is autem, cuius agitur causa, ne quidem ingressus fuisset εἰς τὸ ἀρχεῖον, οἱ μετὰ Κτησικλέους — παρὰ τὸν νόμον ζημιῶσαι ἠξίωσαν. Ad idem genus porro pertinet, licet dissimili paullum ratione, quod est in *Heliodori* l. IX. p. 409. Ὀργὴν τὸ πρᾶγμα ποιησάμενος (ὁ Ὑδάσπης), εἰ τὴν ἀρχὴν ὅλως ἀντιστῆναι διενοήθησαν, ἀλλὰ μὴ τὴν πρώτην (sic lego e cod. Pal. pro παρὰ τὴν πρώτην. vid. *Aristoph.* Thesmoph. 669.) ἑκοντὶ φέροντες αὐτοὺς ἐνεχείρησαν. Cogitavit is, Hydaspen exspectasse, Syenitas, de qui-
83 bus loquitur, τὴν ἀρχὴν οὐδὲ
a restituros: ubi, quod additur ὅλως, plane otiosum, facile abesse potest. Atque haec quidem rariora. Propius ad primum genus accedit illud *Heliodori* l. IV. p. 180. Τὸ μὲν ἀπείρατον γενέσθαι τὴν ἀρχὴν ἔρωτος εὐδαιμονί. quod idem atque Τὸ μὲν μὴ πεῖραν ἔχειν τὴν ἀρχὴν ἔρωτος, id est, *omnino imperitum esse*, cet. Atque ita ubique, ubi τὴν ἀρχὴν sive cum negatione, sive in oratione negante aut privante ponitur, per *omnino* reddendum. E contrario, quaecunque aientia aut horum similia sunt, in iis omnibus semper *in initio*, *primum*, vel simile sonat. In rem *Herodoti* locus l. VIII. p. 674. D. Ὅντινα μὲν τρόπον ἀρχὴν, ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι. ubi, si ἀρχὴν posteriori parti adiungas, ἀρχὴν οὐκ erit *omnino non*, sin priori, verba, Ὅντινα τρόπον ἀρχὴν, sonabunt, *quomodo in initio*, ut reddendum esse monuerunt *Wesselingius* et *Valckenarius*, quod infra respondeat τέλος. vid. not. p. 679. Non alia ratione accipiendum esse in *Herod.* l. VIII. p. 576. D. El (ubi ab omnibus *omnino* redditur) ipse orationis docet contextus: Οἱ στασιῶταί σφι γενόμενοι ἐπεβούλευον θάνατον Στράττι —, ἐόντες ἀρχὴν ἑπτά· ἐπιβουλεύοντες δὲ ὡς φανεροὶ ἐγένοντο, ἐξενείκαντος τὴν ἐπιχείρησιν ἑνὸς τῶν μετεχόντων, οὕτω δὴ οἱ λοιποὶ ἓξ ἐόντες ὑπεξέσχον ἐκ τῆς Χίου. — dicit, eos, qui insidias struerent Stratti, *initio* vel *primum* septem fuisse; consilio vero patefacto ab uno eorum, reliquos, qui aufugerent, sex fuisse. Similia qui desideret, inspiciat *Herod.* l. I. p. 40. C. l. II. p. 166. E. IV. p. 313. B. *Plat.* Conv. p. 1185. D. *Conon.* Narr. I. ap. *Phot.* p. 423. cet. in uno et altero quorum, ἀρχὴν — sive proprie *in initio* reddas, sive *olim*, parum refert (vid. quae eam in rem notavit *Lud. Abresch.* Dil. Thucyd. p. 714. et eum secutus *Wessel.* ad *Herod.* b
p. 44.): si modo teneatur, non esse pro *omnino* accipiendum. Sufficerent haec ad usum vocis ἀρχὴν illustrandum, nisi restarent loca quaedam, quae sententiae nostrae obesse nonnullis videbuntur fortassis. Ut apud *Laertium* l. IV. 51. Οὗτος (ὁ Βίων) τὴν ἀρχὴν μὲν παρῃτεῖτο τὰ Ἀκαδημαϊκὰ, καθ' ὃν χρό-

84 γήρασιν, ἢ ὡς διὰ τὰς ἐκείνου ποιήσεις, ἀλλ' οὐ διὰ τὰς ἰδίας κακουργίας εἴησαν ἐπιβεβουλευκότες.

ιζ΄. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι. 25

Σὺ περὶ ἡμῶν, ὦ Στησίχορε, μηδὲν μήτε ἐν ᾠδαῖς μήτε ἄλλοθί που λέγε· οὐδὲν γὰρ βούλομαι μᾶλλον ἢ σιωπᾶσθαι

νου ἤκουε Κράτητος· εἶτ' ἀνείλετο τὴν Κυνικὴν ἀγωγὴν ——. Sed disputare nolo, debeatne τὴν ἀρχὴν παραιτήσασθαι reddi per *in initio*, an per *omnino aspernari*, ut putat *Fabricius* Bibl. Gr. vol. II. p. 54. cum particula εἶτα, quae antecedenti τὴν ἀρχὴν respondet, manifesto doceat, τὴν ἀρχὴν hic sonare *in initio*. Id autem mirum mihi videtur, quomodo dici sive *initio* sive *omnino aspernatus* τὰ Ἀκαδημαϊκὰ Bion possit tum, cum audiret Cratetem, qui Academicus esset; ne dicam, in hoc quoque secum met pugnare *Laertium*, quod, cum inter Academicos, et quidem, ut supra l. IV. §. 23. ait, inter Cratetis discipulos ἐλλογίμους numeret Βίωνα τὸν Βορυσθενίτην, ὕστερον δὲ Θεοδώρειον — ἐπικαλούμενον, hic ita de eo loquatur, quasi nunquam inter Academicos fuisset. Haud dubie vitium inest in verbo παρῃτεῖτο, sic corrigendum fortassis: Οὗτος τὴν ἀρχὴν μὲν ἐπενηρεῖτο τὰ Ἀκαδημαϊκά, καθ' ὃν χρόνον ἤκουε Κράτητος· εἶτ' ἀνείλετο —— Conf. nostrum ep. XI. Sic οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπανῃρημένοι *monachi* dicuntur a scriptoribus ecclesiasticis, notante *Hemsterh.* ad Luc. Tim. p. 154. Tum autem τὴν ἀρχὴν necessario reddendum *initio*. Habes Bionem, initio Academica sectatum, discipulum Cratetis, atque eo nomine merito inter Academicos relatum a *Laertio*; de quo dubitasse *Fabricius* l. c. videtur: dein autem, relicta Academia, ad alia studia conversum et Theodoreum factum. Quae haud dubie causa 84 a est, cur inter Academicos a *Cicerone* non numeratur: quod si perspexisset *Aldobrandinus* ad *Laert.* IV. 46. huius silentium non obiecisset *Laertio*. Subiicio *Herodoti* l. I. p. 4. E. Ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ μηχανήσομαι οὕτω, ὥστε ——; ubi alii *principio*, alii *omnino* reddunt; neutrum bene. dicitur enim ἀρχὴν μηχανᾶσθαι fere, ut ab *Achille Tatio* l. II. p. 73. Ἀρχὴν δὲ ἐγώ σοι παρέξω. Ipse *Herodotus* in eodem, quo ante, negotio versans p. 6. A. suum ἀρχὴν explicat per ὁρμήν, dum, Ἐκ τοῦ αὐτοῦ μὲν χωρίου, inquit, ἡ ὁρμὴ ἔσται, ὅθενπερ —. Magis huc pertinere forfasse nonnullis videbitur hoc *Lysiae* Or. c. Eratosth. p. 192. Πάντως δὲ τὴν μὲν πόλιν γενέσθαι τὴν ἀρχὴν δεῖσθαι χρημάτων. quae manifesto mendosa si, quemadmodum *Taylorus* voluit, emaculanda sunt et reddenda, corruit, quidquid de usu vocis ἀρχὴν disserui: legendum enim putat ille πάντας δὲ αἰσθέσθαι, τὴν μὲν πολιτείαν ἀρχὴν δεῖσθαι χρημάτων, ibique ἀρχὴν sonare *omnino*. Quod ut multis refellatur, opus non est: neminem enim fore opinor, qui non cum b *Marklando* Conj. in *Lys.* p. 559. malit, Πάντως δὲ τὴν μὲν πόλιν πένεσθαι, τὴν δ' ἀρχὴν δεῖσθαι χρημάτων. ubi τὴν ἀρχὴν recte

na, non autem propter suam ipsorum malitiam insidiatos esse

XVII. STESICHORO.

Tu de nobis, Stesichore, nihil, neque in carminibus, neque alibi, dic: nihil enim malo, quam taceri res nostras.

reddit ille *imperium, magistratus*: quemadmodum etiam accipiendum esset in *Lys.* Or. pro Mil. p. 166. si recte legeretur, *ζημιώσαντες ὡς τὴν ἀρχὴν λοιδοροῦντα·* nam nec *initio* reddi sententia, nec *omnino*, vocis ratio a me explicata, nec alterutrum res ipsa, de qua sermo est, patitur. Recte autem hanc postulare *ἐν ἀρχείῳ* monuit doctissimus *Taylorus.* Apud *Alciphron.* l. III. ep. LII. p. 396. ubi, *Καὶ ἤδη*, inquit, *αὐτοῖς ἡ πρᾶξις εἰς τὴν ἀρχὴν προκεχώρηκε*, erunt fortasse, qui *εἰς τὴν ἀρχὴν* pro *omnino* accipi posse putet, ut in hoc *Pausaniae* Lacon. p. 274. *Οὕτως οὐδὲ ἐγχωροῦν ἐστιν ἐς ἀρχήν.* Sed in hoc additum *οὐδὲ* efficit, ut sonet *omnino non*; sicut, mutata structura, in *Lucian.* tom. II. de Paras. p. 878. *Ἀγνοεῖς, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παράσιτός ἐστιν; οὗτος, ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ omnino non* valet. In illo, si vel *omnino* reddi posset, tamen id respue-
85 ret sententia. Multo minus de
a *initio* cogitandum: quare vel cum *Berglero* scribendum *ἐς τὴν ἀκμὴν*, vel, quod ego malo, *εἰς τὴν ἁρπαγήν.* hoc enim exigere potissimum videtur id, quod subiicitur, *τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη καθ' ἓν ὡς ἐπέμφωρα λαμβάνουσι, κ. τ. λ.* Transeo ad haec *Athenaei* l. XV. p. 675. F. *Περὶ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στεφάνου, τίς ἐστι τὴν ἄνθην, πολλὰ ἀναζητήσας, — ἐνέτυχον ὀψέ ποτε Πολυχάρμου — βίβλῳ περὶ Ἀφροδίτης.* Recte, si verba spectes, *Casaubonus*, vir summus, p. 956. pro *τὴν ἄνθην* reponit *τὴν ἀρχήν*; sed, dum antecedentibus iungit, *τίς ἐστι τὴν ἀρχὴν*, idque reddit, *qualis omnino sit*, a vero aberrat. distinguendum enim hoc modo: *Περὶ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στεφάνου, τίς ἐστι, τὴν ἀρχὴν πολλὰ ἀναζητήσας, — ἐνέτυχον ὀψέ ποτε —*, i. e. *Cum* (*initio* vel) *primum multum inquisivi, incidi tandem —*. respondent inter se *τὴν ἀρχὴν* et *ὀψέ ποτε*; ut supra *ἀρχὴν* et *τέλος*, *ἀρχὴν* et *εἶτα*; atque ita *ἀρχὴν* et *νῦν* in *Aristaeneti* l. II. ep. III. p. 204. *Σὲ γὰρ — χρὴ — μὴ μόνον τὴν ἀρχὴν ἐσπουδακέναι τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ νῦν αὐτὸν σαλεύοντα διορθοῦσθαι.* ubi recte reddunt *in initio*: nec enim, b
quod antecedit, *μὴ* ad *τὴν ἀρχὴν* pertinet. Restat minime omnium praetermittendus *Apollonii Tyanensis* locus ep. XLIV. *Ἐπεὶ πῶς ἄν μου κατεγινώσκετε; χαλεπὴν κατάγνωσιν, ὑπομνήσεως τὴν ἀρχὴν δεομένων, περὶ ὧν μόνων οὐδὲ τῶν ἀμαθεστάτων ἄν τις περιμείνειε διδαχθῆναι· λέγω δὲ πατρίδος τε καὶ ἀδελφῶν.* Habes *τὴν ἀρχὴν* in oratione aiente pro *omnino*: neque enim per *initio* reddi sententia patitur. Sed requiritur *omnino non*; adeoque legendum: *Ἐπεὶ πῶς ἄν μου κατεγινώσκετε χαλεπὴν κατάγνωσιν, ὑπομνήσεως τὴν ἀρχὴν οὐ* (vel *οὐδὲ*) *δεομένων*, i. e.

τὰ ἡμέτερα. τῶν δὲ ἄλλων φθόνος οὐδεὶς, ὑπὲρ ὅσων ἂν αὐτός τε κατὰ σαυτὸν ἐθέλῃς κἀπὶ νοῦν ἄγῃ τὸ δαιμόνιον. πολιτείαν δὲ φεῦγε μάλιστα πάντων, ἡμᾶς ὁρῶν, ὅς, ἡνίκα μακαριστὸς εἶναι ἐδόκουν πᾶσιν, ἐπὶ τούτοις ἐμαυτῷ σύνοιδα μάλιστα ἀνιωμένῳ. εἰ δ' ἐγώ σοι κατ' ἐμαυτὸν εἰκότα πάσχειν φαίνομαι, μοναρχίας ὀρεχθεὶς ἑκὼν, ὑπὲρ πατρίδος
86 δὲ σοὶ πολιτευομένῳ καὶ δημοκρατίας οὐδὲν ἀπαντήσεσθαι δυσχερὲς οἴει, τὸ μὲν καθ' ἡμᾶς ἄφες νῦν, εἰς δὲ σαυτὸν ἀτενὲς βλέψον, ὦ Στησίχορε, καὶ κατανόησον· οὐ γὰρ ὑπὲρ βελτιόνων, τὶς οὐδὲ καθαρωτέραν ὁδὸν σοῦ βαδίσας ἥψατο πολιτείας· ἀλλ' ὅμως λόγισαι κατὰ σαυτὸν, οἷα μὲν πρὸ τούτων ἔπαθες, οἷα δ' ἐμέλλησας παθεῖν, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐχθρὸς ἤμην ἐγώ. καίτοι καλόν γε, κἂν εὐροῇ τις καὶ κατ'

eorum, quae admoneri omnino opus non sit (patriam puta et fratres). Nihil itaque in hoc loco, quod a consueta, quam monstravi, loquendi via recedat; nec puto, usquam repertum iri: quidquid autem huius sit, ei vel commoda interpretatione vel emendatione succurrendum esse.

28. Ὑπὲρ ὅσων ἂν ἐθέλῃς κἀπὶ νοῦν ἄγει —] Confer quae de modorum varietate notarunt *D'Orvill.* ad *Charit.* l. I. c. XII. p. 132. et *Lud. Abresch* Anim. ad *Aeschyl.* l. I. c. XVI. p. 104. [Indicativus cum hic tolerari non possit, dedi coniunctivum. *G. H. S.*]

86 a 36. *Καὶ κατανόησον*] Male antecedentes editores maioris interpunctionis notam posuerunt post *κατανόησον*, nulla habita interpositionis ratione. Voluit auctor, *καὶ κατανόησον* (*οὐ γὰρ — ἥψατο πολιτείας*) *οἷα μὲν — ἔπαθες*, in loco verbi *κατανόησον*, repetiti post interpositionem, perspicuitatis caussa positis *ἀλλ' ὅμως λόγισαι* —. [Pro commate, quod in Lennepiana est post *κατανόησον*, posui colon. *G. H. S.*] Mox *πρὸ τούτων*, ab interpretibus redditum *antehac*, pro *ὑπὲρ τούτων* est, *πατρίδος* puta *καὶ δημοκρατίας*. Usum praepositionis in Comm. ad *Homerum* variis locis notavit *Eustathius*.

[37. ὁδόν. V. Hemsterhusiana in Commentar. ad Aristophan. VII. 1. p. 116. *G. H. S.*]

40. *Κἂν εὐροῇ τις καὶ κατ' οὖρον φέρηται π. τ. τ.*] *Stephanus* Th. L. Gr. t. III, p. 682. D. reddit *Licet res ad vota fortunae benignitate succedant*; si sententiam spectes, recte. Propria fere Stoicorum sunt *εὔρους*, *εὔροια*, *εὐροεῖν*, in *εὐδαιμονίας* descriptione. vid. *Menag.* ad *Laert.* VII. §. 88. p. 298. *Gatak.* ad *M. Anton.* l. II. §. 5. l. V. §. 34. et *Upton.* Ind. *Arrian.* Epict. v. *Εὐροέω*. Generatim autem, *quidquid prospere cedat, in eo εὐροῆσαι frequens esse solere*, docuit clarissimus *Wesselingius* ad *Diod. Sic.* l. II. p. 156. l. 39. *Εὔροιαν πραγμάτων* et similia dixisse *Polybium* et *Plutarchum*, idem ostendit ibid. ad l. XX. p. 429. l. 75. Atque ad hanc rationem *Clearchi* apud *Athenaeum* l. XII. p. 524. C.

De aliis, non est, quod vetem, de quibus et ipse per te velis, et mentem iniicit deus. Rempublicam vero fuge maxime omnium, ac nos vide, qui, quum beatissimus esse videbar omnibus, hoc mihimet conscius sum gravissimae maestitiae illatae. Quod si tibi ego quod ad me probabilia pati videor, quum tyrannidem appetiverim voluntariam, pro patria vero tibi rempublicam gerenti et populari statu nihil molesti eventurum putas: res nostras mitte nunc, Stesichore, ac, tuimet ipsius contemplatione defixus, considera: neque enim pro melioribus aliquis neque viam ingressus aequiorem attigit rempublicam: verumtamen reputa tecum, qualia pro his passus sis, et qualia fuisses passurus, nisi talis hostis fuissem ego. Atqui pulchrum est, etiamsi

verba male distincta accipio: *Μόνον δὲ νόμοις κοινοῖς πρῶτον ἔθνος ἐχρήσατο τὸ Σκυθῶν, εἶτα πάλιν ἐγένοντο πάντων ἀθλιώτατοι* (leg. *ἀγριώτατοι*. vid. *Strabon*. l. VII. p. 458. A.) *βροτῶν*
b *διὰ τὴν ὕβριν. ἐτρύφησαν μὲν γὰρ, ὡς οὐδένες ἕτεροι, τῶν πάντων εὐροίας* (vulgo, ὡ. ο. ἕτεροι τῶν πάντων, εὐροίας) *καὶ πλούτου καὶ τῆς λοιπῆς αὐτοὺς χορηγίας κατασχούσης*. Sicut autem *ὁ βίος, τὰ πράγματα*, cet. sic ii ipsi, quorum, ut ait *Seneca* ep. cxx. *Vita secundo defluit cursu*, *εὐροῆσαι* a Stoicis dicuntur. In Epict. *Arrian*. l. II. c. xix. p. 290. iungit *ἐλευθέρους, εὐροοῦντας, εὐδαιμονοῦντας*, et passim alibi. Convenit nostrum *κἂν εὐροῇ τις*. Alia longe virtute, puto, veteres *εὔρουν* et *εὔροιαν* dixerunt. Nota sunt *Homerica*, *ποταμὸς ἐΰῤῥοος*, et similia. vid. not. ad *Hesych*. v. *Εὔροον*, *Ἐϋῤῥείταο* et *Ἐϋῤῥεῖος*. Apud *Hippocrat*. Aphor. II. 9. quid sit *τὰ σώματα εὔροα ποιέειν*, docet *Galenus*, notante *Foesio*, Oec. Hipp. v. *Εὔρουν*. In l. VI. de Legg. p. 873. D. *Plato τοὺς ἀστυνόμους* vult *ὑδάτων τῶν ἐκ Διὸς εὐροίας — ἐπιμελεῖσθαι*. et l. VII. p. 876. D. *Ἡ δὲ παιδοποιΐα*, inquit, — *δεκέτις ἔστω* —, *ὅταν εὔροια ᾖ τῆς γενέσεως· ἂν δὲ ἄγονοι* —. Ad flumen orationis idem transtulit in Phaedr. p. 1216. E. *Παρὰ τὸ εἰωθὸς εὔροιά τίς σε εἴληφε*. quem usum apud *Synesium* quoque notavit *Wessel*. l. c. Reperitur quidem *εὐροεῖν* de *rebus ad voluntatem fluentibus* in *Aeschyli* Pers. 603. sed ab eo profectum esse, nedum ista virtute, valde dubito. Verba haec sunt: *Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης*. Ubi praeterquam quod *εὐροεῖν* ista potestate ceteroquin antiquioribus incognitum fuisse videtur, id inprimis offendit, 87
quod, qui modo *εὐροεῖν*, mox, a
genere translationis mutato, *οὐρίζειν* dicitur *ὁ δαίμων*. Suspicor verbum notius *ΕΥΡΟΗι* unica litera praetermissa in minus noti *ΟΥΡΙΣΗι* locum substitutum esse. tum autem elegans repetitio est verborum *οὐρίσῃ* et *οὐριεῖν*. Loca *Aeschyli*, ubi id verbum, ut et copulatum

88 οὖρον φέρηται παρὰ τῆς τύχης, μὴ πάντα ποιεῖν αὐτὸν ἐπὶ τῇ τύχῃ. καὶ γὰρ σὺ νῦν αὐτὸς, οὔτε τύραννος Ἱμεραίων, οὔτε ἐχθρὸς πᾶσιν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ' ἐν πολίταις καὶ φίλοις, ὡς ἐνόμιζες αὐτὸς, δι' οὓς ἐχθροὺς ἔσχες ἡμᾶς, κἀγὼ μὲν οὐκ ἂν τυραννήσας, παρόν μοι νῦν αὐτῶν διὰ σὲ καὶ σοῦ στοχαζόμενος, ἀλλ' ὅμως λόγισαι κατανοήσας,

ἐπουρίζειν, reperitur, in medium attulit clarissimus *Lud. Abresch.* Anim. ad *Aeschyl.* l. I. c. xxx. p. 217. vid. etiam *Budaeus* C. L. Gr. p. 850. et *H. Stephanus* Th. L. Gr. tom. II. p. 1497. G. cet. Unum Platonis locum pluribus hic describi non, ut opinor, aegre feret lector, si gravi eum vulnere sanatum a me viderit. Δεῖ ἄρα (inquit Socrates Alcib. II. p. 457. B.) καὶ πόλιν καὶ ψυχὴν τὴν μέλλουσαν ὀρθῶς βιώσεσθαι ταύτης τῆς ἐπιστήμης ἀντέχεσθαι ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἀσθενοῦντα ἰατροῦ ἤ τινος κυβερνήτου τὸν ἀσφαλῶς μέλλοντα πλεῖν. ὅσῳπερ ἂν μὴ πρότερον ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς. ἄνευ γὰρ ταύτης, ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν, ἢ σώματος ῥώμην, ἢ καὶ ἄλλό τι τῶν τοιούτων, τοσούτῳ μείζω ἁμαρτήματα ἀπ' αὐτῶν ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὡς ἔοικε, γίγνεσθαι. Habes ab ὅσῳπερ ad τοσούτῳ non nisi membra male iuncta, et quae nullo modo cohaerere possint. Certum est, inter se respondere ὅσῳπερ et τοσούτῳ. tum autem ferri nequit ἂν μὴ πρότερον. pertinet enim ἐπουρίσῃ ad illa, ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν, κ. τ. λ. nec patitur id, ut interponatur ἄνευ γὰρ ταύτης. Scribo autem pro μὴ πρότερον parva mutatione λαμπρότερον,
b quando, si pro γὰρ ponetur γε, sic saltem cohaerere verba poterunt: ὅσῳπερ ἂν λαμπρότερον ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς, ἄνευ γε ταύτης (ἐπιστήμης), ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν, —— τοσούτῳ μείζω, κ. τ. λ. Sed tum in verbis ὅσῳπερ ἂν —, ut antecedentibus apte iungantur, particulam γὰρ vel simile requiri apparet; nec parum loci concinnitati obest illud ἄνευ γε ταύτης sic interpositum. Verbis igitur ἄνευ γὰρ ταύτης solummodo transpositis, sic a *Platone* scriptum fuisse opinor: Ἄνευ γὰρ ταύτης (ἐπιστήμης) ὅσῳπερ ἂν λαμπρότερον ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν, ἢ σώματος ῥώμην, ἢ καὶ ἄλλό τι τῶν τοιούτων, τοσούτῳ μείζω ἁμαρτήματα ἀπ' αὐτῶν ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὡς ἔοικε, γίγνεσθαι. Vocabulum λαμπρότερον quin conveniat huic loco, nemo dubitabit, nisi nesciat, id cum de vento, tum de fortuna, vivendi ratione, aliis, frequenter usurpari. Ipsa οὔριος καὶ λαμπρὸς ἄνεμος iunguntur a *Polyb.* l. I. p. 63. Sed in viam. Sicut εὐροῇ, sic alterum κατ' οὖρον φέρηται inferioris scriptorem aetatis prodit: ne dicam de ταυτολογίᾳ, quam iam supra notavi ad ep. IV. p. 16. Solent quidem variae e re nautica sumtae loquendi formae in fortunae successus transferri a veteribus, ut a *Platone* Legg. VII. p. 896. C. πάντα ἡμῖν κατ' ὀρθὸν πλεῖ, *Anaxandrida* apud *Athenaeum* l. VI. p. 263. C. — τὸν γὰρ οἴακα στρέφει Δαίμων ἑκάστῳ,

probe fluant res alicuius et secundis ventis ferantur a fortuna, non omnia facere ipsum causa fortunae. Etenim ipse tu nunc, qui nec tyrannus Himerensium, nec hostis omnibus, sicut nos, sed in civibus et amicis, ut eos putabas, propter quos hostes habebas nos; et ego quidem, si tyrannus non essem, cum facultate mihi nunc data de iis per te et de te coniecturam faciam; verumtamen reputa

aliis: sed nihil simile nostri. Diversa sane ratione *Aeschyl.* Sept. c. Th. 696. *Ἴτω κατ' οὖ-*
88 *ρον κῦμα κωκυτοῦ λαχὸν — τὸ*
a *Λαΐου γένος.* 860. *Ἀλλὰ γόον, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον Ἐρέσσετ' —.* et Pers. 481. *Ναῶν δὲ ταγοὶ — Κατ' οὖρον — αἱροῦνται φυγήν.* E contrario ad illud prope accedit hoc *Lucian.* tom. II. Tox. p. 514. *Μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανακτοῦσιν (οἱ πολλοί).* Eiusdem generis sunt, cum quis *ἐξ οὐρίας πλεῖν*, vel *τὰ πράγματα ἐξ οὐρίας φέρεσθαί τινι*, similia, dicuntur: quae in scriptis Graecorum citerioris aetatis et Christianorum obviae sunt loquendi formae. Cum nostro fere convenit *Libanius* ep. DLXXX. *Ἀνάγκη τοὺς ἐμοὺς ἑταίρους ἐξ οὐρίων φέρεσθαι, τῆς Ἀθηνᾶς λυσιτελοῦντα πεμπούσης ἄνεμον.*

41. *Μὴ πάντα ποιεῖν α. ἐπὶ τῇ τύχῃ*] Redditur vulgo *fortunae committere*, vel simile, quod est *ἐπὶ τῇ τύχῃ ποιεῖσθαι.* vid. *Plutarch.* l. adv. Col. p. 1107. F. et *Lucian.* I. Pisc. 612. *Aretinus, Non omnia ad fortunae licentiam experiri.* Malo, *non*
b *omnia facere causa fortunae.* De forma loquendi, *πάντα ποιεῖν*, vid. ad ep. XLVIII.

42. *Ἀλλ' ἐν πολιτείαις καὶ φίλοις, ὡς ἐνόμιζες αὐτὸς*] Scribendum fortasse *ἐν πολίταις καὶ φίλοις. Aeschin.* ep. II. p. 206. B. *ἀπεστερημένοις — πολιτῶν καὶ φίλων.* adde *Liban.* ep. LXXI. et DLII. [Sine dubitatione dedi *πολίταις*. Compendium scribendi male lectum vulgatam peperit. v. Bast. Comment. Pal. p. 834. *G. H. S.*] Pro *ὡς ἐ. αὐτὸς* rectius legeretur *ὡς ἐνόμιζες αὐτοὺς (φίλους), δι' οὓς κ. τ. λ.* sed sine MSS, hic quidem mutare aliquid nolo.

44. *Κἀγὼ μὲν οὐκ ἂν τυραννήσας —*] *Graeca obscura sunt, nec plena opinor.* Haec *Naogeorgus.* Qui Phalarin fecerunt Latinum, nihil habent, quo eius expedias sententiam. Interpositio non dissimilis ei est, quam supra notavi hac epistola. Iungenda sunt, *Καὶ σὺ νῦν αὐτὸς ...... λόγισαι κατανοήσας, ...* Additur post interpositionem, ut supra, *ἀλλ' ὅμως.* Quae interponuntur verba, *κἀγὼ μὲν οὐκ ἂν τυραννήσας, παρόν μοι νῦν αὐτῶν διὰ σὲ καὶ σοῦ στοχαζόμενος*, de industria imperfecta reliquisse videtur auctor, ex iis, quae 89
subiiciuntur, supplenda. Cogi- a
tavit haud dubie hoc: *Κἀγὼ μὲν οὐκ ἂν τυραννήσας, παρόν μοι νῦν αὐτῶν διὰ σὲ καὶ σοῦ στοχαζόμενος, λογισαίμην κατανοήσας, πόσα ἄττα πέπονθα ὑπ' αὐτῶν. Equidem, si tyrannus non essem, quum facultate nunc mihi data de iis per te ac de te coniecturam faciam, cum animo meo reputarem, quanta passus sim ab iis.* In interpretatione Latina orationem ad Graecum exemplum composui.

πόσα ἄττα πέπονθας ὑπ' αὐτῶν. εἰ δὲ βούλει, τὸν ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀγαθὰ μὲν πλεῖστα πεπονθότα, κακὸν δὲ μηδὲν, μήτε μὴν ἀχαριστηθέντα, καθάπερ σὺ, σκέψαι· καὶ μάθοις ἂν, ὡς ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὅστις τῶν κοινῶν ἀφέμενος τῶν ἰδίων προέστηκεν, καὶ ὃς οὐκ ἄλλο τι οἴεται τὰ ἑαυτοῦ πράσσειν, ἀλλ' ἢ σκοπεῖν, ὅπως μάλιστα ἡσθήσεται.

90 ιη'. ΑΡΙΣΤΟΛΟΧΩι.

Εἰ τὸ Στησίχορον ἀδείας ἀξιωθῆναι παρ' ἡμῖν αἰχμάλωτόν ποτε γενόμενον ἐπαίρει σε κατ' ἐμοῦ γράφειν τραγῳ-

46. *Πόσα ἄττα*] Pro πόσα operarum vitio in ed. Bas. scriptum πᾶσα infecit quoque Aurel. Pro ἄττα *Boyleus* edit. Commelin. secutus edidit ἅττα; male. vid. not. ad *Thomam M.* v. Ἄττα. Vocem ab antiquis Atticis, *Platone*, aliis, usurpatam multi sophistarum mirum in modum affectarunt. ideo συνεχὲς τὸ ἄττα reprehendit in Lexiph. Sopolis ap. *Lucian.* t. II. p. 346. Vid. *Reitz.* ad *Luc.* t. III. Rhet. Pr. p. 17. et auctores ibi citatos.

48. *Ἀχαριστηθέντα*] Auctor Lexici rhetorici MS. quod Parisiis in bibliotheca regia descripsit *Ruhnkenius* meus, Ἀχαριστεῖν, inquit, τέτακται μὲν ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τοὺς εὖ παθόντας, ὅταν μὴ βούλωνται χάριν ἐκτίνειν τοῖς εὖ πεποιηκόσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χαρίζεσθαι μὴ θελόντων χρῶνται τῷ ἀχαριστεῖν. Quod priore loco ait ille, si ad citeriorum temporum scriptores Graecos referatur, verum esse opinor. ita *Plutarch.* Adv. Stoic. p. 1068. D. *Heliod.* VIII. p. 386. alii. Alterum magis placuisse antiquis videtur. vid. not. supra p. 13. atque ea virtute dictum hic quoque accipio, quia tanquam contraria ponuntur ἀγαθὰ μὲν πλεῖστα πεπονθότα, et κακὸν δὲ μηδὲν, μήτε μὴν ἀχαριστηθέντα.

50. *Τὸ ἑαυτοῦ πράσσειν*] In hanc sententiam multi conveniunt philosophorum. Inprimis conferri velim illud *Chrysippi* e libr. IV. de Vitis apud *Plutarch.* de Stoic. Rep. p. 1043. B. Οἴμαι γὰρ ἔγωγε τὸν φρόνιμον καὶ ἀπράγμονα εἶναι καὶ ὀλιγοπράγμονα, καὶ τὰ αὑτοῦ πράττειν ὁμοίως.

52. *ΑΡΙΣΤΟΛΟΧΩι*] Refertur hic Aristolochus ab *Hieron. Ragusa* inter poetas Siculos in Elog. Sic. n. XXXIII. Tragicum, sed confictum a nostro auctore, putat *Bentleius* in Diss. de Ep. Phal. et Resp. ad Boyl. Cens. XI. Hunc sequitur *Fabric.* Bibl. Gr. vol. I. p. 669. Summum, nihil aliud effici ex hac epistola potest, quam poetam, sed malum, fuisse. vid. not. infra ad l. 54. 90 a

54. *Ἐπαίρει σε κατ' ἐμοῦ γράφειν τραγῳδίας*] Silentio praetermittere scripturam antiquissimorum librorum, Lugd. A. et Angl. nolo, ubi est ἐπέρρωσέ σε. idem habet Pal. omisso σε. Quo fere fit, ut in quibusdam libris suspicer scriptum fuisse ἐπέῤῥωσέ σε — γράφειν: quomodo ep. L. legitur, Τὰ πολιτεύματά σου ... Τίμανδρε, καὶ ὁ πολὺς οἰκτισμὸς ... ἐπέῤῥωσε .. οὐδὲ βουλομένους τοὺς περὶ Κλ. ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ. et ep.

apud animum, quanta passus sis ab iis. Si vero vis, eum, qui a civibus bona quam plurima, mali nihil sit passus, cuique denegata gratia nulla, quemadmodum tu, considera: ac didiceris, hunc illum esse, qui, publicis missis, privatae suae rei praeest, quique nihil aliud suum agere putat, quam ut videat, quomodo maxime laetetur.

XVIII. ARISTOLOCHO.

Si Stesichoro, cum aliquando apud nos captivus esset, data venia te effert ad tragoedias in me scribendas, quasi

LVII. — *ἐπέῤῥωσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖσθαι παρὰ σοῦ.* Eliget lector, quod volet: ego cum plerisque libris servavi *ἐπαίρει*; de cuius verbi vi consule *Ruhnkenium* ad *Timaei* Lex. Plat. p. 87. Quod additur, *κατ' ἐμοῦ γράφειν τραγῳδίας*, quasi proprio nomine tragoedias voluisset noster, acceperunt omnes, qui hoc usi sunt loco. Tum autem iure merito a *Bentleio* Diss. de Ep. Ph. XI.
b reprehenditur noster, quod tragicum inducat, qui Phalarin, dum viveret, tragoediae fecerit argumentum. Opponit quidem *Boyleus* in sua Censura (Dr. Bentl. Diss. upon the Ep. of Phal. exam.) p. 180. 181. antiqui temporis, quam putat, consuetudinem; sed quo exitu, videbis in *Bentleii* Resp. ad B. Cens. XI. p. 160. Quamquam autem in illo facile assentior *Bentleio*, vocem *τραγῳδία* inter alia indicio esse operis commenticii et Phalaridi falso adscripti: in tanta tamen rerum omnium ignoratione eius auctorem fuisse versatum non puto, ut vivos etiam opinaretur argumento esse tragoediae posse. Quid ergo? non tragoedias, quae proprie dicuntur, cogitavit: sed dira quaecunque, quae in Phalarin, tanquam crudelissimum tyrannum, cum tragico quodam verborum apparatu scriberet iste Aristolochus; quo animo quoque ep. XCIII. *Τὰ ἀποτελέσματα*, inquit, *σοὶ δεινότερα πάσης τραγῳδίας φυλάξῃ μὴ γίνεσθαι.* Forma loquendi ex eo fere genere est, cuius haec apud *Achill. Tat.* l. VIII. p. 497. *Καὶ ἐπὶ τούτῳ πάνυ δεινῶς ἐσχετλίασεν, τύραννον ἀποκαλῶν με, καὶ ὅσα κατετραγῴδησέ μου.* quod hic verbis, id cum scripto factum significare vellet noster, non *κατατραγῳδεῖν μου*, vel *κατ' ἐμοῦ τραγῳδεῖν*, sed *κατ' ἐμοῦ τραγῳδίας γράφειν* dixit. Nec alia ratione accipiendum puto, quod legitur ep. XCIII. *Ἀλλ' ἔπη καὶ* 91
τραγῳδίας εἰς ἐμὲ γράφεις, ὡς a
ἀνιασόμενον. ubi, tametsi tanquam diversa carminum genera commemorari videantur *ἔπη καὶ τραγῳδίαι*, non aliae tamen cogitandae tragoediae sunt, quam quas supra descripsi: sive *τραγῳδίας* per se positum sic accipere, sive *ἔπη καὶ τραγῳδίας* velis pro *ἔπη τετραγῳδημένα.* Exstant, nisi fallor, eiusmodi tragoediarum exempla varia in his ipsis Epistolis; ut inter alia ep. XIII. *Λεγέτωσάν με μιαιφόνον, ἄθεον, ἐναγῆ, τύραννον.*

δίας, ὡς πᾶσι τοῖς ποιηταῖς ἡμέρως προσενεχθησομένου μου, πολὺ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνεις. οὐ γὰρ ἀποδέχομαι κοινότητι ποιητὰς, ἀλλὰ τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ποιητῶν, οὐδὲ τοὺς εἰς ἔχθραν ἐμοὶ καταστάντας, ἀλλὰ τοὺς γενναίους τῶν ἐχθρῶν. σὺ δὲ, κακὸς μὲν ποιητὴς, ἄναλκις δὲ ἐχθρὸς ὢν, καὶ κατ' ἀνδρείαν καὶ κατὰ δύναμιν ποιητικὴν Στησιχόρῳ σεαυτὸν προσεικάζεις. γνώσῃ δὲ τὴν τοῦ λεγομένου διαίρε-
92 σιν οὐκ εἰς μακρὰν, οὗ περὶ ὧν εἰς ἡμᾶς γράφεις, (πάντων γὰρ ἂν εἴην ἀψυχότατος, εἰ καὶ τῶν σῶν ἐπιστραφείην δραμάτων,) ἀλλ' ὅτι τοιοῦτος ὢν ἐχθρὸς καὶ ποιητὴς τῶν αὐτῶν σεαυτὸν καὶ Στησίχορον ἀξιοῖς.

ιθ΄. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Νικοκλῆς ὁ Συρακούσιος, (οὐκ ἀγνοεῖς δ' ἴσως, ὃν λέγω, διὰ γὰρ ἐπιφάνειαν οἰκείαν οὐκ ἔστι τῶν ἀγνοηθῆναι δυναμένων ὑπὸ Στησιχόρου,) γυναικὸς ἀποθανούσης αὐτῷ,

πολλοῖς πεφυρμένον καὶ ἀνηκέστοις μιάσμασι. Virtute diversa, sed constructione non dissimili, dictum, quod est in *Heliod.* l. II. p. 76. Σὺ δὲ καὶ διαπόντιος ἥκεις, ἑτέραν καθ' ἡμῶν σκηνὴν Ἀττικὴν καὶ ἐν Αἰγύπτῳ τραγῳδήσουσα. In Thesmoph. 91. quod dicit *Euripides*, Ὁτιὴ τραγῳδῶ καὶ κακῶς αὐτὰς (γυναῖκας) λέγω, eo morem hominis, tragoediis suis acerbius in genus muliebre invehentis, respicit comicus. [Veras tragoedias Sophistam cogitasse, arguit quod easdem extremâ epistolâ δράματα vocat: quod Lennepium ad 60. aliter intellexisse mireris. *G. H. S.*]

55. Προσενεχθησομένου μου] Quod edidit *Boyleus*, προσηνεχθησομένου, ad exemplum ed. Basil. et Commel. est. reliqui libri recte προσενεχθησομένου. Μου, praetermissum in ed. Bas. et Boyleana, expressi reliquos libros secutus. Loquendi rationem eandem habes, qua utitur

apud *Suid.* v. Ἀναβολή *Aelianus*; ubi Apollo et Iupiter ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφίσαντο Φαλάριδι ἔτη δύο, ἀνθ' ὧν ἡμέρως Χαρίτωνι καὶ Μελανίππῳ προσηνέχθη. b

68. Τοὺς γενναίους τῶν ἐχθρῶν] E codd. Lugd. A. Angl. Pal. Burm. Med. C. et ed. Ven. reposui τοὺς γενναίους τῶν ἐ. pro τοὺς γενναιοτάτους τῶν ἐχθρῶν, quod reliqui libri habent, adscriptum quoque in marg. Lugd. A. et Angl. Dicitur, ut modo τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ποιητῶν, et similia passim.

69. Γνώσῃ δὲ τὴν τοῦ λεγομένου διαίρεσιν οὐκ εἰς μακράν] Melius μεγίστην, ne coincidat cum, οὐκ εἰς μακράν. BOYL. Editur vulgo Γν. δὲ τὴν μεγίστην, τ. λ. διαίρεσιν, οὐκ εἰς μακράν. Quod Boyleo in μεγίστην mutandum videbatur, ταχίστην abesse malui secutus Lugd. A. Angl. et Pal. Fortasse hoc, alteri interpretando adscriptum, dein transiit in orationis contextum. *Xenoph.* Inst. Cyr. l.

ego omnes poetas clementer sim tractaturus, multum a vero aberras. Neque enim communiter recipio poetas, sed bonos e poetis, neque qui hostiliter se gerunt in me, sed generosos ex hostibus. Tu autem cum malus poeta, tum hostis imbellis, et fortitudine et vi poetica Stesichoro te assimilas. Cognosces autem, quomodo id, quod dico, discriminetur, non longe post tempore, non ob ea, quae in nos scribis; omnium enim timidissimus essem, si etiam tua curarem carmina; sed quia, talis hostis et poeta cum sis, eiusdem pretii temet ac Stesichorum esse putas.

XIX. STESICHORO.

Nicocles Syracusanus (non ignoras fortasse, quem dicam; nam propter splendorem domesticum non est ex iis, qui ignorari a Stesichoro possunt) mortua uxore, ingentem nu-

V. p. 81. l. 71 Ἀμυνούμεθα τοὺς πολεμίους ποτὲ εἰς ὕστερον· ἀλλ' ἐπειδὰν τάχιστα ἀριστήσητε, κ. τ. λ. et sic saepe alii cum verbo futuri temporis. Quod subicitur, περὶ ὧν εἰς ἡμᾶς γράφεις, libri MSS. omnes habent, si a Med. A. recesseris, ubi, sicut in editis, περὶ ὧν εἰς ἐμὲ γρ. Vera tamen εἰς ἡμᾶς. Infra τῶν δραμάτων generatim dictum, ut supra τραγῳδίας, accipio, et id usui scriptorum conveniens ter quoque.

92 66. Νικοκλῆς ὁ Σ.] Nico-
a dum per errorem vocat Th. Fazellus de Rebus Sic. L. Dec. I. IX. De argumento epistolae vid. Bentl. Diss. de Ep. Ph. XV. et in Resp. ad C. Boyl. p. 273 cet. In nominis Συρακούσιος scriptura variant, ut alibi apud nostrum, MSS. quum modo Συρρακούσιος, modo Συρακόσιος, modo Συρακούσσιος scribatur. conf. D'Orvill. ad Charit. p. 591. 592.

68. Γυναικὸς ἀποθανούσης αὐτῷ μέγα πο. κ. π. ἐπιτέθειται πένθος] Interpungunt vulgo sic, Γ. ἀ. αὐτῷ, μ. H. Stephan. Th. L. G. T. III. p. 1497. "Ex Phalaride, inquit, affertur μέγα ἐπιτέθειται πάθος, pro magnum luctum induit. Qui b
locus si mendo caret, habet affinitatem cum illo Homerico ἄλγεα καὶ στοναχὰς ἐπιθεῖναι." Quod suspicatur ille de mendo, haud dubie verum. Facile id eluas transponenda interpunctionis nota hunc in modum: Γ. ἀποθανούσης, αὐτῷ μέγα πο. κ. π. ἐπιτέθειται πένθος: quod ex eo genere est, cuius exempla iam dedit, ne alios nominem, Bentleius Resp. ad B. Cens. p. 176. Poteris etiam αὐτῷ; quando ἐπιτέθειται active accipiendum; alterum tamen malo, quod ita in omnibus libris legitur, sola Basil. ed. αὐτῷ habet, ac Naogeorgus reddidit uxore sibi mortua. [Vulgatum ἐπιτέθειται mutavi in περιτέθειται secutus Valckenarium. Praeterea comma posui post αὐτῷ. G. H. S.]

μέγα προσφάτως καὶ περιττὸν περιτέθειται πένθος. εἰκότως· ἔτυχε γὰρ τὴν αὐτὴν ταύτην ἀδελφιδῆν ἔχων καὶ γυναῖκα. οὗτος ὁ Νικοκλῆς, (ᾔδει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὅσοις πρὸς ἀλλήλους κεχρήμεθα πόθοις,) πέμψας πρός με Κλεόνικον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἠξίου, ὅπως σου δεηθείην ἔπαινον ἐν ποιήσει διαθέσθαι περὶ τῆς ἀνθρώπου. καὶ γὰρ, ὡς πυνθάνομαι Συρακουσίων, πᾶσάν τε τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀνωτάτω σωφροσύνην αὐτῇ μαρτυρούντων, οὐκ ἔστιν ἀνάξιος ὑπὸ τοῦ σοῦ στόματος ὑμνηθῆναι. πεφύλαξαι μὲν οὖν γράφειν εἰς τοὺς κατὰ σεαυτὸν ἀνθρώπους, ἵνα μὴ δόξῃ σού τις ὠνίαν εἶναι τὴν ποίησιν· ἔστι δὲ, πιστὴ φιλότης, οὐδ'

93 73. Ἔπαινον ἐν ποιήσει δια-
a θέσθαι] Sic ep. LXVII. Πολὺν ἑαυτῶν ἔπαινον εὐβουλίας διατιθέμενοι. Utriusque loci meminit in Thes. *H. Stephanus.* Quod pro διαθέσθαι habent Lugd. A. Angl. et Pal. διαφθείρεσθαι morari nolo. Paullo ante malo τὸν ἀδελφὸν αὑτοῦ. sed libri omnes αὐτοῦ. [Dedi
d αὑτοῦ. Quis in talibus librorum requirat auctoritatem? *G. H. S.*]

75. Μαρτυρούντων] Sic MSS. omnes pro προσμαρτυρούντων, ut antea fuit editum.

76. Πεφύλαξαι κ. τ. λ.] vid. not. ad ep. XXII.

[77. εἰς τοὺς κατὰ σεαυτὸν ἀνθρώπους. V. Valckenar. ad h. l. cf. mox 79. *G. H. S.*]

78. Ἔστι δὲ, πιστὴ φιλότης, οὐδ' αὐτὴ καθ' ἡμᾶς, εἰς τὸ
b χρεὼν ἀπηλλαγμένη] Nihil hic vidit *Aretinus.* non multo melius interpres in ed. Aurel. *Fidelis autem amicitia ne nostra quidem in debitum est conversa et mutata.* rectius *Naogeorgus: Est autem, o fide amice, ne ipsa quidem nostri seculi, opportune hinc digressa.* Hunc sequitur *Boyleus*, praeterquam quod εἰς τὸ χρεὼν ἀπηλλαγμένη convertit, *sed fato hinc discessit.* Notae loquendi formae εἰς τὸ χρεὼν ἰέναι, ἀπιέναι, ἀπελθεῖν, cet. pro *mori, concedere fato*, quas diligenter explicuit *Leopardus* Emend. l. VI. c. XI. Negat noster, Nicoclis uxorem esse τῶν κατὰ Στησίχορον, cum sit fato functa. Per τοὺς κατὰ σεαυτὸν 94
ἀνθρώπους, quod antecedit, et a
αὐτὴ καθ' ἡμᾶς, cum sequatur εἰς τὸ χρ. ἀπηλλαγμένη, auctor respexisse homines sua et Stesichori aetate viventes potest videri. Sed obstat ep. XXII. ubi Stesichorum ait εἰς τοὺς κατ' αὐτὸν ζώντων ἐξευρηκέναι μέλος nolle. Neque enim *Boyleo* temere accedo, τῶν ἔτι ζώντων legendum esse praecipienti. vid. ibi not. Quare generatim magis dictum accipio τοὺς κατὰ σεαυτὸν ἀνθρώπους de iis omnibus, in quos si carmen conscriberet Stesichorus, venalis videri posset illius Musa. Est nihil mirum praepositionis κατὰ in hac loquendi forma tam diversa fere vis, quam diversae possunt diversos homines inter aut res intercedere rationes. Nec tantum οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι homines dicuntur nostri saeculi, vel nostra aetate viventes, sed

per percepit luctum; neo iniuria: habebat enim eandem illam neptem et uxorem. Hic Nicocles, (noverat enim, quanto nos invicem prosequamur amore,) misso ad me Cleonico, fratre suo, voluit, precibus a te peterem, ut laudes mulieris versibus mandares. Etenim, sicut audio ex testimoniis, quae ei praebent Syracusii, cum reliquarum virtutum omnium, tum summae quoque pudicitiae, non est indigna, quae tuo ore canatur. Cavisti quidem in tuos homines scribere, ne quis opinaretur venalem esse tuam Musam: est autem, ami-

etiam ii, qui sive patria, sive vitae ratione, sive studiis, sive alio modo nobiscum possunt componi. In *Luciani* t. III. Rhet. Praec. p. 12. iunguntur οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τις, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλά τι ξένον φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. ubi recte redditur *de nostro genere aliquis*. Sed exempla passim obvia: tametsi in iis reddendis saepe peccatur ab interpretibus. In *Platonis* Apol. p. 24. C. quod ait Socrates, ὁμολογοίην ἂν ἔγωγε οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ, accipio, quasi se ῥήτορα fateatur, cum accusatoribus suis non comparandum, sed iis δεινότερον λέγειν; ut opus non sit οὐ expungi, quod voluit *Muretus* Var. Lect. l. III. c. xvi. Nostra verba, quemadmodum reddenda puto, Latina feci. Cum inter τοὺς κατὰ Στησίχορον ἀνθρώπους merito referri posse videretur Nicoclis uxor recens mortua, ut in altera epistola xxii. aperte dicitur ille εἴς τινα τῶν οὐκέτι ζώντων ἐξενεγκεῖν μέλος noluisse; non sine consilio ambiguitatis, in aliam sententiam parumper conversa loquendi forma, excepit auctor Clearistam, negavitque, eam esse καθ' ἡμᾶς, quum fato esset functa, ne quid petere a Stesichoro videretur, quod eius instituto contrarium sciret esse. De verbis autem, ἔστι δὲ, πιστὴ φιλότης, κ. τ. λ. scribitur in omnibus libris ἔστι δ' ἡ πιστὴ φιλότης, praeterquam in Lugd. B. ubi pro δ' ἡ legitur δὴ, et Lugd. C. ubi δὲ. illud quoque in margine sui exemplaris adscripserat *Hemsterhusius*. Consuetae loquendi formae sunt, ὦ φιλότης, ἐμὴ φιλότης et φιλότης, blande aliquem compellantis; neque repudiarem nostrum ἡ πιστὴ φιλότης, si id constructionis Graecae ratio pateretur. Atticum quidem esse pronunciabunt viri docti plerique omnes, qui de casus primi loco quinti usu sunt commentati: ego vero ne Graecum quidem. Quare non dubito cum Lugd. C. pro δ' ἡ scribere δὲ, quia antecedit μέν. tum autem πιστὴ φιλότης non alia ratione dicitur, atque ἐμὴ φιλότης, cet. Atqui, in compellationibus primum loco quinti casus usurpari, sive hunc illi similem efferri saepe solere, abunde ostenderunt viri docti. vid. prae ceteris, qui quam breviter tam vere de hoc usu pronunciavit, *Valckenarium* nostrum in not. ad *Eurip.* Phoen. p. 449. Sed quod vulgo a doctis eodem referri solet, cum

nomini iunctus articulus ὁ certissimo primi casus indicio est, id alius longe generis esse puto: tametsi ab *Eustathio* ad Odyss. Γ. p. 1469. l. 60. aliis in eodem loco habentur *Sophocleum* ὦ Αἴας pro ὦ Αἶαν et *Aristophanea* ὁ παῖς καὶ ὁ Ξανθίας pro ὦ παῖ καὶ ὦ Ξανθία. Quod falsum esse, abunde declarant diligentius inspecta exempla scriptorum, cum nusquam casus primus cum articulo ὁ, sicut ille vocandi, per se positus reperiatur, sed semper sibi adiunctum verbum habeat, quo cum sit construendus; neque id promiscue loco quinti casus per se positi, sed tum demum, quum sive honore, sive aetate, sive quocunque modo superior inferiorem alloquitur, vel inter amicos et pares; quando oratio minus dire-
95 cta, modo familiaritatis, modo
a contemtionis, similemve conficit significationem. Cernitur ista differentia cum alibi, tum in *Euripid.* Hecub. 428. ubi Polyxena, postquam directa oratione, quam parentum reverentia postulabat, matrem salutaverat, v. 426. Χαῖρ', ὦ τεκοῦσα —, interpositis Hecubae verbis, dein addit "Ο τ' ἐν φιλίπποις Θρῃξὶ Πολύδωρος κάσις, sc. χαῖρε. addo, absente fratre, casui quinto vix locum fuisse. Ut nec in reliquis huius generis exemplis primum loco quinti poni magis putandum est, quam quartum in illo *Platonis* in Ion. p. 561. init. Τὸν Ἴωνα χαίρειν. πόθεν τὰ νῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; quod Socratis est Ionem familiariter salutantis; ut quoque in his *Plat.* Conviv. p. 1174. B. Τῶν οὖν γνωρίμων τις ὄπισθεν κατιδών με, πόῤῥωθεν ἐκάλεσε, καὶ παίζων ἅμα τῇ κλήσει, ὁ Φαληρεύς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος οὐ περιμενεῖς; et in Hipp. Mai. p. 1245. B. Ἱππίας ὁ καλός τε καὶ σοφός, ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας. Quibus non dissimile illud Gnathaenae, quod *Machon* habet apud *Athen.* l. XIII. p. 580. D. — ὦ, πρὸς τῶν θεῶν, Μειράκιον ὁ καλός, φησί, πόσου ἵστης, φράσον. ubi vulgo male distinguitur et scribitur, ὦ πρὸς τῶν θεῶν Μειράκιον, ὁ καλός, φ. πῶς ἵστης, φρ. Increpantis est in *Plutarch.* Symp. IX. p. 738. A. Οὐδὲν σὺ τῷ Κάδμῳ βοηθεῖς ὁ Βοιώτιος. Indignantis autem et contemnentis, quod, referente *Laertio* l. II. p. 139. § 102. Diodoro obiecit Metrocles Cynicus, Σὺ ὁ σοφιστὴς οὐκ ἂν τοσούτων ἐχρῄζες μαθητῶν, εἰ λάχανα ἔπλυνες. Plura huius generis in comoediis et tragoediis, nec non apud *Platonem*, *Lucianum*, alios, obvia mitto. Pertinent huc porro *Platonis* in Menex. p. 516. B. Ἐξ ἀγορᾶς, ἢ πόθεν Μενέξενος; et clarius, addito articulo, *Lucian.* tom. III. Enc. Dem. p. 491. Θερσαγόρας ὁ ποιητὴς ποῖ δὴ καὶ πόθεν; *Aeschyl.* Choeph. 573. et 655. Ποδαπὸς ὁ ξένος; *Lucian.* tom. II. Lexiphan. p. 317. Λεξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. *He-* b
liodor. l. IV. p. 168. Ὁ δὲ, χαῖρε, εἶπεν, ὦ Καλάσιρι καὶ ἄκουε· — ἀνέστρεφον ἀθρόον· καὶ, Θεαγένης, ἔλεγον, ὁ καλὸς ἀλλ' οὐχ ἑωράκειν, et alia multa, ab interpretibus male accepta vulgo, in quibus partim intelligendum χαῖρε, partim verbum εἶ, vel ἦλθες, vel simile, prout sententia postulat. Tametsi in nonnullis etiam verbo tertiae personae locus est; ut in citato *Aeschyli* loco, Ποδαπὸς ὁ ξένος, forte praestat intelligi ἐστί. In *Euripidis* Bacchis, 644. Pentheus cum Bacchum conspiceret, nec directa oratione prae ira dignaretur, sic ad eum: Ἔα, ἔα, ὁ

σ. ἔστιν ἀνήρ. τί κλάδε; πῶς προνώπιος φαίνῃ πρὸς οἴκοις τοῖς ἐμοῖς, ἔξω βεβώς; Clarius *Aristophanes* in Acharnens. v. 242. ubi, cum antecedat v. 241. Πρόϊθ' ὡς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἡ κανηφόρος, mox, oratione magis etiam obliqua, additur Ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω id est, *Xanthias phallum erigito*; non, ut vulgo accipitur, *Tu, serve Xanthia, phallum erige*. Add. Av. 1527. Ὁ Τριβαλλὸς οἰμώζειν δοκεῖ σοι; quod vulgo sic cum scholiasta accipiunt viri docti: *Heus tu Triballe, an plorandum tibi videtur?* Sed ipsa locutionis ratio docet, ὁ Τριβαλλὸς primum casum esse, qui pertineat ad δοκεῖ; reddendum autem: *An Triballus tibi plorare videtur?* cuiusmodi oratio ad deum barbarum Herculis personae accommodata valde. Non dissimile hoc *Luciani* est tom. II. Icarom. p. 752. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; Sufficerent haec, nisi essent loca quaedam, quae sententiae obesse nostrae videantur, verbo explicanda ante, quam ad Phalarin revertar. Ut quae citat *Eustathius* l. c. ex *Aristophanis* Ran. v. 40. ὁ παῖς, et 273. ὁ Ξανθίας; nec non, quod in eiusdem comici Ecclles. v. 128. est, ὁ Περιστίαρχος. Sed, horum non aliam, atque reliquorum omnium, rationem esse, ipsa loca diligentius inspecta declarant. Sic enim
96 comicus v. 40. ΔΙ. Ὁ παῖς. ΞΑ.
a Τί ἐστιν; ΔΙ. Οὐκ ἐνεθυμήθης; ΞΑ. τὸ τί; | ΔΙ. Ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε. Sed verba Bacchi, illis Xanthiae, ut in comoediis fieri solet, semel atque iterum interrupta, plena haec sunt: Ὁ παῖς οὐκ ἐνεθυμήθης ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε; Secundus locus v. 273. (Ὁ Ξανθίας, ποῦ Ξανθίας; ἢ Ξανθίας; | ΞΑ. Ἰαῦ. ΔΙ. Βάδιζε δεῦρο. ΞΑ. Χαῖρ', ὦ δέσποτα.) Bacchi est, Xanthian servum tumultuarie vocantis, qui, quum diceret inciperet, Ὁ Ξανθίας βάδιζε δεῦρο, non conspecto Xanthia, subito abrupit orationem, interpositis ποῦ Ξανθίας; sc. ἐστί vel ἐστι, et eo audito mox, ἢ Ξανθίας; sc. εἰ vel ἐστί, *an Xanthias es?* quo vociferante Ἰαῦ, tandem sententiam inceptam, Ὁ Ξανθίας, perfecit, additis verbis βάδιζε δεῦρο. Sic nimirum loqui herum decebat: secus longe mox servus, dum illum salutat, Χαῖρ', ὦ δέσποτα· quod herum reverentis est. In Eccles. 128. (Ὁ Περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν. | Πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν) interpositis verbis, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν, reliqua sic cohaerent: Ὁ Περιστίαρχος πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν. Nec alia ratio eius est, quod in *Meleagri* in Antipatrum epigrammate inter Carmina Sepulcralia edito a *Reiskio* n. 620. legitur, Ἀστάλα· quod tametsi pro quinto casu accepit in Vann. Crit. p. 141. *D'Orvillius*, tamen poetam puto, maiore interpositione facta, coniungere voluisse, Ἀστάλα (σύνθημα τί σοι κ. τ. λ.) Ἡ ῥά γε — Κρύπτεις. Restat minime omnium silentio praetermittendum, quod ex *Arriani* Epict. l. II. p. 255. affertur a doctis: Εἶτα λέγομεν, Κύριε ὁ θεὸς, πῶς μὴ ἀγωνιῶ; ubi manifesto primus casus ὁ θεὸς voci κύριε iunctus loco quinti est: neque enim hic rem expedias, ut in *Homerico* φίλος ὦ Μενέλαε Il. Δ. 189. et similibus, ubi φίλος quintus casus non minus ac Μενέλαε. At non animadverterunt, *Arrianum* hoc in loco imitatum Christianos esse seu Iudaeos, quos vocat p. 214. quorum formula solemnis haec: Κύριε ὁ θεὸς, aeque atque illa Κύριε ἐλέησον ibid. p. 203. de qua vid. *Upton*, in ind. in *Arr.* Epict. b

αὐτὴ καθ' ἡμᾶς, εἰς τὰ χρεὼν ἀπηλλαγμένη. μὴ δὴ τὸ σύν-
94 ηθές σου τῆς γνώμης προβαλλόμενος ἀποστραφῇς μου τὴν
96 δέησιν· οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἀτυχῆσαι παρὰ Στησιχόρου Φάλαριν αἰτησάμενον, οὐχ ὅτι χάριτας ὀφείλεις ὑπέρ τινος, ἀλλ' ὅτι τὴν πεπιστευμένην δόξαν ἀξιοῦμεν ὑπὸ σοῦ βεβαιωθῆναι. δὸς δή μοι προφανῶς χάριν τῆς σαυτοῦ φύσεως ἀφθόνως, αἰτουμένῳ μὲν ἃ δώσεις εἰς ἐμαυτόν, ληψομένῳ δὲ εἰς φίλον. λοιπὸν, εἴγε νένευκας ἐπὶ τὴν χάριν, Κλεαρίστην, καὶ Συρακουσίαν τὸ γένος, Ἐχεκρατίδου πατρὸς, ἀδελφιδῆν οὐ
98 γεγράφαμεν καὶ γυναῖκα, ἑκκαίδεκα συνεζηκυῖαν ἔτη, τριακοστὸν δὲ ζήσασαν, δυοῖν παίδων μητέρα, τεθνηκυῖαν δὲ ἐκ διαφθορᾶς. τὰ μὲν κεφάλαια τῶν ὑποθηκῶν ταῦτα. ἐπι-

v. *Κύριός εἰμι.* Altera est in *Ioannis* Apoc. XI. 17. *Εὐχαριστοῦμέν σοι, κύριε ὁ θεὸς ὁ παντοκράτωρ.* et ibid. c. XV. 3. XVI. 7. Est autem ibi ὁ θεὸς pro ὦ θεὲ, aeque atque in Euang. Luc. XVIII. 11. Ὁ θεὸς, εὐχαριστῶ σοι, et similia multa in libris sacris obvia: in quibus, neglecta Graecae constructionis ratione, illam Hebraeae, interpretibus Alexandrinis probatam, secuti sunt scriptores, dum Hebraeum ה per articulum ὁ expresserunt. Neque enim exemplum ullum in idoneo scriptore Graeco, nedum Attico, reperiri opinor, in quo sine verbo, quo cum possit construi, per se casus primus pro quinto sit positus, cum e contrario in exemplo Graeco Alexandrinorum interpretum longe plurima inveniantur, praesertim si ab historicis, ubi pauciora sunt, recesseris. Quo etiam fit, ut iis ipsis in locis, ubi memoratae con-
97 a structionis Graecae apparet forma, Hebraei potius, quam Graeci, sermonis indolem spectari debere putem: ut in illo ibid. apud *Luc.* V. 13. Ὁ θεὸς ἱλάσθητί μοι: quod, si ad Graecae linguae regulam supra traditam exegeris, parum reverentis Deum erit et a persona precantis alienum; sin vero interpretum Alexandrinorum morem spectaveris loquendi, nihil habebit, quod non apte quadret. atque eadem ratio similium exemplorum in N. T. De reliquis dictum abunde, ut intelligat lector, quo iure nostro in loco scripserim *ἔστι δὲ, πιστὴ φιλότης:* cum enim, quod ibi est, verbum *ἔστι* alio spectet, nullo modo per se stare primus casus, *ἡ πιστὴ φιλότης*, potest.

85. *Εἴγε νένευκας ἐπὶ τὴν χάριν, Κλεαρίστην*] In libris omnibus sic scriptum inveni: nec aliter editi. ut sententia fiat perfecta, in locum, quem inter voces *χάριν* et *Κλεαρίστην* vacuum reliquerat Lugd. B. restituendum *γράφε*. Ipsum illud, de quo hac epistola agit, carmen respiciens noster ep. xx. *Ἐπεστείλαμεν*, inquit, *Στησιχόρῳ, ὡς ἠξίους, περὶ τοῦ ἐλεγείου, καὶ τὸν τρόπον ὑπεθέμεθα, ὡς χρὴ γράφειν.* de eodem infra hac epistola, *ἐπιπνευσθείσης δὲ εἰς τὰ κατὰ μέρος τῆς γραφῆς, ὑφ' ὧν κατέχῃ θεῶν.* et ep. xxi. *Καὶ τὸ σχῆμα τῆς γραφῆς θαυμαστῶς εὐδοκίμησεν.* De formâ orationis conferri poterit, quod

ce fidelis, ne ipsa quidem de nostris, quum fato concessit. Ne vero propositi tui obtentu preces meas averseris: neque enim par est, Phalarin, quum petat a Stesichoro, repulsam pati; non, quod gratiam pro aliquo debes, sed quod conceptam opinionem volumus a te confirmari. Gratificare vero palam mihi ingenii tui opus prolixe, petenti quidem, quae dabis, meo, accepturo vero amici nomine. Ceterum, siquidem ad gratificandum propensus es, depinge Clearistam, eamque genere Syracusiam, patre Echecratide, neptem eius, quem scripsimus, et uxorem, sedecim annos viro iunctam, trigesimum vero aetatis ingressam, duorum liberorum matrem, mortuam ex abortione. Atque hae sum-

inter carmina *Anacreontea* legitur n. XXVIII. *Ἄγε, ζωγράφων* b *ἄριστε, Γράφε, ζωγράφων ἄριστε, Ῥοδίης κοίρανε τέχνης, Ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω, Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην· Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον, κ. τ. λ.* quo in loco perbene *H. Stephanus* *Ῥοδίης* reposuit pro *ῥοδέης*. eidem, pro *κοίρανε*, quod quidam legendum putant, *τύραννε*, probatum licet ab ingeniosissimo *Fabro*, minus aptum huic loco existimanti, non invitus accedo. Suspicor, poetam scripsisse *Ῥοδίης κάρανε τέχνης*, Vocis *κάρανος* vestigia cernuntur cum in nominibus, *Κάρανα, Τρικάρανον*, de quibus geographi, tum in verbo *καρανῶσαι*, quod aliquoties ab *Aeschylo* usurpatum pro *τελειῶσαι, κεφαλαιῶσαι*, iam observavit doctissimus *Lud. Abresch.* Anim. ad *Aesch.* l. II. p. 460. Eiusdem tragici in Eumen. 186. est, *Ἀλλ' οὗ καρανιστῆρες ὀφθαλμωρυχοι Δίκαι* ——. *Eurip.* in Rheso 817. —— *καρανιστὴς μόρος.* Quin ipsum *κάρανος* exstat in *Xenophont.* Hell. I. p. 257. l. 1. ubi ille ex epistola regio sigillo signata haec adfert in medium: *Καταπέμπω Κῦρον κάρανον τῶν ἐς Καστωλὸν ἀθροιζομένων·* additque: *Τὸ δὲ κάρανον ἐστι κύριον.* Ut poetae loco idem accidisse videatur, quod passim aliis, cum forma verbi notior in minus notae locum sit substituta. De genere loquendi praeter *T. Fabrum* consule *Salmasium* ad Dedic. Stat. Reg. Att. p. 116. 117. Cum nostro porro compone ex *Anacreonteis* od. XXIX. *Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω, κ. τ. λ.* et alibi. Atque sic *γράφε* aliquoties *Lucianus* in Imagin.

88. *Δυοῖν παίδων μητέρα*] 98 Editum ante *δυεῖν παίδοιν.* sed a MSS. omnes *δυοῖν.* de altero *παίδοιν* non conveniunt. quod tamen scripsi, *παίδων* est in Lugd. A. C. Angl. et marg. Ald. conf. not. ad ep. VIII. l. 40.

89. *Τεθνηκυῖαν δὲ ἐκ διαφθορᾶς*] *Vita functam morbo* reddit *Aretinus*; *mortuam ex corruptione*, *Naogeorgus.* Alii *tabem* substituunt: quam bene, nolo disputare. haud dubie cogitavit noster *corruptionem fetus* seu *abortionem.* Quo in loco *διαφθορὰ* et *διαφθείρειν* a veteribus medicis usurpata

πνευσθείης δὲ εἰς τὰ κατὰ μέρος τῆς γραφῆς ὑφ' ὧν κατέχῃ θεῶν καὶ σου τὴν ἱερὰν καὶ ὑμνοπόλον κεφαλὴν ἡ Μουσῶν συγγένεια κοσμήσειεν ἄλλαις τε ὑμνῳδίαις καὶ τῇ νῦν ὑφ' ἡμῶν εἰς Κλεαρίστην ἐπεσταλμένῃ.

κ'. ΝΙΚΟΚΛΕΙ.

Ἐπεστείλαμεν Στησιχόρῳ, ὡς ἠξίους, περὶ τοῦ ἐλεγείου, καὶ τὸν τρόπον ὑπεθέμεθα, ὡς χρὴ γράφειν. ὁ δὲ ἄσμενος

fuisse, pluribus exemplis docet *Foesius* Oec. Hipp. v. *Διαφθορή*. Quod *Hippocrati* variis in locis est *διαφθείρειν τὸ ἔμβρυον* vel *τὸ παιδίον*, a *Plutarcho* Lac. Inst. p. 242. C. *διαφθείρειν τὸ βρέφος* dicitur. quo fit, ut in *Timaei* Lex. Plat. v. *Ἐξαμβλοῦν* scribendum suspicer, *διαφθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς βρέφος*, in loco eius, quod legitur, *δ. τὸ κατὰ γαστρὸς διεφθορός*. Sic *βρέφος* pro fetu in *Plutarchi* l. V. de Plac. Phil. p. 906. E. et clarius de Stoic. Repugn. p. 1052. E. *Τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ φύσει τρέφεσθαι νομίζει, καθάπερ φυτόν*. Plane, ut in *Timaei* loco, *Etymologus* *Mi*. v. *Ὀμφαλὸς*, *Τὸ βρέφος, κατὰ γαστρὸς ὄν*.

b 90. *Ἐπιπνευσθείης*] Scripsi, ut est in Lugd. A. C. et Angl. *ἐπιπνευσθείης* pro *ἐμπνευσθείης*, ut in reliquis libris. vid. not. ad ep. XIII. l. 33. *Longin. περὶ Ὕψ.* sect. XIII. p. 98. *Ὑφ' ὧν ἐπιπνεόμενοι καὶ οἱ μὴ λίαν φοιβαστικοὶ τῷ ἑτέρων συνενθουσιῶσι μεγέθει*. Similiter *οἱ ἐξ ἔρωτος ἐπίπνοοι* Plat. Conv. p. 1180. B. atque ita *Conon* Narr. XXXIII. ap. *Photium* p. 442. *Ὁ δὲ Βράγχος ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπίπνους μαντικῆς γενόμενος*. Alterum tamen est apud *Clement. Alex.* Strom. I. p. 309. D. *Ἀλλ' οἱ μὲν προφῆται —— ἐμπνευσθέντες ὑπὸ τοῦ Κυρίου*. et aliis in locis. *Lucian.* op. tom. III. Diss. c. Hes. p. 246. *Ἀλλά τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα*. ante tamen ibid. p. 244. *ἡ τῶν Μουσῶν ἐπίπνοια* est; ut *ἐπίπνοια θεῶν* in *Plat.* Legg. V. p. 846. C. et alibi ibid. adde *Plutarch.* Amat. p. 758. E. De re vid. *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* or. I. p. 18.

91. *Καὶ σου τὴν ἱερὰν καὶ ὑμνοπόλον κεφαλὴν ἡ Μουσῶν συγγένεια* —] Meminit huius loci *Berglerus* ad *Alciphron*. l. I. p. 250. ubi plura huius generis adfert in medium. addo unicum *Plutarchi* Symp. VI. p. 692. D. *Ὥσπερ ψυχὴν καὶ κεφαλὴν τὸν ἄν- 99*
θρωπον εἰώθαμεν ἀπὸ τῶν κυ- a
ριωτάτων ὑποκορίζεσθαι.

95. *Περὶ τοῦ ἐλεγείου*] Acerbius in sophistam nostrum invehitur *Bentleius* Diss. de Ep. Ph. XV. quod idem carmen modo *ἐλεγεῖον*, ut hic, modo *μέλος* et *μελῳδίαν*, ut ep. XXI. vocat: nam *μέλος*, quum de *Stesichoro* sermo fiat, *odam* sonare *lyricam*; a quo plane diversum *ἐλεγεῖον*. *Boyleus* Phalaridis sui causam male defendendo effecit, ut, quod voluit *Bentleius*, imprudenti lectori re vera vide-

mae argumentorum: adflentur vero tibi singulae partes picturae a quibus possideris deabus: ac sacrum tuum et poeticum caput Musarum cognatio cum aliis cantibus ornet, tum eo, de quo nunc scripsimus, in Clearistam.

XX. NICOCLI.

Scripsimus Stesichoro, sicut petebas, de epitaphio, et argumentum, sicut scribi oportet, dedimus. Is autem lu-

ri posset ille *asinus ad lyram.* v. *Boyl.* Cens. p. 107. cet. et *Bentl.* Resp. p. 278. Ego, tametsi in illo assentior *Bentleio*, in ipso argumento huius et subsequentis epistolae aliquid inesse a persona Phalaridis alieni, in verbis tamen nihil esse puto, quo stuporis arguas auctorem. Cum carmen, quod petierat a Stesichoro, *ἐλεγεῖον* dixit, voluit haud dubie *epitaphium* aliquod in Clearistam, sive id conscriberetur imparibus numeris, sive aliis. Idem autem quum *μέλος* et *μελῳδίαν* vocat, non opus est, carmen lyricum cogitemus, cum quodvis carminum genus etiam *sic* soleat appellari; id quod tum fit, cum praesertim harmoniae mu-
b sicae rationem habent scriptores: nam eo in loco propria esse *ῥυθμὸς* et *μέλος* abunde docent Musici antiqui. vid. *Aristoxen.* Harmon. et alios. Teste *Heraclide ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ἐν μουσικῇ*, *Plutarchus* de Mus. p. 1132. B. *οὐ λελυμένην* ait *εἶναι τῶν προειρημένων τὴν τῶν ποιημάτων λέξιν καὶ μέτρον οὐκ ἔχουσαν, ἀλλὰ, καθάπερ Στησιχόρου τε καὶ τῶν ἀρχαίων μελοποιῶν, οἳ ποιοῦντες ἔπη τούτοις μέλη περιετίθεσαν.* et ibidem C. *τὸν Τέρπανδρον ἔφη, κιθαρῳδικῶν ποιητὴν ὄντα νόμων, κατὰ νόμον ἕκαστον τοῖς ἔπεσι τοῖς ἑαυτοῦ καὶ τοῖς Ὁμήρου μέλη περιτιθέντα ᾄδειν ἐν τοῖς ἀγῶσιν.* Similiter *μελῳδεῖν* habes apud *Athenaeum* l. XIV. p. 620. ubi *Chamaeleo* dicit, *μελῳδηθῆναι οὐ μόνον τὰ τοῦ Ὁμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου, ἔτι δὲ Μιμνέρμου καὶ Φωκυλίδου.* Sic *μελοποιεῖν* est in *Plutarchi* l. c. p. 1134. A. *καὶ ἄλλος δ᾽ ἐστὶν ἀρχαῖος νόμος, καλούμενος Κραδίας, ὅν φησιν Ἱππῶναξ Μίμνερμον αὐλῆσαι. ἐν ἀρχῇ γὰρ ἐλεγεῖα μεμελοποιημένα οἱ αὐλῳδοὶ ᾖδον.* et mox ib. *ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων.* Transiit inde vox ad quaevis carmina modis iuncta musicis, sive tibia, sive lyra, sive quocunque alio instru-
mento canerentur; nec aliud 100
saepe sonat, atque *cantus* Lati- a
norum; ut saepe in *Plutarchi* libello citato. *Aristoteles* de Rep. l. VIII. c. v. p. 454. *Οἱ Λάκωνες*, inquit, *δύνανται κρίνειν ὀρθῶς —— τὰ χρηστὰ καὶ τὰ μὴ χρηστὰ τῶν μελῶν.* vid. inprimis *Max. Tyr.* Diss. XXVIII. §. 3. Cum igitur, quod modo *ἐλεγεῖον* dixerat, mox *μέλος* appellet noster, nihil obstat, quo minus accipiamus de *ἐλεγείῳ*, quod a Stesichoro fingat ille in Clearistam factum, *μεμελοποιημένῳ*, vel musicis iuncto modis,

ἡμῖν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἐπιδώσειν ὑπέσχετο, παραμυθίαν ἴσως ἡγούμενος ἔσεσθαί σοι τοῦ πένθους τὴν σοφίαν. ἡ μὲν οὖν συμφορὰ δυσπαρηγόρητος καὶ βαρυτέρα, ἢ ὥστε λόγοις ἐπικουφισθῆναι, ἐπεὶ διττοῖς ᾠκειωμένος ὀνόμασιν ἑνὶ χρόνῳ περὶ ἑκατέρου ἀνιᾷ. ἀδελφιδῆς τε γὰρ ὁμομητρίας καὶ γυναικὸς ἀγαθῆς ἀπενοσφίσθης, κάλλει μὲν ἐξοχωτάτης, σωφροσύνῃ δὲ οὐδὲ εἰς δευτερεῖον γυναικὶ μεθ' ἑαυτὴν ἐώσης τόπον· ὡς ἐκπέπληγας, καὶ πανταχόθεν ἀπέγνωκας σεαυτοῦ, καὶ τὰς ὀλοφύρσεις, οὐ μεταποιούμενος καὶ τοῦ σώζεσθαι, προσποιῇ. χρὴ δὲ μὴ βαρύτερον φέρειν ἢ δυνατὸν ἐνεγκεῖν τὴν τύχην. οὐ γὰρ ἀρετῆς τοῦτό γε ἄξιον, εἰ πρὸς τὸ πένθος ἀπαλλάξεις σαυτὸν καὶ χρήσῃ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ.

sive re vera elegiam cogitare, sive epitaphium velis, alio versuum genere conscriptum, sive denique ἔπη, qualia Stesichorum teste *Heraclide* l. c. vidimus pro more lyricorum sui temporis μεμελοποιηκέναι. [Franckius Callin. p. 58. suspicatur ἐλεγεῖον mutandum esse in ἐπικήδειον. Vereor, ne opera in hac voce vel excusanda vel corrigenda frustra insumatur, malimque tenebrioni, quem Franckius dicit, errorem suum relinquere. *G. H. S.*]

98. Τὴν σοφίαν] i. e. poesin. A poetis enim tradita erat omnis veterum sapientia. Unde ait *Horat.* de Art. Poet. —— *fuit haec sapientia quondam.* BOYL.

100. Ἐπεὶ διττοῖς ᾠκειωμένος ὀνόμασιν — περὶ ἑκατέρου ἀνιᾷ] Quod in edit. Ald. est, ᾠκειωμένοις expresserunt dein omnes, qui *Phalarin* ediderunt; haud dubie male. Quamquam enim ᾠκειωμένα ὀνόματα repectu eius,
b quod subiicitur, ἀδελφιδῆς τ. γ. ὁ. καὶ γυναικὸς, dicere potuit noster: habet tamen sententia, quod aliud requiri clare ostendat. Ne dicam, ἀνιᾶσθαι cum tertio casu, ubi de personis, ut hic, sermo fiat, minus apte iungi, ταυτολογία inepta est, διττοῖς ὀνόμασι περὶ ἑκατέρου ἀνιᾶσθαι, ubi, cum praecedat διττοῖς, plane redundat περὶ ἑκατέρου. Quare scripsi ᾠκειωμένος, praeeuntibus MS. Burmanniano et editione Ven. deficientibus autem reliquis MSS. Notus verbi οἰκειοῦσθαι usus, quando mentio συγγενείας fit. Inde varie translatum et de quacunque coniunctione poni solitum inprimis philosophis placuisse videtur. sic saepe in Epict. *Arrian.* *Plutarch.* *Laert.* *Iamblich.* alii. Cum iis autem, ut passim, ita in hac praesertim epistola loquitur noster. Διττοῖς ᾠκειωμένος ὀνόμασιν κ. τ. λ. ex eo genere est, quod notavit in not. ad *Euripidis* Phoen. v. 415. *Valckenarius*; ubi cum nostro conferri velim *Sophocleum* ex Antig. v. 53. Ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος. Addo *Demosth.* de Halon. p. 67. extr. Ὅτι δι' ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων, ὁποτέρῳ ἂν χρῆσθε ὑμεῖς, ἕξετε τὴν νῆσον, ἄν τε λάβητε, ἄν τε ἀπο-

bens nobis ingenii sui opus se largiturum suscepit, solatium fortasse ratus fore tibi luctus sapientiam. Calamitas enim vero inconsolabilis est et gravior, quam quae levari oratione possit, quoniam, duobus conciliatus nominibus, uno tempore de utroque contristaris: nam et nepte a matre et coniuge optima privatus es, pulchritudinis eminentissimae, pudicitiae vero tantae, ut nulli mulieri secundas post se relinquat. Quam obstupescis, ac desperas, atque eiulatus, posthabita salute, adsciscis. Oportet non gravius accipi, quam potest ferri, fortunam. Neque enim hoc virtute dignum, si ad luctum temet conficies et in casum

101 λάβητε. et *Lucian.* t. II. Amor.
a p. 419. *Δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβασμίαιν πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων.* Quod in Act. Apost. I. 15. est, ὄχλος ὀνομάτων, alius generis est; cui in veteri Graecia simile exemplum vix puto inventum iri.

2. *Οὐδὲ εἰς δευτερεῖον γ. μ. ἐ. ἐ. τόπον*] i. e. Quae secundas habet, longe ab illa, quae prima est, distat, eodem fere sensu, quo dicit *Virgil. Proximus huic, longo sed proximus intervallo.* BOYL.

4. *Καὶ τὰς ὀλοφύρσεις, οὐ μεταποιούμενος κ. τ. σ. π.*] Ante Boyl. omnes, prava interpungendi ratione decepti, coniunxerunt ὀλοφύρσεις μεταποιούμενος, et τοῦ σώζεσθαι προσποιῇ. nec aliter distincta verba in Burm. De constructione nolo disputare, cum ipsa ratio doceat, iungenda esse τὰς ὀλοφύρσεις προσποιῇ, et οὐ μεταποιούμενος καὶ τοῦ σώζεσθαι: quare in interpungendo edit. Angl. secutus sum. Quid in hoc loquendi genere sit μεταποιεῖσθαι, docet *Suidas*, dum, Μεταποιοῦμαι, inquit, γενικῇ, φροντίζω. et, Μεταποιεῖσθαι, ἀντιποιεῖσθαι. Loca veterum indicavit *Ruhnkenius* not. ad *Timaei* L. Pl. p. 129. addo tantum e nostro ep. cxi. *Τι-* b *νὲς ὁσιώτατα, ἀλλὰ καὶ πάντων εὐσεβέστατα κατέσχον, ἐφ' ὅσον ῥώμης μετεποιοῦντο.* et ep. LIV. *μὴ —— μεταποιήσῃ ἀγαθὸς φανῆναι τὰ πολέμια.* De altero, προσποιεῖσθαι cum quarto casu, iam egerunt *Budaeus* et alii. v. inprimis *Abresch.* Dil. Thuc. p. 358. et 815.

6. *'Ενεγκεῖν τὴν τύχην*] Burm. et editi libri omnes τὴν ψυχήν. scripsi τὴν τύχην, sententia id postulante. de crebra verborum τύχη, ψυχὴ et τέχνη permistione in libris MSS. passim critici; nec desunt in his Epistolis exempla, de quibus ss. ll. Adscribam tantum dictum *Palladae* ex Anthol. l. I. c. XIII. n. 9. *Εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρου· εἰ δ' ἀγανακτεῖς, Καὶ σαυτὸν λυπεῖς, καὶ τὸ φέρον σε φέρει.* Similia plura collegit ad *M. Anton.* l. III. §. 4. p. 96. *Gatakerus.* Noster hac ipsa ep. extr. *Λογίζου τὰ ἀνθρώπινα πρᾴως φέρειν.* vid. ep. LV. et ibi not.

ἀλλ' ἄγε, ὦ Νικόκλεις, μικρὸν ἀπὸ τῆς ἀνίας μεταστραφεὶς σκέψαι τὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπων βίον, οἵᾳ καθήρμοσται
102 τάξει. γεννᾶται ἕκαστος ἡμῶν ἐπὶ μυρίοις κακοῖς, καὶ ταῦθ' ὅταν ἀνύσῃ, τῆς τοῦ ταλαιπωρεῖν ἀνεπαύσατο ἐπιδημίας.

9. *Οἵᾳ καθήρμοσται τάξει*] Fuit, qui mallet *οἵᾳ κ. λήξει*; cui non valde dissimile hoc *Max. Tyr.* Diss. IV. p. 37. *Ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, — οἷον τοῦτο τὸ ζῶον τῷ δεῦρο τόπῳ καὶ βίῳ ἐγκατεστήσατε*; ac nota confusio vocum *τάξις*
102 et *λῆξις* in MSS. vid. comment.
a ad *Callimachi* hymn. in Iov. 8. Nihilominus praestat haud dubie *τάξει*, quod aptius cum verbo *καθήρμοσται* iungitur, ut apud *Iamblich.* de Myst. Sect. II. c. VI. l. 22. *ὃ πᾶν ταῖς καταδεεστέραις ἐναρμόζει τάξεσιν.* Loquitur autem in tota hac epistola cum Platonicis inprimis noster, et quidem *τάξιν* hic respicit *ἀνθρωπίνην*, qua coelo demissus et corpore constrictus homo tanquam hospes in terris versetur. Ista virtute passim a philosophis commemorantur *τάξις θεῶν*, *τάξις δαιμόνων*, et, quae reliquis inferior est, *τάξις ἀνθρώπων* vel *ἀνθρωπίνη*. Unum *Laertii* locum adscribam e l. III. §. 44. ut, quod ibi legitur, epigramma per viam emendem: *Γαῖα μὲν ἐν κόλπῳ κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος, Ψυχὴ δ' ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων.* Sufficit *τάξιν μακάρων* dici, ac plane redundat *ἀθανάτων.* Scribendum itaque opinor *Ψυχὴ δ' ἀθάνατος τ. ἔ. μ.* Ipse *Laert.* in suo epigr. ibid. §. 45. ——*Ἀσκληπιός ἐστιν ἰητὴρ Σώματος, ὡς ψυχῆς ἀθανάτοιο Πλάτων.* Atque haec quidem, quantum sufficit ad confirmandum vulgatum *τάξει*, consentiente quoque MS. Burm. Quamquam autem loca quam plurima in scriptis veterum sunt, in quibus utrumque, et *λῆξις*, et *τάξις*, locum possit habere, ut, nisi plurium librorum consensus rem conficiat, difficulter dicas, utrum sit anteferendum: inveniuntur tamen, ubi praestare *λῆξις* pro eo, quod vulgatur, *τάξις*, videatur. Sic in *Lucian.* t. II. Amor. p. 424. *Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν ἢ δι-* b
καιοσύνης, — αἳ τελείοις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει; malo *εἰλήχασι λῆξιν*, ut ibid. p. 422. *οὐθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν.* atque ita *Plat.* Crit. p. 1100. E. *Ἥφαιστος δὲ κοινὴν καὶ Ἀθηνᾶ φύσιν ἔχοντες, — μίαν ἄμφω λῆξιν τήνδε τὴν χώραν εἰλήχατον. — ἄνδρας δὲ ἀγαθοὺς ἐμποιήσαντες — ἐπὶ νοῦν ἔθεσαν τὴν τῆς πολιτείας τάξιν.* Non magis *τάξιν* fero in *Aristid.* Or. in Iov. t. I. p. 7. ubi, *καὶ Ἀπόλλων ἀνθρώποις χρησμῳδεῖ, — καὶ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται. Ἀθηνᾶ τε Ἐργάνη Διὸς γνώμῃ ταύτην εἴληχε τὴν τάξιν, καὶ Ἥρα γαμηλία* ——. Oratio enim postulat *ταύτην εἴληχε τὴν λῆξιν*, et hoc referendum ad *Ἐργάνη*, ut ministerium Minervae assignatum intelligatur. Antea ibid. p. 4. virtute parumper diversa, *λήξεις τοῖς γεννηθεῖσιν ἀποδιδούς*, et dein *τὰς λήξεις εὑρισκόμενοι.* Recte tamen ibid. p. 5. *τῆς δὲ ἐξ αὐτῶν (θεῶν) προνοίας οὐδὲν πλέον, ἢ ἄνθρωπον, μετέχειν ἐποίησεν· πανταχοῦ σώζων τοῖς γένεσι τὴν ἀξίαν, καὶ τὴν τάξιν οὐκ ἀνόητον ἀξιῶν εἶναι.* Scripsi *ἀνόητον*, male, ut opinor; in *ἀνόνητον* mutatum a *Sam. Iebb.*

insanabilem deiicies. Quin age, Nicocles, parumper a tristitia conversus considera aerumnosam hominum vitam, quo cohaereat ordine. Innascitur quisque infinitis malis, quibus defunctus quum sit, ex mercatu requiescit aerumnarum.

Opponuntur τῆς ἐκ θεῶν προνοίας μετέχειν et ἀνόητον εἶναι, ut fere apud *Xenoph.* Memor. I. p. 421. l. 31. *Οὐδὲ Κριτόβουλον ἐνόμιζες εἶναι τῶν σωφρονικῶν ἀνθρώπων μᾶλλον, ἢ τῶν ἐραστῶν, καὶ τῶν προνοητικῶν μᾶλλον, ἢ τῶν ἀνοήτων τε καὶ ῥιψοκινδύνων*; ubi pro ἐραστῶν lego ἀκρατῶν· nam, ut ait *Xenoph.* Mem. IV. p. 471. l. 20. *ἐναντία σωφροσύνης καὶ ἀκρα-
103 σίας ἔργα ἐστίν.* Plura mitto,
a ne nimiis videar in his esse. Loci autem *Callimachei* memor non possum, quin hac occasione eum adscribam, si forte commoda emendatione pristinum ei decus restituere possim: *Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων Θειότερον. τῷ καὶ σφι τεὴν ἐκρίναο λᾶξιν.* De ultimis, recte *Bentleius* pro σφὶ corrigit σφὲ, quod valde probatum a politissimo *Ernestio* lubens amplector. Sed vitium inest adhuc in verbis *ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων Θ.* et quidem, ut suspicatus esse videtur *Ernesti*, in *Διός*; quod ex similitudine antecedentis *Διὸς* ortum ab hoc loco plane alienum. Cum enim in eo est, ut causam reddat poeta, cur reges sibi delegerit Iupiter, non apte dicuntur *Διὸς βασιλῆες*. Mendum elues fortasse scribendo δ' ἴδες, et hunc in modum interpungendo: *Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. ἐπεὶ δ' ἴδες οὐδὲν ἀνάκτων Θειότερον, τῷ καί σφε τεὴν ἐκρίναο λᾶξιν.* i. e. *A Iove vero reges sunt. Quoniam autem nihil vidisti regibus divinius, ideo etiam eos delegisti tibi pro sorte.* Particula δὲ post ἐπεὶ hic non minus, atque in reliquis, quae habet poeta, necessaria. τῷ καὶ respondet antecedenti ἐπεί. Sententia autem perspicua et clara est.

[10. *ἐπὶ μυρίοις κακοῖς.* V. Valckenar. ad h. l. Sic 16. *ἐπὶ τοιούτῳ τέλει. G. H. S.*]

11. *Τῆς τοῦ ταλαιπωρεῖν ἀ. ἐπιδημίας*] Teste *Laertio* l. VIII. §. 8. Pythagorae est ad Leontem, *τὸν βίον ἐοικέναι πανηγύρει. Ciceronis* de eo verba meminere plures. Pythagorae dictum respexit *Menander*, cuius verba vid. in Fragm. ex Ὑποβ. n. 7. Ea partim ex aliorum, partim ex mea coniectura sic b
scribo: *Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, | Ὃν φημί, τοῦτον, κἀπιδημίαν. Ἄνω | Ὄχλος, ἀγορά, κλοπαί, κυβεῖαι, διατριβαί. Menandrum* ante oculos habuit *Greg. Nazianzen.* in Tetrastichis, *Πανήγυριν νόμιζε τόνδε τὸν βίον.* locum descripsi ex *Menagii* ad *Laert.* l. c. Observat. Propius ad nostrum accedit alterum *ἐπιδημία*, cui similia ex *Marc. Aurel.* et *Seneca* dedit ad *Menandr. Clericus.* Addo ex Dial. de Mort. qui inter *Aeschin.* Socr. III. est, §. 3. *Ὅτι, τὸ κοινὸν δήπου τοῦτο καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον, παρεπιδημία τις ἐστιν ὁ βίος.* Communem, quem hic tangit auctor, philosophorum usum loquendi secutus est noster. In *Platonis* Phaed. p. 51. B. Socrates suum e vita decessum *ἀποδημίαν* sibi *προστεταγμένην* vocat. atque ita *Theophylact.* ep. XXIV. *ἐπὶ μικρὰν ἀποδημίαν οἱ τεθνηκότες ἐστάλησαν.*

τερπνὸν ἡγούμεθα τὸν βίον τοιοῦτον ὄντα, παρ' ὅσον οὐδὲν θανάτου πείσεσθαι κάκιον ἠλπίκαμεν, καὶ τὸν τελευτήσαντα οἰκτιζόμενοι, ὅστις πρῶτος ἄπεισιν, οὐκ ἄποθεν ἑπόμενοι τούτου, λελήθαμεν ἑαυτοῖς ἐπιῤῥίπτοντες τὰ δάκρυα. αὕτη δίκη ἀνθρώπων, Νικόκλεις, καὶ ἐπὶ τοιούτῳ τέλει
104 ἅπαντες ἀνατρεφόμεθα, οὐδέ ἐστιν, ὅντινα τῶν γινομένων ἕτερον ὑποδέξεται χρῆμα τυραννικώτερον. μοῖρα τοῦτο παντὸς ἀνθρώπου ὑπ' οὐδενὸς γοητευόμενον. ὁρᾷς ἐμὲ τὸν μόναρχον, ὃν πάντες ἄνθρωποι βιαιότατον ἀποφαίνονται. ταύτης, οὐδὲ ἄν με δεινότερον κηρύξωσιν οἱ νῦν ὄντες, οὐκ ἂν περιγενοίμην· οὐδὲν γὰρ τῶν παρ' ἡμῖν χαλεπῶν ὑποστήσεται, ἀλλ' ἄπιμεν, ὅταν ἔνι τὸ χρεὼν τελευτῆσαι. εἴθε δὲ ἐπὶ τοιούτῳ ἐτύχομεν μοναρχίας, οὐχ ὅπως ἑαυτῶν ἀπωσώμεθα τοὺς μόρους, (ἡμᾶς μὲν γὰρ ἴσως καὶ πρὸ μοίρας ἀξίους φαίη τις ἂν εἶναι ἀπολέσθαι, καὶ πρὸς ταύτην τὴν ἀξίωσιν οὐδ' αὐτοὶ ἐναντιούμεθα,) ἀλλ' ἵνα τῶν ἐπιεικεστάτων καὶ ὡς ἐπὶ μήκιστον ἀξίων ζῆν ἐπέχωμεν τὰ τέλη. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη καθ' ἡμῶν, καὶ οὐχ ἡμεῖς κατ' ἐκείνης τύραννοι ἀπεδείχθημεν, ἠπίως χρὴ φέρειν, οὐ διὰ τοῦτο μόνον, ὅτι εἰς οὐδὲν περαίνονται οἱ γόοι, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαί-

12. *Τερπνὸν ἡγούμεθα*] Legitur vulgo *Τερπνὸν δὲ ἡ.* quod editioni Aldinae debetur. Ven. sane et MS. Burm. δὲ non habent. quare id omisi. Videtur hic dissoluta maluisse auctor.

[14. *ἑπόμενοι τούτου.* Malim ἑ. τούτῳ. *G. H. S.*]

14. *Λελήθαμεν ἑαυτοῖς ἐ.*] i. e. Fallimus nos ipsos pietatis specie: re vera enim nobis dolori est, non amici defuncti mors, sed nostrae mortalitatis recordatio. BOYL.

16. *Οὐδέ ἐστιν, ὅντινα τῶν γινομένων ἕ. ὑ. χρ. τ.*] i. e. Omnes pari modo morti debemur, nec quisquam est, qui queri possit de dura prae aliis sorte. BOYL.

104 21. *Οὐδὲν γὰρ — ὑποστήσεται*] Reddidi *subsistet*, sc. τὴν μοῖραν. de hoc verbo vid. *Drakenb.* ad *Liv.* l. IV. c. XXXIX. § 4.

22. *Ἀλλ' ἄπιμεν, ὅταν ἔνι τὸ χρεὼν τελευτῆσαι*] Aliud est τὸ χρεὼν, aliud χρεὼν, sine articulo verbo iunctum infinito. Ac de illo quidem supra ad ep. XIX. l. 78. addi poterit *Gatak.* ad *M. Aurel.* L. IV. p. 136. Differentiam horum notavit *Moschopulus*, cuius verba iam citavit *Leopardus* Emend. l. VI. c. X. Τὸ χρεὼν ὅτε μὲν μετ' ἄρθρου τίθεται, ὄνομά ἐστι μονόκλιτον, χωρὶς δὲ τοῦ ἄρθρου ἐπίῤῥημα. χρεὼν γάρ ἐστι τόδε τι γενέσθαι λέγουσιν —. Convenit autem usus scriptorum quorumcunque, ac formae loquendi consuetae sunt *Platoni*, *Herodoto* et optimo cuique, χρεὼν ἐστι vel

Iucundam vero ducimus vitam, quae talis sit, quatenus nihil morte nos passuros peius speravimus. et mortuum miserantes, qui primus abit, non eminus sequentes hunc, inscii in nosmet effundimus lacrimas. Ea lege homines sumus, Nicocles, et talem ob exitum omnes educamur, neque est, quem rerum, quae fiunt, alia suscipiet tyrannica magis: fatum hoc omnis hominis, nullius praestringendum praestigiis. Vides me principem, quem omnes violentissimum declarant: hoc, si vel atrociorem, qui nunc vivunt, me praedicarent, nullo modo mihi subiicerem: nihil enim eorum, quae apud nos dira sunt, subsistet, sed abimus, ubi instat fatum. Utinam vero in hoc obtineremus principatum, non ut a nobis depelleremus mortem, (nos enim fortasse ante diem etiam dignos aliquis dixerit esse qui pereamus, et contra hanc opinionem ne ipsi quidem repugnamus,) sed ut aequissimorum et vita longissima dignorum retardemus exitus. Quoniam vero illud in nos, non nos in illud tyranni constituti sumus, leniter ferri oportet, non solum propterea, quod frustra fiunt lamenta,

χρεὼν λέγειν, ποιεῖν, ἰέναι, cet. Sufficiat unus *Euripidis* locus Alcest. 27. *Φρουρῶν τόδ' ἦμαρ, ᾧ θανεῖν αὐτὴν χρεών.* In *Xenophontis* Hellen. VII. p. 362.
b l. 4. quum veram emendationem viderit *H. Stephanus*, *ὡς χρεὼν ἰέναι αὐτοὺς εἰς Θετταλίαν* — pro eo, quod vulgo est, *ὡς χρεὼν εἴη αὐτοὺς ε. Θ.* miror, ei placere potuisse *ὡς χρεὼν ἄγοι αὐτοὺς ε. Θ.* quod ne Graecum quidem. Nostro in loco usus loquendi postulat alterutrum, aut *ὅταν χρεών ἐστι τελευτῆσαι*, aut, sine *τελευτῆσαι*, *Ὅταν ἔνι τὸ χρεών*. quorum hoc fortasse auctoris est. Nihil tamen, dissentientibus libris, mutare volui. [*ὅταν* cum indicativo iungentem Lennepium non mirabitur, qui reputaverit, saeculum illud, cuius fuit vir doctissimus, aequo animo etiam peiora tulisse. *G. H. S.*]

[27. Vulgatum *ἐπέχομεν* mutavi in *ἐπέχωμεν*. *G. H. S.*]

29. *Ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα, ε. α. σ. ο. κατασμυχόμενον, ἀνιᾶσθαι μ. εἰκὸς, κ. τ. λ.*] Haec in editis et Burm. sic leguntur: *Ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα, ε. α. σ. ο. κατασμυχόμενον, ἀνιᾶσαι μὲν εἰκὸς αὐτὴν τὴν πλεῖστα μὲν ε. τ. ἄ.* Quae horum in loco reposui, ex emendatione summi *Hemsterhusii* sunt, qui ad *Lucian.* t. I. D. Mort. p. 352. „In *Phalaridis*, inquit, ep. 144. (xx.) *ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα,*
εἴπερ αἴσθοιτό σε οὕτω κατασμυ- 105
χόμενον, ἀνιᾶσθαι μὲν εἰκὸς, a
αὐτὴν δὲ (vel *αὐτήν τε*) *τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα,*

μονα, εἴπερ αἴσθοιτό σε οὕτω κατασμυχόμενον, ἀνιᾶσθαι μὲν εἰκὸς, αὐτὴν δὲ τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα, ἡσθεῖσαν δὲ ἐφ' οἷς ἔχαιρεν ἐκεῖνος, ἄχθεσθαι καὶ ἐν
106 τῷ θανάτῳ, οὐ μὰ τὸν Δία μόνον, ὅτι σὺ τοιαύτης ἀπεσφάλης γυναικὸς, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκείνη τοιούτου ἐστερήθη ἀνδρός. ἐπεὶ τοίνυν οὔτε πρῶτος οὔτε μόνος τοιαύτῃ ἐχρήσω συμφορᾷ, λογίζου τὰ ἀνθρώπινα πράως φέρειν, εἰ καὶ μὴ δι' ἐμὲ ἑτοίμως πρὸς θάνατον ὑπὸ ποικίλων ἔχοντα συμφορῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἰσότητα τῆς φύσεως, ὅτι πᾶσι κοινὸν τοῦτο, κἂν σφόδρα περιφόβως ἔχωσί τινες, καὶ τοῖς μὴ λίαν ἀχθομένοις πλεῖστα συμβέβηκεν ἀπολαύειν τοῦ βίου.

κα'. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Τῶν μὲν ἐπὶ Κλεαρίστῃ μελῶν πολλή σοι καὶ μεγάλη χάρις ἀποκείσεται. καὶ γὰρ ἐπέδωκας σαυτὸν εἰς ἃ παρεκάλουν, καὶ ταῖς κατὰ μέρος οἰκονομίαις ὑπερφυῶς συνηνέχθης, καὶ τὸ σχῆμα τῆς γραφῆς θαυμαστῶς ηὐδοκίμησεν, οὐ παρ' ἐμοὶ μόνῳ, (ἐγὼ γὰρ ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως ἄγαμαι τοῖς

etc. eum in modum si verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, et distinguendo legitimum ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum." De verbo κατασμύχεσθαι vid. ibid. tam copiose quam docte disserentem τὸν πάνυ. *Τὸν ἐκείνης δαίμονα* dixit noster ad exemplum Stoicorum et Platonicorum, quorum hac de re nota sententia. vid. *Menag.* ad *Laert.* l. VII. §. 88. *Gatak.* ad *M. Anton.* l. II. p. 69. *Bergler.* ad *Alciphron.* l. I. p. 79. Integram sententiam conferri velim cum *Plutarch.* de Cons. ad Apoll. p. 121. F. ὡς γὰρ οὐδὲ συμβιῶν ἡμῖν ἡδέως ἑώρα κατηφεῖς ὄντας οὔτε σὲ, οὔτε τὴν μητέρα, οὕτως οὐδὲ νῦν μετὰ θεῶν ὢν καὶ τούτοις συνεστιώμενος εὐαρεστήσειεν ἂν τῇ τοιαύτῃ ὑμῶν διαγωγῇ. ἀνδρὸς οὖν κ. τ. λ. Addi poterit *Lucian.* t. II. de Luct. p. 934. et *Liban.* Ep. DCCCLXXVIII. extr. Similia e Latinis notavit *Broekhusius* ad haec *Propert.* l. I. el. 1. v. 8. *Tu Manes ne laede meos;* cet.

32. Ἄχθεσθαι κ. ἐ. τ. θ. οὐ μὰ τὸν Δία μόνον, ὅτι κ. τ. λ.] Quod in editis et Burm. est, ἄχθεσθαι .... οὐ ... μόνον σὺ, in eo non minus atque antecedenti concinnitatem desidero: ac manifestum est, excidisse particulam ὅτι, ut respondeat ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκείνη κ. τ. λ. sicut antea dixerat noster, οὐ διὰ τοῦτο μόνον, ὅτι εἰς οὐδὲν περαίνονται οἱ γόοι, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα, κ. τ. λ. Interposui

sed etiam, quod illius Manes, ubi senserint, tanto te moerore contabescere, contristari veri simile est, eamque, quae plurimum exhilaraverit maritum, delectata vero sit, quibus gauderet ille, gravari etiam in morte, non per Iovem solum, quod tu tali privatus sis uxore, sed quod illa tali orbata sit viro. Quum igitur nec primus nec solus tali affectus sis calamitate, reputa, res humanas patienter ferendas esse, si vel minus propter me, quem ad mortem paratum multiplices reddiderunt calamitates, at saltem propter naturae aequalitatem: quod omnibus commune hoc, etiamsi valde metuant quidam; iisque, qui non valde gravantur, plurimum licet frui vita.

XXI. STESICHORO.

Pro cantibus in Clearistam multa tibi magnaque habebitur gratia. Etenim, ad quae hortabar, temet praebuisti, partesque singulas disposuisti supra quam dici potest apte: et forma picturae miram retulit laudem, non apud me solum; ego enim omnia Stesichori admiror; sed, qui una

itaque ὅτι; quod etiam Latine expresserunt interpretes. Sententiae non dissimilia sunt, quae in *Xenophontis* Inst. Cyr. l. VII. p. 110. l. 6. leguntur: ubi, mortuo Abradata, eiusque uxore luctu plane confecta, Cyrus *ἀπῄει, κατοικτείρων τήν τε γυναῖκα, οἵου ἀνδρὸς στεροῖτο, καὶ τὸν ἄνδρα, οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκέτι ὄψοιτο.*

[33. V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*]

106 41. *Τῶν μ. ἐ. Κ. μελῶν*]
a Vid. ad epistolam antecedentem princ.

42. *Ἐπέδωκας σαυτὸν εἰς ἃ παρεκάλουν*] *Summam dedisti operam in iis, quae a te petii.* i. e. in iis argumentis, quae in superiori epistola tibi proposui. BOYL. Sententiam, quam non assecutus est *Boyleus*, recte expresserunt reliqui interpretes. Dicitur *ἐπέδωκας σαυτὸν* ε. ἃ π. ut ep. xx. *τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἐπιδώσειν.*

45. *Ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως ἄγαμαι τοῖς Στ.*] Silentio praetermittere nolo, quod est in Lugd. B. *ἄγαμαι τῆς τοῦ Στησιχόρου ποιήσεως*, quamquam correctoris esse videtur, qui, cum inso- b
lentius dictum putaret *ἐπὶ πᾶσιν ἄγαμαι τ. Σ.* illud ex iis, quae infra leguntur, huc translatum substituerit. Ut ut est, sententia minus apta erit, nisi receptam vulgo scripturam retineamus. Dicitur autem *ἄγαμαι ἐπὶ πᾶσι*, ut apud *Suid.* v. *Ἀγασθέντος, Τοῦ δὲ ἀγασθέν-*

Στησιχόρου,) ἀλλὰ καὶ τοῖς συνακούσασιν Ἀκραγαντίνοις πολλοῖς γενομένοις. εἴσονται δὲ οὐχ οἱ τὸ παρὸν ἀκηκοότες, οὐδ' ὅσοι νῦν εἰσιν, ἀλλ' ὅσους ὁ μεθ' ἡμᾶς οἴσει βίος. ἡ μὲν οὖν ὑπὲρ ταύτης σου τῆς ποιήσεως χάρις, ὡς ἔφην,
108 ὀφείλεται ὑπ' ἐμοῦ· κεχάρισαι δὲ διὰ τῆς ἐμῆς ἀξιώσεως τοῖς τε νῦν οὖσι καὶ ταῖς ἐσομένοις ἀνθρώποις καὶ ταύτην τὴν μελῳδίαν. περὶ δὲ ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν, (τοιοῦτον γάρ τι διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐδήλους,) πρὸς ἑταιρείου Διὸς καὶ κοινῆς ἑστίας, μηδὲ ἓν ἐν ποιήσει, μήθ' ὡς κακός τις ἐγενόμην, μήθ' ὡς ἀγαθὸς, ἐπιμνησθῇς· ἐκμελὲς γάρ ἐστί μου τοὔνομα διὰ τὰς τύχας. γεγράφθω δὲ Φάλαρις ἐν αὐτῷ Στησιχόρῳ, εἴτε βελτίων τῆς κατεχούσης ἐν ἀνθρώποις δόξης, εἴτε καὶ τοὐναντίον ὑπείληπται.

κβ΄. ΠΕΛΟΠΙΔΗι.

Οὔτ' ἂν ἐγὼ γράψαιμι πρὸς Στησίχορον περὶ ὧν ἀξιοῖς, οὔτ' ἂν ἐκεῖνος ἐπινεύσειεν εἴς τινα τῶν οὐκέτι ζώντων

τος ἐπὶ τῇ προαιρέσει, et, Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπί τε τῇ πόλει καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐπέμενε τρεῖς ἡμέρας. Consuetam construendi rationem verbi ἄγαμαι pluribus illustrarunt duumviri eximii, *Ruhnkenius* ad *Tim.* Lex. Pl. p. 6. et *Piersonus* ad *Moer.* p. 1.
107 eandem tetigit quoque summus
a *Valckenarius* not. ad *Herodot.* l. IV. p. 315. cui quin placitura sit, quam in pulcherrimo Suspicionum Specimine c. 1. p. 6. nuper proposuit doctissimus *Eldikius*, in *Herodoto* emendatio, Οἱ δὲ Σκύθαι ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ χρέωνται, vix dubito.

47. Εἴσονται δὲ οὐχ οἱ τὸ π. ἀ.] Locus corruptus; si pro ἔσονται legas αἰνέσονται, constabit sensus. BOYL. Libri omnes habent ἔσονται. Verum haud dubie est, quod ad marginem sui exemplaris adscripserat ὁ πάνυ *Hemsterhusius*, εἴσονται. intelligi potest χάριν,
ex antecedentibus repetendum. b
Dixerat ante τῶν μὲν ἐπὶ Κλ. μελῶν πολλή σ. κ. μ. χάρις ἀποκείσεται. huic respondet εἴσονται δὲ οὐχ οἱ τὸ παρὸν ἀκηκοότες, — ἀλλ' ὅσους κ. τ. λ. ac tandem subiicitur ratio: κεχάρισαι δὲ διὰ τ. ἐ. ἀ. τοῖς τε νῦν οὖσι καὶ τοῖς ἐσομένοις ἀνθρώποις κ. τ. λ. Fortasse tamen per se positum εἴσονται est *intelligent*, *cognoscent*. Formam loquendi Atticis usitatam tetigit Cl. *Valckenar.* not. ad *Eurip.* Phoen. p. 92. In verbis, οὐχ οἱ — ἀλλ' ὅσους, omissum μόνον. Similia exempla iam *Bosius* et ante eum alii dederunt. vid. *Valcken.* l. c. p. 501.

53. Μηδὲ ἐν ποιήσει.] Sic 108
scripsi cum Lugd. A. Pal. et a
marg. Ald. nec abit multum Lugd. B. ubi μηδὲ ἓν ποιήσει. reliqui habent, ut editi, μηδὲ ἓν ἐν π. Si scriberetur μηδὲν una voce, ferrem facile: nunc

audiverunt, Agrigentinos, qui multi fuerunt. Intelligent autem non qui nunc audiverunt nec quotquot nunc sunt solum, sed quotquot postera feret aetas. Ac pro hoc quidem carmine tuo gratia, sicut dixi, a me debetur: gratificatus vero es meo rogatu, et qui nunc sunt et erunt, hominibus hunc etiam cantum. De me meisque rebus, (tale enim aliquid literis tuis declarabas,) per sodalitium Iovem communesque lares, ne in carmine quidem, neque quam sim malus, neque quam bonus, mentionem feceris. Absonum enim meum nomen est propter fortunam. Esto vero Phalaris inscriptus in ipso Stesichoro, sive opinione, quae inter homines invaluit, melior, sive etiam contrarium reputatur.

XXII. PELOPIDAE.

Neque ego ad Stesichorum scriberem de iis, quae petis, neque ille annueret in aliquem non amplius viventium

offendit ἓν, additum fortasse ab alio, qui putaret, μηδὲ non repetitum stare non posse; quod falsum esse docuit iam *Bergler.* ad *Alciphron.* l. I. ep. XXII. p. 132. [Restitui μηδὲ ἓν ἐν π. *G. H. S.*]

53. *Μήθ᾽ ὡς κακός τις ἐγενόμην*] Libri tam editi, quam MSS. omnes habent ὡς κάκιστος ἐγενόμην, et eo deterius etiam Lugd. A. κάκιστον. Melius paullo marg. Lugd. A. et Angl. ὡς κακὸς ἐγενόμην. in quo revera nihil est, quod reprehendas; et recte cohaerent μήθ᾽ ὡς κακὸς, μήθ᾽ ὡς ἀγαθός. Aliud tamen latere puto in κάκιστος, et quidem κακός τις, quod, aptum valde huic loco,
b recepi. Sic σχέτλιος εἴ τις noster ep. LXXXVIII. et alibi. Sciunt eruditi, quae sit in similibus particulae τις ratio. Inspici poterunt *Schraderi* nostri, viri doctissimi, Animadv. ad *Musaeum* p. 133. Addo solummodo *Diphili* apud *Athenaeum* l. II. p. 35. D. de Baccho fragmentum, sic corrigendum: — ὡς ἡδύς τις εἶ, Ὃς τὸν ταπεινὸν μέγα φρονεῖν ποιεῖς μόνος· Τὸν τὰς ὀφρῦς αἴροντα συμπείθεις λεγᾷν ——. Vulgo pro Ὃς τὸν — ποιεῖς scribitur Ὅταν — ποιῇς. De sententia auctoris nostri, non valde dissimilis est ei, quod de Octaviano habet *Sueton.* c. LXXXIX. extr. ubi vid. *Casaub.*

55. *Γεγράφθω δὲ Φ.*] Sic scripsi cum plerisque libris. Δὲ, omissum in Lugd. B. transiit in καὶ in Lugd. C. ut quoque edd. Ven. Ald. et Commel.

56. *Εἴτε καὶ τοὐναντίον*] In- 109
terposui καὶ cum codicibus opti- a
mis, Lugd. A. C. Angl. Pal. a reliquis praetermissum.

60. *Εἴς τινα τῶν οὐκέτι ζών-*

ἐξενεγκεῖν μέλος, εἰ καὶ γράφοιμεν ἡμεῖς. ἀπόχρη δέ μοι χάριν εἰληφέναι παρ' αὐτοῦ τὴν ἐπὶ τῇ Νικοκλέους γυναικὶ
110 ποίησιν. εἰ δέ τι βούλει παρ' ἡμῶν αἰτεῖν, οὗτινος ἡ ἐξουσία οὐκ ἐπ' ἀλλοτρίαν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἄνεισι γνώμην, ἐπίστελλε.

κγ'. ΑΓΛΑΩι. 65

Ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου ὅσα παρέσχεν ὁ θεὸς
112 εἰς μεταβολὰς τῆς τύχης, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὡς

των] Legitur in impressis pariter et MS. οὐκ ἔτι ζώντων. At non dubitavi expungere particulam οὐκ auctoritate ep. LXXVIII. (XIX.) ubi aperte dicitur semper cautum fuisse Stesichoro, ne quid de sui saeculi viris scriberet. BOYL. Favet *Boylei* coniecturae codicis Med. A. scriptura, ubi εἴς τινας τῶν ζώντων est. Sed repugnat, quod subiicitur de carmine in Clearistam, Nicoclis uxorem mortuam, adeoque τινὰ τῶν οὐκέτι ζώντων, facto; cui exemplo locus nullus esse potest, nisi legitur εἴς τινα τῶν οὐκέτι ζώντων. Nec obstat huic scripturae, quod est ep. XIX. πεφύλαξαι μὲν οὖν γράφειν εἰς
b τοὺς κατὰ σεαυτὸν ἀνθρώπους. Fateor quidem, si cum *Boyleo* et reliquis interpretibus dictum accipiamus de hominibus Stesichori aetate viventibus, plane ineptum esse, quod fingat auctor; si enim nec vivos nec mortuos celebrare carmine voluisset Stesichorus, praecipua argumenta, in quibus sese exerceant poetae, abiecisset. Sin vero, ut supra in not. monui, eos generatim intelliges, quibus aliqua cum Stesichoro intercederet ratio, adeo ut, si in eos carmen scriberet ille, venalis videri posset eius Musa: eo referri quoque poterunt recens mortui; sicut fuerunt Nicoclis uxor, et is, quem hac epistola noster describit τινὰ τῶν οὐκέτι ζώντων. Nihil itaque mutandum. nec ab eo, quod vulgatur, abeunt MSS. si a Med. A. cuius iam memini, recesseris.

[61. ἀπόχρη. Cur Valckenario displicuerit, non intelligo. Ipsum εἰληφέναι tuetur vulgatam scripturam. Quod si ἀπέχρη Sophista scripsisset, posuisset aoristum, λαβεῖν. *G. H. S.*]

63. Οὗτινος ἡ ἐξουσία κ. τ. λ.] 110
Si probum hoc, vertendum, ut a
in Latino exemplo feci, *Naogeorgum* secutus. Forte tamen aliud latet; nec MSS. omnes idem. nam in Lugd. A. Angl. et Pal. pro οὗτινος ἡ ἐξουσία legitur ὃ τὴν ἐξουσίαν, additurque ad ἄνεισι in marg. Lugd. A. et Angl. τίθησι; quod, si pro ἄνεισι legeretur ἀνίησι, huic interpretando additum posset videri. Nec abhorret plane, quod tum dicitur, ὃ τὴν ἐξουσίαν — ἀνίησι. idem enim hoc, quod ἐξουσίαν ἄνετον τίθησι vel δίδωσι: quomodo fere loquitur *Herodian.* l. I. c. X. §. 12. ἀνετός τε πᾶσι δέδοται ἐξουσία παντοδαπῆς παιδιᾶς. atque sic

edere cantum, si vel scriberemus nos. Sufficit vero mihi beneficium accepisse ab eo poema in Nicoclis uxorem. Quod si quid vis a nobis petere, cuius facultas non ad alienum, sed ad meum redit arbitrium, scribe.

XXIII. A G L A O.

De divitiis, quantacunque praebuit deus ad vicissitudines fortunae, insumta in thesauros reposuimus, non in

idem alibi *ἄνετον ἐξουσίαν* dixit. Quid rei sit, viderit forte alius.

66. *Ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ κλ.*] Sic libri omnes. concinnius legeretur, *Ἐκτεθησαύρικα μὲν τ. πλ. — λαμβάνειν· σὺ δὲ οὐδ᾽ ἐ. τ. — ἐχαρίσω.* ut ubique fere solet noster. accedit, quod in Med. A. legitur *σὺ δ᾽ οὐδ᾽.* [Praestat hoc. Quanquam non oppositio est: quae si esset, initio legeretur *Ἐγὼ μὲν ἐκτεθησαύρικα.*, cf. init. Epist. sequ. unde simul apparet, non esse concinnius *Ἐκτεθησαύρικα μὲν. G. H. S.*] Vulgatam tamen scripturam cum reliquis libris retinui; et erunt fortasse, qui numerum multitudinis hic malint. De verbo *ἐκθησαυρίζειν* e *Budaeo* sic *Stephanus* Th. L. G. t. III. 1480. A. „*Ἐκθησαυρίζω, e thesauro promo, e thesauro expromo. Budaeus* interpretatur *Thesaurum exhaurio:* afferens hunc locum *Phalarid.* in epist. ad Aglaum, *ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου, ὅσα παρέσχεν ὁ θεὸς, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, κ. τ. λ.*" Praetermisit verba, *εἰς μεταβολὰς τῆς*
b *τύχης*; quo consilio, non inquiram, cum haud dubie sint auctoris. In epistola, quae inter eas *Aristotelis* legitur IV. p. 315. ed. Cui. haec sunt ad Philippum: *Οἱ διάραντες τῶν βασιλέων ἐπὶ φρονήσει, — εὐεργετοῦσιν, οὐδὲ πρὸς τοὺς αὐτοὺς πολιτευόμενοι καιρούς· ἀλλὰ καὶ θεωροῦντες τὸ τῆς τύχης ἄστατον θησαυρίζουσι τὴν χάριν πρὸς ἑκάτερα.* Frequens verbum *θησαυρίζειν* pro *in thesauros reponere*, tam proprie, quam translate. nec multum abit *ἀποθησαυρίζειν;* ut in epist. *Bruti* LVIII. *ἐν τοῖς δαπανηροτάτοις τοῦ πολέμου καιροῖς ἀποθησαυρίσαι παρακαταθήκας, Lucian.* t. II. Alexandr. p. 231. et altius paullo translatum ap. *Athen.* II. p. 70. E. et *Clement.* Alex. Strom. I. p. 286. A. Eadem fere ratio nostri *ἐκθησαυρίζειν*, in quo non dissimilis vis praepositionis *ἐκ*, atque in verbo *ἐκπορίσασθαι* et similibus. [Dubito de hac significatione nostri compositi, suspicorque Sophistam scripsisse *Εἰσ-τεθησ.* V. not. ad Gregor. Cor. p. 245. *G. H. S.*] Recte schol. ad *Thucydid.* I. p. 55. l. 51. *τὰ αὐτῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα*, interpretatur, *πορισμὸν ζωῆς ἐκ τῶν ἡμετέρων ἔχωμεν.* Non dissimili modo nostram sententiam Graece efferas, *ἐκ τούτων, ὅσα τοῦ πλούτου παρέσχεν ὁ θεὸς — θησαυροὺς ποιεῖν*, vel *ἀποτίθεσθαι — εἰς τοὺς βουληθέντας κ. τ. λ.* quemadmodum fere in Latino exemplo reddidi: ubi praeterea, deleta, quae vulgo conspicitur, interpunctionis nota post *θεὸς*, verba *εἰς μεταβο-*

παρήνεις, ἀλλ' εἰς τοὺς βουληθέντας τῶν φίλων τὰς δωρεὰς λαμβάνειν. σὺ δ' οὐδ' εἰς τοῦτο πρόθυμον ἡμῖν σεαυτὸν ἐχαρίσω, τὸ κατά γε ὑμᾶς τοὺς φίλους, κἂν ἀποσφαλῶμεν τῆς ἀρχῆς, ἔχεσθαι τῶν ἐλπίδων. οὐ μὴν ἀλλ', εἰ καὶ μὴ πρότερον, νῦν γε λαβὼν ὡς παρακαταθήκην ἐμοὶ φυλαχθησομένην φίλου τι ποίησον ἔργον. πιστὸν γὰρ οὐδὲν ἡγησόμεθα γῆς μέρος παρελθόντες ὡς κόνεως ἀπιστοτέρους τοὺς ἐξ ὑμῶν τῶν ἑταίρων κρατίστους· ὧν εὐτυχούντων, κἂν αὐτὸς ἑτέρῳ συμπλακῶ δαίμονι, ἡσθεὶς οὐδὲν ἧττον εὐτυχεῖν δόξω.

λὰς τῆς τύχης antecedentibus proxime adiunxi, secus atque plerique interpretum fecerunt: non enim omnes suas divitias vult noster, quod absurdum,
111 sed partem tantum earum, sive
a ὅσα παρέσχεν ὁ θεὸς εἰς μεταβολὰς τῆς τύχης. Ad ipsam sententiam quod attinet, inprimis conferri velim Cyri illud ad Croesum apud *Xenoph.* Inst. C. l. VIII. p. 125. l. 20. Ἐγὼ δὲ τοὺς φίλους πλουσίους ποιῶν, τούτους μοι νομίζω θησαυροὺς καὶ φύλακας ἅμα. Copiosius adscribam in eandem sententiam dictum ex *Isocrat.* Paraen. p. 33. ut mendum, quod inest, non parvum eluam: Τοὺς ἀγαθοὺς εὖ ποίει· καλὸς γὰρ θησαυρὸς παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις ὀφειλομένη. Τοὺς κακοὺς εὖ ποιῶν ὅμοια πείσῃ τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσιν. Ἐκεῖναί τε γὰρ τοὺς διδόντας, ὥσπερ τοὺς τυχόντας, ὑλακτοῦσιν· οἵ τε κακοὶ τοὺς ὠφελοῦντας, ὥσπερ τοὺς βλάπτοντας, ἀδικοῦσι. Lenius dictum ὑλακτοῦσιν, quam quod respondeat verbo ἀδικοῦσι; nec Graecum ὑλακτεῖν τινα pro *allatrare*, ut interpres et in Thes. *H. Stephanus* reddunt; ac tandem absurde tanquam contraria ponuntur τοὺς διδόντας et τοὺς τυχόντας, ut dein τοὺς ὠφελοῦντας et τοὺς βλάπτοντας. nec placet *Budaei* τύπτοντας, aut *Wolfii* τυπόντας. Sententiam aptam habebis, si scripseris: Ἐκεῖναί τε γὰρ τοὺς διδόντας, ὥσπερ τοὺς πτωχεύοντας, δάκνουσιν. [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*] Priorem loci *Isocrat.* partem in rem suam convertit *Libanius* Ep. DCCXXVIII. Τοὺς ποιητὰς εὖ ποίει· καλὸς γὰρ θησαυρὸς παρ' ἀνδρὶ ποιητῇ χάρις ὀφειλομένη.

67. Οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς] Notus mos veterum. Inprimis cum nostro conferri ve- b
lim *Max. Tyr.* Diss. XXI. p. 251. καὶ ὁ πλοῦτος καλὸν, κἂν ἔχῃ τις αὐτὸν κατορύξας ἐν γῇ, θησαυρὸν ἀργόν. Saepe avaros hoc nomine tangit *Lucianus*, qui, ut in Necyom. t. I. p. 458. ait ille, τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττουσι. A nostro loquendi genere non alienum hoc *Taciti* Hist. II. c. XCII. *Abditis pecuniis per occultos aut ambitiosos sinus.* Vim vocis propriam spectat *Virgil.* Georg. l. II. 331. *Parturit almus ager, Zephyrique tepentibus auris Laxant arva sinus.* Pari modo *Oppian.* Hal. l. V. 336. Γαῖα φίλη θρέπτειρα, σὺ μὲν τέκες ἠδ' ἐκόμισσας Φορβῇ χερσαίῃ, κόλποις δ' ἐνὶ σεῖο θάνοιμι. Propius ad nostram loquendi rationem accedit illud Cyneg.

sinibus terrae, sicut hortabaris, sed in eos, qui ex amicis voluerunt dona accipere. Tu vero ne in eo quidem nobis obsecutus es, ut ad hoc promtum temet exhiberes, quo, si excideremus imperio, firmam in vobis amicis spem haberemus. Verumtamen, etsi ante non, nunc tamen accipiendo tanquam depositum mihi custodiendum: amici facito officium. Fidam enim nullam terrae partem existimabimus, si tanquam pulvere minus fidos praeteriemus e vobis amicis praestantissimos; quibus felicibus, tametsi ipse conflicatus fuero altera fortuna, laetus nihilo minus me felicem reputabo.

III. 11. — *ἀρτίγονόν μιν* (*Δία*) *ἐόντα* — *Ῥείη κόλποις ἐνεκάτθετο Κρήτης*. quo in loco alii *ἄντρον*, *σπέος* ponunt. loca quaedam notavi in Animadv. ad *Coluth.* l. I. c. XIV. Aeri *κόλπους* tribuit idem poeta Hal. I. p. 475. — *οἵτ' ἀνὰ κόλπους ἠέρος* —. Veteribus poetis praesertim memorantur *μυχοὶ γαίης*, *χθονὸς*, cet. vid. *Schraderum*, virum clarissimum, Anim. ad *Musaeum* c. XIX. *Μυχὸν δόμου*, *πόλεως*, cet. de *θησαυροφυλακείῳ* dici notat *Casaubonus* ad *Athen.* l. VIII. p. 627. nec non *Spanhem.* ad *Callim.* p. 710. et ad *Iulian.* p. 68. Non dissimili modo intimos terrae recessus, ubi thesauri reponuntur, cogitans sophista poeticum *κόλπους γῆς* posuit.

112 68. *Ὡς παρῄνεις*] Non dis-
a similis scribendi color cernitur in Epistolis, quae *Diodori* inscribuntur, ep. VI. ubi Catinenses, *Nostra*, inquiunt, *haec consuetudo haud est, ut accumulemus opes, ut provide nos doces*, cet. Sed de his alibi plura.

[69. *σὺ δ'*. Sic dedi e Cod. pro vulg. *σὺ μὲν*. V. not. ad 66. *G. H. S.*]

70. *Κἂν ἀποσφαλῶμεν τῆς ἀρχῆς*] *Imperio exutis*, i. e. si quando forte imperio exuamur. BOYL.

74. *Ὡς κόνεως ἀπιστοτέρους*] Huic simile non memini me legisse. Dixit noster *κόνεως*, quod antecedit, *πιστὸν οὐδὲν γῆς μέρος*. Pittaci est apud *Laert.* I. §. 78. *πιστὸν γῆ, ἄπιστον θάλασσα*. ubi vid. not. doctorum. ad eandem rationem *Moschus* idyll. v. *Γᾶ δέ μοι ἁ πιστά*.

75. *Κἂν αὐτὸς ἑτέρῳ συμπλακῶ δαίμονι*] Similiter *συμπλέκεσθαι ταλαιπωρίᾳ Liban.* ep. DCLXXXVII. p. 329. Ad animum transtulit *Iulian.* ad Themist. p. 261. D. *Ὁ γὰρ ἐν αὐτοῖς* b
νοῦς, κἂν ὦσιν ἀγαθοὶ, συμπέπλεκται θυμῷ καὶ ἐπιθυμίᾳ, θηρίοις χαλεπωτάτοις. *Ἑτέρῳ δαίμονι* dictum poetice putat *Bentleius*, sumtum e *Pindaro* aut *Callimacho*. vid. Diss. IX. et ad *Callimach.* Fragm. a B. coll. n. XCI. Huic quod opponeret, *Boyleus* praeter verba habuit nihil; et forte vera *Bentleii* sententia. Non dissimilis ratio vocis *ἕτερος* in forma, quae iam *Platonis* tempore in consuetudinem proverbii venerat, *οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέον*. de qua vid.

κδ'. ΕΤΕΟΝΙΚΩι.

Τῆς μὲν τῶν ἄλλων ἔχθρας, ὅσοι τι κακόν με δεδρά-
κασιν, ὡς παρακαλεῖς, κἂν ἐπιλαθοίμην· θνητοὺς γὰρ ὄν-
114τας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὥς φασί τινες, οὐ προσήκει·
τῆς μέντοι Πύθωνος εἰς ἐμαυτὸν δυσμενείας οὐ μόνον ζῶν,
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθανών, ὃ πᾶσι συμβαίνει τοῖς τετελευτη-
κόσιν, ἐπιλαθοίμην. ὁ γὰρ ἂν τὰ μέγιστά με τῶν κακῶν
ἐργασάμενος οὗτός ἐστιν ὁ μετὰ τὴν ἐμὴν φυγὴν Εὐρυθείαν
τὴν γυναῖκα, βουλομένην ἐμὲ διώκειν, ἀναινομένην δὲ τού-
τῳ γήμασθαι, φαρμάκῳ διαφθείρας.

Ind. ad *Aelian.* V. H. v. Ἕτερος. Sic ἕτερον πόδα pro *sinistro* habet *Hesychius*, ubi vid. not. Apud *Sophoclem* Oedip. Col. 1512. opponuntur: Ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ. Saepe autem verbis exprimitur id, a quo, quod contrarium intelligi volunt, ἕτερον dicunt. Sic iam *Homerus* Odyss. *Α.* 234. Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος
113 ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν· quibus sub-
a iicit: Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες. ubi non male *Eustath.* p. 1414. l. 5. ἑτέρως interpretatur per οὐκ εὖ. Veteres imitatus *Libanius* ep. CCCCLXVI. p. 234. Οὗτος, inquit, ἂν μὲν ἐμοί τι χρηστὸν ᾖν, καὶ φαιδρός· ἐν δὲ τοῖς ἑτέροις τῷ λυπεῖσθαί με νικᾷ. quo in loco τὰ ἕτερα sunt τὰ μὴ χρηστά. Idem ep. CIƆIƆXXI. p. 692. Τοῖς μὲν δικαίοις γλυκύς, τοῖς δ' ἑτέροις πικρός. i. e. τοῖς ἀδίκοις. Noster, dum ἑτέρῳ δαίμονι dixit, cogitavit contrarium eius, quod latet in verbis ὧν εὐτυχούντων. Graecos in hoc sequitur *Horatius* Carm. II. x. 14. *Sperat infestis, metuit secundis. Alteram sortem bene praeparatum pectus.* add. *Fest.* p. 10. v. *Alter.*

79. Θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὥς φασί τινες, οὐ προσήκει] Hanc sententiam ex veteri poeta habet *Aristoteles* Rhet. l. II. c. XXII. Ἀθάνατον ὀργὴν μὴ φύλαττε θνητὸς ὤν. Leges fere eadem apud *Euripid.* Philoct. Ὥςπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ' ἡμῶν b
ἔφυ, Οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν Ἀθάνατον. BOYL. Ex *Euripidis* Philoct. hoc esse depromtum, abunde demonstrat summus *Bentleius* Diss. VIII. Similia ex variis scriptoribus collecta dedit *Gatakerus* ad *Anton.* l. IV. §. 6. p. 132. nostri loci non immemor. Eandem sententiam respexit *Iulian.* ep. XXXV. p. 411. B. Τὰς πόλεις δὲ ἀθανάτους οὔσας, εἰ μή τις δικαίως κρίνας τῆς πρὸς ἀλλήλας φιλονεικίας ἀπαλλάξῃ, ἀθάνατον ἔχειν τὴν δύσνοιαν πάντως ἀναγκαῖον. Ὀργὰς ἀθανάτους habet *Max. Tyr.* Diss. XVIII. p. 215. *Vulgatum illud,* inquit Q. Caecilius Metellus apud *Livium* l. XL. c. XLVI. *quia verum erat, in proverbium venit: Amicitias immortales, inimicitias mortales debere esse.*

XXIV. ETEONICO.

Aliorum inimicitias, quotquot mali aliquid mihi fecerunt, sicut hortaris, etiamsi obliviscerer; mortales enim quum simus, immortales iras habere, ut aiunt, non oportet; Pythonis tamen malum in me animum non tantum vivus, sed ne mortuus quidem, quod vita functis omnibus accidit, obliviscerer. Qui enim maximo me malo affecit, hic est, qui, me exule, Eurytheam uxorem, quum me sequi vellet repudiaretque huic nubere, veneno perdidit.

cui similia legas apud *Cicer.* pro C. Rabir. Post. c. XII. Graeca expressit *Quintilian.* Decl. CCLVII. *Non oportet immortales esse inimicitias.* [Porsonus ad Euripid. Med. p. 402. b. Lips. alt.: „Non sunt ista ex Euripide imitando expressa, sed sunt ipsa Tragici verba, ita legenda: *Θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν Οὔτοι προσήκει.*" Obloquitur Erfurdtius ibid. p. 571. cui assentior. Similia poetici coloris, sed deflexa, numeris solutis, ab ipsa poetarum oratione, in Phalarideis passim legas: cuiusmodi videtur esse quod legitur supra Epist. 17. p. 86, 40. *κἂν εὔροῇ τις καὶ κατ' οὖρον φέρηται* —. *G. H. S.*]

114 80. *Ὥς φασί τινες*] In Med.
a A. et Lugd. C. abest *τινές*, quod, si plures haberent libri, praeferrem; nunc nihil muto. *Τινὲς* referri potest ad eos, qui dicto sunt usi.

81. *Οὐ μόνον ζῶν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθανὼν — ἐπιλαθοίμην*] Nec mortuus quidem *obliviscar*; i. e. *oblivisci velim.* ita enim supra modum irascitur, ut doleat, memoriam iniuriae vel in morte extingui. BOYL. Et hoc tragicum aliquid sonat. [V. Valokenar. ad h. l. *G. H. S.*] *Sophocles* Trach. 1126. — ὅτι *Καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην.* adde Philoct. 1494. Eadem forma, sed sententia longe diversa, Iolaus apud *Euripid.* Heracl. 321. *Ἐγὼ δὲ καὶ ζῶν καὶ θανὼν, ὅταν θάνω, Πολλῷ σ' ἐπαίνῳ Θησέως, ὦ τάν, πέλας Ὑψηλὸν αἴρω.* ubi frigidum valde *ὅταν θάνω*, utcunque placuisse *Barnesio* videtur. mendum elues facile scribendo *ὅταν σθένω*, vel, quod malo, *ὡς ἂν σθένω.* [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*] Tragicis formae loquendi familiares sunt, *ὅσον περ ἂν σθένω, ὅταν σθένω*, et similes. vid. *Sophocl.* Electr. 952. Antig. 91. cet.

84. *Βουλομένην ἐμὲ διώκειν*] Notat *Bentleius* Diss. XIII. novitatem verbi *διώκειν* de uxore, quae maritum exulem comitari vellet, positi: antiquitus enim fuisse *persequi*, cum, qui fugeret, metueret et declinaret persecutorem. Opponit *Boyleus* in sua Censur. p. 63. 64. loca *Ezrae* IX. 4. *Rom.* XII. 13. 14. *Theocrit.* id. X. 30. *Plat.* Phaed. p. 46. E. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 69. l. 36. et *Xenoph.* Memor. II. p. 441. l. 37. Sed duo tantum exempla inter haec observat in sua Respons.

116 κέ. ΔΗΜΑΡΑΤΩι.

Μὴ θαύμαζε τὸν Ἀλκίνου καὶ Δορυμένους θάνατον, ὡς μετὰ πικρᾶς καὶ τυραννικῆς ὠμότητος πεπραγμένον· πολ-

p. 238. *Bentleius*, in quibus ista virtute verbum διώκειν inve-
b niatur, reliqua esse aliena.
Ipsa loca diligentius inspicienti ne unum quidem esse apparebit. Sunt ista duo haud dubie illa *Platonis* et *Dionysii*. In verbis autem *Dionysii*, ὁ Φαυστύλος — ὀλίγον ὕστερον ἐδίωκεν εἰς τὴν πόλιν (quae sic Anglice reddit *Boyleus*: Faustulus *follow'd* Romulus *into the city*, i. e. Faustulus *sequebatur* Romulum *in urbem*), tantum abest, ut διώκειν sonet *sequi*, ut ipsa forma loquendi doceat, Latine vertendum esse hunc in modum: Faustulus *ad urbem properabat, currebat*. Similia sunt ἐπὶ πόλιν διώκειν, ἐς δόμους διώκειν, cet. de quibus copiose egit *Fr. L. Abresch.* in Obs. Misc. vol. V. tom. III. p. 92. et Anim. ad *Aeschyl.* l. I. c. XIII. p. 80. De *Platonis* verbis dein, ubi de nostris videro. Ibi autem si id, quod volunt interpretes, quodque opinatus est *Bentleius*, cogitasset auctor, non posuisset διώκειν, sed aliud verbum aptius, velut ἕπεσθαι, vel simile; ut in illo *Plutarchi* Amat. Nar. p. 775. C. Καὶ ὁ μὲν (Ἄλκιππος) ὑπεξῆλθε τῆς Σπάρτης· Δαμοκρίταν δὲ τὴν γυναῖκα μετὰ τῶν θυγατέρων βουλομένην ἕπεσθαι τἀνδρὶ ἐκώλυον· quo in loco si διώκειν poneretur, id novum esset et inauditum. Compone iam nostrum ep. 1. ubi Eurytheae gratias agit: περὶ μὲν ἐμαυτοῦ, ὅτι, φεύγοντός μου, χηρεύειν ὑπέμεινας μᾶλλον, ἢ γήμασθαί τινι. et dein: οὔτε ἄνδρα ἕτερον ἀντὶ Φαλάριδος, οὔθ' υἱὸν ἀντὶ Παυρόλα προτιμήσασα, ἀλλ' ἀντὶ μὲν ἀνδρὸς δευτέρου τὴν ἐπὶ τῷ πρώτῳ μονὴν ἑλομένη —. Ovumne ovo similius est, quam haec nostris? Opponuntur pri-
mum χηρεύειν ὑπομεῖναι μᾶλ- 115
λον, ἢ γήμασθαί τινι, dein ἀντὶ a
ἀνδρὸς δευτέρου τὴν ἐπὶ τῷ πρώτῳ μονὴν ἑλέσθαι (nulla facta mentione consilii, quod Eurythea cepisset in exilio comitandi maritum); ut, quum hic dicat noster βουλομένην ἐμὲ διώκειν, appareat, eum cogitasse τὴν ἐπ' αὐτῷ μονὴν ἑλομένην, sive χηρεύουσαν, tanquam contrarium ei, quod subiicit, τούτῳ γήμασθαι. Est autem eo in loco minime insolens διώκειν. Quin, monente *Bentleio*, omnium notissimus verbi translati usus est in eos, qui quid *desiderent*, *sectentur*, *quaerant*. Mitto notiora, ut διώκειν τὴν ἀρετήν, cet. in quibus omnibus *desiderium quoddam cum studio obtinendi coniunctum* significat. Ponam solummodo verba *Plutarchi* in X. Or. Vit. p. 801. A. Καὶ γὰρ αἱ κιττῶσαι λίθους καὶ οἱ ναυτιῶντες ἁλμυρίδας καὶ τοιαῦτα βρώματα διώκουσι πολλάκις, εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἐξέπτυσαν καὶ ἀπεστράφησαν. Quem locum hoc lubentius adscribo, quod eius adiumento alius eiusdem philosophi in Quaest. Nat. p. 918. D. emendari potest: ubi, Ὡς δῆλόν ἐστιν, inquit, ἐπὶ τῶν γυναικῶν, ὅταν κύωσι, καὶ λίθους καὶ γῆν προσφερομένων. at non omnes κύουσαι λίθους καὶ γῆν προσφέρονται, sed tantum αἱ κιττῶσαι, ut in altero loco est: haud dubie itaque scribendum ὅταν κιττῶσι. Cum *Plutarchi* loco convenit *Theocriti*, quod

XXV. DEMARATO.

Ne mirere Alcini et Dorymenis mortem, quasi cum dira et tyrannica crudelitate perpetratam: multo enim mira-

citat *Boyleus*, Ἁ αἶξ τὸν κίτισον, — διώκει, Ἁ γέρανος τὤροτρον: ubi non tam *Virgilius*, dum Ecl. II. 64. verbo *sequitur* reddit διώκειν, quam ipse poeta declarat; quid per διώκειν velit, b quum addat ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι. Quin amantibus fere tanquam proprium tribuitur; ut in eiusdem poetae id. VI. 17. Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει. Similia, licet sententia parumper diversa, legas in *Xenoph.* Memor. l. IV. p. 470. l. 32. et 34. In *Plutarch.* lib. de Amic. Mult. p. 94. inter se respondent κολλᾶσθαι, φιλεῖν et διώκειν. atque ita διώκειν et ζηλοῦν apud *Lucian.* tom. II. Amor. p. 422. adde *Hesychium* v. Δίωκε, et ibi not. *Plato* Conv. p. 1187. Τοῦ ὅλου οὖν, inquit, τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρως ὄνομα. ex quo apparet, quid idem velit, dum ante p. 1186. dicit, ὅσοι ἄῤῥενος τμήματά εἰσι, τὰ ἄῤῥενα διώκειν. respondent ibi in simili negotio τὸν νοῦν προσέχειν et φιλεῖν. Atque haec e multis sufficere arbitror, ut appareat, quid nostro in loco sit διώκειν. Restat paucis explicandus *Platonis* locus supra citatus; ubi Socrates iam iam moriturus, Ταῦτα οὖν, ὦ Κέβης, Εὐήνῳ φράζε· καὶ ἐῤῥῶσθαι, καὶ, ἂν σωφρονῇ, ἐμὲ διώκειν. Quod si proprie pro *sequi* dictum accipias, a Socratis persona alienum, aliquid Stoici sonat; sin sic interpreteris, quasi Euenum hortari voluerit ille, ut, spretis aliis doctoribus, sibi suaeque disciplinae soli adhaereret, apta erit sententia et Socrate digna.

85. Φαρμάκῳ διαφθείρας] Vapulat sophista, quod, quam hic veneno interfectam dicit, dein ep. CV. reviviscentem faciat et inducat in scenam. vid. *Bentl.* Diss. XVI et in Resp. ad B. Cens. p. 274. unde cognoscas, quid in causam sui Phalaridis attulerit *Boyleus*. Iure autem merito sophistam reprehendit *Bentleius*, si in eam sententiam, in quam vulgo accipiuntur, haec scripsit. Sed res, 116 puto, salva est, et, si noster in a vitio est, optimi quique scriptores peccare dicendi sunt, quando, quod quis facere voluerit, id eum fecisse dicunt. a qua figura ne in ipsa historia abstinuerunt scriptores; ut notius est, quam quod exemplis illustrari necesse sit. vid. e multis *Wessel.* ad *Diodor. S.* XIII. 544. et *D' Orvill.* ad *Charit.* l. I. p. 26. ubi quod notat ex *Charit.* l. IV. p. 74. διαφθείρει αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, *conatur corrumpere*, inprimis cum nostro componi velim. Similia e Latinis collegerunt plures, inter quos vid. *Casaub.* ad *Suet.* Caes. c. XXIX. p. 70. De ICtis conf. *Reitz.* in Obs. Misc. v. X. p. 317. Formam loquendi Graecam simili Latina reddidi. Apparet, ut opinor, pugnam, quam hanc epistolam et CV. inter esse opinatur *Bentleius*, re vera nullam esse. [Cum nostro διαφθείρας inprimis comparandum κτείνας in Sophocl. Ai. 1126. de quo vid. not. ad Sophocl. Oed. C. 993. Add. infra Epist. 109. extr. et conf. Epist. 13. p. 68, 38. *G. H. S.*]

87. Ἀλκίνου] Varia nominis scriptura est in MSS. et quidem in Lugd. A. C. et Angl

λῷ γάρ ἐστι θαυμασιώτερον, δὶς καὶ τρὶς ἀδείας ἀξιωθέντας ὑπὸ τυράννου, τότε κολασθῆναι.

κς. ΘΩΡΑΚΙ.

Πότερον ἐμαυτὸν ὡς ἀσαφῶς γράφοντα μέμψομαι, ἢ σὲ ὡς ἑκουσίως μαθεῖν μὴ βουλόμενον αἰτιάσομαι, ἀγνοῶ. δύο γάρ σοι μυριάδες ἐκλογισμῶν λελοίπασιν, εἰ σαφέστερον ἐπιζητεῖς διδαχθῆναι. τοὺς οὖν ἄλλῳ σε τρόπῳ διδάξοντας, ᾗ σὺ μαθεῖν ἂν ἠθέλησας, ἐν τάχει παρ᾽ ἡμῶν προσδέχου.

118 κζ. ΜΝΗΣΙΚΛΕΙ.

Τῆς μὲν εὐτυχίας ὡς μάλιστα συνήσθημεν ἀκούσαντες, εἰ καὶ σφόδρα σοι βουλομένῳ υἱὸν ποιήσασθαι θυγάτηρ ἐγένετο. καὶ νομίζαμεν αὐτὴν τοσοῦτον ποθεινοτέραν γενέσθαι σοι,

Ἀκίδου, Lugd. B. Ἀλκίδου, Burm. Ἀλκίδους. In argumen-
b to conficto nihil definiri potest; et res parvi momenti est.

83. Μετὰ πικρᾶς] Libri editi habent πικρίας, consentientibus quibusdam MSS. Burm. tamen πικρᾶς. Lugd. C. ubi secundum repetita haec epistola est, altero in loco πικρᾶς, in altero πικρίας. quare scripsi πικρᾶς. sic supra ep. v. πικροτάτην ὑφλῆσαι ὠμότητα. add. ep. XXVIII. et XCVII.

89. Ἐστι θαυμασιώτερον] Pro ἔτι, ut fuit editum, scripsi ἐστι cum Lugd. A. B. C. Angl. et Burm. Alia ratio huius *Platonis* Euthyd. p. 208. D. Καὶ ὅ, θαυμασιώτερον ἔτι, et sim. ubi, addito pronomine, minus necessarium ἐστί. De θαυμασιώτερον dissident libri; et hoc quidem est in editis, atque ita ep. LXXXVI. θαυμασιώτερος, ubi deficiunt MSS. excepto Burm. qui cum editis convenit. Hic vero idem θαυμαστότερον habet, et sic Angl. et Lugd. C. sed in Lugd. A. id tantum supra scriptum. De utroque notavit quaedam *Piersonus* ad *Moer.* p. 187. Si usum spectes, θαυμαστός, de re positum, in scriptis Atticorum frequentius quam θαυμάσιος est. Hoc contra re- 117
centioris Graeciae scriptoribus a
valde placuisse videtur, repetitum haud dubie ab antiquioribus, quibus θαυμάσιος, ut ἀσπάσιος et similia, in usu quidem fuit, sed inprimis in compellandi formula, ὦ θαυμάσιε, in *Platonis* et aliorum scriptis obvia; ubi rarissime, si bene memini, invenitur ὦ θαυμαστέ, cum contra, quum quid mirandum significare volunt, rarius dicunt θαυμάσιον, quam θαυμαστόν. Crediderim veteres θαυμάσιον dixisse, quod quid habeat miraculosi et insoliti. Sic sane fecit, cum περὶ Θαυμασίων scriberet, Aristoteles, sic alii. Noster, sui temporis consuetudinem loquendi

bilius est, bis terque veniam adeptos a tyranno; tum poenas dedisse.

XXVI. THORACI.

Utrum memet, quasi obscure scribam, an te, quasi voluntarius discere nolis, accusem, nescio: viginti enim millia tibi rationum restant, si clarius studes doceri. Quare, qui alio modo te doceant, quam tu discere velis, brevi a nobis exspecta.

XXVII. MNESICLI.

Audita felicitate quam maxime tecum laetati sumus, etiamsi vehementer filium generatum volenti filia tibi nata est. Atque eam existimamus tanto desiderabiliorem

secutus, utrum praetulerit, non dixerim. Restat ἀξιωθέντας; cuius loco, si ab editis recesseris, libri omnes habent ἀξιωθέντα. Videntur autem antecedentia requirere ἀξιωθέντας: sed si pro τὸ, quod ante δὶς interponitur in Lugd. A. C. et Angl. scribas τὸν, aptum erit etiam ἀξιωθέντα. Eliget lector, quod volet.

93. Δύο γάρ σοι μυριάδες ἐκλογισμῶν λελοίπασιν] Ex rationi-
b bus duae adhuc myriades apud te restant. i. e. duae sunt myriades, quarum mihi nullam rationem reddidisti, vel aliter, duae sunt, quas in computis tuis dissimulasti. BOYL. Male *Boyleus* ed. Commelin. secutus edidit ἐκ λογισμῶν pro ἐκλογισμῶν. dicitur enim utrumque, et λογισμὸς et ἐκλογισμός. Quosnam hic ἐκλογισμοὺς cogitaverit, quemve haberi hunc Thoracem voluerit noster, non dixerim. quare cum reliquis interpretibus simpliciter reddidi *rationum*.

94. Εἰ σαφέστερον ἐπιζητεῖς διδαχθῆναι. τοὺς οὖν ἄ.] Antecedentes editores plerique, omissa particula οὖν, sic distinxerunt: λελοίπασιν. εἰ σ. ἐ. διδαχθῆναι, τοὺς ἄλλῳ κ. τ. λ. Sed MSS. omnes praeter Med. A. C. et Burm. habent οὖν. accedit particulae δὲ absentia, quam addidisset ante σαφέστερον, si, quod vulgatur, voluisset noster. plures itaque libros MSS. secutus sum. Sententia perspicua est, et iungitur οὖν verbo προσδέχου, ut saepe in his Epistolis; qua de re alibi dicetur.

100. Τοσοῦτον ποθεινοτέραν 118
γενέσθαι] Scripsi τοσοῦτον pro a
τοσούτῳ cum antiquioribus MSS. Lugd. A. B. et Angl. Dein pro ἔσεσθαι, ut libri editi habent, ex iisdem MSS. recepi γενέσθαι. De industria nimirum repetiit noster idem verbum,

καθ' ὅσον ἀνθ' υἱοῦ γέγονε. πέφυκε γὰρ θυγάτηρ μᾶλλον ἀῤῥένων παίδων περὶ πλείστου ποιεῖσθαι γονέας. τὰς δὲ δωρεὰς τὰς παρ' ἡμῶν τότε ἂν ἀσμένως δόξειας λαμβάνειν, ὅταν μὴ μόνον, ἃ πέμπομεν, προθύμως ἀποδέχῃ, ἀλλὰ καὶ ὧν δεῖ σοι, ἀγνοούντων ἡμῶν, ἐπιστέλλῃς. δεῖ δέ σοι καὶ πλειόνων ἤδη νυνὶ καὶ πολυτελεστέρων διὰ τὴν θυγατέρα.

κη'. ΝΙΚΑΙΩι.

Οὐ δοκεῖ σοι πικρὸν βασανιστήριον ὁ ταῦρος οὐδὲ τῶν παρ' ἡμῖν μηχανημάτων οὐδέν· ἐπεὶ τὸν εἰς ἐκεῖνα ἔλεον οὐκ ἂν μέλλων ἡμῖν μάχεσθαι προανήλισκες.

κθ'. ΙΕΡΩΝΙ.

Πολλὰ λέγειν ἔχων καὶ κατὰ σοῦ, καὶ περὶ ἧς κατ' ἐμοῦ πεφλυάρηκας ἐν Λεοντίνοις δημοκοπίας, οὐδὲν ἐρῶ περισσότερον, πλὴν ὅτι κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει.

ἐγένετο, γενέσθαι, γέγονε, ut passim solet. Aliunde autem profectum esse ἔσεσθαι docent MSS. Lugd. A. et Augl. ad quorum oram adscriptum τερπνοτέραν ἔσεσθαί σοι. *Herodian.* l. I. c. VII. §. 3. ἀνύσας δὲ τὴν ὁδοιπορίαν ὁ Κόμμοδος — ἀσπαστός τε καὶ ποθεινὸς πᾶσιν ὤφθη. Scripsi praeterea ἀνθ' υἱοῦ γέγονε pro ἀντὶ υἱοῦ γέγονεν, quia illud in MSS. omnibus est; tametsi sciam, quid de litera ν ante consonantem moneant eruditi.

1. Ἀῤῥένων] In nominis scriptura secutus sum MSS. qui omnes ἀῤῥένων praeter Burm. 119 ubi, ut in editis, ἀρσένων. a Eandem formam etiam alibi observes apud nostrum. Ἀρσένων *Phalaridis*, ἀῤῥένων sophistae temporibus convenientius. conf. *Valckenarium* nostrum ad *Eurip.* Phoen. p. 22.

9. Τὸν εἰς ἐ. ἔλεον, οὐκ ἂν μ.] *Boyleus* male distinguendo ante μέλλων sententiam omnem invertit. Rectius antecedentes editores et Burm. ante οὐκ interpungunt, quos secutus sum. [Imo haec interpunctio sententiam pervertit. Itaque delevi commata a Lennepio posita post ἔλεον et μάχεσθαι. ἂν apparet referendum esse ad προανήλισκες. Sensus: nam, si taurum aliamve nostrarum torquendis hostibus machinarum extimesceres, ita bellum contra nos parares, ut misericordiae in te, partâ a nobis victoriâ, locus relinqueretur. *G. H. S.*]

11. ΙΕΡΩΝΙ] Lugd. B. et marg. Ald. Νέρωνι. haud dubie melius alterum. b Nisi obstarent MSS. suspicarer fere, eidem inscriptam esse epistolam, cui ep. XXXII. ac pro Ἱέ-

natam, quatenus pro filio nata est. Est enim haec natura filiae prae illa masculinorum liberorum, ut plurimi faciat parentes. Dona vero nostra tunc libenter visus fueris accipere, quum non solum, quae mittimus, promte accipias, sed etiam, quibus opus tibi sit, nobis ignaris scribas. Opus autem habes pluribus iam nunc et pretiosioribus propter filiam.

XXVIII. N I C A E O.

Non videtur tibi acerbum tormentum taurus, neque machinationum apud nos ulla; quoniam illis adhibendam misericordiam, cum non sis nobiscum pugnaturus, consumsisti ante.

XXIX. H I E R O N I.

Cum multa habeam dicere et in te, et de concionibus, quas effutivisti apud Leontinos, discordi plenas popularitate, nihil dicam amplius, nisi elephantem Indicum non curare culicem.

ρωνι scribendum Ἱερωνύμῳ. Sed res incerta tamen.

14. *Πλὴν ὅτι κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει*] Pro *ἀλεγίζει*, quod cum edit. et plerisque MSS. repraesentavi, Angl. habet *ἐπαΐει*, quod corruptum in marg. Lugd. A. ubi
120 a *οὐ ἀσπαίει*. Altero cum antiquis poetis, altero cum sui temporis scriptoribus uti potuit sophista. Aliud enim veteribus *ἐπαΐειν*, quam quod nostro loco conveniat. Et quidem proprie *Herod.* l. III. p. 195. D. ubi, Apidis femore gladio percusso, *Τοιοῦτοι θεοί*, inquit Cambyses, *γίγνονται ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες καὶ ἐπαΐοντες σιδηρίων*. Frequens praesertim Atticis est, de animo positum. *Sophocl.* Aiac. 1285. *Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω*. adde *Aristoph.* Nub. 650. et Vesp. 514. Atque hac virtute inprimis *Platoni* placuit, ut in Euthyphr. p. 212. B. de Rep. VI. p. 647. B. VII. p. 694. E. et passim alibi. In Protag. p. 228. D. inducuntur *οἱ ἰδιῶται καὶ μηδὲν ὑλήσεως ἐπαΐοντες*; ut in Crit. *οἱ πολλοὶ καὶ μηδὲν ἐπαΐοντες*. Reliquos e veteribus mitto. Ab hac autem virtute deflexit posteriorum Graecorum consuetudo loquendi, cum pro *audire* ponerent *ἐπαΐειν*. ut in hoc *Plutarch.* Brut. p. 991. C. *Οἱ δὲ συνωμόται — τῆς μὲν φωνῆ οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ, τεκμαι-*

120 Ι'. ΝΙΚΟΦΗΜΩι.

*Οὓς ἐν Λεοντίνοις κατελέγου δημαγωγῶν καταικισθέντας
ἀπολέσθαι οἰκτίστως, ἐπιβουλεύσαντας ἀπωλέσαμεν, καὶ οὐδὲ
τοῦτο αἰσθάνῃ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρηθέντας παραφέ-
ρων οὐ μόνον αὐτὸς ἐπιβουλεύεις ἐμοὶ, τοιαῦτα ἔχων πα-
ραδείγματα, ἀλλὰ καὶ Λεοντίνους πολεμεῖν ἀναγκάζων ὀκνη-
ροτέρους ποιεῖς, ὅτι πρὸς τοιοῦτον ἐχθρὸν ἀδικοῦντες πο-
122 λέμου ἄρξουσιν. ἀμήχανον γὰρ τὸν αὐτὸν καὶ μισεῖσθαι διὰ*

ρόμενοι δ' ἀφ' ὧν ὑπενδουν. ubi *ἐπαΐειν* non *intelligere*, ut interpres et *Budaeus* C. L. Gr. p. 499. volunt, sed *audire* sonat, ut pluribus ostendit *H. Stephanus* Th. L. Gr. t. I. p. 257. D. Nec aliter accipiendum est in *Clementis Alex.* Strom. IV. p. 543. A. ubi Pythagoreos negat clara voce praecepisse preces fieri, *ὅτι τὸ θεῖον*
b *ᾤοντο μὴ δύνασθαι τῶν ἡσυχῇ φθεγγομένων ἐπαΐειν*, reddit quidem interpres *exaudire*; sed male, ut ipsa sententia docet; quae postulat *audire*: quo in loco non *ἐπαΐειν*, sed *ἀΐειν* posuerunt veteres. vid. *Hom.* Il. *A.* 465. *Aristoph.* Nub. 1167. alios. Antecedentibus addo ex *Clem.* Strom. VII. D. *Εἰ δὲ καθάπερ οἱ κωφοὶ τῶν ὄφεων τοῦ κοινῶς μὲν λεγομένου, ἀρχαιοτάτου δὲ μὴ ἐπαΐοιεν ᾄσματος.* Habes *οἱ κωφοὶ* et *ἐπαΐειν*, ut apud *Alexandrinos* Bibliorum interpretes *οἱ κωφοὶ* et *ἀκούειν*. vid. Psalm. XXXVII. 14. Esai. XXIX. 18. XLII. 18. et, quem respexit *Clemens*, Psalm. LVII. 4. Propius ad nostrum accedit, ubi iisdem scriptoribus idem est, quod *obedire*, *curare*, sim. ut in *Clementis* Strom. I. p. 353. A. *εὐεργέτης γὰρ ὁ νόμος, τοὺς μὲν δικαίους ἐξ ἀδίκων ποιεῖν δυνάμενος, ἢν μόνον ἐπαΐειν ἐθελήσωσιν αὐτοῦ.* i. e. *obedire*, *obtemperare*. inprimis conf. *Synesii* ep. CLIV. p. 258. *Ἔφασάν με παρανομεῖν εἰς φιλοσοφίαν, ἐπαΐοντα κάλλους ἐν λέξεσιν καὶ ῥυθμοῦ — ὡς δὴ τὸν φιλόσοφον μισολόγον εἶναι προσήκειν, καὶ μόνα περιεργάζεσθαι τὰ δαιμόνια πράγματα·* ubi, perinde atque nostro in loco, reddendum *curare*. Imo ipse noster ep. L. *βιάζῃ δὲ τὴν πόλιν τῆς σῆς ἀφροσύνης οὐκ ἐπαΐουσαν ἀπολαῦσαι.* Ut dubium videri posset, *ἀλεγίζει* an *ἐπαΐει* anteferendum sit, nisi probabile esset, hoc illi, non illud huic, interpretando inserviisse. Accedit, quod in veteri proverbio esse *ἀλεγίζει* potuit, non *ἐπαΐει*. 121
Fuisse autem re vera, eo ma- a
gis animum induco credere, quod in simili proverbio clara huius verbi vestigia reperio. Est illud apud *Zenobium* Cent. III. 67. *Ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει. Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ φαῦλα ὑπερορώντων.* convenit *Diogenian.* Cent. IV. 45. Pro *ἁλίσκει* autem *δάκνει* est in *M. Apostolii* Prov. c. VIII. 15. addita eadem interpretatione. Sed *ἀλεγίζει* pro *δάκνει* in vet. exempl. et MS. Bongarsiano esse notat ad eum l. *P. Pantinus*. Ut, si praeterea leviter adiuves scripturam, *μῦν* in *μυῖαν* mutando, nostro simile proverbium habeas, *Ἐλέφας μυῖαν οὐκ*

XXX. NICOPHEMO.

Quos apud Leontinos in concione numero inito dicebas excruciatos periisse misere, insidiatos perdidimus. Ac ne hoc quidem sentis, te a me punitos adferendo non solum ipsum insidiari mihi, quum talia habeas exempla, sed etiam Leontinos, quum cogas bellare, tardiores facere, quia adversus talem hostem iniuste bellum aggredientur. Nam fieri non potest, ut idem et in odio sit propter asperitatem, et

ἀλεγίζει. Cui apprime convenit addita interpretatio, *ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ φαῦλα ὑπερορώντων*, vel, ut habet *Diogen.* *καταφρονούντων*. Et sane, quid elephanti cum mure fuerit, ut inde proverbium nasceretur, non video. Habet quidem *Plin.* l. VIII. c. x. p. 440. *Elephantem animalium maxime odere murem, et si pabulum in praesepio positum attingi ab eo viderint, fastidire.* et, quem citat *Harduinus* in Not. et Em. XXI. *Basilius* Hom. IX, in Hexaëm. p. 120. *Τὸν μῦν φοβερὸν εἶναι τῷ ἐλέφαντι*. Sed ne dicam, hoc plane contrarium esse ei, quam addunt, interpretationi, haud dubie *Plinius* aut affinitate vocum ὗς et *μῦς* deceptus fuit, ut vult *Dalecampius*, aut, quod verius esse puto, et *Plinius*, et *Basilius*, et quotquot deinceps hanc fabulam narrarunt, eam
b debent corrupto exemplo veteris alicuius scriptoris, ubi *μῦς* pro ὗς invenerant scriptum. Cui non dissimilem errorem video in *Plutarchi* lib. de Invid. et Od. p. 537. C. ubi, cum in Graeco esset *τῷ ἐλέφαντι πρὸς τὴν ὗν μῖσος*, interpres dedit *murem*. De *sue* autem verum hoc esse, non tantum *Plutarchus* l. c. sed etiam *Aelianus* Hist. Anim. l. I. c. xxxviii. et l. XVI. c. xxxvi. et *Seneca* de Ira l. II. c. xii. p. 25. A. tradunt, confirmant idem hodierni rerum naturalium investigatores. Nihil itaque ipsi veteres elephanti cum mure esse, at cum musca vel culice plurimum, voluerunt. vid. *Lucian.* tom. III. Musc. Enc. p. 96. *Achill. Tat.* l. II. p. 111. Notum praeterea proverbium, *Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν*, cuius, ut alios taceam, ibid. p. 99. meminit *Lucian.* Alia ratione *Libanius* ep. CIↃIↃXCVII. *Τὸ δ' ἐμὸν*, inquit, *οἷον κώνωψ ἐλέφαντι παραβαλλόμενος*. Ut aut fallar, aut falso inter proverbia relatum fuerit illud, *Ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει*; idque mutandum in alterum, *Ἐλέφας μυῖαν οὐκ ἀλεγίζει*. quod idem, ac nostrum, *κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει*. Loci nostri vim declaravit *Erasmus* Ad. p. 138. qui de altero cum reliquis erravit p. 131. Idem aliis verbis expressit *Philostratus* Vit. Sophist. l. II. p. 588. *Καὶ ὁ μὲν Ἀδριανὸς ἐκαρτέρει τὰ ἐξ αὐτοῦ πάντα, δήγματα κόρεων τὰς ἐκ τῶν τοιούτων λοιδορίας καλῶν*. ubi male *Olearius* reddit *culicum morsus* pro *cimicum morsus*.

120 Ι'. ΝΙΚΟΦΗΜΩι.

Οὓς ἐν Λεοντίνοις κατελέγου δημαγωγῶν καταικισθέντας ἀπολέσθαι οἰκτίστως, ἐπιβουλεύσαντας ἀπωλέσαμεν, καὶ οὐδὲ τοῦτο αἰσθάνῃ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρηθέντας παραφέρων οὐ μόνον αὐτὰς ἐπιβουλεύεις ἐμοὶ, τοιαῦτα ἔχων παραδείγματα, ἀλλὰ καὶ Λεοντίνους πολεμεῖν ἀναγκάζων ὀκνηροτέρους ποιεῖς, ὅτι πρὸς τοιοῦτον ἐχθρὸν ἀδικοῦντες πο-
122 λέμου ἄρξουσιν. ἀμήχανον γὰρ τὸν αὐτὸν καὶ μισεῖσθαι διὰ

ρόμενοι δ' ἀφ' ὧν ὑπενδουν. ubi ἐπαΐειν non *intelligere*, ut interpres et *Budaeus* C. L. Gr. p. 498. volunt, sed *audire* sonat, ut pluribus ostendit *H. Stephanus* Th. L. Gr. t. I. p. 257. D. Nec aliter accipiendum est in *Clementis Alex.* Strom. IV. p. 543. A. ubi Pythagoreos negat clara voce praecepisse preces fieri, ὅτι τὸ θεῖον
b ᾤοντο μὴ δύνασθαι τῶν ἡσυχῇ φθεγγομένων ἐπαΐειν, reddit quidem interpres *exaudire*; sed male, ut ipsa sententia docet; quae postulat *audire*: quo in loco non ἐπαΐειν, sed ἀΐειν posuerunt veteres. vid. *Hom.* Il. *Λ.* 463. *Aristoph.* Nub. 1167. alios. Antecedentibus addo ex *Clem.* Strom. VII. D. Εἰ δὲ καθάπερ οἱ κωφοὶ τῶν ὄφεων τοῦ κοινῶς μὲν λεγομένου, ἀρχαιοτάτου δὲ μὴ ἐπαΐοιεν ᾄσματος. Habes οἱ κωφοὶ et ἐπαΐειν, ut apud *Alexandrinos* Bibliorum interpretes οἱ κωφοὶ et ἀκούειν. vid. Psalm. xxxvii. 14. Esai. xxix. 18. xlii. 18. et, quem respexit *Clemens*, Psalm. lvii. 4. Propius ad nostrum accedit, ubi iisdem scriptoribus idem est, quod *obedire*, *curare*, sim. ut in *Clementis* Strom. I. p. 353. A. εὐεργέτης γὰρ ὁ νόμος, τοὺς μὲν δικαίους ἐξ ἀδίκων ποιεῖν δυνάμενος, ἢν μόνον ἐπαΐειν ἐθελήσωσιν αὐτοῦ. i. e. *obedire*, *obtemperare*. inprimis conf. *Synesii* ep. cliv. p. 258. Ἔφασάν με παρανομεῖν εἰς φιλοσοφίαν, ἐπαΐοντα κάλλους ἐν λέξεσιν καὶ ῥυθμοῦ — ὡς δὴ τὸν φιλόσοφον μισολόγον εἶναι προσήκειν, καὶ μόνα περιεργάζεσθαι τὰ δαιμόνια πράγματα· ubi, perinde atque nostro in loco, reddendum *curare*. Imo ipse noster ep. l. βιάζῃ δὲ τὴν πόλιν τῆς σῆς ἀφροσύνης οὐκ ἐπαΐουσαν ἀπολαῦσαι. Ut dubium videri posset, ἀλεγίζει an ἐπαΐει anteferendum sit, nisi probabile esset, hoc illi, non illud huic, interpretando inserviisse. Accedit, quod in veteri proverbio esse ἀλεγίζει potuit, non ἐπαΐει. 121
Fuisse autem re vera, eo magis animum induco credere, a
quod in simili proverbio claram huius verbi vestigia reperio. Est illud apud *Zenobium* Cent. III. 67. Ἐλέφας μῦν οὐκ ἀλίσκει. Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ φαῦλα ὑπερορώντων. convenit *Diogenian.* Cent. IV. 45. Pro ἀλίσκει autem δάκνει est in *M. Apostolii* Prov. c. viii. 15. addita eadem interpretatione. Sed ἀλεγίζει pro δάκνει in vet. exempl. et MS. Bongarsiano esse notat ad eum l. *P. Pantinus*. Ut, si praeterea leviter adiuves scripturam, μῦν in μυῖαν mutando, nostro simile proverbium habeas, Ἐλέφας μυῖαν οὐκ

XXX. NICOPHEMO.

Quos apud Leontinos in concione numero inito dicebas excruciatos periisse misere, insidiatos perdidimus. Ac ne hoc quidem sentis, te a me punitos adferendo non solum ipsum insidiari mihi, quum talia habeas exempla, sed etiam Leontinos, quum cogas bellare, tardiores facere, quia adversus talem hostem iniuste bellum aggredientur. Nam fieri non potest, ut idem et in odio sit propter asperitatem, et

ἀλεγίζει. Cui apprime convenit addita interpretatio, ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ φαῦλα ὑπερορώντων, vel, ut habet *Diogen.* καταφρονούντων. Et sane, quid elephanti cum mure fuerit, ut inde proverbium nasceretur, non video. Habet quidem *Plin.* l. VIII. c. x. p. 440. *Elephantem animalium maxime odere murem, et si pabulum in praesepio positum attingi ab eo viderint, fastidire.* et, quem citat *Harduinus* in Not. et Em. XXI. *Basilius* Hom. IX. in Hexaëm. p. 120. Τὸν μῦν φοβερὸν εἶναι τῷ ἐλέφαντι. Sed ne dicam, hoc plane contrarium esse ei, quam addunt, interpretationi, haud dubie *Plinius* aut affinitate vocum ὗς et μῦς deceptus fuit, ut vult *Dalecampius*, aut, quod verius esse puto, et *Plinius*, et *Basilius*, et quotquot deinceps hanc fabulam narrarunt, eam b debent corrupto exemplo veteris alicuius scriptoris, ubi μῦς pro ὗς invenerant scriptum. Cui non dissimilem errorem video in *Plutarchi* lib. de Invid. et Od. p. 537. C. ubi, cum in Graeco esset τῷ ἐλέφαντι πρὸς τὴν ὗν μῖσος, interpres dedit *murem.* De *sue* autem verum hoc esse, non tantum *Plutarchus* l. c. sed etiam *Aelianus* Hist. Anim. l. I. c. xxxviii. et l. XVI. c. xxxvi. et *Seneca* de Ira l. II. c. xii. p. 25. A. tradunt, confirmant idem hodierni rerum naturalium investigatores. Nihil itaque ipsi veteres elephanti cum mure esse, at cum musca vel culice plurimum, voluerunt. vid. *Lucian.* tom. III. Musc. Enc. p. 96. *Achill. Tat.* l. II. p. 111. Notum praeterea proverbium, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν, cuius, ut alios taceam, ibid. p. 99. meminit *Lucian.* Alia ratione *Libanius* ep. ϽIϽIϽXCVII. Τὸ δ' ἐμὸν, inquit, οἷον κώνωψ ἐλέφαντι παραβαλλόμενος. Ut aut fallar, aut falso inter proverbia relatum fuerit illud, Ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει; idque mutandum in alterum, Ἐλέφας μυῖαν οὐκ ἀλεγίζει. quod idem, ac nostrum, κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει. Loci nostri vim declaravit *Erasmus* Ad. p. 138. qui de altero cum reliquis erravit p. 131. Idem aliis verbis expressit *Philostratus* Vit. Sophist. l. II. p. 588. Καὶ ὁ μὲν Ἀδριανὸς ἐκαρτέρει τὰ ἐξ αὐτοῦ πάντα, δήγματα κόρεων τὰς ἐκ τῶν τοιούτων λοιδορίας καλῶν. ubi male *Olearius* reddit *culicum morsus* pro *cimicum morsus.*

χαλεπότητα, καὶ καταφρονεῖσθαι ἐπὶ μαλακίᾳ, εἴπερ ἀπέβη τὸ δόξαν. ἐπὶ τοιούτοις γὰρ ἄθλοις οὔτε φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτε ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι.

λα'. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤῼ ΚΑΙ ΛΑΪΣΚῼ.

Ἐγχειρεῖτε καὶ μὴ μέλλετε διὰ τάχους ἐμοὶ πολεμεῖν. ἐπὶ τοιούτοις γὰρ ἄθλοις οἷς δημηγοροῦντες ἐλέγετε, διαβάλλοντές με πρὸς Λεοντίνους, οὔτε φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτε ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι.

λβ'. ΙΕΡΩΝΥΜῼ.

Ἐπυνθάνου, τίσιν ἀντεξήτακα τὸ δύνασθαι Λεοντίνων μοι ἐπεξιόντων κατὰ τῆς χώρας, ἣν ἐμὴν οὖσαν ἀποτέμνονται, περιγενέσθαι. τὸ μὲν, ὅτι δικαιοτέρων ἐχόμενος καὶ οὐκ

122 25. *Εἴπερ ἀπέβη τὸ δόξαν*] a Nimirum ut Leontini, tuis consiliis acti, bellum contra me suscipiant. BOYL. Ante *Boyl.* editores omnes antecedentibus haec iunxerunt; ille autem, mutata interpunctione, cum sequentibus construxit. Quod etiam *Aretinum* voluisse, docet eius exemplum Latinum. Utra via insistes, difficultas remanebit eadem; nec facile dixeris, quemadmodum haec cum reliquis cohaereant. Illud certum est, in antiquioribus libris relata fuisse ad antecedentia, cum omnes, tam MSS. quam editi ante *Naogeorgum*, habeant ἐπὶ τοιούτοις γὰρ ἄθλοις —. Alterum, ad quod offendisse interpretes videntur, est ἄθλοις; quod *certaminibus Aretinus*, *praemiis* reliqui reddunt; neutro vero rem expediunt. Sed quid plura? quum ipsa auctoris exemplaria indicium praebeant epistolae extrema parte mutilatae. Epistola nimirum, quam ab hac nostra proximam b esse in hac editione volui, vides eadem, quae in hac, — ἐπὶ τοιούτοις γὰρ ἄθλοις — οὔτε φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτε ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι, antecedentibus partim, partim interpositis iis, quae si in hac addantur, integra videri possit epistola, sententia autem plana et expedita. Accedit ipsa subsequentis epistolae inscriptio, *Πολυστράτῳ*. Aut enim falsa ea est, aut alius *Polystratus* habendus, atque is, cui inscriptae epistolae xc. et cxi. ibi enim inducitur tanquam unus ex optimis Phalaridis amicis. His rationibus motus, hanc et subsequentem epistolam olim unicam modo fuisse suspicor, pessime in partes divulsam; quas proinde sic denuo coniungo: — καὶ καταφρονεῖσθαι ἐπὶ μαλακίᾳ. εἴπερ ἀπέβη τὸ δόξαν, ἐγχειρεῖτε καὶ μὴ μέλλετε διὰ τάχους ἐμοὶ πολεμεῖν. ἐπὶ τοιούτοις γὰρ ἄθλοις οἷς δημηγοροῦντες

despiciatur prae mollitia, si quidem ad opinionem res cecidit. De talibus enim praemiis nec invidemus vobis, nec dissuademus contendere.

XXXI. POLYSTRATO ET DAÏSCO.

Aggredimini, nec cessate quam primum mihi bellum inferre. De talibus enim praemiis, quae in concione dicebatis, quum me traducebatis apud Leontinos, nec invidemus vobis, nec dissuademus contendere.

XXXII. HIERONYMO.

Interrogabas, quibus perpensis existimavi posse me Leontinos, me invadentes de agro, quo me mulctant, superare. Quod iustiorem causam habeo, nec belli auctor

123 ἐλέγετε, διαβάλλοντές με πρὸς
a Λεοντίνους, οὔτε φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτε ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι. i.e. *Si quidem ad opinionem res cecidit*, (ut, quod faciendum opinabaris, ad bellum sese accingant Leontini,) *aggredimini, nec cessate quam primum mihi bellum inferre. De talibus enim praemiis, quae in concione dicebatis, quum me traducebatis apud Leontinos, nec invidemus vobis, nec dissuademus contendere.* Utitur auctor in extrema epistola numero multitudinis, ut orationem simul ad reliquos, qui cum Nicophemo essent, dirigeret. Ceteroquin more solito dici potest numeros miscuisse. Praemia autem cogitavit, quae ex Nicophemi opinione, si Phalaridi, crudelissimo tyranno, bellum inferrent, exspectare possent Leontini.

27. Ἐγχειρεῖτε] In ed. Ven. praetermittitur haec epistola.
b in Lugd. C. bis legitur. Vid. autem not. ad antecedentem ep.

32. Ἀντεξήτακα] Vid. not. ad ep. XIII. l. 34.

33. Ἐπεξιόντων κατὰ τῆς χώρας] Lugd. A. B. Angl. et Pal. ε. περὶ τῆς χώρας. ac loquendi genus consuetum est ἐπεξιέναι, πολεμεῖν cet. ὑπὲρ aut περί τινος, quomodo alibi quoque locutus est noster. Est tamen, ubi κατὰ in loco περὶ inveniatur: ut περὶ hic adscriptum videri possit alteri interpretando. de illo autem usu praepositionis κατὰ consule clarissimum *Abresch.* Anim. ad *Aeschyl.* l. II. c. IV. p. 273.

34. Τὸ μὲν, ὅτι κ. τ. λ.] Particula οὖν, in editis ante ὅτι interposita, ex ed. Ald. est. eam, nec in ed. Ven. nec MSS. inventam, omisi. Ipsam sententiam qui contulerit cum ep. XXX. intelliget, quo animo ibi scripserit sophista, ὅτι πρὸς τοιοῦ- 124
τον ἐχθρὸν ἀδικοῦντες πολέ- a
μου ἄρξουσιν. Notus senarius: Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμω-

124 ἄρχων πολέμου, ἀλλ' ἀμυνόμενος, οὐκ ἂν ἐπιστείλαιμι· τούτων γὰρ παρ' ὑμῖν οὐκ ἔστι λόγος· ὃ δὲ, κἂν μὴ προσποιῆσθε, ὑμᾶς εἰδέναι ἀνάγκη, τοῦτ' ἂν εἴποιμι, ὅπλοις πολλοῖς, καὶ ἀνδράσι δυνατοῖς, καὶ χρήμασι, καὶ ναυσὶ, καὶ ἵπποις, ὧν ἁπάντων ἐνδεεῖς ὄντες αὐτοὶ μαχοῦνται πολεμίῳ καὶ περὶ ταῦτα καὶ περὶ τὰς τύχας πεπλουτηκότι.

126 ## λγ΄. ΛΕΟΝΤΙΝΟΙΣ.

Λεωνίδαν, ὃν ἐξεπέμψατε κατάσκοπον τῶν ἐμῶν πραγμάτων, ἁλόντα, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, σέσωκα, οὐχ ὑμῖν

ρούμενος. de quo vid. *Casaub.* ad *Athen.* Anim. l. XIII. p. 887. *Gatak.* ad *Antonin.* l. I. §. XVII. p. 62. et *Kuster.* ad *Suid.* v. Ὡς οὐχ ὑπάρχων, et Ὑπάρχων. *Xenophontis* est in Cyr. Inst. l. VII. p. 118. l. 1. οὐ γὰρ ἐπιβουλεύσαντες ἀδίκως ταῦτα ἔχομεν, ἀλλ' ἐπιβουλευθέντες ἐτιμωρησάμεθα. Legem *Rhadamanthi* citat *Apollod.* l. II. c. IV. §. 9. p. 95. Ὅς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντα, ἀθῷον εἶναι. Quin Graecis pariter atque barbaris communem legem vocat *Iulian.* ad S. P. Q. Ath. p. 272. C. ἀμύνεσθαι τοὺς ἀδικίας ὑπάρχοντας. Fuere tamen e severioris disciplinae philosophis, qui, *Platonem* secuti, id in disceptationem vocarent. Quibus haud scio an se opposuerit noster ep. CXIX. quum diserte negavit, iniustum esse τὸν κατάρξαντα πλημμελεῖν ἀμύνεσθαι.

37. Ὅπλοις πολλοῖς, καὶ ἀνδράσι δυνατοῖς, κ. τ. λ.] Respondet antecedentibus, τίσιν ἀντεξήτακα ——. quod non monerem, nisi interpretum quosdam viderem haec aliter, atque oporteret, reddidisse. Frequens
b autem apud historicos in bellici apparatus descriptione harum rerum mentio. *Thucydid.* l. I. p. 54. l. 12. ταῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυνται, πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ καὶ ναυσὶ, καὶ ἵπποις, καὶ ὅπλοις, καὶ ὄχλῳ, ——. et ib. p. 57. l. 39. ἄλλοις μὲν γὰρ χρήματά ἐστι πολλὰ, καὶ νῆες, καὶ ἵπποι. E Latinis addo *C. Nep.* XXII. c. IV. §. 1. *equis, armis, viris, pecunia totam locupletavit Africam.* Similiter noster ep. LX. οὐχ ὅπλων, οὐδὲ ἵππων δεομένῳ, οὐδὲ ἀνδρῶν ——, ἀλλ' ἀργυρίου. et ep. XCVI. μήτε χρημάτων —— μήθ' ὅπλων ἐνδεεῖς, μήτ' ἀνδρῶν. Illud autem silentio non praetermittendum, quod hic est, ἀνδράσι δυνατοῖς pro *viris* vel *militibus, qui corpore valeant.* Quod vereor ut in veteri Graecia aliquod sibi praesidium sit inventurum. Nam δυνατὸν eum potissimum dixerunt, qui sive opibus, sive honoribus potens esset; ut in *Thucyd.* l. I. p. 8. l. 57. Κύλων ἦν Ἀθηναῖος, ἀνὴρ Ὀλυμπιονίκης, τῶν πάλαι εὐγενής τε καὶ δυνατός. quibuscum conferri poterit illud *Pauli* I. Cor. 1. 26. οὐ πολλοὶ δυνατοὶ, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς. In *Xenophontis* Mem. l. II. p. 428. l. 33. Καὶ ἰδίᾳ αὖ οἱ ἀνδρεῖοι καὶ δυνατοὶ τοὺς ἀνάνδρους καὶ 125 ἀδυνάτους οὐκ οἶσθα ὅτι καταδουλωσάμενοι καρποῦνται. a quinam δυνατοὶ, quinam ἀδύνατοι,

sum, sed propulsator, non scribam: horum enim a vobis ratio nulla habetur. quod vero, tametsi dissimuletis, vos scire necesse est, hoc dicam: Armis multis, viris validis, pecunia, navibus, equis, quorum omnium indigi; ipsi pugnabunt cum hoste et his et fortuna divite.

XXXIII. LEONTINIS.

Leonidan, quem misistis exploratorem rerum mearum, captum, quum possem interficere, servavi, non vestra gra-

intelliges ex *Euripid.* Ion. 598. Ἦν δ' εἰς τὸ πρῶτον πόλεως ὁρμηθεὶς ζυγὸν Ζητῶ τις εἶναι, τῶν μὲν ἀδυνάτων ὕπο Μισησόμεσθα, λυπρὰ γὰρ τὰ κρείσσονα. ubi ἀδύνατοι infimae sortis homines; quos πένησι iungit *Demosthenes* adv. Polyclet. p. 1084. F. τοὺς πένητας καὶ ἀδυνάτους. adde eiusdem de Class. p. 135. B. adv. Timocr. p. 802. D. adv. Leochar. p. 1046. A. Est quidem, ubi in ἀδύνατος per se posito corporis infirmi et mutilati ratio habeatur, ut quando ἀδυνάτους vocat *Lysias* or. adv. Delat. de quibus *Taylorus* not. ad *Lys.* p. 404. Δυνατὸς tamen contraria virtute antiquioribus Graecis ignotum fuisse videtur. Ita *Lysias* l. c. p. 406. non δυνατοὺς dicit, sed τῷ σώματι δύνασθαι καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων. atque sic in eadem orat. τοὺς μὴ ἀδυνάτους. *Aeschinis* contr. Ctesiph. p. 441. D. est ἐβοηθήσατε αὐτοῖς καὶ ναυσὶ καὶ πεζικῇ δυνάμει. atque sic passim veteribus δύναμις, qui nostro ἄνδρες δυνατοί. Ἀγαθοὺς ἄνδρας idem habet ibid. p. 442. C. nec non *Synesius* ep. LXXVIII.
b p. 214. ubi nunc scribitur: Οὐδὲν ἂν γένοιτο πενταπόλει λυσιτελέστερον τοῦ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἄνδρας καὶ στρατιώτας Οὐννιγάρδας προτετιμῆσθαι πάντων στρατιωτῶν. Sed quae ista distinctio inter ἄνδρας et στρατιώτας? Aut fallor, aut scribendum τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας Οὐννιγ. quibus additum στρατιώτας interpretis esse videtur. infra ibid. ἀγωνιστὰς ἄνδρας dicit. Habet quidem *Xenophon* Cyr. Inst. l. V. p. 79. l. 8. τῶν δυνατῶν τις ἀνδρῶν, et ante l. II. p. 30. l. 16. οἱ δυνατοὶ ἐῤῥωμένως ἀντιλήψονται. l. 18. οἱ δὲ ἀγαθοὶ καὶ δυνατοί. et similia. Sed horum omnium alia ratio est, cum in primo exemplo consueta virtute, quam supra notavi, ponatur, in reliquis intelligantur ἀντιλαμβάνειν, et similia, quae ex orationis contextu cognoscantur. Habet itaque noster hoc suum ἄνδρες δυνατοί, ut alia quaedam, sibi privum; qui, dum ἀδυνάτων nomine milites *inualidos* sciret venire, δυνατοὺς e contrario dixit eos, qui corpore valent: nisi eum suspicere non omnino hospitem fuisse in exemplo Graeco V. T. ubi τοῖς LXX consueta forma loquendi ἄνδρες δυνατοὶ et ἄνδρες δυνατοὶ ἐν ἰσχύϊ; quod non definio.

42. *Κατάσκοπον κ. τ. λ.*] Non 186
dissimile ei est, quod habet *Plu-* a
tarchus Apophth. p. 173. C. de Xerxe: Ἕλληνας δὲ κατασκό-

χαριζόμενος, ἀλλ' ἵνα μὴ ζητῶ, τίς ὑμῶν σαφῶς ἀπαγγείλῃ τὴν παρασκευὴν τοῦ καθ' ὑμῶν πολέμου. καὶ γὰρ ἐμοὶ πάνυ πιστῶς ἄνευ βασάνου τὰ παρ' ὑμῶν ἐδήλωσεν, ὅτι πάντων ἐνδεεῖς ἐστε πλὴν λιμοῦ καὶ φόβου· τούτων δὲ ὑμᾶς καὶ λίαν εὐμοιρεῖν.

λδ'. ΛΕΟΝΤΙΝΟΙΣ.

Εἰ καταλῦσαί με τὸν πρὸς ὑμᾶς ὀρέγεσθε πόλεμον, μηδὲν αἰδεσθέντες ἔκδοτέ μοι Λυκῖνον, ἵνα τὴν ὀργὴν ἅπασαν εἰς τοῦτον ἀφεὶς παύσωμαι τοῦ πρὸς τὴν πόλιν θυμοῦ. χρήσομαι δὲ οὐδὲν αὐτῷ χαλεπώτερον, ἢ πάντας ὑμᾶς ἐπίσταμαι βουλομένους.

128 λε'. ΛΥΚΙΝΩι.

Οὐκ ὀρθῶς ἠρώτησας ἐν Λεοντίνοις ὡς παρόντα με καὶ δυνάμενον ἀποκρίνεσθαί σοι, τίς εἰμί, καὶ τίνων, καὶ πόπους ἐν τῷ στρατοπέδῳ λαβὼν οὐδὲν ἠδίκησεν, ἀλλὰ τὴν στρατιὰν ἀδεῶς ἐπιδεῖν κελεύσας διαφῆκεν.

45. Πάνυ πιστῶς] Interposui πάνυ, quod in editis non erat, sumtum e Lugd. A. C. Angl. Med. A. C.

46. Τὰ παρ' ὑμῖν] Sic editi. Cum tamen in Lugd. A. et Angl. sit παρ' ὑμῶν, videri potest olim scriptum fuisse τὰ περὶ ὑμῶν. ut ep. cxvii. εἰς τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν ἀναφέρων τὰ περὶ ἐμοῦ. et ep. cxxix. Ἐγὼ δέ σοι τὰ περὶ ἐμοῦ συνελὼν ἐν βραχεῖ δηλώσω. [Dedi ὑμῶν pro ὑμῖν. De hoc usu genitivi satis dixi ad Dionys. Halic. de C. V. p. 118. sq. G. H. S.]

47. Ὑμᾶς καὶ λίαν εὐπορεῖν] Primi editores ediderunt Ὑμᾶς δέ φησι λίαν εὐπορεῖν. Ante λίαν autem interpositum καὶ in edi. Aur. Comm. et Boyl. atque ita codices omnes praeter Burm. et Lugd. C. quare in eo postremos editores secutus sum. Sed redundat φησὶ, quod auctoritate Lugd. A. ubi in margine solummodo adscriptum erat, omisi. Εὐμοιρεῖν, quod pro εὐπορεῖν Lugd. B. et marg. Ald. habent, interpretis esse videtur. conf. Hesych. v. Εὐλογχεῖν. [εὐμοιρεῖν Valckenarius ad h. l. iure videtur praetulisse. Itaque sic dedi. Quanquam utrumque a Sophista proficisci potuit. V. quae monui supra ad Epist. 9. p. 46, 70. G. H. S.]

[50. Initium Epistolae citat Scholiastes ad Aristoph. Plut. 142. sed insigni scripturae diversitate: Εἰ βούλεσθε τὸν πρὸς ὑμᾶς καταλῦσαι πόλεμον. G. H. S.]

50. Μηδὲν αἰδεσθέντες ἔκδοτε] Margo Lugd. A. et Angl. μ. δείσαντες ἔ. quod in Med. A. B. in orationis contextum transiit; alteri interpretando haud

tia, sed ne quaererem, quis vobis clare nunciaret apparatum belli adversus vos. Etenim fideliter admodum sine tormento mihi res vestras patefecit, omnium indigos vos esse praeter famem et metum; haec vero valde etiam suppetere vobis.

XXXIV. LEONTINIS.

Si finiri a me cupitis adversus vos bellum, nihil veriti dedite mihi Lycinum, ut, bile omni in hunc effusa, iram in civitatem finiam. tractabo autem nihilo durius eum, quam omnes vos scio velle.

XXXV. LYCINO.

Non recte interrogasti apud Leontinos tanquam praesentem me, et qui possem respondere tibi, quis sim, a

dubie adscriptum ante. Quid δέος et αἰδὼς intersit, subtilius disputat apud *Platonem* Socrates in Euthyphr. p. 9. A. De usu verbi αἰδεῖσθαι iam multa
127 *Budaeus* et *Stephanus*. *Homeri*
a est Il. *H*. 93. *Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ᾽ ὑποδέχθαι.* Similiter δέος et αἰδὼς iuncta in *Iulian*. ep. xc. p. 419. B. cuius verba prae aliis adscribo, ut, quod inest, mendum eluam: *ὁ δ᾽ οὖν Ἥλιος, ὥσπερ ὅταν ἀκτῖσι καθαρθεὶς ὅλος λάμπῃ, οὐδὲ ἀποκρίνῃ τοῦ πρὸς τὴν αἴγλην ἐλθόντος, ὃ μὴ τὸ οἰκεῖον, ἐργάζεται· οὕτω δὴ καὶ σὲ χρὴν ἀφθόνως τῶν παρὰ σοῦ καλῶν, οἷον φωτὸς, τὸ Ἑλληνικὸν ἐπαρδεύοντα, μὴ ἀποκνεῖν, εἴ τις ἢ αἰδοῦς ἢ δέους ἕνεκα τοῦ πρὸς σὲ τὴν ἀντίδοσιν δυσωπεῖται.* *Petavius* locum corruptum pronunciat et mutilum: sed nihil desiderabis amplius, ubi scripseris et interpunxeris hunc in modum: *ὁ δ᾽ οὖν Ἥ. ὥ. ὅταν ἀκτῖσι καθαραῖς ὅλος λάμπῃ, οὐδὲ ἀποκλίνῃ, τοῦ πρὸς τὴν αἴγλην ἐλθόντος, ὃ μὴ τὸ οἰκεῖον ἐργάζεται, οὕτω κ. τ. λ.* Senten- b
tia haec est: *Quemadmodum quum sol radiis puris splendeat totus, neque deflectat, si quid ad splendorem accesserit, quod non id, quod sit consentaneum, facit: sic enimvero te oportet, bonis, quae habes, tanquam luce, Graecos large perfundere non desistere, si quis aut reverentia tui aut timore ductus tibi respondere erubescat.* Τοῦ utroque in loco est pro τινός. [Hoc sensu scribendum τον. *G. H. S.*] Nostrum μηδὲν αἰδεσθέντες ἐκδοτε forma loquendi est in scriptis posteriorum Graecorum potissimum obvia. *Phil. Iud.* de Mund. p. 1150. C. —— *ἥλιον λέγω καὶ σελήνην καὶ τὸν σύμπαντα οὐρανὸν, ἅπερ οὐδὲν αἰδεσθέντες θεοὺς ἐκάλεσαν.* et alii. Simile in antiquiorum scriptis non memini me legisse.

57. *Τίς εἰμὶ, καὶ τίνων, καὶ* 128
πόθεν] Similia in medium at- a
tulerunt *Alberti* in Obs. Phil. p. 186. et nostri loci non immemor

θεν. ἐγὼ γὰρ ὡς ἐμαυτὸν οἶδα Φάλαριν Λεωδάμαντος υἱὸν, Ἀστυπαλαιέα τὸ γένος, πατρίδος ἀπεστερημένον, τύραννον Ἀκραγαντίνων, ἔμπειρον πολέμων, ἄπτωτα μέχρι τοῦ παρόντος, οὕτως οἶδα καὶ Λυκῖνον πόρνον μὲν ἐν παισὶ, λά-

Valckenarius ad *Euripid.* Phoen. p. 58. adde, quae ad *Thucydidis* l. I. p. 6. notant viri docti. In nostro observo prhesertim multitudinis numerum, *τίνων*. Veteribus enim, si bene memini, solum placuit *τίνος*. ut in *Eurip.* Hel. 85. *Τίς εἶ, πόθεν, τίνος;* Iphig. Taur. 916. *ποδαπὸς, καὶ τίνος πέφυκε παῖς;* Eius loco in *Plat.* Charmid. p. 462. E. est, *τίς τε καὶ τοῦ;* mitto plura. Alterum est in *Lucian.* tom. III. Tragop. p. 649. l. 83. *Σὺ δ' ὢν τίς ἡμᾶς καὶ τίνων προσεννέπεις;* Cum nostro convenit *Liban.* ep. DCCCIII. *Τίς ἐστὶ, καὶ τίνων, καὶ πόθεν;* adde *Heliod.* l. II. p. 99. l. IV. p. 166. Illud porro praetermittendum silentio non est, deflectentibus sensim a prisca simplicitate Graecorum moribus, inurbanum et ignominiosum haberi coeptum fuisse, si quis ita advenam alloqueretur. Hoc animo venuste *Lucianus* t. II. Icarom. p. 778. Iovi suo versum Homericum ad Menippum tribuit: *Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν,* κ. τ. λ. Nec dissimile est Antigoni illud, *Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν* — ad Bionem, de quo vid. *Laert.* l. IV. §. 46. et *Stobi* Serm. LXXXIII. p. 495. In hanc sententiam dictum interpretatus noster acerbissimam responsionem subiecit.

58. *Λεωδάμαντος*] Lugd. C. b Medd. A. B. et marg. Lugd. A. et Angl. *Ἀλνομάντεως*. sed verum alterum. In *Tzetzae* Chil. I. 645. qui nostrum sequitur, *Λεωδάμαντος* est, et Chil. XII. 456. vitiose *Λεοδάμαντος*. De patre tyranni aliunde nihil certi cognoveris. In *Lucian.* t. II. Phal. I. p. 188. dum genus suum iactat, patris nomen silet. *Polyaenus* l. V. c. 1. p. 436. Phalarin *τελώνην* facit.

59. *Ἀστυπαλαιέα τὸ γένος*] Libri plerique recte *Ἀστυπαλαιέα;* quod etiam *Tzetzes* habet Chil. I. 643. et alibi. Eius loco male Pal. Medd. A. C. Burm. et edit. Ven. et Bas. *Ἀστυπαλέα*. quomodo etiam male scribitur in *Laertii* l. VI. §. 84. est enim ab *Ἀστυπάλαια*, ut recte docet *Bentleius* in Resp. ad B. C. p. 180. *Ἀστυπαλαιεύς*. Sitne tamen, ut ille putat, omnino reiiciendum *Ἀστυπαλη*, dubito, cum inde declinatum *Ἀστυπαλαῖος* inveniatur in *Aelian.* Hist. Anim. l. XVI. c. XXXIX. De patria Phalaridis conferri poterunt, quae disputat idem l. c. p. 178. 179. Tametsi ab aliis *Agrigentinus* dicatur, potuit tamen re vera patriam habere Astypalaeam, sive propter tyrannidem, quam Agrigenti obtinuit, sive quod ibi post fugam exul commoratus sit, Agrigentinum habitum fuisse statuas. Quam in rem vid. *Kuhn.* et *Periz.* ad *Aelian.* V. H. l. I. p. 47. ubi recte hic *Ἴμβριον* pro *Ἱμεραῖον* reponit.

60. *Ἔμπειρον πολέμων*] Scriptum fuit ab omnibus editoribus *ἔμπειρον πολλῶν*. nec dis- 129 sentiunt MSS. nihilominus mendum esse puto in *πολλῶν*, corrigendum in *πολέμων*. quod, cum sponsorem emendationis haberem ipsum sophistam, in orationis contextum recepi. Nam, ne dicam, tanquam contrarium infra opponi *λειποτά-*

quibus et unde. Ego enim quemadmodum memet novi Phalarin, Leodamantis filium, Astypalaeum genere, patria exulem, tyrannum Agrigentinorum, peritum bellorum, invictum etiamnum, sic novi etiam Lycinum exoletum in

κτην ἐν πολέμῳ, ipse simili plane ratione de se loquitur ep. LXXXIV. *Μήτε σὺ μήτε ἄλλος ἀνθρώπων μηδεὶς ἐμὲ καταδείσειν — ἐλπιζέτω. καὶ πολέμων γὰρ ἔμπειρος ὢν — θαῤῥῶ ἐπ' ἐμαυτῷ* —. Habuisse ante oculos videri potest illud Archidami apud *Thucydid.* l. I. p. 54. *Καὶ αὐτὸς πολλῶν ἤδη πολέμων ἔμπειρός εἰμι.* Sic sane *Libanius*, dum ep. CIↃLXIII. extr. *Πάντως δὲ*, inquit, *πολλῶν πολέμων ἔμπειρος εἶ κατὰ τὸν τοῦ Ζευξιδάμου*. ubi opportune loci *Thucydidei* meminit *Wolfius*. Nihil autem frequentius confusione vocum *πολλῶν*, *πολεμίων*, *πολέμων*, *πόλεων*, cet. in MSS. codicibus. quam in rem exempla in medium allata a *D'Orvillio* vid. in Anim. ad *Charit.* p. 702. 703. Ad eam rationem supra ad ep. XIII. p. 73. in *Hesychio* pro *πολλοῖς πολέμοις* scribendum esse conieci; nunc vero, monitus ab acutissimo nostro *Heringa*, eadem sententia, sed minore mutatione, malo *Τῶν λαμβανομένων πολεμίων τὰς κεφαλὰς* —. *Πολλῶν* et *πολεμίων* permista in MSS. habes ep. LIV. ubi vid.
b not. Nostro simile vitium inesse etiamnum in *Thucydide* puto l. VI. p. 402. l. 37. ubi inter alia Athenagoras, *ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἄνθρωποι*, inquit, *δεινοὶ καὶ πολλῶν ἔμπειροι* (*ὥσπερ ἐγὼ Ἀθηναίους ἀξιῶ*) *δράσειαν*. nam, etsi non omnino absurdum est *πολλῶν ἔμπειροι*, tamen, cum de bello sermo fiat, *πολέμων ἐμπείρους* gravissimum historicum voluisse, veri simile est. In rem eiusdem verba scriptoris de Atheniensibus l. VII. p. 486. *ἀλλ' ὅσοι τε Ἀθηναίων πάρεστε, πολλῶν ἤδη πολέμων ἔμπειροι ὄντες*. Ipsa porro loquendi ratio obvia in *Thucydide*, aliis; sicut etiam contrarium *πολέμων ἄπειρος*; unde *τὸ ἀπειροπόλεμον* est apud *Dion. Halic.* A. R. l. VIII. p. 510. l. 16. *Πολέμων*, in *πόλεων* male mutatum, e MSS. olim restitui *Colutho* v. 147. probante *D'Orvillio* l. c. *Πολεμίων* cum *πόλεων* confusi in MS. exemplum praebet nostri ep. CVI. E contrario hoc in illud mutatum in *Polyaeni* l. V. c. XLIV. *Μέμνων — βουλόμενος καταμαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολεμίων, καὶ τὰ πλήθη τῶν ἐνοικούντων*. ubi nec *τὰ μεγέθη* dici, nec *ἐνοικούντων*, fero, nisi in locum *τῶν πολεμίων* substituatur *τῶν πόλεων*. tum autem apte cuncta iunguntur.

61. *Λυκῖνον πόρνον μὲν ἐν παισὶ*] Suum commemoravit, Lycini autem genus patriamque per contemptum praeterit, quasi obscurae stirpis et incerti laris homo esset. BOYL. *Boyleo πόρνον* Latino *scortatorem* 130
reddenti imposuit interpres a
Latinus in ed. Aurel. et huic fortasse *Lucianus* t. II. Imag. p. 459. qui Lycinum habet puerorum amatorem. Recte autem *Bentleius* Resp. ad B. C. p. 233. monet, *πόρνον* esse *scortum*, *cinaedum*, prout a reliquis interpretibus redditur. Errat tamen ille, dum ibid. Latina, *inter pueros cinaedum*, quibus verba auctoris reddit, Anglice interpretatur, *a catamite, when you was a boy*, i. e.

130 γνον δὲ ἐν νέοις, μοιχὸν δὲ ἐν γυναιξὶν, ἀκόλαστον δὲ ἐν κώμοις, ἀσελγῆ δὲ ἐν ἡδοναῖς, ἀργὸν δὲ ἐν εἰρήνῃ, λειποτάκτην δὲ ἐν πολέμῳ, δώσοντά μοι καὶ τῶν δημηγορειῶν καὶ

cinaedum, quando puer eras, vel *in pueritia*. Quum παῖδας dixit noster, cogitavit haud dubie τὰ παιδικὰ, sive τοὺς ἐρωμένους, inter quos Lycinus numeratus, non παῖς, sed πόρνος esset. In re nota adscribam solummodo *Xenophontis* hoc e Memor. I. p. 426. l. 6. *Τήν τε γὰρ ὥραν ἐὰν μέν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ, πόρνον ἀποκαλοῦσιν· ἐὰν δέ τις, ὃν ἂν γνῷ καλόν τε κἀγαθὸν ἐραστὴν ὄντα, τοῦτον φίλον ἑαυτῷ ποιῆται, σώφρονα νομίζομεν.* De forma orationis, convenit *Pindar.* Pyth. IV. str. XIII. de Demophilo: *Κεῖνος γὰρ ἐν παισὶ νέος, Ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς* —, et Nem. III. antistr. IV. de Aristoclide: *Ἐν παισὶ νέοισι παῖς, ἐν Δ' ἀνδράσιν ἀνὴρ, τρίτον Ἐν παλαιτέροισι.* Apud *Philostratum* V. Soph. l. II. p. 577. Antiochus sophista, *ἀποσκώπτων ποτὲ ἐς αὐτὸν (Ἑρμογένην), οὗτος, ἔφη, Ἑρμογένης, ὁ ἐν παισὶ μὲν γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς.*

62. *Ἀκόλαστον δὲ ἐν κώμοις*] Libri omnes, tam MSS. quam editi, *ἀ. δ. ἐν νόμοις.* quod alienum omnino ab hoc loco. haud dubie scribendum κώμοις; quod non tam meo unius arbitratu, quam *Hemsterhusii* et *Ruhnkenii* consensu motus, in contex-
b tum orationis recepi. Ad eandem enim rationem uterque locum correxerat, hic in literis aliquando ad me datis, ille ad marg. sui exemplaris: nec puto, fore quemquam, nisi plane rudem in his, cui non sit placitura haec emendatio. quare in re plana et omnibus nota nihil amplius addo.

62. *Ἀσελγῆ δὲ ἐν ἡδοναῖς*] Cum intemperantiae vitia *sigillatim* perstrinxerat, nimis *generali* nomine vocat ἀσελγῆ ἐν ἡδοναῖς. BOYL. „Gravis," inquit *Ruhnkenius* noster in literis ad me datis, „corruptela haeret in verbis, ἀσελγῆ δ' ἐν ἡδοναῖς; quod merito tanquam nimis generale *Boyleum* offendit, cum intemperantiae vitia sigillatim perstringat. Legendum igitur, ἐν θοίναις. Vox θοίνη non poetis solum, sed et prosae orationis scriptoribus usitata. vid. *Aelian.* V. H. l. XII. c. XV. *Liban.* ep. CCXLIV. Intelliguntur publicae civitatis epulae. Quare etiam emendare possis ἐν δημοθοινίαις. *Lucian.* Phalaris t. II. p. 190. *Καὶ τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς καὶ πανηγύρεσι καὶ δημοθοινίαις διῆγον.*" Haec ille. Ipse duplici via tentabam olim, vel δείπνοις vel ᾠδαῖς scribendo pro ἡδοναῖς; idque iisdem, quibus ille, adductus rationibus. Ad primum quod attinet, in rem *Aeschinis* verba in Timarch. p. 266. F. *Δουλεύων ταῖς αἰσχίσταις ἡδοναῖς, ὀψοφαγίαις, καὶ πολυτελείαις δείπνων, καὶ αὐλητρίσι, καὶ ἑταίραις, καὶ κύβοις, καὶ τοῖς ἄλλοις, κ. τ. λ.* Propius etiam accedunt illa *Platonis* in Theaet. p. 127. C. *Καὶ σύνοδοι, καὶ δεῖπνα, καὶ σὺν αὐλητρίσι κῶμοι.* Iunguntur, ut in nostro, δεῖπνα et κῶμοι. Nihilominus obest, quod naturalis ordo rerum postulare videtur, ut, quemadmodum in *Platonis* loco, primum δεί- 131
a πνων, dein κώμων fiat mentio. Ante enim δεῖπνα: haec exci-

pueris, mollem in iuvenibus, adulterum in mulieribus, intemperantem in comissationibus, proterve iniurium in voluptatibus, desidem in pace, desertorem in bello, da-

piebant κῶμοι; ut abunde docent splendidissima illa convivia, quae nobis apparaverunt veteres. Suspicabar itaque forte praestare ᾠδαῖς. nam etsi κώμων nomine etiam comprehenduntur ᾠδαὶ (vid. Obs. Misc. N. t. I. p. 89.), saepe tamen utrumque coniungunt scriptores. Apud *Polybium* l. XII. p. 929. et *Stobaeum* t. LIII. p. 367. *Euripidis* ex Cresphonte sunt, Καλλιχόρους ἀοιδὰς φιλοστεφάνους τε κώμους. *Synes.* ep. xxxii. ὁ γὰρ ἰδὼν τὸν πορνότριβα σοβοῦντα διὰ τῆς ἀγορᾶς, ἐν στεφάνῳ καὶ μύροις μεθύοντα καὶ κωμάζοντα, καὶ πάσης ἀκολασίας ἐμπιπλάμενον, καὶ ᾠδὰς ᾄδοντα πρεπούσας τῷ βίῳ, ἐπὶ τοὺς ἔχοντας αὐτὸν τὴν αἰτίαν ἀνήγαγεν. Similiter *Cicero* pro Coel. 15. *Convivia, comissationes, cantus, symphonias, navigia iactant.* Atque haec quidem tum verisimilia esse putabam. Nunc vero rem diligentius consideranti vulgatum ἡδοναῖς non videtur sollicitandum. Nam tametsi generatim *iucundus motus* (verbis utor *Ciceronis* de Fin. II. c. III.), *quo sensus hilaretur, Graece ἡδονή, Latine voluptas vocetur*, atque adeo inter reliqua intemperantiae vitia sigillatim enumerata minus apte commemorari videantur ἡδοναί, quo genere illa quadam ratione continentur: aliud tamen est, ἡδοναῖς deditum esse, qualem intelligimus *Lycinum* esse, cum dicitur πόρνος ἐν παισί, cet. aliud, esse ἀσελγῆ ἐν ἡδοναῖς; quod in ὑβριστὴν speciatim convenit. eo enim in loco propriam ἀσέλγειαν posuerunt veteres.

Praeterea res diversa sunt ἡδοναὶ a reliquis, in quibus hic intemperanter se gerere Lycinus b dicitur: nisi quis excipiat κώμους. Sed si hoc, ne *Plato* quidem satis accurate locutus fuisse poterit videri, dum de Rep. II. p. 595. E. ἀγύρται δέ, inquit, καὶ μάντεις — πείθουσι, ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις — θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν. et de Leg. I. p. 775. F. τῶν μεγίστων ἡδονῶν καὶ παιδιῶν ἐπέταξεν ἀπέχεσθαι. quo fere fit, ut etiam de Rep. II. p. 595. F. scribendum opiner, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν καὶ παιδιῶν καὶ ἡδονῶν εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, pro eo quod vulgatur — διὰ θ. καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν κ. τ. λ. De universa autem orationis forma conferri velim *Max. Tyr.* Diss. XXXIII. p. 597. Ἀνάγκη γάρ που τὴν τοιαύτην πόλιν πολύφωνόν τε εἶναι καὶ πολυμερῆ καὶ πολυπαθῆ καὶ μεστὴν παντοδαπῶν ἐπιθυμημάτων, ἀκόλαστον μὲν ἐν ἡδοναῖς, ἀκατάσχετον δὲ ἐν ὀργαῖς, ἄμετρον δὲ ἐν τιμαῖς, ἀστάθμητον δὲ ἐν εὐτυχίαις, δυσανάκλητον δὲ ἐν συμφοραῖς. Adde hoc *Hieracis* apud *Stobaeum* Serm. IX. p. 106. l. 39. Τί οὖν; εἰ τοῦτο μαθών τις ἐν τοῖς ἄλλοις ἀδικώτατος εἴη; καὶ εἰ χρημάτων μὲν ἅρπαξ, ἀλλοτρίων δὲ ἐπιθυμεῖ, ὑβριστὴς δὲ ὑπάρχοι, καὶ ἀκόλαστος περὶ ἡδονάς, ἆρα ὁ τοσούτων κακῶν ἀνάπλεως δίκαιος ἂν εἴη;

63. *Λειποτάκτην δὲ ἐν πολέμῳ*] Libri editi πολέμοις. sed in πό-

132 τούτων ὧν ἐλέγχω σε δίκην, ἐὰν μὴ θᾶττον ἁλῷς, ὅταν ἔκδοτόν σε παραδῶσι Λεοντῖνοι, βουλόμενοι τοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι πολέμου.

λϛ΄. ΠΑΤΡΟΛΑι.

Ἐδεξάμην τὸν ὑπὸ σοῦ πεμφθέντα μοι στέφανον ὁλκῆς χρυσῶν ἑξακοσίων· ὃν τέχνης μὲν ἕνεκα καὶ τῆς τοῦ πέμψαντος φιλοτιμίας εἴληφα· στεφανωσάμενος δὲ αὐτὸν ἡμέραν μίαν, ἐν ᾗ τοῖς πατρῴοις θεοῖς ἐπινίκια τῆς πρὸς Λεοντίνους μάχης ἐβουθύτουν, τὸν αὐτὸν ἀπέσταλκα δῶρον Εὐρυθείᾳ τῇ μητρί σου. οὐδένα γὰρ εὗρον ἀξιώτερον τοιαύτῃ κοσμηθῆναι πολυτελείᾳ, ἢ μητέρα. γένοιο δ' ἂν ἡμῖν καλλίων σὺ καὶ πρεπωδέστερος στέφανος, εἰ τῆς τῶν γονέων εὐχῆς ἄξια φρονῶν εὑρεθείης.

λέμῳ consentiunt MSS. omnes. quare sic scripsi. *Plat.* Leg. XI. p. 983. A. ἔν τε πολέμῳ παντὶ καὶ ἐν εἰρήνῃ πάσῃ πρὸς τὸν ἄρχοντα ἀεὶ βλέποντα καὶ ξυνεπόμενον ζῆν. *Max. Tyr.* Diss. XXXVII. p. 441. ἀγαθὴ δ' ἐν πολέμῳ παραστάτις (ἡ μουσικὴ), κ. τ. λ.

132 a 65. Ὅταν ἔκδοτόν σε παραδῶσι Λεοντῖνοι] Illi ipsi, quo magis doleas, quorum gratiam captas. BOYL. Scribitur vulgo, δώσοντά μοι — δίκην, ἐὰν μὴ θᾶττον ἁλῷς, ἀλλ' οὖν ὅταν ἔκδοτόν σε κ. τ. λ. in quo nihil est, quod reprehendi possit. *Euripid.* Phoen. 501. — εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα Τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν. Similia notat *Abresch.* Anim. ad *Aeschyl.* p. 268. Ad nostrum propius accedit *Liban.* ep. cIↃcccxxIv. τὰς ἀξίας δίκας, εἰ καὶ μὴ κατόπιν, ἀλλ' οὖν εἰσέπειθ' ὑφέξοντας. Nihilominus tamen expunxi ἀλλ' οὖν, quod in nullo codicum MSS. inveniretur. Mox ἔκδοτον παραδῶσι dixit noster, quod ep. antecedente, ἔκδοτέ μοι Λυκῖνον. Utriusque loci meminit ad *Lucian.* tom. II. p. 819. *Reitzius.*

b 69. Στέφ. ὁλκῆς χρυσῶν ἑξακοσίων] Notum, χρυσοῦς dici pro χρυσοῦς στατήρ. atque sic accipiendum ep. cxxxvII. πέμπε δὲ τοῖς γάμοις τῇ παιδὶ θυγατέρας τέτταρας ὁμήλικας — καὶ χρυσοῦς ἑξήκοντα. quemadmodum saepe *Plutarchus*, *Athenaeus*, alii, qui sub imperio Romanorum floruere, sunt locuti. Apud antiquiores Graecos per se positum χρυσοῦς pro *pecunia* non memini me legisse. *Aristophanis* est in Plut. 817. Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν Χρυσοῖς. ubi consueto more loquendi στατὴρ χρυσοῦς interpretante schol. νόμισμα est; quod dein per se χρυσοῦν vocarunt. Nostro in loco additum ὁλκῆς declarat, de pondere esse accipiendum; quo in loco στατὴρ usurpatum fuisse, docet *Pollux* l. IX. 57. ubi consulendus *Hemsterhusius.* Quam veteres nomini στάτηρ, 133 a

turum mihi et concionum et horum quorum redarguo te poenas, nisi celerius fueris captus, quum in deditionem te tradiderint Leontini, belli adversus nos finiendi cupidi.

XXXVI. PAUROLAE.

Accepi a te missam mihi coronam sexcentorum aureorum pondo; quam ob artem et eius, qui misit, studium accepi. Coronatus vero ea unam diem, qua diis patriis ob partam in proelio cum Leontinis victoriam sacrificavi, eandem misi dono Eurytheae, matri tuae. Neminem enim inveni digniorem tam pretioso ornatu, quam matrem. Eris vero nobis pulchrior tu ac magis decora corona, si, parentum votis digna sapere te, compertum fuerit.

eam noster voci *χρυσοῦς*, cum ea pro *στατὴρ* uteretur, cum suis tribuisse virtutem videtur.

70. *Ὂν τέχνης μὲν ἕνεκα*] Verisimile itaque est, coronam illam a certamine aliquo Paurolam victorem reportasse. BOYL. Respicit *Boyleus* antecedentium editionum scripturam, ubi pro *τέχνης* legitur *τύχης*. Sed vera emendatio summi *Hemsterhusii* est reponentis *τέχνης*; quod ad marg. Lug. A. et Angl. adscriptum recepi. De nominum horum in MSS. permutatione alibi plura.

71. *Στεφανωσάμενος δὲ αὐτὸν*] Usui loquendi convenientius esset *αὐτῷ*; sed, cum omnes libri habeant *αὐτὸν*, nihil muto. [Neque loquendi usus repugnat. Philostratus quidem dixit *στεφανοῦσθαι τῶν ἀνθέων*, Longus *στεφανοῦσθαι πίτυος*, et Inscriptio citata Boeckhio in Oecon. polit. Athen. T. II. p. 318. habet *ἐστεφανωμένος θαλλοῦ*. quorum nihil licuisset, nisi Graecitas sivisset hoc verbum copulari cum accusativo: nam falluntur, qui ad illos genitivos subaudiunt *στεφάνῳ*, v. L. Bos. Ellips. p. 443. Compara *πίνειν οἶνον*, *πίνειν οἴνου*, similiaque numero infinita. *G. H. S.*]

73. *Τὸν αὐτὸν*] Mallem *αὐτὸν* legere sine *τὸν*; quod forte peperit postrema antecedentis verbi syllaba *τουν* repetita. Sed repugnant libri omnes. [Omnium scriptura librorum vi sua non caret. Plus honoris habebatur Eurythiae, quod dono acciperet *eandem* coronam, qua maritus in tali sacrificio usus fuerat. *G. H. S.*]

75. *Γένοιο δ' ἂν ἡμῖν καλλίων σὺ — στέφανος, κ. τ. λ.*] In hanc sententiam fere apud *Xenophontem* Inst. Cyr. l. VI. p. 100. l. 24. ad illa Abradatae, *Σὺ δήπου, ὦ γύναι, συγκόψασα τὸν σαυτῆς κόσμον τὰ ὅπλα μοι ἐποιήσω*, Panthea uxor, *Μὰ Δία*, inquit, *τόν γε πλείστου ἄξιον. σὺ γὰρ ἔμοιγ', ἢν καὶ ἄλλοις φανῇς, οἷος ἐμοὶ δοκεῖς εἶναι, μέγιστος κόσμος ἔσῃ*. adde eiusdem de Exped. C. l. I. p. 159. l. 21. De vocis *στέφανος* translatae usu consule *Valckenarium* ad versum b

134 λζ'. ΚΡΙΤΟΔΗΜΩι.

Ἀγαθοῦ μὲν ἔργον φίλου καὶ σὺ ποιεῖς, καὶ πάντες, ὅσοι πλεῖόν τί μοι τοῦ μετρίου περὶ ἀνδρείας μαρτυρεῖτε, πεπεισμένοι ταῖς ἐμαῖς βουλαῖς καὶ πράξεσιν ἡττῆσθαι Λεοντίνους. ἐγὼ δὲ σαφῶς οἶδα τὴν μὲν ἀναγκαίαν ἄμυναν ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένην, τὴν δὲ εὐκταιοτάτην νίκην ὑπὸ τῆς τύχης κατωρθωμένην· οὐδὲν γάρ ἐστιν, ὦ φίλτατε, τῶν ἐν ἀνθρώποις οὔτε μεῖζον οὔτε ἔλαττον, ὃ μὴ ταῖς ἐκείνης ῥοπαῖς βεβαιοῦται.

λη'. ΤΙΜΩΝΑΚΤΙ.

Νενίκηκα τῷ πολέμῳ Λεοντίνους. ἵνα δὲ τῇ λύπῃ διαρκέσῃς καὶ μὴ πάντων ἀθρόως ἀκούσας ἀποκαρτερήσῃς, οὐκ

Euripidis commenticium in Phoen. 1378. Propius ad nostrum accedit, quod *Homero* tribuitur in eius Vita *Herodoto* adscripta p. 650. A. Ἀνδρὸς μὲν στέφανος παῖδες. Sic Proverb. *Salom.* c. XVII. 6. Στέφανος γερόντων τέκνα τέκνων.

134 a 77. ΚΡΙΤΟΔΗΜΩι] Sic scripsi cum Ed. Commel. et plerisque MSS. Conveniunt enim in hoc Lugd. A. C. Angl. Med. B. et Pal. In Lugd. B. autem et marg. Ald. est Ἀριστοδήμῳ. Reliqui MSS. Κριτοφήμῳ, ut vulgo fuit editum. In argumento conficto res incerta est et parvi momenti.

80. Ταῖς ἐμαῖς βουλαῖς ἢ πράξεσιν ἡττῆσθαι Λεοντίνους] Phalaris Leontinos bello victos arma deponere coegit, et conviviis vinoque enervavit; unde in numis suis Bacchum Κισσοκόμην expresserunt. *Hubert. Goltzius* in Hist. Sicil. BOYL. *Aretinus* reddit *consilio et opera mea.* Interpres vero in Ed. Aurel. *meis consiliis quam actionibus magis.* ut appareat, eum ante ἢ intelligendum voluisse μᾶλλον. reliqui simpliciter *aut* pro ἢ dederunt. *Aretino* favet Angl. ubi, τ. ἐ. β. καὶ ταῖς πράξεσι. cuius loco Lugd. C. Med. A. B. — ἢ ταῖς πρ. Si plures libri haberent καὶ, hoc mallem. nam utroque, et consiliis, et factis, censetur imperatoris virtus. nunc cum praecipuis libris retineo ἢ. [Praetuli καὶ. *G. H. S.*]

b 84. Ὃ μὴ ταῖς ἐκείνης ῥοπαῖς βεβαιοῦται] Pro βεβαιοῦται ad marginem sui exemplaris ὁ πάνυ *Hemsterhusius* adscripserat βραβεύεται; de quo verbo sic *D'Orvill.* Anim. ad *Charit.* l. IV. p. 404. „Haec vox in metaphora frequentior recentioribus Atticis, quam vetustis, certe in prosa." Quod tametsi verum est, reperitur tamen, praeter *Demosthenem*, quem citat ille, non dissimile apud *Platon.* Protag. p. 235. B. Εἶπον οὖν ἐγὼ, ὅτι αἰσχρὸν εἴη βραβευτὴν αἱρεῖσθαι τῶν λόγων. ubi paulo ante dixerat ῥαβδοῦχον καὶ ἐπιστάτην καὶ πρύτανιν ἑλέσθαι, ὃς ὑμῖν φυλάξει τὸ μέτριον μῆκος τῶν λόγων ἑκατέρου. In fortunam qui verbum transtulerit, *Isocrate* antiquiorem novi neminem. Sic autem ille in Areopag. p. m. 322. Ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύ-

XXXVII. CRITODEMO.

Boni amici opus facitis et tu, et omnes, quotquot mediocritatem excedens mihi fortitudinis praebetis testimonium, meis consiliis et factis devictos esse Leontinos credentes. Ego autem certo scio, ultionem necessariam a me factam, exoptatissimam vero victoriam esse a fortuna consummatam. Nihil enim est, o carissime, in rebus humanis, quod non illius momentis confirmetur.

XXXVIII. TIMONACTI.

Vici bello Leontinos: ut vere dolori par esses, nec, universis simul auditis, animo deficeres, non scripsi tibi

χην βραβεύειν. Alciphronis, cuius meminit *D'Orvill.* est l. I. ep. XXV. *Ὥστε τὸ ζῆν οὐχ ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται, ἀλλ' ὑπὸ τῇ τύχῃ βραβεύεται·* quod si cum eiusdem scriptoris l. III. ep. XLIX. p. 588. conferas, facile in
155 eam cogitationem venias, ibi
a etiam scriptum fuisse, *ἣν μή τι δεξιὸν ἡ τύχη βραβεύσῃ*, pro *ἣν μ. τ. δ. ἡ τ. βουλεύσηται.* Paulo aliter *Polybius* Hist. l. I. p. 82. *Οὐ μὴν ἀλλ' ὥσπερ ἀγαθὸς βραβευτὴς ἡ τύχη μεταβιβάσασα —.* Mitto reliquos inferiorum aetatum scriptores, quibus mirifice placuisse haec orationis forma videtur. Quo magis dubito, quid nostro in loco anteferendum sit, praesertim cum libri omnes habeant *βεβαιοῦται*; quod accipi potest de rebus humanis, quarum nulla exitum habeat, nisi confirmante fortuna: sicut ante dixerat *τὴν μὲν ἀναγκαίαν ἄμυναν ὑφ' ἑαυτοῦ πεπραγμένην, τὴν δὲ εὐκταιοτάτην νίκην ὑπὸ τῆς τύχης κατωρθωμένην·* ubi fere respondet *κατορθοῦσθαι.* Noster ep. LXXII. *Ἀμφότερα (ὅρκον ἢ πίστιν) ἡ γνώμη βεβαιοῖ. Liban.* ep. CCCCLIX. *τὴν λειτουργίαν — δεῖ βασιλέως βεβαιωθῆναι νεύματι·* quod non dissimili modo dictum, atque in nostro *τῆς τύχης ῥοπαῖς βεβαιοῦσθαι.* Apud eundem ep. CCLXXII. *Homerus* Hectorem *Διῒ φίλον ἐκάλεσεν, ἐνδεικνύμενος, ὡς μετὰ τῆς ἐκείνου ῥοπῆς πάν-* b
τα ἐπέπρακτο. Utrum in nostro sit anteferendum, lectoris iudicium esto. [Vulgata prorsus nihil habet quo displiceat: id quod ipse Lennepius intellexisset, nisi eius mentem praestrinxisset *τοῦ πάνυ* auctoritas. *G. H. S.*]

86. *Διαρκέσῃς*] Meminit huius loci *H. Stephanus* Th. L. G. t. I. p. 537. Eadem constructione ep. XC. *ἀρκέσω γὰρ ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ*, ubi male a quibusdam interpretum redditur, *meis contentus ero*, quod non *ἀρκεῖν*, sed *ἀρκεῖσθαι τοῖς αὐτοῦ* sonat; ut saepe loquuntur Graeci praesertim philosophi. vid. *Valcken.* ad *Herod.* l. VII. p. 579. adde inprimis *Hierac.* ap. *Stobaeum* Serm. IX. p. 107. l. 48. *τὸ ἀγελαῖον ἐκεῖνο καὶ κοινὸν, ἀρκοῦ τοῖς αὐτοῦ.* Nostro simile ex *Synesio* habet *Stephanus* l. c. p. 556. Ex antiquioribus, qui ita sit locutus, novi neminem.

87. *Ἀποκαρτερήσῃς*] *Nao-*

136 ἔγραψά σοι περὶ τῶν ὅλων, ὅτι καὶ Ταυρομενείτας καὶ Ζαγκλαίους συμμαχήσαντας αὐτοῖς καὶ αὐτοὺς εἰς τέλος νενίκηκα, οὐδ' ὅτι, λαβὼν ὑπὲρ τῆς ἀφέσεως τῶν ἑαλωκότων τάλαντα ἑκατὸν, ἀπελύτρωσα τοὺς αἰχμαλώτους. οὐ γὰρ ἐβουλόμην, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν τῶν εὐτυχημένων μοι προσαγγελίαν ἀπολουμένου σου, τὸν οὐκ ὀρθῶς ὄντα δοκεῖν ἄνθρωπον ἀνῃρηκέναι.

138 λθ'. ΚΑΤΑΝΑΙΟΙΣ.

Ἀχθέντας αἰχμαλώτους ἐπ' ἐμὲ τῶν ὑμετέρων πολιτῶν

georgus reddidit *suspendas*, quod inter alios etiam dedit *Boyleus*; recte an secus, non disputo. conf. quae post *Stephanum* de hoc verbo notat *Maius* ad *Lucian*. t. III. Macrob. p. 222. et *I. Upton*. Ind. ad *Arrian*. Epict. v. Ἀποκαρτερέω. Rectius *Areti-*
136 *nus*, *ne penitus absumaris*, et in-
a terpres in ed. Aurel. *ne animum desponderes*. De dolore nimirum, cui Timonactem succumbere Phalaris nollet, accipiendum esse, ex antecedentibus, ἵνα τῇ λύπῃ διαρκέσῃς, clare apparet. Ut similis translatio sit huius verbi in animum luctu deficientem, atque aliorum, quibus certum mortis genus significatur, ut ἀπάγχεσθαι, ἀποπνίγεσθαι, cet. in animi cruciatum, taedium, similia, de quibus vid. *Periz*. ad *Aelian*. V. H. l. V. c. VIII. Nostrum simili ratione translatum ab *Aretha* in Apocal. ex *Bud*. observat *Stephanus*. ego par exemplum non memini me legisse. [De morte voluntaria etiam h. l. intelligendum esse non dubito. *G. H. S.*]

88. Ταυρομενείτας] De *Taurominii* nomine, Phalaridis aevo nondum cognito, legi velim *Bentl*. Diss. et Resp. ad C. B. VI. Unum hoc noto, rectius scribi Ταυρομενίτας. v. *Cluver*. Sic. Ant. l. I. c. VII. Sed, cum et editt. et MSS. hic, ut alibi in his Epist. per ει fere scriptum exhiberent nomen, exceptis Angl. et marg. Lugd. A. vulgatum Ταυρομενείτας retinui.

88. Ζαγκλαίους] Zancle iam di- b
cta erat Messana a Messeniis Graecis, qui huc migrarant circa Olymp. XXXIX. non diu ante Phalaridis tempora. Fortasse igitur vetus nomen nondum penitus interierat. BOYL. Mirum in modum dissident in huius nominis scriptura libri nonnulli. Pal. nempe habet Ζαγηλείους, Lugd. B. Ναξηλείους, reliqui omnes Ζαγκλείους praeter Burm. ubi Ζακλείους. Scripsi Ζαγκλαίους, ut correxerat *Hemsterhusius* ad marginem sui exemplaris. vid. *Cluver*. Sic. A. l. I. c. VI. et *L. Holsten*. ad *Stephan*. *Byz*. v. Alia huc pertinentia legi poterunt in *Bentl*. Diss. et Resp. ad C. B. IV. Nostrum stuporis accusatum a *Bentleio*, quod diversas civitates fecerit Zanclen et Messanam, defendere conatur *Dodwell*. in Synops. Chron. Exercit. I. de Aet. Phalar. p. 90. et ad Messenios Peloponnesios referenda putat, quae de Messeniis habet ille. In argumento ficto nihil definio.

89. Εἰς τέλος νενίκηκα] Sententiam imperfectam relinquunt

de toto, me et Taurominitanos, et Zanclaeos, eorum in bello socios, ipsos etiam plane devicisse, neque, me, acceptis pro eorum, qui capti essent, libertate centum talentis, redemtos captivos dimisisse. Nolebam enim, excellenti rerum feliciter a me gestarum nuncio te perituro, qui vere non esset, videri hominem interfecisse.

XXXIX. CATINENSIBUS.

Captos e vestris civibus captivos quosdam, cum nul-

137 Lugd. A. B. Pal. et Burm. dum
a verba *εἰς τέλος νενίκηκα* omittunt. Angl. vero Lugd. C. et marg. Lugd. A. *καὶ αὐτοὺς εἰς τέλος νενίκηκα;* quod recepi; tametsi editi libri, omissis *καὶ αὐτοὺς*, solum haberent *εἰς τέλος νενίκηκα*. De usu pronominis *αὐτὸς* hoc modo redundantis multi multa. sufficiat nominasse *F. L. Abresch.* Dil. Thuc. p. 464. De reliquis sic *Wolf.* in Cur. Phil. ad Rom. X. 4. „Retulerim huc Pseudo-*Phalaridis* *φράσιν* epist. 85. (XXXVIII.) *εἰς τέλος νενίκηκα*, i. e. *perfectissime*, *plenissime vici*. *Car. Boyle*, recentissimus illarum epistolarum editor, eodem sensu vertit: *funditus a me superati sunt* (hostes).“ Ubi tametsi viri iudicium cum *Pauli* verbis nostra componentis, ut saepe, desidero, non repugno tamen, quo minus haec reddantur per *perfectissime vici*, modo teneatur, in similibus *εἰς τέλος* omnium optime verti per *omnino*, *plane*, ut abunde ostendit *D'Orvillius* in suis ad *Charitonem* Anim. l. V. p. 460. Quibus quod addam, nihil habeo, nisi illud unum, *εἰς τέλος* pro *omnino* positum et *τὴν ἀρχὴν*, de quo su-
b pra dictum ad ep. XVI. l. 21. fere contraria esse, et, cum illo particulae neganti iuncto actione incepta quidem significetur, hoc potissimum usurpari, cum aliquid quasi *perfectum* et *absolutum omnino* dicere velint scriptores. Quo fere fit, ut in *Polyb.* Hist. l. VIII. p. 712. pro *Τὸ μὲν γὰρ μηδενὶ πιστεύειν εἰς τέλος, ἄπρακτον*, transposita distinctionis nota, scribere malim, *Τὸ μὲν γὰρ μηδενὶ πιστεύειν, εἰς τέλος ἄπρακτον*. quod componi poterit cum *Manethonis* a *D'Orvillio* citati loco e l. IV. 19. *ἐς τέλος αἰὲν ἀμόχθους*. Qui saepe *τὴν ἀρχὴν* cum negante particula pro *omnino non* usurparunt solutae orationis scriptores antiquiores etiam, hoc nostrum *εἰς τέλος* ignorasse videntur.

91. *Διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν τ. ἐ. μ. προσαγγελίαν*] Per se dictum *τὴν ὑπερβάλλουσαν προσαγγελίαν*, ut *ὑπερβάλλουσα ἀνδραγαθία*, sim. pendet enim casus secundus *τῶν εὐτυχημένων* a nomine *προσαγγελία*. qua ratione etiam supra ep. XV. l. 2. defendi poterit e *Stobaeo* notata scriptura, *δι' εὐγενείας ὑπερβάλλουσαν ἀπόκρισιν*.

[92. *ἀπολουμένου*. Propter sequens *ἀνῃρηκέναι* malim *ἀπολομένου*, *si periisses*. *G. H. S.*]

95. *'Αχθέντας αἰχμαλώτους*] 138
Angl. Lugd. C. Medd. A. B. et a
marg. Lugd. A. *'Αχθέντας αἰχμαλώτους ἐπ' ἐμὲ τῶν ὑ. π.* Pro *ἐπ' ἐμὲ* Med. B. et Lugd. C. ubi

τινάς, οὐδεμίαν ἐκ τῶν μυρίων ἔχοντας ἐλπίδα σωθῆναι διὰ τὸ μὴ σφόδρα ὑμῖν αὐτῶν ἀναιρεθέντων μέλειν, σέσωκα, οὐκ ἐπιλελησμένος τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας. ἁπάντων γὰρ ἂν
140 εἴην ἐπιλησμονέστερος, εἰ τοῦ θυμοῦ μικροτέραν δίκην παρ'

secundum repetita haec epistola, etiam καὶ habent. Alterum ἐπ' ἐμὲ spectavit *Aretinus*, dum reddidit, *Quum ad me cives vestri captivi deducerentur.* Reliqui libri sine ἐπ' ἐμὲ, quos secutus sum. Nam etsi in eo, quod nominati codices habent, nihil est, quod reprehendas, ab aliena manu tamen ἐπ' ἐμὲ esse videtur, additum illud, ne solum esset ἀχθέντας. Quod, possitne hic per se stare, nec ne, inquirere nolo, cum ipse sophista aliis locis doceat scripsisse se Ἀλόντας αἰχμαλώτους τ. ὑ. Sic sane ep. XLIII. Γνώμης γενόμενος τὸ πρῶτον ἁλόντα αἰχμάλωτον ἀποκτεῖναί σου τὸν υἱὸν —, μετέγνων ὕστερον καὶ σέσωκα. quo nihil similius nostris: nec abit longe ep. XV. Τὴν Εὐβούλου καὶ τὴν Ἀριφάντου γυναῖκα —, ἃς ἁλοὺσ αἰχμαλώτους ἔπεμψας ὡς ἀπολουμένας πρός με, — σέσωκα. adde ep. XXXVIII. [Inserui ἐπ' ἐμέ. *G. H. S.*]

96. *Οὐδεμίαν ἐκ τῶν μυρίων ἔχοντας ἐλπίδα σωθῆναι*] Dissentiunt Med. C. et Burm. dum pro eo, quod in editis et plerisque MSS. est, ἐκ τῶν μυρίων, vel ἐκ μυρίων, ut Lugd. B. habent ἐκ τῶν πολλῶν· quod haud dubie interpretis est. Sed speciem non omnino nullam habet Lugdunensis C. in repetita epistola scriptura, οὐδεμίαν ἐκ τεκμηρίων ἔχοντας ἐλπίδα. Forma loquendi
b obvia est ἐκ τεκμηρίων. *Thucyd.* l. I. p. 2. Ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι —. *Demosth.* II. in Aphob. p. 908. F. πίστεις δὲ ἔχετε ἱκανὰς, ἐκ μαρτύρων, ἐκ τεκμηρίων. atque ita saepe oratores, alii. Ad eandem rationem ἐκ τεκμηρίων ἔχειν ἐλπίδα dici potuisse, non alienum est existimare. Sed probitum alterum; cuius sponsorem habeo *Xenophontem* Exp. C. I, II. p. 163. l. 3. Ἐγὼ, εἰ μὲν τῶν μυρίων ἐλπίδων μία τις ὑμῖν ἐστι σωθῆναι πολεμοῦντας βασιλεῖ, συμβουλεύω μὴ παραδιδόναι τὰ ὅπλα· εἰ μέντοι μηδεμιᾶς (l. μηδεμία) σωτηρίας ἐστὶν ἐλπὶς, ἄκοντος βασιλέως, συμβουλεύω σώζεσθαι, ὅπῃ δυνατόν. Quae cum *Herodoteis* l. VI. p. 443. l. 36. ed. *Wess.* οὐδεμίην ὑμέων ἔχω ἐλπίδα μὴ οὐ δώσειν ὑμέας δίκην τῷ βασιλεῖ τῆς ἀποστάσιος, comparata suspicionem iniiciunt corruptae vocis ὑμέων, in μυρίων vel τῶν μυρίων mutandae. Quod si verum, ex hoc *Herodoti* nostrum sumtum esse putem. Sed nihil definio. Reliqua ἐλπίδα σωθῆναι dixit, ut *Xenoph.* l. c. μία ἐλπὶς σωθῆναι, et in Hellen. l. VI. p. 356. l. 14. νῦν ἐλπὶς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι τοὺς Θηβαίους. quae cum eiusdem verbis ib. p. 347. l. 13. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς νῦν Θηβαίους, τὸ λεγόμενον, μὴ δεκατευθῆναι ἐλπὶς εἴη, collata facilem horum emendandorum commonstrant viam. nam, nisi vehementer fallor, scribendum
est, ὡς νῦν Θηβαίους, τὸ λεγό- 139
μενον ἤδη, δεκατευθῆναι ἐλπὶς a
εἴη. Nostro plura similia ubique obvia. quare quorundam codicum scripturam, ut Lugd. A. Angl. et Medd. A. B. τοῦ σω-

lam ex innumeris spem haberent salutis, quod, iis interfectis, non magna futura esset vestra tristitia, conservavi, non oblitus odii adversus vos. Nam omnium essem obliviosissimus, si, quas a vobis sumerem ira minores, poenas de-

θήσεσθαι, aut Med. B. marg. Lugd. A. et Angl. σωθήσεσθαι, morari nolo. [Cf. Melet. p. 23. *G. H. S.*]

97. *Διὰ τὸ μὴ σφόδρα ὑμᾶς αὐτῶν ἀναιρεθέντων μέλειν, δέσωκα*] Placuerit fortasse alicui parumper adiuta Medd. A. et B. scriptura: *Διὰ τὸ μὴ σφόδρα ἀνιᾶσθαι ὑμᾶς ἀναιρεθέντων αὐτῶν μέλειν*: nam apta sententia erit, si modo *μέλειν* mutaveris in *μέλλειν*. Accedit, quod in Med. B. ubi secundum repetitur haec epistola, est: *ὑμῖν, ἀν. α. μέλλειν, α.* Noster ep. XIV. *Στησίχορον πυνθανόμενος ἀνιᾶσθαι, διότι τῆς ἐπιβουλῆς τὴν αἰτίαν εἰς τὰς ἐκείνου ποιήσεις οἱ περὶ Εὔβουλον ἀνέφερον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην, ὡς ἐμοῦ ταῦτα πεπεισμένου, δυσχεραίνειν.* atque ita alibi. Nihilominus reliquorum librorum scripturam intactam reliqui.

98. *Ἁπάντων ἂν εἴην ἐπιλησμονέστερος*] Vulgatum *ἐπιλησμονέστατος* in *ἐπιλησμονέστερος* mutavi, cum in eo convenirent Lugd. A. B. Angl. Med. C. Brit m. marg. Ald. et ed. Ven. Sic noster ep. I. *Τοῦ πάντων χαλεπωτέρου τυχεῖν ὀλέθρου.* ep. XCVIII. *Πάντας μὲν γὰρ ἀνθρώπους ὑπ' ἐκείνου πρέπει νικᾶσθαι, περιττότερον δὲ πάντων ἐμέ.* Similia aliunde depromta praeter *Wessel.* ad *Diod. Sic.* l. XIII. p. 565. et ad *Herod.* l. IX. p. 705. alios collegerunt *Davisius* ad *Max. Tyr.* p. 503. et *Abresch.* Dil. Thucyd. p. 514. Genus loquendi
b veteribus Atticis, ut puto, fastiditum, in reliquorum Graecorum scriptis obvium. Quo minus correctione opus est, in verbis Dionys. Hal. Lys. p. 84. l. 37. *Τίς δέ ἐστιν ἥδε ἀρετή, ἥτις πᾶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ὀνόμασι; καὶ τίς ἡ χάρις, πρᾶγμα παντὸς κρεῖττον λόγου καὶ θαυμασιώτερον.* ubi nec *θαυμασιώτατον* scribi cum *Marklando* ad *Lys.* Vit. p. LXVIII. opus esse puto, nec eidem antecedentia sic refingenti, *καὶ τίς αὕτη ἡ δύναμις; χάρις, πρ. π. κ. λ. κ. θ.* assentior. Ac de *θαυμασιώτερον* conferri poterunt exempla a doctis, quos nominavi, citata. De altero, si ante pro *καὶ τίς ἡ* scripseris *καλλίστη*, interpungendo sententiam efficies aptam. Antecesserat l. 32. *Μίαν δὲ ἀρετὴν ἔτι τοῦ ῥήτορος ἐπιδείξομαι, κρίνας καλλίστην τε καὶ κοινοτάτην, καὶ μόνην, τὴν μάλιστα τῶν ἄλλων τὸν Λυσίου χαρακτῆρα δυναμένην βεβαιῶσαι.* ubi *κοινοτάτην*, non iniuria *Sylburgio* et *Marklando* corruptum visam, ego quidem in *οἰκειοτάτην* mutandum opinor; in reliquis nihil desidero, dummodo sic reddantur: *Unam vero adhuc virtutem oratoris (Lysiae) ostendam, pulcherrimum ratus familiarissimamque, et solam eam, quae prae aliis maxime certa signa notasque possit praebere, unde Lysiam cognoscas.* Ad haec iam nostro in loco quaerit *Dionys.* *Τίς δέ ἐστιν ἥδε ἀρετή, ἥτις πᾶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ὀνόμασι καλλίστη; Respondet: Χάρις, πρᾶγμα κ. τ. λ.* quam in rem vide, quae dein de eodem argumento leguntur ibid. l. 50. et p. 85. l. 41.

99. *Εἰ τοῦ θυμοῦ μικροτέραν* 140
δίκην παρ' ὑμῶν λαβεῖν κατα- a

τινάς, οὐδεμίαν ἐκ τῶν μυρίων ἔχοντας ἐλπίδα σωθῆναι διὰ τὸ μὴ σφόδρα ὑμῖν αὐτῶν ἀναιρεθέντων μέλειν, σέσωκα, οὐκ ἐπιλελησμένος τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας. ἁπάντων γὰρ ἂν
140 εἴην ἐπιλησμονέστερος, εἰ τοῦ θυμοῦ μικροτέραν δίκην παρ'

secundum repetita haec epistola, etiam καὶ habent. Alterum ἐπ' ἐμὲ spectavit *Aretinus*, dum reddidit, *Quum ad me cives vestri captivi deducerentur.* Reliqui libri sine ἐπ' ἐμὲ, quos secutus sum. Nam etsi in eo, quod nominati codices habent, nihil est, quod reprehendas, ab aliena manu tamen ἐπ' ἐμὲ esse videtur, additum illud, ne solum esset ἀχθέντας. Quod, possitne hic per se stare, nec ne, inquirere nolo, cum ipse sophista aliis locis doceat scripsisse se Ἀλόντας αἰχμαλώτους τ. ὑ. Sic sane ep. XLIII. *Γνώμης γενόμενος τὸ πρῶτον ἀλόντα αἰχμάλωτον ἀποκτεῖναί σου τὸν υἱὸν —, μετέγνων ὕστερον καὶ σέσωκα.* quo nihil similius nostris: nec abit longe ep. XV. *Τὴν Εὐβούλου καὶ τὴν Ἀριφάντου γυναῖκα —, ἃς ἁλοὺν αἰχμαλώτους ἔπεμψας ὡς ἀπολουμένας πρός με, — σέσωκα.* adde ep. XXXVIII. [Inserui ἐπ' ἐμέ. *G. H. S.*]

96. *Οὐδεμίαν ἐκ τῶν μυρίων ἔχοντας ἐλπίδα σωθῆναι*] Dissentiunt Med. C. et Burm. dum pro eo, quod in editis et plerisque MSS. est, ἐκ τῶν μυρίων, vel ἐκ μυρίων, ut Lugd. B. habent ἐκ τῶν πολλῶν· quod haud dubie interpretis est. Sed speciem non omnino nullam habet Lugdunensis C. in repetita epistola scriptura, οὐδεμίαν ἐκ τεκμηρίων ἔχοντας ἐλπίδα. Forma loquendi
b obvia est ἐκ τεκμηρίων. *Thucyd.* l. I. p. 2. Ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι —. *Demosth.* II. in Aphob. p. 908. F. πίστεις δὲ ἔχετε ἱκανὰς, ἐκ μαρτύρων, ἐκ τεκμηρίων. atque ita saepe oratores, alii. Ad eandem rationem ἐκ τεκμηρίων ἔχειν ἐλπίδα dici potuisse, non alienum est existimare. Sed probum alterum; cuius sponsorem habeo *Xenophontem* Exp. C. l. II. p. 163. l. 3. Ἐγὼ, εἰ μὲν τῶν μυρίων ἐλπίδων μία τις ὑμῖν ἐστι σωθῆναι πολεμοῦντας βασιλεῖ, συμβουλεύω μὴ παραδιδόναι τὰ ὅπλα· εἰ μέντοι μηδεμιᾶς (l. μηδεμία) σωτηρίας ἐστὶν ἐλπὶς, ἄκοντος βασιλέως, συμβουλεύω σώζεσθαι, ὅπη δυνατόν. Quae cum *Herodoteis* l. VI. p. 443. l. 36. ed. *Wess.* οὐδεμίην ὑμέων ἔχω ἐλπίδα μὴ οὐ δώσειν ὑμέας δίκην τῷ βασιλεῖ τῆς ἀποστάσιος, comparata suspicionem iniiciunt corruptae vocis ὑμέων, in μυρίων vel τῶν μυρίων mutandae. Quod si verum, ex hoc *Herodoti* nostrum sumtum esse putem. Sed nihil definio. Reliqua ἐλπίδα σωθῆναι dixit, ut *Xenoph.* l. c. μία ἐλπὶς σωθῆναι, et in Hellen. l. VI. p. 356. l. 14. νῦν ἐλπὶς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι τοὺς Θηβαίους. quae cum eiusdem verbis ib. p. 347. l. 13. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς νῦν Θηβαίους, τὸ λεγόμενον, μὴ δεκατευθῆναι ἐλπὶς εἴη, collata facilem horum emendandorum commonstrant viam. nam, nisi vehementer fallor, scribendum est, ὡς νῦν Θηβαίους, τὸ λεγό- 139
μενον ἤδη, δεκατευθῆναι ἐλπὶς a
εἴη. Nostro plura similia ubique obvia. quare quorundam codicum scripturam, ut Lugd. A. Angl. et Medd. A. B. τοῦ σω-

lam ex innumeris spem haberent salutis, quod, iis interfectis, non magna futura esset vestra tristitia, conservavi, non oblitus odii adversus vos. Nam omnium essem obliviosissimus, si, quas a vobis sumerem ira minores, poenas de-

θῆναι, aut Med. B. marg. Lugd. A. et Angl. σωθήσεσθαι, morari nolo. [Cf. Melet. p. 23. *G. H. S.*]

97. *Διὰ τὸ μὴ σφόδρα ὑμᾶς αὐτῶν ἀναιρεθέντων μέλειν, δέσωκα*] Placuerit fortasse alicui parumper adiuta Medd. A. et B. scriptura: *Διὰ τὸ μὴ σφόδρα ἀνιᾶσθαι ὑμᾶς ἀναιρεθέντων αὐτῶν μέλειν*: nam apta sententia erit, si modo μέλειν mutaveris in μέλλειν. Accedit, quod in Med. B. ubi secundum repetitur haec epistola, est: *ὑμῖν, ἀν. α. μέλλειν, α.* Noster ep. XIV. *Στησίχορον πυνθανόμενος ἀνιᾶσθαι, διότι τῆς ἐπιβουλῆς τὴν αἰτίαν εἰς τὰς ἐκείνου ποιήσεις οἱ περὶ Εὔβουλον ἀνέφερον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην, ὡς ἐμοῦ ταῦτα πεπεισμένου, δυσχεραίνειν.* atque ita alibi. Nihilominus reliquorum librorum scripturam intactam reliqui.

98. *Ἁπάντων ἂν εἴην ἐπιλησμονέστερος*] Vulgatum ἐπιλησμονέστατος in ἐπιλησμονέστερος mutavi, cum in eo convenirent Lugd. A. B. Angl. Med. C. Bitm. marg. Ald. et ed. Ven. Sic noster ep. L. *Τοῦ πάντων χαλεπωτέρου τυχεῖν ὀλέθρου.* ep. XCVIII. *Πάντας μὲν γὰρ ἀνθρώπους ὑπ᾽ ἐκείνου πρέπει νικᾶσθαι, περιττότερον δὲ πάντων ἐμέ.* Similia aliunde depromta praeter *Wessel.* ad *Diod. Sic.* l. XIII. p. 565. et ad *Herod.* l. IX. p. 705. alios collegerunt *Davisius* ad *Max. Tyr.* p. 503. et *Abresch.* Dil. Thucyd. p. 514. Genus loquendi
b veteribus Atticis, ut puto, fastiditum, in reliquorum Graecorum scriptis obvium. Quo minus correctione opus est, in ser-

mo Dionys. Hal. *Λυσ.* p. 84. l. 87. *Τίς δέ ἐστιν ἥδε ἀρετή, ἥτις πᾶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ὀνόμασι; καὶ τίς ἡ χάρις, πρᾶγμα παντὸς κρεῖττον λόγου καὶ θαυμασιώτερον.* ubi nec θαυμασιώτατον scribi cum *Marklando* ad *Lys.* Vit. p. LXVIII. opus esse puto, nec eidem antecedentia sic refingenti, *καὶ τίς αὕτη ἡ δύναμις; χάρις, πρ. π. κ. λ. κ. θ.* assentior. Ac de θαυμασιώτερον conferri poterunt exempla a doctis, quos nominavi, citata. De altero, si ante pro *καὶ τίς ἡ* scripseris καλλίστη, interpungendo sententiam efficies aptam. Antecesserat l. 32. *Μίαν δὲ ἀρετὴν ἔτι τοῦ ῥήτορος ἐπιδείξομαι, κρίνας καλλίστην τε καὶ κοινοτάτην, καὶ μόνην, τὴν μάλιστα τῶν ἄλλων τὸν Λυσίου χαρακτῆρα δυναμένην βεβαιῶσαι.* ubi κοινοτάτην, non iniuria *Sylburgio* et *Marklando* corruptum visum, ego quidem in οἰκειοτάτην mutandum opinor; in reliquis nihil desidero, dummodo sic reddantur: *Unam vero adhuc virtutem oratoris* (*Lysiae*) *ostendam, pulcherrimum ratus familiarissimamque, et solam eam, quae prae aliis maxime certa signa notasque possit praebere, unde Lysian cognoscas.* Ad haec iam nostro in loco quaerit *Dionys.* *Τίς δέ ἐστιν ἥδε ἀρετή, ἥτις πᾶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ὀνόμασι καλλίστη;* Respondet: *Χάρις, πρᾶγμα κ. τ. λ.* quam in rem vide, quae dein de eodem argumento leguntur ibid. l. 50. et p. 85. l. 41.

99. *Εἰ τοῦ θυμοῦ μικροτέραν δίκην παρ᾽ ὑμῶν λαβεῖν κατα-* a

ὑμῶν λαβεῖν καταφρονήσαιμι. ὅταν δὲ τὴν κατ' ἀξίαν ὑπόσχητέ μοι, τόθ' ὑμᾶς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ὧν ἐδράσατε κακῶν ἀναμνήσει.

μ΄. ΚΑΤΑΝΑΙΟΙΣ.

Ὑμεῖς μὲν ἴσως ἐμαυτῷ πλεοναζούσας δοκεῖτε ποινὰς τετικέναι ὧν εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς παρανενομήκατε, ἀντὶ μὲν ἀνδρῶν τριάκοντα ὧν ἀσεβῶς κατεπυρπολήσατε πεντακοσίους ὁπλίτας ἀπολωλεκότες, ἀντὶ δὲ ταλάντων ἑπτὰ ὧν διηρπάσατε πλείστας ἀπεστερημένοι προσόδους. ἐγὼ δὲ προοίμιον ὑμῖν ὧν μέλλετε πάσχειν ὑπ' ἐμοῦ τὰ νῦν γεγονότα καταγγέλλω, ἵνα δι' ἐμαυτὸν συμμαχήσαντα τοῖς ἐχθροῖς ὑμῶν πεπονθότες ὁμολογεῖν αἰσχύνησθε. οὐ μὴν ἀνήσω γε
142 τὴν πρὸς ὑμᾶς δυσμένειαν, ἕως ἂν ἡ διοικοῦσα πρόνοια

φρονήσαιμι] Sententiam loci non assecuti, *Naogeorgus*, alii reddunt, *Si — vos afficere negligerem*; *Boyleus*, *Si vobis poenas destinarem*; *Aretinus*, *Si minorem ira mea ultionem a vobis accipere satis mihi existimarem*; quo iure quique, cognoscent ii, qui de verbi καταφρονεῖν usu notata a summis viris ad *Herod.* l. I. p. 27, 32. et l. VIII. p. 623. cum nostro contulerint. Haud dubie consueta verbi καταφρονεῖν virtus spectanda est, ut ep. LXV. *Οὐ γὰρ εἰκὸς ἕνα πολλῶν, πολλοὺς δ' ἑνὸς καταφρονεῖν εὐλογώτερον.* ep. XCVII. extr. θανάτου καταφρονῆσαι. cet. Iunguntur καταφρονήσαιμι τοῦ λαβεῖν δίκην θυμοῦ μικροτέραν —. [Imo articulus τοῦ iungendus genitivo θυμοῦ, ut καταφρονήσαιμι simpliciter regat infinitivum λαβεῖν. Cf. praefat. ad Anacreonticorum Brunckianorum editionem Lipsiensem p. XI. *G. H. S.*] Ut similis interpretum error sit ei, quo (ad *Thucyd.* l. VIII. c. XLVIII. τῷ βασιλεῖ οὐκ εὔπορον εἶναι pro τῷ οὐκ εὔπορον εἶναι βασιλεῖ) lapsos notavit in Dil. Thuc. p. 765. *Abresch.* Noster, dum b
dixit δίκην παρ' ὑμῶν λαβεῖν, respexit conservationem civium eorum, quos interfectos vellent Catinenses, ut ante significaverat; non alia ratione, atque ep. XLIII. filium a se conservatum ait esse, ut dolore afficeret patrem. Et hanc quidem δίκην θυμοῦ μικροτέραν vocavit, cum quod iusto minor esset ista poena, tum ut haberet, cui mox opponeret τὴν κατ' ἀξίαν.

2. *ΚΑΤΑΝΑΙΟΙΣ*] Tanquam *Diodori* hanc epistolam citat *P. Carrera* Descr. Aetn. l. II. c. IV. Th. Ant. Sic. Vol. IX. p. 32. B. Sed in Monum. Hist. Urb. Cat. l. IV. Thes. Ant. Sic. Vol. X. p. 321. A. *Phalaridis* vocat. Ac sane ex his *Phalaridis*, non ex illis *Diodori*, Graeca, quae citat, deprompsit. Responsionem ad hanc epistolam videbis inter illas *Diodori* ep. XXXVII. cuius ibidem meminit *Carrera*. Sed de eo alibi opportunior erit agendi 141
locus. a

[5. τετικέναι. Lennepiana τετικέναι. *G. H. S.*]

spicerem. Quum vero dignas mihi detis, tum vos magnitudo calamitatis in malorum, quae fecistis, memoriam reducet.

XL. CATINENSIBUS.

Vos fortasse mihi nimias solvisse poenas opinamini iniuriarum, quas mihi meisque fecistis, cum pro triginta viris, quos impie concremastis, quingentos milites perdidistis, pro septem vero talentis, quae diripuistis, plurimis privati estis reditibus. Ego autem prooemium vobis eorum, quae passuri estis a me, quae nunc facta sunt, denuncio, ut propter me hostibus vestris opitulantem passos esse profiteri vos pudeat. Nec vero malum in vos animum remittam, quoad moderatrix providentia eandem harmoniam

4. *Ὧν εἰς ἐμὲ καὶ τ. ἐ. παρανενομήκατε*] Libri editi omnes *παρηνομήσατε*. Burm. vero, qui solus e MSS. hanc epistolam habet, *παρηνομήκατε*; ex quo feci *παρανενομήκατε*, ut ep. CXVII. *Τὸν μὴ μετ᾽ ἀνάγκης μηδὲν ὧν παρανενόμηκας, μετὰ γνώμης δὲ ἠσεβηκότα πάντα*. Alterum videri potest ortum ex *παρῳνήσατε*, vel *παρῳνήκατε*; de quo verbo vid. supra not. ad ep. XIII. l. 61. Utrum sit anteferendum, non definio; et probum *παρανενομήκατε*.

5. *Ἀντὶ μὲν ἀνδρῶν τριάκοντα* —] In epistola *Diodoro* adscripta, de qua supra, *Sicuti Aetnaeo igni sacrificavimus tuos illos triginta*. Mox *κατακυρπολεῖν* pro *κατακαίειν* dici, notat *H. Stephanus* Thes. L. G. t. III. 623. In eodem negotio *κυρπολεῖν* est ep. XCIV.

6. *Πεντακοσίους ὁπλίτας*] Interpres in ed. Aurel. reddidit
b *cives*. hunc sequitur *Boyleus*, qui tamen *ὁπλίτας* in Graeco retinet. Epistola antecedente commemorantur cives quidam Catinensium, *τῶν ὑμετέρων πολιτῶν τινὰς* —. Sed illos, Catinensibus, ut videtur, invisos, Phalaris conservat; hos poenae loco, quod istos triginta concremaverant, *ἀπολωλεκέναι* Catinenses dicuntur. Ut veri simile non sit, eosdem hic, quos ep. antecedente, respici. Neque adeo est, cur *πολίτας* pro *ὁπλίτας* reponamus; nisi forte unum hoc, quod, cum nondum bellum intulit Catinensibus Phalaris, illis quam his nominandis aptior locus potest videri. de quo iudicabit lector.

7. *Προοίμιον*] Usus nominis translati sophistae, quam *Phalaridi*, notior. vid. summus *Hemsterhusius* ad *Lucian*. tom. I. Somn. p. 6. et ad *Charit. D'Orvill*. l. V. p. 443.

9. *Τοῖς ἐχθροῖς*] Himerenses cogitavit. vid. *Diodori* ep. XXXIX.

11. *Ἕως ἂν ἡ διοικοῦσα* 142
πρόνοια κ. τ. λ.] Non dissimile a
ei est, quod apud *Herodot*. l.

144 τὴν αὐτὴν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου φυλάττῃ. ἤξομαι δὲ τὸν
146 πρὸς ὑμᾶς πόλεμον οὐχ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ τοσοῦτον, ὅσον ὑπὲρ

VIII. p. 582. B. Athenienses, *Νῦν δὲ ἀπάγγελλε Μαρδονίῳ, ὡς Ἀθηναῖοι λέγουσι, ἔστ' ἂν ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἴῃ, τῇπερ καὶ νῦν ἔρχεται, μήκοτε ὁμολογήσειν ἡμέας Ξέρξῃ· ἀλλὰ θεοῖσί τε συμμάχοισι πίσυνοί μιν ἐπέξιμεν ἀμυνόμενοι, καὶ τοῖσι ἥρωσι, τῶν ἐκεῖνος οὐδεμίην ὄπιν ἔχων ἐνέπρησε τούς τε οἴκους καὶ τὰ ἀγάλματα.* ubi quae notant *Wesselingius* et *Valckenarius* p. 689. consuli velim. *Herodoteum* hoc spectaveritne noster, non dixerim. De verbis, certum est, ita comparata esse, ut non Phalarin, sed hominem in Platonicorum scholis institutum prodant auctorem. Nam, ut infra ostendam, vix in tota sententia verbum ullum est, quod intellexisset, nedum scripsisset in epistola verus Phalaris.

11. *Διοικοῦσα πρόνοια*] *Πρόνοιαν* ante *Platonis* tempora, non *divinam providentiam*, ut hic, sed tantum *prudentiam humanam* sonuisse, ex *Favorino* et *Proclo* concludit in Add. in Diss. de Ep. Ph. c. XVII. p. 292. 293. *Bentleius*; ut, auctorem harum Epistolarum aetate saltem non antecessisse *Platonem*, demonstret. Potuisset vir magnus maiore etiam cum iure dicere, non tantum *πρόνοιαν* per se positum, ut hic, pro *providentia divina*, sed integrum genus loquendi, *ἡ διοικοῦσα πρόνοια κ. τ. λ.* ita comparatum esse, ut certissimo indicio sit, eum, qui hoc scriberet, saltem non ante Zenonem eiusque inventorum aemulos, Stoicos nominatos, viguisse. Ac primum de *Proclo*, vereor, ut inde id, quod voluit ille, confici possit. *Ὅτι δεῖ μεμνῆσθαι*, inquit (Comm. in *Plat.* Tim. p. 126.), *καὶ ὧν ὁ χερονεὺς εἶπε περὶ τῆς Προνοίας ὀνόματος, ὡς Πλάτωνος οὕτω περὶ τὴν θείαν κελεύσαντος.* Vere quidem *Bentleius* *Χαιρωνεὺς* pro *χερονεὺς*, et *καλέσαντος* pro *κελεύσαντος* emendat; sed reliqua cum sic corrigit, *ὡς Πλάτωνος οὕτω* b *πρώτου θείαν καλέσαντος*, redditque, Platonem *primum fuisse, qui sic divinam providentiam vocaret*, non cogitavit, *Proclum*, sic hoc voluisset, non *πρώτου θείαν*, sed *πρώτου τὴν θείαν καλέσαντος* scripturum fuisse; ne dicam, falsum tum esse, quod aiat, *πρόνοιαν* a *Platone divinam providentiam* vocari: id quod a *Zenone* demum factum esse, deinceps demonstrabo, cum *Plato* nunquam *πρόνοιαν*, nisi addito *θεοῦ* vel *θεῶν*, *illam dei* vocaverit. Neque etiam *Favorinus* apud *Laert.* l. III. p. 180. §. 24. *πρόνοιαν* habet, sed, *Πρῶτος*, inquit, (ὁ *Πλάτων*) *ἐν φιλοσοφίᾳ ὠνόμασε θεοῦ πρόνοιαν.* Ut aliud spectasse *Proclum* veri simile sit. *Plutarchus* in libro de Fato inter alia ad mentem Platonicorum disputata, dum tripliciter distribuit *πρόνοιαν*, *providentiam divinam*, p. 573. A. *Τρίτη δ' ἄν*, inquit, *εἰκότι ῥηθείη πρόνοιά τε καὶ προμήθεια τῶν ὅσοι περὶ γῆν δαίμονες τεταγμένοι τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων φύλακές τε καὶ ἐπίσκοποί εἰσιν.* Quae sive spectaverit *Proclus*, sive alium ex libro quodam *Plutarchi* deperdito locum, viam tamen ad veram emendationem monstrare puto; *καὶ ὧν ὁ Χαιρωνεὺς εἶπε περὶ τῆς Προνοίας ὀνόμα-*

mundi servet. Sed bellum adversus vos suscipiam non pro me ipso adeo, quam pro diis, qui omnia et servare,

τος, ὡς Πλάτωνος οὕτω προμήθειαν (vel τὴν προμήθειαν) καλέσαντος. Quod *Plutarchus* et ex eo *Proclus* monere potuerunt, ne quis temere cum Stoicis aliisve aliter, atque par esset, πρόνοιαν *Platonis* interpretaretur; quam ipse *Proclus* ante ibid. nihil esse monet aliud, nisi τὴν κατὰ τὸ ἀγαθὸν ἐνέργειαν, vel τοῦ ἀγαθοῦ μετάδοσιν. Ab hoc diversum, ut opinor, *Favorini* testimonium; qui non tam spectavit vim vocis πρόνοια, quam primum *Platonem* docuit *in philosophia nominasse*, ἐν φιλοσοφίᾳ ὀνομάσαι θεοῦ πρόνοιαν. Quod utrumque verum. Ante tempora nimirum Zenonis et Stoicorum nominis πρόνοια duplex potissimum ratio fuit; quarum
143 altera cernitur in Minervae
a Προνοίας a Delphis cultae cognomine, altera, cum generatim *providentiam*, *prudentiam*, προμήθειαν, sim. πρόνοιαν dicunt Graeci. *Thucydidis* est Hist. VI. p. 386. l. 31. γνόντας, ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα. ubi non dissimilis contrariorum, ἐπιθυμίᾳ et προνοίᾳ, ratio his *Appian.* Ῥωμ. Κελτ. p. 12. l. 10. Ἦσαν δὲ, ὡς ἔοικεν, οὐ φερέπονοι (οἱ Γερμανοὶ) ἐν ταῖς μάχαις, οὐδὲ λογισμῷ, ἀλλὰ θυμῷ χρώμενοι, καθάπερ θηρία. vulgo quidem legitur οὐδὲ λογισμῷ ἐπιστήμῃ τινὶ, ἀλλὰ θ. χ. sed verba ἐπιστήμῃ τινὶ huc male translata esse ex iis, quae subiiciuntur, διὸ καὶ ὑπὸ τῆς Ῥωμαίων ἐπιστήμης καὶ φερεπονίας ἡσσῶντο, nullus dubito. Recte autem in *Thucydidis* verbis redditur *prudentia*. Idem προμήθειαν vel curam sonat, *qua alicui rei prospicias*, in eiusdem l. II. p. 157. l. 21. Τούτων μὲν οὖν ἐγὼ ἕξω τὴν πρόνοιαν κατὰ τὸ δυνατόν. quo cum compone apud *Plat.* Gorg. p. 342. A. Αἱ μὲν τεχνικαὶ (πραγματεῖαι) προμήθειάν τινα ἔχουσαι τοῦ βελτίστου περὶ τὴν ψυχήν. Contraria fere ratione cum secundo casu πρόνοια dicitur *prudentia*, προμήθεια, sim. eius, qui prospiciat, ut in illo *Thucydidis* l. VIII. p. 565. l. 86. οὐδὲν γὰρ ἐπωλεῖτο ἀπὸ προνοίας τῶν Ἐρετριέων. Quam autem *Thucydides*, eandem nominis πρόνοια virtutem spectarunt omnes, quotquot ad veteris Atticismi normam orationem composuerunt diligentius, tragici, oratores, ceteri. Nec hi tantum, sed quotquot antiquitus Graece sunt locuti, pari ratione nomine sunt usi. Praecipit *Hippocrates* Praen. libro p. 36. l. 2. Τὸν ἰητρὸν πρόνοιαν ἐπιτηδεύειν. ubi quid sonet vox πρόνοια, non tam ex *Galeno* cognosces, quam ipsis, quae subiecit *Hippocrates*, verbis. *Herodotea* sunt l. VI. p. 404. D. ἀνώϊστον δὲ γενομένου ἐκ προνοίης τῆς Κλεομένους ἐς τὴν Πυθίην. et l. I. p. 57. C. Εἰ μὲν περίεστί τε καὶ ἐβασίλευσε ὁ παῖς
μὴ ἐκ προνοίης τινὸς, θάρσει τε b
τούτου εἵνεκα. Eadem forma in iure Attico de industria illatum vulnus τραῦμα ἐκ προνοίας dicebatur. nota *Lysiae* Περὶ τραύματος ἐκ προνοίας oratio. Placuit idem *Platoni* Phaedr. p. 1218. E. Ἆρ' οἶσθ', ὅτι ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, αἷς με σὺ προὔβαλες, ἐκ προνοίας σαφῶς ἐνθουσιάσω. ubi demum apta sententia erit, si sic interpun-

xeris: αἷς με σὺ προὔβαλες ἐκ προνοίας, σαφῶς ἐνθουσιάσω. Qui plerumque cum Stoicis nomine πρόνοια utitur, *Plutarchus* in hac tamen forma antiquiores imitatus est l. de Fato p. 572. C. Αὐτὸ δὲ τὸ ἀποβὰν παράλογον καὶ τοιοῦτο ἀπέβη, οἷον κἂν ἐκ προνοίας ἐγεγόνει ἤτοι ἀνθρωπίνου (leg. ἀνθρωπίνης vel ἀνθρώπου) τινὸς, ἢ τῶν ἔτι κρειττόνων. adde de Superst. p. 168. A. quod componi velim cum *Nicostrati* comici apud *Athen.* l. XV. p. 693. A. et *Menandri* ex Hypob. verbis ap. *Stob.* Ecl. Phys. l. I. c. x. quae recte emendata a *Bentleio* p. 62. si, quod praeteriit ille, ἡ πρόνοια δ' ἡ θνητὴ καπνὸς Καὶ φλήναφος, levi correctione mutetur in — ἡ πρόνοια δ' ἡ θνητῶν καπνὸς Κ. φ. nihil habebunt, quod offendere lectorem possit. Memoratam autem formam restituo *Luciano* t. II. Alex. p. 263. ὡς εἰκάζειν ἐκ προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. vulgo ὡς εἰκάζειν προνοίας —. quod scripsi convenit cum *Luc.* t. III. Philop. p. 585. et *Plut.* de Superst. l. c. ὡς οὐδὲν κατὰ δίκην οὐδ' ἐκ προνοίας —. Mitto plura. In Delphicam autem Minervam Πρόνοιαν, quum ubique ab eruditis fere proscriptum sit eius nomen, operae pretium erit diligentius inquisivisse. Huius, ut opinor, certissimo indicio sunt *Demosthenis* verba in Aristogit. I. p. 833. D. Fateor quidem, si vulgarem de Minervae Προναίας aede Delphis dicata opinionem sequamur, de hac, non de Προνοίᾳ Ἀθηνᾷ accipienda esse. quam in rem vi-
144 dendi *Meursius* Lect. Att. l. II.
a c. xvii. et de Regn. Lac. c. v.
p. 22. et huius sententiam amplexi viri quique in literis principes, quos citat *Io. Taylorus* ad *Demosthenis* l. c. p. 517. quibus add. *Wesselingium* ad *Herodot.* l. I. p. 47. sin rem ipsam spectes, non tantum *Demosthenem* apparebit, sed quotquot e veteribus huius aedis Minervae Delphis consecratae meminerint, non Προναίαν, sed Πρόνοιαν voluisse, et, quidquid de duplici Minerva, altera Προναίᾳ, Delphis, altera Προνοίᾳ, Athenis culta, *Meursius* aliique comminiscantur, falsum esse. Nominatur quidem Προναία in *Aeschyli* Eumen. 21. et in loco *Callimachi*, quem ibi citat scholiasta, tum etiam ab *Hesychio* et *Etymologo*. Ad haec *Harpocratio* aliique, dum sic nominatam tradunt Minervam διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι, non Προνοίας, ut vulgo scribitur, sed Προναίας respicere se nomen declarant. Sed, si vulgata in libris veterum scriptura standum, longe plures erunt, quos illis opponas, ut *Herodoti*, *Demosthenis*, *Aeschinis*, *Diodori Sic.* *Plutarchi*, *Pausaniae*, *Parthenii*, ne grammaticos, *Harpocrationem*, *Eustathium* et *Suidam*, nominem; in quibus omnibus olim non Προναία, sed Πρόνοια scriptum fuisse, vetera exemplaria docent, confirmant ipsi, qui horum loca citant, grammatici. Sin vero *Harpocrationis* et aliorum verba diligentius inspexeris, nihil inde confici posse nisi unum hoc apparebit, sive librariorum errore, sive alia ratione inductos dubios eos haesisse, Πρόνοια, an Προναία verum esset Minervae Delphicae cognomen, ac propterea duplicem tradidisse nominis rationem: διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι, ἢ ὅτι προὐνόησεν, ὅπως τέκοι ἡ Λητώ (verba *Harpocrationis* sunt v. Πρόνοια, quem reliqui sunt secuti). Quorum

alterum quum ad nomen *Προ-
ναία* pertineat, alterum ad *Πρό-
νοια*, quod in *Aeschine* et *He-*
b *rodoto* legerat *Harpocratio*, cau-
sa nulla est, cur, si grammati-
cos audias, potius *Προναίαν*,
quam *Πρόνοιαν*, dictam putes.
Ut mirari satis non possim,
unius *Meursii* tantam fuisse au-
ctoritatem, ut ad illius senten-
tiam deinceps, ubicunque Mi-
nervae *Προνοίας* Delphicae
mentionem factam invenirent
eruditi, in eius locum substi-
tuerint *Προναίαν*. Imo *Tay-
lorus*, eruditissimus *Demosthenis*
interpres, quum videret, *inter-
ire omnem loci Demosthenei su-
pra citati leporem et elegantiam,
si ad eandem normam corrigere-
tur*, eo delapsus est, ut istius
in Aristogitonem orationis au-
ctorem, quem non *Demosthe-
nem*, sed *simium Demosthenis*
habet, *antiquitatis verae igna-
rum, et vocabulorum similitudine
deceptum, cum sua scriberet*,
suspicari, quam pervagatam
aliorum opinionem deserere,
maluisse videatur. Sive autem
Demosthenis, sive alius sit ista
oratio, quod hic disputandi lo-
cus non est, ita conscripta ea
est, ut auctorem prodat mini-
me imperitum; neque adeo veri-
simile sit, in tanta antiquitatis
ignoratione eum versari potuis-
se, ut eiusmodi errore labere-
tur; praesertim cum aedes ista
Minervae Delphicae, complu-
rium scriptis olim celebrata,
superstes adhuc fuerit *Pausa-
niae* tempore, quem vid. in
Phoc. p. 816. Sed ipsa verba
oratoris videamus. *Οὐχ ὁρᾶτε*,
inquit, p. 833. B. *ὅτι τῆς φύ-
σεως αὐτοῦ* (*Ἀριστογείτονος*) *καὶ
τῆς πολιτείας οὐ λογισμὸς, οὐδ'
αἰδὼς οὐδεμία, ἀλλ' ἀπόνοια
ἡγεῖται*. tum, nonnullis inter-
positis, ibid. D. *Οὐκ ἀπονοίας,
ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς ὑπὲρ
τῆς πατρίδος βουλευομένους δεῖ
ζητεῖν ὅτῳ κοινωνήσουσιν,
ἀλλὰ νοῦ καὶ φρενῶν ἀγαθῶν
καὶ προνοίας πολλῆς*. cuius cau-
sam hanc subiicit: *Ταῦτα μὲν
γὰρ εἰς εὐδαιμονίαν ἄγει πάν-
τας ἀνθρώπους, ἐκεῖνα δὲ οἱ τοῦ-
τον ἀπελθεῖν δεῖ*. ac tandem,
quo maiorem dictis vim addat,
exemplo utitur a moribus po-
pulorum, qui, quum deorum
omnium aras fanaque conse-
crarint, tum *inter ea etiam*, *ἐν
δὲ τούτοις καὶ Προνοίας Ἀθη-* 145
νᾶς —, ἀλλ' οὐκ ἀπονοίας, οὐδ' a
ἀναιδείας. ubi non tantum con-
trariorum comparatio, ut recte
notat *Taylorus*, retinendum esse
docet *Προνοίας*, sed, nisi ita
legatur, ab hoc loco plane alie-
num erit, quo usus est orator,
exemplum. Quo quum Mi-
nervae *Προνοίας* aedem conse-
cratam dicit, non vero *ἀπο-
νοίας*, quid aliud significat, nisi
propterea religiose colendam
Minervam *Πρόνοιαν* priscos ho-
mines voluisse, quod tum de-
mum bene succedere res arbi-
trati sint, cum illis admoveren-
tur ii, quorum esset spectata
Πρόνοια, quumque gererentur,
quasi *ἡγουμένης Ἀθηνᾶς Προ-
νοίας*? Quid ergo? eum igno-
rasse hanc antiquitatis partem
censendum est, an vero in cau-
sis nominis *Προνοίας* explican-
dis haesisse grammaticos, ve-
rumque nomen fuisse *Πρόνοιαν*?
Equidem qui illud, quam hoc
malit, ubi ante dicta contule-
rit, aequiorem paullo fore opi-
nor neminem. Iam vero ob-
servari velim, quod de hac sua
Προνοίᾳ dicit ille l. c. D.
*εἰσὶ ταῖς πόλεσι πάσαις βωμοὶ
καὶ νεῴ πάντων τῶν θεῶν· ἐν
δὲ τούτοις καὶ Προνοίας Ἀθη-
νᾶς, ὡς μεγάλης καὶ ἀγαθῆς
θεοῦ, καὶ παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν
Δελφοῖς κάλλιστος καὶ μέγιστος
νεὼς εὐθὺς εἰσιόντι εἰς τὸ ἱερόν*.
Est hic *Πρόνοια Ἀθηνᾶ*, cuius
arae fanaque cum in aliis civi-

tatibus cernantur, tum etiam iuxta Apollinem, Delphis, pulcherrima et maxima aedes, ad ingressum templi. Atqui Minerva, cuius meminere *Herodotus* l. I. ed. Wess. p. 47. l. 21. et alibi, *Diodor. Sic.* l. XI. p. 415. l. 60. cet. *Parthenius* Erot. c. XXV. *Plutarchus* Reip. Ger. Praec. p. 825. B. alii, non alia est, atque ea, Delphis culta. Est itaque *Πρόνοια Ἀθηνᾶ*; cuius, ut ait ille, *παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Δελφοῖς κάλλιστος καὶ μέγιστος νεὼς εὐθὺς εἰσιόντι εἰς τὸ ἱερὸν*· quam *Iulianus* Orat. IV. p. 149. C. et ex eo *Eustathius* ad *Hom.* Il. *Α.* p. 83. di-
b cunt *Ἀθηνᾶν Πρόνοιαν σύνθρονον Ἀπόλλωνι τῷ νομιζομένῳ μηδὲν ἡλίου διαφέρειν*, dum veterem versum citant, *Ἵκετο δ᾽ εἰς Πυθὼ καὶ ἐς Γλαυκῶπα Προνοίην.* Porro, eandem voluisse *Pausaniam*, dum in Phoc. p. 816. *ὁ τέταρτος δὲ*, inquiat, (*ναὸς*) *Ἀθηνᾶς καλεῖται Προνοίας*, locum inspicienti et cum reliquis comparanti apparebit facillime. Atqui *Aeschyli*, *Callimachi* et *Hesychii* Minerva *Προναία* Delphica quoque est: ut appareat, hanc etiam eandem fuisse, quam reliquorum, nisi Minervam alteram *Πρόνοιαν* alteram *Προναίαν* a Delphis cultam velis existimare; quod probari nequit. Ut longe veri simillimum sit, hos ad reliquorum, non illos ad horum, exemplum corrigendos esse. Restat *Aeschinis* locus contr. *Ctesiphontem* p. 445. B. *Αὐτοῖς* (*Ἀμφικτύοσιν*) *ἀναιρεῖ ἡ Πυθία, πολεμεῖν Κιῤῥαίοις, καὶ Ἀκραγαλλίδαις, καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισαμένους ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ καὶ τῇ Ἀρτέμιδι καὶ Λητοῖ καὶ Ἀθηνᾷ Προνοίᾳ ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ* cet. Habemus *Πρόνοιαν Ἀθηνᾶν* hic et apud *Harpocrat.* qui v. *Πρόνοια* locum citat. Sed *Προναίαν* voluit ad *Aeschyli* Eumen. v. 21. eamque ad Thebas collocavit *Stanleius*, vir doctissimus, *Pausaniae* adductus testimonio, qui Boeot. p. 730. *Πρῶτα μὲν δὴ λίθου κατὰ τὴν ἔσοδόν ἐστιν Ἀθηνᾶ καὶ Ἑρμῆς, ὀνομαζόμενοι Πρόναοι*· — *μετὰ δὲ ὁ ναὸς ᾠκοδόμηται.* Sed ibi de simulacris ad ingressum lapidis collocatis Minervae et Mercurii fit sermo; qui cur *Πρόναοι* sint nominati, declarat *Pausanias*, dum subiicit *μετὰ δὲ ὁ ναὸς ᾠκοδόμηται.* Ut de solis statuis ante templum erectis dictum accipiendum sit; qaemadmodum *βωμοὺς προνάους Aeschylus* Suppl. 503. similia alii dixerunt. Quorsum si quis referre velit *Etymologi Προναΐα Ἀθηνᾶ, ἀγάλματος ὄνομα*, per me licebit, modo fateatur, non eandem, ut grammaticos secuti vulgo eruditi opinantur, quam hic, rationem valere in explicando nomine 146
Προναίας Delphicae, quam *Πρόνοιαν* vocasse veteres vidimus. a
Huic enim, ut *Demosthenes* ait, *ἐν Δελφοῖς κάλλιστος καὶ μέγιστος νεὼς* fuit, quod ipsum *πρόναον* haberet, ut docet *Pausanias* Phoc. p. 816. utrumque deae simulacro ornatum. Ut probabile non sit, inde Delphos Minervam suam cognominasse *Προναίαν*. Multo minus vocatam *Προναίαν* fuisse verisimile est, quod *παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Δελφοῖς* eius esset *νεώς*; cum similibus de causis complures dii deaeque *πρόναοι* potuissent nominari, neque adeo ratio ulla fuisset, cur a re tam levi ac deorum complurium communi speciatim suam *μεγάλην καὶ ἀγαθὴν θεὸν Προναίαν* vocassent Delphi. Ad *Aeschinis* locum quod attinet, notari velim, coniungi *τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Πύθιον καὶ τὴν Ἄρτεμιν καὶ Λητὼ καὶ Ἀθηνᾶν*

Πρόνοιαν, eosdem adeo, ut videtur, quibus aram in Zostere Atticae dicatam fuisse discimus ex *Pausaniae* Att. p. 76. extr. *Ἐν Ζωστῆρι δὲ ἐπὶ θαλάττῃ καὶ βωμὸς Ἀθηνᾶς καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς. Τεκεῖν μὲν οὖν Λητὼ τοὺς παῖδας ἐνταῦθα οὔ φασι, λύσασθαι δὲ τὸν ζωστῆρα ὡς τεξομένην, καὶ τῷ χωρίῳ διὰ τοῦτο γενέσθαι τὸ ὄνομα.* Quod hic tetigit *Pausanias* factum, ut et locus, ubi dicitur ara fuisse, manifesto declarant, Minervam *Πρόνοιαν* cogitandam esse. Nam ei speciatim in isto negotio locus fuit, ut docet *Aristides* tom. I. Panath. p. 97. *Λητώ τε γὰρ λυσαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς καὶ λιποῦσα τὴν ἐπωνυμίαν τῷ τόπῳ, βαδίζουσα ἀεὶ εἰς τὸ πρὸς ἕω, τῆς Προνοίας Ἀθηνᾶς ἡγουμένης — εἰς Δῆλον καταίρει, καὶ τίκτει δὴ τοὺς θεοὺς τήν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν πατρῷον Ἀπόλλω τῇ πόλει.* Conferri velim scholiastae verba, nec non quae ad eum locum scholiastes MS. quem possidet *Burmannus Secundus*, vir clarissimus, habet, mecum communicata a *Valckenario*: *Τῆς Προνοίας. Καλῶς τὸ τῆς προσθήκης πρὸς τὸ*
b *προκείμενον εἶπε. διὰ τοῦτο γὰρ ἐκλήθη Πρόνοια Ἀθηνᾶ, ὅτι προὐνόησεν* (sic lego ex *Harpocrat.* aliis pro *προνοήθη*, quod MS.) *τοῦ τόκου τῆς Λητοῦς. καλῶς οὖν Ἀθηνᾶ προηγεῖται πρὸς τὸν τόκον συμβαλλομένη τῇ Λητοῖ, καὶ τὸ Σούνιον τὴν ἄκραν ἐπιδείκνυσι* (MS. *ἐπιτίθησι*; sed marg. *ἐπιδείκνυσι*, cuius facilis correctio in *ἐπιδείκνυσι*), *καὶ πρὸς τὴν Δῆλον χειραγωγεῖ τὴν θεόν. τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν Δηλιακῷ βουλόμενος δεῖξαι, ὅτι αἱ νῆσοι ἐγγύς εἰσι τῆς Ἀττικῆς, εἶπεν, ὅτι ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Λητὼ ἐπέβη τῆς νήσου.* Adde *Aristid.* tom. I. in Min. p. 13. et 15. *Harpocrat. Suid.* et *Etymologum*, e reliquis sic emendandum: *ἢ ὅτι προενόησεν, ὅπως τέκοι ἡ Λητώ*, pro vulgato, *ἢ ὅτι προενόησεν, ὅτι ἐστὶν ἡ Α.* Quibus omnibus fit, ut, quam voluit *Aeschines* l. c. ipsam illam Minervam fuisse *Πρόνοιαν* putem, quam loco supra citato Apollini Delphico adiunctam vidimus: sive statuas, ei quoque in Boeotia, ad Thebas, ut *Stanleius* opinatus est, aedem fuisse; nam in multis civitatibus fana habuisse, cum ex *Demosthene* l. c. apparet, tum ex *Phurnuto* de Nat. Deor. c. xx. p. 184. sive, quod malo, Pythiam suo responso voluisse, ut Cirrhaei et Acragallidae in servitutem redacti, eorumque agri ipsis numinibus Delphicis, Minervae *Προνοίᾳ* et Apollini Pythio ceterisque dicarentur. Ac ne dubites, *Aeschinis* quae ibidem A. antecedunt inspici verba velim, ubi docet, Amphictyones, quod vicini Cirrhaei et Acragallidae templum Delphicum violassent, indignatos oraculum consuluisse; tum autem istud responsum reddidisse Pythiam. Ut manifesta ratio sit, cur Minervae *Προνοίᾳ* et Apollini Pythio, numinibus Delphicis laesis, consecratos istos voluerit Pythia. De Minerva autem *Προνοίᾳ*, quam confinxit *Meursius*, Athenis culta et a *Προναίᾳ* Delphica diversa, cum non aliis eam atque *Aristidis* et *Phurnuti* testimoniis supra prolatis 147
a excitaverit, re vera nullam fuisse apparebit; nisi, quod, ut ait *Phurnutus*, multas Minerva *Πρόνοια* aedes habuit, inde conficias, etiam habuisse Athenis. In *Aristidis* autem locis nihil est, quo, Athenis magis, quam Delphis, cultam fuisse, demonstrari possit. Habes,

nisi fallor, Delphis restitutam suam Minervam Πρόνοιαν, eique consecratam, cum alibi, tum Delphis inprimis, aedem, quam plurimis veterum testimoniis nobilitatam, diversam ab ara eidem deae, cet. dicatam in Zostere Atticae; tum deam ipsam Πρόνοιαν Delphicam, diversam a statua Ἀθηνᾶς, cui Πρόναος nomen, in Boeotia, a solo *Pausania* descripta; cum e contrario Delphica ista Προναία evanuerit. Unum hoc scire velim, an fanis, quae in variis civitatibus habuisse Minervam Πρόνοιαν, auctores sunt *Demosthenes* et *Phurnutus*, annumeranda sit *aedes* Minervae Προνοίας commemorata a *Macrobio* Sat. l. I. c. xvii. dum, *Divinae*, inquit, *providentiae vicit instantia, quae creditur iuvisse partum* (Latonae); *ideo in insula Delo ad confirmandam fidem fabulae aedes providentiae, quam* ναὸν Προνοίας Ἀθηνᾶς *appellant, apta religione celebratur.* Cernitur, hic, in insula Delo, aedes eiusdem Minervae Προνοίας, quam Delphis vidimus cultam. Cui quod opponam, nihil habeo, nisi silentium veterum, eorumque e contrario in aedem Προνοίας Delphicae consensum. Ut dubius haeream, *Macrobii* testimonium agnoscam, an aut ipsum dicam aut librarios, addito *insula*, *Delum* cum *Delphis* confudisse. Certum interea, non aliam hunc quoque Minervam, atque Πρόνοιαν, voluisse. Tametsi in nominis causis explicandis non tam ad fabulas, ut ille aliique, quos supra vidimus, fecerunt, recurrendum puto, quam antiquam eius virtutem, quam supra notavi, spectandam esse.

b Quod quo magis animum inducam credere, cum *Demosthenis* sit testimonio, de quo supra, tum hoc *Phurnuti* de Nat. Deor. c. xx. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἐστιν ἡ τοῦ Διὸς σύνεσις, ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ ἐν αὐτῷ προνοίᾳ, καθὸ καὶ Προνοίας Ἀθηνᾶς ἱδρύονται ναοί. Quae si contuleris cum *Aristidis* de Minerva verbis tom. I. p. 11. (Ἡ μὲν οὖν μεγίστη τῶν εὐεργεσιῶν, καὶ διὰ πάντων τῶν γιγνομένων διήκουσα, καὶ παρατείνουσα πάντας χρόνους καὶ τόπους, ὅτι, Ἀθηνᾶς ἡγουμένης, οὐδὲν πώποτε ἀνθρώποις ἡμαρτήθη, οὐδ' ἂν πράξουσί ποτε χρηστὸν οὐδὲν ἄνευ τῆς Ἀθηνᾶς.) cumque hoc ipso Minervae in Latonam beneficio, ac tot aliis exemplis factorum heroicorum, quae sive Ἀθηνᾶς sive Ἀθηνᾶς Προνοίας ἡγουμένης perpetrata dicuntur ab *Aristid.* Or. in Min. p. 13. 14. 15. cet. *Iuliano* Orat. IV. p. 154. D. aliis, apparebit, ut opinor, veteres Delphos, dum Minervam consecrarent Πρόνοιαν, non aliud spectasse, quam *prudentiam*, consiliorum factorumque moderatricem, cuius illa tanquam dea esset colenda. Cuius cum tanta haberentur beneficia, ut, quidquid prudenter facerent homines, huius ductu factum interpretarentur, mirandum non est, honorifico eam nomine μεγάλης καὶ ἀγαθῆς θεοῦ celebrari a *Demosthene* l. c. D. cuius verba si porro contuleris cum *Orphei* Vot. ad Mus. intelliges, quo animo ille, aut quisquis eius auctor dicendus est, v. 30. cecinerit Μειλιχίους τε θεούς, ἀγαθὴν δ' ἐπὶ τοῖσι Πρόνοιαν. Redeo ad *Platonis*, quem *Favorinus* et *Proclus* respiciunt, in Timaeo locum p. 1048. A. Οὕτως οὖν δὴ κατὰ λόγον τὸν εἰκότα δεῖ λέγειν, τόνδε τὸν κόσμον ζῶον ἔμψυχον ἔννουν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν. et ib. p. 1056. B. Περὶ σωμάτων

κατὰ μέρη τῆς γενέσεως, καὶ περὶ ψυχῆς, δι' ἅς τε αἰτίας καὶ προνοίας γέγονε θεῶν —. Antecedentia Latine reddidit de Univ. 3. extr. *Cicero*, *Quam ob*
148 *causam non est cunctandum pro-*
a *fiteri, si modo investigari aliquid coniectura potest, hunc mundum animal esse, idque intelligens et divina providentia constitutum:* tametsi observari velim, πρόνοιαν in illis *Platonis* non magis *divinam providentiam* sonare, quam βουλὴν *Iovis decretum consiliumve* in *Homerico*, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Et, ut in *Homerico* βουλὴ per se nihil, quod non conveniat communi loquentium consuetudini, ita in *Platonis* τοῦ θεοῦ πρόνοια nihil dictum nove, cum πρόνοια consueto non tantum aliorum, sed ipsius etiam *Platonis* usu nihil aliud valeat, quam *providentiam*, προμήθειαν, vel simile; sicut eadem p. 1056. D. quum dicit ille, deos ὄργανα ἐνδῆσαι τούτῳ (τῷ προσώπῳ) πάσῃ τῇ τῆς ψυχῆς προνοίᾳ, cogitavit πᾶσαν προμήθειαν, qua dii, quum instrumenta faciei inderent, prospexerint animae. Vere itaque sive *Plutarchus*, sive ex eo *Proclus* *Platonem* dicere potuerunt οὕτως (πρόνοιαν) προμήθειαν καλέσαι. Quid vero *Favorinus*? an, quod opinatur *Bentleius*, πρόνοιαν, cum ante *Platonem* *prudentiam* duntaxat valeret *humanam*, ab hoc primum ad deum fuisse divinamque providentiam relatum, quum dixerit θεοῦ πρόνοιαν? Obstat ipsa vocis πρόνοια ratio, quae, per se posita, antiquitus non magis *humanam* quam *divinam*, sed generatim quamcunque *providentiam*, προμήθειαν, cet. sonuit; de quo supra. Accedit, quod, si vera *Bentleii* sententia, falsi convictus erit *Favorinus*. Nam aeque ante *Platonis* tempora quam deinceps πρόνοια divinitati fuit assignata, addito, ut ille fecit, vel θεῶν, vel simili, quo ei restringeretur. Sic sane non *Euripides* solum, quem *Favorino* opponit *Davisius* ad *Cic.* de Nat. D. I. II. p. 205. sed iam ante natum etiam *Platonem* *Herodotus* l. III. p. 231. D. Λέγουσι δὲ καὶ τόδε Ἀράβιοι, ὡς πᾶσα ἂν γῆ ἐπιμπλέετο τῶν ὀφίων τούτων, εἰ μὴ γίνεσθαι κατ' αὐτοὺς οἷόν τι κατὰ τὰς b
ἐχίδνας ἠπιστάμην γίνεσθαι. καί κως τοῦ θείου ἡ προνοίη, ὥσπερ καὶ εἰκός ἐστι, ἐοῦσα σοφή, ὅσα μὲν ψυχήν τε δειλὰ καὶ ἐδώδιμα, ταῦτα μὲν πάντα πολύγονα πεποίηκεν, ἵνα μὴ ἐπιλείπηται κατεσθιόμενα. Adscripsi plura, quemadmodum in secunda *H. Stephani* editione leguntur, ut commoda emendatione vim infringam argumenti, quod ex hoc loco duci posset contra ea, quae de προνοίᾳ Stoicorum infra disputabuntur. Neque enim puto, ante eorum tempora inventum iri, qui providentiae divinae tanquam rerum omnium fictrici ac moderatrici tribuerit actionem, ut hic fit, quum dicitur τοῦ θείου ἡ προνοίη —, ὅσα μὲν ψυχήν τε δειλὰ καὶ ἐδώδιμα, ταῦτα πάντα πολύγονα πεποιηκέναι. Aut igitur falsum illud, aut, quod verum opinor esse, hic locus in vitio est, dissimulato ille quidem, quantum potuit, in splendidissima, quam divulgavit *Wesselingius*, editione, ubi p. 251. l. 56. sic scriptum: καί κως τοῦ θείου ἡ προνοίη — ἐοῦσα σοφή· ὅσα μὲν γὰρ ψυχήν τε δειλὰ κ. τ. λ. Sed nec sic plana omnia: nam, ne dicam, offendere ἡ πρόνοια, cetera, sine verbo posita, quid erit καί κως in hac sententia? quod, quasi legeretur fere, καὶ ταῦτα τοῦ θείου προνοίῃ — ἐούσῃ σοφῇ, *Valla* reddidit per *idque*, ut

credere debemus, solerti divinitatis prudentia. Equidem aut fallor, aut unius litura literae emendandum κακῶς. Tum autem, si pro κατὰ ἐχίδνας, ut *Wess.* vel κατὰ τὰς ἐχίδνας, ut *Steph.* habet, quorundam librorum, ubi καὶ τὰς ἐχίδνας, vestigia secutus, scripseris καὶ τῇσι ἐχίδνῃσι, reliquorum facilis correctio haec erit: Λέγουσι δὲ —, ὡς πᾶσα ἂν γῆ ἐπίμπλατο τῶν ὀφίων τούτων, εἰ μὴ γίνεσθαι κατ' αὐτοὺς, οἷόν τι καὶ τῇσι ἐχίδνῃσι ἠπιστάμην γίνεσθαι κακῶς, τοῦ θείου προνοίῃ, ὥσπερ καὶ οἰκός ἐστι, ἐοῦσῃ σοφῇ. ὅσα μὲν γὰρ ψυχήν τε δειλὰ —, πολύγονα πεποίηκεν (τὸ θεῖον). Forma loquendi *Hero-*
149 *dotea* est τῇσι ἐχίδνῃσι γίνεσθαι
a κακῶς. vid. *Wessel.* ad l. I. p. 5. l. 22. De sententia conferri velim, quae iam citavit *Valckenarius* noster ad *Herod.* p. 252. l. 77. *Aristidis* verba. Habes in *Herodoto* τῇσι ἐχίδνῃσι γίνεσθαι κακῶς τοῦ θείου προνοίῃ: ubi quid aliud πρόνοια, quam in illo, τὸν κόσμον τῇ τοῦ θεοῦ γενέσθαι προνοίᾳ, vel, ut *Plato* loquitur, διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν? in utroque quorum πρόνοια sonat προμήθεια, sim. quam ad divinitatem retulit ille addito τοῦ θείου, sicut *Plato* τοῦ θεοῦ, et in altero loco τῶν θεῶν, nec non *Euripides* Orest. 1181. Phoen. 640. *Sophocl.* Oed. Col. 1245. *Menander* Hypobol. ex emendatione *Bentleii* Rel. p. 62. alii. Quod si verum, quid *Favorino* fiet, nisi aliter, atque fecit *Bentleius*, eius accipias verba? Sed salva res est, nec ille *Platonem* generatim ait πρῶτον ὀνομάσαι θεοῦ πρόνοιαν, sed, quod non animadverterunt *Bentleius* et *Davisius* l. c. tantum ἐν φιλοσοφίᾳ πρῶτον ὀνομάσαι θεοῦ πρόνοιαν, ut inde tanquam fonte suam πρόνοιαν hausisse reliquos philosophos existimandum sit. Quod haud dubie verum. Quamquam enim sententia de divinitate diisve, rerum humanarum sive ἐπόπταις, sive ἐπιτρόποις, sive ἐπιμεληταῖς, quaeque plura huius generis nomina ei rei sunt adscripta, antiquissima est, ac re vera ante *Platonem* etiam quandam τοῦ θείου πρόνοιαν homines agnoverunt vulgo: primus tamen e philosophis hic fuit, qui, de rerum principiis quum disputaret, Τὸν κόσμον, dixit, τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν· atque adeo, qui *primus* in *philosophia* nominaret θεοῦ πρόνοιαν. Ante Anaxagoram nimirum aut τύχην, aut ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν esse τοῖς ὅλοις voluerunt; is vero primus νοῦν ἐπέστησε τοῖς πράγμασι. qua de re legi poterunt ad *Laert.* l. II. §. 6. commentatores, et *Davisius* ad *Cicer.* Acad. l. II. c. xxvii. p. 216. Post hac *Plato* primus ex usu vulgari loquentium velut b
arreptam formam, θεοῦ πρόνοιαν, in philosophiam transtulit, atque ex disputatis conclusit, re vera, τῇ ἀληθείᾳ, τὸν κόσμον διὰ τὴν τοῦ θεοῦ πρόνοιαν γενέσθαι. Hunc tandem secuti Stoici non quidem τὴν τοῦ θεοῦ πρόνοιαν, sive, quem τὸν θεὸν vocat et tanquam rerum omnium δημιουργὸν ἀγαθὸν καὶ ἀΐδιον informat ille, dei providentiam ac προμήθειαν, sed, hoc fere neglecto, aut in huius locum substituto τῷ λόγῳ, tanquam ἀποίου δημιουργῷ ὕλης, suam adjunxerunt πρόνοιαν; de qua sic *Plutarchus* de Isid. et Osir. p. 369. A. Οὔτε ἄποιον, οὐ δημιουργὸν ὕλης, ἕνα λόγον καὶ μίαν πρόνοιαν, ὡς οἱ Στωϊκοί, περιγινομένην ἁπάντων καὶ κρατοῦσαν. sed legendum Οὔτε ἀποίῳ δημιουργὸν ὕλης: nam

Platonicis Stoicisque *carens omni qualitate materia*, ἄποιος ὕλη erat (vid. Laert. l. VII. §. 137. et *Davis.* ad *Cicer.* Acad. l. I. c. VIII. p 36.); cuius δημιουργὸν esse ἕνα λόγον Stoicos voluisse, hic dicit *Plutarchus*; sicut μίαν πρόνοιαν informant, περιγινομένην ἁπάντων καὶ κρατοῦσαν. Adde *Plut.* ib. p. 377. F. *Laert.* l. VII. §. 134. cet. *Cicer.* de Nat. Deor. l. I. §. 14. et ibi commentatores. Unum subiungam *Zenodoti* epigramma in Zenonem apud *Laert.* l. VII. §. 30. per viam corrigendum: Ἄρσενα γὰρ λόγον εὗρες, ἐνηθλήσω (sic malo cum *Stephano* pro ἀνάθλησω) δὲ προνοίᾳ, Αἵρεσιν (male vulgo sine nota distinctionis α. δ. προνοίᾳ Αἵρ.), ἀτρέστου πατέρ' ἐλευθερίας. Εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος Κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα. Postremi versus, mendosius etiam scripti apud *Suid.* v. Κάδμος, sic poterunt corrigi: Εἰ δὲ πάτρα Φοίνιξ, οὐδεὶς φθόνος· ἦν καὶ ὁ Κάδμος, Κεῖνος, ἀφ' οὗ κ. τ. λ. i. e. *Si patria Phoenix* (es), *nihil refert; erat etiam Cadmus* (Phoenix), *Ille, a quo* cet. Consueta loquendi forma οὐδεὶς φθόνος, non vero alterum, τίς ὁ φθό-
150 νος; De προνοίᾳ illud inpri-
a mis observo, non, quemadmodum a *Platone* vidimus, aliis πρόνοιαν θεοῦ vel θεῶν, sed praecise πρόνοιαν dici; id quod Stoicis proprium adscribit *Plutarchus* l. περὶ Εὐγενείας, citatus iam ad *Ciceronis* l. I. de Nat. D. §. 8. p. 21. a *Davisio*; quem una cum *Cicerone* etiam consuli velim ib. ad l. II. §. 29. p. 200. Neque hoc tantum nove dictum a Stoicis, sed etiam, cum suam *providentiam*, πρόνοιαν, agentem inducant; quasi re vera *dea quaedam singularis*, *quae mundum omnem gubernat et regit*, ut *Cicero* l. c. ait, aut, ut idem et *Plutarch.* l. c. *anus* quaedam *fatidica* sit, sive ἀγχίνους μάλα γραῦς, μήτηρ τούτου τοῦ παντός· aut, ut *Lucianus* t. II. Iov. Conf. p. 634. Μοῖρά τις ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεός, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνη· aut denique, qualem per calumniam describunt Epicurei apud *Plutarchum* libr. Non Poss. Suav. Viv. Sec. Ep. p. 1101. C. Αὕτη δέ ἐστιν οὐ φοβερά τις, οὐδὲ σκυθρωπή, καθάπερ οὗτοι (Ἐπικούρειοι) πλάττουσι διαβάλλοντες τὴν πρόνοιαν, ὥσπερ παισὶν ἐμπίπτουσαν, ἢ ποινὴν ἀλιτηριώδη καὶ τραγικὴν ἐπιγεγραμμένην. Quae hunc in modum correcta, ὥσπερ παισὶν Ἔμπουσαν ἢ Ποινὴν ἀλιτηριώδη καὶ τραγικὴν ἐπιγεγραμμένην, *providentiam* sive Πρόνοιαν sistunt *tanquam pueris Empusam* (*spectrum, quod omnes induat formas*, de quo vid. *Kust.* ad *Suid.* v. et *Olear.* ad *Philostrat.* Vit. Apoll. Tyan. l. II. c. IV. p. 52.) *aut Furiam ultricem scelerum tragicamque descriptam.* Dicitur παισὶν Ἔμπουσα ἢ Ποινὴ — ἐπιγεγραμμένη, ut τίμημα ἐπιγεγραμμένον, sim. de quibus *Budaeus.* Ad eam autem, quam dixi, rationem Stoicos vidimus apud *Plutarchum* loqui, cum Πρόνοιαν suam dicant περιγινομένην ἁπάντων καὶ κρατοῦσαν, vel, ut idem habet de Is. et Osir. p. 377. F. μίαν πρόνοιαν
ἐπιτροπεύουσαν· quaeque plura b
huius generis sunt cum in scriptis Stoicorum, tum aliorum etiam, qui hos imitantur, obvia. Ut appareat, non cum *Platone*, ut putavit *Bentleius*, sed cum Stoicis locutum esse nostrum, cum scriberet, ἕως ἂν ἡ διοικοῦσα πρόνοια τὴν αὐτὴν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου φυλάττῃ. Nec Stoicum tantum

148 θεῶν τῶν πάντα καὶ σώζειν καὶ φθείρειν δυναμένων·
150 εἴγε θείας ψυχῆς, ὥσπερ τὰ λοιπὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα, καὶ
152 τὸ κατὰ τὴν Αἴτνην πῦρ μεμοίραται, εἰς ὃ τοὺς ἱκέτας ἀθρόους βαλόντες, οὐ Φάλαριν ἐχθρὸν, ἀλλὰ τὸν πάντων ἐπόπτην ἥλιον ἐπικέκτησθε.

πρόνοια, sed etiam in hac sententia διοικεῖν et κόσμος. Quaestio ad disputandum Stoicis erat proposita, Εἰ προνοίᾳ διοικεῖται ὁ κόσμος. de qua *Laert.* l. VII. §. 133. Lepidum est, quod dicit in Epict. *Arrian.* l. III. p. 421. Ῥούφῳ τις ἔλεγε, Γάλβα σφαγέντος, ὅτι νῦν Προνοίᾳ ὁ κόσμος διοικεῖται. Ὁ δὲ, μὴ παρέργως ποτ', ἔφη, ἀπὸ Γάλβα κατεσκεύασα, ὅτι προνοίᾳ ὁ κόσμος διοικεῖται. adde *Laert.* l. VII. §. 38. *Plut.* de Plac. Phil. l. II. p. 886. D. alios. Unum addo, ἁρμονίαν τοῦ κόσμου *Heracliti* esse. vid. *Plut.* de Is. et Osir. p. 369. A. et An. Procr. e Tim. p. 1026. B. Pythagoricum, καθ' ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, tetigit *Bentleius* Add. in Diss. XVII. p. 294. Nomine saepe usus est *Plato*; unde ad Platonicos transiit. Apud *Aristid.* t. I. or. in Iov. p. 4. iunguntur σὺν ἁρμονίᾳ καὶ προνοίᾳ. add. *Pol. Pythagor.* apud *Stob.* S. IX. p. 105. l. 51. A Stoicis in usum communem loquendi translatum πρόνοια, mirandum non est, in numis imperatorum quorundam Romanorum conspici, de quibus *Spanhem.* de Us. et Praest. Num. Diss. III. p. 147. et ad *Iulian.* Or. I. p. 265. Dubium tamen, PROVIDENTIAM voluerint AUGUSTORUM, an DEORUM. cuius generis utriusque multi sunt apud *Vaillantium.* De κόσμος quae disputavit *Bentleius* Resp. ad B. Cens. p. 195. 196. iis adde *Xenophont.* Mem. l. I. p. 413. l. 29. ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν σοφιστῶν κόσμος.

15. Εἴγε θείας ψυχῆς — καὶ τὸ κ. τ. Α. πῦρ μεμοίραται] 151
Animam mundi intelligit per universa elementa diffusam secundum Pythagoricos. BOYL. Τὸν κόσμον vidimus in *Platonis* Timaeo, p. 1048. A. informari tanquam ζῶον ἔμψυχον. Nec ea *Platonis* tantum, sed reliquorum philosophorum omnium sententia, si a Democrito, Epicuro, similibus recesseris. de quo *Plutarch.* de Plac. Phil. l. II. p. 886. D. De Stoicis e multis vid. *Laert.* l. VII. §. 139. et §. 142. adde inprimis *Gatak.* ad *Anton.* l. IV. p. 164. 165. Hos, sicut in antecedentibus, secutus noster pro ε. θ. τύχης, ut editi libri et Burm. habent, haud dubie scripsit εἴγε θείας ψυχῆς — καὶ τὸ κ. τ. Α. πῦρ μεμοίραται. Θείαν ψυχὴν dixit *Iamblichus* de Myst. Sect. V. c. XIX. p. 134. l. 13. De genere loquendi conferri velim *Philon.* de Mund. p. 1169. B. ἐπεὶ τί ἂν τις — εἴποι λοιμὸν εἶναι πλὴν ἀέρος θάνατον, τὸ οἰκεῖον πάθος ἀναχέοντος ἐπὶ φθορᾷ πάντων, ὅσα ψυχῆς μεμοίραται. Ut non dubitaverim, repugnantibus etiam libris, ψυχῆς in orationis recipere contextum.

15. Τὰ λοιπὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα] *Favorinus* apud *Laert.* l. III. §. 24. et ex eo *Bentleius* Add. in Diss. p. 295. Platonem docent, *primum in philosophia nominasse* στοιχεῖον: πρῶτον

et perdere possunt; siquidem divinae animae, sicut reliqua naturae elementa, etiam Aetnaeus ignis particeps est, in quem supplicibus innocentibus abiectis, non Phalarin hostem, sed omnium inspectorem solem vobis comparastis.

ἐν φιλοσοφίᾳ ὀνομάσαι στοιχεῖον. Ut adeo *Platonem* existimandum sit hoc una cum reliquis, quae habet *Favorinus*, primum, veluti ex usu communi arreptum, transtulisse in philosophiam, ubi de rerum principiis ageret et elementis, cum ante literarum elementis, unde syllabae et verba fiunt, esset assignatum, quemadmodum per se positum στοιχεῖον a *Platone* in Polit. p. 541. E. et alibi. Respicit *Favorinus Platonis*, ut videtur, in Timaeo locum p. 1058. E. *Νῦν γὰρ οὐδείς πω γένεσιν αὐτῶν μεμήνυκεν, ἀλλ' ὡς εἰδόσι πῦρ ὅ, τι ποτέ ἐστι,*
b *καὶ ἕκαστον αὐτῶν, λέγωμεν ἀρχὰς αὐτὰ τιθέμενοι στοιχεῖα τοῦ παντός.* et in Soph. p. 176. D. atque sic in Theaet. p. 146. F. *Τὰ μὲν πρῶτα οἱανπερεὶ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἡμεῖς τε συγκείμεθα.* et ib. p. 147. B. D. unde poterit de ratione translationis constare. Quod autem de nomine κόσμος a posteriorum temporum scriptoribus *Thaleti* affícto notat *Bentleius* in Resp. p. 196. id etiam de στοιχεῖον dictum interpretandum est, cum *Aristoteles*, *Plutarchus*, *Laertius*, alii veteribus physicis illud tribuant; qui, opiniones istorum philosophorum exposuisse contenti, non ipsorum, sed sua lingua res nominarunt, tametsi probe scirent, aliter vocatas fuisse ab ipsis inventoribus. Quorum quisque pro diversa, quam foveret, opinione diversimode locutus est. Exempla si quis requirat, inspiciat cum *Aristot.* Metaph. l. I. c. IV. V. VI. cet. *Laert.* l. II. §. 1. l. VIII. §. 76. et alibi, tum inprimis *Plutarch.* Plac. Phil. l. I. p. 878. A. 885. D. et in utroque loco ipsius *Empedoclis* verba. Ut haud dubie verum sit *Favorini* testimonium, ac, reliquos philosophos suum στοιχεῖον a *Platone* accepisse, existimandum sit; tametsi plerumque, secus atque ille fecerat, praecise στοιχεῖα dicant *rerum elementa*, inter στοιχεῖα autem et ἀρχὰς, quibus *Plato* l. c. promiscue usus est, distinguant. vid. *Aristot.* Metaph. l. V. c. I. et III. *Plut.* Plac. Phil. l. I. p. 875. C. Hos imitatus noster praecise dicere potuit, ὥσπερ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα, ut est in Burm. aut, ut editi, ὥ. τ. λοιπὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα. In quo tamen observo τὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα dici pro τὰ τοῦ παντὸς στοιχεῖα, vel τὰ τῶν φύσει ὄντων στοιχεῖα, ut loquitur *Aristoteles* Metaph. l. V. c. IV. p. 886. A. ubi plura de nomine φύσις. Latinis, *Ciceroni*, *Plinio*, aliis, sunt *naturae elementa*.

— 17. Τοὺς ἱκέτας ἀθῴους] 152 a
Qui hic ἱκέται ἀθῷοι, ii, ut in *Diodori* ep. XXXVII. scribunt Catinenses, *portas aereas templi Vulcani, antiquissimum et nobile opus Cyclopum — cremaverant, ut et lucum sanctarum Hamadryadum, quocum hae natae fuerant, et stridentes in flammis iam extinguebantur.* De ἀθῷες recte *Heinsius* ad *Hesychium* v. τῶν ἀκριβῶς Ἑλληνιζόντων esse notat, quum pro ἀζήμιος ponatur, τῶν Ἑβδομήκοντα vero in sacris literis, quum sonet

μα΄. ΜΕΓΑΡΕΥΣΙ.

Οὐκ ἐλπίζων παρ' ὑμῶν ἀπολήψεσθαι χάριν τὰς τριήρεις ὑμῶν ἁλούσας μεθῆκα προφανῶς κατ' ἐμοῦ πλεούσας. εἰ γὰρ ἐμνημονεύετε χάριτος, οὐκ ἂν ἐπελάθεσθε, ὅτι πρότερον τρὶς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα.

μβ΄. ΜΕΓΑΡΕΥΣΙ.

Οὐ μέμφομαι τὴν ἀχαριστίαν ὑμῶν πολλάκις εὐεργετημένων, ὅτι μου κρινομένου περὶ τῶν ὅρων πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας κατεψευδομαρτυρήκατε· κατηγορῶ δὲ ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι προπηλακιζόμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις οὐ σωφρονίζομαι. ὑμεῖς μὲν γὰρ οὐδέποτε χάριτος ἐμοὶ μνημονεύετε, ἐγὼ δὲ ὡς μηδέποτε ἐπιλελησμένοις χαρίζομαι.

154 μγ΄. ΕΥΗΝΩι.

Γνώμης γενόμενος τὸ πρῶτον ἁλόντα αἰχμάλωτον ἀποκτεῖναί σου τὸν υἱὸν, ἀνθ' ὧν ἠδίκηκέ μου τοὺς ναυάρ-

---

ἀναίτιον. Sane veteribus Atticis, *Platoni*, *Demostheni*, ceteris, non tantum, sed aliis etiam scriptoribus idem fere fuit, quod ἀζήμιος. Praeter interpretes vero bibliorum Alexandrinos e posteriorum temporum scriptoribus cum nostro convenit *Heliodor.* l. VIII. p.
b 389. Ὁ μὲν Θεαγένης εἰς θεῶν εὐμένειαν τὸ αἴτιον ἀνέφερε — κατελεησάντων — τὴν ἀθῷον καὶ οὐδὲν αἰτίαν.

17. Τὸν πάντων ἐπόπτην ἥλιον] Solem praecipue nominat, vel quia (ut ait *Homerus*) πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, vel quia caloris auctor sit, adeoque illum merito exspectent vindicem, qui ignem innocentium sanguine polluerunt. BOYL. *Homericum*, Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ κ. τ. λ. saepe respiciunt veteres, *Aeschylus*, *Plato*, *Xenophon*, alii. Nota sententia eorum, qui Solem omnium deorum summum faciunt. vid. inprimis *Iulian.* Or. IV. et *Macrob.* I. I. c. XVII. Fieri potuit, ut eo respiceret noster. De Sole teste advocato notat ad *Apuleii* Mil. l. I. p. 11. *Pricaeus.*

20. Τὰς τριήρεις] Fit quaque ep. LXIV. triremium mentio. Si *Thucydidis* testimonium ante oculos habuisset noster, abstinuisset fortasse a nominandis τριήρεσι. Nam, ut ille docet l. I. p. 13. Ὀλίγον τε πρὸ τῶν Μηδικῶν καὶ τοῦ Δαρείου θανάτου, ὃς μετὰ Καμβύσην Περσῶν ἐβασίλευσε, τριήρεις περί τε Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο καὶ Κερκυραίοις. Ut ante ista tempora (quando, ut ibidem docet, πεντηκοντόροις praesertim utebantur Graeci) atque adeo illis *Phalaridis* parvus aut nul- 153 a

XLI. MEGAREIS.

Cum nullam beneficii vicissim a vobis accipiendi spem haberem, triremes vestras captas dimisi palam contra me navigantes. Si enim memores eratis beneficii, non essetis obliti, me antea ter moribundos vos in annonae caritate servasse.

XLII. MEGAREIS.

Non reprehendo vestrum saepe beneficiis affectorum ingratum animum, quod in me, de finibus cum vicinis disceptantem, falsum dedistis testimonium: sed memet accuso stuporis, quod saepe ab iisdem lacessitus iniuria non disco sapere. Vos enim nunquam gratiae memores erga me vos geritis, ego vero tanquam nunquam oblitis gratificor.

XLIII. EUENO.

Cum primum decrevissem captivum factum interficere filium tuum, quod meos navium praefectos affecerat iniu-

lus fuerit tyrannis Siculis triremium usus.

[22. *ἐπελάθεσθε*. Lennepiana *ἐπιλάθεσθε*. *G. H. S.*]

23. *Ἀποθνήσκοντας*] Non male *Marklandus* Annot. ad *Max. Tyr.* Diss. XXIV. p. 698. iam iam *morituros* interpretatur. Sic noster ep. CVIII. *Ὅτι με θνήσκοντα πιστευθεὶς — σέσωκε.*

b 29. *Χάριτος ἐμοὶ μνημονεύετε*] Sic epist. antecedente, *εἰ γὰρ ἐμνημονεύετε χάριτος*. *Diodor. Sic.* l. I. p. 25. l. 13. *μνημονεύοντας τῶν Ὀσίριδος εὐεργεσιῶν*. Nostri meminit *H. Stephanus*, idque composuit cum *Lucian.* t. I. de Sacrif. p. 527. *εἴγε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεύς*. Propius accedit *Flav. Ios.* de Bell. Iud. l. I. c. XI. §. 3. *τῆς χάριτος ἀπεμνημόνευεν Ἀντιπάτρῳ*. Antiquioribus hoc in loco usurpatum *ἀπομνήσασθαι*, *Hesiod.* Theog. 503. *Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων*. *Thucydid.* l. I. p. 88. l. 41. *πειθομένῳ δ' αὐτῷ χάριν ἀπομνήσασθαι ἀξίαν*. ubi quod habet Graev. *χάριν μνημονεύσαντα ἀποδοῦναι ἀξίαν*, interpretis esse, recte docet eruditissimus *Wasse*. *Aelian.* l. IV. c. V. *Τίνες εὐεργεσιῶν ἐμνήσθη-* 154
σαν. Re vera haec differre vi- a
dentur, ut *habere* et *referre gratiam*, quod est *ἀποδοῦναι χάριν*. Pertinet huc porro *Philostrat.* de Vit. Soph. l. I. p. 534. ubi, in deteriorem partem sumto verbo, opponuntur *τὸ μὴ ἐκλελῆσθαι* et *τὸ μὴ μεμνῆσθαι*.

[32. *ἁλόντα αἰχμάλωτον*. Notabilis pleonasmus: nisi dicas, Sophistam addito *αἰχμάλωτον* cavere voluisse, ne *ἁλόντα* secus intelligeremus; qua cautione non opus erat. *G. H. S.*]

χους, μετέγνων ὕστερον καὶ σέσωκα. μᾶλλον γὰρ βούλομαι διὰ τῆς ἐκείνου ζωῆς σὲ λυπεῖν, ἢ διὰ τῆς ἀναιρέσεως τὸν ἀποθανόντα.

μδ'. Σ Α Μ Ε Αι.

Εἰδώς σου τὴν χρηστότητα τοῦ τρόπου καὶ τὴν ὑπερφυῆ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπίαν, καὶ ὅτι τὰς τῶν πλησίον ἀτυχίας ἡμέρως καὶ συμπαθῶς ἰδίας ἀλγηδόνας καὶ συμφορὰς ἡγῇ, γέγραφά σοι συντόμως, ὅτι καὶ τὴν δίκην, καὶ τὴν ναυμαχίαν, καὶ τὴν παράταξιν, καὶ τὸ τελευταῖον τὸν ἱππικὸν ἀγῶνα νενικήκαμεν, ἵνα ἀκούσας, ὡς προσήκει
156 *καλῷ κἀγαθῷ, στένῃς ἀδιαλείπτως, λαμβάνων παρὰ τῆς σεαυτοῦ φύσεως τὰς ἀξίας καὶ πρεπούσας τοσαύτῃ κακοηθείᾳ βασάνους.*

34. *Μετέγνων ὕ. κ. σ.*] Verbo notanda marg. Angl. et Burm. scriptura, *μεταγνοὺς* pro *μετέγνων*; quae, si, deleto *καὶ*, legeretur *μεταγνοὺς ὕστερον σέσωκα*, proba posset videri. Ep. xxxiii. *Λεωνίδαν — δυνάμενος ἀποκτεῖναι σέσωκα.* Sed causa nulla est, cur vulgatam mutemus.

35. *Μᾶλλον γὰρ κ. τ. λ.*] Malo te illius *vita* cruciari; utpote quae tibi calamitosa erit, quia turpis. BOYL.

36. *ΣΑΜΕΑι*] Mira confusio huius nominis in MSS. sed, cum nihil certi statui possit, vulgo ab editoribus receptam scripturam retineo.

38. *Τὰς τῶν πλησίον εὐτυχίας*] Si per se spectantur verba, *ὅτι*
b *τὰς τῶν πλησίον εὐτυχίας — ἰδίας ἀλγηδόνας καὶ συμφορὰς ἡγῇ*, in hominem malevolum apte quadrant. Nam, ut in libro de Inv. et Od. p. 536. E. ait *Plutarchus*, *ὁ εὐτυχῶν ὁμοίως καὶ τὸν μισοῦντα λυπεῖ καὶ τὸν φθονοῦντα.* Lepide *Bίων*, *ἰδὼν φθονερὸν σφόδρα κεκυφότα, εἶπεν· Ἢ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν, ἢ ἄλλῳ μέγα ἀγαθόν.* quae leguntur apud *Stob.* Serm. xxxviii. p. 225. l. 12. et *Laert.* l. IV. §. 51. ubi vid. *Menag.* Fortasse tamen offendet, quod additur, *ἡμέρως καὶ συμπαθῶς.* cui accedit, quod hominem suum describit tanquam *χρηστὸν* et *φιλάνθρωπον*, imo, ut dein ait, *καλὸν κἀγαθὸν*, cuius contrarium alterum. *Plutarchus* l. c. *τὴν εὔνοιαν* (quae hominis *χρηστοῦ καὶ φιλανθρώπου* est) *ἀμφοτέροις* (*τῷ μισοῦντι καὶ τῷ φθονοῦντι*) *νομίζει ἀντικεῖσθαι.* Aut igitur in eodem loco inter se pugnantia scripsit noster, aut, ut in cod. Pal. est, *ἀτυχίας* voluit: nam, ut in *Euripidis* Iphig. in Aul. 408. Menelaus ait, *Ἐς κοινὸν* 155
ἀλγεῖν τοῖς φίλοισι χρὴ φίλους· a, aut denique *εἴρωνα* egit; qui dum homini suo *χρηστότητα, φιλανθρωπίαν*, cetera tribuit, cogitavit *πονηρίαν, μισανθρωπίαν*, cet. Et hoc quidem verum opinor. Nam *εὐτυχίας* re-

ria, dein, sententia mutata, servavi. Malui enim illius vita tibi, quam, quum de medio tolleretur, morienti dolorem adferre.

XLIV. SAMEAE.

Cognita, qua es, morum bonitate, et incredibili in omnes humanitate, tuaque, qua aliorum prosperos casus proprios cruciatus et calamitates ducis, lenitate et misericordia, scripsi tibi breviter, vicisse nos et causam, et pugnam navalem, et proelium, et denique equestre certamen, ut, re audita, sicut convenit viro bono et honesto, sine fine gemas, sumtis a tua ipsius natura dignis ac tantae malignitati consentaneis tormentis.

tinendum esse, ex iis, quae subiiciuntur, *γέγραφα — ὅτι — νενικήκαμεν, ἵνα — στένῃς ἀδ.* apparet. [*ἀτυχίας* praetuli, quippe *εἴρωνα* magis decens meliusque congruens cum sequentibus, *ἰδίας ἀλγηδόνας καὶ συμφοράς*. *G. H. S.*]

40. *Γέγραφα*] Breviter, quid factum, scripturus, quasi id iam scriptum esset, *Γέγραφα*, inquit, *κ. τ. λ.* Alia ratio est huius *Pauli* 1. Cor. v. 9. *ἔγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιστολῇ*; quo cum qui nostrum et similia componunt, ii diligentiae, quam recti iudicii, testimonium praebent maius. [*Γέγραφα* Sophista scripsit, et ut homo Latinus, et quod perfectis libenter uteretur, ubi Graeci ponunt aoristos. *G. H. S.*]

40. *Καὶ τὴν δίκην*] Accipi potest de controversia, quam de finibus agri habuerit noster. vid. ep. XLII. *Apollodorus* apud *Laert.* l. I. §. 74. *διαδικασθῆναι* dicit *τοὺς Ἀθηναίους περὶ τοῦ χωρίου πρὸς τοὺς Μιτυληναίους, ἀκούοντος τῆς δίκης Περιάνδρου, ὃν καὶ τοῖς Ἀθηναίοις προσκρῖναι.* Alioquin poterit legendum videri, *ὅτι κατὰ δίκην*, quam for-
b

mam loquendi v. ep. XIII. CXLVIII. adde *Plat.* ep. VII. p. 1294. F. alios. Sed non est, cur receptam scripturam mutes.

49. *Τὴν ναυμαχίαν*] Primum navale proelium inter Corinthios et Corcyraeos commissum memorant, quod accidit Olymp. XXVIII. a. 4. *Scalig.* *Ἱστορ. συναγωγ.* BOYL. Fortasse *ναυμαχίας* mentio sophistae sua spectantis tempora, quam tyranni personae consentanea magis. Quamquam enim auctore *Thucydide* l. I. c. XIII. cet. constat, ante tempora Phalaridis proelia navalia fuisse commissa: ex eius silentio tamen apparet, ante Darium aut nulla aut parvi momenti a Siculis tyrannis fuisse edita. vid. ibid. c. XIV. Mox *παράταξιν* vocat *proelium* seu *μάχην*. [pugnam *terrestrem*: nam opponitur *ναυμαχία*. *G. H. S.*] *Diodor. Sic.* l. IV. p. 269. l. 17. *ἐνίκησε ἐπιφανεῖ παρατάξει.* alii. Huius loco noster *νικᾷν τὴν παράταξιν*, ut *Thucydides*, alii passim *νικᾷν ναυμαχίαν, μάχην*, similia, dicunt.

44. *Τοσαύτῃ κακοηθείᾳ*] Nimis aperte; magis dissimulan- 156
a

μέ. ΦΑΙΔΙΜΩι. 45

Πεπείσμεθα τὸ τρίτον ἤδη μηδὲν ἀδικεῖσθαι ὑπὸ σοῦ, καίτοι χαλεπώτερον ταῖς αἰτίαις ἐφ᾽ ἑκάστῃ κατηγορίᾳ περιεσχημένου· ἀλλ᾽ οἷον ἐβουλόμεθά σε καὶ δίκαιον ἦν περὶ ἡμᾶς εἶναι, τοιοῦτον ᾠήθημεν γεγονέναι. τοὺς δὲ τῶν κατηγορούντων λόγους ψευδεῖς ἐνομίσαμεν, παρ᾽ ὅσον ἐδείσαμεν ἐλέγξαι περὶ σοῦ τὴν ἀλήθειαν. εὖ μέντοι ἴσθι, ὅτι καὶ τὸ μηδὲν ἀδικεῖν ἐν αἰτίᾳ πολλάκις ἐνεχθὲν, ἀσφαλὲς αὐτοῦ τοῦ δαίμονος ἔδοξαν οἱ περὶ αὐτῶν δεδιότες κεκολάσθαι. φρόντιζε οὖν, ὅπως μήτε τὸν τρόπον ἡμῖν τὸν σεαυτοῦ ἐχθρὸν παρέξῃ, μήτε τὴν τύχην. χαλεπὸν δέ σοι δοξάτω, μὴ τοῦτο μόνον, εἰ πολλάκις ὑπ᾽ ἐμοῦ καὶ ἐφ᾽ ἑκάστῃ γε ἀδι-
158 κίᾳ εὖ παθὼν οὐ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς, ὥσπερ δίκαιον, ἀμύνῃ· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω πονηρίας χρηστότητα ἐνέγκασθαι

dum erat in ironice dictis, quorum in eo praecipua vis est et venustas, ut aliud sentias, aliud dicas. BOYL. Si peccare dicendus est, in antecedentibus, ut opinor, magis, quam in his, peccat noster; qui, cum per *εἰρωνείαν χρηστότητος καὶ φιλανθρωπίας* nomine hominem suum commendet, mox, eodem orationis genere continuato, subiicit, *καὶ ὅτι τὰς τῶν πλησίον εὐτυχίας* cet. in quo nihil simile *εἰρωνείας* praeter sola verba *ἡμέρως καὶ συμπαθῶς*. In hac autem clausula, ioco neglecto, res suis nominibus nominare voluisse potest videri, ut serio dicta esse intelligeret alter.

47. *Χαλεπώτερον ταῖς αἰτίαις — περιεσχημένου*] Nisi libri omnes in hanc scripturam convenirent, mallem *χαλεπωτέραις* aut *χαλεπωτάταις αἰτίαις — περιεσχ.* Supra ep. VI. *χαλεπωτέρῳ ὀλέ-*
b *θρῳ χρήσασθαι*. ep. LXV. *ὀνόμασι ἀποχρῶνται — τοῖς χαλεπωτάτοις*. ep. CXXV. *χαλεπωτέρῳ τῆς ψυχῆς — χρήσασθαι πάθει*. Sed nihil hic contra libros audeo.

51. *Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν* —] Dictum e veteri formula. *Menandri* ex Trophonio sunt ap. *Stob.* serm. IX. p. 101. l. 51. *Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν ἐκμαθεῖν γὰρ, ὦ Λάχη, Ἀστεῖον ἐπιτήδευμα κρίνω τῷ βίῳ.* ubi cur *τοῦ βίου* scriberet *Grotius*, causam video nullam. Similia vid. ibidem l. 52. et 53. Inprimis cum nostro conferri velim, quae de more in foro Attico recepto, quum ὁ *κατηγορούμενος*, reus, iuraret, *ἦ μὴν μὴ ἀδικεῖν*, docet *Pollux* l. VIII. §. 55. de quo vid. *D'Orvill.* ad *Charit.* l. V. p. 440. Mox, cum ante pro *αὐτῶν* scriberetur *αὐτὸν*, idque non nisi ad *δαίμονα* posset referri, varie instituerunt interpretes Latini, ut commodam horum omnium efficerent sententiam. Quos hic 157
refutare nolo, cum, in locum a
αὐτὸν, quod constructionis ratio respuit, substituto *αὐτῶν*, ut Lugd. C. habet, vel, ut edi curavi, *αὐτῶν*, nihil sit in uni-

XLV. PHAEDIMO.

Iam tertium nobis persuasum est, nulla nos iniuria a te affici, licet, quoties accusaris, gravissimis tenearis causis. Sed qualem te volebamus et aequum erat erga nos esse, talem opinati sumus esse. Sermones vero accusatorum falsos putavimus, quatenus veriti sumus de te comperiri verum. Probe tamen scito, illud, nihil facere iniuste, in causa saepe allatum, ipsius fortunae praesidium opinari eos, qui sibi metuant, ne puniantur. Cura igitur, ut neque mores nobis tuos inimicos exhibeas, neque fortunam. Grave vero tibi videtor non hoc solum, si saepe a me, et quoties iniuriam fecisti, beneficiis affectus non similes nobis, ut aequum est, vices rependas: ego enim non sinam post malitiam benignitatem tulisse se-

versa sententia non planum et expeditum.

56. *Οὐ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς, ὥσπερ δίκαιον, ἀμύνῃ*] *Thucydideum* est τοῖς ὁμοίοις ἀμύνεσθαι, pro τοῖς ὁ. ἀμείβεσθαι. de quo consulendus summus *Valckenarius* in not. ad *Eurip.* Phoen. p. 690. ubi nostri loci meminit. Epistola XLVI. est τοῖς ὁμοίοις ἀμείβεσθαι, de quo suo loco. Convenit *Demosthenis* adv. Leptin. p. 542. A. οἱ δὲ τοὺς ἀγαθόν τι ποιοῦντας ἑαυτοὺς μὴ τοῖς ὁμοίοις ἀμειβόμενοι κακίας τινὰ (δόξαν ἔχοιεν ἄν). Alibi noster τὸ ἀμύνεσθαι ἐπὶ τῶν προηδικημένων posuit, quod oratorum proprium esse docet *Suid.* vid. ep. VI. XXXII. cet. *Thucydideam* loquendi formam b habet *Polybius* Hist. v. p. 499. sed virtute consueta posito verbo. Utraque vis spectatur in *Polyaeni* l. V. c. XI. p. 486. οὐ κακῷ κακὸν ἠμυνάμην, ἀλλ' ἀγαθῷ κακόν. *Libanii* est ep. CCXLVI. Ἐπεὶ δὲ τὰ δῶρά σοι οὐκ ἔστιν ἀμύνεσθαι, δέχου παρ' ἡμῶν ἐνύπνιον ἀντ' ἐνυπνίου. ubi, quod cod. Medic. habet, ἀμείψασθαι interpretis est, ut in *Thucydidis* loco cit. Idem tamen ep. CIƆXI. — οὐκ ἀμειβόμενος ἴσοις· quod cum *Aristotelis* τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι, cuius iam meminere *Valckenarius*, alii, collatum, si quis liber faveret, mutandum posset videri in οὐκ ἀμυνόμενος ἴσοις. Antecedentibus addo *Chionis* ep. VII. ed. Cuiac. p. 28. Τοῦτο γὰρ ἓν ἔσται τῶν μαθημάτων αὐτοῦ — τὸ μηδένα κακὸν ἀμύνεσθαι μέχρι τοῦ μὴ αὐτὸν ἀγαθὸν εἶναι. τοῦτο δὲ ἔσται εὐποιΐαις αὐτοὺς ἀμυνώμεθα. in postremis, si scripseris τοῦτο δὲ ἔσται, εἰ εὐποιΐαις αὐτὸν ἀμυνώμεθα, nihil ad sententiam desiderabis amplius. 158 a Porro in nostro praetermittendum non est, quod scripsi, ὥσπερ δίκαιον, pro οὖσι δικαίοις. Dicunt quidem, quae *iusta* et *aequa* sunt, δίκαια Graeci, ut *Demosth.* IV. in Phil. p. 96. C. D. προσέχουσιν — οὐχ οἷς εἴπομέν ποθ' ἡμεῖς δικαίοις, ἀλλ' οἷς

δευτερεῖα· ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ σαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένον ἐπιεικέστερος ὀφθήσῃ.

μς'. ΑΡΙΣΤΟΛΟΧΩι.

Ἐπιλαθόμενος ἧς ἔχειν ἠρνοῦ πονηρίας καὶ γενόμενος ἄλλος τις πρὸς ἡμᾶς, ἢ οἷος εἶ, χαλεπὸν ὑπόλαβε, μὴ τοῦτο μόνον, εἰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ καὶ καθ' ἑκάστην γε κατηγορίαν εὖ παθὼν οὐ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμείβῃ· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω χρηστότητα τὴν δοκοῦσαν εἶναί τισι τῆς κατ'

ποιοῦμεν. p. 98. C. τὸν τὰ βέλτιστα ἐπὶ πᾶσι δικαίοις συμβουλεύοντα. Noster ep. III. Τὰ παρὰ πατρὸς εἰς υἱὸν ἔσχηκας δίκαια. et alibi. Alterum tamen praetuli, quod in Lugd. A. C. Angl. et Burm. legeretur οὖσι δίκαιον; nam aut fallor, aut in eo latet ὥσπερ vel ὡς ἔστι δίκαιον· qua forma supra hac ipsa epistola utitur noster: οἷον ἐβουλόμεθά σε καὶ δίκαιον ἦν περὶ ἡμᾶς εἶναι. *Euripid.* Hipp. 1307. Ὅδ', ὥσπερ ἦν δίκαιον, οὐκ ἐφέσπετο Λόγοισι. *Lucian.* tom. III. Patr. Enc. p. 231. l. 81. εἰ καὶ τοῖς καθ' ἕνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὰν εὖ πάθῃ πρός τινος, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. quae cum nostro inprimis conferri velim. Eadem forma restituenda *Iuliano* ad Themist. p. 267. B. τῷ θεῷ δὲ, ὥσπερ ἦν δίκαιον (vulgo ὥσπερ οὖν δίκαιον), προσανατεθεικὼς (vulgo προανατ.) ἅπαντα, αὐτός τε εἴσομαι καὶ ὑμᾶς προτρέπω τὴν χάριν εἰδέναι. In nostro praetermissum forte ἐστὶ, ut ep. LXV. δίκαιον ἀποδοῦναι.

b 58. Δευτερεῖα] Vid. not. ad ep. XLVI.

58. Ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ σαυτοῦ κ. τ. λ.] Ante *Boyleum* omnes ediderunt ἀλλὰ μηδὲ σὺ σαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένον ἀνεπιεικέστερος ὀφθήσῃ. Is vero, ἀλλ' εἰ μηδὲ σ. σ. π. μ. ε. βεβουλημένον ἂν ἐπιεικέστερος ὀφθήσῃ, addita hac nota: „Ita emendavi ex ep. LX. (XLVI.) ubi idem fere occurrit, cum antea mendose legeretur, ἀλλὰ μηδὲ σὺ cet." De priore parte, ἀλλ' εἰ μ. cum *Boyleo* edi curavi, ut ep. XLVI, tametsi ibi quoque variant libri. Pro posteriore ἀνεπιεικέστερος, etsi non omnino reiicio ἂν ἐπιεικέστερος, tamen, cum ἐπιεικέστερος sine ἂν in Lugd. A. Angl. et Burm. esset, hoc recepi.

61. Καὶ γενόμενος ἄλλος τις πρὸς ἡμᾶς, ἢ οἷος εἶ] Aut inepti imitatoris epistola est, qui ex antecedente, partim omissis, partim mutatis parumper auctoris verbis, hanc conflavit, aut saltem ita comparata ea est, ut ex utriusque comparatione appareat, non nisi partes antecedentis male iunctas hac contineri. Quare, seiunctam ante, hanc illi subieci, quo facilius componi inter se possent. Ad primum quod attinet, γενόμενος ἄλλος κ. τ. λ. quid aliud est, nisi sonitus inanis, nulla subiecta sententia? Ferrem, si le-

cundas; sed nisi tu temet erga me, qui benefacere volui, aequior apparueris.

XLVI. ARISTOLOCHO.

Oblitus, qua te esse negabas, malitiae, et factus alius adversus nos, quam qualis es, durum cogita, non hoc solum, si saepe a me, et singulis accusationibus, beneficiis affectus, non similes nobis vices rependas: ego enim non sinam benignitatem, quae quibusdam esse videtur,

geretur *καὶ δοκῶν ἄλλος —, ἢ*
159 *οἷος εἶ.* nunc non magis fero,
a quam si dicitur, *ὢν ἄλλος, ἢ*
οἷος εἶ. Nec tamen dubitandum, ita scriptum fuisse ab ipso epistolae auctore; qui, cum epistola antecedente legisset, *ἀλλ' οἷον ἐβουλόμεθά σε, καὶ δίκαιον ἦν περὶ ἡμᾶς εἶναι, τοιοῦτον ᾠήθημεν γεγονέναι*, inde suum sumsit. De integra sententia sic *Naogeorgus*: „Graeca hic non sunt integra, sed quaedam desiderantur: nos utcunque sensum reddidimus, donec aliud nacti erimus exemplar. Simulationem et ingratitudinem exprobrat." Si ante oculos habuisset alteram epistolam, aliud exemplum non desiderasset. Nec etiam in MSS. hic ulla scripturae differentia. Latina, quae huius epistolae fecerunt interpretes, exempla, meliora alia, alia deteriora, non moror. In reddendo Graeca secutus nolui alium videri epistolae auctorem, quam semet esse Graecis suis declaravit ipse.

62. *Χαλεπὸν ὑπόλαβε*] Post *ὑπόλαβε* interpuncti minoris notam posui, ut in ed. Angl. Iungenda enim haec sequentibus esse, ex altera epistola intelliges, ubi contuleris verba: *χαλεπὸν δέ σοι δοξάτω μὴ τοῦτο μόνον, εἰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ καὶ ἐφ' ἑκάστῃ γε ἀδικίᾳ κ. τ. λ.* Ex quibus simul apparet, quare verba *καθ' ἑκάστην*, ut ed. Boyl. aut *καὶ καθ' ἑκάστην*, ut reliqui libri editi habent, ple-
rosque MSS. secutus, praeter- b
misi, huc translata, ut opinor, ex iis, quae mox in hac epistola subiiciuntur, *καὶ καθ' ἑκάστην γε κατηγορίαν*, vel, ut in Lugd. A. et Angl. est, *καὶ καθ' ἑκάστην κατηγορίαν*, ubi *κατηγορία* ex antecedentis epistolae principio sumtum est.

64. *Τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμείβῃ*] *Ἀμείβῃ* hic quidem libri omnes habent; ut, qui hoc scripsit, interpretatus sit rarius *ἀμύνῃ*, quod est ep. antecedente, ubi vid. not.

64. *Ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω κ. τ. δ. εἶ. τισι τῆς κ. ἐ. π. ἐν. δευτ. αἰτίαν*] Brevius in antecedente epistola, *ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω πονηρίας χρηστότητα ἐνέγκασθαι δευτερεῖα*· quomodo sophistam ibi scripsisse puto. De nostro, variant libri. Lugd. enim A. B. Angl. Pal. Burm. et marg. Ald. habent *εἶναί τισιν ἐπ' ἐμοὶ, πονηρίας* — Lugd. C. *εἶναί τισι ἐπ' ἐμοὶ τῆς κατ' ἐμαυτοῦ π.* at margo Angl. *εἶναι τῆς μὲν ἐμοῦ.* quae, qui velit, perpendat, dum ineptiarum pertaesus ego re-

ἐμαυτοῦ πονηρίας ἐνέγκασθαι δευτέραν αἰτίαν· ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ σεαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένον φείδῃ. ἡμῶν γοῦν οὕτως ἐχόντων ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τάχα ἂν ἐπιεικέστερος ὀφθείης.

μζ΄. ΝΙΚΑΡΧΩι.

Οὐκ ἀναγκάζεις Καμαριναίους ἐμοὶ πολεμεῖν, ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ πολεμεῖσθαι. οἱ δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν ποιοῦντες πρᾶγμα, καὶ τοῦτο σαφῶς εἰδότες, καὶ πρὸ τῶν λόγων τὰ ἔργα σκοπούμενοι, καὶ πρὸ τῶν ἔργων ἔτι τάχιον τὰ ἀποτελέσματα, πολὺν ἤδη χρόνον παραπέμπουσί σου τὰς δημαγωγίας. σὺ δὲ οὐκ αἰσχύνῃ βαρύτερος ὢν ἐκείνοις ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ τῶν λόγων, ἢ ἐμοί, καθ' οὗ πολιτεύῃ.

ceptam per editiones scripturam sequar. Hoc interea scire velim, unquamne scriptor Graecus *δευτέραν αἰτίαν τινὸς ἐνέγκασθαι* (ut libri omnes habent) dixerit pro *δευτερεῖα ἐνέγκασθαί τινος*. nam ita accipiendum esse hoc in loco, cum ex comparatione antecedentis epi-
160 stolae apparet, tum ipsa docet
a sententia; quae, si ex usu Graecorum interpreteris *δευτέραν αἰτίαν*, nulla erit. Habet quidem *Libanius* ep. CCCLXX. p. 183. *δευτέραν ἐξεῦρες αἰτίαν*. sed eius alia ratio: ac recte redditur *alterum invenisti crimen*. Praeterea notae philosophis, *Platoni*, *Aristoteli*, aliis, *πρῶται* et *δεύτεραι αἰτίαι*; quas, nisi in philosophia plane hospes, nemo ignorat. at *δευτέραν αἰτίαν* pro *δευτερεῖα* dici tam abhorrere videtur, quam quod maxime, cum e contrario hoc apud optimos quosque scriptores inveniatur. *Herodotea* sunt *δευτερεῖα οἴσεσθαι*, *εὐδαιμονίης δευτερεῖα νέμειν*, similia. vid. l. I. p. 13. B. E. cet. In *Platonis* Phileb. p. 377. D. E. et alibi *πρωτεῖα, δευτερεῖα, τριτεῖα*, nominantur. Noster, mutato genere loquendi, ep. XX. *σωφροσύνῃ δὲ οὐδὲ εἰς δευτερεῖον γυναικὶ μεθ' ἑαυτὴν ἐάσῃς τόπον*. Cum casu secundo *Moschus* id. III. v. 57. — *μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται*, ut noster *δευτερεῖα πο-* b
νηρίας; in quo genere usitatior praepositio *μετὰ* cum casu quarto. Alia ratio casus secundi in *Herodoteo εὐδαιμονίης δευτερεῖα* l. c. et similibus, ut apud *Plat.* Amat. p. 100. D. *δευτερεῖα ἔχειν πάντων (πραγμάτων)*, et alios. [Vereor ne hic quoque Sophista *λατινίζῃ*. *causa* quidem saepius dicitur de *conditione*. v. Cort. ad Cicer. Epist. 2, 4; 4. *G. H. S.*]

66. *Ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ κ. τ. λ.*] Cum Lugd. C. Medd. A. B. C. et editis scripsi *ἀ. εἰ μ. — φείδῃ*. quod propius accedit ad id, quod ep. antecedente est, *ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ σαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένον ἐπιεικέστερος ὀφθήσῃ*. Reliqui autem MSS. et marg. Ald. habent *ἀλλὰ μηδὲ — φείδου*. in quibus pro *γοῦν*, post *ἡμῶν*, *γάρ* est. Burm. autem *ἀ. μὴ καὶ* pro *ἀ. μὴ δέ*. in

post malitiam in me secundam tulisse causam; sed nisi tu tibi erga me, qui benefacere volui, parcas. Nobis sane sic comparatis ut plurimum, fortasse aequior apparueris.

XLVII. NICARCHO.

Non cogis Camarinaeos mihi inferre bellum, sed a me bello oppugnari. Ii vero, prudentium virorum institutum secuti, idque clare scientes, et ante dicta facta considerantes, et ante facta celerius etiam exitus, iam dudum populares tuas spernunt conciones. Te vero non pudet graviorem esse illis e tribunali et concionibus, quam mihi, contra quem novas res moliris.

reliquis convenit. Sed de his iam satis, quae excutere nolo.

74. *Σὺ δὲ οὐκ αἰσχύνῃ βαρύτερος ὢν ἐ.*] Sic libri omnes. nihilominus displicet *αἰσχύνῃ*. neque enim adeo hic locus esse videtur *αἰσχύνῃ*, quam *ἀναισθη-*
161 *σίᾳ* Nicarchi, qui, quum eius
a conciones prudenter spernerent Camarinaei, non animadverteret, se illis, quam Phalaridi, graviorem esse. Fortasse scripserat sophista *σὺ δὲ οὐκ αἰσθάνῃ β. ὢν ἐ.* ut ep. xxx. in simili argumento: *Καὶ οὐδὲ τοῦτο αἰσθάνῃ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρηθέντας παραφέρων κ. τ. λ.* Quod ad constructionem attinet, sic *Lucian.* tom. I. Hermot. p. 818. *οἱ δὲ κἂν αἴσθωνται ἐξηπατημένοι*, et alii. Cum tamen ferri possit alterum, sine MSS. nihil in orationis contextu muto. *Οὐκ αἰσχύνονται ἀνεχόμενοι* est quoque ep. L. et sic alii.

75. *Ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ τῶν λόγων*] Particulam *καί*, praetermissam in Lugd. A. et Angl. cum reliquis libris retinui. Si et *καὶ* et *τῶν λόγων* abesset, neutrum magnopere desiderarem. nam idem fere est *ἀπὸ τοῦ βήματος*, quod *ἀπὸ τῶν λόγων*, et utrumque in concionatorem convenit. *Aeschines* contra Ctesiph. p. 451. D. *πλείω γὰρ ὑμᾶς ἀγαθὰ ὑφ' ἑαυτοῦ ἔφη (Δημοσθένης) ἀπὸ τοῦ βή-* b
ματος πεπονθέναι, ἢ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἐκ τοῦ στρατηγείου. *Demosthenes* Phil. I. p. 53. F. *τὰς ἀπὸ τοῦ βήματος ἐλπίδας* *spem* vocat *e tribunali concionando concitatam.* Alterum apud eundem est de Rep. Ordin. p. 125. A. *Τί δὲ ὑμῖν ἀπὸ τῶν Δημοσθένους λόγων ἀγαθὸν γέγονεν;* Ad eandem fere rationem *Libanius* ep. XXIII. *τὸ γὰρ ἐπὶ κτήσει λόγων ἀφεῖναι πατρίδα, καὶ αὐτῇ τῇ πατρίδι καλόν, ἣν ἀπὸ τῶν λόγων ὁ φυγὰς ἕξει μεγάλην ποιεῖν.* Antecedentibus adde *Procopii* hoc ep. LII. *Καὶ μεῖζον φρονήσεις, ἢ Δημοσθένης ἐκεῖνος ἀπὸ βήματος Ἀττικοῦ.* Sic nimirum lego pro *Δ. ἐ. ἐπὶ β. Ἀ.* nisi malis *Δημοσθένης ἐκεῖνος ὁ ἀπὸ τοῦ βήματος Ἀττικοῦ.* ut de Stratocle *Plutarch.* in Demetr. p. 894. D. *τοῦτον μὲν οὖν ἐπίτηδες ἐκείνῳ παρεθήκαμεν τῷ ἀπὸ τοῦ βήματος τὸν ἀπὸ τῆς θυμέλης.* i. e. *oratori comicum.* Noster, dum utrumque iungit, ut alibi, *ταυ-*

162 μη΄. ΚΛΕΟΒΟΥΛΩι.

Οὐ πείθονταί σοι Καμαριναῖοι τὸν πρὸς ἐμὲ πόλεμον ἐξενεγκεῖν σφόδρα πολλὰ ἑκάστης ἐκκλησίας ποιοῦντι· καλῶς γὰρ ἴσασι πόλεμον ἔργοις, οὐ λόγοις δημηγόρων κατορθούμενον. ὥστε, εἰ βούλει πολεμεῖν αὐτοὺς, τὰ ἀποτελέσματα δεῖξον τῇ γνώμῃ συνοίσοντα. ἂν μέντοι μηδ᾽ οὕτως ὑπακούσωσι, μεταβαλλόμενος τἀναντία παραίνει· καὶ τάχα ἂν τούτῳ περιγένοιο τῷ τρόπῳ ὧν βεβούλησαι. δυοῖν γὰρ θάτερον ἐν τῷ παρόντι, ἢ τὴν γνώμην ἀσύμφορον, ἢ τὸν συμβουλεύοντα οὐδενὸς ἄξιον ἡγοῦνται. ἐγὼ μὲν γὰρ οἴομαι ἑκάτερα. εὖ μέντοι ἴσθι καὶ τὰ ἐνθάδε, ὅτι οὐ λόγοις ἀ-

τολογεῖ. vid. supra not. ad ep. ιν. p. 16.

162 79. *Σφόδρα πολλὰ ἑκάστ. ἐ.*
a *ποιοῦντι*] Est, qui *ποιοῦντι* in *πονοῦντι* censeat mutandum; alius *πνέοντι* vel *φυσῶντι* legendum esse monet: neutrum reiicerem, nisi probum esset, quod libri omnes habent, *ποιοῦντι*, et hoc in loco fere proprium verbum. Forma loquendi consueta Graecis est *πᾶν* vel *πάντα λέγειν καὶ πράττειν* de iis, qui nihil intentatum relinquunt, modo id, quod velint, obtineant efficiantve. Ita tempestate iactatum *Aristidem* H. in Iov. p. 2. *ἡ θάλαττα πᾶν ἐποίει καὶ πράττειν καὶ λέγειν*· quo nimirum e periculo eriperetur. Alia ratione Spendius apud *Polyb.* H. I. p. 98. *πᾶν ἐτόλμα καὶ λέγειν καὶ πράττειν, σπουδάζων διακόψαι τὰς διαλύσεις τὰς πρὸς Καρχηδονίους.* Similiter *Platoni* familiare est *πᾶν ποιεῖν καὶ λέγειν*, ut in Apol. p. 29. E. *πολλαὶ μηχαναί εἰσιν, ὥστε διαφεύγειν θάνατον, ἐάν τις τολμᾷ πᾶν ποιεῖν καὶ λέγειν.* in Euthyphr. p. 6. B. *πάντα ποιοῦσι, καὶ λέγουσι φεύγοντες τὴν δίκην.* et passim alibi. Tragicis, inquit *Diphilus* apud *Athen.* l. VI. p. 223. B. — *ἐξουσία Ἔστιν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις.* Maiorinus, Libanii sophistae admirator, cum nihil non faceret ad huius b gregem augendum, *πάντα μὲν λέγων, πάντα δὲ ποιῶν*, inquit *Libanius* ep. CCCCLXXIV. *ὑμῶν τε τῶν τὰ ἡμέτερα ἑλομένων οὐ χείρων, τῶν τε ἐνταῦθα πολλῶν ἐφάνη βελτίων.* Eandem loquendi formam, in oratorum scriptis obviam, restituo *Lysiae* Adv. Theomn. p. 174. ubi legitur, *περὶ τοῦτο γὰρ δεινὸς εἶ καὶ μεμελέτηκας καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν.* sed scribendum, *μεμελέτηκας πᾶν ποιεῖν καὶ λ.* Saepe autem alterum, *πᾶν* vel *πάντα ποιεῖν*, tantum invenitur, idque duplici potissimum ratione. *Plat.* Apol. p. 29. E. *οὐδένα δεῖ τοῦτο μηχανᾶσθαι, ὅπως ἀποφεύξεται πᾶν ποιῶν θάνατον.* Idem Men. p. 421. B. *πάντα ποιῶν οὐ δύναμαι εὑρεῖν.* et sic passim alibi. *Eubulus* apud *Athen.* l. III. p. 100. A. *Ἀλλ᾽ εἰμὶ πλήρης, ὥστε καὶ μόλις πάνυ Ὑπεδησάμην, ἅπαντα δρῶν, τὰς ἐμβάδας.* In quibus fere sonat *omni modo, omni diligentia*, sim. Ad alterum genus pertinet *Herod.* l. V. p. 370. E. *ποιέων ἅπαντα, ὅκως αἱ Ἀθῆναι γενοίατο ὑπ᾽ ἑωϋτῷ καὶ*

XLVIII. CLEOBULO.

Non persuades Caraminaeis, ut bellum adversus me suscipiant, dum valde multa singulis concionibus facis. Nam pulchre sciunt, bellum factis, non dictis concionatorum, perfici. Quare, si vis bellare eos, exitus ostende consilio responsuros. Si vero nec sic auscultaverint, mutata sententia, contraria suade: ac fortasse hoc modo obtinebis, quae vis. Duorum enim alterum cum maxime, aut consilium inutile, aut consiliatorem nullius pretii existimant. Ego sane puto utrumque. Bene autem scias etiam nostra,

Δαρείῳ. Atque sic saepe *Plato*, *Demosthenes*, alii; ut *Lucian.* t. III. Dial. Mer. VIII. p. 300. l.
163 9. ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπείλει φο-
a νεύσειν, περιεῤῥήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοὺς μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας. Quamquam autem in his et similibus generibus πᾶν et πάντα vim fere habeant proverbii, ut ex hoc *Polyaeni* apparet l. IV. c. III. p. 329. Καὶ πάντα, φασὶν, αὐτοῖς ἐβιάζοντο (οἱ Μακεδόνες) παρ' αὐτοῦ (Ἀλεξάνδρου) γίγνεσθαι· est tamen, ubi in eadem forma verbo ποιεῖν aliud iungatur. *Lucian.* t. II. Tyrann. p. 152. l. 88. ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. Πλέον τι ποιῆσαι dixit *Plat.* Apol. p. 15. C. *Euripidis* est in Hippol. 785. Τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου. [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*] Πολλὰ ποιεῖν habet *Plutarch.* de Stoic. Rep. p. 1050. D. ἀλλὰ μὴν τὸν θεὸν κολάζειν φησὶ τὴν κακίαν, καὶ πολλὰ ποιεῖν ἐπὶ κολάσει τῶν πονηρῶν. quo composito cum nostro, σφόδρα πολλὰ ποιοῦντι, nemo, ut opinor, aliud desiderabit.

84. Βεβούλησαι] Retinui βεβούλησαι, omnium consensu librorum confirmatum, si recesseris ab Angl. ubi ante scriptum ἐβούλευσαι correctoris b
manu mutatum est in βεβούλευσαι. Et hoc quidem, si in pluribus libris inveniretur, verum posset videri. Ep. CXXVIII. Πολὺ δεινὰ βεβούλευσαι κατ' ἐμοῦ. Nunc nihil muto.

84. Δυοῖν γὰρ θάτερ.] Quod scriptum vulgo, δυεῖν in δυοῖν mutavi, Lugd. A. C. Angl. et ed. Ven. secutus. vid. supra not. ad ep. VIII. p. 42.

86. Εὖ μέντοι ἴσθι καὶ τὰ ἐνθάδε, ὅτι ο. λ.] Ep. XLIX. quae ex hac desumta, pro ἐνθάδε legitur ἀφ' ἡμῶν. quod mallem, nisi libri omnes in illud convenirent. Pro ὡς, ut editum vulgo, ex eadem epistola recepi ὅτι, quod ὡς deesset in Lugd. A. et Angl. et passim viderem in his epistolis antecedenti formae loquendi subiici ὅτι. de quo vid. not. ad ep. LVI. De verbis, οὐ λόγοις ἀπράκτοις, κ. τ. λ. vide, quos ad *Libanii* ep. LIX. n. 9. citat *Wolfius*, huius nostri loci non immemor. adde *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 37. Cum nostro inpri-

164 πράκτοις ἀμυνούμεθά σε, οἷς εἰς ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς ἀδικίας, ἀλλὰ ἔργοις· ὧν οἱ πειραθέντες οὐκέτι αὖθις ἐπεβούλευσαν. ταῦτα εἰδότες Καμαριναῖοι οὐ βούλονται πεῖραν λαβεῖν ὀργιζομένου Φαλάριδος· χαριζόμενος γὰρ αὐτοῖς ἡδίων ἔδοξα.

μθ΄. ΛΕΟΝΤΙΔΗι.

Ἀμέτροις κέχρησαι λόγοις πρὸς Καμαριναίους, ἐγείρων αὐτοὺς εἰς τὸν κατ᾽ ἐμοῦ πόλεμον. εὖ μέντοι καὶ τόδε ἀφ᾽ ἡμῶν ἴσθι, μὴ καλῶς πεπεικὼς αὐτοὺς, ὅτι οὐ λόγοις ἀπράκτοις ἀμυνούμεθά σε, οἷς εἰς ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς, ἀλλ᾽ ἔργοις· ὧν οἱ πειραθέντες αὖθις οὐκ ἐπεβούλευσαν. τοῦτ᾽ εἰδότες Καμαριναῖοι πεῖραν οὐ βούλονται λαβεῖν ὀργιζομένου Φαλάριδος· χαριζόμενος γὰρ ἡδίων αὐτοῖς ἔδοξα.

ν΄. ΤΙΜΑΝΔΡΩι.

Τὰ πολιτεύματά σου τὰ ἐν Καμαρίνῃ, Τίμανδρε, καὶ ὁ πολὺς οἰκτισμὸς ἐπὶ τοῖς ὑφ᾽ ἡμῶν ἀπολουμένοις ἐπέῤῥωσε μὰ τὸν Δία οὐδὲ βουλομένους τοὺς περὶ Κλεόμβροτον ἐνεῖρ-
166 ξαι τῷ ταύρῳ. ἐδεδοίκειν γὰρ ἄδειαν αὐτοῖς ἐπιχορηγήσας

mis confer *Diodori* ep. xxxv. *Non enim verbis mortuis bellum gerere consuevimus, sed factis vivis.*

164 89. *Οὐκέτι αὖθις ἐπεβούλευσαν*] Neque enim ulterius vivunt. BOYL. Lugd. A. C. et Angl. οὐκ εἰσαῦθις ἐπ. Ep. XLIX. est αὖθις οὐκ ἐπ. Retinui vulgatum; quod ex eo genere est, cuius αὖθις πάλιν, αὖθις ὕστερον, sim. vid. *Abresch.* Dil. Thucyd. p. 548.

92. *ΛΕΟΝΤΙΔΗι*] Libri MSS. omnes, excepto Burm. Ἀντιμένει. In re parvi momenti antecedentes editores secutus sum. [De hac epistola v. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*]

[94. V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*]

96. *Οἷς εἰς ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς*] Retinui εἰς, praetermissum licet in Lugd. A. B. Angl. et ed. Ven. b nec non epistola antecedente (ubi eadem leguntur) in Lugd. A. C. et Angl. nam sine eo stare sententia non potest. Porro ad ἄρχειν δοκεῖς in marg. sui exemplaris haec notaverat *Hemsterhusius*: „Forte ἄρχεις ἀδίκων. vid. tamen ep. cr. (XLVIII.)" Et opportune quidem ille meminit epistolae antecedentis. qui enim utramque legerit, hanc inde totam fere descriptam esse animadvertet a verbis εὖ μέντοι καὶ τόδε κ. τ. λ. dum antecedentia, Ἀμέτροις κ. τ. λ.

nos non dictis inanibus ulturos te esse, quibus in nos iniurius esse videris, sed factis; quae qui experti sunt, in posterum non amplius sunt insidiati. Haec quum sciant Camarinaei, nolunt experimentum facere irascentis Phalaridis. Nam, dum gratificor, iis iucundior soleo videri.

XLIX. LEONTIDAE.

Immodicis usus es sermonibus ad Camarinaeos, cum eos incitares ad bellum adversus me. Bene autem hoc etiam a nobis scias, cum non pulchre iis persuaseris, non dictis inanibus nos ulturos te esse, quibus in nos iniurius esse videris, sed factis, quae qui experti sunt, in posterum non sunt insidiati. Hoc quum sciant Camarinaei, nolunt experimentum facere irascentis Phalaridis. Nam, dum gratificor, iucundior iis soleo videri.

L. TIMANDRO.

Quas moliris Camarinae, res, Timandre, ac multae lacrimae, quibus miseraris a nobis perdendos, impulerunt, ita me dii, etiam invitos ad Cleombrotum tauro includendum. Metuebam enim, ne, venia ei concessa, te re-

165 a cum eiusdem epistolae principio comparata apparebit in eandem scripta sententiam esse. Nostro in loco exciderit ne ἀδικίας, (quod, antecedente non dissimili voce δοκεῖς, fieri potuit,) an ipsius imitatoris, cuius stuporem etiam alibi vidimus, vitium sit, disputare nolo.

2. Ὁ π. οἰκτισμὸς ἐπὶ τοῖς ὑ. ἡ. ἀ.] Scripsi ἐπὶ τοῖς κ. τ. λ. ex emendatione *Hemsterhusii* nostri, qui sic in marg. sui exemplaris correxerat pro ὑπὸ τοῖς ὑ. ut libri editi et Burm. habent, deficientibus reliquis
b MSS. Ante ep. I. Τὸ ἐπὶ τέκνοις δέος. ep. LV. Τὴν ἐπ' αὐτῷ λύπην. et quae plura huius generis cum apud nostrum tum alios passim reperiuntur.

3. Τοὺς περὶ Κλεόμβροτον ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ] Reddas, Cleombrotum cum sociis. Patet enim ex αὐτοῖς, plures fuisse cum illo coniuratos. BOYL. Ep. LIX. de solo Cleombroto accipiendum esse docet. Ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ eadem fere ratione dictum, atque ἐμφρουρεῖσθαι et ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ; de quo vid. not. ad ep. V. p. 28.

4. Ἄδειαν α. ἐπιχορηγήσας] 166
a Insolentius puto dictum ἄδειαν ἐπιχορηγεῖν pro ἄδειαν δοῦναι, sim. Nisi alia multa sibi priva haberet noster et pro more suorum temporum saepe in verbis

παῦσαί σε κατ' ἐμοῦ τὴν πόλιν ἀνιστάντα· ἡδέως γὰρ ἐμαυτὸν πολίτευμα παρέχω τῷ δήμῳ, ἕως οὐκ αἰσχύνονται Καμαριναῖοι τῶν σῶν ἀνεχόμενοι λόγων, οὗ τὰ πολιτεύματα, οὐχ ὅπως ἐπὶ Φάλαριν ἀμήχανα, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ οἰκέτην Φαλάριδος ἂν θείην. καὶ χαλεπὸν μὲν, εἰ καὶ πάνυ συνέφερεν αὐτοῖς πολεμεῖν Ἀκραγαντίνοις, τὸ πεισθέντας ἅψασθαι τῶν ἔργων· νῦν δὲ ὁ πόλεμος αὐτοῖς τῷ παντὶ βαρύτερος τοῦ συμβούλου, μᾶλλον δὲ ὁ δημηγόρος οὐδὲ μικρὰ ῥοπὴ τῆς τούτου ταλαιπωρίας. ἐγείρειν μέντοι τὰ πλήθη λέγοντα τὰς αἰτίας ἥρμοζεν, ἵν' ἡ πεισθεῖσα πόλις ὑπὸ σοῦ στρατεύεσθαι, πολεμικοῦ σφόδρα ἀνδρὸς, ἀναγράφηται, ὑπὲρ οἷα πεπραχότων τιμωρὸς ἀνίσταται. ἀλλ' οὐκ ἐθέλετε·

transferendis paullo audacior esset, suspicarer, scriptum fuisse *ἐπιχωρήσας*. *Aelian.* V. H. l. IX. c. III. *Ὅτι διέθρυπτε τοὺς ἑταίρους Ἀλέξανδρος, τρυφᾶν ἐπιχωρῶν αὐτοῖς.* Nunc vero nihil definio. Quid veteribus *χορηγεῖν* et *ἐπιχορηγεῖν*, notum vulgo. Exempla non pauca post alios collegit ad II. Cor. IX. 10. *Wetstenius.*

5. *Παῦσαί σε κατ' ἐμοῦ τὴν πόλιν ἀνιστάντα*] Alia virtute ep. CXXXIX. *μηδὲ ἀνίστα τὸν Ὑμεναῖον ἀπὸ τῆς ἑστίας.* atque ita saepe alii. Nostro in loco idem fere est, quod *ἐγείρειν*, ut deinceps *ἐγείρειν τὰ πλήθη*. *Eustath.* ad *Hom.* Il. *A.* 191. *Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν* p. 80. l. 13. *Τὸ ἀναστήσειν*, inquit, *οἱ μὲν κοινότερον ἐνόησαν ἀντὶ τοῦ ταράξας ἐξεγερεῖ, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἄνω κάτω ποιήσει, ἀναστατώσει, ἀναστάτους ποιήσει.* Ut ex sententia *Eustathii* *κοινότερον* dictum existimandum sit no-
b strum *τὴν πόλιν ἀνιστάντα*. Nec puto, simile exemplum inventum iri in antiqua Graecia, ubi longe aliud *ἀναστῆσαι πόλιν*, similia. Non magis antique dictum, quod infra est, *τιμωρὸς ἀνίσταται*. cui simile ep. XIII. *δι' οὓς ὁμολογοῦμεν ἀνασταθῆναι τύραννοι.* quae *Alexandrinorum* interpretum et Apostolorum stilo, quam *Phalaridis*, accommodatiora. vid. *Valck.* *. ad *Herod.* l. III. p. 230. l. 47.

5. *Ἡ. γ. ἐμαυτὸν πολίτευμα παρέχω τῷ δ.*] Ex eo genere est, cuius hoc *Homeri* Il. *X.* p. 358. — *μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι.* *Plutarch.* de Exul. p. 607. A. *παρά γε τοῖς ἄφροσιν, οἳ καὶ τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται, καὶ τὸν φαλακρὸν, καὶ τὸν μικρὸν, καὶ, νὴ Δία, τὸν ξένον, καὶ τὸν μέτοικον.* quibus plura adderem, nisi, quidquid de iis dici posset, luculenter explicuisset ὁ πάνυ *Casaubonus* Anim. ad *Athen.* l. I. c. IX. et alibi. Cui tamen nondum assentior ibid. p. 948. l. 57. dum in *Lycophronis* verbis ap. *Athen.* l. XV. p. 670. E. *Τόδε ἀνατίθημί σοι ῥόδον καλὸν νόημα*, inter alia ad eandem normam *καλὸν νόημα* interpretatur. Latet fortasse 167
ῥόδων καλὸν στέμμα. nam de co- a
rollis isto in loco agit *Athe- naeus.* Rectius idem in *Timonis*

primerem a civitate adversus me incitanda. Libenter enim memet tractandum praebeo populo, quoad non pudeat Camarinaeos tuas ferre orationes, cuius molimina non solum non in Phalarin ineluctabilia, sed ne in servum quidem Phalaridis ducerem. Ac difficile quidem, etiamsi omnino conduceret iis bellare cum Agrigentinis, rem ipsam attingere. Nunc vero bellum iis omni modo gravius suasore, imo vero concionator non parvum momentum calamitatis eius. Enimvero excitare multitudinem causas dicenti consentaneum erat, ut, quum persuasum esset civitati sub te merere, bellicoso valde viro, perscriberetur, pro qualium auctoribus vindex exsurgat. Sed nolebatis. Cum enim

Sillis apud *Laert.* l. I. §. 34. emendat, Οἷόν θ' ἑπτὰ Θάλητα σοφῶν σοφὸν ἀστρονόμημα. Non diversa orationis forma usus olim *Moschus* mortui *Bionis* fistulam Pani commendat id. III. ubi, quum v. 52. quaesivit, Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίσδεται, ὦ τριπόθατε; κ. τ. λ. rei momento perpenso, tandem v. 56. subiicit, Πανὶ φέρω τὸ μέλημα. ubi, quod nunc legitur, μέλισμα quomodo fistula dici possit, non video. De altero nemo dubitabit, ubi contulerit *Aeschyl.* Choeph. 233. Ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός. *Sappho* apud *Iulian.* ep. XVIII. C. ἵνα σὲ, τὸ μέλημα τοὐμὸν, ὥς φησιν ἡ Σαπφὼ, περιπτύξωμαι. *Anacr.* od. v. 7. Ῥόδον ἔαρος μέλημα. Aliter paullo *Theocrit.* id. XIV. 2. — τί δέ τοι τὸ μέλημα;

7. Οὔ τὰ πολιτεύματα — ἀμήχανα] Dictum fere hoc, ut *Hom.* Il. Θ. 130. ἀμήχανα ἔργα. Ubi notari velim scholiastae verba ἀμήχανα interpretantis: Πρὸς ἃ οὐκ ἄν τις σχοίη μηχανὴν εὑρεῖν· ἐξ οὗ δεινὰ καὶ χαλεπά. Simile est *Apollon. Rhod.* l. II. 580. — ὑπὲρ κεφαλῆς γὰρ ἀμήχανος ἦεν ὄλεθρος. et ib. 625. — ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην. Longe alia virtute noster ep. XXX. ἀμήχανον γὰρ, τὸν αὐτὸν καὶ μισεῖσθαι δ. χ. ubi, pro ἀδύνατον positum, citerioris Graeciae esse puto.

9. Καὶ χαλεπὸν μὲν, εἰ καὶ πάνυ συνέφερεν αὐτοῖς πολεμεῖν Ἀκραγαντίνοις, τὸ πεισθέντας ἅψασθαι τῶν ἔργων] Ita pessimus es orator, ut tibi ne utilia quidem suadenti obsequantur. BOYL.

12. Ὁ δημηγόρος οὐδὲ μικρὰ ῥοπὴ τῆς τούτου ταλαιπωρίας] i. e. Etsi bellum per se satis grave sit, tamen propter te illius suasorem videtur illis adhuc gravius. BOYL.

14. Ἀναγράφηται, κ. τ. λ.] De hoc more vid. *D'Orvill.* ad *Charit.* l. II. p. 193. et auctores ibi citatos. Nostro, οἷα πεπραχότων, similes loquendi formas notavit *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoen. p. 551. Sententiam loci, a plerisque interpretibus non intellectam, Latine reddendo planam feci.

168 καθ' ἕνα γὰρ ὑμῶν ὀνομαζόντων πολλὰς αἰτίας, ἀπηρτημένας ἔξω δεικνύντε. ἀλλὰ μὴν, εἴ τις ἀφεὶς τοὺς ἐν τέλει, διὰ τὸ μὴ δοκεῖν ὅσιον, αὐτὸν σὲ σκέπτοιτο, τοῦ πάντων χαλεπωτέρου τυχεῖν ὀλέθρου νομίσειεν ἄξιον εἶναι, ὃς ἀποδόμενος τὴν οἰκίαν καὶ τὰ χωρία, καὶ εἴ τί σοι πατρῷον ἦν ἀνδράποδον, στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς καὶ Καμαριναίους νεώτερα ἀναγκάζεις φρονεῖν. ταῦτα δὲ ποιῶν οὐδὲν ἄλλ' ἢ σαυτὸν μὲν ἀπέγνωκας, ἄξιον ἴσως ὄντα, (πολλὰ γάρ σοι καὶ δεινὰ πέπρακται,) βιάζῃ δὲ τὴν πόλιν τῆς σῆς ἀφροσύνης οὐκ ἐπαΐουσαν ἀπολαῦσαι.

168 a 16. *Ἀπηρτημένας ἔξω δεικνύντε*] Frequens verbi *ἀπαρτᾶσθαι* usus de iis, qui sive locis sive temporibus disiunguntur. quam in rem vid. not. a *Wessel.* ad *Diodor. Sic.* l. III. p. 237. l. 3. *Abresch.* Dil. Thucyd. l. VI. p. 587. aliis. Propius ad nostrum pertinet, quando de oratione, consiliis, opinionibus, cet. idem ponitur; quemadmodum iam *Demosthenes* locutus est pro Cor. p. 482. B. *Καί με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτᾷν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω.* quae tom. III. Dem. Enc. p. 499. l. 62. respexisse *Lucianum*, recte docet *Gesnerus.* Ipsa *Luciani* verba sic leviter corrigo: *Τὸ δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτᾷν ἐνομιζόμην, ἔννομον* (vulgo *ἐν νόμῳ*) *τοῖς ἐπαίνοις ὂν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινουμένους.* Ratione nonnihil diversa *Demosth.* I. Phil. p. 49. B. *ὡς δὲ νῦν ἔχετε, οὐδὲ διδόντων ὑμῖν τῶν καιρῶν Ἀμφίπολιν δέξασθαι δύναισθ' ἂν, ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς γνώμαις.* ubi non *haesitantes* cum *Wolfio* reddo, sed *cum apparatu et consiliis absitis* vel *non adsitis.* sicut virtute magis propria a *Dionysio Hal. Π. Τ. Δημ. Δειν.* p. 177. l. 9. dicuntur *οἱ τοσοῦτον ἀπηρτημένοι τοῖς χρόνοις, καὶ οὐδὲν πρὸς τὰ πράγματα πεπονθότες.* Inprimis ea quam dixi potestate ad occasum vergentis b antiquae Graeciae placuit scriptoribus. *Plutarch.* de Or. Def. p. 423. B. iungit *κομιδῇ παράλογον καὶ πάσης πιθανότητος ἀπηρτημένον.* de Prim. Frig. p. 953. B. *αὐτὴ ἀπήρτηται τοῦ ζητουμένου.* de An. Proc. e. T. p. 1029. A. *Οἷς δ' οὖν οὐ δοκεῖ ταῦτα τῆς τοῦ Πλάτωνος ἀπηρτῆσθαι διανοίας.* in quo genere loquendi, saepe male redditum ab interpretibus, idem fere valet, quod *alienum esse.* De personis positum in his *Athenaei* l. IX. p. 464. E. *οὐκ ἀλλοτρίως τῆς μανίας κειμένης ἐν αὐτοῖς, ὡς ἁμαρτάνουσι μανικῶς καὶ τῆς ἀληθείας ἐπὶ πλεῖον ἀπαρτωμένοις,* sonat *aberrare, erroribus abduci.* Idem per *longius removeri et remotum prohiberi* reddi potest in *Plutarchi* Symp. I. p. 619. D. *Ἐνταῦθα γὰρ (ὁ ἑστιῶν) ὥσπερ ἡνίοχος ἢ κυβερνήτης τοῦ ἐπιδέξια πρὸς τὴν ἐπίβλεψιν ἐξικνεῖσθαι ὑπηρεσίας, καὶ τοῦ φιλοφρονεῖσθαι, καὶ τοῦ διαλέγεσθαι τοῖς παροῦσιν οὐκ ἀπήρτηται. τῶν δὲ σύνεγγυς τόπων ὁ μὲν ὑπ' αὐτὸν κ. τ. λ.* Scripsi — *κυβερνήτης τοῦ ἐπιδέξια πρ.* pro *κυβερνήτης ἐπὶ δεξιὰ,* sententia

quisque vestrum nominatis multas causas, alienas valde profertis. At vero, si quis, missis magistratibus, quod non videtur fas esse, temet consideret, omnium gravissimo dignum exitio censebit esse, qui, domo, praediis et, si quod tibi paternum esset mancipium, venditis, exercitum adversus me alis, et Camarinaeos res novas cogis sapere. Quae dum facis, non nisi cum de te desperas, digno fortassis; multa enim et gravia a te perpetrata sunt; tum cogis civitatem negligentem tuae dementiae effecta experiri.

id postulante. quid ἐπιδέξια, docet *Casaub.* ad *Athen.* l. I. p. 53. l. 64. Reliqua, quemadmodum correxi, in veteri libro sunt; ubi tamen συνέγγυστα, in σύνεγγυς a me mutatum. Sine casu τὸ ἀπηρτημένον, *quod longius abit et alienum est*, vo-
169 cat *Iamblich.* Myst. III. p. 93.
a l. 39. nec alia ratione idem Sect. I. p. 16. l. 16. dixit τὴν ἀπηρτημένην ἀμφισβήτησιν, ubi nunc editur ἐπηρτημένην. alterum tamen, notante *Galeo*, *Feschius*. Contrario fere errore ἀπαρτᾷν cum ἀναρτᾷν commutatum a librariis puto cum alibi tum in *Luciano* t. I. Tim. p. 148. ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, quum sit scribendum ἀναρτήσασα, sicut in eodem libello p. 110. κἀκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. Nam aliud ἀπαρτᾷν, aliud ἀναρτᾷν; quod eleganter transfertur in eos, qui spe aliave ratione ab aliquo *pendent*, et propriam virtutem habet *suspendendi*, *appendendi*, sim. a quo loco alienum videtur ἀπαρτᾷν. In *Plutarchi* lib. de An. Procr. e T. p. 1027. D. Πρῶτον οὖν περὶ τοῦ πρώτου ἀπαρτησόμεθα τοὺς λέγοντας, κ.τ.λ. vitii suspectum ἀπαρτησόμεθα, in παραιτησόμεθα fortasse mutandum. Quod τὸ ἀπηρτῆσθαι, idem fere Graecis sonat interdum ἔξω εἶναι, ut in hoc *Plutarchi* Symp. II. p. 634. E. ἂν δὲ ᾖ (τὸ σκῶμμα) μὴ πρὸς λόγον, ἀλλ' ἔξω, ἐπιβουλῇ καὶ ὕβρει προσέοικεν. Utrumque iunctum a *Themistio* notat *Budaeus* Comm. L. Gr. p. 734. Τὰ μὲν γὰρ ἀπηρτημένα τῶν συμβεβηκότων, καὶ λίαν ἔξω τῆς φύσεως. Nostro simile est *Antonini* de Se ips. l. VI. §. IX. Κατὰ b
τὴν τῶν ὅλων φύσιν ἕκαστα περαίνεται· οὐ γὰρ κατ' ἄλλην γέ τινα φύσιν, ἤτοι ἔξωθεν περιέχουσαν, ἢ ἐμπεριεχομένην ἔνδον, ἢ ἔξω ἀπηρτημένην. ubi ἔξω ἀπηρτ. male redditum a *Gatakero* per *extra appensam*, sonat *seiunctam* vel *semotam longe.*

17. Τοὺς ἐν τέλει] Loquendi formam illustrant *Leopardus* Emend. l. I. c. v. *Duker.* ad *Thucyd.* l. I. p. 40. alii. Nostri ad *Liban.* ep. CXXII. n. 3. meminit *Wolfius.*

[19. Post νομίσειεν desideres ἄν. *G. H. S.*]

20. Στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς] *Budaeus* C. L. G. p. 876. „*Μισθοφορῶ*, ἀντὶ τοῦ μισθὸν δίδωμι,“ inquit, „καὶ μισθὸν φέρω, stipendia pendo militibus, et accusativo construitur. Phalaris Τιμάνδρῳ, ὃς ἀποδόμενος τὴν οἰκίαν καὶ τὰ χωρία, καὶ εἴ τί σοι πατρῷον ἦν ἀνδράποδον, στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, alis

170 νά. ΤΙΜΑΝΔΡΩι.

Τῆς ἐν Καμαρίνῃ πολιτείας κατ᾿ ἐμοῦ, μὴ πεπεισμένων Καμαριναίων μέγαν ὑπὲρ μικρᾶς αἰτίας ἐπάρασθαι πόλεμον, νῦν μὲν ἴσως παραμυθίαν ἔχεις τὸ κατ᾿ ἐμοῦ στρατιὰν ἀγείρειν· ὅταν δὲ τὸ κοῦφον ἐπιλίπῃ σε τῆς τεθείσης ἐλπίδος, τότε κατὰ τὴν ἀξίαν, οὐχ ὧν δέδρακας, ἀλλ᾿ ὧν πέπονθας

contra me exercitum." Sic autem de hoc loco *Lud. Abresch.* Dil. Thuc. l. VIII. p. 774. „Qui μισθοφορεῖν accipiebant pro μισθοδοτεῖν, advocare potuissent *Phalar.* ep. cxxxvi. (L.), ubi legimus, στρατιὰν ἐπ᾿ ἐμὲ μισθοφορεῖς, quod et *Steph.* in Thes. pro controversa illa significatione excitavit; sed quod eo modo intelligo, quo quam plurima alia verba praegnanti notione adhibita vidimus p. 87.
170 seq. dictum nempe pro στρατιὰν ἐπ᾿ ἐμὲ ποιεῖς μισθοφορεῖν, *alis*, *conducis*, ut recte vertitur." Nisi multa sibi priva haberet noster, pro μισθοφορεῖς scribendum opinarer μισθοδοτεῖς; quod proprium hoc in loco verbum. *Diod. Sic.* l. XIV. p. 693. l. 66. Τοὺς οἰκέτας μισθοδοτεῖ κατὰ τῆς τῶν δεσποτῶν δουλείας. Similia ex aliis iam dedit *Budaeus* l. c. Nunc alterum, ad mentem *Abreschii* acceptum ac citerioris aetatis sophistae accommodatum, retineo.

26. Τῆς ἐ. Κ. πολιτείας κατ᾿ ἐμοῦ] Legitur in MSS. et impressis Τῆς ἐν Καμαρίνῃ πολιτείας κατ᾿ ἐμοῦ, etc. sed κατ᾿ ἐμοῦ aperte redundat, statim enim sequitur κατ᾿ ἐμοῦ στρατείαν ἀγείρειν. BOYL. Libri omnes πολιτείας κατ᾿ ἐμοῦ. *Boyleus* vero, quasi plane redundaret κατ᾿ ἐμοῦ, sine eo πολιτείας. Ego nec redundare omnino κατ᾿ ἐμοῦ, nec, si redundet, repugnantibus libris omnibus, reiiciendum arbitror. Ad eam enim rationem si quidquid in veterum scriptis inprimis pronominum exigemus, quam plurima delenda erunt, saltem in sophistarum et posteriorum Graecorum libris, quae manuscriptorum consensus doceat non esse librariorum, sed ipsorum scriptorum. De nostro, cum dixit sophista τὴν πολιτείαν κατ᾿ ἐμοῦ, cogitavit conciones Timandri, quibus ad bellum Phalaridi inferendum hortatus esset Camarinaeos (qua de re epistola antecedente). Quod cum iis persuadere non potuit, eius, quod frustra sit in Phalarin molitus (τῆς πολιτείας κατ᾿ ἐμοῦ) Timander, hoc habere solatii dicitur, quod nunc exercitum in eum conscribat, τὸ κατ᾿ ἐμοῦ στ. ἀ. Construitur πολιτεία cum κατ᾿ ἐμοῦ, ut ep. XLVII. καθ᾿ οὗ πολιτεύῃ, et sim. Mox ἐπάρασθαι πόλεμον dicitur, ut ἄρασθαι πόλεμον; quod *Thucydideum*, ut l. I. p. 54. l. 16. et alibi. Alterum haud scio an ista virtute apud veteres inveniatur.

28. Στρατείαν ἀγείρειν] Cl. *Hemsterhusius* adscripserat στρατιάν. sed libri omnes στρατείαν, ut nihil ausus sim mutare. De utroque legi velim *D'Orvill.* ad. *Charit.* l. VI. p. 540. et 576. et *Ruhnken.* ad *Tim.* Lex. Pl. p. 171. ut alios taceam. Mihi rem diligentius consideranti ipsi veteres utroque promiscue usi videntur tam de *exercitu* quam de *militari expeditione*, nec aliam differentiam agnovisse, nisi eam,

LI. TIMANDRO.

Eorum, quae Camarinae molitus es contra me, quum Camarinaeis non persuaseris magnum pro parva causa suscipere bellum, nunc fortasse solatium habes, quod exercitum in me conscribis. Quum vero, quod habet vani spes collocata, te destituerit, tunc digne, non ob ea,

quae temporibus secundae syllabae describitur. In rem *Aristophanis* in Lysistr. 592. *Μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς· καθ' ἡμέτερον μὲν ἐᾶτε.* quae, sic emendata a *D'Orvillio*, conferri velim cum *Photii* e Lex. MS. verbis, quae l. c. habet *Ruhnkenius*. De differentia secundae syllabae, per ι et ει scriptae, in poetis Atticis abunde egit *Valcken.* ad *Eurip.*Phoen. p. 497. ac voces complures, per ι et ει promiscue scribi solitas, e libris veterum in medium attulit ad *Charit.* l. IV. p. 405.
171 a *D'Orvillius.* Ex eodem genere, ut opinor, nostra, a grammaticis primum, ut nunc fieri solet, distincta, quum deinceps etiam promiscue multi usurparent scriptores, eo factum esse videtur, ut, quae diversa esse opinati sunt illi, *ἐναλλάσσειν πολλάκις ἐν τῇ χρήσει* monuerint. [Non dubitavi *στρατείαν* mutare in *στρατιάν.* v. Valckenar. ad h. l. Quod si quis paullo pervicacior tueatur diphthongum, deinceps legere debet, non *ἀγείρειν*, sed *ἐγείρειν.* Tryphiodor. 619. *νέη δ' ἠγείρετο χάρμη. G. H. S.*]

[29. *τῆς τεθ. ἐλπ.* Insolentior phrasis, nata illa, ut videtur, ex imitatione Latinae, *spem ponere. G. H. S.*]

30. *Κατὰ τὴν ἀξίαν, οὐχ ὧν δέδρακας, ἀλλ' ὧν πέπονθας, ἀνιάσῃ*] Inepta est et frigida antithesis, nisi ita intelligas: Ob ea, quae patieris, etsi non possis digne pro facinorum tuorum meritis pati, satis tamen dolebis. BOYL. Quae satis perspicua videri possint, *Boyleus* male interpretando obscura fecit. Neque enim *ὧν δέδρακας* et *ὧν πέπονθας* generatim accipienda de facinoribus Timandri, deque iis, quae passurus esset ille, sed ad antecedentia referenda sunt. Et quidem, quum dicit *ὧν δέδρακας* noster, respicit *τὸ κατ' ἐμοῦ στρατείαν ἀγείρειν*, quum vero *ὧν πέπονθας*, *τὴν πολιτείαν καθ' ἑαυτοῦ* cogitat, *μὴ πεπεισμένων Καμαριναίων μέγαν ὑπὲρ μικρᾶς αἰτίας ἐπάρασθαι πόλεμον.* Huius igitur solatio nunc esse fortasse Timandro, quem conscribat, exercitum; quum vero spem in eo positam vanam apparuerit esse, ut nihil amplius supersit solatii, tum digne contristatum iri, non ob ea, quae fecerit, dum exercitum contra Phalarin conscripsit; quod eius est, quem facinoris poeniteat; sed ob illa, b
quae fuerit passus, quum bellum suadenti obtemperare nollent Camarinaei. Unum tamen est, quod aliquantum offendat. Quamquam enim recte dici *ἀνιᾶσθαί τινος* posse videtur, tamen, cum ep. XX. LXIX. et alibi noster consuetam construendi sequatur rationem, *ἐπί τινι* vel *περί τινος ἀνιᾶσθαι*, in locum verbi *ἀνιάσῃ* suspicor substituendum esse *ἀναμνήσῃ*; quod cum hic *ἀνίας* conficiat significationem, ei interpretando in-

ἀνιάσῃ. καίτοι τί σοι ὄφελος εἰς παραμυθίαν; εἰ μὲν γὰρ
ἐμελλήσαμεν πείσεσθαι, ὅπερ ἐκπέπληξαι σὺ, τάχα ἂν τινος
172 *εἴχου λόγου διὰ τὸν ἐμὸν φόβον· νῦν δὲ εἰς τἄλλα μὲν οὐδ'*
ὅσον ἡμᾶς ἐλύπησας, σὲ δὲ, τὸ μηδὲ ἐναρμόσαι σεαυτὸν
τῷ παρ' ἡμῖν ἀπολέσθαι βασανιστηρίῳ. οὐδεμιᾶς γάρ σοι
δεῖ τελευτῆς, ἐπὶ τοιαύταις κολαζομένῳ συμφοραῖς, ἀλλὰ
καὶ τῆς κατὰ φύσιν ζωῆς, εἰ οἷόν τε, μακροτέρου βίου.

νβ'. ΝΙΚΑΙΝΕΤΩι.

Τὸ πολλάκις ἴσως ἡμᾶς ἐπεσταλκέναι τῷ σῷ πατρὶ παῦσαί σε τῆς ἀφροσύνης ἐπῆρκει, ὡς οὐκ ἂν, εἰ μὴ ἐδεδοί-

servire potuit illud. Convenit ep. XXXIX. *Ὅταν δὲ τὴν κατ' ἀξίαν ὑπόσχητέ μοι, τόθ' ὑμᾶς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ὧν ἐδράσατε, κακῶν ἀναμνήσει.*

31. *Εἰ μὲν γὰρ ἐμελλήσαμεν πείσεσθαι, ὅπερ ἐκπέπληξαι σὺ,* κ. τ. λ.] *Εἰ μὲν γὰρ ἐμελήσαμεν πεῖσαι, ὥσπερ ἐκπέπληξαι σὺ,* etc. Si enim, quod tu *ita* expavisti, nobis curae esset *Camarinensibus* quicquam persuadere, etc. i. e. Si sollicitus essem, ut Camarinensibus arma deponere, pacem mecum inire, tuis consiliis non auscultare, vel eiusmodi quicquam suaderem; quod tu non sine timore suspicatus es, etc. Hunc e verbis obscurissimis sensum eruimus. Si pro *πεῖσαι* legas *δεῖσαι*, facilior erit explicatio, viz. Si ego timidus forem, uti tu es. BOYL. Antea libri editi omnes *εἰ μὲν γὰρ ἐμελήσαμεν πεῖσαι, ὥσπερ ἐκπ. σ.* Aliena esse, quae notet *Boyleus*, facile
172 a animadverterit quivis. Nam, ut alia taceam, repugnant verba *διὰ τὸν ἐμὸν φόβον.* Propius abest a vero, quod coniicit legendum, *δεῖσαι;* in quo secutus est interpretem in ed. Aurel. qui, dum reddidit, *si enim adeo timeremus, quam tu minaris, forsitan aliqua ratione propter meum timorem niti posses,* spectavit *δεῖσαι.* Ac vitium quidem manifestum; nihil tamen iuvant libri MSS. Nam in Lugd. A. et Angl. praetermissum omnino *πεῖσαι*, in Lugd. C. scribitur *πίσαι*, reliquis in *πεῖσαι* convenientibus. Haud dubie scripserat noster, sicut edidi, *ε. μ. γ. ἐμελλήσαμεν πείσεσθαι, ὅπερ ἐκπέπληξαι σύ.* Ille primo *ἐμελλήσαμεν*, familiari id librariis vitio in *ἐμελήσαμεν* transiit; cuius generis exempla, saepe ab eruditis notata, etiam alibi in his epistolis invenias. Contrario modo peccatum in *Lysiae* or. contra Theomn. p. 174. viderunt alii, nec tamen recte locum correxerunt. nam aut fal- b
lor, aut, quod vulgo editur, *ἀλλ' ἐξήρκει ἂν σοι ἐῤῥιφέναι τὴν ἀσπίδα λέγοντι, οὐδέν σοι μέλλει,* mutandum in *ἀλλ' ἐ. ἄ. σ. ἐ. τὴν ἀσπίδα λέγειν, ὅτι οὐδέν σοι μέλει.* Plura huius generis mitto. Nostrum *ἐμελλήσαμεν πείσεσθαι* componendum cum ep. XCVII. *οὐδ' ὡς δεινόν τι πείσεσθαι μέλλων ἐπεκλάσθη.*

quae fecisti, sed quae passus es, dolebis. Tametsi quid tibi prodest ad solatium? Si enim passuri essemus, quod tu extimescis, fortasse aliqua niterere ratione propter meum metum: nunc vero in aliis ne tantulum quidem nos laesisti; te vero, quod ne aptum quidem te fecisti, qui perires nostro tormento. Nam nulla tibi opus est morte, cum tali infortunio puniaris, sed etiam naturali, si fieri potest, longiore vita.

LII. NICAENETO.

Quod saepe fortasse scripsi patri tuo, ut avocaret te a dementia, extulit ad credendum, quasi, nisi timuissemus

Adde *Lucian.* II. Phal. 1. p. 192. *ἀνέχεσθαι ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα. Aelian.* V. H. l. XIII. c. XXIV. p. 891. *ὁ γάρ τοι παῖς ἁλοὺς ἐπὶ μοιχείᾳ εἶτα ἔμελλε πείσεσθαι τὰ ἐκ τοῦ πατρῴου νόμου.* Quod porro in nostro scripsi, *ὅπερ ἐκπέπληξαι*, altero, *ὥσπερ ἐ.* longe concinnius, eo minus dubitavi recipere in contextum, quod in his ipsis Epistolis etiam alibi haec permutantur in MSS. vid. not. ad ep. CXXXVIII. De genere loquendi convenit *Sophocles* Electr. 1051. *οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.* sic *καταπεπληγμένος τὸν κίνδυνον Polyb.* H. III. p. 335. et passim alii.

173 a 34. *Σὲ δὲ, τὸ μηδὲ ἐναρμόσαι σεαυτὸν τῷ παρ' ἡμῖν ἀπολέσθαι βασανιστηρίῳ*] Nimirum dignus es, qui in tormento nostro nunquam penitus intereas, sed aeternum crucieris: ut ex sequentibus patet. BOYL. Scripsi *μηδὲ* pro *μηκέτι*, ut vulgo in editis est, cum MSS. omnes aut *μηδὲ* aut *μήτε* habeant; quibuscum in *μηδὲ* convenit ed. Ven. Notam interpunctionis post *τὸ* positam cum ed. Angl. transposui. Pendet *τὸ μ. ἐναρμόσαι* ab antecedente *εἰς.* quod non monerem, nisi interpretibus quibusdam viderem minus perspectam fuisse constructionis rationem. [F. *τῷ μ. ἐ. G. H. S.*]

35. *Οὐδεμιᾶς γάρ σ. δ. τ. ἐπὶ τ. κολαζομένῳ σ. ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ φύσιν ζ. ε. ο. τ. μακροβίου*] Vellem vitam tuam in tormentis producere ultra constitutum tibi a natura vivendi terminum. BOYL. Aliena sunt, quae cum ad l. 34. tum hic notat *Boyleus.* Nisi obstaret librorum consensus in *ἐπὶ*, mallem fere *O. γάρ σοι δεῖ τελευτῆς ἔτι, τοιαύταις κολαζομένῳ συμφοραῖς.*

39. *Τῷ σῷ πατρί*] Verisi- b
mile est, Nicaeneti patrem fuisse Ariphraden, quem de unici filii insolentia et temeritate humanissime admonet ep. XXVI. (CXXVII.) BOYL.

40. *Ἐπῆρκεν, ὡς οὐκ ἂν, κ. τ. λ.*] Idem fere *ἐπῆρκεν*, quod *ἔπεισε*; quemadmodum ad *Sophocleum* in Oed. Tyr. 1351. — *τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων*, schol. *ἐπῆρε* interpretatur. vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Nub. 42. Ante no-

κειμεν τὴν ἔχθραν, ἀποτρέπειν παρεκελευόμεθα. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτου τὸ μὴ οὕτως ἔχειν οὐδὲ γράφειν ἀξιῶ. πυνθανόμενος δὲ ἐπιεικῆ τὸν γέροντα εἶναι, καὶ μηδὲ ἑτέρους αὐτῷ γεγονέναι παῖδας, ἐκεῖνον μὲν ἐλεῶν, σοῦ δὲ παρ' ἡλικίαν θρασυνομένου φειδόμενος, ἕως τοῦ παρόντος ἀνέσχηκα. σὺ δὲ οὔτε πατέρα πρεσβύτην οἰκτείρεις ἐφ' ἑνὶ κινδυνεύ-
174 οντα παιδὶ, οὔτε σεαυτοῦ φροντίζεις, ἐπιμένεις δὲ τῇ προπετείᾳ, πρῶτον μὲν τάχα, παρ' ὅσον οὐθὲν ὑφ' ἡμῶν πέπονθας, εἶτ' οἰόμενος ἐξεῖναί σοι, ὁπόταν βούλῃ, πεπαῦσθαι. τοῦτο δὲ οὐδὲ τοῖς πολὺ σοῦ δυνατωτέροις ἐνεγένετο. ἕως οὖν σοι παρόντων ἑκατέρων ἑλέσθαι τὸ λυσιτελέστερον, μὴ μιμοῦ Τίμανδρον· ἐχθρῷ δὲ μᾶλλον ὠφελίμῳ ἢ λίαν ἐπιζημίῳ συμβούλῳ χρῆσθαι.

νγ'. ΛΑΚΡΙΤΩι.

Ὡς μὲν οὐκ ἐχρῆν εἰς κινδύνους καθίστασθαι περὶ τοιαύτης ἐλπίδος τοὺς οὕτω δεδιότας, οὐδὲ ἐβουλόμην ἂν θερμοτέρων ἀποτελεσμάτων λαβεῖν ἐπὶ σοὶ πεῖραν. ἐπεὶ δὲ τὸν ἡμέτερον φόβον ἡ σὴ νενίκηκε ῥώμη, ἀγαθῷ μὲν οἰωνῷ

ster cum verbo infinito ep. XVIII. *Εἰ τὸ Στησίχορον ἀδείας ἀξιωθῆναι — ἐπαίρει σε κατ' ἐμοῦ γράφειν τραγῳδίας.* ubi vid. not. Et hoc quidem altero longe frequentius. Infra pro *εἰ μὴ ἐδεδοίκειμεν, τὴν ἔχθραν ἀποτρέπειν π.* transposita distinctionis nota, ut in Burm. scripsi *εἰ μὴ ἐδεδοίκειμεν τὴν ἔχθραν, ἀποτρέπειν π.* Alterum alienius. *Ἀποτρέπειν*, sc. *σὲ*, quo, in antecedente parte semel posito, contentus fuit noster.

[45. *ἕως.* Omnes libri *τέως*, quod non fuit diutius ferendum, quippe hoc sensu usurpatum solis epicis. V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*]

174 a 47. *Οὐθὲν ὑφ' ἡμῶν π.*] Lugd. A. et Angl. *οὐθὲν τῶν ἐφ' ἡμᾶς.* Lugd. C. *οὔτ' ἐφ' ἡμᾶς.* Cum editis convenit Burm. quare nihil mutavi. Qui in scriptis veterum non omnino rudes sunt, *οὐθὲν* Graeciae citerioris esse sciunt. Vid. *Phrynich.* p. 76. et quae ibi notant docti.

49. *Τοῦτο δὲ οὐδὲ τοῖς πολὺ σοῦ δυν. ἐνεγένετο*] Cum Lugd. A. C. et Angl. scripsi *ἐνεγένετο* pro *ἐγένετο*, quod in edit. et Burm.

[50. Libri *παρὸν τῶν.* Dedi certissimum Valckenarii emendationem. Praeterea aut cum eodem *ἐν* post *οὖν* aut *ἔστι* post *ἑλέσθαι* insere. *G. H. S.*]

54. *Ὡς μὲν οὐκ ἐχρῆν κ. τ. λ.*] *Naogeorgus*, quasi post *δεδιότας* scriberetur *ᾔδειν*, reddidit, *Quod quidem non conveniebat in pericula conjicere —, no-*

inimicitias, non fuissemus hortati, ut dissuaderet. Ego autem de hoc, non ita se habere rem, ne quidem scribere volo. Quum vero intelligo, bonum esse senem, ac ne quidem alios ei liberos esse, cum illius misertus, tum tibi supra aetatem audaci parcens, etiamnum me continui. Tu autem neque patris senis misereris, unico periclitantis filio, neque tui ipsius curam geris, sed permanes in petulantia; primum fortasse, quatenus nihil a nobis passus es, dein, quod putas tibi licere, quum velis, desistere. Huius vero ne quidem te multo potentioribus fuit facultas. Quoad igitur penes te est e duobus eligere, quod satius est, noli imitari Timandrum, sed inimico potius utili, quam valde noxio consiliario, utere.

LIII. LACRITO.

Quemadmodum non oportebat pericula adire de tali spe eos, qui ita metuant, sic neque vellem calidioris effectus in te capere experimentum. Quum vero metum nostrum tua vicerit fortitudo, bono omine hoc utere, alia

veram. In ed. autem Aur. quae leguntur, interpretem docent haec reliquis subiici voluisse, ut Ὡς μὲν οὐκ ἐχρῆν κ. τ. λ. penderent ab οὐδὲ ἐβουλόμην ἂν — λαβεῖν ἐπί σοι πεῖραν. cui refellendo unum θερμοτέρων ἀποτελεσμάτων additum sufficit. Alia via denique alii; sed male
b omnes. Comparantur inter se verba, Ὡς μὲν οὐκ ἐχρῆν εἰς κινδύνους καθίστασθαι περὶ τοιαύτης ἐλπίδος τοὺς οὕτω δεδιότας, et οὐδὲ ἐβουλόμην ἂν κ. τ. λ. quorum illud, generatim dictum, male a nonnullis de Lacrito et Phalaride fuit acceptum. Respondent inter se ὡς et οὐδὲ, sicut in diversis orationis membris ὡς et καὶ, ὡς et, οὕτως, sim. Τοιαύτην ἐλπίδα spem vocat τοῦ χωρίου capiendi, de quo infra hac epistola; ac, dum dicit τοὺς οὕτω δεδιότας, sicuti se, cogitat *veritos*, in quibus interpositum οὕτω causa fuit, cur dein maluit noster οὐδὲ pro οὕτως οὐκ —.

56. Ἐπεὶ δὲ τὸν ἡμέτερον φόβον κ. τ. λ.] Edit. Ven. secutus scripsi ἐπεὶ δὲ, cum reliqui libri haberent ἐπειδὴ τὸν —. Respondet nimirum δὲ antecedenti μέν. Infra etiam deletum a me οὖν in verbis, ἀγαθῷ μὲν οἰωνῷ —. ubi ante editum ἀγαθῷ μὲν οὖν οἰωνῷ —, non sine concinnitatis detrimento; cum antecedenti, ἐπεὶ δὲ τὸν 175
ἡμέτερον φόβον ἡ σὴ νενίκηκε a
ῥώμη, consequens hoc sit, ἀγαθῷ μὲν οἰωνῷ τ. κέχρησαι; in quibus μὲν scriptum, ut esset, cui dein responderet δὲ in ver-

τοιούτῳ κέχρησαι, ὅτι καὶ τἄλλα σοι κατὰ νοῦν γενήσοιτο. τεθαῤῥήκαμεν δὲ οὐδέν τι μᾶλλον, ἀπηλλαγμένου σου, ἀλλὰ
176 καὶ ἐπεστάθημεν ταῖς ἐλπίσι, καὶ μέχρις ἂν ἥκῃς ἡμῖν σῶος,
πρὸς τὰς ἀπὸ σοῦ πεύσεις ἀνακρεμάμεθα. ἅπερ οὖν καὶ

bis τεθαῤῥήκαμεν — δὲ ο. τ. μ.
Sed in hoc conveniunt optimi
libri, Lugd. A, et Angl. ubi
scriptum, *ἀγαθῷ μὲν οἰωνῷ τὸν
ἡμέτερον φόβον τοιούτῳ κέχρη-
σαι*, repetito male ex antece-
dentibus *τὸν ἡμέτερον φόβον*.
Reliqua, *ὅτι καὶ τἄλλα σοι κα-
τὰ νοῦν γενήσοιτο*, nisi libri
omnes repugnarent, ad exem-
plum eius, quod est ep. xi. *ἔχω
ἰσχυρὸν παρ' αὐτοῦ σύμβολον
τοῦθ', ὅτι καὶ τἄλλα χωρήσει
μοι κατὰ νοῦν*, mutarem in *ὅτι
κ. τ. α. κ. ν. γενήσεται*. nunc
vero abstineo.

59. *Ἐπεστάθημεν ταῖς ἐλπίσι*]
E codicibus Lugd. A. et Angl.
restitui *ταῖς ἐλπίσι* pro *ταῖς
φροντίσι*; quod, vulgo editum,
etiam in quibusdam MSS. com-
paret, sed haud dubie inter-
pretis est. Notum, *ἐλπὶς* et *ἐλ-
πίζειν*, ut Latina *spes* et *spe-
rare*, esse *τῶν μέσων*, et aeque
b in malam ac bonam partem
sumi. quam in rem e multis
vid. notata ab eruditis ad *Thom.
Mag.* v. *Ἐλπίς*. Usum verbi
ἐπιτείνεσθαι ex hoc loco nota-
vit *H. Stephanus* Th. L. Gr. t.
III. p. 1293. A. Convenit *Aeschy-
lus* Prometh. V. 536. *Ἡδύ τι
θαρσαλέαις Τὸν μακρὸν τείνειν
βίον Ἐλπίσι*. Neque aliter forte
Sophocles locutus in Oed. Tyr.
495. *Πέταμαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ'
ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω*. [V.
Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*]
Nunc autem pro *πέταμαι* legi-
tur *πέτομαι*; quae, nisi fallor,
contrario modo permutata sunt
in eodem dramate v. 154. ubi,
si mei res arbitrii esset, pro
*Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, Δεί-
ματι πάλλων*, scriberem, *Ἐκ-
πέπαμαι φοβερὰν φρένα, Δ. π.*
[V. Valckenar. ad h. l. *G. H.
S.*] Notum *Theocriteum* illud
id. II. 19. et id. XI. 72. — *πᾶ
τὰς φρένας ἐκπεπότασαι*; de quo
vid. *Casaubonus* Lect. Th. c.
III. Nostrum *ἐπιτείνεσθαι* de
animo positum a *Platone* in
Phaed. p. 70. E. *Οὐκοῦν αὖ
ὡμολογήσαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν,
μήποτ' ἂν αὐτὴν* (*ψυχὴν*), *ἁρ-* 176
μονίαν γε οὖσαν, ἐναντία ᾄδειν, a
*οἷς ἐπιτείνοιτο καὶ χαλῷτο καὶ
πάλλοιτο, καὶ ἄλλο ὁτιοῦν πά-
θος πάσχοι ἐκεῖνα, ἐξ ὧν τυγ-
χάνει οὖσα, ἀλλ' ἕπεσθαι ἐκεί-
νοις, καὶ οὔποτ' ἂν ἡγεμονεύειν*;
et alibi. Propria virtute idem
in Lys. p. 500. E. *ἐπειδὰν τὴν
λύραν λάβῃς, οὐ διακωλύουσί σε
οὔτε ὁ πατὴρ, οὔτε ἡ μήτηρ,
ἐπιτεῖναί τε καὶ ἀνεῖναι ἣν ἂν
βούλῃ τῶν χορδῶν* —. Addo ex
Epistola *Theanus* ed. Gal. p.
748. *ἀλλ', ὦ φίλη, ἴσθι μιμου-
μένη τὰ ὄργανα, ἃ φωνεῖ μᾶλ-
λον ἀνειμένα, ἐκρήττεται δὲ μᾶλ-
λον ἐπιτεινόμενα*. ubi cum res
ipsa, tum ea, quae subiiciuntur,
*ἡ μὲν ἄγαν ἄνεσις διαφωνίαν
ἐμποιοῦσα κ. τ. λ.* docent, scri-
bendum — *τὰ ὄργανα, ἃ δια-
φωνεῖ μᾶλλον ἀνειμένα*, —. De
corpore eodem verbo utitur *Plat.*
in Phaed. p. 65. A. *ὅταν χαλα-
σθῇ τὸ σῶμα ἡμῶν ἀμέτρως, ἢ
ἐπιταθῇ ὑπὸ νόσων καὶ ἄλλων
κακῶν*. *Corporis intentionem
quandam* dicit *Cicero* Tusc. Q.
l. I. c. x. *velut in cantu et fidi-
bus, quae harmonia dicitur*. quam
scripturam recte defendit *Da-
visius*. Ut *ἐπιτείνεσθαι* et *χα-
λᾶσθαι*, sic *intendi* et *remitti* de

etiam tibi ad mentem esse successura; tametsi nihilo magis confisi sumus, te hinc digresso, sed etiam tenemur spe, et, quoad venias nobis salvus, auditionibus de te pendemus. Quare, quae quamvis tum, quum misimus, monuimus,

animo usus est *Plinius* l. VII. Epist. IX. *Nam mirum est, ut his opusculis animus intendatur remittaturque: recipiunt enim amores, odia, iras, misericordiam,* cet.

60. *Πρὸς τὰς ἀπὸ σοῦ πεύσεις ἀνακρεμάμεθα*] *Πεύσεις* ex hoc loco *nuncios sermones* interpretatur *Stephanus* Thes. L. Gr. t. III. p. 615. H. Haud scio, an
b recte. nam vulgo idem fere est, quod *ἐρώτησις*, aut *percontatio*, ut in *Synesii* Ep. LXVI. p. 203. *Πεῦσίν τινα πυθέσθαι σου προελόμενος, ὑπὲρ οὗ πεύσομαι, προαφηγήσασθαι βούλομαι.* ep. LXVII. p. 205. *ὃς οὐδὲ περιέμεινε πεῦσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἅπαντα κυκεὼν, φωνὴ παμμιγὴς, —.* et p. 210. *ὅταν ἥκῃ παρὰ τῆς σῆς θεοσεβείας ἀπόκρισις ἐκείνης τῆς πεύσεως, ἣν πρώην ἠρώτησα.* — Adde *Heliod.* l. II. p. 119. alios. Rhetoribus quid sit *πεῦσις*, docent commentatores ad *Longin.* Sect. XVIII. p. 130. conf. *Ammon.* v. *Ἐρώτησις.* Ab antiquioribus in eodem loco usurpatum *πύστις* est in *Platonis* Lachet. p. 492. B. *Σὺ τοίνυν, ὦ Σώκρατες, εἰ βούλει πυνθάνεσθαι, πυνθάνου· ἐγὼ δ' ἴσως ἱκανῶς πέπυσμαι. ΣΩΚ. Ἀλλ' οὐθέν με κωλύει· κοινὴ γὰρ ἔσται ἡ πύστις ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ.* Nec alia ratio *Thucydidei* huius l. I. p. 6. *Δηλοῦσι δὲ τῶν τε Ἠπειρωτῶν τινες ἔτι καὶ νῦν, οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾷν, καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν ποιητῶν, τὰς πύστεις τῶν καταπλεόντων πανταχοῦ ὁμοίως ἐρωτῶντες, εἰ λῃσταί εἰσιν.* ad quem locum plura notant eruditi interpretes. Quibus tamen placere potuisse illud, *καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν ποιητῶν*, miror. Nam etsi scio, historicos, quod quis ab alio factum narraverit, ipsum fecisse, interdum dicere solere, atque adeo *Thucydidem*, quum *Homerum* seu veteres nominaret poetas, priscos continentis incolas cogitare potuisse, a quibus istud factum fuisse cecinerint illi: tamen, qui antecedentia eaque, quae subiicit histo- 177
ricus, verba rite considerave- a
rit animadvertet, ut opinor, vix isti orationis formae hic locum esse posse, nec alios voluisse *Thucydidem*, atque *τοὺς παλαιοὺς τῶν Ἠπειρωτῶν*· quibus ille opposuit *Ἠπειρωτῶν τινας ἔτι καὶ νῦν*· sive re vera scripserit *καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν Ἠπειρωτῶν*, sive, quod malim existimare, intellecta ex antecedente parte voce *Ἠπειρωτῶν*, simpliciter — *τῶν τε Ἠπειρωτῶν τινες ἔτι καὶ νῦν —, καὶ οἱ παλαιοὶ τὰς πύστεις τ. κ. π. ὁ. ἐρωτῶντες*, — ut additum *ποιητῶν* errantis interpretis sit. Et hanc quidem coniecturam veri similem esse, docent *Philostrati* a clarissimo *Dukero* citati verba Vit. Apollon. l. II. c. XXIX. p. 81. *οἱ μὲν παλαιοὶ τὰς ἐρωτήσεις τῶν καταπλεόντων ἐποιοῦντο, εἰ λῃσταί εἰσιν.* quae ad verbum e *Thucydidis* loco translata sunt et reddita. Alius autem usus vocis *πύστις* a grammaticis notatur, quando idem sonat, quod *ἡ δι' ἀκοῆς μάθησις*, ut ad *Hom.* Od. *Α.*

ἀποστέλλοντες παρῃνέσαμεν, ταῦτα ἂν ἀξιώσαιμεν ἀπηρκότα, πρὸ τοῦ χωρίου ζητεῖν ἡμῖν περιποιεῖσθαι Λάκριτον, ὃν ἀντὶ πολλῶν τόπων καὶ πόλεων καὶ τυραννίδων καὶ αὐτῆς γε νὴ τοὺς θεοὺς τῆς ψυχῆς ἑαυτοῖς εἶναι νενομίκαμεν.

178 νδ'. ΛΑΚΡΙΤΩι.

Καὶ τῶν σῶν ὑποσχέσεων μέμνησο, Λάκριτε, καὶ τῆς Φαλάριδος ἐρημίας φρόντιζε. ἐν ὅσῃ γὰρ ἀπορίᾳ λείπομαι φίλων, οὐκ ἀγνοεῖς. ἐπιστέλλω δὲ περιφόβως οὕτως ἔχων, οὔτε τὴν τῶν πολεμίων ἰσχὺν πεφρικὼς ἔγωγε, (πολὺ γὰρ ἡμῶν εἰσὶ καταδεέστεροι,) οὔτε τὴν τῶν συμμάχων ἀσθένειαν, (τῷ παντὶ γὰρ μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἔῤῥωνται,) ἀλλὰ τὴν σὴν περὶ τὰς μάχας προθυμίαν, μὴ μᾶλλον ἤδη σπου-

p. 1385. l. 10. *Eustathius*, vel, ut *Suidas* interpretatur, φήμη. Praeter veterem poetam, cuius verba, *Πύστιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος Παιωνίου Ἦλθεν* — *Suidas* habet, sic *Aeschylus* Sept. C. Th. 54. *Καὶ τῶνδε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται·* ubi schol. *ἡ περὶ τούτων ἀκοὴ οὐ βραδέως γέγονε·* *Euripid.* Electr. 690. *ἢν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχὴς σέθεν·* aliique tam antiquae quam citerioris Graeciae scriptores. *Synesius* in eodem loco habet *ἀκοὴν* ep. xciv. p. 220. *Τὴν βαρεῖαν* b *ἀκοὴν ἀπὸ τῆς Κυρήνης πυθόμενος.* Ad quam rationem noster dicere potuit *τὰς ἀπὸ σοῦ πύστεις·* nisi *πεῦσις* hac etiam virtute ab inferiorum aetatum Graecis pro *πύστις* usurpatum fuit: quando *τὰς ἀπὸ σοῦ πεύσεις* proficisci a sophista potuit. Ut ut est, in MSS. nulla hic scripturae differentia. Quare vulgatam mutare nolui: ac fortasse, ut alia non pauca, hoc privum sibi habuit noster.

61. *Καὶ ἀποστέλλοντες*] Sic scripsi cum libris editis et quibusdam MSS. unde recedunt quidem Lugd. A. C. et Angl. ubi *καὶ - στέλλοντές σε π.* sed haud dubie verum alterum. *Καὶ* participio iunctum valet *quamvis*; de quo usu tam accurate quam erudite praecepit *Valckenarius* noster ad *Euripid.* Phoeniss. p. 98. cet. *Ἀποστέλλοντες* respicit tempus, quum primum in expeditionem, cuius hic mentio fit, Lacritum misit Phalaris. Quamvis igitur tum solum hortatus sit eum, ut suae curam salutis gereret, id tamen semel dictum sufficere voluit. In rem conferri velim, quod est ep. LIV. *μέμνησο δὲ, ὅτι παρακαταθήκην σοι σεαυτὸν ἐδώκαμεν ἐξιόντι, ἣν ὑπέσχου σώαν ἡμῖν ἀποδώσειν.*

63. *Ὃν ἀντὶ πολλῶν τόπων κ. τ. λ.*] Haud scio, an huius colorem duxerit noster ex illis *Platonis* in Alcib. II. p. 453. E. *Ἀλλὰ μέντοι ἀντί γε τῆς σῆς ψυχῆς οὐδ' ἂν τὴν πάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων χώραν τε καὶ τυραννίδα βουληθείης σοι γενέσθαι.*

ea velimus sufficere, ut ante locum studeas nobis acquirere Lacritum, quem pro multis locis et civitatibus et tyrannidibus et ipsa, ita me dii, anima nobis esse censemus.

LIV. LACRITO.

Et tuorum promissorum memento, Lacrite, et Phalaridis solitudinis curam gere. in quanta enim penuria amicorum linquor, non ignoras. Scribo autem ita meticulose, neque quod obhorrui ad hostium vires ego: nam multo nobis sunt inferiores; neque ad sociorum infirmitatem: nam omnino magis, quam adversarii, valent; sed ad tuam in pugnando alacritatem, ne magis, quam par est,

178 69. *Τὴν τῶν πολεμίων ἰσχὺν*
a *π.*] Pro *πολλῶν*, ut antea editum, recepi *πολεμίων* e codd. Lugd. A, et Angl. sententia id postulante. Ut infra *τοὺς ἀντιπάλους* sociis suis seu *συμμάχοις* opponit, ita hic sibi suisque *τοὺς πολεμίους*; quos se *πολὺ καταδεεστέρους* dicit, ut ibi *τοὺς συμμάχους μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἐῤῥῶσθαι*. De nominum *πολεμίων* et *πολλῶν* permutatione legi poterunt not. ad ep. xxxv. l. 60.

72. *Μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἔῤῥωνται*] Qui ante *πολεμίων* pro *πολλῶν*, iidem MSS. Lugd. A. et Angl. hic *ἔῤῥωνται* pro *ἔῤῥωμαι*; quod, vulgo editum, a sententia loci alienum est. Neque enim hic de suis viribus, sed illis sociorum loquitur; quos *μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἐῤῥῶσθαι* ait, ut ante, *τοὺς πολεμίους* se *καταδεεστέρους* esse. Componit itaque cum suas vires cum illis hostium, tum eas sociorum cum his adversariorum. Accedit, quod, si *ἔῤῥωμαι* legitur, antecedentia cum his minus cohaerent apte; ne b dicam, cum iam antecesserit, *πολὺ γὰρ ἡμῶν εἰσὶ καταδεέστεροι* (*πολέμιοι*), inepte in eandem sententiam addi *τῷ παντὶ γὰρ μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἔῤῥωμαι*. Quare verum *ἔῤῥωνται* amplexus sum.

75. *Μὴ μᾶλλον ἤδη σπουδῇ μεταποιήσῃ ἀ. φ. τ. π.*] Sic libri omnes; quare inde recedere nolui. Est tamen quod offendat *μᾶλλον ἤδη*, mutandum fortasse in *μᾶλλον, ἢ δεῖ*. cui similia vitia, in libris veterum saepe ab eruditis notata, in his Epistolis alibi etiam librorum veterum auxilio a me corriguntur. vid. not. ad ep. CIV. Tum autem *σπουδῇ* nescio quid habet redundans; quod etsi in sophista fero, hic tamen aliunde illud profectum videtur. [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*] Cumque MSS. antiquiores Lugd. A. et Angl. ante pro *προθυμίαν* habeant *προθύμως*, alterum suspicor alteri interpretando adscriptum fuisse; utrumque vitiose, cum aut

δῆ μεταποιήσῃ ἀγαθὸς φανῆναι τὰ πολέμια, ἀχθόμενος, εἰ μὴ πᾶσι τοῖς ἔργοις ἐνὶ χρόνῳ πρασσομένοις παρέσῃ. μέμνησο δὲ, ὅτι παρακαταθήκην σοι σεαυτὸν ἐδώκαμεν ἐξιόντι, ἣν ὑπέσχου σῶαν ἡμῖν ἀποδώσειν.' καὶ νῦν τοῦθ'. ἱκετεύομεν, οὐχ ἵνα τῆς σαυτοῦ φύσεως ἀνάξιόν τι φρονήσῃς, (τοῦτο μὲν γὰρ ἀδύνατον,) ἀλλ' ἵνα εἰς πολλοὺς ἀγῶνας
180 ἑτέρους ἔχῃς ἐπιδεῖξαι σαυτὸν μαχητὴν φιλόμοχθον. τανῦν δὲ κἂν αὐτὸς αὑτοῦ γένῃ μαλακώτερος, ἐν ἄλλοις ἡμῖν σεαυτὸν ἐκπεπληρωμένον ἀποδώσεις.

νέ. ΛΑΚΡΙΤΩι.

Ἀχθομένῳ μὲν σοὶ βαρέως ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς τελευτῇ πᾶσα συγγνώμη, κἀγὼ δὲ σφόδρα συμπαθῶν, ὡς εἷς τῶν οἰκείων τὸ συμβεβηκὸς ἡγούμενος, μεῖζον ἄχθομαι, καίτοι

προθυμίαν, aut σπουδὴν potuisset ipse sophista. Ut ut est,
179 scripserat ille, nisi fallor, ἀλ-
a λὰ τὴν σὴν περὶ τὰς μάχας προθυμίαν, μὴ μᾶλλον, ἢ δεῖ, μεταποιήσῃ ἀ. φ. τὰ πολέμια. In qua sententia quid sit μεταποιεῖσθαι, dictum supra ad ep. xx. p. 101. Ἀγαθὸς τὰ πολέμια *Herodoteum* est. vid. Cl. *Wessel.* ad *Herod.* l. III. p. 195. et in Diluc. Thucyd. p. 196. *Abresch.* Alia virtute πολέμια χρήματα dixit noster ep. cx.

75. Παρακαταθήκην] Retinui παρακαταθήκην cum libris plerisque; quae vox quoque supra ep. xxiii. est. Angl. tamen παραθήκην. Illud usurpavit noster cum *Platone*, *Thucydide*, *Demosthene*, aliis magno numero: hoc uti potuit sive cum sui saeculi scriptoribus, sive cum *Herodoto*, cui vox ista tribuitur a grammaticis. vid. duumviros eximios, *Wesselingium* et *Valckenarium* ad *Her.* l. IV. p. 471. et p. 477. Sicut autem παραθήκη pro παρακαταθήκη, ita pro κατατίθεσθαι vel παρακατατίθεσθαι, quae in veterum Atticorum scriptis obvia sunt, aliis etiam παρατίθεσθαι placuit; ut praeter *Herodotum* l. c. *Appian.* b
Ἐμφ. *Α.* p. 167. τὸν υἱὸν ἐπάγων ἑκάστοις συνίστη καὶ παρετίθετο, ὡς αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτίκα ἀπολούμενος. *Arrian.* Epict. l. II. p. 208. Εἰ δέ σοι ὀρφανόν τινα ὁ θεὸς παρέθετο, οὕτως ἂν αὐτοῦ ἠμέλεις; Quibus tertium addo *Apollodori* locum per viam corrigendum, ubi l. III. c. xiii. p. 220. Θέτις, προειδυῖα, ὅτι δεῖ στρατευόμενον αὐτὸν (Ἀχιλλέα) ἀπολέσθαι, κρύψασα ἐσθῆτι γυναικείᾳ, ὡς παρθένον παρέθετο· κἀκεῖ τρεφόμενος τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηϊδαμείᾳ μίγνυται. Vitium inesse, declarat cum nude positum παρέθετο, tum κἀκεῖ: nihil enim in antecedente parte, quorsum hoc referatur. Constat autem Achillem fuisse ἐν παρθένοις παρὰ Λυκομήδει, ut est apud *Ptol. Hephaest.* l. I. p. 307. ut veri-

studeas bello strenuus videri, cum moleste feras, nisi rebus omnibus, uno tempore gerendis, adfueris. Memento vero, nos pignus tibi temet dedisse exeunti, quod suscepisti salvum nobis redditurum. Atque hoc nunc supplices precamur, non ut indignum aliquid tua natura sapias; hoc enim fieri non potest; sed ut in multa alia certamina possis exhibere te bellatorem indefessum. Nunc autem quamvis ipse mollior, quam pro te, fueris, in aliis nobis temet expletum numeris omnibus reddes.

LV. LACRITO.

Filii mortem graviter ferenti omni modo ignoscendum tibi. Quin ego, tecum vehementer commotus, quum tanquam unus e propinquis casum reputem, gravius fero,

simile sit, scribendum esse — *κρύψασα ἐσθῆτι, Λυκομήδει ὡς παρθένον παρέθετο·* sive vocem *γυναικεία* putes interpretis esse, verba *ἐσθῆτι ὡς παρθένον* respicientis, sive quadam scripturae vicinitate in locum no-
180 minis *Λυκομήδει* prave scripti
a successisse. Ut ut est, necessarium *Λυκομήδει*, nec opus *γυναικεία*, quum addatur *ὡς παρθένον*. Loquendi genus convenit cum *Anton. Liber.* Met. c. XXXIV. *ἡ δὲ τροφὸς καταχρύψασα τῇ ἐσθῆτι τὴν Σμύρναν παρήγαγεν, κ. τ. λ.* Alteri, *Λυκομήδει παρέθετο*, simile est *Apollodori* ibid. p. 226. *καὶ καταθεῖσα αὐτὸν εἰς κίστην, Πανδρόσῳ τῇ Κέκροπος παρακατέθετο.*

79. *Ἔχοις ἐπιδεῖξαι*] Scripsi *ἔχοις* pro *ἔχῃς*, consentientibus in eo Lugd. A. C. et Angl. Noster ep. LXXXVIII. *ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους.* ep. XC. *ἵνα μενούσης μὲν τῆς ἀρχῆς — ὑμᾶς δεξιώσωμαι, πιπτούσης δὲ ταύτης — μνήμονες — γένοισθε.* ep. CXI. *ἵνα σὺ δέξαιο τὰς παρ' ἡμῶν δωρεάς.* et alibi. [Restitui coniunctivum. *G. H. S.*] Porro *μαχητὴν φιλόμοχθον* poetae cuiusdam videtur esse.

80. *Αὐτὸς αὐτοῦ γ. μαλακώτερος*] Sic Lugd. A. et Angl. quos secutus sum. reliqui *αὐτὸς σαυτοῦ γ. μ.* Genus loquendi Atticis familiare alibi etiam in his Epistolis.

85. *Μεῖζον ἄχθομαι, κ. τ. λ.*]
Silentio praetermittendum non b
est, in Lugd. A. Angl. et Pal. verba, *μεῖζον ἄχθομαι, καίτοι στεῤῥοτέρᾳ φύσει πρὸς τὰ τοιαῦτα χρώμενος*, deesse, in margine Lugd. A. et Angl. tantum adscripta; tum autem ibidem ante in contextu inveniri *συμπαθῶ* pro *συμπαθῶν*. Sed aut omnia a *κἀγὼ δὲ σφόδρα κ. τ. λ.* ad illa, *παραμυθία δὲ ἔστω κ. τ. λ.* (quae antecedentibus, *Ἀχθομένῳ μὲν κ. τ. λ.* respondent) reiicienda esse putandum est; quod, repugnantibus libris, nemo probaverit;

στεῤῥοτέρᾳ φύσει πρὸς τὰ τοιαῦτα χρώμενος διὰ τὸ μηδὲν ὄφελος ὁρᾷν μηδὲ τοῖς ἀμέτρως ἀνιωμένοις. παραμυθία δὲ ἔστω σοι μεγάλη τῆς ἐπ' αὐτῷ συμφορᾶς, πρῶτον μὲν ὅτι ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζόμενος ἐν πολέμῳ σὺν ἀριστείᾳ τέθνηκεν, εἶθ' ὅτι νικῶν καλλίστου τέλους ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης
182 ἠξίωται, τὸ δὲ τελευταῖον ὅτι μηδὲν ἁμαρτὼν παρὰ τὸν βίον ἐπεσφράγισται τὴν ἰδίαν ἀρετὴν θανάτῳ. ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ ζῆν ἀγαθὸς ἄδηλον εἰ μεταβαλεῖ πρὸς τὸ χεῖρον· αἱ τύχαι,

aut haec retinenda. verba enim, διὰ τὸ μηδὲν ὄφελος ὁρᾷν κ. τ. λ. non nisi ad ea, quae proxime antecedunt, καίτοι στεῤῥοτέρᾳ φύσει π. τ. τ. χρ. referri possunt. Nec vero in tota sententia est, quod quem offendere merito possit, nisi forte unum hoc, μεῖζον ἄχθομαι, si comparate dictum accipiatur de dolore Phalaridis, illo Lacriti maiore. Tum enim non tam consolari, ut hic instituit noster, quam σκληρότητα videbitur exprobrare ei voluisse. Sed recte hoc etiam, cum aut, μεῖζον pro μέγα, in subsequente autem membro στεῤῥοτέρᾳ pro
181 στεῤῥᾷ positum sit, aut, quod
a verum opinor, inter se comparate dicantur μεῖζον ἄχθομαι et στεῤῥοτέρᾳ φύσει χρώμενος: ut intelligatur μεῖζον, η κατὰ στεῤῥότητα τῆς φύσεως ἐμοῦ ἄχθομαι· ac dein, στεῤῥοτέρᾳ φύσει, ἢ ὥστε μέγα ἄχθεσθαι, — χρώμενος.

85. Στεῤῥοτέρᾳ φύσει] Dixi, in Lugd. A. et Angl. quaedam deesse, in margg. istorum librorum adscripta. Ibi autem σφοδροτέρᾳ est, non στεῤῥοτέρᾳ φύσει. Sed aliud σφοδρότης, quam quod huic loco conveniat. De altero nemo dubitabit, si contulerit Euripidis hoc Hec. 296. Οὐκ ἔστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις, Ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων Κλύουσα θρήνους οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ. *Plutarch.* Solon. p. 81. F. ἴδοις ἂν ἀνθρώπους στεῤῥοτέρᾳ τῇ φύσει περὶ γάμου καὶ γενέσεως παίδων διαλεγομένους. *Luciani* Nigrinus tom. I. p. 67. Ἡγεῖτο χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στεῤῥὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι. Nec dissimili ratione τοῖς ἀληθῶς φιλοσοφοῦσι στεῤῥότητα tribuit *Plutarch.* de Virt. Mor. p. 446. E. Ut satis appareat, sophistam, ut passim in his
Epistolis, dum στεῤῥότητα τῆς b
φύσεως tribuat Phalaridi, non tam tyrannum eum, quam philosophum voluisse videri.

88. Ὅτι ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζόμενος ἐ. π. σὺν ἀριστείᾳ τέθνηκεν, κ. τ. λ.] In hanc sententiam, Τί γὰρ, inquit noster ep. LXXXV. ἀνδρὶ γενναίῳ μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ νίκης ἀγωνιζομένῳ ἀπερείσασθαι τὸν βίον; Nota sunt, quae de Epaminonda tradidit antiquitas, qui, ut *Cicero* Fin. II. c. XXX. ait, *in laetitia et victoria est mortuus.* *Diodori Sic.* e l. XIII. p. 557. verba huc pertinentia opportune *Euripidi* admovit *Valckenarius* not. ad Phoen. 1020. Similia fere sunt, quae, audita filii morte, dixisse *Xenophontem* refert *Plutarchus* Cons. ad Apoll. p. 119. Eodem teste in Apophth. p. 192. C. Epaminondas Ἔλεγε τὸν ἐν πολέμῳ θάνατον

firmiore licet animo adversus talia usus, quod ne immoderatam quidem tristitiam aliquid commodi videam adferre. Consolationi vero magnae tibi esto eius calamitatis, primum quod pro patria fortiter in bello pugnando periit, dein quod in victoria pulcherrimus exitus vitae ei fato fuit concessus, ac tandem quod, nullo errore lapsus in vita, virtutem suam firmavit morte. Qui enim in vita bonus est, incertum, an convertet in peius: fortuna enim homi-

εἶναι κάλλιστον. Mitto plura, quae cum ex *Plutarcho*, tum aliis adscribi possunt. Praestat monuisse ea, quae subiiciuntur, *Xenophonti* deberi Inst. Cyr. p. 109. l. 41. *Ἀλλ' οὗτος, ὦ γύναι, ἔχει τὸ κάλλιστον τέλος· νικῶν γὰρ τετελεύτηκε.*

182 91. *Ἐπεσφράγισται τὴν ι.*
a *ἀρετὴν θανάτῳ*] Pro *ὑπεσφράγισται*, ut vulgo ad exemplum editionis Aldinae editum fuit, ex edit. Ven. revocavi *ἐπεσφράγισται*, consentientibus MSS. Lugd. B. C. Med. A. B. C. et Burm. Ad eandem rationem ad marg. sui exemplaris correxerat *Hemsterhusius*, et in epistola aliquando ad me data *Ruhnkenius*. Elegans verbi usus est in eum translati, qui ipso mortis genere, tanquam signo, unde totius vitae laudabiliter actae probitas cognoscatur, imposito, virtutem suam finit, eiusque confirmat opinionem. Similiter de Rhodo *Aristides* tom. I. p. 555. *Αὕτη δὲ βεβαίως ἀήττητος οἴχεται, ὥσπερ ἀνὴρ ἀθλητὴς ——, καὶ τὴν ἔμπροσθεν ἀκμὴν καὶ δύναμιν καὶ λαμπρότητα ἐπεσφραγίσατο τῇ τελευτῇ.* Mutato loquendi genere, *Ioseph.* de Maccab. VII. p. 507. *ὦ μακαρίου γήρως, καὶ σεμνῆς πολιᾶς, καὶ βίου νομίμου, ὃν πιστὴ θανάτου σφραγὶς ἐτελείωσεν.* Nostrum verbum iam alio translatum vid. in *Platonis* Phaed. p. 57. B. Phileb. p. 380. B. Adde *Heracl.* Alleg. Hom. p. 462. *Max. Tyr.* Diss. XXXIII. p. 401. *Ulpian.* in *Demosth.* Olynth. I. p. 15. D. et quae aliunde plura citat *Wetstenius* ad Euang. *Ioann.* III. 33.

92. *Ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ ζῆν ἀγαθὸς ἄδηλον εἰ μεταβαλεῖ πρὸς τὸ χεῖρον*] Hanc ob cau- b
sam apud *Herod.* l. I. p. 14. C. sapienter Solon ad Croesum, *Ἐκεῖνο δὲ, τὸ εἴρεο με, οὔκω σε ἐγὼ λέγω, πρὶν ἂν τελευτήσαντα καλῶς τὸν αἰῶνα πύθωμαι.* Cui similia haec Deianirae in *Sophoclis* Trachin. 1. *Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώποις φανεὶς, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι, τὶς, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός.* ubi quae *Triclinius* habet, cum *Herodoteis* sunt conferenda. In *Sophoclis* verbis, interpunctionis nota ante *τὶς* posita, hoc ad *ἐκμάθοι* refero, cum in *τῳ*, quod subiicitur, lateat nomen, quod pertinet ad *θάνοι*: quando aut *τὶς* intelligi, aut *ἐκμάθοις* scribi cum quibusdam opus non est. Nostris addo ex *Plutarch.* de Cons. ad Apoll. p. 119. A. ubi, *Θεοῖς ηὐξάμην*, inquit *Xenophon*, *οὐκ ἀθάνατον οὐδὲ πολυχρόνιον γενέσθαι μοι τὸν υἱὸν, (τὸ γὰρ τοιοῦτον ἄδηλον ὅτι συμφέρει,) ἀγαθὸν δὲ καὶ φιλόπατριν.*

95. *Αἱ τύχαι γὰρ ἀνθρώπων*

γὰρ ἀνθρώπων τὸ πλεῖστον, οὐχ αἱ γνῶμαι κρατοῦσιν· ὁ δὲ τελευτήσας ἀκατηγόρητος ἐν τῷ καλλίστῳ σχήματι τῆς δόξης καθίδρυται. νομίσας οὖν ἀξίας παρ' αὐτοῦ χάριτας ἀπειληφέναι γενέσεως καὶ ἀνατροφῆς τὸ καλὸν κἀγαθὸν μέχρι τέλους αὐτὸν γεγονέναι, ταύτην αὐτῷ τὴν ἀμοιβὴν ἀντίδος, τὸ πρᾴως καὶ μετρίως τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν.

184 νς'. ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΟΡΙ.

Πολλά σοι καὶ μεγάλα πρὸς ἡμᾶς ἐμαρτύρει Λάκριτος, καὶ περὶ τἄλλα μὲν ἅπαντα, μάλιστα δὲ περὶ τῆς συμμαχίας

κ. τ. λ.] Multa in hanc sententiam a veteribus dicta praetereo sciens. Prae ceteris placuisse videtur hoc, Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία. quod a *Plutarcho* de Fort. p. 97. C. et *Stobaeo* Ecl. Phys. p. 14. l. 54. ubi *Chaeremoni* tribuitur, prolatum recte cum *Cicer.* Tusc. Q. l. V. c. IX. *Vitam regit fortuna, non sapientia*, composuit *Davisius*, nostri loci non immemor. Idem, parumper mutatum, apud *Athenaeum* l. XV.
183 p. 693. A. habet *Nicostratus*: a Τύχη τὰ θνητῶν πράγματα, πρόνοια δὲ Τυφλόν τι κἀσύντακτόν ἐστιν, ὦ πάτερ. Atque eo respexisse *Platonem* l. IV. Legg. p. 827. B. locum inspicienti apparebit. Huc porro pertinet *Demosthen.* Olynth. II. p. 24. C. Μεγάλη γὰρ ῥοπή, μᾶλλον δὲ ὅλον ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. quae in eiusdem Or. ad Phil. Epist. p. 119. D. repetita sua fecit *Plutarchus* de Fort. Rom. p. 323. Partem horum legas in *Alciphron.* l. III. Ep. XLIV. p. 372. Τύχη γὰρ παρὰ πάντα ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. quibus quae subiiciuntur, οὐδὲν γὰρ ἐν ἀνθρώποις γνώμη, πάντα δὲ τύχη, cum antecedentibus iuncta, ταυτολογίαν efficiant vix ferendam, alterutrum aliunde in contextum illatum potest videri. Haec autem cum verbis *Xenophontis* Memor. I. p. 423. l. 14. Ἔξεστί σοι λέγειν, ὅτι οὐδὲ γνώμη, ἀλλὰ τύχη πάντα πράττεις, comparata *Gesnerum* docent in Chrest. Graec. p. 103. non iniuria ibi pro οὐδὲ suspicatum fuisse οὐδὲν legendum. E Latinis quaedam huc pertinentia collegit ad *Sallust.* Cat. c. VIII. *Cortius*, vir doctissimus.

94. Ἐν τῷ καλλίστῳ σχήματι τῆς δόξης καθίδρυται] Fuit, quum scribendum putarem ἐν τῷ καλλίστῳ ὀχήματι τῆς δόξης καθίδρυται. Nec valde dissimile *Philostrati* hoc V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo sophista: Ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς b φήμης πορευόμενος διῄει τὰ ἄστη. quae inter alia huc pertinentia citat summus *Hemsterhusius* ad *Luc.* tom. I. p. 20. Sunt autem alibi etiam a librariis inter se permutatae hae voces, ut apud *Iulian.* ad S. P. Q. Ath. p. 278. A. Τούτων δὲ ὃν ἔφην τρόπον γινομένων, περὶ τὰς τροπὰς τὰς χειμερινὰς (sic *Petavius* pro θερινὰς) ἐπιτρέπει μοι βαδίζειν εἰς τὰ στρατόπεδα, ὄχημα καὶ τὴν εἰκόνα περιοίσοντι τὴν ἑαυτοῦ. pro ὄχημα enim σχῆμα scribendum esse, discas

nes plerumque, non consilium regit. Qui autem inculpatus moritur, in pulcherrimo gloriae gradu insistit. Puta igitur, digna te praemia accepisse ab eo nativitatis et educationis, quod bonum et honestum ad mortem usque servavit; atque has ei vices redde, ut leniter et moderate casum feras.

LVI. POLYMNESTORI.

Multarum tibi magnarumque rerum apud nos testimonium praebuit Lacritus, cum de aliis omnibus, tum ma-

ex iis, quae eadem pagina ibidem D. leguntur, *Καὶ τοῦ λοιποῦ τὴν χλανίδα περιέφερον καὶ τὴν εἰκόνα*. vide, quae de voce *σχῆμα* ista virtute posita notavit in Lect. *Theocrit. Casaubonus* c. XI. Nihil tamen temere nunc sollicitaverim in nostro, cum praesertim apud citerioris Graeciae scriptores *σχῆμα*, casui iunctum secundo, latissime pateat, et modo *formam*, modo *speciem*, modo *rationem*, aut simile sonet. Exempla ubique obvia. Inprimis conferri velim, quod est ep. VII. *Τί—καθίστας* *) *σεαυτὸν εἰς ἐναντίον σχῆμα καὶ προαίρεσιν βίου τοῖς ἐπιτηδεύμασιν*; et ep. VIII. Adde *Liban.* op. t. I. p. 171. A. *Τὸ δὲ ἐν καλῷ τῷ σχήματι δέξασθαι τὴν τελευτὴν τῶν εὐφρονούντων ἴδιον*.

98. *Τὸ πρᾴως καὶ μετρίως τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν*] Constans in libris editis scriptura est, *τὸ πρᾴως καὶ εὐπαρηγορήτως τὴν ἐπ' αὐτῷ λύπην ἐνεγ-*
184 a *κεῖν*; nec abit MS. Burm. In reliquis varie haec leguntur. Lugd. enim A. B. Angl. et Pal. habent *πρᾴως καὶ μετρίως ἐνεγκεῖν*, addito in marg. Lugd. A. et Angl. *τὴν συμφορὰν* ante *ἐνεγκεῖν*; quod in ipso contextu Lugd. C. et Med. B. est. Med. autem A. et C. cum editis conveniunt, praeterquam quod in illo pro *εὐπαρηγορήτως* invenitur *μετρίως*, ut etiam marg. Ald. habet, in hoc autem *τὸ πρᾴως καὶ μετρίως καὶ εὐπαρηγορήτως τ. ἐ. α. λ. ἐ.* ut manifestum esse videatur, *εὐπαρηγορήτως* interpretis esse, qui sic reddiderit antecedentia. Iunguntur autem, ut hic *πρᾴως καὶ μετρίως*, a *Demosth.* adv. Timocr. p. 802. D. *τοὺς νόμους ὡς πρᾳοτάτους καὶ μετριωτάτους εἶναι*. *Iulian.* ad S. P. Q. Ath. p. 278. C. *πρᾷον ἐμαυτὸν παρασχὼν καὶ μέτριον*. adde *Synes.* ep. CXXXV. Alterum, *τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν*, codicum MSS. fide comprobatum, quin iure receperim, nemo dubitabit, qui contulerit similia apud alios, ut in simili negotio hoc *Plutarchi* de Aud. P. p. 23. B. ubi Archilochus *τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς ἠφανισμένον ἐν θαλάτ-* b
τῃ καὶ μὴ τυχόντα νομίμου ταφῆς λέγει Θρηνῶν, μετριώτερον ἂν τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν, εἰ κ. τ. λ. *Liban.* Ep. CCCXXI. *Συνηχθέσθην μέν σοι τὴν γυναῖκα ἀποβαλόντι, συνήσθην δὲ*

[*) Pudet taedetque hoc supra non correxisse. Scrib. *καθιστᾷς*. v. Ind. Graec. ad Aesopum Furiae s. *Ἱστάω*. *G. H. S.*]

τῶν πελτοφόρων. τῇ γὰρ σῇ σπουδῇ καὶ τῇ τῶν ἀγωνισαμένων ἀνδρῶν τὸ χωρίον ἁλῶναι ἀποφαίνει, καὶ τοὺς ἰδίους ἵππους, ὡς ἔοικε, σοὶ παραχωρῶν ἀνακεῖσθαι. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν ἐλάμβανες τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς πάσας, ἐδεδοίκειν ἂν καὶ οὕτω μὰ τοὺς θεοὺς, μὴ ἡττῶμαι τῆς φιλοφροσύνης τῆς παρὰ σοῦ· νῦν δέ σου καὶ τὰς χάριτας οὐ καθ' ὃ πέμπονται ἀποδεχομένου, νικᾶσθαι ὁ τύραννος ὁμολογῶ ἰδιώτου ἑνός. εἰ μέντοι τὸ παρὸν μὴ δέξῃ τὰ τρίτα τῆς λείας
186 διανεῖμαι τοῖς στρατιώταις, ἃ καὶ Λακρίτου διδόντος παραυτίκα οὐχ οἷός τε ἐγένου λαβεῖν, εὖ ἴσθι, ὀκνηροτέρους ἡμᾶς γενέσθαι, οὐκ εὖ ποιεῖν, (τοῦτο μὲν γὰρ οὐκ ἦν ἡμῖν ἐπὶ σοῦ,) ἀλλ' εὖ πάσχειν ὑπὸ σοῦ πρὸς τὸ ἐπιὸν ἀναγκάσεις.

τὴν συμφορὰν γενναίως ἐνεγκόντι. *Menandri* est ex Inc. Com. Fragm. cxciii. Ἀνθρωπίνως χρὴ τὰς τύχας φέρειν —. Similiter in Aur. *Pythag.* Carm. Ὡς ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε. de quo vid. *Hierocl.* p. 106. et 122. cet. Similia leg. supra ad ep. xx. p. 101.

3. Τῶν πελτοφόρων] Miror, hos πελτοφόρους silentio praetermissos a *Bentleio*. Constat enim, tempore Iphicratis demum πελταστὰς fuisse nominatos; qui, ut auctor est *Diodorus Sic.* l. XV. p. 56. Τῶν Ἑλλήνων μεγάλαις ἀσπίσι χρωμένων, καὶ διὰ τοῦτο δυσκινήτων ὄντων, συνεῖλε τὰς ἀσπίδας, καὶ κατεσκεύασε πέλτας συμμέτρους. et paucis interiectis, οἱ μὲν πρότερον ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ὁπλῖται καλούμενοι, τότε δὲ ἀπὸ τῆς πέλτης πελτασταὶ μετωνομάσθησαν. Convenit *C. Nepotis* testimonium in V. Iphicr. c. 1.
185 Utriusque loci meminere plu-
a res; quos inter legi praecipue velim *Brisson.* de R. Pers. l. III. p. 581. Accedit veterum usus scriptorum; inter quos, si bene memini, ante Iphicratis tempora nemo, qui nominavit πέλτας aut πελταστὰς seu πελτοφόρους, cum e contrario in scriptis eorum, qui ab inventis ab Iphicrate peltis et nominatis *peltastis* floruerunt, non rara fiat horum mentio, ut loca *Platonis*, *Xenophontis*, aliorum docent. Potuit igitur πελτοφόρους nominare cum suis sophista, non potuit verus Phalaris, qui ducentis circiter ante peltas ab Iphicrate inventas annis iam poenas dederat suae crudelitatis.

4. Καὶ τοὺς ἰδίους ἐπαίνους, ὡς ἔοικε, σοὶ παραχωρῶν ἀνακεῖσθαι] Editum vulgo Κ. τ. ἰδίους ἵππους, ὡς ἔ. σ. π. ἀ. atque ita etiam Burm. deficientibus reliquis libris MSS. Interpretes, qui de *equis* aut *equitatu* cogitarunt, in his reddendis diversa admodum instituerunt via, sed a mente auctoris, ut opinor, aliena omnes. Sane, in quamcunque partem haec convertas, haud locus esse equis videtur posse. Si vero pro ἵπ- b
πους reposueris ἐπαίνους, nihil ad sententiam desiderabis amplius. Hanc igitur planam fa-

xime de auxilio peltastarum. Tua enim ac militum alacritate locum esse captum, declarat, ac laudes, dum, ut videtur, proprias concedit, tibi deberi. Ego vero, etiamsi acciperes dona mea omnia, vel sic tamen vereor, ita me dii, ne vincar benevolentia tua. Nunc vero, cum munera non, quo mittuntur animo, accipis, vinci me tyrannum fateor a privato uno. Quod si igitur cum maxime non accipias tertiam praedae, distribuendam militibus, quam etiam, Lacrito dante, statim noluisti accipere: probe scias, te tardiores esse nos, non ad benefaciendum, hoc enim non licet nobis, te vivo, sed beneficia a te accipienda in posterum coacturum.

cere contextum mutando, quam veteris vestigiis scripturae inhaerendo impeditam lectori relinquere, malui. Nimirum Lacritus, cum Polymnestoris diligentia diceret captum esse locum, quae sua, tanquam ducis, esset, eam huic concessit laudem. Genus loquendi non valde dissimile est ep. LXXV. *Ἀνακείσθω δὲ ἡ περὶ ἑκατέρων αὐτῶν χάρις τοῖς πρώτοις τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἔργον ἀποτελέσασιν.* et ep. LXIII. *ὥσθ' ἡμᾶς εἰς μὲν τὴν μάχην — μηδ' ὁτιοῦν ὀνηθῆναι, εἰς δὲ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους πλεῖστον. εἰς ὀλίγους γὰρ ἡμῶν τοὺς ἀγωνισαμένους, οὐκ εἰς ἅπαντας, ἡ νίκη ἀνάκειται.* De sententia conferri *Thucydidem* velim l. II. p. 137. l. 33. *εἰ μὴ καὶ ὅταν παρὰ λόγον τὶ εὖ πράξητε, ἐμοὶ ἀναθήσετε.* *Liban.* Ep. DCXLVII. *Ἐννοῶν δὲ, ὅτι τῶν Φωκεῦσι πεπονημένων Φίλιππος ἂν εἶχε τὴν δόξαν, οὐ διῆγον ἡδέως.* Sicut hic loci *ἰδίους ἐπαίνους*, ita *ἴδιον ἔπαινον* dixit noster ep. XCIV. [Restitui *ἵππους*. Lacritus fuit *ἵππαρχος*, certe equitatum curavit, sed adeo favit laudi Polymnestoris, ut etiam equitatus in illo facinore fortiter gesta cum eo communicaret: *ἀνακεῖσθαι* autem sic usurpatum in nostro Sophista, qui Graece magis balbutit quam loquitur, facile fero. *G. H. S.*]

11. *Εὖ ἴσθι, ὅτι ὀκν. ἡ. ψ. — ἀναγκάσεις*] Particulam *ὅτι*, a praetermissam in libris editis et MS. Burm. orationi interposui. Sic enim passim noster, ut ep. VI. *εὖ μέντοι ἴσθι, ὅτι — ἀμύνεσθαι δυνησόμεθα.* ep. IX. *εὖ ἴσθι, ὅτι μένουσί σε.* ep. XCIV. *Εὖ μέντοι καὶ τοῦτο ἴσθι, ὅτι — ἐκολασάμην αὐτόν.* et alibi. add. not. ad ep. XLVIII. p. 163. Sententiam loci, a plerisque interpretibus male acceptam, Latine reddendo planam feci. [Delevi *ὅτι* plane defectum librorum auctoritate. Neque hac particula opus est. V. Melet. Crit. p. 4. *G. H. S.*] 186

12. *Οὐκ εὐποιεῖν — ἀλλ' εὖ πάσχειν —*] Editi et Burm. *εὐπορεῖν*, ubi contrariorum ratio manifesto docet, legendum *εὐποιεῖν*; quod propterea substitui. Recte *Naogeorgus* in nota ad marg. adscripta, *Puto*, inquit, *legendum εὐποιεῖν, non εὐπορεῖν, ut respondeat τῷ εὖ πάσχειν.* Ab eo igitur me-

νζ'. ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΟΡΙ.

Ἔδεισας ἡμῶν τὰς ἀπειλὰς τοῦ μηδὲ αὖθις δεήσεσθαι, παρότι καὶ τὴν λείαν διένειμας, ὡς ἠξιοῦμεν, ἀποδοὺς τοῖς πονήσασι τῶν κινδύνων τὰ ἔπαθλα· καὶ καλῶς. ηὔφρανάς τε γάρ καὶ ἐπέῤῥωσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖσθαι παρὰ σοῦ, καὶ τοὺς ἄνδρας, ὁπότε δέοι ἀγωνίζεσθαι, προθυμοτέρους ἐποίησας. τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς; οὐδείς, ὅστις ἂν ὑποσταίη τοὺς καμάτους. ἄλλοις μὲν οὖν ᵇ
188 ταῦτα ἐκομίσω. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λαμβάνων, εἰς τὸ ἐπιτηδείους ἡμῖν κατασκευάσαι τοὺς στρατιώτας, ἐὰν εἰς τὰ μέλλοντα δεηθῶμεν, καὶ ταῦτα λαμβάνειν ἔοικας.

νή. ΛΑΜΑΧΩι.

Τοὺς ἑπτὰ καὶ τριάκοντα τούςδε, ὅταν τοῦ πλήθους λάβῃ τῶν Καμαριναίων, χαλκευθῆναι κατὰ φύσεως ἀπανθρω-

liora discere potuisset *Boyleus*, qui, servata vitiosa scriptura, hanc adscripsit notam: „Minatur se a Polymnestore beneficia non ultra accepturum: ignobilem animum non tangunt huiusmodi minae; generosum, qualique erat ipse Phalaris, multum commovent".
b Reddidit autem, ut *Naogeorgus*, *ad benefaciendum*, quasi legeretur εὐποιεῖν. E multis *Libanii* adscribam verba Ep. cccxxx. p. 160. Ἐκείνους τε γὰρ ὁ Θουκυδίδης φησὶν εὖ ποιοῦντας, οὐ πάσχοντας, κτᾶσθαι τοὺς φίλους. Quae, frustra in *Thucydide* quaesita a *Wolfio*, leguntur l. II. p. 122. l. 1. Οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες κτώμεθα τοὺς φίλους. [Dedi, diremtis vocibus, εὖ ποιεῖν, quomodo certe in talibus oppositionibus scribendum est. *G. H. S.*]

15. Τὰς ἀπειλὰς τοῦ μηδὲ αὖθις δεήσεσθαι] Respicit auctor postremam partem antecedentis epistolae, ubi minatur, nisi tertiam praedae militibus distribuendam accipiat Polymnestor, tardiorem se fore ad beneficia in posterum ab eo accipienda, adeoque εἰς τὸ αὖθις δεήσεσθαι sive *opem implorandam* Polymnestoris. Interpretes, non perspecta vera verborum constructione, a mente auctoris aliena dederunt. [Malim μηδέν. *G. H. S.*]

19. Τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς] Verbum σηκοῦν, frustra quaesitum ab eruditis, reperitur in *Plutarchi* libro de Fac. in Orb. L. p. 928. D. Οὕτως οὐ ταῖς ῥοπαῖς σεσήκωται κατὰ βάρος καὶ κουφότητα τῶν σωμάτων ἕκαστον, ἀλλ' ἑτέρῳ λόγῳ κεκόσμηται. Longe frequentius ἀντισηκοῦν iam *Aeschylo* placuit, in 187 fortunae vices translatum, in Pers. 437. Τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους, Ὡς τοῖςδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ. Cui simile *Euripidis* in Hecub. 57. — ἀντισηκώσας δέ σε Φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας. *Herodotus* l. IV. p. 304.

LVII. POLYMNESTORI.

Veritus es, quod minati sumus, non iterum nos opem imploraturos, cum praedam distribuisti, ut volebamus, iis, qui pericula adierunt, ut praemia acciperent laborum: et pulchre. nam et exhilaristi, et impulisti me ad quodvis promte a te petendum, ac milites, ubi pugnandum erit, alacriores reddidisti. Quis enim accipere volet praemium sine laboribus? Nemo, qui tolerare labores poterit. Atque aliis quidem haec etiam consecutus es, imo vero, cum accipis, ut milites nobis devincias, si in posterum opus fuerit nobis, etiam haec accipere videris.

LVIII. LAMACHO.

Septem et triginta hosce, cum de Camarinensium multitudine caperentur, aere inclusos esse naturae immanitate

l. 50. de aquis Istri aestate et hieme semper aequalibus: *Ἀντιτιθέμενα δὲ ταῦτα, ἀντισήκωσις γίνεται, ὥστε ἴσον μιν αἰεὶ φαίνεσθαι ἐόντα.* In quibus locis idem est, quod *τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι*, ut in similibus interpretatur *Budaeus* C. L. Gr. p. 359. Idem quarto casui iunctum praesertim citerioris Graeciae scriptoribus placuisse videtur, ut inter alios *Luciano*, sive quisquis eius libelli auctor est, in Tragop. tom. III. p. 658. v. 226. — *τῇ δὲ σῇ προθυμίᾳ Ἴσαισι τιμαῖς ἀντισηκώσω χάριν.* quae nostro *σήκωμα* interpretando commode inservire possunt. Qui tamen hoc per se posito ista virtute usus est, praeter nostrum adhuc inveni neminem. *Vitruvio* quid sit *aurum ad sacoma adpendere*, do-
b cent interpretes ad eius l. IX. c. III. Convenit *Aristoteles* Quaest. Mech. c. XXI. extr. *ὅσῳ δ' ἂν μακρότερον ᾖ τὸ μῆκος τοῦ μοχλοῦ τοῦ ἀπὸ τοῦ ὑπομοχλίου, τοσούτῳ ἐκεῖ μὲν ῥᾷον κινεῖ, ἐνταῦθα δὲ σήκωμα ποιεῖ καὶ ἵστησι τὸ πρὸς τὸ σφαίρωμα βάρος τῆς φάλαγγος.* *Hesychius*, dum v. *Οἰλάωμα* interpretatur *τὸ προστιθέμενον τῇ πλάστιγγι τοῦ ζυγοῦ, ἐὰν μὴ ἰσοῤῥοπῇ* (l. *ἰσοῤῥοπῇ*), vitiosum exemplum sequutus est, ubi hoc scriptum pro *σήκωμα*.

20. *Οὐδεὶς, ὅστις ἂν ὑποσταίη τοὺς καμάτους*] Doctissimus *Eldick* in epistola ad me data, litera revocata, corrigit: *Τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς; οὐδείς· ὅστις δ' ἂν ὑποσταίη τοὺς καμάτους·* sententia bona, si postrema ad solum *ἕλοιτο σήκωμα* referantur. Nihil tamen in vulgato esse videtur temere sollicitandum. Respondet ad integram quaestionem, *Τίς ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς;* negatque, quemquam, qui quidem tolerare labores possit, futurum esse, qui praemium velit sine labore accipere.

26. *Ὅταν τοῦ πλήθους λα-* 183
βῇ τῶν Καμαριναίων] Pro *λαβῇ* a

πίαν ἀποφαίνεις. βούλομαι μὲν ἐν τούτῳ μεῖναι τῷ ἀριθμῷ, καὶ νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον εὔχομαι· οὐχ ὁρῶ δὲ ἐώμενον τοῦτο ὑπό τινων μέχρι τούτων ὡρίσθαι. σύ γ' οὖν αὐτὸς

parvo vitio scriptum λάβῃ tenebras satis magnas attulisse huic loco videtur, cum interpretum plerique reddant, *cum Cam. multitudinem nancisceris; Boyleus* autem, *Quoties plebem Cam.* sermone *captas; Aretinus* denique plane praetermittat silentio τὸ λάβῃ. Quin verum sit λαβῇ, nemo dubitabit, ubi contextum inspexerit orationis. Deficientibus itaque praeter Burm. qui, ut passim, cum editis convenit, libris MSS. hoc reposui. Sententia perspicua dictum ὅταν τοῦ πλήθους λαβῇ τῶν K. ut hoc *Thucydid.* l. IV. p. 297. l. 24. Καὶ ἐσεσιδήρωτο ἐπὶ μέγα καὶ τοῦ ἄλλου ξύλου. et *Arrian.* Exp. Al. l. II. c. XXII. ᾗ ἐρήρειπτο τοῦ τείχους, quod ita a me correctum vid. supra ad ep. IV. p. 19. In his et similibus quae sit casus secundi ratio, sciunt Graece docti. [Valckenario h. l. adeo corruptus videtur, ut de medicina desperet. Et profecto Lennepiana scriptura sensu plane caret. Nam ut nihil dicam de particula ὅταν, pro qua Sophista ponere debebat ὅτε, si quod in versione Latina legitur dicere vellet, quid aliud est λαβῇ quam dativus substantivi λαβη? Igitur restitui λάβῃ. Sensus: quoties vulgus Camarinaeorum prehendis ut δημοκόπος. qua fere ratione Anglus intellexit. *G. H. S.*]

27. Χαλκευθῆναι] De sententia, planum est, ut opinor, cogitasse nostrum concrematos in tauro Phalaridis, ut vulgo reddiderunt interpretes: de verbo, haud scio, an omnes idem sint existimaturi. Ac fuit quidem, quum in loco χαλκευθῆναι scribendum esse opinarer ego χαλκῷ καυθῆναι, vel ἐν τῷ χαλκῷ καυθῆναι. Huic acces- b
sit *Ruhnkenii* mei, viri clarissimi, iudicium, quod equidem in his semper facio permagni, suo suffragio correctionem comprobantis. Suadet praeterea hoc, qui nostras Epistolas saepe respexit, interdum etiam descripsit fere ad verbum, *Tzetzes*, dum Chil. V. 920. Τίνας κακούργους, inquit, ἔκαυσεν (ὁ Φάλαρις) ἐν ταύρῳ τῷ χαλκείῳ; quod ex hac ipsa epistola sumtum videtur, ut simile de Perillo Chil. I. 646. Ὃς Φάλαρις Περίλαον τὸν χαλκουργὸν ἐκεῖνον Τὸν Ἀττικὸν κατέκαυσεν ἐν ταύρῳ τῷ χαλκείῳ, ex epistola V. quod manifesto declarat additum ἐκεῖνον τὸν Ἀττικόν. Ibi autem l. 32. de tauro aeneo Phalaridis etiam τὸν χαλκὸν habes: Τὰς γὰρ ἔνδοθεν ἐμβοωμένας ὀλοφύρσεις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουσομένους κολαστὰς ἐξεμυκᾶτο. Nostrum inprimis conferri velim cum *Pindar.* Pyth. od. I. extr. Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυ-Τῆρα νηλέα νόον Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις· et, quod ep. V. quoque respexisse sophistam monuit *Bentleius*, *Callimachi*, a schol. *Pind.* citati, Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον. Atque ita generatim de vase quovis aereo χαλκὸν usurpatum a vete- 189
ribus constat, ut inter alia in a
Sophocl. Electr. 760. — ἐν βραχεῖ Χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ Φέρουσιν ἄνδρες

dicis. Volo quidem in hoc subsistere numero, et, ita me Iupiter Maximus, opto; sed video, esse, qui non permittant hoc iis terminari. Tu enim ipse novem et triginta hos

Φωκέων τεταγμένοι. De statua Iocastae *Plutarch.* Sympos. V. p. 674. A. *ἧς φασιν εἰς τὸ πρόσωπον ἀργύρου τι συμμῖξαι τὸν τεχνίτην, ὅπως ἐκλιπόντος ἀργυρίου καὶ μαραινομένου λάβῃ περιφάνειαν ὁ χαλκός.* ubi pro *ἐκλιπόντος ἀργυρίου καὶ μ.* mihi quidem legendum videtur *ἐκλιπόντος σαρκιδίου καὶ μ.*, quod respondet huic *Plutarchi* libr. de Aud. Poet. p. 18. C. *Τὸν δὲ Ἀριστοφῶντος Φιλοκτήτην καὶ τὴν Σιλανίωνος Ἰοκάστην ὁμοίως φθίνουσι καὶ ἀποθνήσκουσι πεποιημένους ὁρῶντες, χαίρομεν.* De nostro autem, quamquam poetico fere loquendi genere scriptum fuisse videri potest *χαλκῷ καυθῆναι*, est tamen etiamnum, quod aliquam mihi dubitationem iniiciat, studium singulare sophistae rariora sectandi: qui fortasse *χαλκευθῆναι* accipi voluit de aere seu tauro aereo inclusis. Nec omnino dissimilis verbi *καταχαλκεύειν* usus apud *Athen.* l. XII. p. 521. F. *τὸν σύνεγγυς ἅπαντα τόπον κατεχάλκευσαν θυρίσι, βουλόμενοι στῆσαι τὴν τοῦ αἵματος ἀναφοράν.* Posset etiam reddi *in aes seu taurum aereum damnatos*, si vera esset magni *Casauboni* opinio de his *Polyaeni*
b l. II. p. 135. *ἀγγέλλοντες, ὡς ἄρα Λαμψακηνοὶ πάντας μεταλλεύουσι, οὓς ἂν λάβωσι.* ubi *μεταλλεύειν*, eiusdem formae verbum, inter alia interpretatur *damnare in metallum.* Sed, nisi fallor, ibi aberrantis culpa librarii scriptum *μεταλλεύουσι* pro *μεταλλεύειν κελεύουσι;* ut loquitur idem l. VIII. c. XLII. p. 784. *Πύθης χρύσεια μέταλλα εὑρὼν πάντας τοὺς πολίτας ἐκέλευε μεταλλεύειν* —. Ut alteram interpretandi viam sequi malim; tametsi ista virtute non tam *χαλκευθῆναι* dici oportuit, quam *χαλκωθῆναι*, id est, *aere includi* vel *claudi. Ovid.* in Ibin 441. *Utque ferox Phalaris, lingua prius ense resecta, More bovis, Paphio clausus in aere, gemas.* In *Pindari* Olymp. od. XIII. epod. 4. — *ἀναβὰς Δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιξεν,* interpretante recte scholiasta, *χαλκωθεὶς* est *χαλκοῦν περιθέμενος θώρακα, ἢ ὅπλα ἐνδὺς χαλκᾶ.* Similis ratio est verbi *σιδηροῦν* in *Thucydidis* loco supra ad l. 2. citato. Mitto plura. Eliget lector, quod volet. [Mihi Sophista singularia captans videtur *χαλκεύειν* posuisse pro *ἐν τῷ χαλκῷ καίειν.* Compares *ἰπνεύειν*, quod est *ἐν τῷ ἰπνῷ φρύγειν.* v. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 816. p. 280. a. item *σκαφεύειν*, h. e. *ἐν τῇ σκάφῃ κτείνειν.* quibus omnibus non sola inclusio significatur, sed id quod inclusionem consequitur. *G. H. S.*]

[29. *τὸν μέγιστον.* Sic infra Epist. 68. p. 208, 55. *νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον.* Adverte articulum recte etiam ante *Δία* positum beneque additum a Lennepio in altero illo loco. *G. H. S.*]

29. *Οὐχ ὁρῶ δὲ ἑώμενόν τοῦτο ὑ. τ. μ. τ. ὠ.*] Sunt, qui reddant, quasi *τοῦτον* sit scriptum, dum ad *ἀριθμὸν* referunt. Sed voluit forte noster *τοῦτο*, respiciens integram sententiam antecedentem.

190 ἐννέα καὶ τριάκοντα βιάξῃ τούτους γενέσθαι, προσνέμων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀναίσθητον Ἐπιθέρσην· καὶ οὐχ ὅμοιόν ἐστιν, ἢ ἐμὲ διαβάλλεσθαι ὑφ' ὑμῶν ἀπολλυμένων, ἢ ὑμᾶς πονηροτάτους ὄντας ὑπ' ἐμοῦ ἀμυνομένου ἀπόλλυσθαι.

νθ'. ΚΛΕΟΜΕΔΟΝΤΙ.

Σὺ μὲν, ὡς πυνθάνομαι, κατηγορῶν ἐμοῦ τὰς περὶ τὸν Κλεόμβροτον τύχας οἰκτρὰς ὀδύρεσθαι ἐπιχειρεῖς· ἐγὼ δὲ σὲ, Κλεόμεδον, πολὺ μὲν ἐκείνου τολμῶντα ἀδικώτερα, τῷ παντὶ δὲ ὄντα ἀσθενέστερον, ἐμοὶ ὑποχείριον γενέσθαι.

ξ'. ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΟΙΣ.

Καὶ εἰς Γέλαν ἔπεμψα, καὶ εἰς Λεοντίνους, καὶ πρὸς ὑμᾶς πέμψαι δεῖν ᾠήθην, ὅπως μοι συλλάβησθε εἰς τὰ παρόντα, οὐχ ὅπλων οὐδὲ ἵππων δεομένῳ οὐδὲ ἀνδρῶν, ὧν κενὴν εἶναι λέγετε τὴν πόλιν, ἀλλ' ἀργυρίου. καὶ Λεοντῖνοι μὲν ἡμῖν ἔπεμψαν πέντε τάλαντα εὐθέως· Γελῷοι δὲ ὑπέσχηνται δέκα δώσειν. ὑμᾶς δὲ οὔτε βραδυτέρους Λεοντίνων οὔτε μικροπρεπεστέρους ἔσεσθαι Γελῴων ὑπολαμβάνω.

192

ξά. ΝΙΚΙΑ.

Ἐφ' οἷς μισεῖς σου τὸν υἱὸν, ὅτι τοὺς σοὺς οὐ μιμεῖται τρόπους, ὑπὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων φιλεῖται. σύνες οὖν, ὅτι πάντες οἱ τοῦτον φιλοῦντες σὲ μισοῦσι.

190 31. *Καὶ τὸν ἀναίσθητον Ἐπι-*
a *θέρσην*] Vox ἀναίσθητος, contemtu plena, saepe placuit *Demostheni*, ut de Cor. p. 493. Ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος, Αἰσχίνη, ὥστε οὐ δύνασθαι λογίσασθαι, κ. τ. λ. De Foed. Alex. p. 166. A. Πῶς δὲ οὐχ ἅμα παρηνόμουν ἐκεῖνοι καὶ ἀναίσθητοι ἦσαν, οἵ γε τηλικοῦτον παρέβησαν τῶν ὅρκων. vid. etiam de Pac. p. 61. E. de Cor. p. 479. E. 494. D.
b et alibi. E citerioris Graeciae scriptoribus adde *Liban.* Ep. MLVI. Οἶδα δὲ, ὅτι, εἴ σοι τὸ πρῶτον ἔδοξεν εὐθὺς ἐξολέσαι τὸν ἀναίσθητον Ὀλύμπιον, κ. τ. λ. Aptum itaque huic loco nomen ἀναίσθητος sollicitandum non est, ut viro cuidam docto fuit visum.

39. *Ὑποχείριον γενέσθαι*] Reddunt plerique omnes *in potestatem redigere;* quod est ὑποχείριον ποιεῖσθαι. Et hoc qui- 191
dem postulare antecedens ver- a
bum ἐπιχειρεῖς videtur. Sed

esse cogis, quum temet adiungis et stupidum Epithersen. Nec simile est, aut me conviciis proscindi a vobis, quum interficiamini, aut vos, pessimos homines, a me, quum ulciscar, interfici.

LIX. CLEOMEDONTI.

Tu, sicut audio, me accusans, Cleombroti casum miserabilem deplorare aggrederis: ego vero te, Cleomedon, illo longe iniquiora audentem, viribus vero omnino inferiorem, in mea potestate esse.

LX. CAMARINENSIBUS.

Et Gelam misi, et ad Leontinos, et ad vos mittendum esse putavi, ut mihi in praesentem rerum statum auxilio veniretis, non armis, nec equis indigo, nec viris, quorum vacuam esse dicitis urbem, sed pecunia. Ac Leontini nobis miserunt quinque talenta statim: Gelenses susceperunt se decem daturos: vos vero nec tardiores Leontinis, nec minus liberales fore Gelensibus opinor.

LXI. NICIAE.

Quod odisti filium tuum, quia tuos non imitatur mores, ab aliis omnibus amatur. Quare sic statuas, omnes, qui hunc ament, te odisse.

illud haud dubie scripsit sophista, uno verbo, quod antecedenti membro orationis responderet, contentus, dum aliud e sententia eruendum reliquit lectori. Genus orationis est graviter indignanti Phalaridi accommodatum. Conferri poterunt, quae de usu non valde dissimili verbi infiniti notarunt *Valckenarius* ad *Eurip.* Phoen. p. 572. et auctores ibi citati.

b 41. *Καὶ εἰς Γέλαν ἔ.*] Libri editi, nec non MSS. Lugd. B. et Burm. in quibus solis exstat haec epistola, *Γέλλαν*, et infra *Γελλῶοι*. Malui tamen *Γέλαν* et *Γελῶοι* ad exemplum ep. CXII. ubi recte *Γελῶοι*. Nam *Γέλα* et *Γελῶοι* vera nomina esse, cum numi apud *Goltzium* et *Fazellum* docent, tum alia, de quibus copiose *Cluverius* Sic. Ant. l. I. c. xv. alii.

50. *Ἁπάντων*] Sic scripsi 192 cum Burm. Lugd. C. et ed. Ven. a Reliqui libri *πάντων*. noster ep. xc. *Τοῖς ἄλλοις ἅπασι*, atque ita alibi.

ξβ'. ΜΕΝΕΚΛΕΙ.

Μὴ μεταμέλου χρηστὸς γενόμενος, εἰ βούλει τῆς τοῦ πατρὸς πονηρίας ἀπολιμπανόμενος νομισθῆναι· ἐπεὶ καὶ τοῦ πρώτου χρόνου τὴν πρὸς Καμαριναίους ὑπόληψιν προσαπολεῖς. δόξεις γὰρ ὑποκρίσει καιροῦ καὶ οὐκ ἀληθείᾳ χρηστὸς γεγονέναι.

ξγ'. ΛΥΣΑΝΔΡΩι.

Ἐφθάσαμεν τὴν παρὰ σοῦ πεμπομένην συμμαχίαν. πρὶν γὰρ ἐλθεῖν τοὺς παρὰ Εὐκλείδου στρατιώτας, εἴδομεν τοὺς πολεμίους. ὥσθ' ἡμᾶς εἰς μὲν τὴν μάχην ὑπὸ τῶν μισθοφόρων ὑστερησάντων μηδ' ὁτιοῦν ὀνηθῆναι, εἰς δὲ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους πλεῖστον. εἰς ὀλίγους γὰρ ἡμῶν τοὺς
194 ἀγωνισαμένους, οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται, κινδύνων δὲ μειζόνων μετασχόντες ἐπάθλων λαμπροτέρων ἐτύχομεν.

ξδ'. ΑΙΓΕΣΤΑΙΟΙΣ.

Παύσασθέ μου τοὺς φυγάδας ὑποδεχόμενοι. Φάλαριν γὰρ οὔτ' εὖ ποιῶν τις οὔτε κακῶς ἐνίκησε. μάθοιτε δ' ἂν

52. *ΜΕΝΕΚΛΕΙ*] Fortasse aliud nomen posuerat auctor. Sane Lugd. A. C. et Angl. *Μεναμάχῳ*; cuius loco *Μενενάχῳ* in Lugd. B. *Μενελάῳ* autem m. Ald. Sed in opere conficto, ut hoc, nominum propriorum incerta admodum ratio. quare vulgatum retineo.

55. *Δόξεις γὰρ ὑποκρίσει καιροῦ καὶ οὐκ ἀληθείᾳ χρηστὸς γεγονέναι*] Sic edidi cum MSS. Lugd. A. B. et Angl. qui in hanc scripturam conveniunt, si ab *ἀληθείᾳ* recesseris, cuius
b loco in Lugd. A. et B. *ἀληθεῖς*, supra scripto in A. *ἀληθείᾳ*; in Angl. vero *ἀληθής*, adscripto in marg. *ἀληθείᾳ*. Cum editis, ubi *ὑποκρίσεσι γὰρ καιροῦ δόξεις, οὐκ ἀληθείᾳ χρηστὸς γ.* convenit Burm. praeterquam quod ante *οὐκ* additur *καί*, ut est quoque in edit. Commel. Ipsa verba conferri velim cum his *Laertii* l. II. §. 66. de Aristippo: *Ἦν δὲ ἱκανὸς ἁρμόσασθαι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι.* Ex quo intelligi potest, quid in nostro sit *ὑπόκρισις καιροῦ*, quod genus loquendi, temporibus Phalaridis, si non in universa veteri Graecia, ignotum, in sophista Phalarin *ὑποκρινομένῳ* facile fero. De sententia, habuisse 193
a ante oculos noster videtur decantatum illud *Aeschyli* Sept. c. Th. 598. *Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει*, vel simile veteris alicuius scriptoris, qui hoc *Aeschyli* fuerit imitatus; ut sunt *Plato*, *Xenophon* et complures alii, qui sententiam, a *Platone* de Rep. II. p. 593. pri-

LXII. MENECLI.

Ne te poeniteat tuae benignitatis, si vis a patris malitia alienus existimari. Alioquin prioris temporis apud Camarinenses opinionem una perdes. Videberis enim simulatione pro tempore, non re vera, benignus esse.

LXIII. LYSANDRO.

Antevertimus auxiliaribus a te missis, nam ante, quam venerant Euclidae milites, vidimus hostes. Ut nos ad pugnam a mercenariis tardius venientibus nihil adiumenti accepērimus, ad gloriam et laudes plurimum. Ad paucos enim, qui de nobis pugnarunt, non ad universos, victoria pertinet. Periculorum autem maiorum participes praemia splendidiora nacti sumus.

LXIV. SEGESTANIS.

Desinite exules meos recipere. Phalarin enim neque bene faciendo neque male aliquis vicit. Didiceritis hoc,

nium nobilitatam, passim inculcarunt. E quamplurimis locis, quae fere ubique prostant, quaedam collegit *Thom. Gatakerus* ad *Anton.* l. VIII. p. 294.

59. *Εἴδομεν τοὺς πολεμίους*] Libri omnes *εἴδομεν*. De captis aut deviotis hostibus ante, quam advenissent Euclidae milites, cogitandum esse, docent ea, quae subiiciuntur. Aptum igitur verbum *εἵλομεν*, quod olim ad marginem sui exempl. adscripserat ὁ *πάνυ Hemsterhusius*. Erunt tamen, qui *ἰδεῖν*
b *τοὺς πολεμίους* accipi velint pro *ἐντυγχάνειν τοῖς πολεμίοις*, ac de Phalaride *cum hostibus congresso* interpretentur. Quam in rem legi poterunt praeter *H. Stephan.* de D. A. p. 198. *Dukerus* ad *Thucyd.* l. IV. p. 311. et ad *Lucian.* t. I. D. Dial. p. 227. *Hemsterhusius.* Quo etiam pertinet, quod infra est ep. CXXXVII. *Τὴν Φιλοδήμου γυναῖκα Κλεαινέτην — βουλόμενος ὑπὲρ θυγατρὸς γάμων ἰδεῖν, τοῖς ἐν ποσὶν ἐκωλύθην.* Adde not. ad ep. LXVIII. Non diffiteor tamen, aliam esse rationem nostri *εἴδομεν τοὺς πολεμίους*; quo non solum *congressus*, sed etiam *victoria* comprehenditur. [In vulgata scriptura nihil requiro. Sic Latine dicitur *videre hostes. G. H. S.*]

62. *Εἰς ὀλίγους γ. ἡ. τ. ἀ.*] Paucis, qui pugnavimus. i. e. non conductis militibus, qui serius venerunt. BOYL.

65. *ΑΙΓΕΣΤΑΙΟΙΣ*] Scripsi *Αἰγεσταίοις* cum Lugd. B. 194 a
Pal. Burm. et quibusdam edi-

τὸ τοιοῦτον, εἰ τὰ Μελιταίων καὶ Λεοντίνων ἴδοιτε. τοῖς μὲν γὰρ ἐλευθερίας, Λεοντίνοις δὲ δουλείας παραίτιος ἐγενόμην· τοῖς μὲν, ὅτι τριήρη μου κατέδυσαν, Μελιταίοις δὲ, ὅτι καταδυομένην ἐβούλοντο σῶσαι.

ξζ. ΜΕΛΙΤΑΙΟΙΣ.

Συμπέπεισμαι πρεσβευσαμένοις ὑμῖν δανεῖσαι χρήματα, καίπερ πρὸς τὸ παρὸν οὐκ εὐπόρως ἔχων διὰ τὸ συνεχῶς εἰς πολέμους ἀνηλωκέναι. ἀλλὰ προφάσεως οὐ φασὶ δεῖν
196 πρὸς φίλους. πάθοιτε δὲ μηδὲν ὅμοιον τοῖς πολλοῖς, οἳ δα-

tis; cuius loco Lugd. A. et Angl. Ἀγασταίοις. in Ald. Bas. aliisque Ἀβγεστέοις est. De diversa nominis scribendi ratione vid. *Cluver.* S. Ant. l. II. c. 11.

66. *Τοὺς φυγάδας*] In exilium pulsos, vel forte *desertores*. BOYL.

66. *Φάλαριν γὰρ οὔτ' εὖ ποιῶν τις οὔτε κακῶς ἐνίκησε*] Horum interpres optimus *Xenophon*, quem fortasse hic imitatur noster, Memor. l. II. p. 439. l. 7. *Ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιοῦντα, τοὺς δὲ ἐχθροὺς κακῶς.* *Herodoteum* est l. IX. p. 591. D. *Εὐεργεσίῃσι γὰρ οὐ νικήσετε οὔτε ἐμὲ οὔτε βασιλῆα.* Similia vid. apud *Demosthen.* adv. Lept. p. 562. B. alios.

68. *Οἷς μὲν γὰρ ἐλευθερίας, κ. τ. λ.*] Illius, quod modo dixe-
b rat, *Phalarin neque beneficiis neque iniuriis quisquam superat*, luculentum exemplum: levissima enim erat triremis vel a Leontinis mersae iniuria, vel a Melitensibus servatae gratia; illis vero gravissimum servitutis supplicium, his amplissimum libertatis praemium rependit. BOYL. Vulgo legitur *οἷς μὲν*, tum infra *οἱ μὲν, ὅτι τριήρη μ. κ. οἱ Μελιταῖοι δὲ, ὅτι κ.* quorum in locum *Boyleus* e MS. Cant. substituit *Οἷς μὲν, — Μελιταίοις δέ.* Si MSS. antiquioribus standum, utroque loco scribendum, *τοῖς μὲν — τοῖς μὲν* et *Μελιταίοις*, ut est in Lugd. A. et Angl. Cum plerisque editis tamen conveniunt Lugd. B. Pal. et Burm. a quo recedere nolo, cum alterum forte interpretis sit; tametsi utrumque in nostro ferri possit. Ita *τῷ μὲν, τὸν δὲ, ὁ μὲν, ὁ δὲ*, ep. LXXXIX. alterum vero, *ἃ μὲν, ἃ δὲ*, est ep. 11. Utriusque generis exempla quamplurima in medium 195
attulerunt ad *Thom. M.* v. *Ἃ* a
μὲν viri docti: ubi inprimis legi velim, quae tam enucleate quam docte disseruit ea de re magnus *Hemsterhusius*. [Lennepiana *οἷς μὲν γὰρ — ἐγενόμην. οἱ μὲν, ὅτι — κατέδυσαν. οἱ Μελιταῖοι δὲ, ὅτι — σῶσαι.* Illud *οἷς μὲν* non habet quo displiceat: sed quis ferat nominativos, qui deinceps sequuntur? Itaque dedi quod MSS. antiquiores habent: quorum auctoritate posthabita Lennepium tantam orationis scabiem amplecti potuisse vehementer miror. *G. H. S.*]

71. *ΜΕΛΙΤΑΙΟΙΣ*] In Lugd. A, B. C. et Angl. additur *χαί-*

si Melitensium et Leontinorum res spectaveritis. Illis enim libertatis, Leontinis servitutis auctor fui: et hi quidem quod triremem meam merserunt; Melitenses vero quod mersam voluerunt servare.

LXV. MELITENSIBUS.

Quas, missis legatis, petiistis, pecunias vobis mutuo dare animum induxi, quamvis in praesentia non magna mihi copia sit propter continuos in bella sumtus. Sed causis, ut aiunt, opus non est ad amicos. Ne vero simi-

ρειν. sed sine eo reliqui libri *Μελιταίοις*. idem alibi etiam in quibusdam libris additur. Quam in clausula ἔῤῥωσο, eandem in inscriptione singularum epistolarum rationem tenui. De ipsa salutandi formula in his epistolis alibi opportunior disserendi locus erit.

75. *Ἀνηλωκέναι*] Sic ep. XCVIII. *ἀνηλωμένων*. De his quid sit existimandum, docent *Valckenarius* et *Piersonus*, ille ad *Eurip.* Phoen. p. 222. hic ad *Moer.* Att. p. 122. [Meliora docent Elmsleius ad Sophocl. Aiac. v. 1049. et Bremius ad Demosth. p. 93, 1. *G. H. S.*]

75. *Ἀλλὰ προφάσεως οὔ, φασι, δεῖ πρὸς φίλους*] Lugd. A. Angl. et Pal. *οὔ φασι δεῖν*, quod interpretis esse videtur. [Imo Sophistae est, probavitque Valckenarius. Itaque sic dedi. *G. H. S.*] reliqui *οὔ*, *φασι*, *δεῖ*. [Debebat scribere *οὐ*, *φασὶ*, *δεῖ*. Inclinationis enim vim tollit interpunctio. Sed in his saepissime etiamnunc peccatur. *G. H. S.*] In utroque genere *φασὶ* proverbii vulgo triti conficit significationem; quam iam supra tetigi ad epist. XLVIII. p. 163. Cum nostro convenit *Aristid.* t. I. p. 86. — *ἅπασι τοῖς ἄνθεσιν, ὅσοις αἱ ὥραι φασι φύουσι*· ubi consueta construendi ratio postulat aut, *ὅσα αἱ ὧραι — φύουσι*, ut idem loquitur ib. p. 200. aut, quod malo, *ὅσοις αἱ ὧραι, φασι, βρύουσι*, ut fere locutus est *Aeschines Socr.* Dial. III. p. 164. *ἔνθα ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι*. Alterum est in *Apollon. Tyan.* Ep. VII. *Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἔμπορον κάλων σείειν*. ubi *Olearii* mirificum errorem iam indicavit *Hemsterhusius* ad *Lucian.* t. I. Tim. p. 173. Respicit noster dictum hoc: *Προφάσεως δέεται μόνον ἡ πονηρία*· quod tanquam notum vulgo proverbium reperitur in *Aristot.* Rhet. I. c. XII. p. 540. A. unde illud 196
inter Proverbia sua retulerunt a
Diogenianus, alii. Eodem respexit fortasse noster ep. LXX. *Οὔτε προφάσεως ἐνδεῖν μοι δοκῶ*. ubi tamen verbi *ἐνδεῖν* alia ratio est. *Libanius* in Argum. I. Olynth. *Demosthen.* *Ὁ δὲ Φίλιππος πάλαι μὲν προφάσεως ἐπ' αὐτοὺς δεόμενος* —. Nostro interpretando inprimis accommodatum *Terentianum* illud Eunuch. I. II. 58. — *fingit causas, ne det, sedulo.*

νειζόμενοι μὲν τοῖς εὐφημοτάτοις ὀνόμασιν ἀποχρῶνται, ἀπαιτούμενοι δὲ τοῖς χαλεπωτάτοις, ἔργον οὔτε δίκαιον οὔτε εὐχάριστον ποιοῦντες· δεῖ γὰρ λαβόντα μεμνῆσθαι τῶν δεδωκότων, καὶ μέχρι τῆς ἀποδόσεως ὁμοίους ἡγεῖσθαι τοὺς δεδανεικότας, καὶ, εἴτε χρηστὸς εἴη, ὡς χρηστῷ διαλύεσθαι, εἴτε καὶ φαῦλος, ὡς φαύλῳ. καὶ γὰρ ἐπιεικεῖ καὶ μὴ τοιούτῳ δίκαιον ἀποδοῦναι τὸ πεπιστευμένον. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Μελιταῖοι, καὶ ὅταν δανείζω, καὶ ὅταν ἀπαιτῶ, εἷς εἰμι καὶ ἐμαυτῷ παραπλήσιος· οἱ δανειζόμενοι δὲ πρὸς τοὺς καιροὺς καὶ τὸν τρόπον, ὥσπερ φασὶ τοὺς χαμαιλέοντας τὰ χρώματα πρὸς τοὺς τόπους, ἀλλάττουσι, καὶ λαμβάνοντες
198 μὲν ὡς εὐεργέτην καὶ θεὸν ἐπαινοῦσιν, ἀπαιτούμενοι δὲ ὡς

84. *Εἷς εἰμι καὶ ἐμαυτῷ παραπλήσιος*] Dictum in eam sententiam, qua *Seneca* ep. xx. *Maximum*, inquit, *hoc est et officium sapientiae, et indicium, ut ipse ubique par sibi idemque sit.* Eodem animo τὸ ἀεὶ ὅμοιον ab *Apollonio* se accepisse testatur *M. Anton.* de Seips. l. I. §. VIII. ubi similia plura in medium attulit *Gataker.* p. 13. et 52. Nec aliud spectavit sophista ep. XIII. πρὸς δὲ τοὺς χρηστοὺς ὅμοιοί γε ἐσμὲν ἄρχοντες, οἷοί περ ἐγενόμεθα πρὶν ἄρξαι. Eadem, quae noster, in re diversa coniunxit *Max. Tyr.* Diss. VII. p. 77. Νόμιζε δὴ — τὸ μὲν καλὸν οὐκ εἶναι παντοδαπὸν οὐδὲ διαπεφορημένον, ἀλλ' ἓν καὶ αὐτὸ αὐτῷ παραπλήσιον.

b 85. *Ὥσπερ φασὶ τοὺς χαμαιλέοντας κ. τ. λ.*] Saepe hoc eive simile a polypi natura sumtum proverbium in adulatores dictum. De utroque exemplis magno numero in medium allatis egerunt complures. vid. *Allatium* in *Eustath.* Hexaëm. p. 163. cet. *Casaub.* ad *Athen.* l. VII. c. XIX. *Gataker.* ad *Anton.* l. I. p. 18. alios. Ut nihil fere addi possit, quod non dictum sit ante. Unum observo, primum, qui hac comparatione sit usus, *Pindarum* videri. In rem *Plutarchi* verba de Sol. An. p. 978. E. Τῶν δὲ πολυπόδων τῆς χρόας τὴν ἄμειψιν ὅ, τε Πίνδαρος περιβόητον πεποίηκεν, εἰπὼν, Ποντίου θηρὸς χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει. cui similia sunt in eius Quaest. Nat. p. 916. C. Non nominato auctore, eadem citat *Athenaeus* l. XII. p. 513. C. Polypi autem in hac comparatione meminere plures ex antiquioribus, ut praeter *Theogn.* cuius verba cum apud *Plut.* ll. cc. tum *Athen.* l. VII. p. 317. A. et l. XII. p. 513. D. exstant, *Sophocles*, *Alcaeus* comicus, alii. vid. *Athenaeum* ll. cc. cet. et laudatos supra viros doctos. Chamaeleontem in eo loco qui nominaverit, praeter citerioris 197 Graeciae scriptores invenio ne- a minem. Ex his autem cum nostro conveniunt *Plutarchus* de Adul. et Am. D. p. 55. D. *Iulian.* Caes. p. 309. A. et multi e Christianis, ab aliis iam citati.

87. *Ὡς εὐεργέτην καὶ θεὸν ἐπαινοῦσιν*] Non dissimile de-

les sitis multitudini; qui, quum mutuum sumunt, blandissimis nominibus abutuntur, quum vero appellantur, asperrimis; factum nec iustum, nec grati animi. Oportet enim, qui accepit, memorem esse eorum, qui dederunt, et, quoad reddatur, aequales existimare eos, qui mutuum dederunt; et sive sit bonus, sicut bono solvi debitum, sive pravus, sicut pravo. Nam et probo et non probo aequum est reddi creditum. Ego sane, Melitenses, et quum mutuum do, et quum appello, par mihi sum idemque. Qui vero mutuum sumunt, ad tempora etiam mores, quemadmodum aiunt chamaeleontes colores ad loca, mutant: et, quum accipiunt, tanquam bene merentem et deum laudant, quum appellantur, tanquam

bitoris ingenium descripsit *Theophylactus Sim.* ep. XVI. *Δανειζόμενος γέγηθας· εἰσπραττόμενος ἀνιᾷ. καὶ συναντῶν τοῖς δανεισταῖς καταπλήττῃ τῷ φόβῳ, ὥσπερ θηρίοις τισὶ φοβεροῖς ἐντυγχάνειν δοκῶν. καὶ περισκοπεῖς τὰς τριόδους καὶ πρὸς τὰς στοὰς ἀφορᾷς, τοὺς δανειστὰς θεραπεύειν γλιχόμενος, κ. τ. λ.* In nostro abiectissimi adulatoris significatio fit. Quinam εὐεργέται, σωτῆρες similibusve nominibus nominarentur, ostenderunt plures, et exemplorum plena sunt omnis generis monumenta vetera. vid. *Des. Herald.* Animadv. l. I. c. IX. *Spanhem.* de Us. et Praest. Num. Diss. VII. p. 416. *Gataker.* Advers. Misc. p. 187. *G. Cuper.* ad Marm. Ant. post Apoth. H. p. 283. cet. *D'Orvill.* ad *Charit.* l. II. p. 193. alios. Unum tango *Luciani* locum tom. I. D. Mort. X. p. 367. non quod in re nota opus
b sit eo, sed ut mendum, quod inest, eluam. Ibi Mercurius ad Charmolaum, cymbam Charontis ingressurum, inter alia: *Κατάλιπε δὲ καὶ γένος καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε.* Etsi in hoc assentior summo *Hemsterhusio*, vocis vicinae contagione violari εὐεργέτην, nec ulla ratione ferri posse δηλονότι, omnino tamen id expungi nolim. Nam, nisi fallor, in eo nomen latet eius, quod una cum reliquis, γένει καὶ δόξᾳ, Charmolaum relinquere iubet Mercurius, ex antecedente membro, εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην, denuo agnoscendum. Sic itaque corrigo: *Κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ, εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην, στηλῶν ἔτι καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, κ. τ. λ.* In rem e multis adscribam *Nonni* verba in *Gregor. Nazianz.* Steliteut. I. *εἰδέναι δὲ χρὴ, ὅτι πολλάκις καὶ εὐεργετῶν αἱ εὐεργεσίαι ἐν ταῖς στήλαις ἀνεγράφοντο, κ. τ. λ.* quae recte cum *Suidae* verbis v. *Στήλη* composuit *Kusterus.* Ut hic addita particula ἔτι, sic προσέτι ibid. paullo ante: *Καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν* 198
μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, κ. τ. λ. Nostris unum addo *Philonis I.* in Flacc. p. 983. a

τύραννον καὶ οὐ καθαρὸν ἀποκαλοῦσιν. οἶδα δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πολλῷ κρεῖττόν ἐστιν ἰδιώτῃ δανείσαντα χρεωκοπεῖσθαι, ἢ πόλει· ὑπὸ ἰδιώτου μὲν γάρ τις ἀποστερούμενος ἐχθρὸν ἕνα προσκέκτηται, καὶ τοῦτον ἀσθενῆ, ὑπὸ δὲ πόλεως ζημιοῦται μὲν οὐδὲν ἧττον, ἐχθροὺς δὲ τοὺς πολλοὺς ἔχει, καὶ οὐχ ἕνα. οὐ μὴν καταγνοίην ὑμῶν τοιόνδε τι, ἀλλ' ἀνυπόπτως δίδωμι τὰ χρήματα. τά τε γὰρ ἄλλα μνήμονας ὑμᾶς ἐπίσταμαι καὶ περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοτέρους, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐδὲ τοῦτο ἀγνοοῦντας, ὅτι κατηγορία μᾶλλόν ἐστι πολλῶν ἀδικεῖν ἕνα, ἢ ἑνὸς ὑπὸ πολλῶν ἀδικεῖσθαι. οὐ γὰρ εἰκὸς ἕνα πολλῶν, πολλοὺς δ' ἑνὸς καταφρονεῖν εὐλογώτερον.

B. *Εὐθὺς ἐκδέχονται τὰς ἐπ' αὐτῷ κατηγορίας δύο τῶν ἐχθίστων, Ἰσίδωρός τε καὶ Λάμπων, οἳ πρὸ μικροῦ μὲν τάξιν εἶχον ὑπηκόων, δεσπότην καὶ εὐεργέτην καὶ σωτῆρα καὶ τὰ τοιαῦτα καλοῦντες.*

88. *Ὡς τύραννον καὶ οὐ καθαρὸν ἀποκαλοῦσιν*]. *Pessimi est debitoris creditori facere conuicium*, inquit *Seneca* Cons. ad Marc. c. x. Huic respondet nostrum ἀποκαλεῖν; cuius vis minus vulgo ab interpretibus percepta, dum reddunt *vocare*. In deteriorem enim partem accipi solitum idem est, quasi dicas ἀποτόμως καλεῖν; eoque utuntur inprimis scriptores, quando rem inhonestam proprio aut quodvis etiam quocunque nomine contumelioso praecise et sine ullis verborum ambagibus vocant. E quam plurimis exemplis, quae tam in Atticorum, quam reliquorum Graecorum scriptis inveniuntur, hoc *Xenophontis* adscribam Memor. I. p. 426. l. 7. *Τήν τε γὰρ ὥραν ἐὰν μέν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ*
b *βουλομένῳ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσιν, ἐὰν δέ τις, ὃν ἂν γνῷ καλόν τε κἀγαθὸν ἐραστὴν ὄντα, τοῦτον φίλον ἑαυτῷ ποιῆται, σώφρονα νομίζομεν, καὶ τὴν σοφίαν ὡσαύτως τοὺς μὲν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας σοφιστὰς, ὥσπερ πόρνους, ἀποκαλοῦσιν.* ubi verba, ὥσπερ πόρνους, si abessent, equidem non desiderarem. *Plutarch.* de Ad. et Am. D. p. 60. A. *Καὶ σύγγραμμα κελευσθεὶς ἄθλιον διελθεῖν, αἰτιᾶσθαι τὰ χαρτία, ὡς δασὺ, καὶ τὸν γραφέα μιαρὸν καὶ ὀλίγωρον ἀποκαλεῖν.* *Laert.* l. X. §. 26. *Διογένης τε ὁ Ταρσεὺς, — καὶ Ὠρίων, καὶ ἄλλοι, οὓς οἱ γνήσιοι Ἐπικούρειοι σοφιστὰς ἀποκαλοῦσιν.* quae cum postremis *Xenophontis* velim componi. Similia plura cum apud hos tum alios scriptores obvia mitto. Est tamen in *Plutarchi* l. Phil. E. cum Pr. p. 776. E. ubi in meliorem partem positum idem valeat, quod καλεῖν. *Ἀκούομεν δὴ Ὁμήρου τὸν Μίνω θεοῦ ὀαριστὴν ἀποκαλοῦντος.* nec valde abit hoc *Musonii* ap. *Stob.* Serm. II. p. 31. l. 50. *Καπίαις αὐτῶν πλάσσονταί τινες ῥημάτων συνηρέστιαν, τὸ μὲν φιλοσώματον ἁπλοῦν, τὸ δὲ φιλάργυρον προμηθεὺς ἀποκαλούμενοι.* Sed in hoc ultima 199
syllaba antecedentis nominis ον a ἐπὶ ἀπὸ mutata adhaesit verbo

tyrannum et impurum conviciis incessunt. Scio autem hoc, multo melius esse, si privato mutuum dederis, aere fraudari, quam si civitati. Nam a privato frustratus, inimicum sibi comparaverit unum, eumque imbecillem; a civitate vero, damnum non minus facit, inimicos vero multitudinem habet, non unum. Nec vero tales vos esse existimo, sed sine suspicione do pecunias. Nam cum alias memores vos scio, tum in contractibus iustissimos, nec inter alia huius ignaros, in reprehensionem maiorem incurrere multos, quum iniuria afficiant unum, quam unum, quum a multis afficiatur iniuria. Nam verisimile non est, unum multos, sed multos unum despicere, magis consentaneum rationi.

καλούμενοι, et scribendum *προμήθειαν καλούμενοι*. In *Plutarchi* loco, et si forte alibi simili ratione positum inveniatur *ἀποκαλεῖν*, usus constans veterum scriptorum postulare videtur *καλεῖν*. Inprimis autem ea, quam dixi, vis perspicua est, cum verbis vituperandi similibusve iungitur nostrum, ut in *Plut.* de Sui L. p. 542. D. *Διονύσιος δὲ, τὸν Γέλωνα διασύρων, καὶ γέλωτα τῆς Σικελίας ἀποκαλῶν, κ. τ. λ.* et *Laert.* l. X. §. 8. ubi Epicurus, *Τοιαῦτα ἤγαγεν αὐτὸν* (*Ναυσιφάνη*) *εἰς ἔκστασιν τοιαύτην, ὥστε μοι λοιδορεῖσθαι, καὶ ἀποκαλεῖν διδάσκαλον*. ubi tamen *διδάσκαλον*, nisi accipias pro *γραμματοδιδάσκαλον*, (quam in rem vid. ibid. ante §. 2. 3. 4.) quid habeat contumeliosi, nondum exputo. In nostro, quum antecedat *ἐπαινοῦσιν*, apparet, recte subiici, tanquam ei contrarium, *ἀποκαλοῦσιν*. Est tamen in constructione, quod a consueto more loquendi deflectat. Postulat is *τύραννον καὶ οὐ καθαρὸν ἀποκαλοῦσι*, sine particula *ὡς*. ea tamen cum in libris omnibus inveniatur, habuerit fortasse noster cum multis aliis hoc sibi privum. [Malim *καὶ τύραννον*. *G. H. S.*]

91. *Προσκέκτηται*] Sic scripsi cum Lugd. A. B. C. et Angl. pro *κέκτηται*, quod est in editis et Burm.

[93. Non mirer, si quis requirat *καταγνοίην ἂν ὑμῶν*. *G. H. S.*]

96. *Κατηγορία μᾶλλόν ἐστι πολλῶν ἀδικεῖν ἕνα, ἢ ἑνὸς ὑπὸ πολλῶν ἀδικεῖσθαι*] Respicit haud dubie dictum, *τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι μεῖζον εἶναι κακόν*· in quam sententiam multa a veteribus dicta praetereo. Nobilitavit id primus *Plato* in Gorgia et alibi; cui tanquam auctori recte adscribitur a *Plutarch.* de Aud. P. p. 36. A. *Ταὐτόν ἐστι τοῖς Πλάτωνος ἐν Γοργίᾳ καὶ Πολιτείᾳ δόγμασι περὶ τοῦ τὸ ἀδικεῖν κάκιον εἶναι τοῦ ἀδικεῖσθαι καὶ τοῦ κακῶς πάσχειν τὸ ποιεῖν κακῶς βλαβερώτερον*. Convenit *Liban.* Ep. CLXVII. et CIↃCLXXXVIII. aut quicunque posterioris huius epistolae auctor habendus est. Legitur enim praeterea inter *Synesii*

200 ξς'. ΜΕΛΙΤΑΙΟΙΣ. 100

Οὐκ ἐκφαυλίζων, ὦ Μελιταῖοι, τὰς τιμὰς ὑμῶν ἀπέπεμψα τὸν πρεσβευτὴν, κατασεσημασμένας φέροντα αὐτάς· οὐκ ἐᾷ δέ με ἐπαινεῖσθαι τὰ πεπραγμένα. ὑμεῖς μὲν οὖν ἴσως, οἷον αὐτοί με εἶναι δοκεῖν ἐθέλετε, τοιοῦτον οἴεσθε ὑπολαμβάνεσθαι καὶ παρ' ἑτέροις· ἐγὼ δὲ οἶδα παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἅπασι κακὸς ὑπολαμβανόμενος, παρὰ δ' ὑμῖν κἂν νομίζωμαι ἀγαθὸς, οὐδὲν ἐκτεῖναι δυνάμενος ἐντεῦθεν ἐπὶ τοὺς ἄλλους τὴν φήμην, πολὺ δὲ μᾶλλον εἰς τὰς ψευδοδοξίας τῶν ἀνθρώπων βλάψων ὑμᾶς, ὅτι τὸν κάκιστον οὐκ ἂν, εἰ μὴ τοιοῦτοι καθειστήκειτε, ἐπῃνεῖτε. ἐξ ὧν τοίνυν ὑμεῖς μὲν ἀδίκως πονηροὶ, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐπιεικέστερος ἐμαυτοῦ ὑπολαμβανοίμην, οὐκ ᾤμην δεῖν ἑαυτὸν τιμᾶσθαι.

ξζ'. ΚΛΕΙΣΘΕΝΕΙ.

Οὐ τὸ τοῖς πολλοῖς εἰθισμένον, ὅταν ἐπὶ τοῦ λόγου βλαβέντες ἐν τοῖς ἀποτελέσμασι τῶν ἔργων εὐδοκιμήσωσι,

Epist. n. xxx. et illas *Maximi Soph.* n. xxxiii. A *Platonis* inde temporibus qui fuerunt severioris disciplinae philosophi, plures idem tractarunt argumentum. sententia ipsa mirum in modum delectati sunt sophistae; quorum unus noster.

200 a 6. *Παρὰ δ' ὑμῖν κἂν νομίζωμαι ἀγαθὸς, κ. τ. λ.*] Vulgo in libris editis est *π. δ' ὑ. καὶ νομίζομαι ἀγαθὸς, οὐδὲν ἐκτεῖναι — τὴν φήμην. πολὺ δὲ κ. τ. λ.* neque alia scriptura in MSS. nisi *οὐδὲ ἐκτεῖναι* pro *οὐδὲν ἐ.* in Burm. quocum convenit ed. Ven. Retinui *οὐδὲν* cum plerisque libris, pro *οὐδὲ*, ut alibi in his Epistolis, positum. De sententia, apparet, eam imperfectam esse, nisi ante *πολὺ δὲ κ. τ. λ.* minoris nota interpunctionis ponatur, ut *βλάψων* iungi possit antecedentibus. Languet praeterea, *παρὰ δ' ὑμῖν καὶ νομίζομαι ἀγαθὸς, κ. τ. λ.* dum et argumentum, in quo versatur sophista, et orationis series ipsa docent, scribendum esse *παρὰ δ' ὑμῖν κἂν νομίζωμαι ἀγαθὸς, κ. τ. λ.* Tum autem *δυνάμενος* et *βλάψων*, ut antecedens *ὑπολαμβανόμενος*, ab b *οἶδα* pendent: quando, quidquid inerat obscuri, apertum fit et perspicuum. quare ad eam rationem orationis contextum a me mutatum esse nemo, ut opinor, aegre feret.

[7. V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*]

10. *Ἐπιεικέστερος ἐμαυτοῦ*] Scio, quemadmodum aliquis dici possit *ἐπιεικέστερος ἑαυτοῦ*. in hac tamen orationis serie vix fero *ἐμαυτοῦ*. Crediderim fere ex iis, quae subiiciuntur, huc translatum *ἐμαυτὸν*, ut ibi in

LXVI. MELITENSIBUS.

Non quod despiciam, Melitenses, ea, quibus me honorastis, per legatum obsignata remisi: sed non sinunt me laudari, quae facta sunt. Ac vos fortasse, qualem ipsi me esse videri vultis, talem putatis haberi ab aliis etiam. Ego vero scio, me ab aliis omnibus malum haberi, a vobis autem etiamsi censear esse bonus, minime extendere posse inde ad alios famam, sed multo magis ad falsas hominum opiniones nociturum vobis, quod pessimum istum, nisi essetis tales, non laudaretis. Quapropter, quod vos iniuste mali, ego vero nihilo aequior haberer, non putavi, me oportere honorari.

LXVII. CLISTHENI.

Non, quod multis in more est, quum in verbis frustrati rerum exitu laudem sint consecuti, facturus, scri-

Lugd. A. et Angl. legitur pro ἑαυτὸν, et inde factum deinceps ἐμαυτοῦ, ut constructioni satisfieret grammaticae. Hoc tamen expungere, dissentientibus libris omnibus, ausus non sum. [Ante ἀδίκως fortasse excidit ἄν. *G. H. S.*]

112. *ΚΛΕΙΣΘΕΝΕΙ*] Ad Clisthenem, cuius in expellendis Pisistratidis praecipua opera fuit, epistolam datam esse, putat
201 *Dodwellus* de Cycl. V. p. 255.
a ducto inde argumento, quo confirmet ea, quae de Phalaridis disputavit aetate. *Herodotum* obiecit *Bentleius* Resp. ad C. Boyl. p. 50. et 51. ostenditque, ea, quae de homine suo cum hac, tum proximis epistolis, LXVIII. et LXIX. scribit noster, nullo modo convenire in Clisthenem illum celebrem Atheniensem, adeoque alium esse, atque eum, quem vetus nobilitavit historia. Huic denuo respondit *Dodwellus* Exerc. I. de Aet. Phal. p. 72. cet. sed ita, ut appareat, etiam minimarum suspicionum latebras maluisse virum doctissimum peragrare disputando, quam ingenue victum se confiteri. Ad me quod attinet, etsi a *Dodwelli* sententia, quam qui maxime, alienus sum, non omnino tamen assentior *Bentleio*. Neque enim tam alium b
cogitavit noster, quam, ab Atheniensis illius popularitate et exilio sumto argumento, his eum depinxit polivitque artis coloribus, ut non, qui re vera fuit, Agaristae filium, Pisistratidarum expulsorem, cet. haberemus, sed, quem videri voluit sophista, aptumque iudicavit, qui ad popularitatis studium in animis hominum extinguendum in exemplum a Phalaride proponeretur. Quod itaque alias, idem

202 πρᾶξαι βουλόμενος ἐπιστεῖλαί σοι δεῖν ᾠήθην, ἵν' ἐν ᾧ παρὰ γνώμην ἐσφάλης, οὐ πεισθεὶς ἐμοὶ τὰ βέλτιστα εἰπόντι, μέρος συμφορᾶς γενόμενος ἐπιτιμῴην. οὐδὲν γὰρ ἕτερόν μοι δοκοῦσιν οἱ τοῦθ' αἱρούμενοι ποιεῖν, ἢ πολὺν ἑαυτῶν ἔπαινον εὐβουλίας διατιθέμενοι κατηγορεῖν τῶν ἐπταικότων, ὅτι οὔτε προέγνωσαν τὸ συμφέρον, οὔτε τοῖς προειποῦσιν ἐπείσθησαν. ἀλλ' ὥσπερ αἰσθανόμενος περὶ σοῦ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ἵνα μὴ πάθῃς, οἰκειότατος ἐγενόμην, οὕτω πεπονθότος ἃ μήποτε ὤφελες, αὐτὸς οἶμαι καὶ συναμαρτεῖν καὶ συνταλαιπωρεῖν. προὔλεγον μὲν γὰρ, ἵνα μὴ γένηται, γεγονότων δὲ διὰ τύχην [ἴσως, ἢ γνώμην] συνατυχῶ, καὶ

in hisce tribus epistolis tenuit institutum, ut, ex historia sumto hoc illove facto illustriori, reliqua ad arbitrium conficta adderet de suo. Cuius generis exemplum clarissimum vid. supra ep. xv.

13. Ὅταν ἐπὶ τοῦ λόγου βλαβέντες] Videbis in epistola LXXVII. (LXVIII.) quo contemtu Phalaridis consilium Clisthenes
202 excepit. BOYL. Notanda codd.
a Lugd. A. et Angl. scriptura, βλαφθέντες. De utroque quid sit statuendum, ut solet, erudite ostendit ad *Eurip.* Phoen. p. 356. *Valckenarius.* In nostro utrum sit anteferendum, non definio. Amat tamen ille cum sui saeculi hominibus aoristos, qui vocantur, secundos, quare βλαβέντας retinui. [ἢ. τ. λ. βλαβέντες, *impediti, quo minus verbis et consilio vincerent.* qui usus huius verbi exquisitior est. *G. H. S.*]

16. Μέρος συμφορᾶς γενόμενος ἐπιτιμῴην] Vitiosum ἐπιτιμοίην, per libros omnes, tam MSS. quam editos, receptum, in ἐπιτιμῴην mutavi. *Herodoteum* genus loquendi est μέρος συμφορᾶς γενόμενος, simile huic l. III. p. 232. l. 11. ἐπεί σε αὐτὴ μέρος ἐγένετο τῆς ἀπίξιος παρὰ τὸν μάγον, ubi etiamnum male αὐτῇ scribitur. *Lucian.* t. III. de Dom. p. 190. Οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, — καὶ ὡς ἔνι μάλιστα καὶ αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι. In Epistolis *Hippocr.* n. XVII. oper. p. 1284. l. 32. Οὐχ ὁρῇς, ὅτι κἀγὼ τῆς κακίης μοῖρα εἰμὶ, —. Adde nostrum ep. XCV. ἀλλ' ἵνα μὴ καὶ σὺ συναρίθμιος — γένῃ καὶ διαβολῆς ἀδίκου μέρος εἰς ἀμφισβήτησιν. Re- b spondet *Nepos* Alcib. 8. *vers. Nullam in ea re se mam partem fore.*

23. Γεγονότων δὲ διὰ τύχην ἴσως, ἢ γνώμην, συνατυχῶ, καὶ τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω] Dissident hoc in loco adeo libri, ut, quid ab auctore profectum sit, definire pro certo vix possit. Et Lugd. A. quidem et B. habent διὰ τύχην γνώμην ἴσως οὐκ ὀνειδίζων praetermissis in utroque verbis συνατυχῶ, καὶ τῇ τύχῃ, in A. autem supra τύχην scripto τὴν, deinde ἢ supra γνώμην, ac denique τὸ supra ἴσως. Τὴν porro ante τύχην in Angl. et Lugd. C. est: quorum ceteroquin hic cum editis convenit, ille praeterea voces συνατυχῶ καὶ τῇ τύχῃ ignorat. In Pal. tandem voces ἢ γνώμην,

bere tibi oportere existimavi, ut, quum praeter opinionem erraveris, non habita fide optima suadenti mihi, partem meam in calamitate nactus, reprehenderem: nihil enim aliud mihi videntur, qui sic instituunt, facere, quam prudentiam suam magnopere laudando accusare lapsos, quod neque praesciverint, quod utile esset, neque iis, qui praedixerunt, crediderint. Sed sicut, quum sentirem, quid tibi fieret, ne paterere, me plane accommodavi, ita, quum passus sis, quae nullo modo par erat, ipsummet puto et una errasse, et tecum perferre aerumnas. Praedicebam sane, ne fieret, quum vero factum sit fortuna,

συνατυχῶ, καὶ τῇ τύχῃ desunt. In re dubia scripturam per libros editos receptam consentiente Burm. servavi. Habet tamen quod offendat additum *ἢ γνώμην*. Neque enim sapientis adeo habetur iis, qui velut consulto et *μετὰ γνώμης* se obiecerint malis, *συνατυχεῖν*, sed tantum *τοῖς ἐκ τύχης πταίουσι*. In rem dignus, qui adscribatur, *Polybii* locus Hist. l. II. p. 132.
203 a *Τὸ μὲν γὰρ ἀνθρώπους ὄντας παραλόγως περιπεσεῖν τινὶ τῶν δεινῶν οὐ τῶν παθόντων, τῆς τύχης δὲ καὶ τῶν πραξάντων ἐστὶν ἔγκλημα, τὸ δ᾽ ἀκρίτως καὶ προφανῶς περιβαλεῖν αὑτοὺς ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς ὁμολογούμενόν ἐστι τῶν πασχόντων ἁμάρτημα. διὸ καὶ τοῖς μὲν ἐκ τύχης πταίουσιν ἔλεος ἕπεται μετὰ συγγνώμης καὶ ἐπικουρία, τοῖς δὲ διὰ τὴν αὑτῶν ἀβουλίαν ὄνειδος καὶ ἐπιτίμησις συνεξακολουθεῖ παρὰ τοῖς εὖ φρονοῦσιν.* Quae cum huius epistolae argumento componi velim. Addo, quod, quasi solius *τύχης* mentio fiat ante, subiicitur, *καὶ τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω*. Crediderim fere, duplicem in codicibus MSS. scripturam fuisse olim, cuius etiamnum in nostris libris inveniantur vestigia; et quidem alteram, *γεγονότων δὲ διὰ τὴν τύχην ἀγνώμονα, κ. τ. λ.* alteram, *γεγονότων δὲ διὰ τὴν τύχην, εὐγνωμόνως συνατυχῶ, καὶ τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω*. Ad priorem quod attinet, eius suspicionem iniiciunt praesertim in Lugd. A. ita supra scriptae syllabae, quasi quis voces *γνώμην ἴσως* mutari voluisset in *ἢ γνώμην να*; cui quam proxime accedit *ἀγνώμονα*. Sic autem *τὴν τύχην* vocat *Synesius* b ep. CXL. *τὴν συνουσίαν ἡμῶν ἠδίκησεν ἀγνώμων ἡ τύχη.* Adde, quae vitiose descripta et inter illas *Isocratis* n. IX. relata *Wolfio* imposuit, *Theophylacti* epistolam LXXIX. *Οὐκοῦν τῆς ψευδοῦς εὐδαιμονίας ἀφίστασο, καὶ τὴν δραπέτιν τύχην δραπέτευε· προφθάνων γὰρ τὴν ἀγνώμονα ἄφνω τὴν μεταβολὴν οὐ δυσφορήσεις προσπίπτουσαν.* Alterius scripturae vestigia inesse videntur in verbis, *γνώμην ἴσως*, unde non admodum recedit *εὐγνωμόνως*. Quod in verbis *διὰ τὴν τύχην, συνατυχῶ*, et *τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω* inest sophistici, auctoris nostri ingenio accommodatum, nihil temere delendum esse, docet. Si mei res arbitrii esset, ei, quod primo loco posui, anteferrem, *εὐγνωμόνως*

τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω, ἀλλ', ἵνα μὴ μείνῃ τοιαῦτα, ὡς ἕνε-
στι πεφιλοτίμημαι. ταῦτα μὲν οὖν παρὰ τῆς σεαυτοῦ μητρὸς
ἥκιον ἄμεινον ἂν μάθοις. σὺ δὲ σχέτλιος, ὃς οὐδὲ ἐκπεσὼν
204 τῆς πατρίδος παρ' ἡμῖν ἐβουλήθης ὡς εὐνουστάτοις τὰς
φυγὰς ἀναπαῦσαι. τοῦτο δὲ εἰ μὲν ἄλλου τινὸς χάριν εἵλου,
δίκαιος οὐκ ἂν εἴης περὶ ἡμᾶς· εἰ δ' ὡς ὀνειδισθησόμενος
ᾐδέσθης τοὺς προειπόντας καὶ οὐ πείσαντας, μικροῦ δέω
λέγειν, ὅτι καὶ ἥδομαι οὕτω σου σωφρονοῦντος. αἰσχυνό-
μενος γὰρ ἐπὶ τοῖς πρώτοις εἰρημένοις οὐκ ἂν ἐπὶ τοῖς αὐ-
τοῖς ἁλίσκοιο ἁμαρτάνων.

ξή. ΗΓΗΣΙΠΠΩι.

Σὺ μὲν ἴσως καὶ ἄλλοι συγγενεῖς, ὅσοις μάλιστα ἀχθο-
μένοις ἐστὶ τὸ φεύγειν Κλεισθένην, νῦν ἔγνωτε κακῶς βε-
βουλευμένον ἐπὶ τούτοις, ἐφ' οἷς ἀπεστέρηται τῆς πατρίδος,
ὅτ' οὐδενὸς ἑτέρου καιρὸς ἢ μεταμελείας. ἐγὼ δὲ, ὅτε μά-
λιστα πολὺς ἐν ταῖς τοῦ πολιτεύεσθαι κενοδοξίαις ἦν, τότε τὰ

συνατυχῶ, κ. τ. λ. quod propter-ea Latine expressi. *Luciani* est tom. I. D. Mort. p. 384. *Καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα· καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς.* Cum postremis, *τῇ τύχῃ οὐκ ὀνειδίζω*, convenit quod Pittaci esse dicitur a *Laertio* l. I. §. 78. *ἀτυχίαν μὴ ὀνειδίζειν.* [*ἴσ. ἢ γν.* ut spurium et e margine illatum, quod ipsa illa *ἴσως* et *ἢ* arguunt, uncinis inclusi. *G. H. S.*]

[29. *του.* Libri male *τοῦ.* V. Valckenar. ad h. l. Pusillum vitium mireris Lennepium effugisse: sed etiam alibi huius encliticae accentus virum optimum lusit. v. supra p. 127. b. Melius Epist. 91. p. 258, 51. it. Epist. 138. p. 366, 43. Add. Dorvill. ad Charit. p. 219. Lips. *G. H. S.*]

32. *Αἰσχυνόμενος γὰρ ἐπὶ τοῖς* 204
πρώτοις εἰρημένοις] Angl. Pal. a
et Lugd. A. *δυσχεραινόμενος*; sed reliqui libri *αἰσχυνόμενος* cum marg. Lugd. A. In Lugd. C. tamen *αἰσχύνομαι.* Si *δυσχεραίνων* legeretur, dubium posset videri, utrum auctoris esset. Noster ante ep. XIV. *Οὐκ ἂν ἐβουλόμην (Στησίχορον) ὡς ἐμοῦ ταῦτα πεπεισμένου δυσχεραίνειν.* et eadem, qua hic, constructione *Herodian.* l. II. c. v. §. 11. *εἰδὲ καὶ ἐπὶ τῇ Κομμόδου τελευτῇ δυσχεραίνετε.* Nunc alterum malo, quod respondet antecedenti *ᾐδέσθης*, et hoc in loco proprium est. Mox an recte dici possit *τὰ πρῶτα εἰρημένα* pro *ante dictis*, dubito. Est autem in Lugd. B. et Pal. *ἐῤῥωμένως* pro *εἰρημένοις*; quod verbo *αἰσχυνόμενος* apte iunctum videri
possit. Ep. CXXXVI. *Ἐῤῥωμενέ-* b

aequo animo tecum utor mala fortuna, nec probris increpo fortunam, sed ne in eodem statu res maneant, quantum fieri potest, contendo. Atque haec quidem a matre tua coram melius poteris intelligere. Miserum vero te, qui ne exul quidem patria apud nos voluisti quam benevolentissimos fugam sistere. Hoc autem si alio consilio feceris, iniquus in nos fueris; sin, tanquam probris increpandus, veritus es eos, qui praedixerunt, non persuaserunt, parum abest, quin dicam, me laetari etiam, quod tam prudenter te geras. Quum enim eorum, quae praedicta sunt, pudeat te, non amplius in iisdem erroribus deprehenderis.

LXVIII. HEGESIPPO.

Tu fortasse, aliique cognati, qui inprimis dolent exilium Clisthenis, nunc cognoscitis, male consultum fuisse de iis, ob quae pulsus fuit patria, quando nullus nisi poenitentiae locus est. Ego autem, quando potissimum multus erat in vana versandi in republica gloria, tunc

στερον ἀδικοῦμαι τῷ παντὶ, ἢ τιμωροῦμαι. Adde *Plat.* Theaet. p. 131. D. *Xenoph.* Hell. III. p. 295. l. 37. et p. 296. l. 19. alios. Tum autem minus recte subiicitur, *ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς.* antecedente enim *ἐπὶ τοῖς πρώτοις*, ratio postulat dici *οὐκ ἂν αὖθις ἀλλοκοιο ἁμαρτάνων*, vel simile. quare *εἰρημένοις* sollicitari nolim. Sed vitium fortasse in *πρώτοις*, idque mutandum in *προ*, ut auctoris nostri sit *αἰσχυνόμενος γὰρ ἐπὶ τοῖς προειρημένοις.* Antea, *προὔλεγον μὲν γὰρ, ἵνα μὴ γένηται.* et dein, quod ipsum his verbis propius respicit noster, *εἰ δ' ὡς ὀνειδισθησόμενος ᾐδέσθης τοὺς προειπόντας καὶ οὐ πείσαντας.* Nihil tamen in contextu muto, dissentientibus libris.

39. *Τότε τὰ μέγιστα ᾤκτειρον αὐτὸν*] Vulgo *Τότε μάλιστα* 205 a
ᾤκτειρον αὐτόν. cuius loco Lugd. C. *τ. τὰ μάλιστα ᾧ. α.* Angl. vero et Lugd. A. *τότε τὰ μέγιστα ᾤκτειρον α.* quod in contextum recepi, ne, cum antecederet *ὅτε μάλιστα πολὺς — ἦν*, ingrata vocis *μάλιστα* repetitio aures offenderet lectoris. Simili ratione infra hac epistola iunctum utrumque. *οἱ μὲν οἰκεῖοι συναχθεσθεῖεν ἂν ὡς ἔνι μάλιστα, οἱ δὲ ἐχθροὶ τὰ μέγιστα πάντων ἐφησθεῖεν.* In re nota addo *Thucyd.* l. VI. p. 430. l. 10. *καὶ ἐν τούτῳ προσήκετε ἤδη ἡμῖν τὰ μέγιστα.*

μέγιστα ᾤκτειρόν αὐτόν, καὶ ἐπέστελλόν γε περὶ τούτων μαρτυρόμενος οἷ τελευτήσει. ὁ δὲ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τοῦ τιμᾶσθαι γαυριῶν ἐκπαθὴς ἦν, λήρους ἡμᾶς ὑποπτεύων γράφειν, οὐκ
206 ὄντας ἐμπείρους δημοκρατουμένης πόλεως, μᾶλλον δὲ οὐδὲ βουλομένους εἰδέναι τὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως τὰ ἄριστα πράξαντα διὰ τὴν τυραννίδα, ἕως οὗ λαμπρότερον φυσήσας, ἢ συνέφερε, τοῖς ἰδίοις φυσήμασιν ἀνετράπη, καὶ μετὰ ζημίας ἔγνω μεγάλης, οὐ Φάλαριν ἀμαθῆ πόλεως εὐνομουμένης διὰ τὴν ἀρχήν, ἀλλ' ἑαυτὸν ἀγνῶτα δήμου διὰ τὴν πρόσκαιρον εὐπραγίαν. ἐπαγωγὸν γὰρ ὄχλος εἰς ἀτυχίαν καὶ τὰς ἀρχὰς

40. *Μαρτυρόμενος οἷ τελευτήσει*] Scripsi *μαρτυρόμενος*, ut est in Lugd. B. C. Brum. ed. Ven. et Bas. pro *μαρτυρούμενος*, quod in reliquis libris, repugnante
b sententia. Similia librariorum vitia in aliis scriptoribus facile notari ab unoquoque possunt. Pro τελευτήσοι, ut vulgo scribitur, ex ed. Ven. et Lugd. B. repetitum τελευτήσει. Utrumque ad marg. exemplaris sui iam correxerat *Hemsterhusius*.

41. *Ἐκπαθὴς ἦν*] Recte interpres in ed. Aurel. *Prorsus intemperanter se gerebat*. Alienum, quod *Boyleus Naogeorgi* et aliorum exemplo dedit, *nihil movebatur*. Eadem in hac voce praepositionis ratio, quae in *ἐκμανής*, sim. Quod in Angl. est *ἐμπαθής*, sive interpretis, sive errantis librarii, minus aptum huic loco. De voce vid. *Suidam* V. et interpretes *Longini* ad Sect. XXIV. p. 150.

206 45. *Μᾶλλον δὲ οὐδὲ βουλομέ-*
a *νους εἰδέναι τὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως τὰ ἄριστα πράξαντα διὰ τὴν τυραννίδα*] Visus est Clistheni Phalaris ita despectui habere democratiae fautorem, ut illum notitia sua indignum censuerit, ideoque de rerum ab illo gestarum felici exitu minime sollicitus esset. BOYL. Nihil temere mutandum, tametsi in marg. Angl. pro *εἰδέναι* legatur *εἶναι*, idque accipi possit, quasi Phalaris nolit esse, qui bene consulat civitati, causa tyrannidis. Alterum posuit sophista, ut responderet antecedenti, *ὄντας ἐμπείρους*.

44. *Ἕως οὗ λαμπρότερον φυσήσας, κ. τ. λ.*] Si vocem *λαμπρότερον* spectes, aptius videri poterit *πνεύσας*, quod pro *φυσήσας* est in Angl. Lugd. C. et marg. Lugd. A. *Liban.* Ep. CCCXCIV. *Καὶ ὁ φθόνος ἔπνει λαμπρός*. conf. not. supra ad ep. XVII. p. 87. Aliud autem *φυσᾶν*, quam cui conveniat τὸ *λαμπρόν*, cum propriam distentis buccis *sufflandi* aut *flatu distendendi* habeat virtutem. Lepidum est, quod Demeae, Demadis ex tibicina filio, obiecit Hyperides orator apud *Athen.* l. XIII. p. 591. F. *Οὐ σιωπήσῃ μειράκιον μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα.* de quo vid. *P. Leopard.* Emend. l. IX. c. XXI. adde ibid. l. I. c. II. et l. XII. c. IX. *Sophoclis* est in Electr. 1490. *φυσᾶν φρένας*. cui simile fere *φυσᾶν ἑαυτόν*, de quo vid. *Bergler.* ad *Alciphron.* l. I. p. 170. Alia b ratione *Plat.* Alcib. II. p. 456.

maxime miserebar eius, ac literis testabar, quis exitus esset futurus. Is vero voluptate honoris captus impotenti superbia exultabat, nugas nos suspicans scribere, imperitos civitatis a populo regendae; imo vero ne quidem scire volentes, qui de civitate optime mereatur, propter tyrannidem, quod maiora spirans, quam par esset, suo ipsius spiritu everteretur, ac magno cum damno disceret, Phalarin non esse rudem civitatis bonis fundatae legibus propter imperium, sed semet ignarum populi propter temporarium rerum successum. Est enim ea multitudinis

D. ἀνδρῶν πολιτικῶν πολιτικὸν φύσημα φυσώντων. Eodem in loco usurpatum et a *Leopardo* ll. cc. explanatum ἀναφυσᾷν legitur in *Xenophont.* Hist. C. l. VII. p. 168. l. 9. ὑπὸ τοιούτων δὴ λόγων ἀναφυσώμενος, et alibi. Ab hoc differre putem, quod est apud *Polybium* Hist. l. III. p. 352. Θεωρῶν δὲ τὸν Μάρκον ἐκπεφυσημένον καὶ πρὸς πάντα ἀντιφιλονεικοῦντα —. ubi non tam Marci animum *secundis rebus inflatum*, ut *Casaubono* visum, sed *excitatum et inflammatum* ad quaevis pericula adeunda voluit. Quo genere translationis usus est *Aristophanes* Pac. 609. — αὐτὸς (Περικλῆς) ἐξέφλεξε τὴν πόλιν, Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος, Ἐξεφύσησεν (malo Κἀξεφύσησεν) τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ Πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι —. Deflexit autem parumper a veterum loquendi more ulteriorum usus scriptorum, ut in hoc *Libanii* Op. t. I. p. 701. C. Τοιαῦτα (ῥητάν τε καὶ δεσμὸν καὶ τραύματα κ. τ. λ.) φυσᾷ, καὶ σοβεῖ, καὶ θυμοῦσθαι δοκεῖ. in quo genere φυσᾷν non multum differt a πνέειν. Conveniunt μεγάλα φυσᾷν et similia vulgo nota. Nec aliam virtutem spectasse nostrum, cum additum λαμπρότερον, tum, quod subiicitur, τοῖς ἰδίοις φυσήμασιν ἀνετράπη, docet; quod, si propriam vim verbi φυσᾷν cogitas, alienum est. Atque hoc ipsum in- 207 dicio est, in antecedente parte a πνεύσας interpretis esse, qui sic reddidit φυσήσας.

47. Ἀλλ' ἑαυτὸν ἀγν.] Scripsi ἑαυτὸν cum Lugd. A. C. et Angl. reliqui libri αὐτόν, Burm. autem ἀλλὰ τὸν ἀγν.

48. Ἐπαγωγὸν γὰρ ὄχλος εἰς ἀτυχίαν] Sententiam, quam non assecuti sunt vulgo interpretes, non male expressit Latine *Aretinus: Eiusmodi namque vulgus est, ut in calamitates se sequentes alliciat.* Convenit enim τὸ ἐπαγωγὸν ei, quod vim pellacem habet magnumque lenocinium. vid. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. p. 58. *Antiphanes* apud *Athen.* l. I. p. 28. F. Ἔστιν ὄψον χρηστὸν ἐπαγωγὸν πάνυ Οἶνός τε Θάσιος καὶ μύρον καὶ στέμματα. ubi ὄψον ἐπαγωγὸν speciatim dicitur, quod vim habet pelliciendi et incitandi ad Venerem, ut ex eo, quod subiicitur, apparet. Alia ratione *Xenophon* Memor. l. II. p. 436. 4. Τὰ τοιαῦτα πάντα ἑκο-

πρὸς τὰ τέλη διαφωνούσας ἔχων. ἔγωγ' οὖν καὶ πᾶς ὁ μὴ παραφρονῶν συρίττεσθαι μᾶλλον ὑπὸ πλήθους ἀκρίτου βου-
208 λοίμην ἂν ἢ τιμᾶσθαι. τὸ μὲν γὰρ ἔχθος αὐτοῦ τάχιον τοῦ διαφθῆναι σβέννυται, καὶ οὐδ' ἐν οἷς ἀκμάζει καιροῖς ἐπιζήμιόν ἐστιν, ἡ δὲ τῆς εὐνοίας δόκησις φυγὰς ἢ θανάτους ἢ δημεύσεις ἢ τούτων γε μετριώτερον οὐδὲν φέρει. νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον, Ἡγήσιππε, ὡς ἴσμεν, οὕτως ἂν εἴποιμεν πρὸς σέ· δῆμος ἅπας ἄτακτος, ἄνους, ἄπρακτος, ἑτοιμότατος ἐφ' ὅ τι τύχοι μεταχθῆναι, ἄπιστος, ἀβέβαιος, ὀξύς, προδοτικὸς, ἐψευσμένος, φωνὴ μόνον ἀνωφελὴς, καὶ πρὸς-

πῶ, μὴ — καὶ τὸν πονηρὸν φίλον, ὅταν ἐξῇ τὸ πλεῖον τῆς ἀξίας λαβεῖν, ἐπαγωγὸν ἢ ἀποδίδοσθαι. et in Oecon. p. 498. l. 29. Τοῖς δὲ δούλοις καὶ ἡ δοκοῦσα θηριώδης παιδεία εἶναι πάνυ ἐστὶν ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκειν. adde not. ab Albert. ad Hesych. v. Ἐπαγόμενα. Pro ἀτυχίας, ut vulgo editum, scripsi ἀτυχίαν, quod est in ed. Ven. et Lugd. A. B. et Angl.

50. Συρ. μ. ὑπὸ πλήθους
b ἀκρίτου βουλοίμην] Eodem fere, quo modo ante, errore lapsi interpretes, cum non viderent, ἄκριτον agendi potestate accipiendum esse. Paullo melius reliquis Boyleus, ab indocta multitudine. Πλῆθος ἄκριτον vocat sophista multitudinem, cui, ut ait Cic. pro Planc. IV. non est consilium, non ratio, non discrimen, non diligentia; sive quae οὔτε τὸ ἀληθὲς καὶ ψεῦδος ἢ δυνατὸν ἢ ἀδύνατον διακρίνει, ut loquitur Iamblichus Myst. Sect. VI. c. v. p. 147. genus δυνάμεων ἐν τῷ ἀφανεῖ κόσμῳ, quod modo ante ἄκριτον καὶ ἀλόγιστον dixerat, respiciens. In usu vocis conveniunt Plutarch. Sept. S. Conv. p. 159. B. μὴ καὶ τῶν Αἰγυπτίων ἀκριτώτεροι φανῶμεν, alii. Frequens ea in Stoicorum scriptis, ut Arrian. Epict. l. II. c. XXII. p. 216. Οὐκ ἔστι πιστὸν τοῦ φαύλου τὸ ἡγεμονικὸν, ἀβέβαιόν ἐστιν, ἄκριτον, κ. τ. λ. Add. Anton. de Seips. l. IV. §. III. alios. De re dictum invenitur in Polybii Hist. III. p. 242. ἀνὴρ θράσος μὲν καὶ τόλμαν κεκτημένος, ἀλόγιστον δὲ ταύτην καὶ τελέως ἄκριτον, cui simile ἀδιάκριτος in Orphico H. in Nemes. — οὐδέ σε λήθει Ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ ὁρμῇ. Plura de hoc similibusque nominum formis notavit A. Port. in Lex. Ion. v. Ἄκριτος. adde Hemsterh. ad Lucian. t. I. Halc. p. 179. Quod hic πλῆθος ἄκριτον, ep. CII. eadem sententia ἀνεξέταστον πλῆθος dicitur.

52. Τάχιον τοῦ διαφθῆναι] 208
Τάχιον scripsit sophista cum a Diod. Sic. Plut. Dionys. Hal. aliis, de cuius usu quid sit existimandum, luculenter ostendit cultissimus Graevius ad Lucian. t. III. Soloec. p. 573. add. not. a Piersono ad Ael. Herodiani Philet. p. 436. De διαφθῆναι errant, qui reddunt, quasi a διαφθάνω sit. melius Aretinus, citius, quam accendatur. [V. Valckenar. ad h. l. Ego praeferam simplex ἀφθῆναι. G. H. S.]

54. Νὴ τὸν Δία] Articulum

natura, ut alliciat in infortunia, et a principiis exitus habeat discrepantes. Ego quidem (et quicunque non desipit) sibilis mallem a multitudine, cui discrimen non sit, excipi, quam honore. Nam odium eius citius, quam excanduit, extinguitur, neque, quibus temporibus summum est, nocet. Benevolentiae vero opinio exilia, mortes, publicationes, aut his quidem moderatius nihil fert. Ita me Iupiter Maximus, Hegesippe, sicut scimus, ita dicemus tibi. Populus omnis incompositus, amens, desidiosus, ad quodcunque mobilissimus, infidus, inconstans, iracundus, proditione potens, fallax, nomen tantum sine usu, et

τὸν, qui a quibusdam libris abest, cum plerisque MSS. edd. Comm. et Boyl. addidi. Supra ep. LVIII. *Καὶ νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον εὔχομαι.*

56. *Ἑτοιμότατος ἐφ' ὅ τι τύχοι μεταχθῆναι*] Scripsi *ὅ τι* disiunctis voculis, sententia id postulante, pro *ὅτι*, ut vulgo editur et quidam MSS. habent. Lugd. B. tamen et ed. Ven. *ὅτου*, Angl. *ὧτι*; utrumque, si parumper adiuveris corrigendo, non male. Nam sive legas *ἐφ' ὅτῳ τύχοι μετ.* i. e. *quacunque occasione traduci*, sive *ἀφ' ὅτου*, vel *ὑφ' ὅτου τύχοι μετ.* i. e. *ab unoquoque traduci*, stare sententia poterit. Nostro similia de vulgo dicta apud veteres inveniuntur quamplurima; quae saepe ab aliis in medium prolata repetere nihil attinet. Legi poterunt, quae notavit ad *Ios.*
b *Iscanum* de Bell. Tr. I. v. 134. *Sam. Dresemius*, nostri loci non immemor. Add. *Gatak.* ad *M. Anton.* l. IV. p. 125. et ad *Herod.* l. VIII. p. 517. *Valckenarium.*

58. *Φωνὴ μόνον ἀνωφελής*] Interpunctionis notam, quae in Burm. non est, per libros editos receptam ante *ἀνωφελής*, praetermisi. *Aretinus* etiam, quasi sine ea esset, reddidit, *voce tantum utilis*, ceteroquin minus bene. reliqui, *vox duntaxat, inutile*, vel sim. Et recte quidem *φωνὴν* reddas per *vocem*, si nostrum cum antiquioribus Graecis statuas locutum esse, ac dictum interpreteris de voce populi, qua sive laurderis, ad veram laudem adipiscendam nihil proficias, sive vituperreris, nihilo videaris deterior, cum inanis ea sit sine vi ac virtute. Sed, hac ratione qui vulgum *φωνὴν μόνον εἶναι* dixerit, temere inventum iri non puto: tametsi genus loquendi bonum est et antiquum. Venuste apud *Plutarch.* Lac. Apophth. p. 233. A. *Τίλας τις ἀηδόνα καὶ βραχεῖαν πάνυ σάρκα εὑρὼν εἶπε, Φωνά τύ τις ἐσσὶ καὶ οὐδὲν ἄλλο.* Sed nostri dispar omnino ratio. Quare sophistam opinor non Phalaridis, sed sua locutum lingua, dum *φωνὴν* diceret, non aliud voluisse, quam quod apud an-
tiquiores in similibus loquendi 209
generibus est *ὄνομα*. *Plato* Legg. a
I. p. 770. A. *ἣν γὰρ καλοῦσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα,*

ὀργὴν καὶ πρὸς ἔπαινον εὐχερές. τοῦτ' ἔστι τὸ μετ' ἀδόξου προπηλακισμοῦ φθείρεσθαι, τὸ δήμῳ πολιτευόμενον ζητεῖν ἀρέσκειν. μεμήνασι δ' ὅμως τινὲς εἰς τοῦτο, ἀνοήτῳ καὶ δυσκαθέκτῳ ὁρμῇ, μᾶλλον δὲ λύσσῃ χρώμενοι. καὶ πολλοὶ παίδων ὄντες ἐρασταὶ τοσούτους πόθους οὐκ ἔσχον εἰς

τῷ δ' ἔργῳ πάσαις πρὸς πάσας τὰς πόλεις ἀεὶ πόλεμον ἀκήρυκτον κατὰ φύσιν εἶναι. *Eurip.* Orest. 455. *Ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι, Οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.* Phoen. 556. — *τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον.* Loci prioris *Euripidei* opportune ad *Liban.* Ep. cIↄcccxcvIII. meminit *Wolfius.* idem tamen, in contextu *Libanii* dum pro τέρπου legendum coniicit τέρπον τινὰ, parum felix. Quae enim vulgo leguntur, *Τοῦτο δέ ἐστι δοκοῦντος φιλεῖν, οὐ φιλοῦντος, καὶ κατὰ τὴν τραγῳδίαν ὄνομα ἓν τέρπου παρεχομένου* vix dubitandum est, quin in hanc ab auctore scripta sint sententiam: *Τοῦτο δέ ἐστι — ὄνομ' ἂν, τὸ ἔργον οὔ, παρεχομένου.* [V. Hermann. ad Viger. p. 815. *G. H. S.*] Antecedentibus addo *Plutarch.* de Fort. v. Virt. A. Or. II. p. 343. *Οὐδὲν ἄρα τῆς ἀρετῆς ἔργον ἐστὶν, ἀλλ' ὄνομα τοῦτο καὶ λόγος ἔχων δόξαν, κ. τ. λ.* *Λόγος* ista virtute cur in *Platonis* Ep. vII. p. 1279. E. reponere voluerit *G. Canterus* Nov. Lect. l. VI. c. xI. nondum exputo, cum haud dubie praestet, quod editur, *αἰσχυνόμενος μὲν ἐμαυτὸν τὸ μέ-*
b *γιστον, μὴ δόξαιμι ποτὲ ἐμαυτῷ παντάπασι λόγῳ μόνον ἀτεχνῶς εἶναί τις, ἔργον δ' οὐδενὸς ἄν ποτε ἑκὼν ἀνθάψασθαι·* ubi, si quid mutandum, in loco τις scribam τι. Sententia est, *Ne videar mihi verbis valere, rem vero nullam aggredi.* Nostro proxime accedit *Lucian.* tom. I. Tim. p. 155. *Φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα.* In eandem sententiam *Livius* l. XLIV. c. XLI. *elephanti in acie nomen tantum sine usu fuerunt.* quo nostris, *φωνὴ μόνον ἀνωφελής,* reddendis nihil accommodatius. Similia dedit *Casaubon.* ad *Sueton.* I. Caes. c. LXXVII. ubi *Graevio* et *Ernestio*, dum, *Nihil esse rempublicam, appellationem modo ac sine corpore speciem,* scribendum esse monent, lubens accedo.

59. *Τοῦτ' ἔστι κ. τ. λ.*] *Angl.* ταῦτ' ἔστι. sed τοῦτ' ἔστι libri reliqui. atque ita passim veteres. vid. *Plat.* Gorg. p. 536. A. *Lys.* c. Andoc. p. 117. *Eurip.* Hippol. 486. Suppl. 515. Nostro inprimis simile hoc *Arrian.* Epict. l. III. c. xIv. p. 417. *καὶ σχεδὸν τὸ φιλοσοφεῖν τοῦτ' ἔστι, ζητεῖν, πῶς ἐνδέχεται ἀπαραποδίστως ὀρέξει χρῆσθαι καὶ ἐκκλίσει.* Alterum est in *Plat.* Rep. X. p. 750. D. et alibi.

62. *Πολλοὶ παίδων ὄντες ἐρασταὶ*] Inter alia argumenta a e stilo ducta hoc etiam utitur *Bentleius* Diss. XIII. quo sophistae, non Phalaridis, opus esse has Epistolas demonstret. Antiquis enim *παίδων ἐραστὰς* non, ut hic, *liberorum amantes* esse, sed eosdem, quos *παιδεραστὰς, puerorum amatores.* Speciosum vero argumentum, quo ad auctorem Epistolarum in contemtionem adducendum pri-

ad iram et ad laudem facilis. Hoc est enim gloriosa contumelia perire, populo, cum verseris in republica, velle placere. Est tamen is quorundam furor, ut vecorde et impotente impetu, quo vero rabie in id ferantur. Ac multi, qui liberos amant, tanto desiderio prolis non tenen-

mo adspectu nihil accommodatius. Etsi autem pleraque, quae contra disputavit *Boyleus*, ita sunt comparata, ut silentio praeteriri, quam refutari verbose, praestet, unum tamen est, quod non iniuria *Bentleio* obiecit ille Cens. p. 65. *Diversa sonare* παίδων ἐρασταί, ac παιδερασταί; *cumque integram sententiam spectes*, πολλοὶ παίδων ὄντες ἐρασταὶ τοσούτους πόθους οὐκ ἔσχον εἰς τέκνα, *contextum orationis docere*, παίδων ἐρασταὶ *non posse rem turpem significare*. Si enim veterum usum scriptorum consulueris, verum hoc esse apparebit: nec erat, cur id negaret, nedum risu exciperet *Bentleius* Resp. ad C. B. Cens. p. 234. Sicut autem ἐρᾶν latissime patet in usu, et in quemcunque fere amorem convenit, ita, quae inde declinata sunt, aut cum hoc copulata, nomina et verba, generatim cuiusvis amoris notionem propriam habent subiectam; quae in multis non tam certo loquentium usu, quam verbis adiectis, aut toto orationis contextu, potest definiri. Ita *Herodotus*, dum l. III. p. 207. C. Τυραννίς, inquit, χρῆμα σφαλερόν· πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἐρασταί εἰσι, quosnam ἐραστὰς intelligi velit, additq αὐτῆς (τυραννίδος) definit. atque ita in aliis. Nec aliam vim ipsos velle Socraticos opinor, cum ἀρετῆς aliarumque rerum nominent ἐραστάς: tametsi concedendum est, in aliis loquendi generibus saepe spectari proprium habitum amatoris; ut, h quum magistri discipulorum, aut contra hi illorum ἐρασταί, sim. dicuntur. Similis ratio copulatorum δημεραστής, γυναικεραστής, χρυσεραστής, cet. Quin ipsa παιδεραστής, παιδεραστεῖν cet. licet iam antiquitus speciatim flagitiosi amoris habuerint significationem, natura sua tam patent late, quam intelligi potest amor παίδων. Nec *Plato* in Convivio, quo *Boyleum* tanquam suo ipsum gladio iugulavit *Bentleius*, dum Aristophanem inducit παιδεραστάς sim. nominantem, turpem tantum puerorum amorem respicit, sed potius, generalis ac vagae potestatis ratione habita, in ea voce locatur. Cuius generis inprimis esse videtur, quod est p. 1187. A. πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστὴς γίγνεται, ἀεὶ τὸ ξυγγενὲς ἀσπαζόμενος. Ubi, etsi flagitiosi amoris significationem habet παιδεραστής, latius tamen patere simul ex iis, quae subiiciuntur, apparet. Nec alia ratio huius, atque ibidem p. 1186. E. nominis φίλανδροι, dum, Ὅσαι, inquit, αὖ γυναῖκες φίλανδροί τε καὶ μοιχεύτριαι ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγνονται. nam nomine φιλάνδρων non tantum *virorum amantes*, sed etiam *virosas* comprehendit, quas ἀνδρεραστρίας in Thesmoph. 399. vocat *Aristophanes*; atque ita non tam usum loquentium spectavit, quam quod natura sua sonaret vox φιλαν-

221 τέκνα, καὶ χαίροντες γάμοις οὐχ οὕτως εἶδον ἀσμένως γυ-

δρος. Tametsi enim recentior aetas *virosas* etiam φιλάνδρους vocavit, ut ex *Hermogene* discas de Form. Or. II. 5. antiquiores tamen potissimum id nomen in laude posuerunt; ut φιλάνωρ *Aeschylus* Pers. 136. et Agem. 420. quod, de Phyllide usurpatum a *Colutho* 209. non tam *virosam*, ut ibi reddidi, quam *viri amantem* valet. De παιδεραστὴς autem *Platoni* adiungo *Lucianum*, qui, nisi natura latius nomen pateret, non
211 temere declinatum παιδεραστεῖν
a posuisset de Rhea, vetula, Attin deperiente, tom. I. D. Dial. XII. p. 233. Ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, inquit ad Cupidinem Venus, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν, γραῦν ἤδη καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν καὶ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν. et de Sacrific. p. 532. Ἡ Ῥέα δὲ — πῶς οὐκ ασχημονεῖ καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα, καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; Sed singularia haec sunt, nec diffitendum, παιδεραστὴν, si communem usum spectes loquendi, cum declinatis speciatim locum habere in flagitioso puerorum amore. A quo longissime abest nostrum παίδων ἐρασταί. Nam etsi natura plane convenit cum altero, usus tamen, qui rei turpis notam velut imposuit illi, e contrario effecit, ut de parentibus liberorum cupidis aut amantibus speciatim hoc dictum intelligeretur. Ita sane apud *Euripidem*, qui unus *Bentleio* refutando sufficiat, sine ulla rei turpis suspicione in Suppl. 1088. Iphis, de Euadnes filiae morte deplorans, Ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους Παίδων τ' ἐραστὴς ἦν, πόθῳ τ' ἀπωλλύμην. Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων, Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων, Οὐκ ἂν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν. Ubi non tantum παίδων ἐραστὴς de patre *liberorum cupido*, sed etiam πόθῳ, sicut in nostro παίδων ἐρασταὶ et πόθους. ut verisimile sit, eum, dum sua scriberet, ipsa haec *Euripidis* cogitasse. Plura tragici adscripsi verba, quod nec *Cantero* κἀξεπειράθην τεκὼν, nec *Barnesio* κοὐκ ἐπειράθην scribendum esse opinanti assentior. Dixerat Iphis hoc: *Si bis viverent homines, posse eos errorem, quo in altera vita essent lapsi, in altera corrigere.* Qui- b
bus subiecit ea, quae supra descripsi. Ut adeo, cum hoc dicat, Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κ. τ. λ. sententia sit: Si liberos fuissem nactus (quasi *in antecedente quadam vita*), et expertus, quam esset malum iis privari: Οὐκ ἂν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, κ. τ. λ. non incidissem in id, in quod nunc, malum (corrigendo errorem antecedentis vitae et a generandis liberis abstinendo). Aut igitur scribendum, — κἀξεπειράθην, τέκνων Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται κακὸν, Οὐκ ἂν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν; aut, deleto versu, qui antecedentibus κἀξεπειράθην τέκνων interpretandis adscriptus videri potest, Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων, Οὐκ ἂν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν. quod alteri anteferrem, nisi multos esse scirem, qui in poe-

tur, nec delectati nuptiis tam libenter videre mulieres;

tis quidvis comminisci, quam versum aliquem reiicere tanquam commentitium, malint. Sicut in his παίδων ἐραστὴν vocat, sic ἔρωτα παίδων parentibus tribuit *Euripides* in Ion. 67. — χρόνια δὲ σπείρας λέχη Ἄτεκνός ἐστι (Ξοῦθος), καὶ Κρέουσ᾽· ὧν οὕνεκα Ἥκουσι πρὸς μαντεῖ᾽ Ἀπόλλωνος τάδε Ἔρωτι παίδων. Est autem in his nominibus ἔρως et ἐραστὴς *desiderii* subiecta notio: quem verbi ἐρᾷν usum, *Euripidi* familiarem, ad Tragici Phoen. p. 201. illustrat *Valckenarius*.

65. Οὐχ οὕτως εἶδον ἀσμένως γυναῖκας] Pro εἶδον Angl. et marg. Lugd. A. προσεῖδον. Utrumque maritorum in uxores amori signando aptum verbum. Malo tamen, quod in plerisque libris est, εἶδον, quod altero latius patet, cum illud, propria virtute magis sumtum, ad adspectum potissimum eorum, quos amamus, referatur. *Libanius* Ep. CCCCXXXIV. ὃς (Δουλκίτιος) — εἰς Αἴγυπτον — ἥκει, νομίζων ἴσως μέν τι καὶ ἄλλο κερδανεῖν, μέγιστον δὲ καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εὐθὺς τὸ σὲ προσ-
212 a ιδεῖν. ὡς οὖν ἡμῖν τε ἐπιτήδειον καὶ σὸν ἐραστὴν ποίει τῶν ἄλλων εὐδαιμονέστερον. *Eurip.* Phoen. 312. Ἰὼ, τέκνον, Χρόνῳ σὸν ὄμμα μυρίαις ἐν ἁμέραις Προσεῖδον. In eodem loco προσβλέψαι *Platoni* est Conv. p. 1201. A. Ἀφ᾽ οὗ τούτου ἠράσθην, οὐκέτι ἔξεστί μοι οὔτε προσβλέψαι, οὔτε διαλεχθῆναι καλῷ οὐδενί. add. *Lucian.* t. I. D. Mort. IX. p. 361. Alterum, latius sumtum, non tam adspectum, quam praesentiam, congressum, colloquium, sim. quo quis fruatur, alterius respicit; ut interdum Latinum *videre*: vide quae iam supra notavi ad ep. LXIII. ubi cum *Phalaridis* εἴδομεν in- b
primis conferri velim *Lysiae* Ap. in Sim. p. 80. ἄλλως τε εἰδὼς, ὅτι ἀσμένως ἄν με εἶδεν ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς αὐτοῦ. ibi quo animo alter alterum velit ἰδεῖν, apparet ex eo, quod ibidem subiicitur, ἐκκαλέσας ἔτυπτέ με. Nostro propius accedit *Libanii* ep. DCCCCXXXIX. Μαθητῇ διδάσκαλον ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντι διὰ χρόνου χάρισαι ταύτην δικαίαν χάριν. eidem ep. CCCLXXVII. p. 189. contraria sunt τὸ ἀφεστάναι τῆς μητρὸς et τὸ τὴν μητέρα ἰδεῖν. In eodem loco ὁρᾷν est apud *Lys.* pro Caed. Erat. p. 7. Ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἤθελεν, ὡς ἂν ἀσμένη με 213
ἑωρακυῖα ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου. a
quod de uxore dictum mariti praesentia fruente. Pertinet huc forma loquendi, ἡδέως ἰδεῖν τινα, quam ad *Chariton.* VI. p. 559. per *amore alicuius captum esse* interpretatur *D' Orvillius.* Ea iam usus est *Theophilus* comicus apud *Athen.* l. XIII. p. 563. A. cuius verba sic leviter corrigo: Ἐγὼ μὲν οὖν καὐτὸς κιθαριστρίας ἐρῶν (vulg. ἐρῶ), Παιδὸς κόρης, οὐ νοῦν ἔχω; πρὸς τῶν θεῶν Κάλλει (vulg. οὐ ν. ἔχω πρὸς τῶν θεῶν; Κ.) καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς, Ἣν ἥδιον ἰδεῖν ἐστιν ἢ τὸ θεωρικὸν Ἔχουσιν ἡμῖν διανέμειν ἑκάστοτε. *Libanii* est b
ἡδέως αὐτὸν ἰδὼν — δεῖξον, ὅτι τοῖς ἡμᾶς φιλοῦσιν ἔνι τις φίλτρου καρπός. Idem aliis verbis expressit *Procopius* Ep. XLVIII. Καὶ εἶγέ μοι τὰ Κροίσου κεκόμικε [l. κεκομίκει. G. H. S.] τάλαντα, οὐκ ἂν οὕτως εὐμενέσιν εἶδον αὐτὸν ὀφθαλμοῖς. Nostrum si quis pari ratione interpretari velit per *amare*, *amore captum esse*,

νίκησα, καὶ φιλόπλουτοι φύντες οὐ παραπλησίως ἔστερξαν χρήματα, καὶ φίλοπλοι καὶ μαχηταὶ καὶ φιλιππότροφοι νίκης ἕνεκα τῶν ἐν Ὀλυμπίασιν ἀγώνων οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἥσθησαν ἑκάστοις τούτων, ὡς ἀθλίαν δόξαν καὶ τιμὴν ἀνόητον καὶ κρότον ἐπὶ ζημίᾳ τῇ ἑαυτῶν ἀγρεύοντες. τοῖς δὲ τῶν τοιούτων ἐρασταῖς οἱ μὲν οἰκεῖοι συναχθεσθεῖεν ἂν ὡς ἔνι μάλιστα, οἱ δὲ ἐχθροὶ τὰ μέγιστα πάντων ἐφησθεῖεν. ὑμεῖς δὲ παραμυθεῖσθε μὲν Κλεισθένην συγγενεῖς ὄντες, εἰ ἄρα δυσθύμως ἔχοι, ὡς ἀνθρώπινόν τι πεπονθότα, ἀποτρέπετε δὲ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς φιλοτιμεῖσθαι, ὡς ἀνήκεστα ἡμαρτηκότα.

ξθ'. ΑΥΤΟΝΟΗι.

Ἔπεμψά σοι τὸ ἀργύριον, οὐδ᾽ ὅσον ἐπαναβαλόμενος, μετὰ τὸ λαβεῖν τὰ γράμματα, νομίζων οὐ χάριτος εἶναι τὸν καιρὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τάχους. τρία μὲν οὖν τάλαντα, ὡς ἠξίους, ἐπεδώκαμεν, ὅπως καταθεμένη τὴν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ζημίαν λύσῃς τὰς φυγὰς αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐπὶ πλεῖον ἀλητεύῃ· πείρᾳ γὰρ οἴδαμεν τὴν τοῦ φεύγειν ἀτυχίαν, ὅσον
214 ἐστὶ κακόν· τρία δὲ παρ᾽ ἑαυτῶν ἀπεστείλαμεν, ἵνα τὰ δημιόπρατα τῆς οὐσίας παραλάβῃς· παραινῶ δὲ τοῦ λοιποῦ τῷ Κλεισθένει πολιτείας ἀπέχεσθαι καὶ μὴ τοιαύτας αἱρεῖσθαι πραγματείας, ἐν αἷς αἱ μὲν ὠφέλειαι πάσης γίνονται τῆς

non repugno. antecedit in eandem sententiam πόθους ἔσχον, sequuntur ἔστερξαν et ἤσθησαν.

64. Φιλόπλουτοι φύντες] Libri editi plerique cum Angl. et marg. Lugd. A. φύντες. MSS. reliqui cum ed. Ven. ὄντες. Verisimilius est ὄντες, quam φύντες, interpretis esse.

[66. φιλιππότροφοι. Vox alibi non lecta, sed probi commatis. Alii minus recte παροξυτόνως φιλιπποτρόφοι. Compara φιλοκύνηγος, φιλογέωργος, de quorum accentu dixi in not. ad Schol. Apoll. Rhod. p. 171. G. H. S.]

[Ibid. ἐν Ὀλυμπίασιν. Sic etiam Galenus T. V. p. 463. Lips. Acutum retraxi in antepenultimam. V. Comment. in Aristoph. VII. 1. p. 499. ubi quod comparatur ταμίασι, tetigit etiam Boeckh. Oecon. polit. Athen. T. II. p. 276. G. H. S.]

[67. Post ὡς desidero articulum οἱ. G. H. S.]

[68. Pro ἀνόητον conieci ἀνόνητον ad L. Bos. Ell. p. 570., neque nunc poenitet coniecturae, quam tuetur et quod antecedit ἀθλίαν et quod sequitur ἐπὶ ζημίᾳ τῇ ἑαυτῶν. G. H. S.]

[76. ἐπαναβαλόμενος dedi pro librorum scriptura ὑπαναβαλλόμενος. ἐπαναβαλλόμενος voluit Valckenarius. G. H. S.]

nec qui divites cupiunt esse, similiter amare pecuniam, nec studiosi armorum, nec bellicosi, nec equorum alendorum cupidi causa victoriae certaminum Olympiae, tantam voluptatem capere e singulis horum solent, quantam, qui miseram gloriam, honoremque vecordem, ac plausus suo ipsorum damno venantur. Qui vero talia amant, cum iis necessarii doluerint quam vehementissime, inimici autem maxime omnium fuerint laetati. Vos vero consolamini Clisthenem, cum sitis cognati, si quidem animo sit afflictus, tanquam humani aliquid passum, ac dehortamini, ne iisdem rebus se efferat, tanquam insanabili lapsum errore.

LXIX. AUTONOAE.

Acceptis literis, misi tibi argentum sine ulla mora, ratus, non beneficii esse tempus solum, sed etiam celeritatis. Ac tria quidem talenta, sicut petebas, concessimus, ut, soluta pro filio mulcta, exilio eum liberares, nec amplius oberret: experientia enim novimus exulum infortunium, quantum sit malum. Tria vero sponte misimus, ut publicata bona recuperares. Ceterum hortor Clisthenem, ut a republica abstineat, nec talia sectetur studia, in quibus utilitates totius fiunt civitatis, damna vero propria

214 83. Παραλάβῃς] Lugd. A. B.
a et Pal. παραλάβῃ, quod ad Clisthenem relatum ferri potest. Sed causae nihil est, cur ab altero παραλάβῃς recedamus. Pro παραινῶ δὲ mox Lugd. B. Pal. et Burm. παραινῶ δή. ferrem, si praeterea legeretur παρείησι. nunc δὲ retineo.

84. Ἐν αἷς αἱ μὲν ὠφέλειαι κ. τ. λ.] Lugd. A. et Angl. γίγνονται et ἰδία; reliqui γίνονται et ἴδιαι. neutrum mutandum, tametsi, pro ἰδία si scripseris ἰδίᾳ, probum erit, et γίγνεται antiquiorem sistit Atticorum scribendi rationem; qua de vid. Valckenar. ad Eurip. Phoen. v. 1396. Quod Lugd. C. habet, ἐξ ὧν pro ἐν αἷς, interpretis esse videtur. Noster, dum haec scriberet, haud scio, an ante oculos habuerit Demosthenis illa de Rep. Ord. p. 124. B. Ἀφ' ὧν αἱ μὲν ὠφέλειαι τουτωνὶ εἰσὶν ἴδιαι, τὰ δὲ μίση καὶ τὰ ἐγκλήματα ἀφ' ὅλην ἔρχεται τὴν πόλιν. Facta autem nominis ἴδιος hac ratione positi mentione, in memoriam redeo venustissimi Alciphronis loci l. I. ep. xxviii. digni sane, qui hac occasione emendetur. Οὐ πανόσῃ (inquit Phoebiana ad senem, qui eam voluerat osculari), τρίπουρον καὶ φάλαντον γερόντιον (vid. Hemsterh. ad Lu-

πόλεως, αἱ βλάβαι δὲ ἴδιαι τῶν προεστηκότων. καὶ εἰ τὰ οἰκεῖα μὴ οἷά τε σωφρονίζειν αὐτὸν, τοῖς ἐμοῖς παραδείγμασιν ἀνεψιάδου πρὸς μητρὸς ὄντος χρήσθω, ὅτι κἀγὼ διὰ
216 πολιτείας ἄγνοιαν ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος οὐδὲ τύραννος ὢν

cian. t. I. p. 160.), κειρῶν τὰς ἀφ᾽ ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς, ὥς τις ἄρτι πράξειν ἀρχόμενος; οὐχὶ τῶν κατ᾽ ἀγρὸν πόνων ἀφεῖσαι ἀεργὸς τῶν ἀϊδίων πορισάμενος; οὐχὶ τοὐπτανεῖον καὶ τῆς ἐσχάρας ὡς ἀδύνατος ὢν ἐξέωσαι; quorum postrema recte explicuit Atticarum venerum peritissimus interpres Berg-
b lerus. Per τῶν ἀϊδίων vero dum ad ᾅδην alludi putat, Iac. Perizonium secutus, ac senem describi iam rebus gerendis ineptum, atque adeo ἄϊδος εἴσω mittendum, perpaucos fore opinor, qui in eo acquiescant, nec malint, unica litera deleta, mecum scribere: οὐχὶ τῶν κατ᾽ ἀγρὸν πόνων ἀφεῖσαι, ἀεργὸς τῶν ἰδίων πορισάμενος; Contraria fecit Alciphron τῶν κατ᾽ ἀγρὸν πόνων et τῶν ἰδίων· ac τοὺς κατ᾽ ἀγρὸν πόνους vocat labores τῶν μισθωτῶν τῶν ἐς τοὺς ἀγροὺς φοιτώντων, ut loquitur Athenaeus l. XIV. p. 619. A. vel, ut Sallustius Cat. XXXVII. §. 7. iuventutis, quae in agris manuum mercede inopiam tolerat. Iis opponit senem ἀεργὸν τῶν ἰδίων πορισάμενον. Sententia haec est: Nonne a laboribus per agros absolutus es, qui a propriis, dum suppetunt tibi, cessas otiosus? Quod salse obiicitur seni, ὅστις, τὴν ἰδίαν οὐ δυνάμενος, ἀλλοτρίην βούλετ᾽ ἄρουραν ἀροῦν. Ἴδιος et ἀΐδιος etiam confusa vide in Polybii Hist. l. IV. p. 435. ubi nunc est, διόπερ ἰδίῳ συνέχονται καὶ δυσχερεῖ πολέμῳ; sed legendum esse ἀϊδίῳ σ. κ. δ. π. apparet ex antecedentibus eadem pagina, ubi recte ἀϊδιον ἔχουσι πόλεμον καὶ δυσχερῆ πρὸς αὐτούς.

85. Βλάβαι] De hac forma, qua alibi etiam usus est noster, vid. eruditorum virorum not. ad Moerim et Thom. M.

86. Σωφρονίζειν αὐτὸν] Cum Lugd. A. B. C. Angl. et Burm. scripsi αὐτὸν loco ἑαυτὸν, quod 215
in editis est, sententia repu- a
gnante.

87. Τοῖς ἐμοῖς παρ. ἀνεψιάδου πρὸς μητρὸς οὕτως χρήσθω] Vulgo pro οὕτως scribitur ὄντος, atque ita plerique libri MSS. sed οὕτως est in Lugd. A. et eius loco οὗτος in Angl. Ὄντος videtur sive librarii esse, sive alius, qui, casus secundi ἀνεψιάδου ratione non perspecta, ex οὕτως fecerit ὄντος. Nota constructio τοῖς ἐμοῖς παραδείγμασιν ἀνεψιάδου πρὸς μητρός; de qua vid. H. Stephan. App. de D. Att. p. 172. Kuster. ad Aristoph. Plut. 55. alios. Valet hic οὕτως idem, quod sic demum, sim. ut saepe loquuntur scriptores, et noster ep. LXXXI. Καταθέμενον γὰρ τὴν ἀρχὴν οἶδ᾽ ὅτι δεῖ πολλὰ καὶ δεινὰ παθόντα πρὸς τῶν τυραννηθέντων οὕτω καταστρέψαι τὸν βίον. [Mihi ὄντος magis placuit. Itaque sic dedi. G. H. S.]

88. Διὰ πολιτείας ἄγνοιαν] Libri editi et MSS. praeter Angl. omnes ἄνοιαν; ibi autem ἄννοιαν. Ἄγνοιαν reponere hoc minus dubitavi, quo crebrior horum nominum in libris veteribus confusio est. Etsi autem interdum dictu difficile est, hoc, an illud praestet, inve-

eorum, qui praesunt. Et, si domestica non poterunt emendare eum, in exemplum me consobrino a matre sic demum utitor, quum etiam ego, reipublicae ignoratione pulsus patria, ne tyrannus quidem potui redire. Nec

niuntur tamen loca non pauca, ubi, utrum anteferendum sit, certo satis possit definiri. Ut in *Pausan.* l. X. p. 855. ubi recte *ἄνοιαν* pro *ἄγνοιαν* scribendum esse existimat *Sylburgius*. In *Thucydidis* l. VI. p. 436. l. 7. cum *ἀγνοίας* esset, *ἀνοίας* non male substituerunt eruditissimi viri, *Wasse* et *Dukerus*. Atque ita in *Lucian.* t. I. Contempl. p. 511. cum, quae ante *ἄνοια*, dein *ἄγνοια* dicatur, al-
b terutrum male scriptum esse, non iniuria opinatur *Hemsterhusius*. In *Isocratis* Or. ad Phil. t. I. p. 228. minus certum mihi quidem videtur, *ἄνοιαν*, an, quod malebat *Wolfius*, *ἄγνοιαν* sit anteferendum. Nec dissimilis ratio multorum aliorum apud veteres locorum, ubi, utrum praestet, nescias, nisi orationis contextus aut argumentum, in quo quis versatur, id doceat. Ut in *Lucian.* t. I. Tim. p. 141. ubi Plutus, *Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ*, inquit, *λαθὼν ὁ τῦφος καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία·* quo in loco aptum quidem *ἄνοια; ἄγνοια* tamen scriptum fuisse olim suspicor, quod in eodem argumento ibid. ante p. 140. legitur *ἀλλ' ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς·* et in eiusdem Contempl. p. 517. *οὐκ οἶσθ' ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν.* quibus addi potest, quod in *Cebetis* Tab. ingredientibus in vitam praebeat *ἡ Ἀπάτη πλάνης καὶ ἀγνοίας* poculum. Contrario modo erratum esse puto in Epist. quae *Theanus* ad Nicostratam inscribitur, in Op. Myth. *Th. Gal.* p. 743. *Γαμετῆς γὰρ ἀρετή ἐστιν οὐχ ἡ παρατήρησις τἀνδρός, ἀλλ' ἡ συμπεριφορά· συμπεριφορὰ δέ ἐστι τὸ φέρειν ἄγνοιαν.* Sed antecedit in eodem argumento, *Ἤκουον τὴν τοῦ ἀνδρός σου παράνοιαν.* ut praestat scribi *ἄνοιαν*. Fateor quidem, *ἄγνοιαν* non male interdum, ut ibi fit, per *insaniam* reddi, re vera tamen aliud *ἄνοια* est,
aliud *ἄγνοια*, quod ab illo eadem 216
fere ratione differt, atque *ἀμα-* a
θία, quocum iungi interdum solet. Hanc autem ita describit *Plato* in Tim. p. 1084. B. ut, cum *δύο ἀνοίας γένη* statuat, eorum alterum faciat *μανίαν*, alterum *ἀμαθίαν*. adde ibid. p. 1086. A. Inprimis autem certa emendandi ratio est, ubi sententia nomen postulat, quod sonet *ignorationem* tantum huius illiusve rei; a quo loco alienum omnino *ἄνοια*. Sic autem *ἄγνοια* modo cum casu secundo nominum invenitur, modo per se positum; ut in hoc *Luciani* t. II. Asin. p. 614. *Καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν.* Quo minus dubitandum, quin ibid. p. 614. ubi legitur *ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἄνοιαν, κ. τ. λ.* scribendum sit *ἄγνοιαν*, dum
ignorationem cogitavit *Lucianus* b
ciborum furto a se ablatorum. Alterius generis exempla idem

ἔσχυκα κατελθεῖν. οὐδὲν γὰρ τερπνὸν οὕτως ἡγοῦμαι τῆς ἀρχῆς, ὡς ἀνιαρὸν τὸ φεύγειν τὴν πατρίδα. ταῦτα δὲ ὑμῖν ἐπιστέλλω, μὰ τοὺς θεοὺς οὐχ ἐφ' οἷς δίδωμι ἀλγῶν, ἀλλ' ἐφ' οἷς πεπόνθατε ἀνιώμενος, οὐδ' ὅπως μὴ πάλιν ποτὲ δῶ, ἀλλ' ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰς μηδὲν κακὸν ἀξιώσητε λαβεῖν, ἐγὼ δὲ ὡς εὐτυχίας αἰτούμενος ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων καὶ προθυμότερον καὶ πολυτελέστερον χαρίζωμαι.

ο. ΕΓΓΥΙΝΟΙΣ.

Οὔτε προφάσεως ἐνδεῖν μοι δοκῶ, δι' ἣν οὐκ ἂν δικαίως ὑμᾶς ἀμυναίμην, οὔτε βουλομένῳ ἐπεξιέναι δυνάμεως. βουλήσομαι δὲ, ἂν μὴ νῦν γέ ποτε αἰδεσθέντες ἡμᾶς ἀπολύσητε τοὺς ἄνδρας, οὓς οὐδενὶ δικαίῳ, διότι δὲ τῷ κακῶς
218 ἀπολουμένῳ Πασίωνι παρατριβομένῳ πρὸς ἡμᾶς ἔδοξε, τρίτον ἤδη μῆνα τοῦτον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατέχετε.

praebet t. III. Cat. N. T. Cr. p. 138. et de Dom. p. 206. Auctor Epist. *Hippocratis*, ep. XVI. p. 1279. l. 15. et ep. XVII. p. 1280. l. 32. ubi *Democritus*, Ἄγνοιά γάρ τοῦ σοῦ ὀνόματος ἦν πρόφασις τῆς τοῦ ξένου προσηγορίας. Noster ep. LXXIII. ἀγνοίᾳ μου πολὺ διημάρτηκας. quo cum convenit hic loci διὰ πολιτείας ἄγνοιαν.

[89. ἴσχυκα. V. Valckenar. ad h. l., qui tamen de hoc perfecto ἀποτομώτερον iudicavit. Ut enim in nullo scriptorum antiquiorum occurrat, tamen bene Graecum est potuitque etiam a classicis usurpari. Perraro autem occurrere quis miretur? siquidem „in omnibus verbis perfectum rarissime scribentibus obvenit", quod vere monuit Lobeckius ad Phrynich. p. 34., scriptoribus saepe usurpantibus aoristos etiam ibi, ubi perfectis locus erat. Non minus bene Graecum est, quod et ipsum Valckenario displicuit, τετυραννοκτονηκέναι infra Epist. 106. p. 302, 8. Ceterum Sophista noster perfecta tantopere frequentat, ut, quas hac in re cum eo comparem, perpaucos norim. Itaque parum abest, quin Epist. 135. p. 358, 6. perfectum aoristo praeferam. Cf. not. ad Epist. 4. p. 16, 100. *G. H. S.*]

89. *Κατελθεῖν*] Lugd. A. et Angl. ἀπελθεῖν. sed utriusque marg. κατελθεῖν. quod proprium hoc in loco, et obvium in scriptis *Herodoti*, *Platonis*, *Demosthenis*, aliorum. Eiusdem generis sunt κατιέναι, κάθοδος, κατάγειν, alia. De nostro, notus inprimis *Aeschyli* Choeph. v. 2. Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. quod, derisum ab *Aristophane* Ran. 1187. cet. cum Comici verbis in Plut. 288. et Pac. 290. Ὡς ἥδομαι καὶ τέρ- 217
πομαι κ. τ. λ. dum composuit a *Spanhemius* ad ll. cc. non cogitavit, aliud Orestem in tragoedia decere, aliud personas, quas *Aristophanes* inducit, comicas. Eadem virtute ἀπελθεῖν positum in vetere scriptore nondum inveni. Ἀπέλθῃ pro ἐπανέλθῃ *Thu-*

vero quidquam tam iucundum duco in imperio, quam triste patriam fugere. Haec vobis scribo, ita me dii, non ob ea, quae dedi, dolens, sed ob illa, quae passi estis, contristatus, neque ut unquam rursus dem, sed ut vos mali nullius causa velitis accipere; ego vero prosperae causa fortunae rogatus a clementissimis et promtius et liberalius gratificer.

LXX. ENGUINIS.

Neque causa mihi videor indigere, ob quam iuste vos ulciscar, neque, quum velim adoriri, potentia. Volem autem, nisi nunc tandem nos reveriti dimiseritis viros, quos nullo iure, quia, perditissimo homini licet, Pasioni, nobis infenso, visum fuit, tertium iam nunc mensem in carcere detinetis.

cydideum esse, docet *Suidas*, atque ita *ἀπελθόντες* accipi posse in eiusdem historici l. I. p. 20. l. 3. *Ὁ δῆμος αὐτῶν ἐξεδίωξε τοὺς δυνατούς· οἱ δὲ ἀπελθόντες μετὰ τῶν βαρβάρων ἐληΐζοντο τοὺς ἐν τῇ πόλει κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν*, verba diligentius inspicienti apparebit. Nostro in loco *ἀπελθεῖν*, si plures id libri haberent, verum posset videri: nunc vulgatum retineo.

95. *Χαρίζωμαι*] Si recesseris a Lugd. C. et Burm. libri omnes, tam editi, quam MSS. *χαρίζομαι*. sed alterum postulat orationis contextus. Respondet enim *ἐγὼ δὲ* x. τ. λ.
b antecedenti *ὑμεῖς μὲν* x. τ. λ. et utrumque pendet ab *ἵνα*, quare scripsi *χαρίζωμαι*, consentiente etiam *Hemsterhusio*, qui sic in marg. exemplaris sui correxerat.

96. *ΕΓΓΥΙΝΟΙΣ*] Cl. *Hemsterhusius* ad marginem exemplaris sui adscripserat: „Meminit *Stephanus* in *Ἐγγύϊον*. *Diodoro Siculo* IV. p. 194. D. et XVI. p. 548. *Ἔγγυον* et *Ἐγγυηνοί*. vid. *Cluver.* Sicil. Ant. l. II. c. XI. p. 365. quem praeteriit hic *Phalaridis* locus."

100. *Οὐδενὶ δικαίῳ*] Vid. *Wolf.* ad *Liban.* Ep. LIV. n. 7. ubi huius loci meminit. Mox *καὶ* retineo, tametsi in Lugd. A. B. Angl. et Pal. est *διότι δὲ τῷ* x. ἀ. *Καί*, iunctum participio *ἀκολουμένῳ*, valet *quamvis*; quem usum, a Cl. *Valckenario* ad *Eurip.* Phoen. p. 98. 99. illustratum, alibi iam in his Epist. notavi. [Praetuli *δέ*. Plenius scribere poterat, *οὐδενὶ μὲν δικαίῳ, διότι δὲ* x. τ. λ. *G. H. S.*]

1. *Παρατριβομένῳ πρὸς ἡμᾶς*] 218
Revocavi, quod est in edd. Ald. a
Bas. Aurel. nec non MS. Burm. *ἡμᾶς* pro *ὑμᾶς*, quod in reliquis libris. Interpretes, dum reddunt *versanti apud vos*, *παρατρίβεσθαι* acceperunt, quasi

οά. ΑΝΤΙΜΑΧΩι.

Εἰ μὲν ἔχων οὐκ ἀποδίδως τὸ δάνειον, ἑκὼν εἶ πονηρός· εἰ δ᾽ οὐκ ἔχων, ἀδικεῖς μὲν, τὸ δὲ ἀκούσιον παρὰ τοῖς ἀνθρωπίνως λογιζομένοις συγγνώμης ἀξιοῦται. ἡ δὲ συγγνώμη γίνωσκε ὅτι μέλλησίς ἐστιν ἀπολήψεως, οὐ παντελὴς χρημάτων ἀπόγνωσις.

esset προσδιατρίβειν. Sonat autem παρατριβομένῳ πρὸς ἡμᾶς, *nobis infenso*, sim. ut in verbis *Polybii* Hist. l. IV. p. 437. Ἤιδεσαν τὸν Προυσίαν παρατριβόμενον ἔκ τινων πρὸς τοὺς Βυζαντίους. Similis ratio nominis παρατριβή. *Suidas*, Παρατριβὴ, inquit, λογομαχία, ἔρις. Τὴν γενομένην πρὸς αὐτὸν παρατριβὴν καὶ ζηλοτυπίαν.

5. Τὸ δὲ ἀκούσιον παρὰ τοῖς ἀνθρωπίνως λογ.] Saepe in hanc sententiam locuti veteres. *Demosthenis* verba, unde quaedam huc transtulisse noster videtur, ex orat. in *Stephan.* 1. p. 978. C. adscribam: Καὶ μὴν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μᾶλλον ἄξιον ὀργίλως ἔχειν τοῖς μετ᾽ εὐπορίας πονηροῖς, ἢ τοῖς μετ᾽ ἐνδείας· τοῖς μὲν γὰρ ἡ τῆς χρείας ἀνάγκη φέρει συγγνώμην παρὰ τοῖς ἀνθρωπίνως λογιζομένοις, οἱ δὲ ἐκ περιουσίας, ὥσπερ οὗτοι, πονηροὶ οὐδεμίαν πρόφασιν δικαίαν ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, κ. τ. λ. add. *Plat.* Hipp. Min. p. 257. E. Eodem respicit noster ep. CVII. et alibi.

7. Ὅτι μέλλησίς ἐστιν ἀπολύσεως] Pro ἀπολύσεως vulgo ἀπολήψεως; in quo primo adspectu nihil adeo, quod quem offendere possit. nec ulla varie-
b tas scripturae in libris MSS. Est tamen inter illas *Libanii* epistola CIϽIϽLXXIV. Ἀνωνύμῳ inscripta; quae cum eadem sit, atque haec nostra, ac pro ἀπολήψεως habeat ἀπολύσεως, primum quaeri poterit, sitne *Libanio*, an nostro sophistae, an alii adscribenda illa; dein, utrum duarum, ἀπολήψεως, an ἀπολύσεως, anteferendum. Ac de auctore quidem, nemo in tam brevi epistola temere exspectaverit eas inveniri notas, ex quibus certo cognoscas scriptorem; praesertim cum non dissimilis argumenti alias habeat noster, nec ipse scribendi color videatur ab eo reliquarum differre, nisi hoc uno fortasse, ἡ δὲ συγγνώμη γίνωσκε ὅτι μέλλησις κ. τ. λ. quod, ut de nomine ἀπολύσεως taceam, ex more nostro familiari efferas, Εὖ μέντοι ἴσθι, ὅτι ἡ συγγνώμη μέλλ. cuius generis quaedam notavi ad ep. LVI. p. 186. Iudicabit itaque lector, an, sicut aliae nonnullae epistolae fortasse, haec etiam aliunde accesserit nostris. De altero, quamquam ἀπολήψεως, per se spectatum, probum potest videri, in hac tamen sententia alienum est a συγγνώμῃ et ἀπόγνωσις; quibus convenientius nomen, nisi fallor, ἀπόλυσις. Minime tamen id cum *Wolfio* interpretari velim per *debiti solutionem*; quod nostro non ἀπόλυσις, sed ἀπόδοσις sonat; ut ep. CXXII. Ὑμεῖς μὲν ἀποδεδωκέναι τὰ χρήματα, ἃ ἐδανείσασθε, Τεύκρῳ λέγετε. 219
ibid. ὁ μὲν γὰρ ἐπιζητεῖ βεβαίωσιν ὑμᾶς ἔχειν τινὰ τῆς ἀποδόσεως. et saepe alibi. add. *Demosthen.* in Olymp. p. 1070. C. a

LXXI. ANTIMACHO.

Si, cum habes, non reddis mutuum, volens malitiosus es: sin, quod non habes; iniuriam quidem facis, sed, quod voluntarium non est, apud eos, qui humaniter rationes ineunt, venia dignum putatur. Veniam vero scias cunctationem esse absolutionis, non pecuniae in universum remissionem.

"Α μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὗτος λέγει, ὑπόνοιαι πλασταί εἰσι, καὶ προφάσεις, καὶ ἄδικοι πονηρίαι ἐπὶ τῷ ἀποστερῆσαι, ἃ προσήκει αὐτὸν ἀποδοῦναι ἐμοί. leg. ἀδίκου πονηρίας, sc. Olympiodori; quem ἄδικον ἄνθρωπον supra B. vocat, et dein p. 1071. C. ἄδικον καὶ πλεονέκτην ἄνθρωπον. Eodem in loco διάλυσιν et διαλύειν poni, docuerunt *Budaeus* C. L. Gr. p. 64. et in not. in *Polyb.* p. 405. *Iac. Gronovius.* Accedit noster ep. LXV. *Δεῖ* γὰρ λαβόντα μεμνῆσθαι τῶν δεδωκότων — καὶ εἴτε χρηστὸς εἴη, ὡς χρηστῷ διαλύεσθαι, εἴτε καὶ φαῦλος, ὡς φαύλῳ. *Λύσιν* χρειῶν in Op. et D. 404. habet *Hesiodus*: Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. Quod Graecis διαλύειν, id per *absolvere* expressit *Terentius* Adelph. II. IV. 13. Ista potestate qui nomine ἀπόλυσις aut verbo ἀπολύειν fuerit usus, frustra quaesivi. Frequens tamen horum usus, ubi verbo *absolvere*, sim. locus est; nec raro sic loquitur noster, ut ep. XII. LXX. CIX. et alibi; quod, etsi ἰδιωτικὸν esse dicit *Pollux* l. VIII. 9. Atticis tamen placuisse, docuit *Marklandus*, vir doctissimus, Coni. in *Lys.* p. 585. Sed id quidem, si a *Lysia* recesseris, rarius, cum
b e contrario familiare sit reliquis scriptoribus Graecis, praesertim iis, qui τῇ κοινῇ διαλέκτῳ sunt usi. In quorum numero *Apollodorus* etiam l. II. c. IV. p. 95. ubi nunc legitur, Παραγέγνω (ὁ Ἡρακλῆς) νόμον Ῥαδαμάνθυος λέγοντος, Ὅς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντα, ἀθῷον εἶναι· καὶ οὕτως ἀπηλάθη· non ἀπηλάθη scripsit, sed ἀπελύθη. Idem, lexicographorum et scholiastarum proprium, dum ἀφεῖναι, sim. interpretantur, viros eruditos docet in *Hesychio* v. Ἄφεσις pro ἀπόλαυσις recte reposuisse ἀπόλυσις. Reddo autem nostrum per *absolutionem* seu *dimissionem debitoris, reddito debito.* Notum *Homericum* ἀπολῦσαι. Il. *K.* 449. Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν. ad quod *Eustath.* p. 817. Δηλοῖ δὲ τὸ λύτρα λαβόντες ἀφήσομεν, καὶ οὕτω διαφέρει τὸ λῦσαι τοῦ ἁπλῶς ἀφεῖναι δωρεὰν, ἤτοι μεθεῖναι καθ' Ὅμηρον. Quae propterea descripsi, quod non alia ratione ibi differunt ἀπολύσομεν et μεθῶμεν, atque in nostro ἀπόλυσις et ἀπόγνωσις; quorum hoc male per *desperationem* reddiderunt interpretes. Eundem verbi ἀπολύειν usum apud alios notarunt alii: neque is ignotus nostro sophistae de creditore debitorem, soluto debito, dimittente positum fateor singulare esse. [Restitui quod omnes libri habent, ὑπολήψεως. Sane qui ἀπολαμβάνει τὸ χρέος, ἀπολύει τὸν ὀφείλοντα.

220 ## οβʹ. ΙΠΠΟΛΥΤΙΩΝΙ.

Ἐπιτρέπω σοι πρός με παραγενέσθαι, καθὼς ἀξιοῖς· ὅρκον δὲ οὐδένα σοι δίδωμι τοῦ μηδὲν σε πείσεσθαι κακὸν, ἀλλὰ πίστιν. εἰ δὲ μου τῇ τῶν λόγων ἀπιστεῖς ὑποσχέσει, νῦν με ταῖς ἀληθείαις ἀδικεῖς, οὐχ ὅτε κατηγορήθης. εἰδὼς γάρ με μηδενὶ πώποτε παραβεβηκότα πίστιν, ὡς κατεγνωκὼς ὅρκῳ μετέρχῃ. καίτοι τί διαφέρει πρὸς εὐσέβειαν, ὅρκον ἢ πίστιν συγχέαι; ἀμφότερα γὰρ ἡ γνώμη βεβαιοῖ.

ογʹ. ΠΟΛΥΤΙΜΩΝΙ.

Εἰ μὲν ἀπὸ τῶν σαυτοῦ τρόπων στοχαζόμενος ἀπιστεῖς ἐμοὶ, σύνεσιν ἐμοῦ καταδικάζεις, οὐ πονηρίαν· εἰ δὲ ἀπὸ

Sensus: Veniam scito tibi ita dari, si sperare licet, fore, ut pecuniam creditam recuperem, non si de ea recuperanda plane desperandum est. Sophisticum orationis acumen Lennepium fefellit. *G. H. S.*]

220 9. *ΙΠΠΟΛΥΤΙΩΝΙ*] In no- a minis scriptura variant libri MSS. *Ἱππολύτῳ* enim Lugd. B. et marg. Ald. *Ἱππολυτίονι* Lugd. C. reliqui *Ἱππολυτίωνι* habent; quod ideo servavi. Dubitandum autem non videtur, quin re vera idem nomen fuerit, atque illud, quo inscribitur epistola ab hac proxima; ubi nunc quidem *Πολυτίμωνι*, sed in Lugd. B. et marg. Ald. *Πολυτίμῳ*. Sive enim *Polytimum*, sive *Hippolytum*, sive quocunque nomine vocaverit eum, ad quem scriptas has epistolas fingeret, sophista, eidem saltem scriptas voluisse videri, propter argumenti similitudinem aequum est existimari. Accedit, quod, qui hic *Ἱππολυτίων* est, ep. LXXVI. ubi in editis etiam *Ἱππολυτίων*, in MSS. Lugd. C. Med. A. et B. nominatur *Πολυτίων*, quod parum abest a *Πολυτίμων*. Imo, quaecunque in tribus his epistolis leguntur, in unum eundemque hominem non tantum conveniunt apte, sed, dum hanc cum proxima epistola compono, tan- b tam mihi videor deprehendere convenientiam, tam interruptam rerum seriem progressionemque, ut, non tam eidem inscriptas, quam unam fuisse epistolam, animum inducam credere, hac ratione iunctam olim: —— ἀμφότερα γὰρ ἡ γνώμη βεβαιοῖ. εἰ μὲν ἀπὸ τῶν σαυτοῦ τρόπων στοχαζόμενος κ. τ. λ. Quod si verum, aliunde profectam inscriptionem *Πολυτίμωνι* et ex antecedente epistola repetitam esse apparebit. Quod etiam de clausula huius *ἔῤῥωσο*, quae vulgo in libris additur, dictum accipi velim. qua de re alibi. Addo, proximae epistolae principium abruptum nimis videri, nec verisimile esse, ita ordiri eam voluisse sophistam, ut, quo animo illud scriberet, non nisi lecta extrema parte intelligi posset. Quod secus sese habebit, si antecedenti iungatur ea. Edidi nihilominus

LXXII. HIPPOLYTIONI.

Potestatem tibi permitto, sicut petis, ad me veniendi. Sed iusiurandum nullum, sed fidem do, te nihil passurum mali. Si vero promissis meis fidem non habes, nunc re vera mihi iniuriam facis, non quando accusabaris. Qui enim scis, me nunquam fidem fefellisse, quasi condemnaveris, iusiurandum requiris. Quid vero interest ad religionem, iusiurandum, an fidem violari? utrumque enim animus confirmat.

LXXIII. POLYTIMONI.

Si, a tuis moribus coniectura facta, fidem non habes mihi, prudentiae me condemnas, non malitiae; sin a

utramque suis nominibus inscriptam, quod in eo genere sine libris MSS. aliquid mutare velle temerarium posset videri.

221 10. *Ὅρκον δὲ οὐδένα σοι δί-*
a *δωμι κ. τ. λ.*] In hanc sententiam multa a veteribus, praesertim severioris disciplinae philosophis, dicta collegit ad *M. Anton.* l. III. p. 100. 101. *Gatakerus.*

13. *Ταῖς ἀληθείαις*] Idem ep. IV. et CXLVII. vid. *Raphelii* Annot. ad Rom. II. 2. *Reitz.* ad *Luc.* t. I. p. 641. et *D' Orvill.* ad *Charit.* l. III. p. 325.

14. *Μηδενὶ πώποτε παραβ. π.*] Ineptum est, quod Med. A. habet, *μὴ λίαν*, adscriptum quoque in marg. Lugd. A. et Angl. repugnat enim ipsum epistolae argumentum; tum etiam quod epistola proxima dicit, *τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω τοῦ παραβῆναι πίστιν, ὥστε κ. τ. λ.* Fortasse tamen in eo latet *μηδεμίαν πώποτε π. πίστιν*, dictum ut ante, *ὅρκον οὐδένα σοι δίδωμι. Thucydideum* est *πίστεις διδοὺς τὰς μεγίστας* l. IV. p. 288. l. 98. nec aliis in numero multitudinis ignota vox. Si cui tamen *μηδεμίαν πίστιν* dici displicuerit, is poterit non magna mutatione reponere *μηδε-* b
πώποτε pro *μηδενὶ πώποτε.* Utut est, suspectum mihi quidem hoc in loco *μηδενί.*

[14. *ὅρκῳ μετέρχει.*. Intelligendum ac si *ὁρκώσει μ.* scripsisset. *G. H. S.*]

15. *Καίτοι τί διαφέρει*] Sic scripsi pro *καὶ τί δ.* secutus ed. Ven. et MSS. omnes.

15. *Ὅρκον ἢ πίστιν συγχέαι*] *Euripid.* Hipp. 1063. *Μάτην δ' ἂν ὅρκους συγχέαιμ', οὓς ὤμοσα. Menand.* Incert. Fr. n. 58. *Συγκέχυκε νῦν τὴν πίστιν ὁ καθ' ἡμᾶς βίος.* adde not. a Cl. *Vulckenario* ad *Herodot.* l. VII. p. 564. l. 69.

17. *ΠΟΛΥΤΙΜΩΝΙ*] De hac epistola quod sentio, dixi supra ad antecedentis inscriptionem.

18. *Εἰ μὲν ἀπὸ τῶν σαυτοῦ τρόπων κ. τ. λ.*] Tui enim eiusmodi sunt mores, ut nullam a me sperare debeas clementiam. BOYL. Aliena sunt, quae notat *Boylcus.*

222 τῶν ἐμῶν, ἀγνοίᾳ μου πολὺ διημάρτηκας. τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω τοῦ παραβῆναι πίστιν, ὥστε ἀπ' ἐμαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις πέρα τοῦ δέοντος προσήκων, ὡς βεβαιοτέραν πίστεως ἔχουσιν εὐσέβειαν, πολλάκις ἐσφάλην. ἧκε οὖν ἐμοὶ πεισθεὶς ἄνευ δόλου καὶ ἀπάτης, πεισόμενος μὲν ἄτοπον οὐδέν, μαρτυρήσων δὲ πρὸς ἅπαντας, ὅτι Φάλαρις οὐ ψεύδεται πίστιν.

οδ'. ΤΙΜΟΣΘΕΝΕΙ.

Τὸ φρούριον, ὃ σὺ πορθῶν ἐγκατέλιπες, ὑπὸ τῶν περὶ Τεῦκρον ἐξ ἐπιδρομῆς καθῃρέθη. τοῦ δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν τάχους συντομώτερον ἴσθι ληφθὲν τὸ χωρίον.

οε'. ΤΙΜΟΣΘΕΝΕΙ.

Τῶν στρατιωτῶν οἱ μὲν ἡμίσεις τὸ φρούριον ἐπιμείναντες ἐκκοψάτωσαν· οἱ δ' ἄλλοι τὰς ἐπιδρομὰς τῆς θαλάσσης

19. *Σύνεσιν ἐμοῦ καταδικάζεις*] Prudentis enim est tali insidiatori non parcere. BOYL.

222 20. *Ἀγνοίᾳ μου*] Verbo notanda scriptura Lugd. A. et Angl. *ἀγνοεῖς*, et eius loco Med. B. *ἀγνοῖς*. Ut videri possit in quibusdam libris fuisse lectum olim *ἀγνοεῖς με*, eadem plane ratione, qua in antecedente parte *ἀπιστεῖς ἐμοί*. sed friget, *εἰ ἀγνοεῖς με, πολὺ διημάρτηκας*. Paullo melius quidem Med. B. addit *διημαρτηκώς*. haud dubie tamen praestat, quod editur vulgo, *ἀγνοίᾳ μου*. de quo vid. supra not. ad ep. LXIX. l. 17.

23. *Ἄνευ δόλου καὶ ἀπάτης*] Veni igitur ad me, mihique posita omni fraude confidas. i. e. posita omni de me fraudis suspicione. BOYL. Dictum tanquam ex formula. Apud *Herodotum* l. IX. p. 693. l. 86. Atheniensium legati, *Συμμάχους*, inquiunt, *ἐθέλει ἡμέας (βασιλεὺς ὁ Μήδων) ἐπ' ἴσῃ τε καὶ ὁμοίῃ ποιήσασθαι ἄνευ τε δόλου καὶ ἀπάτης*.

24. *Πεισόμενος μὲν ἄτοπον οὐδὲν*] Vulgo *πεισόμενος ἄδικον μὲν οὐδέν*. Alterum recepi ex Lugd. C. Med. C. Burm. et ed. Ven. Epist. XC. *Ἀτόπου ἢ δυσκόλου μεταδώσων οὐδενός*. Antecedente epist. non dissimili potestate, *μηδὲν πείσεσθαι κακόν*. Exempla magno numero aliunde collecta vid. ap. *Wetsten.* ad Euang. *Luc.* XXIII. 41. II. Thess. III. 2. et Act. Apost. XXVIII. 6. Unum addo, nomen istud hac quidem potestate videri antiquioribus Graecis incognitum fuisse.

26. *ΤΙΜΟΣΘΕΝΕΙ*] Vulgo inscribitur *Θρασήνορι*. Sed MSS. Lugd. A. B. Angl. Pal. marg. Ald. *Τιμοσθένει*, eiusque loco Lugd. C. *Διμοσθένει*, et Med. B. *Δημοσθένει*. Quod plurium librorum consensu recepi, *Τιμοσθένει* confirmat ep. LXXV. quae,

meis, ignoratione mei multum errasti. Tantum enim abest, ut fidem fallam, ut, a me, dum aliis etiam plus aequo auscultarem, tanquam qui pluris facerent fidei religionem, saepe erraverim. Veni igitur ad me sine fraudis ac doli suspicione, nihil mali passurus, apud omnes vero testaturus, Phalarin non fallere fidem.

LXXIV. TIMOSTHENI.

Castellum, quod tu, quum expugnares, reliquisti, a Teucro, impressione facta, eversum est. Paucioribus autem, quam celeratur epistola, habe captum esse locum.

LXXV. TIMOSTHENI.

Militum dimidia pars maneto, ut castellum excidant: reliqui manus incursum, aggere facto, prohibento; ut, aqua

Timostheni inscripta, de eodem negotio agit.

28. *Τοῦ δὲ περὶ τὴν ἐπιστ. τάχους συντομώτερον*] Citius,
223 quam haec ad te festinare possit epistola. Fortasse ita intel-
a ligendum: citius quam haec scripta sit epistola, sic licet brevissima. BOYL. Accipiunt vulgo de castello citius capto, quam aut scribi aut mitti possit epistola. Sed reliquis rectius *Naogeorgus* reddit: *Supra vero epistolae celeritatem adhuc brevius scito, locum illum esse captum.* *Συντομώτερον* non tempus signat, quo captus sit locus, sed brevius dictum *ληφθὲν τὸ χωρίον*, paucioribus etiam comprehensum verbis, quam celerari vel brevissima possit epistola. Notum genus loquendi *συντόμως εἰπεῖν*, sim. Noster supra ep. XLIV. *γέγραφά σοι συντόμως, ὅτι καὶ τὴν δίκην, καὶ τὴν ναυμαχίαν, καὶ τὴν παράταξιν, καὶ τὸ τελευταῖον τὸν ἱππικὸν ἀγῶνα νενικήκαμεν.*

31. *Οἱ μὲν ἡμίσεις εἰς τὸ φρούριον ἐπιμείναντες ἐκκοψάτωσαν*] Reddiderim *maneto, ut excidant*, vel, *ad excidendum castellum.* Nota sunt, quae vulgo praecipiunt viri eruditi de prae- b
positionis *εἰς* loco *ἐν* positae usu. vid. *Reitz.* ad *Luc.* t. II. Asin. p. 568. et *Wessel.* ad *Diodor. Sic.* l. III. p. 212. l. 73. et l. V. p. 399. l. 32. alios. Quo colore etiam defendi potest, quod vulgo ediderunt supra ep. XIII. *καὶ εἰς ἑταιρείαν ἐμείναμεν.* nec dum tamen meae me poenitet coniecturae, *εἰς ἑταιρείαν μεμήναμεν*; cuius loco nescio qua imprudentia ibi scripserim *ἐμήναμεν*. De nostro, si plures haberent libri, quod in Lugd. B. est, *οἱ μὲν ἡμίσεις τὸ φρούριον — ἐκκοψάτωσαν*, verum posset videri; subiicitur eadem

224 διαχωσάτωσαν, ἵνα, τῆς πλημμυρίδος διαφυγείσης, ἐνεργὸν ἀντὶ ἀργοῦ γένηται τὸ πεδίον. ἀνακείσθω δ' ἡ περὶ ἑκατέρων αὐτῶν χάρις τοῖς πρώτοις τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἔργον ἀποτελέσασι.

ος'. ΤΕΥΚΡΩι.

Ἀριστομένει τῷ σῷ τὸ χωρίον παρεδόθη, καὶ Ἱππολυτίων ἀφείθη τῶν ἐγκλημάτων. σὲ δ', ὡς ἐπαγγέλλῃ, προσδοκῶμεν. ἐγὼ δὲ ἔῤῥωμαι, εἰ τοῦτ' ἔστιν ἐῤῥῶσθαι, τὸ πολλοῖς ἐπιχειρήσαντα καὶ τῶν πλείστων περιγενόμενον διὰ τὰ χείρω μεταμέλεσθαι καὶ περὶ τῶν βελτιόνων.

οζ'. ΑΒΑΡΙΔι.

Πυνθάνομαί σε χάριν ὁμιλίας ἀνδρῶν ἐπιφανῶν ἐξ Ὑπερβορέων εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ἀφῖχθαι τόπους· Πυθαγόρᾳ μὲν οὖν τῷ φιλοσόφῳ, καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ, καὶ τισιν ἄλλοις τῶν ἐλλογίμων Ἑλλήνων συμμεμιχέναι, καὶ

orationis forma, οἱ δ' ἄλλοι τὰς ἐπιδρομὰς τῆς θαλάσσης διαχωσάτωσαν. Consuetum genus loquendi ἐκκόπτειν πόλιν, sim. Κόπτειν καὶ καίειν τὴν χώραν dixit *Xenoph.* Hell. III. p. 288. l. 4. p. 511. l. 51. et alibi. quo fit, ut etiam ibid. p. 509. l. 12. pro κόπτων καὶ κλῶν malim scribere κόπτων καὶ καίων. [Delevi praepositionem εἰς, quae unde orta sit, apparet. *G. H. S.*]

224. 35. *Τῆς πλημμυρίδος διαφυ-*
a *γείσης*] *Sam. Dresemius* not. ad *Ios. Iscan.* de B. Tr. l. IV. 117. hunc locum citans legit διαφυχθείσης, sed alterum libri omnes. Cum nostro conferri *Strabonem* velim l. XVII. p. 1137. C. ubi de agris Nilo adiacentibus, ἐν ἑξήκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦται καὶ ἀναψύχεται τὸ πεδίον. et *Heliodor.* l. IX. p. 420. Καὶ τῆς λιμναζούσης πρὸς τῆς ἐκροῆς κενουμένης θᾶττον ἀναψύξαι (forte ἀναφυρῆναι) τὰ περὶ τὴν Συήνην καὶ εἰς τὸ βάσιμον ἐξικμασθῆναι. Πλημμυρίδα διαφυγεῖσαν dum dicit noster, per πλημμυρίδα voluit γῆν vel πεδίον πλημμυρίδι ἐπικεκλυσμένον· cui par exemplum apud antiquos inventum iri non putem. De verbi διαφύχειν usu legi po- b
terunt *Kuhn.* ad *Poll.* l. I. §. 121. *Duker.* ad *Thucydid.* l. VII. p. 453. l. 53. et, qui omnium diligentissime cum hoc tum eiusdem potestatis ἀναψύχειν exposuit, *Hemsterh.* ad *Lucian.* t. I. Cont. p. 521. Addo venustissimum *Bionis* locum Id. I. 85. ubi ex Amoribus — ὃ δὲ μηρία λούει, Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν. i. e. *alis motis, vento facto refrigerat et siccat.*

35. Ἀποτελέσασι] Antiquiores

absumta, siccatus campus pro inculto sit cultus. Refertor vero, quae utrisque eorum debetur, gratia iis, qui primi opus suum confecerint.

LXXVI. TEUCRO.

Aristomeni tuo locus traditus est, et Hippolytio absolutus est iudicio. Te, sicut promittis, exspectamus. Ego valeo, si hoc est valere, multa aggressum ac plurima consecutum propter deteriora poenitentia duci etiam meliorum.

LXXVII. ABARIDI.

Audio, te consuetudinis causa cum claris hominibus ex Hyperboreis in nostras terras advenisse, ideoque Pythagorae, philosopho, et Stesichoro, poetae, aliisque celebribus Graecis te adjunxisse, ac multa ab iis addidicisse,

codices, Lugd. A. Angl. et Pal. πληρώσασι. sed margg. Lugd. A. et Angl. τελειώσασι. Cum editis et quibusdam MSS. retinui ἀποτελέσασι. Sic ep. LXVII. τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἔργων.

125 37. Ἱππολυτείων] Vid. not. ad
a ep. LXXII.

41. Μεταμέλεσθαι] Formam verbi, ut puto, non Graecam, quae in editis erat, μεταμελεῖσθαι ex hac et CXIV. epist. in Thes. suum transtulit *H. Stephanus*. Sed ibi quidem invenio per editiones receptum μεταμελόμενος; μεταμελούμενος vero in Lugd. A. et Angl. tantum. hic solus Lugd. B. cum marg. Ald. μεταμέλεσθαι; reliqui omnes μεταμελεῖσθαι. Dissentientibus MSS. in utroque loco μεταμέλεσθαι ut verum recepi ad exemplum aliarum epistolarum. Sic eadem, qua hic, constructione ep. II. μεταμελομένου καὶ μοναρχίας. et ep. LVII. Μὴ μεταμέλου χρηστὸς γενόμενος.

[44. εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς — τόπους. V. Bast. ad Gregor. Cor. p. 907. *G. H. S.*]

44. Πυθαγόρᾳ μὲν οὖν τῷ φιλοσόφῳ] De Abaridis cum Pythagora et utriusque cum Pha- b
laride consuetudine quod tradidit *Iamblichus* de V. P. c. XIX. et XXXII. haud scio, an, ut alia multa in eo libro, commentum habendum sit poteriorum Graecorum, a quibus *Iamblichus* et noster Epistolarum auctor id acceperint; nisi ab ipso *Iamblicho* tuere velis hunc sua sumsisse; quod non definio. De nomine φιλόσοφος, a Pythagora primum conficto, quantum satis, disputatum a *Bentleio* in Diss. et Resp. ad C. Boyl. X.

[46. συμμεμιχέναι. Huic quidem perfecto Valckenarius, severus ille perfectorum in nostro Sophista censor, notam adscribere debuit. *G. H. S.*]

πολλὰ παρ᾽ αὐτῶν προϋμεμαθηκέναι, ζητεῖν δὲ καὶ πλεῖον. 226 ἱστορίας χάριν ὧν οὐκ οἶσθα ἐντυχεῖν. εἰ μὲν οὖν προκατέσχησαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς καὶ πέπεισαι, τοιοῦτον εἶναί με, ὁποῖον οἱ διαβάλλοντες εἰσάγουσι, μεταπείθειν οὐ ῥάδιον· εἰ δὲ τὸ ἀληθὲς ἐξετάζεσθαι δίκαιοῖς παρὰ πᾶσι μὲν ἀνθρώποις, μάλιστα δὲ παρὰ σοφοῖς ἀνδράσιν, ἐλθὲ πρός με συγγενησόμενος, ὥσπερ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἀξίων λόγου. γνώσῃ γὰρ ἐκ πείρας τά τε ἄλλα ἅπαντα παρ᾽ ἐμοὶ κάλλιον καὶ σεμνότερον, εἰ δὲ δεῖ εἰπεῖν μηδὲν ἀπηχθήσεσθαι, καὶ φιλανθρωπότερον ἢ πρὸς τὴν κατέχουσαν φήμην ἐσχηματισμένα, καὶ τὸν ταῦτα διέποντα καὶ κοσμοῦντα Φάλαριν οὐδενὸς τῶν σφόδρα ἐπὶ τούτοις θαυμαζομένων ἐνδεέστερον.

οη. [ΑΒΑΡΙΣ ΦΑΛΑΡΙΔΙ, ΤΩι ΤΥΡΑΝΝΩι.

Ἔδειξας φύσιν οἰκείαν ὕβρεως καὶ ὠμότητος· καὶ σὲ ἔτεκεν οὐ γυνὴ καὶ ἀνήρ, ἀλλὰ λέαινα καὶ σῦς ἄγριος. ποι-

47. *Ἱστορίας χάριν*] Loquendi genus, ut equidem opinor, citeriorum temporum, quam antiquae Graeciae, scriptoribus familiarius. De eius vi et usu abunde noto nihil attinet dicere. exempla quaedam collegit *Wetsten.* ad Gal. I. 18.

226 a 48. *Προκατέσχησαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς*] Si Venetam exceperis, editt. omnes *προκατήχησαι.* Verbum citerioris Graeciae scriptoribus familiare non est quod mireris cum multis aliis eiusdem generis in sophistae nostri opere inveniri, tametsi id antiquioribus plane fuit ignotum. Ipsum *προκατηχεῖν* est in *Heliodor.* l. IX. p. 424. *Φυσικῶν τινῶν οἶμαι ἀνδρῶν καὶ θεολόγων, πρὸς μὲν τοὺς βεβήλους τὰς ἐγκατεσπαρμένας τούτοις ἐπινοίας μὴ παραγυμνούντων, ἀλλ᾽ ἐν εἴδει μύθου προκατηχούντων.* Sed alia huius, atque nostri loci, ratio. nec recte, puto, dici *κατηχεῖσθαι ταῖς διαβολαῖς.* Quod enim notavit *H. Stephanus* Th. L. Gr. t. I. 1485. C. valere haec, *si iam ante personuerunt aures tuae calumniis, quae in me ingeruntur*, ferrem, si alio exemplo posset confirmari. nunc vitium opinor inesse. Habes autem, quod substituas, cum in ed. Ven. tum MSS. Angl. Lugd. B. Pal. et Burm. *προκατέσχησαι.* b quare id ut verum recepi, tametsi ipsa loquendi ratio citerioris etiam sophistae, quam Phalaridis, stilo accommodatior est. Ac veteribus quidem quid sit *κατέχεσθαι* abunde docuit *Budaeus* C. L. Gr. p. 867. Ex eorum usu est, quod legitur ep. XIX. *ὑφ᾽ ὧν κατέχῃ θεῶν·* tum etiam infra, *τὴν κατέχουσαν φήμην.* Nostrum simile est illi *Libanii* ep. CCCLXX. *Ἄρ᾽, ὅπερ αὐτοὶ πεπόνθαμεν, τούτῳ καὶ αὐτὸς κατεσχέθης.* latius enim a posterioribus scriptoribus sum-

quaerere etiam plurium, cognitionis causa eorum, quae ignoras, consortium. Quod si igitur calumniis de me occupatus es, ac talem credis esse, qualem calumniatores criminantur, non facile est a sententia abduci; sin id, quod verum est, exquirendum esse censes, cum apud omnes, tum imprimis apud sapientes homines, veni ad me, quo me utaris, sicut multi alii e laude dignis. Experientia autem cognosces, cum alia omnia apud me pulchrius et honestius, si vero sine haesitatione dicendum est, etiam humanius, quam fama fert, ordinata, et, qui haec regat et ornet, Phalarin nemine eorum, qui summam horum admirationem habeant, inferiorem.

LXXVIII. [ABARIS PHALARIDI TYRANNO.

Ostendisti naturam aptam contumeliae et crudelitati: ac te pepererunt non mulier et vir, sed leaena et sus

tum tertio casui variorum hominum iungi potest. [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*]

52. *Ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἀξίων λόγου*] Pythagoras scil., Stesichorus aliique; dicit enim apud *Lucianum*, multos Graecorum sapientissimos secum fuisse versatos. Phal. I. BOYL.

57. *Ἐνδεέστερον*] *Ἐνδεέστερος* de persona positum hac virtute non memini me legisse. Suspiceris, ex antecedente parte
227 a repetendum esse *ἐσχηματισμένον*. quorsum forte spectat, quod ibi in Angl. Lugd. A. Pal. et Med. est *ἐσχηματισμένον*, vel vitiose scriptum in margg. Lugd. A. et Angl. *ἐσχηματισάμενον*. Interea praetermittendum silentio non est, in Lugd. B. C. Med. C. Pal. Burm. marg. Angl. et ed. Ven. *δεύτερον* legi, adscriptum quoque in marg. Ald. quod, *Platonis* et aliorum exemplo dictum, anteferendum fortasse nonnullis videbitur. Ego alterum retineo, de cuius usu vid. not. ad ep. CIV. [ubi Lennepius de nostro loco iterum disputat p. 297. *G. H. S.*]

58. *ΑΒΑΡΙΣ κ. τ. λ.*] Caussas, cur interpositionis notis inclusi epistolam, tanquam alienam, non sophistae nostri, si quaeras, has habe. Est unica in hoc volumine, quae responsionem comprehendat ad eam Phalaridis: quod ab auctoris instituto alienum fuisse videtur. Inducitur Phalaris, ut passim ab antiquis, tanquam summae cru- b
delitatis exemplum, secus atque eum videri in reliquis voluit sophista. Nihil hic acuminis, omnia languida et ieiuna: ipsa orationis forma diversa, praesertim, ubi sic de se Abaris, *μή σύ γε κάλει Ἄβαριν, εὐσεβῆ ἄνδρα, εἰς πόλιν Ἀκράγαντα*, et infra, *χαίρειν σοι Ἄβαρις λέγει*. quae ab eo profecta videu-

228 εἰς γὰρ πάντα βίᾳ, καὶ προσέτι ἰσχύος δόξῃ κακῇ καὶ ἀγριότητι. μὴ σύ γε κάλει Ἄβαριν, εὐσεβῆ ἄνδρα, εἰς πόλιν Ἀκράγαντα. ἀλλότρια γὰρ ἐμοὶ φθόνος καὶ χαλεπότης καὶ κακὴ ἄγνοια. εἰ δὲ προθύμως με ἔχεις ἐλθεῖν εἰς τὸν οἶκον, νόμοις Ἑλληνικοῖς χρώμενος προσκαλοῦ με εἰς τὴν ἑστίαν, καθαρεύων χερσὶ καὶ ψυχῇ πρὸς πάντα πολίτην τὸν καὶ ξένον· εἰ δὲ μὴ, χαίρειν σοι Ἄβαρις λέγει.]

οθ'. ΠΥΘΑΓΟΡΑι.

Ἡ Φαλάριδος τυραννὶς τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας πλεῖστον ὅσον δοκεῖ κεχωρίσθαι. κωλύει δὲ ὅμως οὐδὲν, καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων, συγγενομένους ἡμᾶς τὴν ἀτρεκῆ διάπειραν ἀλλήλων λαβεῖν. δύναιτο γὰρ ἂν καὶ τὰ πόῤῥω-

tur, qui, cum Abaridis personam vellet agere, non tam illius, quam suis ipsius verbis haec ad Phalarin scriberet. Accedit, quod in MSS. Pal. Lugd. C. Medd. A. et C. Burm. et ed. Ven. non invenitur haec epistola; quam quidem ego, reliquis longe recentiorem, auctore nostro indignam esse putem.

59. Ἔδειξας φύσιν οἰκείαν ὕβρεως κ. ο.] Ad Phalaridis epistolam humanitatis plenissimam acerba nimis responsio, sed Scytha philosopho fortasse non indigna. BOYL.

228 61. Ἰσχύος δόξῃ κακῇ] Vulgo
a in libris editis invenitur ἰσχύϊ δόξῃ κακῇ. Lugd. A. vero ἰσχύει δ. κ. Lugd. B. ἰσχύεος δ. κ. et, quod verum, ἰσχύος δ. κ. in marg. Ald. quare ita scripsi. Ac nihil frequentius nomine δόξα cum casu secundo apud optimos quosque scriptores. Euripidis est in Orest. 235. δόξα ὑγείας, Plat. Euthyphr. p. 9. A. πονηρίας δόξα, et alibi. Demosth. de Class. p. 134. A. ἀνδρείας δόξα. Δόκησιν ἰσχύος nominat Thucydides l. III. p. 209. l. 1. atque ita noster ep. LXVIII. εὐνοίας δόκησιν.

63. Φθόνος καὶ χ. καὶ κακὴ ἄγνοια] Dubito, φθόνος, ut in editis est, an φόνος, ut in Lugd. A. B. et Angl. sit anteferendum. utrumque enim aptum. A Sophocle Oed. Col. 1296. junguntur φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι, Καὶ φθόνος. Heraclitus in epistola ei adscripta ad Darium Hyst. fil. apud Laert. l. IX. p. 556. Ὁκόσοι τυγχάνουσιν ὄντες ἐπιχθόνιοι, τῆς μὲν ἀληθείης καὶ δικαιοπραγμοσύνης ἀπέχονται, ἀπληστίῃ δὲ καὶ δοξοκοπίῃ προσέχουσι κακῆς ἕνεκα ἀνοίης. ἐγὼ δὲ h ἀμνηστίην ἔχων πάσης πονηρίης, καὶ κόρον φεύγων παντὸς οἰκειουμένου φθόνου, καὶ διὰ τὸ περιίστασθαι ὑπερηφανίας, οὐκ ἂν ἀφικοίμην εἰς Περσέων χώρην, ὀλίγοις ἀρκεόμενος κατ' ἐμὴν γνώμην. Epistolam argumenti huic nostro non dissimilis adscripsi totam, cum ut pateret, cur φθόνος retinui, tum quod ibi κακὴ ἄνοια nominatur, quae in nostra κακὴ ἄγνοια. Lucianus t. I. Dial. Mort. p. 366. tanquam tyranno, propria enumerat τὴν

agrestis. Facis enim omnia vi, et praeterea roboris opinione mala ac feritate. Ne tu Abarin voca, virum pium, in urbem Agrigenti. Aliena enim a me sunt invidia, saevitia et mala ignorantia. Si vero cupis me venire in aedes, legibus Graecis usus provoca me ad fecum, purus manibus ac mente apud quemque civem tuum et hospitem: sin minus, vale dicit tibi Abaris.]

LXXIX. PYTHAGORAE.

Phalaridis tyrannis a Pythagorae philosophia plurimum quantum seiuncta est. Nihil tamen impedit, licet haec ita se habeant, quo minus una nos certissimum invicem faciamus morum experimentum. Poterit enim longe dis-

ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, κ. τ. λ. Retineo tamen cum libris omnibus ἄγνοια. de utroque vid. supra ad ep. LXXIII. [Wyttenbachius ad Plutarch. de S. N. V. p. 112.: „Φθόνος et κακόνοια frequenter coniunguntur, unde h. l. corrigendum putem: χαλ. καὶ κακόνοια." Multo gravius et huic loco aptius κακὴ ἄγνοια s. ἄνοια, quod Lennepius satis tuetur. *G. H. S.*]

64. *Προθύμως με ἔχεις ἐλθεῖν*] Sic scripsi cum Lugd. A. Angl. et Med. B. Θέλεις, quod editi habent, haud dubie interpretis est. Consueta construendi ratio est προθύμως ἔχειν πρός τι. rarius nostrum.

65. *Προκαλοῦ με εἰς τὴν ἑστίαν*] Lug. A. Angl. et Med.
229 B. προσκαλοῦμαι εἰς τὴν ἑστίαν.
a ex quo recepi εἰς τὴν ἑστίαν pro εἰς σὴν ἑστίαν, ut editi. Antecedit eadem ratione εἰς τὸν οἶκον. Alterum προσκαλοῦμαι indicio est, pro προκαλοῦ etiam προσκαλοῦ scriptum fuisse. de crebra horum verborum confusione vid. *Duker.* ad *Thucyd.* l. V. p. 542. *Hemsterh.* ad *Lucian.* t. I. D. Dial. p. 221. et *Valckenar.* Anim. ad *Ammon.* l. II. c. XII. In nostro retineo προκαλοῦ. *Luciani* est t. I. Tim. p. 152. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίῤῥωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη. Alia ratione *Polyb.* l. III. p. 348. τὰς μὲν ἀρχὰς διὰ λόγων τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς φιλίαν προὐκαλεῖτο, καὶ πίστεις ἐδίδου τῶν ἐπαγγελιῶν. [Dedi προσκαλοῦ, *invita.* Diversum est illud Luciani ἐκ τοῦ βάθους προκαλουμένη. quocum compares προκομίζειν ἐκ —, de quo v. not. ad Longi Pastor. p. 365. add. Iudith 13, 15. προελοῦσα τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς πήρας. *G. H. S.*]

69. *Ἡ Φαλάριδος τυραννὶς τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας πλεῖστον ὅσον δοκεῖ κεχωρίσθαι*] Cum ab omni philosophia aliena est crudelitas, tum praecipue a Pythagorica, quae ita homicidio non favet, ut etiam brutorum sanguini parcat. BOYL.

72. *Δύναιτο γὰρ ἂν καὶ τὰ πόῤῥωθεν διεστῶτα συναγαγεῖν* b

θεν διεστῶτα συναγαγεῖν ἐς ταὐτὸν ὁμιλία. ἐγὼ μὲν οὖν
230 ἀκοῇ τὰ περὶ σοῦ πυνθανόμενος ἄριστον ἄνδρα πέπεισμαι
σε εἶναι. σὺ δὲ περὶ ἐμοῦ μὴ κρῖνε· ψευδὴς γάρ με δόξα λυπεῖ. οὐ μὴν ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς ἀφικέσθαι πρὸς σὲ δι' ἣν κατηγοροῦμαι τυραννίδα· ἄνευ μὲν γὰρ ὅπλων καὶ δορυφόρων ἐρχόμενος εὐεπιχείρητος ἔσομαι, μεθ' ὅπλων δὲ καὶ φρουρᾶς ὕποπτος· σοὶ δὲ πᾶσα ἀσφάλεια κινδύνων ἀπηλλαγμένῳ καὶ παραγενέσθαι πρός με καὶ μεθ' ἡσυχίας συμβιῶναι. λαμβάνων δέ μου διάπειραν, ἐὰν μὲν ὡς τύραννον ἐξετάζῃς, ἰδιώτην εὑρήσεις με μᾶλλον ἢ τύραννον, ἐὰν δὲ ὡς ἰδιώτην, ἔχοντά τι διὰ τὴν ἀνάγκην καὶ τυράννου. κρατεῖν γὰρ οὐχ οἷόν τε τοιαύτης ἀρχῆς ὠμότητι μὴ χρώμενον, οὐδ' ἔστιν ἐν τυραννίδι χρηστότης ἀκίνδυνον. διά τε οὖν τὰ ἄλλα καὶ διὰ τοῦτό σοι ποθῶ συγγενέσθαι. πείσομαι γάρ σοι τὴν ἡμερωτέραν ὁδὸν πορευθῆναι, ἐὰν τὸ πιστὸν εἰς σωτηρίαν τῷ πεισθησομένῳ μετὰ τῶν Πυθαγόρου λόγων ἡ ἀλήθεια προσβεβαιώσῃ.

ἐς ταὐτὸν ὁμιλία] Horum interpres optimus *Cicero* Off. I. I. 16. *Eius* (societatis humanae) *vinculum est ratio et oratio: quae docendo, discendo, communicando, disceptando, iudicando conciliat inter se homines coniungitque naturali quadam societate.* ubi similia notat *Graevius.* Nescio, an noster respexerit notissimum illud, *Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.* de quo praeter *Erasmum* legi poterunt *Schott.* ad *Zenob.* V. 98. et commentatores ad *A. Gell.* N. A. l. XIII. c. XVII. quodque tanquam *Sophoclis* citatum a *Libanio* ep. XXXIII. fraudi fuit *Wolfio.* *Ὁμιλία* in simili dicto *Euripidis* est in Androm. 683. — *Ἡ δ' ὁμιλία Πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος.*

73. *Ἀκοῇ τὰ περὶ σοῦ πυνθανόμενος*] Formam loquendi *Herodoto, Thucydidi*, aliis familiarem illustrat *Valckenarius* ad *Eurip.* Phoen. p. 308. et 502. Addo ex *Demosthene* adv. Androt. p. 701. A. *ἴστε γὰρ δήπου τοῦτο ἀκοῇ, ὅτι κ. τ. λ.*

84. *Οὐδ' ἔστιν ἐν τυραννίδι* 230
χρ. ἀ.] Libri plerique tam editi, quam MSS. *Εἰ δ' ἔστιν ἐν* a
τυραννίδι χρηστότης ἀκίνδυνον, διά τε τἆλλα καὶ διὰ τοῦτο κ. τ. λ. Sed pro *εἰ δ' ἔστιν* Angl. et ed. Ven. *οὐδ' ἔστιν.* tum pro *διά τε τἆλλα* Lugd. B. *διά τε οὖν τὰ ἄλλα.* Utrumque, mutatis interpunctionis notis, in orationis recepi contextum. Tametsi enim sciam, defendi alterum posse, concinnius tamen antecedentibus iungas *οὐδ' ἔστιν κ. τ. λ.* quam, si vulgatam scri-
pturam retineas, *εἰ δ' ἔστιν κ. τ.* b

iuncta conciliare consuetudo. Equidem, auditione de tuis rebus accepta, optimum credo te virum esse: tu vero de me noli iudicare: falsa enim opinio me laedit. Verum enim vero mihi tutum non est ad te proficisci propter tyrannidem, de qua accusor. Nam quum sine armis et satellitibus veniam, facilis insultu ero, cum armis et custodia suspectus. Tibi vero securitas omnis, cum a periculis absis, et perveniendi ad me, et in otio una vivendi. Quum autem facies experimentum, si tanquam tyrannum explores me, privatum invenies me magis, quam tyrannum; sin tanquam privatum, eum, qui habeat nonnihil propter necessitatem etiam tyranni. Fieri enim non potest, ut talem teneas principatum crudelitate non usus, neque in tyrannide bonitas periculo vacat. Cum propter alia igitur, tum propter hoc tecum desidero esse. Persuaderi enim mihi patiar a te, ut mansuetiorem insistam viam, si fidem ad salutem ei, cui persuadebitur, una cum Pythagorae sermonibus veritas confirmaverit.

λ. iis, quae sequuntur, διά τε τἄλλα κ. τ. λ.

86. *Τὴν ἡμερωτέραν ὁδὸν πορευθῆναι*] Hoc malo, quam quod in Lugd. B. et marg. Ald. est, *τὴν ἡμερωτάτην ὁ. π.* de quo comparati nominis usu vid. scripta eruditorum supra p. 139. citata. Genus loquendi simile illi est ep. XVII. *οὐ γὰρ ὑπὲρ βελτιόνων. τὶς οὐδὲ καθαρωτέραν ὁδὸν σοῦ βαδίσας ἥψατο πολιτείας.* Eadem virtute *Xenophon* Cyr. Inst. VIII. p. 119. l. 36.
231 *ὅταν μὲν ὁ ἐπιστάτης βελτίων γέ-*
a *νηται, καθαρώτερον τὰ νόμιμα πράττεται, ὅταν δὲ χείρων, φαυλότερον.* Cum altero confer ep. V. p. 28. *καὶ ἡμερώτερος φανεὶς τῆς δόξης κ. τ. λ.* Cernitur in primis in his aequitatis et iustitiae notio. Nam, ut in Gorgia p. 352. A. ait *Plato*, *οἵ γε δίκαιοι ἥμεροι, ὡς ἔφη Ὅμηρος.* ex quo intelliges, quid idem velit, dum l. VI. de Legg. p. 861. D. dicat *ὁδῶν τε ἐπιμελούμενος, ὅπως ὡς ἡμερώταται ἕκασται γίγνωνται.* ubi quod proprio in loco positum est, *ἡμερωτάτην ὁδὸν* in vitae rationem trans- b
tulit noster. Cum *Platonis* verbis confer *Liban.* ep. ΙΟLΙ. *Οἷα τετόλμηται, οὐ περὶ τὸν Ἴστρον ἐγγὺς Σκυθῶν, οὐδὲ ἐν τοῖς ἐσχάτοις Λιβύας.* [l. *Λιβύης.* *G. H. S.*], *ἀλλ᾽ ἐν Φοινίκῃ, τῷ πάντων ἡμερωτάτῳ χωρίῳ, νόμων ὄντων, ἀρχόντων ἐφεστηκότων, ζῶντος βασιλέως ἐν ὅπλοις, ὅπως ἂν ἄπαν ἀπείη βίαιον.*

86. *Τὸ πιστὸν*] Sic ep. CV. *τὸ πιστὸν αὐτὸ πρὸς ἀσφάλειαν.* quod *Thucydideum* est. vid. l. I. p. 44. l. 71. et alibi.

π΄. ΟΡΣΙΛΟΧΩι.

Εἰ τὸ μὴ βουληθῆναί ποτε Πυθαγόραν τὸν φιλόσοφον ἀφικέσθαι πρός με, πολλάκις ὑπ᾽ ἐμοῦ καλούμενον, διαβολὴν ἔφερέ μοι, καθὼς ἐγκωμιάζων αὐτὸν ἔλεγες ἐπὶ τῷ
232 φεύγειν αὐτὸν τὴν μετ᾽ ἐμοῦ συμβίωσιν, τὸ παραγεγονέναι καὶ πέμπτον ἤδη μῆνα συνεῖναι μεθ᾽ ἡδονῆς πάντως ἔπαινός ἐστιν ἐμός. δῆλον γάρ, ὡς οὐκ ἂν ἔμεινεν οὐδὲ βραχὺ μόριον ἡμέρας, εἰ μὴ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις εὑρήκει κἀμὲ παραπλήσιον.

πά. ΔΗΜΟΤΕΛΕΙ.

Συγγνώμην ἔχω σοι τῶν παραινέσεων. τύραννος γὰρ οὐ γεγονὼς τυράννῳ συμβουλεύεις καταθέσθαι τὴν τυραννίδα, θεῶν μὲν οὐδένα μοι διδοὺς ἐγγυητὴν τῆς ἀσφαλείας, (οὕτω γὰρ κἂν ἐπείσθην,) ἀξιόπιστον δὲ σαυτὸν ἡγούμενος ἀνάδοχον ὑπὲρ τηλικούτου πράγματος, σχεδὸν οὐκ εἰδώς, ὅτι τοῦ κτήσασθαι τὴν τοιαύτην ἀρχὴν ἐπισφαλέστερόν ἐστι τὸ καταθέσθαι. ὥσπερ γὰρ ἰδιώτῃ τοῦ τυραννῆσαι πολλῷ λυσιτελέστερόν ἐστι τὸ μὴ τυραννῆσαι, οὕτω τυράννῳ τοῦ

232 a 94. Ἔπαινός ἐστιν ἐμός] Lugd. A. B. Pal. et marg. Ald. ἔπαινός ἐστιν ἐμοί. Sed editi cum reliquis libris MSS. ἔπαινός ἐστιν ἐμός. quare nihil mutavi. *Lucian.* tom. III. de Dips. p. 239. l. 52. ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη. Similiter Latini, *mea, tua laus est.*

95. Οὐδὲ βραχὺ μόριον ἡμέρας] *Thucydidis* est l. I. p. 57. l. 15. μηδ᾽ ἐπειχθέντες ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας περὶ πολλῶν σωμάτων — βουλεύσωμεν.

97. ΔΗΜΟΤΕΛΕΙ] Eiusdem argumenti est ep. CI. Huc autem spectat auctor Epistolarum, quae *Diodori* inscribuntur, n. XLV.

98. Τύραννος γὰρ οὐ γεγονὼς τυράννῳ συμβ. καταθέσθαι τὴν τυραννίδα] *Stobaeus* Serm. XLVIII. p. 344. ubi primam huius epistolae partem legas, addit τὴν ante τυραννίδα, praetermissum in editis et MSS. excepto Lugd. B. qui cum *Stobaeo* convenit. Hos igitur secutus sum. Quae autem a verbo τυραννίδα leguntur ad εἰδὼς usque, ignorat *Stobaeus*, sive ea deinceps aliunde in ora- b tionis contextum fuerint illata, cum etiam sine iis stare sententia possit, sive codice minus integro sit usus ille. Certe manuscriptos fuisse, in quibus non invenirentur ea, indicio est codex Pal. ubi post τυραννίδα spatium vacuum relictum est. Cum antecedentibus conferri haec *Herodoti* velim l. VIII. p. 582.

LXXX. ORSILOCHO.

Si, quod Pythagoras philosophus noluit ad me venire, saepe a me vocatus, calumniae de me locum dedit, sicut dixisti, cum eum laudares, quod meam consuetudinem fugeret: id, quod venit et quintum iam mensem cum voluptate mecum agit, omnino laus mea est. Manifestum enim, ne minimam diei partem eum mansurum fuisse, nisi suis ipsius moribus etiam me similem deprehendisset.

LXXXI. DEMOTELI.

Ignosco tuis adhortationibus. Cum enim tyrannus non es, tyranno consilium das deponendae tyrannidis, nec deorum aliquem mihi fideiussorem das securitatis; nam sic sane credidissem; fide dignum vero temet existimas sponsorem de tanto negotio, cum ignoras fortasse, periculosius esse deponere, quam obtinere tale imperium. Sicut enim tyrannidis imperito utilius est non esse, quam esse tyran-

A. τύραννος γὰρ ἐὼν τυράννῳ συγκατεργάζεται. unde colorem duxisse noster potest videri.

99. Θεῶν μὲν οὐδένα μοι διδοὺς ἐγγυητὴν κ. τ. λ.] Sive nostri auctoris haec sint, quod equidem opinor, sive alius, vestigia manifesta agnoscas horum *Demosthenis* de Cherson. p. 81. E. Εἰ μὲν γάρ ἐστί τις ἐγγυητὴς ἡμῖν θεῶν, (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐδεὶς ἂν γένοιτο ἀξιόχρεως τηλικούτου πράγματος,) ὡς, ἂν ἄγηθ' ἡσυχίαν καὶ ἅπαντα προῆσθε, οὐκ ἐπ' αὐτοὺς ἡμᾶς τελευτῶν ἐκεῖνος ἥξει. Quae cum multis aliis repetita legas ibid. Phil. IV. p. 99. B.

253 a 100. Οὕτω γὰρ κἂν ἐπείσθην] Quam exhibui, Lugd. A. B. Angl. Pal. et marg. Ald. scriptura est. huius loco Med. A. et B. ὅτῳ γ' ἂν καὶ ἐπείσθην. Lugd. C. ᾧ τάχ' ἂν καὶ ἐπ. reliqui cum editis ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπ. quo inter alia usus est *Reitz.* ad *Lucian.* t. III. Nav. p. 246. l. 7. ut in eo redundare particulam καὶ doceret. Alterum malui manuscriptis obsecutus. Quid in similibus valeat κἂν, iam ostendit *Budaeus* C. L. Gr. p. 945.

1. Ἀνάδοχον ὑπὲρ τηλικούτου πρ.] Καὶ praetermissum in Angl. Lugd. A. et B. in editis interponitur ante ὑπέρ. Ortum autem est ex varia scriptura nonnullorum librorum, ubi hic verborum ordo: σαυτὸν δὲ ἀξιόπιστον ἡγούμενος καὶ ὑπὲρ τηλικούτου πράγματος ἀνάδοχον. ut in Burm. et ed. Ven. Sed praestat haud dubie id, quod recepi.

234 καταθέσθαι τὸ μὴ καταθέσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος. καθόλου δὲ τὸ περὶ τυραννίδος οὕτως, ὡς περὶ γενέσεως καὶ ζωῆς ἀνθρώπου, φροντιστέον. οὔτε γὰρ ἄνθρωπος ἀκούσας περὶ τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως, εἴ πως γένοιτο δυνατὸν, ὅσοις μέλλει δυσκόλοις ἐγκυρήσειν παρὰ τὸν βίον, γεννηθῆναι βουληθείη ποτ' ἂν, οὔτ' ἰδιώτης ἐσπουδακὼς τυραννῆσαι, προπυθόμενος τὰς ἐν τυραννίδι κακοδαιμονίας, τύραννος ἂν, ἀλλ' οὐκ ἰδιώτης, ἐθελήσειε καταβιῶναι. οὕτω, Δημότελες, ἀνθρώπῳ τοῦ μὲν γενέσθαι συμφορώτερον ὁρῶ τὸ μὴ γενέσθαι; τοῦ τυραννῆσαι δὲ τὸ μεῖναι μέχρι ζωῆς ἰδιώτην. εἰ μὲν οὖν πρὸ τῆς τυραννίδος τὰ περὶ αὐτῆς μοι διηγησάμενος κακὰ συνεβούλευες, πάντως ἂν ἐπείσθην μὴ τυραννῆσαι· τύραννος δὲ ὢν καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀρ-
236 χῆς εἰς πολλὰ προεπταικὼς οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πει-

5. *Τὸ μὴ καταθέσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος*] Est qui su-
b spicetur scribendum *τὸ μὴ καθάπτεσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος*· tum autem *τὴν ἀρχὴν* esse *omnino*, ut ep. XVI. et *καθάπτεσθαι τῆς τυραννίδος* dici, ut *ἥψατο πολιτείας* ep. XVI. Quod per se nihil habet alieni: si integram sententiam inspexeris, secum pugnare apparebit. Neque enim, qui *τύραννος* iam est, in eum convenit amplius *τὸ μὴ καθάπτεσθαι τῆς τυραννίδος*· ut, si *τὸ μὴ καθάπτεσθαι* voluisset noster, vel scribendum fuisset *οὕτως ἀνθρώπῳ τοῦ καταθέσθαι τὸ μὴ καθάπτεσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος*, vel saltem addendum, *εἴ πως γένοιτο δυνατὸν*, aliudve simile; ut infra, *οὔτε γὰρ ἄνθρωπος ἀκούσας περὶ τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως, εἴ πως γένοιτο δυνατὸν, κ. τ. λ.* Sed *τὸ μὴ καταθέσθαι* sollicitandum non est. Contraria sunt *τὸ καταθέσθαι* et *τὸ μὴ καταθέσθαι*, ut ante *τοῦ τυραννῆσαι — τὸ μὴ τυραννῆσαι*, et infra *τοῦ μὲν γενέσθαι — τὸ μὴ γενέσθαι*. Ac recte quidem dicit noster, esse *τυράννῳ λυσιτελέστερον τοῦ καταθέσθαι τὸ μὴ καταθέσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος*. Nam, ut infra ait, *καταθέμενον τὴν ἀρχὴν δεῖ πολλὰ καὶ δεινὰ παθόντα πρὸς τῶν τυραννηθέντων οὕτω καταστρέψαι τὸν βίον*. In quam sententiam interrogatus apud *Laert.* l. I. §. 97. Periander, *Διὰ τί τυραννεῖ;* respondit: *Ὅτι καὶ τὸ ἑκουσίως ἀποστῆναι καὶ τὸ ἀφαιρεθῆναι κίνδυνον φέρει.* adde omnino, quae de eadem re scribit noster ep. CI. [Non multum miror, fuisse quem offenderet locutio *τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος*. Sed bene habet vulgata. Varia enim sunt genera *τῆς ἀρχῆς*, quorum unum *ἡ ἀρχὴ τῆς τυραννίδος*. Ideo in antecedentibus dicitur *τὴν τοιαύτην ἀρχήν*. Infra Epist. 101. p. 292, 26. *ἀνελεῖν τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος*. *G. H. S.*] 234 a

[8. *περὶ τ. ἑ. γ.* Malim *πρὸ τ. ἑ. γ.* cui infra respondet *προπυθόμενος*. *G. H. S.*]

9. *Ὅσοις μ. δ. ἐγκυρήσειν παρὰ τὸν βίον*] *Ἐγκύρσειν περὶ τὸν βίον* est in Lugd. A. B.

no: ita tyranno, non deponere, quam deponere, imperium tyrannidis. In universum autem de tyrannide, sicut de nativitate et vita hominis, sentiendum est. Neque enim homo, si audivisset de sua nativitate, si modo fieri posset, quot malis obnoxius esset in vita futurus, natum se vellet unquam, nec tyrannidis imperitus, quum studeret esse tyrannus, ante intellectis, quae in tyrannide sunt, miseriis, tyrannus, non vero tyrannidis imperitus cuperet vivere: sic, Demoteles, homini magis video conducere, non esse, quam esse, nato; tum manere in vita tyrannidis imperito, quam esse tyranno. Quod si igitur ante tyrannidem malorum, quae in ea sunt, enarratione mihi consuluisses, omnino persuasisses, ne essem tyrannus Quum vero tyrannus sim, et necessitate imperii ad multa offenderim, non solum

et Angl. in Lugd. C. vitiose *ἐνκύρσειν* et *παρά*. Pal. *ἐγγύησιν περί*. in reliquis libris *παρὰ* et *ἐγκυρήσειν*; quod cum editis retinui. *Homericum κύρσαι, ἐγκύρσαι, συγκύρσαι*, aeque atque *κυρῆσαι, ἐγκυρῆσαι*, cet. ab *Herodoto*, tragicis, aliis benè multis usurpata: *κύρσειν*, cet. non memini me legisse. Futuro *ἐγκυρήσειν* utuntur *Hippocrates*, *Herodotus*, alii. De usu verbi vid. *Valcken.* ad *Herod.* l. VII. p. 602. l. 77. et, ubi nostrum cum *Herodoteo* componit, l. II. p. 141. l. 98. tum *Piersonum* ad *Moer.* p. 321. alios. *Παρὰ* in hoc loquendi genere vid. supra ep. LV. ubi etiam *περὶ* in quibusdam libris.

b 13. *Τοῦ μὲν γενέσθαι συμφερώτερον ὁρῶ τὸ μὴ γενέσθαι*] Nescio, an noster respexerit id, de quo *Plutarch.* de Cons. ad Apoll. p. 115. C. *Πρὸς δὲ δὴ τούτοις διὰ στόματος ἐν τοῖς ἀνθρώποις ὁρᾷς, ὡς ἐκ πολλῶν ἐτῶν, ἐκ παλαιοῦ χρόνου, περιφέρεται θρυλλούμενον — Ὡς ἄρα μὴ γενέσθαι — ἄριστον πάντων, τὸ δὲ τεθνάναι τοῦ ζῆν ἐστι κρεῖττον.* adde, quae plura ibid. D. E. leguntur. Alia in eandem dicta sententiam praetereo. Quod addit noster, *τοῦ τυραννῆσαι δὲ τὸ μεῖναι μέχρι ζωῆς ἰδιώτην*, conf. cum Solonis illo apud *Plutarch.* VII Sap. Conv. p. 152. C. *Ὡς ἄμεινον εἴη τὸ μὴ ἄρχειν, ἢ τὸ ἄρχειν.* [Lennepiana in textu, ut in nota, *συμφερώτερον*. Illic correxi. Vitiosum, quod mireris, repetitur infra in not. ad Epist. 88. p. 252. a. *G. H. S.*]

17. *Εἰς πολλὰ προεπταικὼς*] Editi vulgo cum quibusdam MSS. *προεπταικώς*. Ed. tamen Ven. *προπεπτωκώς*; atque ita Burm. Sed Angl. et Lugd. C. *προεμπεπτωκώς*. Si in Attico scriptore versaremur, certum haberemus, nostrum non scripsisse *προεπταικώς*. postulat enim dialecti ratio *προὐπταικὼς* scribi. vid. *Pierson.* ad *Moerin* p. 302. Sed in multis ab Atticismi norma recedit noster: ut, si quis *προεπταικὼς* retinere velit, non multum repugnem. Malim 235
tamen *προσεπταικώς*. quod ver- a
bum, *Herodoto* familiare, in ci-

σθείην καταθέσθαι τὴν ταύτης ἐξουσίαν, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι. καταθέμενον γὰρ τὴν ἀρχὴν οἶδ' ὅτι δεῖ πολλὰ καὶ δεινὰ παθόντα πρὸς τῶν τυραννηθέντων οὕτω καταστρέψαι τὸν βίον.

teriorum Graecorum scriptis obvium est, ac tam patet late, quam Latinum *offendere*. Qui προσεμπεπτωκὼς adscripsit, spectasse videtur additum εἰς πολλά, cum προσπταίειν plerumque vel per se vel cum tertio casu ponatur. Sed eadem hic constructionis ratio, quae in illo *Diodori Sic.* l. XVII. p. 188. l. 47. εἰς ἀκατάσχετα προσπεσεῖν δάκρυα, et sim.

17. Οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθείην — ἀλλ' οὐδὲ] Frequens in hoc genere usus particularum οὐχ ὅτι —, ἀλλὰ οὐδὲ —. Quo factum, ut cum *Maximo Tyr.* Annot. p. 668. particulam ὅτι restitueret, tum ad eandem normam hic pro οὐχ οἷον scribendum esse οὐχ ὅτι putaret doctissimus *Marklandus*. Sed recte *Hemsterhusius* ad marginem sui exemplaris eandem esse vulgatae lectionis virtutem docuit, praeeunte iam *Devario*. Alibi tamen noster οὐχ ὅτι posuit, ut ep. v. p. 32. l. 89. ὑμῖν μέντοι οὐχ ὅτι ὄνειδος, ἐὰν χαλεπήνητε περὶ τῆς τούτου κολάσεως, ἀλλ' ἐὰν καὶ
b μὴ κολάζητε τοὺς τοιούτους. ubi quod e MSS. quibusdam notatum a me in Var. Lect. οὐχ ὅτι ὡς, fortasse profectum est ex οὐχ ὅπως; quemadmodum cum alii scriptores loquuntur, tum noster ep. L. p. 166. l. 7. οὐ τὰ πολιτεύματα οὐχ ὅπως ἐπὶ Φάλαριν ἀμήχανα, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ οἰκέτην Φαλάριδος ἂν θείην. Utraque loquendi forma Atticis cognita. Qui saepe in hoc genere οὐχ ὅτι iungit, *Plato*, addito μόνον, in Conv. p. 1178. E. dixit οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. Huius loco οὐχ οἷον in Attico scriptore non memini me legisse: idque repudiasse videtur in nostro etiam, quisquis eius scripturae auctor est, quae in Lugd. B. invenitur, οὐχ οἷός τε τ' εἰμὶ ἀνῶν τινὶ πεισθῆναι. Scripsit tamen haud dubie noster οὐχ οἷον —; quod in *Polybio* obvium, ut Hist. II. p. 141. οὐχ οἷον δυναστεῦσαι τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, ἀλλ' οὐδ' ἀσφαλῶς οἰκῆσαι κ. τ. λ. l. III. p. 278. ὥστε μὴ οἷον ἵππους —, ἀλλὰ μηδὲ πεζοὺς — ἂν διελθεῖν. et alibi. Ratione nonnihil diversa ab eodem iuncta οὐχ οἷον —, ἀλλὰ τοὐναντίον, vel μὴ οἷον —, ἀλλὰ τοὐναντίον —, ut loquitur l. II. p. 184. et l. V. p. 537. [Cf. Hermann. ad Viger. p. 790. *G. H. S.*]

[18. πεισθείην. Rectius π. ἄν. *G. H. S.*]

18. Οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι] Dixerat in initio epi- 236
a stolae, si deum aliquem securitatis sponsorem haberet, se tyrannidem fortasse depositurum, nunc, re attentius perpensa, negat id sibi vel a Iove persuaderi posse. BOYL. Non dissimilis superlatio ei, quam supra ep. IX. extr. p. 58. notavi, οὐδὲ ἂν ἐκφύγῃς ὅλως τὰς ἐμὰς χεῖρας, οὐδ' ἂν εἰ θεῶν σέ τις καθ' ὑμᾶς τοὺς ποιητὰς ἀϊστώσῃ. quo etiam immoderatius id, quod hoc in loco dicitur; quod si composueris cum iis, quae supra hac epistola ad exemplum *Demosthenis* scripta leguntur, apparebit, quid sophistae im-

non poterit ab homine aliquo mihi persuaderi, ut huius potestatem deponam, sed ne quidem a deorum domino. Deposito enim imperio, scio, oportere, multa et gravia passum a tyrannidi subiectis, sic demum vitam finire.

moderata quaevis spectantis ingenium inter et illud modesti oratoris intersit. Meliore consilio *Ovidius* Trist. IV. El. VII. 43. *Hoc mihi si Delphi Dodonaque diceret ipsa, Esse viderentur vanus uterque locus.* Quorum opportune meminit ad *Alciphron.* l. III. ep. LII. p. 395. *Berglerus.*

20. *Καταστρέψαι τὸν βίον*] Pro more cum sui saeculi hominibus locutus est noster. *Καταστρέφειν τὸν βίον, καταστροφὴ βίου*, vel per se *καταστρέφειν* et *καταστροφὴ*, de *exitu*
b *vitae* vel *morte*, formae loquendi sunt *Diodoro Sic.* aliis, qui quidem temporibus Romanorum floruerunt, familiares. Alia ratione *Herodotus*, *Thucydides*, *Aristophanes*, alii ex antiquioribus loquuntur, dum *καταστρέφειν* vel *καταστρέφεσθαι τὴν πόλιν, καταστροφὴν πόλεων*, sim. dicunt, vel cum nomine personae *καταστρέφειν τοὺς ἐπιχωρίους*, cet. in quibus generibus loquendi modo a scholiastis redditur per *δουλοῦν*, ut ad *Aristoph.* Equit. 274. et *Thucyd.* l. V. p. 335. n. 78. et alibi, modo per *ἀφανίσαι*, ut ad *Thucyd.* l. II. p. 149. modo per *καταχαλᾶν*, ut ad *Thucydidis* libr. I. p. 62. n. 23. nisi ibi pro *Κατεστρέψαντο* (*τὰ πολλὰ τῆς Κύπρου*), *κατεχάλασαν*, scribere malis *K. κατεσκάλευσαν*· ut apud *Hesychium*: *Καταστρέψαι, σκαλεῦσαι.* Atque sic quidem veteres de urbibus, regionibus, populis, hostibus, sim. eversis, vastatis, exstinctis, subactis, similemve exitum exitialem habentibus loquuntur. Qui altero loquendi genere generatim pro *mori, vitam finire*, sim. inter eos sit usus, recordor neminem. Est in *Thucyd.* l. II. p. 123. l. 43. *δοκεῖ δέ μοι δηλοῦν ἀνδρὸς ἀρετὴν πρώτη τε μηνύουσα καὶ τελευταία βεβαιοῦσα ἡ* 237 a
νῦν τῶνδε καταστροφή. ubi *καταστροφὴ* a schol. redditur per *ὁ θάνατος.* nec repugno, si modo conceditur, non generatim ita accipi posse, sed esse re vera isto in loco non aliud, atque *exitum exitialem.* Cuius generis hoc etiam apud eundem l. I. p. 13. l. 26. *Καὶ ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐξῄεσαν οἱ Ἕλληνες.* quod etsi reddunt per *aliorum subigendorum causa*, re vera tamen sonat aliorum *eversionem*, *exitum exitialem*, sim. Nec dubito, quin ad eam fere rationem accipiendum sit nomen in *Menandri* Inc. C. v. 523. — *γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δέκ' ἢ Ἕνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε, πλείους τινές. Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχῃ Καταστρέφῃ τις, ἀνυμέναιος, ἄθλιος, Ἄνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ.* quae sic edidit *Clericus*, *Salmasium* secutus in Exerc. Plin. p. 112. C. dum *καταστρέφειν* interpretatur per *mori.* [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*] Apud *Strabonem* vero l. VII. p. 456. A. unde sumta sunt, posteriora sic leguntur: *Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχοι, Καταστροφή τις, ἀνυμέναιος, κ. τ. λ.* quae sollicitanda non videbuntur, si modo ma- b

πβʹ. ΑΡΙΜΑΧΩι.

Οὐκ ἀχθόμεθα τῆς διαβολῆς οὐδὲ τῆς δόξης ἧς ἔχουσιν ἐπ᾽ ἐμοὶ οἱ νῦν ἄνθρωποι. ἰδὼν γὰρ ἐν ἴσῳ τὸ ἀδικεῖν, μᾶλλον δὲ πολλῷ δικαιότερον ἤδη τοῦ δικαίου νενομισμένον τὸ ἄδικον, τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ἐπικρύπτεσθαι, ὥστε ἐπ᾽ αὐτοῖς παῤῥησιάζεσθαι, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει τοιούτοις, ἐμοὶ δὲ ἀνάγκῃ γενέσθαι συμβέβηκεν. φημὶ γὰρ καὶ ἡμῖν
238 τὰ παράνομα προσγεγενῆσθαι πάθη, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τὸ αὐτὸ ἔμφυτον εἶναι· διαφέρει δὲ ἑνὶ τούτῳ, ὅτι ἡμεῖς μὲν τύραννοι δοξασθέντες, ἔχοντες ἐξουσίαν, ὁμολογοῦμεν, ἐκεῖνοι δὲ ἰδιῶται ὄντες, παρ᾽ ὅσον δεδίασι δίκην δοῦναι, ἀρνοῦνται.

πγʹ. ΞΕΝΟΠΕΙΘΕΙ.

Οὐκ ἄχθομαι ταῖς διαβολαῖς οὔτε ταῖς δόξαις αἷς ἔχουσιν ἐφ᾽ ἡμῖν οἱ μὴ δικαίως κατηγοροῦντες. καὶ τοῦτο δι᾽

ioris distinctionis notam ante ἀνυμέναιος posueris. Nec vero γεγαμηκὼς τύχοι temere disiungenda; nec τύχῃ pro *forte fortuna* valde accommodatum est. Aut fallor, aut *Καταστροφή τις* consequens est antecedenti, ἂν τέτταρας — γεγαμηκὼς τύχοι; ut intelligatur καταστροφή τίς ἐστι, idque accipiatur hunc in modum: *Si quatuor aut quinque duxerit uxores, exitus exitialis*, i. e. *calamitas summa est.* De morte saltem non esse cogitandum, indicio sunt, quae subiiciuntur, Ἀνυμέναιος, —— οὗτος ἐπικαλεῖτ᾽ ἐν τοῖς ἐκεῖ. quod non tam in mortuum quam vivum convenit. [Ἂν — τύχοι facile ferebat aetas, cuius fuit Lennepius. Passim, non ubique, talia notavi. Ne quis igitur putet, probare me in Lennepianis soloecismos, de quibus taceam. *G. H. S.*]

[23. Valckenarius corrigit τῇ διαβολῇ — τῇ δόξῃ. Sed genitivis usum esse Sophistam, ipsum quod statim sequitur ἧς, per attractionem positum, satis superque docet: nisi forte et hoc Valckenarium putes in ᾗ censuisse mutandum. cf. Epist. sequ. init. De hac autem verbi ἄχθομαι constructione virum egregium dubitasse multum miror. Plutarchus T. I. p. 403. Reisk. ἄχθεσθαι δὲ τῆς οἰκίας. quem locum H. Stephanus in Thes. spectavit. Idem ex Isocrate citavit συνάχθομαί σοι τῶν ἀπολωλότων. *G. H. S.*]

24. Οἱ νῦν ἄνθρωποι] De fama enim apud posteros sum sollicitus. BOYL.

[24. ἐν ἴσῳ τὸ ἀδικεῖν. scil. τῷ δίκαιον εἶναι. *G. H. S.*]

28. Συμβέβηκεν] *N ἐφελκυστικὸν*, additum in libris editis, retinui, quod in eo consentirent MSS. excepto Angl. ubi συμβέβηκε. Vide, quae hac de re notavit in minimis etiam diligentissimus *D' Orvillius* Vann. Crit. p. 70. et ad *Charit.* l. I.

LXXXII. ARIMACHO.

Non moleste ferimus calumniam, neque opinionem, quam de me habent qui nunc sunt homines. Cum enim perinde video esse iniuriam facere, imo vero multo iustius iam, quam iustum, habitum iniustum: tantum abest, ut celem, ut propterea libere profitear, aliis natura talibus esse, mihi fato obtigisse. Dico enim etiam in nobis iniquos esse affectus, et aliis omnibus idem ingeneratum esse. Differt vero hoc uno, quod nos, tyranni habiti, quibus sit potestas, confitemur, illi, tyrannidis expertes, quatenus metuunt poenas dare, negant.

LXXXIII. XENOPITHI.

Non moleste fero calumnias, neque opiniones, quas de nobis habent, qui iniuste accusant. Et hoc animo

p. 159. Mihi quidem in his incertum videtur, quid librariorum sit, quid ipsorum auctorum.

238 30. *Διαφέρει δὲ ἑνὶ ταύτῳ*]
a Si a Lugd. C. recesseris, libri omnes habent *τούτων*; quod quorsum commode referri possit, non video. Illic autem est *τούτῳ*. quare scripsi *ταύτῳ*. Genus orationis simile huic est ep. CXI. extr. *εἰ μὴ τούτῳ διοίσει, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν δι' ἀδίκου ὀνόματος τῆς ἁρπαγῆς ἔχειν ἐβιάζοντο —, σὺ δὲ μετὰ τοῦ δικαιοτάτου λήψῃ*. ep. CVI. *Τοῦθ' ἓν οἶδα, ὅτι τοῦ κτίσαντος θεοῦ τὴν τέχνην ἄξια φρονεῖν ἐπαιδεύθης*.

[31. *παρ' ὅσον*. Lennepiana *παρόσον*. Pusillum hoc: sed aequalitas in scribendo servanda. Cf. Epist. sequ. p. 240, 40. *G. H. S.*]

33. *ΞΕΝΟΠΕΙΘΕΙ*] De hac epistola sic *Petr. Carrera* Mon. Hist. Urb. Cat. l. II. c. VII. p. 230. „Consentaneum omnino mihi videtur, quoniam de Xiphonia urbe sermo est, ut locus in epistola quadam Phalaridis restituatur, qui ad hoc usque tempus a nemine animadversus est. Inscriptio huius epistolae in exemplaribus quibusdam Graecis Latinisque habet *Xenopiti*, in aliis *Xenopathei*, unum, quod ego possideo, calamo exaratum et vetustissimum, profert *Xenopithi* et *Xenophiti*. Tanta scripturae varietas circa nomen, quod nec personae, nec rei alicuius significatum suppeditat, vocis corruptelam manifesto prodit, quae b
inculcata est pro Xiphoniatis, hoc est, *A quei di Scifonia*. Ita cives illius urbis (*Ξιφωνίας*) dicuntur, ut apud Stephanum videre est. Et quoniam brevis epistola est, eam hic subscribere lubet, ut pateat, auctori in ea rem esse cum hominum multitudine, non cum homine quodam singulari, ut titulus depravatus forte denota-

οὐδὲν ἕτερον πέπονθα, ἢ διὰ τὸ γινώσκειν, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει κακοῖς, ἐμοὶ δὲ διὰ τὴν καὶ θεῶν πλεῖον ἰσχύουσαν ἀνάγκην τοιούτῳ γενέσθαι συνέβη. διαφέρει δὲ, καθόσον
240 ὅτι ἐγὼ μὲν τύραννος ὢν, ἐξουσίαν διὰ τὴν ἀρχὴν ἔχων, ὁμολογῶ, ὑμεῖς δὲ ἰδιῶται γεγονότες, παρ' ὅσον δεδοίκατε τοὺς νόμους, ὁμολογεῖν δέον, ἀρνεῖσθε.

πδ'. ΑΛΚΑΝΔΡΩι.

Μήτε σὺ μήτε ἄλλος ἀνθρώπων μηδεὶς ἐμὲ καταδείσειν λόγοις μὲν ἴσως οἰέσθω, κἂν μηδὲν εἴπω, ἀλλὰ μηδὲ ἔργοις

ret." Haec ille. In libris MSS. quibus usus sum, aut Ξενοπείθει est, ut in editis, aut Καινοπείθει. sic enim Lugd. B. et marg. Ald. In exemplo Latino, quod fecit *Aretinus*, ubi passim vitiose nomina propria scribuntur, invenio *Xenophiti*. Sed quaestionem parvi momenti esse puto, cum non tantum nomina personarum in nostris epistolis saepe ad arbitrium confinxerit sophista, sed etiam haec non nisi partes quasdam contineat antecedentis epistolae, ita inter se iunctas, ut, qui utramque legerit, facillime animadvertat, hanc ex illa, non illam ex hac, descriptam esse, praetermissis iis etiam, sine quibus vix stare sententia possit. Habes antecedente epistola,
239 Οὐκ ἀχθόμεθα τῆς διαβολῆς οὔ-
a δὲ τῆς δόξης ἧς ἔχουσιν ἐπ' ἐμοὶ οἱ νῦν ἄνθρωποι: hic vero, Οὐκ ἄχθομαι ταῖς διαβολαῖς οὔτε ταῖς δόξαις αἷς ἔχουσιν ἐφ' ἡμῖν οἱ μὴ δικαίως κατηγοροῦντες. ubi, praeter οἱ μὴ δικαίως κατηγοροῦντες et numerorum commutationem, eadem omnia. Tum in anteced. ep. subiiciuntur, ἰδὼν γὰρ ἐν ἴσῳ τὸ ἀδικεῖν, μᾶλλον δὲ πολλῷ δικαιότερον ἤδη τοῦ δικαίου νενομισμένον τὸ ἄδικον, τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ἐπικρύπτεσθαι, ὥστε ἐπ' αὐτοῖς παῤῥησιάζεσθαι, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει τοιούτοις, ἐμοὶ δὲ ἀνάγκῃ γενέσθαι συμβέβηκεν. in nostra vero brevius, καὶ τοῦτο δι' οὐδὲν ἕτερον πέπονθα, ἢ διὰ τὸ γινώσκειν, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει κακοῖς, ἐμοὶ δὲ διὰ τὴν καὶ θεῶν πλεῖον ἰσχύουσαν ἀνάγκην τοιούτῳ γενέσθαι συνέβη. Sed, si antecedentem epistolam inspexeris, meliore consilio videbis, quae ibi leguntur, quam quae hic, scripta esse. Sequuntur tandem in nostra epistola, διαφέρει δὲ, καθόσον ὅτι ἐγὼ μὲν τύραννος ὢν, ἐξουσίαν διὰ τὴν ἀρχὴν ἔχων, ὁμολογῶ, ὑμεῖς δὲ ἰδιῶται γεγονότες, παρ' ὅσον δεδοίκατε τοὺς νόμους, ὁμολογεῖν δέον, ἀρνεῖσθε. quae cum postremis antecedentis epistolae conveniunt, praeterquam quod priora alio numero dicuntur, posteriora b
vero, oratione ad Xenopithem cum reliquis accusatoribus directa, efferuntur, secus atque in antecedente epistola fit. Quamquam autem haec nostra quadam ratione cum antecedentibus cohaerent, melius tamen

non alia de causa sum, quam quod scio, aliis natura malis, mihi fato plus diis etiam pollente tali esse obtigisse. Differt vero, quatenus ego tyrannus, cui propter imperium potestas sit, confiteor, vos tyrannidis expertes, in quantum metuitis leges, cum confiteri oporteat, negatis.

LXXXIV. ALCANDRO.

Neque tu, neque alius hominum ullus mihi timorem incussurum se verbis fortasse putato, etiamsi nullum di-

intelliges, quo consilio scribere ea potuit noster, si ad illa referes, quae in altera epistola antecedunt, *φημὶ γὰρ καὶ ἡμῖν τὰ παράνομα προσγεγενῆσθαι πάθη, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τὸ αὐτὸ ἔμφυτον εἶναι.* Iudicabit itaque lector, quo in loco sit habenda haec epistola, nec auctori, ut opinor, suum invidebit Xenopithem.

35. *Ἐφ' ἡμῖν*] Ita editi libri, nec aliter scribendum docet antecedens epist. ubi *ἐπ' ἐμοί*: MSS. tamen Lugd. A. et Angl. *ὑφ' ἡμῶν*. Pal. *ἐφ' ἡμῶν*.

38. *Διαφέρει δὲ, καθόσον ὅτι ἐγὼ*] Idem fere occurrit ep. CXXXIX. (LXXXII.) BOYL. Recte in antecedente epistola, *διαφέρει δὲ ἐνὶ τούτῳ, ὅτι*. Tosoῦτον, ὅτι iungit *Libanius* ep. IϽCXXXVIII. *Διαφέρει δὲ τοσοῦτον, ὅτι ἐκεῖνος κ. τ. λ.* atque eadem similium ratio. *Καθόσον ὅτι* qui iungi possit, non video. ita tamen libri omnes. [Pleonasmus in tali scriptore ferendus videtur: nisi forte *διττογραφία* est. Compares *ὡς οἷον, ὡς οἱονεί, ὡς οἷα, οἷον ὡς*, de quibus v. Bastii Epist. Crit. p. 57. 277. sq. Omnia haec Graecitatis citerioris propria sunt. *G. H. S.*]

240 39. *Ἐξουσίαν δ. τ. ἀ. ἔχων*] Scripsi *ἔχων*, quia in antecedente epistola *ἔχοντες* est. Conveniunt Med. B. C. Burm. et ed. Ven. in reliquis est *ἔχειν*. Infra ex Lugd. A. et Angl. ante *νόμους* interposui *τούς*.

a

42. *ΑΛΚΑΝΔΡΩι*] Lugd. B. et marg. Ald. *Νικάνδρῳ*. utrum anteferendum sit, incertum.

43. *Καταδείσειν λόγοις κ. τ. λ.*] Recte interpretes *καταδείσειν* reddiderunt per *terrorem incutere*, quod veteribus est *δειματοῦν*. Iis *καταδείδειν*, pro *pertimescere* notum, nescio, an altera virtute fuerit in usu. De citerioris Graeciae scriptoribus nemo mirabitur; quorum consuetudo loquendi in similibus ab illa veterum saepe deflexit. vid. praeter alios eruditissimum *Abresch.* Dil. Thucyd. l. I. p. 88.

44. *Κἂν μηδὲν εἴπω*] Sic libri omnes. Sive cum *Boyleo* reddas, *conticuerim licet*, sive cum *Naogeorgo*, *etiamsi nihil dicam*, friget hic *κἂν μηδὲν εἴπω*, mutandum fortasse in *κἂν μηδέν' εἴπω*, vel *κἂν μηδένα* b *εἴπω*, sc. *ἐμὲ καταδείσειν λόγοις*. Tum autem verba, *κἂν μηδένα εἴπω*, arcte iungenda sunt antecedentibus, *λόγοις μὲν ἴσως οἴεσθαι*. Negat, quod quis fortasse facturum se opinetur, fore quemquam, qui verbis ter-

ἐλπιζέτω. καὶ πολέμων γὰρ ἔμπειρος ὢν, καὶ οὔτε ἐπ' ἀδίκοις οὔτε παρὰ δύναμιν θρασυνόμενος, καὶ τοὺς καιροὺς ῥοπὰς ἀγχιστρόφους καὶ ἑτεροκλινεῖς εἰδὼς ἔχοντας, ἔτι δὲ τὰς τύχας ἀβεβαίους εἰπεῖν μᾶλλον ἱκανώτερος πεφυκὼς, ἢ ἀκοῦσαι, θαῤῥῶ μὲν ἐπ' ἐμαυτῷ, ὅσον οὐδεὶς τῶν ὄντων, πιστεύω δὲ τῷ δαίμονι, πρὸς μηδένα τῶν ἀδικησάντων ἔλατ-
242 τον σχήσειν. ἔχω γὰρ παρ' αὐτοῦ πίστιν ἰσχυρὰν τὸ πάντας ὑφ' ἡμᾶς ποιῆσαι τοὺς ἐπιβουλεύοντας.

πέ. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ.

Μὴ συνάχθου μοι περὶ τῶν τραυμάτων ὧν τέτρωμαι κατὰ τὸν πόλεμον. τὸ μὲν γὰρ εὔνουν καὶ συμπαθές σου ἄγα-

rorem sibi possit incutere, repetitque, quod modo ante dicebat, *μηδεὶς ἐμὲ κ. τ. λ.* Et hoc quidem in Graecis Latine reddendis spectavi; alterum tamen nolui, repugnantibus libris omnibus, mutare.

47. *Ἀγχιστρόφους*] Inter *Thucydidea*, quibus usus sit *Dionysius*, relatum hoc ab *H. Stephano*, praeterea in *Herodoti* l. VII. p. 516. invenias, ubi vid. *Wessel.* l. 67.

48. *Ἔτι δὲ τὰς τύχας ἀβεβαίους εἰπεῖν μᾶλλον ἱκανώτερος πεφυκὼς, ἢ ἀκοῦσαι*] Melius, omisso commate, ita reddas: Nec non fortunae inconstantiam narrare potius, quam ab aliis narratam audire, idoneus. BOYL. Si ab edit. Boyleana recesseris, in libris omnibus interpuncti minoris notam
241 invenies ante *εἰπεῖν*. Potest au-
a tem ad antecedens *εἰδὼς* commode referri *τὰς τύχας ἀβεβαίους*. Sed tum reliqua, *εἰπεῖν μᾶλλον κ. τ. λ.* quo sint scripta consilio, dictu difficile est. Notum illud *Cleobuli* apud *Laert.* I. §. 92. *Φιλήκοον μᾶλλον εἶναι, ἢ φιλόλαλον.* cuius loco apud *Stobaeum* l. III. p. 44. extr. *Φιλήκοον, καὶ μὴ πολυλήκοον.* Sed huius contrarium a nostro loco alienum. Quare cum *Boyleo* coniunxi *τὰς τύχας ἀβεβαίους εἰπεῖν κ. τ. λ.* Saepe fortunae inconstantiam in his Epistolis queritur noster.

49. *Ὅσον οὐδεὶς τῶν ὄντων*] *Τοὺς ὄντας* non generatim quosvis *homines* hic vocat noster, ut accepisse interpretes videntur, sed *τοὺς ἰσχύοντας* ad exemplum *Thucydidis* l. I. p. 23. l. 90. *καὶ αὐτοὶ ἀναγκασθήσεσθαι ἔφασαν, ἐκείνων βιαζομένων, φίλους ποιεῖσθαι, οὓς οὐ βούλονται, ἑτέρους τῶν νῦν ὄντων μᾶλλον, ὠφελείας ἕνεκα.* ubi schol. *Τῶν νῦν ὄντων, τῶν νῦν ἰσχυόντων.* Nec dubito, quin eandem vim respexerit historicus l. II. p. 119. l. 5. E nostro addi poterunt ep. CII. *τὴν γὰρ ἀρετὴν τῶν ὄντων, οὐ τὸν ἀρι-* b
θμὸν σκοπούμεθα. et ep. CXXXIX. *Οὐδ' ἰδόντες ἐμὲ τῶν νῦν ὄντων τινὲς οὔτε πειραθέντες κ. τ. λ.* Sunt nimirum *οἱ ὄντες* in his iidem fere, qui alias ab Atticis dicuntur *εἶναί τι*, quo in loco etiam in libris Stoicorum

cam, sed ne rebus sperato. Nam bellorum peritus, neque iniuste, nec supra vires audax, ac temporum momenta et inclinationes esse quum sciam, adhaec ad dicendum fortunam inconstantem aptior factus, quam ad audiendum, confido mihimet, quantum nemo eorum, qui sunt, ac deo credo, me nemini eorum, qui iniuriam intulerunt, inferiorem fore. Pignus enim certissimum ab eo hoc mihi est, quod omnes, qui insidias struerent, nobis subiecit.

LXXXV. ARISTOMENI.

Noli mecum dolere de vulneribus, quibus sum vulneratus in bello. Nam etsi benevolentiam tuam, quodque

similiumque scriptorum inveniri solet *εἶναί τις*, ut in *Epicteti* Ench. c. XIII. et alibi. Eadem virtute *Paulo* I. Cor. I. 28. contraria esse *τὰ ὄντα* et *τὰ μὴ ὄντα*, ad istum locum recte docent interpretes. Nec aliud spectandum in eiusdem ad Rom. Epist. XII. 3. *Λέγω γὰρ διὰ τῆς χάριτος τῆς δοθείσης μοι παντὶ τῷ ὄντι ἐν ὑμῖν, μὴ ὑπερφρονεῖν, παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν.* quorum sententia aptior erit, si interpreteris, quasi scriptum sit *παντὶ τῷ ὄντι τι* vel *φρονοῦντι.* [Rectius in versione simpliciter, *eorum, qui sunt. G. H. S.*]

50. *Πρὸς μηδένα τῶν ἀδικησάντων ἔλαττον σχήσειν*] Lugd. B. et marg. Ald. *ὡς μηδενὸς τῶν ἀδικησάντων ἔ. σ.* Alterum auctoris esse, apparebit, ubi contuleris *Thucydideum* l. VII. p. 468. l. 86. *ἐνόμισαν γὰρ οἱ Συρακούσιοι πρὸς τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς — οὐκ ἔλαττον σχήσειν.*

242 51. *Τὸ πάντας ὑφ' ἡμᾶς ποιῆσαι τ. ἑ.*] Lugd. A. C. et Pal.
a *ἐφ' ἡμᾶς.* Angl. et Burm. *ἐφ' ἡμῖν.* ac tandem Lugd. B. *ὑφ' ἡμῖν.* Sed aliena sunt *ἐφ' ἡμᾶς* et *ἐφ' ἡμῖν.* [Alienum *ἐφ' ἡμᾶς*, non item *ἐφ' ἡμῖν.* v. Fischeri Animadv. ad Weller. III. 2. p. 255. *G. H. S.*] *Ὑφ' ἡμῖν* an *ὑφ' ἡμᾶς*, quod in editis est, scribendum sit, dubitari potest, tametsi illud frequentius est in hoc genere loquendi. *Herod.* l. I. p. 93. B. *ἐπεθύμησε (ὁ Κῦρος) Μασσαγέτας ὑπ' ἑωϋτὸν ποιήσασθαι. Thucyd.* IV. p. 272. l. 92. *τάδε πάντα πειράσεσθαι ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι.* adde *Polyb.* I. p. 15. III. p. 223. alios. Tertio autem casui praesertim locus est, ubi verbo *εἶναι*, sim. iungitur, ut apud *Thucyd.* l. I. p. 26. l. 89. *Καὶ ἡμεῖς ἀδύνατοι ὁρῶμεν ὄντες τῇ οἰκείᾳ μόνον δυνάμει περιγενέσθαι, καὶ ἅμα μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἐσόμεθα ὑπ' αὐτοῖς.* Sic noster ep. XCV. *Ἀλλ' ὅμως καὶ τοιοῦτοι ὄντες ὑφ' ἡμῖν ἐγένοντο.* b ep. XCVII. *Οὐ γὰρ ὑφ' ἡμῖν γενόμενος, ἐχθροῖς οὖσιν, ἔδειξεν.* Similia notavit *F. L. Abresch.* Dil. Thuc. l. I. p. 113. De discipulo, magistro velut subiecto, *Liban.* ep. IↃCCCXVII. *Ὢν γὰρ ὑπὸ σοί, καὶ σοὶ συζῶν,*

μαι· τοσοῦτον δ' ἀπέχω τοῦ βαρέως φέρειν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, εἰ καὶ παρ' ὀλίγον ἦλθον ἐξ αὐτῶν ἀποθανεῖν, ὥστε, ἀπευκτοῦ τοῦ θανάτου ὄντος πᾶσιν ἀνθρώποις, εὐξαίμην ἂν καὶ τῆς εἱμαρμένης θᾶττον, εἰ καὶ πλείονά μοι χρόνον ἐπιτρέποι ζῆν, ἐν πολέμῳ τελευτῆσαι. τί γὰρ ἀνδρὶ γενναίῳ μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ νίκης ἀγωνιζομένῳ ἀπερείσασθαι τὸν βίον;

πϛ'. ΣΤΗΣΙΧΟΡΩι.

Τὸ ἔλαιον ἐπέμψαμεν, ὡς ἐπινοοῦμεν, οὐ μὰ Δία σοὶ τὸ παρὸν, ἀλλὰ θυγατριδῷ σου· καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ μειράκιον
244 ἄξιον ἡμῖν λόγου φαίνεται καὶ τὴν γυμνασιαρχίαν μηδὲν ἧσσον Ἀγησιλάου. βουλοίμην δ' ἂν αὐτὸν ἐκτελέσαι τὸ καθ' ἡμᾶς μέρος. τὸ ἀργύριον τὸ παρ' ἡμῶν, ὃ μὴ σὺ κομίζειν

καὶ λόγων τε ἀκούων καὶ ἔργα θεώμενος —. Contrario modo tamen *Paulus* Rom. III. 9. ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι, et nostro, ὑφ' ἡμῖν ποιῆσαι, similiter *Herod.* l. IV. p. 297. A. βουλόμενος καὶ τάδε πάντα ὑπ' ἑωυτῷ ποιήσασθαι; a quo loquendi genere non multum abest ὑπὸ σαυτῷ λαβεῖν, restituendum *Libanio* ep. MCCCX. Αἰσθάνομαι δὲ, ὅτι γελᾷς ὑπὸ σαυτῷ, με λαβὼν, καὶ γεγονὼς κύριος, κ. τ. λ. ubi *Wolfius* contulit *Hom.* Od. X. 411. Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε—; sed dubium non est, quin hoc voluerit *Libanius*, — ὅτι γελᾷς, ὑπὸ σαυτῷ με λαβὼν, καὶ γεγονὼς κύριος —.

243 61. Ἀπερείσασθαι τὸν βίον]
a *Budaeus* C. L. Gr. p. 701. et ex eo *H. Stephanus* Th. L. Gr. t. I. 1246. reddit *effundere vitam et proiicere.* Malim *Ciceronis* verbis *ponere vitam*, ut Fam. IX. ep. XXIV. *Hoc denique animo sum, ut, si in hac cura atque administratione vita mihi ponenda sit, praeclare actum mecum putem.* *Suidas*: Ἀπερείδομαι τὸν πόνον, ἀντὶ τοῦ ἀποτίθημι. et: Ἀπηρείσατο, — ἀπέθετο. In re diversa *Theocriteum* Id. V. 24. — τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε, schol. interpretatur per φέρων κατάθου. Ipsi poetae ibid. 21. θέμεν idem est, quod ἐρείδειν, et sic alibi. Nostro tamen simile non memini me legisse. Tragica sunt, sed, ut opinor, virtute parumper diversa, ἀποῤῥῆξαι βίον, πνεῦμα, sim. vid. *Eurip.* Orest. 865. Iphig. Taur. 974. et alibi. Consuetum lo- b
quendi morem sequitur sophista ep. CV. Βούλομαι τῶν παρ' ἐμοὶ χρημάτων μοῖραν οὐκ ὀλίγην ἐν ὑμῖν τοῖς φιλτάτοις ἐναπερείσασθαι. *Plutarchus* de Sol. An. p. 968. E. de elephante, qui puerum sustulerat proboscide, ἀτρέμα πρὸς τὴν γῆν πάλιν ἀπηρείσατο. Non dissimilis ratio verbi translati in his, ἀπερείσασθαι τὴν ὀργὴν, θυμὸν, sim. εἴς τινα; quae *Polybio*,

una commovearis, admiror: tantum tamen abest, ut graviter feram talia, etiamsi mox mihi ex iis moriendum sit, ut, licet omnibus hominibus deprecanda mors sit, precer etiam ante fatum, si vel diuturniorem mihi concedat vitam, in bello mori. Quid enim generoso homini praestabilius, quam de virtute et victoria certanti ponere vitam?

LXXXVI. STESICHORO.

Oleum misimus, sicut cogitamus, ita me Iupiter, non tibi cum maxime, sed nepoti tuo. Etenim dignus adolescens iste videtur, cuius habeatur ratio, et in gymnasii praefectura nihilo inferior Agesilao. Velim autem eum perficere, quantum in me est. Argentum a nobis missum, quod tu

Plutarcho, aliis nota sunt genera loquendi.

63. *Ὡς ἐπινοοῦμεν, οὐ μὰ Δία σοὶ τὸ παρὸν*] Legitur in in editis et, qui unus e MSS. quibus utor, hanc epistolam habet, Burmanniano, *Ὡς ἐπινοούμενοι μὰ Δί' οὔ σοι τὸ παρόν*, quorsum respiciens *H. Stephanus* Th. L. Gr. II. 1077. *ἐπινοοῦμαί σοι* pro *animum ti-
244 bi intendo* dici observat a *Pha-
a laride*. Tum autem aptius haud dubie *εὐνοούμενοι*, ut ep. IV. *ὡς γὰρ παρ' ἑνὸς τῶν μάλιστα εὐνοουμένων καὶ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακότων ᾐτήσασθε*. et ep. CXXXII. *ὡς ἐμοὶ ὁ τρόπος εὐνοουμένῳ*. Nec scio tamen, an *εὐνοεῖσθαί τινι* dici possit, sicut *εὔνουν εἶναί τινι*, aut *εὐνοεῖν τινι*. Sed verum forte vidit *Naogeorgus*, dum reddidit: *Oleum misimus, sicut cogitavimus, non per Iovem cet.* Habet sane, quod offendat, per se positum *ὡς ἐπινοούμενοι*. Et illius quidem interpretationi fere respondet, quod scripsi, *ὡς ἐπινοοῦμεν, οὐ μὰ Δία σ. τ. π.* cuius vestigia tam clara in vulgata scriptura sunt, ut neminem aegre laturum sperem, quod Manuscriptis hic destitutus eum in modum orationis mutaverim contextum.

67. *Τὸ ἀργύριον τὸ παρ' ἡμῶν, ὃ μὴ σὺ κομίζειν ἐβουλήθης τότε παρών*] Ita recte uterque MSS. Bodl. Impressi legunt *τὸ ἀργύριον τὸ παρ' ὑμῶν, ὃ μὴ σοὶ κομίζειν ἐβουλήθην*. BOYL. Quod Latine expressit *Aretinus*, et e MSS. Bodl. edidit *Boyleus*, in edit. Ven. etiam inventum, quin alteri praestet, non dubitabis, ubi in eandem sententiam subiici cogitaveris, *εἰ μὴ λαβὼν ἔσῃ νῦν γε* —. In *ἡμῶν* praeterea pro *ὑμῶν* convenit ed. Commel. Reddidit etiam *Naogeorgus*, quasi esset *ἡμῶν*. Quamquam autem ea qua dixi virtute *κομίζεσθαι* potissimum probatur ab Atticis, *κομίζειν* tamen uti noster potuit cum poetis, quibuscum multa communia habent citeriorum aetatum scriptores. vid. *Hom.* Il. *Δ*. 737.

ἐβουλήθης τότε παρών, εἰ μὴ λαβὼν ἴσῃ νῦν γε, προδοσίαν, εὖ ἴσθι, πρὸς Ἱμεραίους καταψεύσομαί σου, κἂν ἔτι παραστῇ. χαλεπώτερον δέ σοι οἶμαι καὶ τοῦθ', ὅπερ προ-

69. *Κἂν ἔτι παραστῇ*] Haec
b *Boyleus*, maioris interpunctionis nota ante κἂν posita, sequentibus iunxit: melius antecedentibus addiderunt alii. *Naogeorgo*, ut in margine notat, *Graeca hic obscura visa sunt et mendosa.* Sed in his quidem nec obscuri quidquam, nec mendosi, si modo παραστῆναι ex usu loquendi consueto Graecorum interpreteris, quasi legatur κἂν ἡ δόξα τῆς προδοσίας ἔτι παραστῇ (Ἱμεραίοις), vel κἂν ἔτι παραστῇ (Ἱμεραίοις), σὲ προδότην εἶναι. quemadmodum accipiendum esse clare docent antecedentia. Exempla quo minus addi necesse sit, literatissimorum virorum effecit diligentia, qui tam accurate, quam copiose de hoc verbo egerunt, *Taylori* ad *Lys.* p. 42. *Hemsterhusii* ad *Luciani* t. I. p. 507. *D'Orvillii* ad *Charit.* p. 391. aliorum. [Male Lennepius ἴσῃ habuit pro ἤδη. *G. H. S.*]

70. *Χαλεπώτερον δέ σοι οἶμαι καὶ τοῦθ', ὅπερ κ. τ. λ.*] Si, quod ad antecedentia notavit *Naogeorgus*, *esse hic Graeca obscura et mendosa*, de his acceperis, verissime dictum esse apparebit: sic enim editum vulgo: *Χαλεπώτερον δέ σου οἶμαι καὶ τοῦθ', ὅπερ προπέμπων εἰλόμην προμηνύσῃ Στησίχορε. καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, καὶ δι' ἃ σεβαστότερος εἶ πολλῶν, — τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε, καὶ τίμα —.* Abit quidem parumper edit. Ven. dum δὲ post χαλεπώτερον et δι' ante ἃ σεβαστότερος omittit: sed parvi momenti hoc; nec maioris est, quod Burm. habet, ἅπερ πρ. pro ὅπερ πρ. manifeste vitia. Interpretum alii alia via instituerunt: verum, ut opinor, vidit nemo. Aut enim reddiderunt, quasi scriptum sit προμηνύειν, vel simile, aut Prome- 245
nedem quendam induxerunt: a
et illud quidem spectavit *Naogeorgus*, dum Latina sic fecit: *difficilius autem tunc tibi fore puto, quod tibi, literis praemissis, significare constitui, Stesichore*: hoc interpres, qui *Cuiacii* mentitur nomen, cuius est: *quo praemisso vicimus Promenedem, o Stesichore.* Eum, ut saepe, secutus *Boyleus* Promenedem etiam agnovit; fecit tamen nuncium Phalaridis, dum ita vertit: *cuius ut te praemonerem, Promenedem nuncium delegi.* Ut alia taceam, vel unum καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, dissimulatum variis modis licet ab interpretibus, indicio poterit esse pravae interpretationis; nisi excidisse verbum unum aut alterum putes, quod verisimile non est. Insunt praeterea in antecedentibus alia, quae mihi quidem expediri nulla posse ratione videntur, nisi manus emendatricis adiumento. Ac primum, quod in editis est, χαλεπώτερον δέ σου οἶμαι καὶ τοῦθ', nisi mutatur in χ. δέ σοι οἶμαι κ. τ. ferri non potest. quae non mea solum correctio, sed quorundam etiam interpretum fuisse videtur, dum *Naogeorgus*, alii *tibi* reddiderunt. Convenit fere, quod habet noster ep. XLV. χαλεπὸν δέ σοι δοξάτω, μὴ τοῦτο μόνον, εἰ πολλάκις κ. τ. λ. et ep. CXLVII. μή τί σοι χαλεπὸν ἐξ αὐτῶν ἀνάσχῃ δεξαμένῳ

auferre tunc coram noluisti, nisi nunc quidem acceperis, scias, me proditionis calumniam apud Himerenses in te instructurum, tametsi iam eius opinio sit. Gravius autem

τὰ παρ' ἐμοῦ χρήματα. ubi quae plura leguntur, ea velim cum nostris componi, quod, non omnino dissimili scripta argumento, vestigia quaedam habent, quibus indagari illorum vera possit scriptura. Miserat in ea epistola Phalaris Nicippo dona, eaque acceperat ille.
b Tum addit, nisi accepisset, se accusaturum eum fuisse, tanquam qui accepisset, eamque accusationem, quam ipsam acceptionem, graviorem futuram, cum se accusatore omnino reus haberetur muneris accepti. Non dissimili omnino colore Stesichoro hac nostra epistola pecuniam, quam ante nolebat accipere, mittit Phalaris. Hanc nisi nunc accipiat, cuius iam magna suspicio sit, proditionis calumniam ei apud Himerenses minatur. Tum autem illud cogitasse sophistam verisimile est: pecuniam missam Stesichoro, si id resciscerent Himerenses, maximo esse argumento posse proditionis, cuius eum accusare, nisi acciperet, vellet, eamque ad persuadendum Himerensibus plus habere momenti, quam solam accusationem proditionis, adeoque *χαλεπωτέραν εἶναι Στησιχόρῳ·* atque ideo eam *ante* voluisse *mittere* (*προπέμπειν*), quam crimen in eum intenderet, quo probabilis esset causa calumniae. Apparet, ut opinor, effici hanc sententiam posse, unum *προπέμπων* mutando in *προπέμπειν*, ut iam ediderat *Royleus*, haud scio, quo fundamento, cum nihil in hoc loco viderit ille. Certum interea, cum *εἱλόμην* iungi participium pro verbo infinito non posse. cum hoc autem construi solet frequenter; ut apud *Demosth.* Phil. I. p. 54. E. *ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' ἄλλοτε πώποτε πρὸς χάριν εἱλόμην λέγειν, ὅ τι ἂν κ. τ. λ.* et in Olymp. p. 1066. D. *καὶ προειλόμην — ἑκὼν μεταδοῦναι,* alios. quibus e nostro addo ex ep. XIII. *ἀποθανεῖν ἂν εἱλόμην.* Habes *χαλεπώτερον δέ σοι οἶμαι καὶ τοῦθ', ὅπερ προπέμπειν εἱλόμην,* sen- 246
tentia perfecta; ubi *τοῦτο* re- a
spicit pecuniam, sive *τὸ ἀργύριον,* quod ante mittere Phalaris constituerat, quam proditionis accusaret Stesichorum. Restat *προμηνήδη, Στησίχορε. καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, κ. τ. λ.* quorum non difficilis correctio erit, si ad animum revocaveris ea, quae subiiciuntur, *καὶ — τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε καὶ τίμα.* ut dubitari vix possit, quin in *προμηνήδη* lateat verbum, quo Stesichorum hortatus sit Phalaris, ut, cura aliarum rerum abiecta, carminibus scribendis totus vacaret, eaque studia amaret coleretque. In hanc itaque sententiam mutatione non magna corrigo, *πρόσμενε δή, Στησίχορε, καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, καὶ, δι' ἃ σ. ε. — τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε καὶ τίμα.* quibuscum componi velim, quae de Stesichori studiis supra ep. VII. IX. et inprimis ep. XIII. leguntur. Notum illud *Aristophanis* Vesp. 1422. *Ἔρδοι τις, ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.* de quo ad simile *Antonini*, *Τὸ τεχνίον, ὃ ἔμαθες, φίλει, τούτῳ προσαναπαύου,* vid. *Gatakerus* l. IV. §.

246 πέμπειν εἱλόμην. πρόσμενε δὴ, Στησίχορε, καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, καὶ, δι' ἃ σεβαστότερος εἶ πολλῶν καὶ θαυμασιώτερος, τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε καὶ τίμα, τῶν ἄλλων προέμενος, ἐν οἷς ποτ' ἂν κατ' ἄκραν εὐδοκιμῇς, ὁμοίως τοῖς πονηροτάτοις ἔσῃ.

πζ'. ΑΓΗΣΙΛΑΩι.

Ἡ Τελέσιππη χαλεπῶς ἔοικέ σου φέρειν τὴν ἐν Συρακούσαις μονήν. εἰς τοσοῦτον δὲ πάσχουσα φιλάνδρου καὶ σώφρονος ἔργον γυναικὸς ἐμαρτύρατο ἡμᾶς ὡς κατὰ σοῦ τὴν ἀρχὴν πικρὰν ἔχοντας, οὐκ ἀνέξεσθαι φάσκουσα εἰς

248 πλείω σε ἀπόντα, ἀλλ' ἐπιβοησαμένη τὸν ἑαυτῆς πατέρα, γινώσκεις ἴσως, ὃ βούλεται πράττειν. ἀλλ' εὖ ἴσθι, καὶ ποι-

31. p. 156. Addo ex *Diogenis* Cynici Ep. XII. ad Cratetem ed. Aurel. Epist. Gr. p. 541. *σὺ δὲ ἐπίμενε ἐν τῇ ἀσκήσει, ὥσ-*

b *περ ἤρξω, καὶ σπούδαζε κατ' ἴσον ἡδονῇ ἀντιτάττεσθαι καὶ πόνῳ.* ubi paulo ante per viam e cod. Graeviano pro *ἀμαθίας* restitui poterit *ἀπαθείας* in his, *εἶτα μέμφονταί ποτε οὐχ αὑτῶν τῆς μαλακίας, ἀλλὰ τῆς ἡμῶν ἀμαθίας.* Eadem ratio verbi *μένειν* in clausula epistolae, quae inter eas *Platonis* decima numeratur, p. 1299. D. *ἀλλ' ἔῤῥωσό τε καὶ μένε ἐν τοῖς ἤθεσιν οἷσπερ καὶ μένεις.* *Liban.* Ep. CCCCXCI. *μένεις δὲ ἐν τοῖς φιλοσοφίας νόμοις, ἀνδρείᾳ χρώμενος πρὸς τὴν τύχην.* ep. CIƆCCCCLXX. *Μένε τοίνυν ἐν τῷ σαυτοῦ τρόπῳ, κἂν μὴ κηρύττωσιν εὖ παθόντες, ἃ πεπόνθασι.* Mitto similia aliorum. Eadem vis est in verbis *διαμένειν* et *ἐμμένειν*, de quibus alibi. Atque huc pertinet nostri *τὴν ἐπί τινι μονὴν ἑλέσθαι* ep. I. de quo vid. not. ad ep. XXIV. p. 115. Rarius in eum locum translatum *προσμένειν* legitur. I. ad Timoth. v. 5. *καὶ προσμένει ταῖς δεήσεσι καὶ ταῖς προσευχαῖς νυκτὸς καὶ ἡμέρας·* et alibi in Nov. Test. Propria virtute eo utuntur *Sophocles* Oed. Tyr. 628. et Electr. 1249. alii. De particula *δὴ*, verbo *πρόσμενε* adiuncta, quae obsecrantis est, leg. *S. Clark.* ad *Hom.* Il. *B.* 158. Il. *K.* 509. et ad *Eurip.* Phoeniss. *Valcken.* v. 918. E 247

a quamplurimis locis addo *Alciphron.* l. I. ep. XXXI. p. 128. *προσδέχου δὴ πάλιν δέ αὐτοῦ δεήσεις καὶ λιτανίας καὶ πολὺ χρυσίον.* et *Max. Tyr.* Diss. VII. p. 77. *Νόμιζε δὴ κἂν τοῖς τῶν φιλοσόφων λόγοις, τὸ μὲν καλὸν οὐκ εἶναι παντοδαπόν.* Habes, quibus adductus rationibus, dum deficerent MSS. receptam per editiones scripturam mutaverim. In quo si cui nimium videbor ingenio tribuisse, hoc saltem dabit, id, quod substituerim, non esse vulgato deterius, nec indignum auctore nostro.

73. *Τῶν ἄλλων περιέμενος*]

tibi puto etiam hoc, quod ante mittere constitui. Persevera, quaeso, Stesichore, et in carminibus, et, ob quae venerabilior es multis admirabiliorque, ea studia et ama, et cole, abiectis aliis, quibus, quum in summa existimatione eris, a pessimis non differes.

LXXXVII. AGESILAO.

Telesippe graviter videtur ferre, quod Syracusis manes. In tantum autem quum animum habeat viri amantis et pudicae mulieris, testata nos est, tanquam qui acerbo in te uteremur imperio, laturam negans diutius tuam absentiam, sed, implorato patris sui auxilio, nosti fortasse, quod vult facere. Quin probe scias, etiam facturam fuisse. Neque enim po-

Editi plerique *περιέμενος*. sed Burm. et ed. Ven. *περιέμενον*. Sententia perspicua satis: sed haud scio, an ei conveniat *περιέσθαι*. Si legeretur *παριέμενος*, aut *προϊέμενος*, neutrum reiicerem. Et hoc quidem *abiiciendi negligendive* virtute notum; ut ap. *Thucyd.* l. I. p. 76. l. 16. *εἰ τὰ κάτω προόιντο*. ubi schol. *ἀμελήσαιεν*. Alterum pro *παραιτοῦμαι*, *ἀποῤῥέπομαι* a *Platone* positum notat *Ruhnkenius* ad *Timaei* Lex. Pl. p. 149. Sed forte aliud latet. Equidem, quod mihi ab omni parte satisfaciat, invenio nihil,
b nec eorum institutum sequar, qui, dum omnia tentant, raro autem aliquid excutiunt boni, operam ludere coniectando quam quidquam inventorum suorum malunt silentio praetermittere. [Dedi *προέμενος*. Passim confusa *περὶ* et *πρό*. Cf. not. ad Epist. 81. p. 234, 8. et *R. Porson's Tracts* p. 325. *G. H. S.*]

79. *Ἐμαρτύρατο ἡμᾶς ὡς κατὰ σοῦ τὴν ἀρχὴν πικρὰν ἔχοντας*] i. e. Ad me confugit, quasi ego apud te magis valere possem, ut redeas: uti paulo infra sequitur, *κἀκείνη μὲν* etc. BOYL. Aliena esse ab auctoris sententia, quae notat *Boyleus*, apparebit epistolam inspicienti. Non iniuria ex antecedente concluseris, Agesilaum hunc fingi, tanquam cui in gymnasii praefectura successerit Stesichori nepos. Hic autem idem absens est, nec metu Phalaridis sustinet redire. Absentiam aegre fert uxor: causam facit Phalarin, eiusque *πικρὰν κατ' αὐτοῦ ἀρχὴν* queritur: patris implorat auxilium, ac tandem efficit, ut iubeat Agesilaum redire Phalaris. Quibus quid aliud significatur, quam Agesilai exilium et iussu Phalaridis reditus ad suos? Verba itaque, *κατὰ σοῦ πικρὰν ἀρχὴν*, ut re vera sonant, accipienda sunt de acerbo Phalaridis in Agesilaum imperio.

[80. *εἰς πλεῖω*. Mira locutio. Debebat scribere *ἐπὶ πλέον*. *G. H. S.*]

81. *Ἐπιβοησαμένη τὸν ἑαυτῆς πατέρα*] Quodnam auxilium a 248

ήσειεν ἄν. οὐ γὰρ οἷα τέ ἐστι δύνασθαι περιορᾶν ὡς ἀλλό-
τριον ἑαυτῆς ἄνδρα νενομισμένον. κἀκείνη μὲν ἐμὲ ἠξίου
δύνασθαι ἐπανήκειν σε ἀναγκάσαι, ἐγὼ δὲ ἐκείνην. οὐ γὰρ 85
οὕτως οἴομαί σε Φάλαριν φοβεῖσθαι, ὡς Τελεσίππην αἰ-
δεῖσθαι. ἐπάνηκε οὖν καὶ τοῖς ποθοῦσιν ἀποδίδου σαυτὸν,
εἴθ' ἡμᾶς αἰσχύνῃ μᾶλλον, εἴτ' ἐκείνην, ἀξίαν οὖσαν νὴ
τοὺς θεοὺς ἀγαπᾶσθαι πλέον.

a patre imploret Telesippe marito deserta, obscure innuit: nec nobis manifestum esse potest, quod illi, ad quem scribit, coniiciendum relinquit. BOYL. Cogitavit fortasse sophista *τυραννοκτονίας* consilium, quod patris auxilio vellet exsequi Telesippe.

82. *Οὐ γὰρ οἷά τέ ἐστι δύνασθαι περιορᾶν ὡς ἀλλότρ.*] Notum loquendi genus *οἷά τέ ἐστι* pro *δύναται*. Atque ita a *Platone* tanquam similis potestatis iunguntur *οἷόν τε ὂν καὶ δυνατὸν* in Crit. p. 34. C. et ibid. D. *ἀδύνατον καὶ οὐκέτι οἷόν τε*. Sed non eiusdem generis est *οἷά τέ ἐστι δύνασθαι*; cui simile non invenio, nisi hoc in Bithynorum ad *Brutum* ep. IX. *οὐ γὰρ οἷόν τε ἡμᾶς δύνασθαι τοὺς περὶ μόνων ἑαυτῶν φροντίζοντας ταῖς ὑπὲρ ἁπάντων εἰσφοραῖς ἐξαρκεῖν*. sed in MS. Burm. abest *δύνασθαι*; ut non iniuria suspiceris, id esse interpretis. Quo minus dubito, idem nostro in loco delendum, ex iis, quae subiiciuntur, *κ. μ. ἐμὲ ἠξίου δύνασθαι ἐπανήκειν κ. τ. λ.* repetitum fortasse. Praeclara *Valckenarii* emendatio est in *Philostrati* Imag. l. II. p. 812. pro *κολακεύει δὲ αὐτὸν ὁ Χείρων, οἷον λέοντα πτῶκας ἁρπάζειν*, reponentis *κ. δ. α. ὁ Χ. οἷόν τε ὄντα πτῶκας ἁρπάζειν* not. ad *Herod.* l. VIII. p. 630. E contrario in *Platonis* Apol. p. 16. A. frequens b
huius formae usus corrumpendae orationis ansam praebuisse librariis videtur. Nam inconcinnum admodum est, quod nunc legitur, *τούτων γὰρ ἕκαστος, ὦ ἄνδρες, οἷός τ' ἐστιν ἰὼν εἰς ἑκάστην τῶν πόλεων τοὺς νέους, οἷς ἔξεστι τῶν ἑαυτῶν πολιτῶν προῖκα ξυνεῖναι ᾧ ἂν βούλωνται, τούτους πείθουσι — σφίσι ξυνεῖναι*. ubi, nisi longius a recepta scriptura recederet, scribendum esse coniicerem, *τούτων γὰρ ἕκαστος, — οὕτω σοφός ἐστιν, ὥστε ἰόντες εἰς ἑκάστην τῶν πόλεων τοὺς νέους, — τούτους πείθουσι κ. τ. λ.* ut in simili plane loco est apud *Platon.* in Theag. p. 93. B. *Οἳ οὕτω σοφοί εἰσιν, ὥστε εἰς τὰς πόλεις ἰόντες πείθουσι τῶν νέων τοὺς γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους, οἷς ἔξεστι τῶν πολιτῶν ᾧ ἂν βούλωνται προῖκα συνεῖναι, τούτους πείθουσιν κ. τ. λ.* ubi deleto antecedente *πείθουσι*, ut in altero loco, malo *ἰόντες τῶν νέων τοὺς — πλουσιωτάτους —. τούτους πείθουσιν —*. In illo autem minore etiam mutatione concinnitati consulueris, ubi scripseris, *τούτων γὰρ ἕκαστος, ὦ ἄνδρες, οἷός ποτ' ἐστιν, ἰὼν — πείθουσι*, vel *τ. γ. ἕ. ὦ ἄνδρες, ὅστις ἐστὶν, ἰὼν — πείθουσι*, et hoc fortasse verum. [Pro *οἷα* scripsi *οἷα*. Sed *δύνασθαι* deleri

test negligere, tanquam alienum habitum, maritum suum. Et illa quidem me existimabat posse te, ut redeas, cogere, ego vero illam. Nec enim tam pute te Phalarin metuere, quam Telesippen revereri. Redi igitur, et desiderantibus temet redde, sive nos revereare magis, sive illam, dignam, ita me dii, quae plus diligatur.

non debet. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 753. *G. H. S.*]

85. *Οὐ γάρ οὕτως οἴομαί σε Φάλαριν φοβεῖσθαι, ὡς Τελεσίππην αἰδεῖσθαι*] Pro *ὡς Τελεσίππην αἰδεῖσθαι* vulgo legitur *ὡς Τελεσίππην φοβεῖσθαι.*
249 ad quod ita *Boyleus:* „Redun-
a dat *φοβεῖσθαι.* Quid si legas? *οὐχ οὕτως οἴομαί σε Φάλαριν φοβεῖσθαι, ὡς Τελεσίππην φιλεῖσθαι.*" Speciosum vero primo adspectu, quod legendum suspicatur ille, *φιλεῖσθαι* pro *φοβεῖσθαι.* nullus enim hic verbo *φοβεῖσθαι* locus, nisi ex Telesippe, quam mulierem optimam fingit sophista, Xanthippen aliquam feceris. Disiuncta apud *Aristotelem* sunt *φοβεῖσθαι* et *φιλεῖν* Rhet. l. II. c. IV. p. 553. D. *οὐδεὶς γάρ, ὃν φοβεῖται, φιλεῖ.* Habes ibidem contraria *φιλεῖν* et *μισεῖν*, dum isto capite quaerit, *Τίνας φιλοῦσι καὶ μισοῦσι, καὶ διὰ τί;* quibuscum componi poterit *Xenophon* Inst. C. l. VIII. p. 123. Tanquam tritum sermone vulgi proverbium ab *Aristotele* Rhet. l. II. c. XXI. p. 572. C. profertur *Οὐ δεῖ φιλεῖν ὡς μισήσοντα, ἀλλὰ μᾶλλον μισεῖν ὡς φιλήσοντα.* Addo nostrum ep. LXI. *Ἐφ' οἷς μισεῖς σου τὸν υἱὸν, — ὑπὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων φιλεῖται, κ. τ. λ.* quorum optimus interpres *Aristoteles* l. c. c. IV. l. 12. Sed ad eam rationem non *φιλεῖσθαι*, sed *φιλεῖν* nostro in loco scripsisset sophista. Quare alia via tentandum; nec dubito, quin verum sit *αἰδεῖσθαι.* quod propterea, deficientibus manuscriptis, recepi: nam Burmannianum, qui, ut passim, cum editis convenit, non moror. Subiicitur in eandem fere sententiam, *εἶθ' ἡμᾶς αἰσχύνῃ μᾶλλον, εἶτ' ἐκείνην —.* ubi vi- b
cinum *αἰσχύνῃ.* Quid nostro in loco inter *φοβεῖσθαι* et *αἰδεῖσθαι* intersit, luculenter docet *Plutarch.* Lac. Apophth. p. 231. F. ubi interrogatus Polydorus, *Διὰ τί Σπαρτιᾶται κατὰ πόλεμον κινδυνεύουσιν ἀνδρείως, Ὅτι, ἔφη, αἰδεῖσθαι τοὺς ἡγεμόνας ἔμαθον, οὐ φοβεῖσθαι.* Atque ita apud eundem ibid. p. 217. A. Anaxandrides simile interroganti, *Ὅτι, ἔφη, αἰδεῖσθαι περὶ βίου μελετῶμεν, οὐχ, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, φοβεῖσθαι.* ubi comparatione similium locorum *αἰδεῖσθαι*, non, ut vulgo, *δεῖσθαι*, scribendum esse recte docuit *Leopard.* Emend. l. IX. c. VII.

86. *Τοῖς ποθοῦσιν ἀποδίδου σαυτὸν*] Meminit huius loci *Wolfius* ad *Liban.* Ep. CXIV. p. 60. *πολλάκις παρελθὼν γρυπὸν καὶ λευκὸν ἔδωκεν αὐτὸν μέλανα καὶ σιμόν.* adde *Liban.* ep. CCCLXIV. et IↃXXXIX. Genus loquendi, locis e veteribus, *Herodoto*, aliis, prolatis, illustrat *D' Orvill.* ad *Charit.* l. VII. p. 593.

88. *Ἀγαπᾶσθαι πλέον*] Est, qui *ἀγαπᾷς τοι πλέον* putet esse legendum. Si abesset *τοι*, ferri

250 ## πή. ΑΓΕΜΟΡΤΩι.

Ἠισθόμην ποτὲ, ὦ Ἀγέμορτε, ὅπως περὶ τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἐβουλευσάμην. πολλὰ μὲν γὰρ καὶ ἄλλα ἠνίασεν ἡμᾶς ἡ περίβλεπτος αὕτη μοναρχία, περὶ ἧς ὁ ἄβουλος ἐγὼ τοὺς πολλοὺς πόνους καὶ κινδύνους ὑπέστην ἑκών· μεγίστου δ' ἐν αὐτῇ τούτου κακοῦ ἐπειράθην, εἰ μηδὲ εὖ παθεῖν τις ὑφ' ἡμῶν ἐπιεικὴς ἀνὴρ βούλεται, ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα, ἂν δεήσῃ χαρίσασθαί τινι τῶν δεομένων, τοῖς ἐξωλεστάτοις χαρίζεσθαι. οἱ γὰρ εὐγνώμονες ὑμεῖς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπεστραμμένοι, τί γὰρ ἄλλο ἢ δεδίατε εὖ παθεῖν ὑπ' ἐμοῦ; ἐπεὶ τίνος ἕνεκεν, τοσούτων ἐμοὶ καὶ συμφοιτητῶν γενομένων, καὶ συνεφήβων, καὶ φίλων, οὐδὲ εἷς ἀφῖκται τέως ὑμῶν, ἀλλ' οὐδὲ ὑπέσχηταί τις ἀφίξεσθαι πρὸς ἐμὲ, πλὴν Καλλισθένους; καὶ, εὖ οἶδα γὰρ, οὐδὲ ἐκεῖνος ἀφίξεται. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως εἰσί τινες ἀποφυγαὶ τοῦ μὴ δοκεῖν ἀναφανδὸν βδελύττεσθαί μου τὰς δωρεὰς, ὅσους ἐλθεῖν γε κατ'

quodammodo posset. Sed in altero nihil est, quod quis reprehendat, cum αἰσχύνῃ ad utrumque, ἡμᾶς et ἐκείνην, pertineat, ἀγαπᾶσθαι autem pendeat ab ἀξίαν οὖσαν.

250 a 89. ΑΓΕΜΟΡΤΩι] Sic libri editi. sed Lugd. A. et Angl. cum hic tum infra Ἀγεμόργῳ. In re incerta nihil muto. notus ex historia Ἀμόργης, e geographia Ἀμοργός; Ἀγέμορτος aut Ἀγέμοργος nescio an aliunde cognoscatur.

96. Οἱ γὰρ εὐγνώμονες ὑ.] Si εὐγνώμονες scripsit sophista, Phalaridis cogitavit amicos, quorum esset aequum de eo iudicium; hos supra ἐπιεικεῖς vocat et opponit τοῖς ἐξωλεστάτοις. Nec tamen omnino spernenda scriptura, quae est in Lugd. A. et Angl. οἱ γὰρ ἀγνώμονες· in quo inest animi ab eo abalienati de eiusque rebus iniquius existimantis exprobratio, ut infra hac epistola, καὶ μεγάλως σχέτλιος εἴ τις καὶ ἀγνώμων τὸν τρόπον, ὦ Ἀγέμορτε, καὶ μέντοι πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀνηλεής. Nolui tamen ab eo, quod b plerique libri habebant, recedere.

99. Συμφοιτητῶν] Frequens nomen φοιτητὴς de *discipulo* in scriptis veterum; de quo vid. *Cresoll.* l. IV. 11. alii. Docet autem *Eustath.* ad Il. E. p. 585. l. 13. τοὺς μετὰ τὸν Ὅμηρον τὸ φοιτᾶν ἐπὶ μαθητῶν ἰδιάζειν. idque Atticorum esse idem monet ad Il. I. p. 732. l. 60. Ac nostrum quidem συμφοιτητὴς si ad *Platonis* demum retuleris tempora, non errabis fortasse. Sic sane *Pollux* l. IV. 45. αὐτοὶ δ' ἀλλήλων λέγοιντ' ἂν συμφοιτηταὶ, ὡς Πλάτων ἔφη. ubi loca *Platonis* iam indicavit *Iungermannus*, quem vide.

100. Οὐδὲ εἷς ἀφῖκται τέως ὑμῶν] Ediderunt vulgo, οὐδὲ εἷς ἀφῖκται ὑμῶν. Particulam τέως recepi e Lugd. A. C. et

LXXXVIII. AGEMORTO.

Sensi tandem, Agemorte, quemadmodum rebus meis consuluerim. Nam cum alias saepe moerori nobis fuit illustris hic principatus, cuius causa stultus ego tot labores et pericula voluntaria sustinui, tum maximum malum in eo hoc sum expertus, quod ne beneficiis quidem vir bonus ullus affici vult a nobis, sed necesse est, si cui petentium sit gratificandum, perditissimis gratificemur. Vos enim, qui aequi estis, haud scio quomodo abalienati, quid aliud nisi metuitis beneficiis affici a me? Alioquin quid est, quod, cum tot mihi sint et condiscipuli, et adolescentiae socii, et amici, ne unus quidem vestrum adhuc venerit, imo ne promiserit quidem aliquis, se venturum esse ad me, praeter Callisthenem? Ac, certo enim scio, ne illle quidem veniet. Et aliis fortasse excusationes sunt quaedam, ne palam videantur detestari munera mea, quotquot omnino ad me venire

Angl. quod ea librariorum esse
251 non videbatur. Placuit aliquo-
a ties nostro, ut ep. v. *ἐθαύμαζον, καὶ τέως ἀπιστῶ*, ep. VIII. *Κόνων ὁ τέως ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν εἰς τὸ σῶμα παροινούμενος*, et alibi. De usu vid. ad *Timaei* L. Pl. *Ruhnken.* et inprimis *Ael. Herod.* Philet. p. 434. ibique *Piersonus.*

5. *Ὅσους ἐλθεῖν γε κατ' ἀρχὰς ὡς ἐμὲ, τ. μ. ν. τ. δ. π. π. δ. κωλύει τὰ πολιτικά*] Parum refert, sive cum editis retineas *ὅσους*, sive cum Lugd. A. C. et Angl. scribas *οὗς*. illud tamen malo. Maioris momenti est, quod ad marg. exemplaris sui adscripserat *Hemsterhusius*, *δ' ἐκώλυε* pro *δὲ κωλύει*. Spectavit haud dubie vir summus id, quod antecedit, *κατ' ἀρχάς*. quod si cum interpretibus acceperis pro *principio*, tempori praesenti, *κωλύει*, commodus locus vix invenietur. Nihilo
b minus *κωλύει*, repugnantibus libris omnibus, sollicitare nolim. Puto autem, *κατ' ἀρχὰς* proxime pertinere ad *ἐλθεῖν*, idque idem sonare, quod *τὴν ἀρχήν*. Tum autem non *principio*, sed *omnino* reddendum esse, apparet ex iis, quae supra ad ep. XVI. p. 82. cet. disserui. Nam in verbis, *ἐλθεῖν κατ' ἀρχὰς ὡς ἐμὲ — κωλύει*, prohibitio est, ac re vera latet in iis *κατ' ἀρχὰς* (vel *τὴν ἀρχὴν*) *οὐδὲ ἐλθεῖν ὡς ἐμέ*. id est, *omnino non ad me venire.* in quam sententiam si nostra acceperis, *κωλύει*, quod offendat, amplius habebit nihil. Recordor autem, dum haec scribo, loci, qui est in *Plutarchi* Cons. ad Apoll. p. 115. B. quem de nominis *ἀρχὴν* usu l. c. disputatis addi velim, verbo hic explicandum, ne quis in eo temere haereat. *Πολλοῖς γὰρ*, inquit philosophus, *καὶ σοφοῖς ἀνδράσιν, ὥς* 252
φησι Κράντωρ, οὐ νῦν, ἀλλὰ a
πάλαι κέκλαυσται τἀνθρώπινα,

252 ἀρχὰς ὡς ἐμὲ, τοὺς μὲν νόσοι, τοὺς δὲ πατέρες, πολλοὺς δὲ κωλύει τὰ πολιτικά. σὲ δὲ ἐγὼ εὖ εἰδὼς οὐδὲ ἐπεχείρησά πω καλέσαι, μέλλων γε μὴ τυγχάνειν, οὐδὲ καλέσαιμ' ἂν ἔτι τὰ μάλιστα νῦν τήν τε ἀῤῥωστίαν ἀκούων σου καὶ τοὺς παῖδας, οὓς μετὰ τὸν ἔκπλουν τὸν ἡμέτερον οἴκοθεν ἐπυθόμην ἐκ Πραύλης σοι γεγενῆσθαι. καὶ συνήσθην γε νὴ Δία τοῦ πρὸς πλεῖστον ἀνακεῖσθαί σε κήδους ἕνεκεν καὶ τῆς πολυ-

τιμωρίαν ἡγουμένοις εἶναι τὸν βίον, καὶ ἀρχὴν τὸ γενέσθαι ἄνθρωπον συμφορὰν τὴν μεγίστην. Efficit additum *συμφορὰν τὴν μεγίστην*, ut intelligat lector *τὸ μὴ γενέσθαι ἀρχὴν ἀνθρώπῳ ἄριστον*. in quam sententiam dictum vid. eadem pagina C. et E. Unum est, quod displiceat, *ἄνθρωπον*, ac ratio postulat scribi *ἀρχὴν τὸ γενέσθαι ἀνθρώπῳ συμφορὰν τὴν μεγίστην*; ut ibid. l. c. E. *ἄριστον πᾶσι καὶ πάσαις τὸ μὴ γενέσθαι*. Noster ep. LXXXI. *ἀνθρώπῳ τοῦ μὲν γενέσθαι συμφορώτερον ὁρῶ τὸ μὴ γενέσθαι*.

9. *Γεγενῆσθαι*] Revocavi veterem plerorumque librorum scripturam *γεγενῆσθαι* pro *γεγεννῆσθαι*; quod ad exemplum edit. Commel. ediderat *Boyleus*.

10. *Τοῦ πρὸς πλεῖστον ἀνακεῖσθαί σε κ. ἕ. κ. τ. π.*] Vulgo, *τοῦ πρὸς πλεῖστον ἀνακείσεσθαι κήδους κ. τ. λ.* Reddidit autem *Aretinus*, quasi scriberetur *συνήσθην γε νὴ Δία κήδους ἕνεκεν καὶ τῆς πολυπαιδίας*· *Naogeorgus*, quem in hoc fere sequitur *Boyleus*, *Quod plurimum iam temporis domi mansurus sis et ob affinitatem* cet. Dissentit interpres ed. Aurel. qui ita: *Gaudeo in inmensum tuam prosapiam crescere tam affinitate, quam liberorum copia.* quo quid spectaverit ille, non lubet inquirere. Cum antecedat *ἀῤῥωστίας* mentio, opinetur fortasse aliquis, posse verbo *ἀνακτήσασθαι* locum esse; id quod facile transire potuit in *ἀνακείσασθαι*, ut in Lugd. A. et Angl. scriptum inveni. Tum autem non simpliciter *ἀνακτήσασθαι*, sed *ἀνακτήσασθαι τὴν δύναμιν, τὴν ῥώμην*, sim. dici convenit. b Quare iis me adiungo, qui *ἀνακείσεσθαι* acceperunt de Agemorto *domi manente*, cumque pro *ἀνακείσεσθαι* in Lugd. C. scriptum sit *ἀνακεῖσθαι*, non dubitavi unius transpositione syllabae ex *ἀνακείσεσθαι* facere *ἀνακεῖσθαί σε*· nam sine pronomine stare vix posse sententia videtur. Latet autem idem fortasse in Lugd. A. et Angl. in *τοὺς πρὸς πλεῖστον* pro *τοῦ πρὸς πλ.* quod facile oriri potuit ex *τοῦ σε πρὸς πλ.* Hoc tamen, an illud sit anteferendum, non disputo, cum eodem res redeat. Formam loquendi nostrae non dissimilem habes in illo *Libanii* Ep. CCCXCI. *Ἠμέλησα μὲν σιτίων, ἔῤῥιψα δὲ λόγους, ἀπεωσάμην δὲ ὕπνον, σιγῇ δ' ἐπὶ πλεῖστον ἐκείμην.* Ubi *κεῖσθαι* hominis plane *otiosi* et *desidis* respicit conditionem. Eleganter *Plato* Theaet. p. 127. D. Eius, inquit, qui rerum civilium et in medio positarum ignarus universi naturam tantum scrutatur, *τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ*

partim morbi, partim patres, inprimis autem prohibent res civiles. Te vero, probe cognitum, nondum vocare sum aggressus, quum spes obtinendi nulla sit; neque vocarem cum maxime nunc de tua valetudine auditione accepta, deque liberis, quos a nostro e patria discessu audivi ex Praula tibi natos esse. Quin imo tecum laetatus sum, ita me Iupiter, quod ut plurimum domi manes affinitatis con-

οὐδὲν ἀτιμάσασα πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον κ. τ. λ. ubi philosophi esse puto, quod ex isto loco habet *Porphyrius* de Abst. l. I. p. 73. — ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ οὐδὲν, ἀτιμάσασα, πανταχῇ πέτεται κατὰ Π. quorum sententia huc redit: — *cum haec omnia parva ac nullius momenti habita contemserit, quaquaversum volat* —. accedit, quod haec *Platonis* respiciens dein p. 74. ait *Porphyrius*, οὐχὶ δὲ πάντα ἡγησάμενος μικρὰ μὲν καὶ οὐδὲν ἐκ τῆς ἀποχῆς —. Locis citatis addo *Polyaen.* l. III. c. XII. p. 302. Phocion, cum sexagenario ma-
253 iores aegre ferrent, sibi absti-
a nendum esse a bello, Οὐδὲν, ἔφη, δεινὸν ὑπομενεῖτε· κἀγὼ γὰρ ὁ στρατηγὸς ὀγδοηκοστὸν ἔχων ἔτος μεθ' ὑμῶν κείσομαι. ubi *Casaubono* miror, viro summo, cum MSS. quidam μεθ' ὑμῶν ἔσομαι haberent, pro κείσομαι placere ἐκεῖ ἔσομαι potuisse. Est enim ibi eadem fere verbo κεῖσθαι vis, quae interdum Latino *iacere*, ut in illo *Claudian.* de Rapt. Pros. l. I. 96. — *an forte iacentes Ignavosque putas, quod non Cyclopia tela Stringimus?* et alibi. Graecis eodem in loco frequentius est καθῆσθαι; de quo consulendus ad *Alciphron.* p. 102. *Berglerus.* add. *Herodot.* l. III. p. 265. l. 91. ἔχων δύναμιν τοσαύτην κάτησαι, οὔτε τι ἔθνος προσκτώμενος, οὔτε δύναμιν Πέρσησι. l. IV. p. 352. l. 95. et alibi. Non dissimilis ratio huius apud nostrum ep. VII. l. 18. ἐξὸν σχολὴν ἄγειν καθεζόμενον καὶ μὴ θερμοτέρων ἅπτεσθαι πραγμάτων. Eadem virtute οἴκοι καθῆσθαι est in *Libanii* Ep. MCCXLIX. A *Plutarcho* An S. G. S. R. p. 783. F. iunguntur, οἴκοι σιτουμένους καθῆσθαι καὶ ἀποκεῖσθαι, καθάπερ ἰῷ σίδηρον ὑπ' ἀργίας τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν σβεννυμένην περιορῶντας. Conveniunt apud *Demosthen.* Olynth. III. p. 39. E. et de Cherson. p. 80. C. ἡσυχίαν ἄγειν, σχολὴν ἄγειν, et οἴκοι μένειν. Placuit etiam *Plutarcho* in eodem loco verbum οἰκουρεῖν, cum alibi, tum in lib. An Sen. S. G. R. p. 788. B. F. ex quo intelligi potest, quid velit idem, dum ibid. p. 792. B. iungit βίον ἄπρακτον καὶ δίαιταν οἰκουρὸν καὶ ἄφροντιν. Venuste in eandem sententiam verbo usus *Hermippus* apud *Athen.* l. VIII. p. 344. D. cuius versus sic leviter correctos distinguo: b
Εἰ δ' ἦν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τῶν νῦν τοιόνδε μάχεσθαι, | Καὶ βαΐς αὐτῶν ἡγεῖτ' ὀπτὴ μεγάλη, καὶ πλευρὸν ὕειον· | Τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χρῆν, πέμπειν δὲ Νόθιππον ἑκόντα· | Εἷς γὰρ μόνος ὢν κατεβρόχθισεν ἂν τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν. De verbo κεῖσθαι, propius etiam ad nostrum accedit *Libanius*, quando κεῖσθαι et πορεύεσθαι contraria facit, ut

254 παιδίας. τίς οὖν ἀπολείπεταί σοι πρόφασις τοῦ μὴ οὐ δεδιέναι σε δοκεῖν, ὅστις, ὦ θεοί, πέμψαντος ἔναγχος ἐμοῦ σοι, οὐ μὰ τὸν Δία φόρτον ἐπίφθονον, οἷον ἔμελλεν ὄψεσθαι παραπεμπόμενον μετ' αὐλῶν καὶ παιάνων πᾶσα ἡ πόλις, ἀλλὰ χρυσίδιον, καὶ τοῦτο νύκτωρ, ἀωρὶ παντάπασιν, ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον, αὐτόθεν ἀπεστράφης; ὡς εἰκός· κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς ἦν δῶρα καὶ πεφυρμένου φόνῳ ἀνθρώπων. καὶ μεγάλως σχέτλιος εἶ τις καὶ ἀγνώμων τὸν τρόπον, ὦ Ἀγέμορτε, καὶ μέντοι πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀνηλεής, ὃς οὐκ οἰκτείρεις με κακοδαίμονα ὄντα καὶ διακείμενον οὕτως, ὥσπερ διάκειμαι νῦν, ἀθλίως· ὅς, οὗπερ ἕνεκα ὠρέχθην μάλιστα μοναρχίας, ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, ἐπειδὴ τάχιστα τούτου κατ' εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οὐκ εἶχον, πρὸς οὓς ἐλλαμπρύνωμαι ταῖς χά-

Ep. MXVII. Δότε δὴ χάριν, καὶ μὴ κινῆτε*) γῆρας, κεῖσθαι μᾶλλον ἢ πορεύεσθαι βουλόμενον, τὸ Θεομνήστου; ubi κεῖσθαι idem est, quod οἴκοι μένειν, vel, ut ipse ibid. infra loquitur, μένειν. In eodem loco καθῆσθαι est apud eundem Ep. MCCXXXVI. Εἰ δὲ ὄκνῳ τῆς πορείας κάθησαι, ὅρα, μὴ τὸ ἡδύ σοι τοῦτο ἀηδίαν τέκῃ. Sed ἀνακεῖσθαι qui pro *domi manere* fuerit usus, adhuc inveni neminem. Ac statuis quidem, sim. proprium esse abunde docent grammatici. vid. *Pierson.* ad *Aelii Herod.* Philet. p. 441. et scriptores ab eo citatos. nec multum inde abest, dum vates θεοῖς ἀνακεῖσθαι dicuntur, ut in *Lucian.* t. III. Macrob. p. 210. ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, et ibid. γένος μαντικὸν καὶ θεοῖς ἀνακείμενον. addo *Heliod.* l. I. p. 44. θεοῖς ἀνακειμένην προφήτου παιδὶ —— συνοικεῖν. Latius autem sumtum idem a *Plutarcho* de Fort. Rom. p. 314. A. dum dicit κυνηγεσίαις προσανακεῖσθαι. ut, si nostro in loco tertio casui iunctum esset, ad eandem rationem videretur accipi posse. Addito vero κήδους ἕνεκεν καὶ τῆς πολυπαιδίας, non dubito, quin pro κεῖσθαι sit positum a nostro sophista. quod, etsi fortasse singulare, tamen, ut alia multa similia, in eo facile fero.

15. Νύκτωρ, ἀωρὶ παντάπασιν] Νύκτωρ, quo cum sui sae- 254 a
culi scriptoribus usus est noster, etsi rarius, inveniri tamen apud antiquos, etiam Atticos, pluribus exemplis docuerunt eruditi viri ad *Thom. M.* v. Νυκτός. Insolentius idem iunctum voci ἀωρί. de quo videndus *Hemsterh.* ad *Thom. M.* v. Ἀωρί. ubi recte de nostro loco ille: „Aliquantum hinc distat illud *Phalaridis* Ep. CXLI. (LXXXVIII.)

[*) Rectius μὴ κινεῖτε. V. Ind. ad Greg. Cor. p. 1005. et add. Elmsl. ad Eurip. Iphig. Aul. v. 1140. Dissentire videtur, non vere dissentit, Thiersohius Act. Philol. Monac. III. 2. p. 289. s. Sed in Libanio fortasse ferendus coniunctivus. V. quae scripsimus Iacobsius egoque ad Anthol. Palat. p. 755. *G. H. S.*]

trahendae causa ac multitudinis liberorum. Quid est igitur, quod praetendas, quo minus metuere videaris, qui, dii boni, cum nuper misissem tibi, non per Iovem opus invidiosum, quod visura esset, tibiarum et cantuum pompa advehendum, tota civitas, sed paullum auri, idque nocte, et media quidem atque intempesta, tanquam scelere aut flagitio exsecrando conspecto, id aversatus es? ut par erat: nam mali hominis erant dona et caede humana inquinati. Ac valde durus es et iniquo animo, ac profecto erga nos etiam immisericors, dum non miseret te mei, qui infelix sum atque ita, ut nunc, aerumnosus: qui, cuius causa potissimum concupivi principatum, ut apud amicos possem splendidus esse, quum primum hoc voto a diis consecutus sum, non habui, apud quos splen-

καὶ τοῦτο νύκτωρ ἀωρὶ παντάπασιν· nam utrumque separatim hunc in modum accipi debet: *idque nocte, et media quidem atque intempesta*. Ibi nihil Codd. MSS. variare mihi affirmavit — *Lennepius*."

15. *Ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδ. ἀπόφορον*] *Henr. Stephan.* App. Th. L. Gr. p. 515. inter
b alia de voce *ἀπόφορος*, „Videtur, inquit, et pro *non sufferendus* seu *aversandus* positum in hoc loco ep. *Phalar.* ad Agemortum, quae est numero 139. *ὥσπερ τι ἄγος κ. τ. λ.*" Etsi multa insunt in his Epistolis singularia, dubito tamen, an vere *ἀπόφορον* scriptum sit a nostro. Equidem, nisi Codd. MSS. omnes in eo convenirent, suspicarer, aliud latere. Legit autem, dum hunc locum ad *Tim.* L. Pl. v. *Ἄγος* citat, *Ruhnken.* *μίασμα ἰδὼν ἀπότροπον*: nec diffiteor, idem aliquando mihi placuisse. De usu nominis vid. Obs. Misc. V. I. p. 105. et *Albert.* ad *Hesych.* V. adde *Aristoph.* Eccles. 787. — *Σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις Ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διᾴξειεν γαλῆ.* quae, praetermisso auctoris nomine, apud *Suidam* leguntur voc. *Σύμβολα*. Si quid tamen 255
mutandum, nostro in loco nunc a
malo *ἀπόφονον*. Qui saepius *Euripidea* sectatus est, sophista inde etiam sumere hoc potuit. sic ille in Orest. 163. — *ἀπόφονον ὅτ᾽ ἐπὶ τρίποδι Θέμιδος ἄρ᾽ ἐδίκασε Φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος.* et 192. *Ἐξέθυσ᾽ ὁ Φοῖβος ἡμᾶς Μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς Πατροφόνου ματέρος.*

17. *Πεφυρμένον*] Lugd. A. *πεφυρμένα*. reliqui omnes *πεφυρμένου*, haud dubie recte. ep. XIII. l. 52. *Λεγέτωσάν με μιαιφόνον, ἄθεον, ἐναγῆ, τύραννον πολλοῖς πεφυρμένον καὶ ἀνηκέστοις μιάσμασι.*

23. *Οὐκ εἶχον, πρ. ο.*] Vulgo legitur *οὐκ ἔχω, πρ. ο.* Sed cum Lugd. A. et Angl. haberent *ἔχων*, malui *εἶχον*. Antecedit *ὠρέχθην* — *ἔτυχον*; sequitur *ἦν*, cet.

25. *Ἐλλαμπρύνωμαι ταῖς χάρισι*] Retinui cum plerisque li-
bris *ἐλλαμπρύνωμαι*, cuius lo- b
co *ἐλλαμπρύνομαι* in Angl.

ρισιν, ἀλλ', ὃ μόνον ἦν μοι πάντων παραμύθιον τῶν κα-
κῶν, καὶ τούτου με ἀπεστερήκατε οἱ φίλοι, μηδὲ εὖ ποιεῖν
μηδένα ὑμῶν ἐπιτρέποντες ἐκ τῶν περιόντων, ἀλλ' εἰς ἀνάγ-
κην καθεστήκαμεν, ὦ θεοί, μὴ προσιεμένων ὑμῶν τὰς δω-
256 ρεὰς, οἷς βούλομαι διδόναι, τῶν κολάκων καὶ τῶν βωμο-
λόχων τῆς τυραννίδος διδόναι, οἷς οὐ βούλομαι.

πθ'. ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΙ καὶ ΘΕΟΤΙΜΩι.

Τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεμφθεισῶν δωρεῶν Ἀντισθένης μὲν τὸ μέρος ἐδέξατο, Θεότιμος δὲ οὔ. διὸ τῷ μὲν οἶδα χάριν, τὸν δ' οὐ μέμφομαι· ὁ μὲν γὰρ οὐδὲν ἠλάττωσέ με λαβὼν, ὁ δ' οὐδὲν ἐζημίωσε.

λ'. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΩι.

Καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι φίλοις ἐπέσταλκα διὰ ταχέως ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ σοῦ δέομαι παραγενέσθαι πρὸ

Lugd. C. et Burm. *Herodoteum* est ἀπολαμπρύνεσθαι τοῖσι ἔργοισι. vid. *Valckenarii*, viri clarissimi, not. ad *Herod.* I. p. 20. l. 43. Ἐλλαμπρύνεσθαι τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ non dissimili virtute dixit *Thucyd.* l. VI. p. 386. l. 19. Apud *Appian.* Ἐμφ. Γ. p. 288. Ἀντώνιος — ἐπιθυμίᾳ ἀγῶνος οὐκ ἔχων τοῖς ἱππεῦσιν ἐλλαμπρύνεσθαι, κ. τ. λ.

24. Ὃ μόνον ἦν μ. πάντων παραμύθιον τῶν κακῶν] Editi plerique male ὁ pro ὅ. De voce παραμύθιον legendus eruditissimus *Wass.* ad *Thucyd.* l. V. p. 371. l. 22. Alibi aliquoties v. παραμυθία utitur noster. Πάντων praetermissum in Angl. Lugd. A. et C. cum reliquis libris retinui.

256 30. *ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΙ κ. Θ.*]
a Antistheni et Theotimo inscriptam epistolam in omnibus, quos vidi, libris inveni. Alii tamen missam, videri auctorem voluisse verisimile est. Noverant ii, qui acceperant, se accepisse dona; nec id scribi necesse erat. Quare nomina haec suspicor alius esse, qui huc transtulerit ea ex ipsa epistola.

32. *Τὸν δὲ οὐ μέμφομαι*] Solet vero iis irasci, qui oblata ab illo munera non acceperunt, ut in ep. CXXXIII. (LVI.) CXLI. (LXXXVIII.) et alibi. BOYL.

33. *Ὁ μὲν γὰρ οὐδὲν ἠλάττωσέ με λαβὼν, ὁ δὲ οὐδὲν ἐζημίωσε*] Antitheta minime distincta. BOYL. Reddunt interpretes ἐλαττοῦν vel per *pauperiorem reddere*, vel per *res minuere*; si dedissent *fraudare*, non haesisset hic *Boyleus*. *Thucydideum* est ἐλασσοῦσθαί τι, *fraudari aliqua re*. ut l. IV. p. 271. l. 52. καὶ ἄλλαι τε πολλαὶ γνῶμαι ἐλέγοντο ἐπ' ἀμφότερα, διαφερομένων καὶ ἀξιούντων, b
ὡς ἕκαστοί τε ἐλασσοῦσθαι ἐνόμιζον. et ibid. p. 272. l. 66. Οἱ

dorem obtinerem muneribus. Quod autem solum erat mihi omnium solatium malorum, eo etiam me privastis vos amici, cum ne benefacere quidem cuiquam vestrum mihi permitteretis, e rerum abundantia. Sed in eum locum redacti sumus, dii boni, ut, repudiantibus vobis dona, quibus dare volo, iis ex adulatoribus et scurris tyrannidis, quibus nolo, dare cogar.

LXXXIX. ANTISTHENI et THEOTIMO.

Donorum, quae misi, Antisthenes partem accepit, Theotimus non. Quapropter illi gratias ago, hunc non accuso. Nam ille nulla re me fraudavit, cum acciperet, hic nullo me affecit damno.

XC. POLYSTRATO.

Et reliquis amicis omnibus scripsi, ut celerrime venirent Agrigentum, et te precor, adsis ante Olympia. Volo enim,

δὲ τοὺς κινδύνους ἐθέλουσιν ὑφίστασθαι πρὸ τοῦ αὐτίκα τι ἐλασσοῦσθαι.

[54. Oblitus est Sophista personam Phalaridis sui τοῦ *μεγαλοψύχου*. Quasi vero *ζημία* sit amico donum mittere! Sed sic solent isti, dum antitheta venantur. *G. H. S.*]

55. *ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΩι*] Libri editi omnes praeter Commel. *ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΩι*. quibuscum conveniunt Medd. A. C. et Burm. Reliqui MSS. et marg. Ald. ut ed. Commel. *Ἀράτῳ*. Arati in his Epistolis mentio alibi nulla; Polystratus vero, tanquam unus ex optimis Phalaridis amicis, inducitur ep. cxi. Quare cum edit. retinui *Πολυστράτῳ*.

36. *Διαταχέως*] Si recesseris a Ven. in omnibus edit. invenies *διαταχέως*. nec aliter MSS. praeter Burm. et Angl. nam in illo et ed. Ven. *διαταχέων* est, in hoc *διάταχες*. Notae formae loquendi sunt, ut alias similes mittam, *διὰ τάχους* et *διὰ ταχέων*: quorum illud obvium cum apud alios scriptores, tum nostrum ep. VIII. et XXXI. hoc vid. apud *Thucydid.* l. IV. p. 241. l. 21. *Isocrat.* Ep. VII. alios. 257
Unum adscribam *Apollodori* locum, quem si hac occasione a
emendem, non ingratum me facturum esse spero lectori. Verba in eius l. I. c. IV. p. 15. de Orione haec sunt: *Ὁ δὲ ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθὼν καὶ ἁρπάσας παῖδα ἕνα ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπιθέμενος ἐκέλευσε ποδηγεῖν πρὸς τὰς ἀνατολάς. ἐκεῖ δὲ παραγενόμενος, ἀνέβλεψεν ἐκκαεὶς ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος, καὶ διὰ ταχέων ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἔσπευδεν.* Fabulam eandem narrant complures. vid. *van Staveren* ad *Hygin.* Poet. Astr. c. XXXIV. Nominant autem omnes *Cedalionem*, quem ducem habuerit

258 Ὀλυμπίων. βούλομαι γὰρ τῶν μάλιστα τὐνουστάτων σύλλογον ἀγαγὼν τὴν πρέπουσαν ἐπιμέλειαν, ὥσπερ ἄλλοτε, καὶ νῦν ποιήσασθαι, καὶ περὶ πραγμάτων ἐπισφαλῶν καὶ μεγάλων γνώμην λαβεῖν, ἀτόπου μὲν ἢ δυσκόλου μεταδώσων οὐδενὸς, (ἀρκέσω γὰρ ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ,) πεισθησόμενος δὲ οἷς ἂν εἴποιτε, ἵνα, μενούσης μὲν τῆς ἀρχῆς ἐν οἷς ἐστι, πολλάκις ὑμᾶς δεξιώσωμαι, πιπτούσης δὲ ταύτης, ἐὰν δοκῇ τῷ δαίμονι, τὴν ὑστάτην λαβόντες προσαγόρευσιν μνήμονες εὐσεβεῖς ὧν ἐφιλοτιμήθημεν εἰς ὑμᾶς γένησθε. ἥκετε οὖν ἀνυπερθέτως, τῇ προτέρᾳ προθυμίᾳ κεχρημένοι πρὸς Φάλαριν, ὃν μάλιστα ὑμεῖς γινώσκετε.

Ϟά. ΜΕΓΑΚΛΕΙ.

Καὶ τοὺς ἵππους ἐκπέπομφά σοι κεκοσμημένους ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, καὶ τὰ χρήματα δοῦναι Τεύκρῳ προστέταχα, κἂν ἄλλου του δέῃ, μὴ κατόκνει γράφειν. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἔσται μέγα τῶν αἰτημάτων, ὃ μὴ πάντως αἰτησαμένῳ χαριούμεθα.

Orion, tametsi in isto nomine scribendo saepius a vero aberraverint librarii. nam, notante *van Staveren* l. c. *Cydaliona* vocat *Theo* ad *Arat.* p. 38. *Endaliona Eratosthenes* c. XXXII. in *Hygino Celedoniam* habet Voss. et, quod eo deterius est, in MS. Scholiast. *Caesar. Germ.* legitur *caballum.* addo, *Κιδαλίωνα* esse
b apud *Suidam* v. *Λευκὴ στάθμη*, *Κιδαλίῳ* autem ap. *Hesych.* v. *Δέατος.* ubi vid. *Albert.* nec non ibid. ad v. *Αὐτοκτιστούς.* Ut mirandum non sit, in *Apollodoro* etiam, duabus literis mediis (ut saepissime a librariis factum esse pluribus docuit *D'Orville* ad *Charit.* l. V. p. 444. et l. VIII. p. 693.) omissis, vitiose scriptum fuisse *παιδαενα* in loco nominis *Κηδαλίωνα*, praesertim cum facilis adeo transitus sit literae *K* in *Π* et contra. Sane vitiosum in *Apollodoro* esse *παῖδα ἕνα* intelligent, qui ad istud *ἕνα* attenderint, quod ferri non potest. Aliud vitium inest in hoc, *ἐκέλευσε ποδηγεῖν*, quod mutandum in *ἐκέλευσεν ὁδηγεῖν*. Quo autem fidem faciam emendationi, adscribam *Eratosthenis* verba l. c. ubi, *Ὃς* (*Ἥφαιστος*) *αὐτὸν* (*Ὠρίωνα*) *ἐλεήσας, δίδωσιν*, inquit, *αὐτῷ Ἡδαλίωνα —, ὅπως ὁδηγῇ καὶ ἡγῆται αὐτοῦ. ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε, σημαίνοντα τὰς ὁδούς.* Similia habent *Hyginus*, alii, de quibus supra. Addo *Lucian.* t. III. de Dom. p. 206. *Ὠρίων* 258
φέρει τὸν Κηδαλίωνα, τυφλὸς a
ὤν. ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν ἐποχούμενος. Redeo ad nostrum *διαταχέως*; quod quo minus mutare sim au-

quam benevolentissimorum concilio coacto, quam par est curam, sicut alias, etiam nunc agere, ac de rebus periculosis magnisque consilium capere; nihil impertiturus iniqui aut molesti, (sufficiam enim ego meis ipsius,) sed obtemperaturus iis, quae dixeritis, ut, manente imperio in eodem quo est statu, saepe liberaliter vos excipiam, intercidente vero eo, cum deo videatur, ultimum salutati, memores pii sitis meae erga vos munificentiae. Venite igitur sine procrastinatione, pristina usi voluntate in Phalarin, quem maxime vos novistis.

XCI. MEGACLI.

Et equos emisi tibi exornatos ad certamen, et, ut pecuniam daret, Teucro mandavi. Ac, si qua alia re indigeas, scribere ne cuncteris. Neque enim quidquam tam magnum erit eorum, quae petieris, quod non omnino, quum petieris, gratificabimur.

sus in *διαταχέων*, cum codicum MSS. plurium in eo consensus fecit, tum idem inventum in *Apollod.* l. III. c. XIV. p. 228. *Καὶ μετὰ τῆς ἀδελφῆς διαταχέως ἔφυγεν.* et *Democrit.* apud *Stob.* p. 165. l. 3. a fin. *διαταχέως τε ἡ ἡδονὴ παροίχεται.* nisi iis in locis etiam *διαταχέων* scribere velis. [V. L. Bos. Ellips. p. 557. Legitur *διαταχέως* etiam in Galeno T. III. p. 287. ed. Lips. et in Schol. ad Aristoph. Pac. 1. Graecum esse negat Lobeckius ad Phrynich. p. 48. *G. H. S.*]

58. *Τῶν μάλιστα εὐνουστάτων*] Ex eo genere loquendi est, de
b quo copiose et erudite *Hemsterhusius* ad *Lucian.* t. I. Somn. p. 3. Nostrum simile illi *Homeri* Il. *B.* 220. *Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν* —. de quo *Eustath.* p. 204. l. 36. Accedit *Aelian.* V. H. XIV. c. XL. *Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι.* Noster ep. CXXXV. *ὡς μάλιστα πολυτελέστατα.*

41. *Ἀρκέσω γὰρ ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ*] Revocavi e MSS. et ed. Ven. *ἐγὼ*, ad exemplum edit. Ald. omissum in quibusdam libris editis. De verbo *ἀρκεῖν* vid. supra not. ad ep. XXXVIII.

45. *Μνήμονες εὐσεβεῖς ὦν ἐ.*] 259
Ita libri omnes praeter Lugd. a
C. ubi *εὐσεβεῖν*. Etsi autem *μνήμονες εὐσεβεῖς ὦν κ. τ. λ.* satis defendi poterit, erunt tamen fortasse, quibus placiturum sit *μνήμονες εὐσεβείας ὦν ἐ.* ubi *ὦν* pendet ab *εὐσέβεια*. Ita ep. LXXIII. *πίστεως εὐσέβειαν* dixit noster. Sed nihil definio. Mox pro *γένοισθε* in Lugd. B. Burm. et ed. Ven. *γένησθε*. reliqui *γένοισθε*, quod sollicitandum non est. [Praetuli, ut oportebat, coniunctivum. *G. H. S.*]

50. *Κἂν ἄλλου του δέῃ, κ. τ.*

ϟβ'. ΠΟΛΥΓΝΩΤΩι.

Καὶ τοῦ δωρεῖσθαί τί σοι πρὸς τὸ μέλλον καὶ τοῦ γράφειν πεπαύσομαι, Πολύγνωτε. πέπαυσο δὲ καὶ σὺ τῶν ὑπὲρ
260 ἐμοῦ πρὸς πολλοὺς ἐπαίνων. τοῖς γὰρ ἔργοις μου κατηγορῶν, δι' ὧν οὐδὲν προσδέξῃ τῶν πεμπομένων ὑπ' ἐμοῦ, τοῖς λόγοις με ἐγκωμιάζεις, οὐδὲ τοῦτο συνιεὶς, ὅτι λόγος ἔργου σκιὰ παρὰ τοῖς σωφρονεστέροις πεπίστευται.

ϟγ'. ΛΥΣΙΝΩι.

Οὐ παύσῃ τῆς ἀβουλίας, ἀμαθέστατε Λυσῖνε, οὐδὲ φείσῃ σεαυτοῦ τριάκοντα ἔτη γεγονὼς, βαρυτέρους ἐχθροὺς, ἢ δυνήσῃ μετὰ πολλῶν ἄλλων τοιούτων, φέρειν πειρώμενος; ἀλλ' ἔπη καὶ τραγῳδίας εἰς ἐμὲ γράφεις, ὡς ἀνιασόμενον; τὰ δὲ ἀποτελέσματά σοι δεινότερα πάσης τραγῳδίας φυλάξῃ μὴ γίνεσθαι.

λ.] Haud scio, an, dum hanc
b scriberet epistolam, auctor ante oculos habuerit illa *Xenophontis* Inst. C. l. VI. p. 93. l. 9. ubi nuncii, allatis donis, ἀπήγγειλον αὐτῷ (τῷ Κύρῳ), ὅτι ὁ Ἰνδὸς ἐπιστέλλει τοιάδε· Ἐγὼ, ὦ Κῦρε, ἥδομαι, ὅτι μοι ἐπήγγειλας ὧν ἐδέου· καὶ βούλομαί σου ξένος εἶναι, καὶ πέμπω σοι χρήματα· κἂν ἄλλου δέῃ, μεταπέμπου. ἐπέσταλται δὲ τοῖς παρ' ἐμοῦ ποιεῖν ὅ τι ἂν σὺ κελεύῃς.

55. Πεπαύσομαι] Mendum, quod edd. Comm. et Angl. infecit, Basileensi debetur, ubi πεπαύσωμαι. nam reliqui libri omnes πεπαύσομαι, ut edidi. Tametsi, si mei res arbitrii esset, mal-
260 a lem eius loco scribi πέπαυμαι, ut mox πέπαυσο; quod etiam, dum feci Latina, spectavi. Simili modo πεπληρώσεται et πεπλήρωται confusa in MSS. vid. ep. CIII.

[56. δι' ὧν, i. e. ὅτι. Compares cum usitatiore ἀνθ' ὧν, de quo v. L. Bos. Ell. p. 410. *G. H. S.*]

58. Λόγος ἔργου σκιὰ] De hoc consuli velim *Bentleium* Diss. de Ep. Ph. VII. et in Resp. p. 104. ubi *Democriti* esse docet. Similia aliorum dicta collegerunt *Menag.* ad *Diog. Laert.* I. 58. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. V. XVI. p. 378. *Wolf.* ad *Liban.* ep. MDLXVI. *Heumann.* ad *Plutarch.* de Lib. Ed. c. XIV. alii. Quod Soloni a *Laert.* I. 58. λόγον εἴδωλον εἶναι τῶν ἔργων, Simonidi autem a *Michaele Psello* de Daem. init. tribuitur, λόγον b
τῶν πραγμάτων εἰκόνα εἶναι, utrumque respexisse *Plutarchus* videtur, dum de Glor. Ath. p. 348. A. Διὸ, inquit, καὶ πολὺ τῶν ἔργων ἀφέστηκεν, εἰ λόγος μὲν ἔργου, καὶ λόγου δὲ μῦθος εἰκὼν καὶ εἴδωλόν ἐστι.

59. Παρὰ τοῖς σωφρονεστέροις πεπίστευται] Haud scio, an interpretis sit, quod margg. Angl.

XCII. POLYGNOTO.

Et a te donando in posterum, et a scribendo desisto, Polygnote. Desiste etiam tu a me laudando apud multitudinem. Nam, quum operibus me accusas, quod nihil accipis eorum, quae a me mittuntur, oratione me celebras, ne hoc quidem animadvertens, orationem operis umbram a prudentioribus credi.

XCIII. LYSINO.

Non desistes a temeritate, stultissime Lysine, nec parces tibi triginta annos nato, cum graviores hostes, quam poteris cum multis aliis talibus, sustinere coneris? Sed carmina et tragoedias in me scribis, quasi doliturum? Exitus vero tibi ne omni tragoedia atrociores fiant, cave.

et Lugd. A. adscriptum, in contextu Lugd. C. Med. A. et B. invenitur; *παρὰ τοῖς σοφωτέροις δεδόξασται.* Ut ut est, plurium librorum consensu vulgatam scripturam retinui. *Σωφρονέστατα παραδείγματα* dixit noster ep. XCVII. *Σώφρονες ἄνδρες* dicuntur ep. XLVII. sed
261 *σοφοὶ ἄνδρες* ep. LXXXVII. Utrum-
a que iungit *Iulian.* ad Themist.
p. 264. D. *σοφώτερον οὐδένα καὶ σωφρονέστερον.*

60. *ΛΥΣΙΝΩι*] Inter poetas Siculos, tanquam qui tragoedias et carmina scripserit in Phalarin, ab *Hier. Ragusa* Elog. Sic. n. CLVII. refertur hic *Lysinus.* Sed legi velim Diss. et Resp. *Bentleii* XI. quaeque ipse noto supra ad ep. XVIII. de *Aristolocho*, eiusque tragoediis. Nam eodem in loco carmina et tragoediae hic commemorata Lysini habenda sunt.

64. *Ἀλλ' ἔπη καὶ τραγῳδίας εἰς ἐ. γρ.*] *Plato* in *Min. Dialog.* contendit, tragoediae originem
non a Thespide, sed multo al- b
tius esse repetendam, adeoque, ut videtur, longe ultra Phalaridis aetatem. BOYL. Non proprio nomine tragoedias hic intelligi, sed dira quaeque, tragico quodam apparatu in Phalarin scripta, docui supra ad ep. XVIII. Eadem, quae hic, *ἔπη καὶ τραγῳδίας*, sed sensu diverso, coniungit *Plat.* Hipp. p. 255. D. [Hic quoque proprio sensu et *ἔπη* et *τραγῳδίας* intelligendum censeo. *G. H. S.*]

64. *Ἀνιασόμενον*] Lugd. A. et Angl. *ἀνιασόμενος.* quod haud scio an spectaverit *Naogeorgus*, quum reddidit, *quasi dolorem mihi allaturus;* quam bene, nolo disputare. Certum est, *ἀνιασόμενον*, ut in reliquis MSS. et libris editis est, recte se habere, et reddendum esse, *moerore afficiendum, doliturum.*

ϞΔ'. ΤΗΛΕΚΛΕΙΔΗι.

Ἰδίᾳ τινὶ χρώμενος γνώμῃ πρὸς πολλοὺς ἤδη τῶν ἐμῶν ἑταίρων διείλεξαι, τοῦτ' ἴσως διαπραττόμενος, ὃ καὶ γέγονεν, εἰς ἐμὲ κομισθῆναι τοὺς λόγους, ὡς οὐκ ἐχρῆν με μετὰ τὸν δημιουργὸν τοῦ ταύρου Περίλαον ἄλλους κατεργά-
262 σασθαι τῷ τρόπῳ τῆς αὐτῆς αἰκίας· τὸν γὰρ ἴδιον λύειν ἔπαινον. ἐγὼ δὲ οὐδὲ τῆς ἐπὶ Περιλάῳ τιμωρίας ἐπαινούμενος ἐπιστρέφομαι· τιμωρὸς γὰρ οὐκ ἐγενόμην ἐπαίνου χάριν· οὔτε τῆς ἐπὶ τοῖς ἄλλοις κολάσεως διαβαλλόμενος ἄχθομαι. δόξης γὰρ αἰσχρᾶς ἢ καλῆς ἄμυνα κεχώρισται. εὖ μέντοι καὶ τοῦτο ἴσθι, ὅτι τοῦ μέλλειν καὶ ἄλλους τινὰς ἐν τῷ ταύρῳ διαφθείρεσθαι χάριν ἐκολασάμην αὐτὸν, ἐπεὶ τῆς τοῦ χαλκοῦ κατασκευῆς ἕνεκα δωρεᾶς, οὐκ ἀπωλείας, ἦν ἄξιος. δίκαιον μὲν οὖν, ἐκείνῳ τὰς περὶ τούτων αἰτίας καὶ τοῖς εἰς τοῦτο τύχης ἥκειν βιαζομένοις ἀνακεῖσθαι. εἰ δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς ἀναφέροιντο ὑπὸ τῶν ἀγνωμόνως κρινόντων,

[70. με addidi secutus Valckenarium. *G. H. S.*]

262 a 72. Τὸν γ. ἴ. λύειν ἔπ.] Lugd. A. Angl. Medd. A. et B. τ. γ. ἴ. ἔλυσαν ἔ. Suspiceris, fortasse scriptum fuisse λῦσαι, ut ante κατεργάσασθαι. nec tamen opus est, a vulgato λύειν recedamus.

[75. δόξης γὰρ κ. τ. λ. Sensus: nam aliud est ulcisci hostes, aliud famam aucupari. Oppositio haec est, non seiunctio, de qua Lennepius intellexit. v. not. ad Theognid. 91. *G. H. S.*]

76. *Εὖ μέντοι καὶ τοῦτο ἴσθι, ὅτι τοῦ μέλλειν καὶ ἄλλους κ. τ. λ.*] Crudelitatem suam fallaci argumento defendit Phalaris: dicit, Perilaum ideo in tauro periisse, quia hoc tormenti genus invenerat, in quo alii erant perituri, qui si nulli demum fuerint, iniuste periisset. At certe aequum fuit plecti Perilaum illius necis artificem, quam alii poterant subiisse, etiamsi nemo subierit. BOYL. Cum eo consilio taurum fecisset Perillus, ut alii in eo perirent, hunc tanquam summae reum immanitatis primum concremavit Phalaris. Quo etiam spectant, quae infra leguntur l. 22. *ὃν ὑπὲρ ἁπάντων ἀνθρώπων — ἐπυρπόλησα.* Inprimis conferri velim ep. v. ubi, dum ex instituto b hoc tractat argumentum, inter alia l. 23. *Ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας,* inquit, *τὸ πλευρὸν ἐγύμνωσε πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεω φόνον, παντὸς δὲ θανάτου δυσκολώτερον μόρον, τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα κ. τ. λ.* adde ibid. l. 63. *δεινὸν ἡγησάμην ἄνθρωπον ἀνθρώποις τοιούτου μόρου ἄρξαντα εἶναι ἀτιμώρητον. διὰ τοῦτο, αἷς τοὺς ἄλλους μηδὲν ἀδικήσαντας αὐτὸν ἠπείχθη τέχναις ἐγκαταπρῆσαι, ταύταις ἐνδίκως ὑφ' ἡμῶν — ἐνεφρουρήθη.* Non dissimilia legas apud *Lucian.* tom. II. Phal. I.

XCIV. TELECLIDAE.

Peculiari quodam usus consilio apud multos iam meorum sociorum disseruisti, id fortasse efficere contendens, quod etiam factum est, ut ad me perferrentur sermones: post Perillum, tauri artificem, non oportuisse me alios interficere eodem cruciatus genere; nam propriam laudem extinguere. Ego vero nec laudes ob Perilli supplicium curo; vindex enim non sum laudis gratia; nec, quod poenas ab aliis sumtas calumniantur, gravor. Nam ab opinione turpi aut honesta seiuncta est ultio. Enimvero probe etiam hoc scias, me, quod alii quidam in tauro interficiendi essent, punivisse eum. Nam ob artificium aeris dono, non exitio, dignus erat. Aequum igitur erat illi horum causas iisque, qui istam fortunam experiri coguntur, tribui. Si vero in nos quoque conferantur ab iniquis iudi-

p. 169. Quae *Boyleus* hic notat, haud scio, plusne adferant obscuritatis et tenebrarum, an luminis. Venuste in Ind. Voc. *Lucianus* t. I. p. 98. litera *T* cum sua figura cruces facere, quibus homines affigerentur, monstrasset tyrannis, *Τούτων ἁπάντων ἕνεκα πόσων*, inquit, *θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε;*

79. *Τὰς περὶ τούτων αἰτίας*]
263 a *Hoc tormenti genus.* Ita videtur se habere sensus. obscura sunt verba: possis interpretari, *horum suppliciorum causas, vel huiusmodi contra me accusationes.* BOYL. Mira sunt, quae comminiscitur *Boyleus*. Propius a vero abest, dum inter alia reddit *horum suppliciorum causas. Aequum esse*, dicit Phalaris, *causas, quare cum Perillum tum alios concremaverit in tauro, in illum eosque, qui eodem supplicii genere affecti sint, conferri, non vero in se. Quod si facerent quidam de se iniquius iudicantes, nihil curare se, quoad dignos supplicio demonstrare posset.* *Τὰς περὶ τούτων αἰτίας* dictum, ut apud *Plutarch.* de Lib. Ed. c. XI. *ἡ περὶ τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγή*, et sim. de quibus vid. *Heusing.* ad *Plutarchi* locum p. 99. et *D'Orvill.* ad *Charit.* l. VI. p. 576. Saepe sic loquitur noster. Alio constructionis genere *Lucian.* t. III. de D. Syr. p. 475. *Ἀνακέαται καὶ τουτέων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτίη.* Quod in Lugd. A. et Angl. scripturae b
discrimen est, *δίκαιον μὲν οὖν τὰς περὶ τούτων αἰτίας καὶ τοῖς εἰς τοῦτο τύχης ἐλθεῖν βιαζομένοις ἐκείνῳ ἀνακεῖσθαι*, aut, quod pro *αἰτίας* habet Pal. *κακίας*, parvi momenti esse videtur, nec dignum, quod excutiatur.

81. *Τῶν ἀγνωμόνως κρινόντων*] Quod vulgo in editis est, *ἀγνωμονέστερον* mutavi in *ἀγνωμόνως*, non quod alterum im-

οὐκ ἀχθόμεθα, ἕως ἔχομεν ἀξίους ἀποδεικνύναι τῆς κολάσεως τοὺς ἀναιρουμένους. ἀρξάμενοι γὰρ ἀπὸ τοῦ πρώτου κολασθέντος, ὃν ὑπὲρ ἁπάντων ἀνθρώπων, μᾶλλον δὲ αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπυρπόλησα, τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς ἐξετάσεως ἐπὶ πάντων ποιεῖσθε. εἰ γὰρ τὴν ἐπὶ Περι-
264 λάῳ κόλασιν ὡς δικαίαν ἐπαινεῖτε, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσους ὑπὲρ ἀλλοτρίων ἀδικημάτων ἐκολασάμην, οὐ δήπου μέμφοισθε ἂν προσηκόντως, οὐδὲ ὅσων ἀνῃρήκαμεν ἐκσπόνδων ἐμοὶ γεγενημένων δι' οὓς ἐμηχανήσαντο ὀλέθρους. ἦπού γε σφόδρα ἂν ἄβουλος εἴην, εἰ τοὺς ὑπὲρ ἄλλων κακούργους, ἐάν με καὶ εὖ ποιῶσι, τιμωρούμενος τοὺς εἰς ἐμαυτὸν ἐπιβουλεύοντας ἀζημίους ἐάσαιμι, καὶ τὴν δύσκλειαν ὑπὲρ τῶν μὴ προσηκόντων ἐπὶ τῷ φοβερὸς δοκεῖν εἶναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν ἀναδεχόμενος ὑπὲρ τῶν ἰδίων κινδύνων ὀκνήσαιμι. πεπείσμεθα δὴ περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου, καὶ οὐ δεῖ πλείοσιν ἐνοχλεῖν· παῦσαι δὲ καὶ σεαυτῷ καὶ ἐμοὶ πράγματα παρέχων.

probarem, sed quia in eo consentirent Lugd. A. Angl. Pal. Medd. A. B. Burm. et ed. Ven. Noster ep. cv. *ἀγνωμόνως κρίνεις τὰ περὶ γονέων.*

84. *Τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως*] Noster ep. xx. *τὰ ἀνθρώπινα πρᾴως φέρειν*. ep. LXVIII. *ἀνθρώπινόν τι*. ep. LXXI. *παρὰ τοῖς ἀνθρωπίνως λογιζομένοις*. Eorum, qui hac forma sunt usi pro *ἀνθρώπειος*, primus fortasse *Plato*. De utroque quid sit existimandum, docent eruditi ad *Thom. M.* p. 74. et, qui reliquis accuratius de his praecepit, *Pierson.* ad *Moer.* p. 27.

264 90. *Ἐὰν κἀμὲ εὖ π.*] Recepi a *ἐὰν κἀμὲ* ex Angl. Lugd. A. Med. A. et Pal. Reliqui cum edit. *ἐάν με καί*. Sic *κἀμὲ* ep. LXXX. *κἀμοῦ* ep. CIX. cet. Mox pro *τοὺς εἰς ἐμὲ ἐπιβουλεύοντας* scripsi *τοὺς εἰς ἐμαυτὸν ἐπιβουλεύοντας*, eosdem MSS. secutus. Eius loco in Burm. et ed. Ven. est *τ. εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἐ.* [Restitui *ἐάν με καί*. *κἀμὲ*, *κἀμοῦ* dici, quid attinet demonstrari exemplis? Sed aliud est *ἐὰν κἀμὲ εὖ ποιῶσι*, aliud *ἐάν με καὶ εὖ ποιῶσι*. Illud significat *si etiam mihi* (non modo aliis) *bene faciant*, quod huc non quadrat: hoc *si mihi vel bene faciant*, quod Sophista voluit. *G. H. S.*]

92. *Καὶ τὴν δύσκλειαν ὑπὲρ τῶν μὴ προσηκόντων ἐπὶ τῷ φοβερὸς δοκεῖν εἶναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν ἀναδεχόμενος*] *Et iniustam tyrannidis adversus insidiatores infamiam vitans.* Potius ita reddas: et cum aliorum nihil ad me spectantium gratia tyrannici adversus insidiatores animi infamiam subiero. BOYL. Vulgo legitur *ἐπὶ τὸ φ. δ. ε.* Quod scripsi *ἐπὶ τῷ φ. δ. ε.* est in Angl. Lugd. A. et Pal. Sententiam expressi in Latino exemplo.

94. *Πεπείσμεθα δὴ περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου, κ. τ. λ.*] Extrema pars epistolae inde ab *ὀκνήσαιμι* praetermissa est in Pal. In Burm. et ed. Ven. posteriora tantum

cibus, non gravamur; quoad possumus dignos demonstrare poenis, qui de medio tollantur. Nam, initio facto a primo, qui sit punitus, quem pro omnibus hominibus, imo vero ipsa humana natura concremavi, eodem modo examinate omnes. Nam, si poenam a Perillo sumtam ut iustam laudatis, illam etiam aliorum, quotquot pro alienis iniuriis punivi, non sane vituperabitis iure meritoque, neque eorum, quotquot sustulimus, foedifragos mihi factos, propter eam, quam machinati sunt, perniciem. Profecto temerarius admodum sim, si, pro aliis maleficos, etiamsi mihi benefaciant, cum puniam, meos ipsius insidiatores inultos sinam, et infamiam pro iis, qui nulla necessitudine coniuncti sunt, ut metuendus videar insidiatoribus, cum subeam, pro propriis periculis cessem. Audivimus iam de tua opinione, nec opus est, pluribus sim molestus. Desine vero et tibimet et mihi negotium facere.

b sic scripta inveniuntur: *πέπαυσο δὴ καὶ σεαυτῷ κἀμοὶ πράγματα παρέχων*. In Lugd. A. et Angl. pro *πλείοσιν* est *πλειόνων*· reliqua cum editis conveniunt. Si mei res arbitrii esset, pro *δὴ* seriberem *ἤδη*· nam eo opus esse in hac sententia videtur, non *δὴ*, male huc translato fortassis ex illis, *πέπαυσο δή*. Noster ep. XLV. *Πεπείσμεθα τὸ τρίτον ἤδη, μηδὲν κ. τ. λ.* Tum *πέπαυσο δὴ* vulgato, *παῦσαι δὲ*, anteferendum videtur. vid. not. ad ep. LXXXVI. Sed obstant plerique libri. Praeterea vitii mihi suspectum est illud, *πεπείσμεθα περὶ τῆς ἀξιώσεως*. Cum in initio epistolae Teleclides dicatur multa cum Phalaridis amicis disseruisse de opinione sua, Phalarin alios, quam Perillum, concremare in tauro non oportuisse, eo consilio, ut sermones isti ad illius perferrentur aures (*εἰς ἐμὲ κομισθῆναι τοὺς λόγους*): propositis tandem variis argumentis, quibus istud refelleret,
hac clausula, *πεπύσμεθ' ἤδη περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου*, ad istud con- 265 a
silium respondet Phalaris, ut sciat alter, ipsum iam auditiones de illa accepisse. Quare eum in modum emendandum puto. quod spectaveritne interpres ed. Aurel. dum reddidit *Audivimus igitur tuam sententiam*, non dixerim. De reliquis, dubium videri potest, in quam sententiam ea sint accipienda. Nam si cum interprete ed. Aurel. ad Telecliden referas, reddasque *neque pluribus ea in re molestus esto*, haud scio, quemadmodum possint sine *ταυτολογίας* excusatione defendi. Tum autem speciem veri habebit quorundam MSS. scriptura, *καὶ οὐ δεῖ πλειόνων ἐνοχλεῖν*, si reddetur, *nec abest amplius, quin molestus sis*. Dictum *οὐ δεῖ πλειόνων* cum verbo infinito, ut *πολλοῦ δεῖ, ὀλίγου δεῖ*, cet. de quibus praeter alios vid. *Taylor.* ad *Lys.* p. 405. cui tamen, *Lysiae* verba *Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν* in *Πολ-*

ϟι. ΑΡΙΦΟΙΤῌ.

Μὴ λογίζου τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς τὸν ταῦρον ἀνηλωμέ-
νων. πλείους γάρ εἰσιν, ἐὰν τὰς πράξεις αὐτῶν ἐξετάσῃς, ἢ
266 τὰ ὀνόματα. ἀλλ᾽ ὅμως καὶ τοιοῦτοι ὄντες ὑφ᾽ ἡμῖν ἐγέ- 100
νοντο. σὲ δὲ οὐκ ἠξιοῦμεν οὕτω νεώτερον ὄντα πρεσβυτέρας ἐπαναιρεῖσθαι φροντίδας· δυστήνους γὰρ δείκνυμεν τοὺς ἡμῖν ἀντιπράξαντας. ἐπεὶ δὲ ὀρέγῃ μεταβολὴν τοῦ βίου ἰδεῖν, παύσασθαι μὲν ἔτι παραινῶ, μὰ τοὺς θεοὺς οὐχ ὡς δεδιὼς ὑπὸ σοῦ κακόν τι παθεῖν, (οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονηθήσεται Φάλαρις,) ἀλλ᾽ ἵνα μὴ καὶ σὺ συνάριθμος τῶν εἰς τὸν ταῦρον γενηθέντων γένῃ καὶ διαβολῆς ἀδίκου μέρος εἰς ὠμότητα, τιμωρηθεὶς ὑπ᾽ ἐμοῦ. ἐὰν δὲ μὴ πείθῃ, τάχα σὺ σφόδρα προσδέχου καὶ περὶ ταύτης ἡμῖν τῆς παραινέσεως ἐκτῖσαι δίκας.

λὴν δέω χάριν ἔχειν mutanti, minime accedo, tametsi de sententia loci non valde dissentio;
b quam, salvo usu loquendi, veram habebis, si scripseris Οὐ πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὦ βουλὴ, τῷ κατηγόρῳ, ὅτι μοι παρεσκεύασε τὸν ἀγῶνα τουτονί. i. e. *Non multum abest, quin gratias habeam accusatori, quod mihi comparavit hodiernam contentionem.* Nostro in loco, etsi defendi πλειόνων potest, malo tamen alterum οὐ δεῖ πλείοσιν ἐνοχλεῖν, quod non ad Teleclidem, sed Phalarin refero, qui negat, opus esse, pluribus verbis molestus sit Teleclidae, ac propterea his tandem concludit, πέπαυσο δὴ καὶ σαυτῷ κἀμοὶ πράγματα παρέχων. In eandem sententiam *Lysias* adv. Del. p. 414. ἀλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ᾽ ὅτι δεῖ λίαν μὲν ἀκριβῶς ἀπολογούμενον πρὸς ἓν ἕκαστον ὑμῖν τῶν εἰρημένων ἐνοχλεῖν πλείω χρόνον. Scripsit itaque ex mea quidem opinione sophista: πεπύσμεθ᾽ ἤδη περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου, καὶ οὐ δεῖ πλείοσιν ἐνοχλεῖν. πέπαυσο δὴ καὶ σεαυτῷ κἀμοὶ πράγματα παρέχων. ad quorum exemplum feci Latina. In Graecis tamen edendis plerosque libros secutus sum. [Multum vereor, ne Epistola, ut in Cod. Pal. factum est, voce ὀκνήσαιμι finienda sit. Πεπείσμεθα — παρέχων videtur novum esse Epistolium. ἀξίωσις, *rogatio*, non *opinio*. Sic apparet, πεπείσμεθα suo loco positum esse. *G. H. S.*]

2. Δυστήνους γὰρ δείκνυμεν] 266 a
Aut δείκνυμεν ab auctore positum est pro ἀποδείκνυμεν, aut illud in hoc mutandum. Noster ep. xx. τύραννοι ἀπεδείχθημεν. *Lucian.* t. I. Tim. p. 145. αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς — γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα. Atque ita saepe Attici. Eadem interdum verbi ἀποφαίνειν potestas est.

6. Ἵνα μὴ καὶ σὺ συνάριθμος τῶν εἰς τὸν ταῦρον γενηθέντων γένῃ] Ed. Ven. et, qui cum ea

XCV. ARIPHOETAE.

Noli rationem habere numerumque eorum, qui insumt sunt in taurum. Nam plures sunt, si facta examinaveris, quam nomina. Verumtamen, quamvis tales sint, nobis subiecti sunt. Te vero nolebamus, tam iuvenculum, seniles suscipere curas. Miseros enim efficimus, qui nobis resistunt. Quoniam vero cupis mutationem vitae videre, ut desinas, adhuc hortor, ita me dii, non quasi metuam, ne malo a te afficiar; nec enim manu muliebri tyrannicidium perpetrabitur in Phalaride; sed ut ne tu etiam annumereris iis, qui in taurum sunt insumti, tuaque pars sit in iniusta calumnia ad crudelitatem, cum sis punitus a me. Si vero non obtemperes, quam celerrime exspecta, ut etiam huius nobis adhortationis persolvas poenas.

saepe convenit, Burm. pro γενηθέντων habent γεννηθέντων. in reliquis MSS. deest epistola. Dictu diffieile non est, quae debeat horum esse sententia. Sed eam effici posse verbis εἰς τὸν ταῦρον γενηθέντων non puto: multo minus alterum γεννηθέντων fero. Suspicor, priores syllabas verbi γενηθέντων vitiose scriptas esse, eiusque loco legendum ἀναλωθέντων; quod, librarii oculo ad sequens ver-
b bum γένη aberrante, facile potuit in γενηθέντων transire. In initio epistolae dixerat noster τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς τὸν ταῦρον ἀνηλωμένων· nec obstat, quo minus hic eodem loquendi genere usum fuisse statuamus. Diversa virtute, sed constructione eadem, ep. LXV. συνεχῶς εἰς πολέμους ἀνηλωκέναι. et ep. CIV. εἴη μέντοι σε εἰς ὅσα φῂς ἀναλίσκειν. A nostro non omnino alienum est illud *Platonis* in Phaed. p. 55. A. εἰ γὰρ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων τὰ ζῶντα γίγνοιτο, τὰ δὲ ζῶντα θνήσκοι, τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι; [Lobeckius ad Phrynich. p. 110.: „non ἀναλωθέντων, ut Lennepio videbatur, sed leviore emolimento ἐνεθέντων scribendum puto; minoris non potis.“ Suspiceris etiam νεμηθέντων. Confusionis verborum γίνεσθαι et νέμεσθαι exemplum habent Bastiana in Ind. Edit. Oxon. Scapulae s. v. Νέμω. add. varr. lectt. ad Xenoph. Cyrop. VIII, 6, 4. *G. H. S.*]

7. Διαβολῆς ἄδικον μέρος] Genus loquendi explicui supra ad ep. LXVII. l. 16.

8. Τάχα σὺ σφόδρα προσδέχου] Ep. XXVI. Τοὺς οὖν ἄλλῳ σε τρόπῳ διδάξοντας, ἢ σὺ μαθεῖν ἂν ἠθέλησας, ἐν τάχει παρ' ἡμῶν προσδέχου. Alibi saepe dubitandi virtute τάχα legas in his 267
Epistolis: hic idem valet quod a
ταχέως. quod *Homericum* esse docet *Eustath.* ad Il. *A.* p. 86. l. 30. et ad Odyss. *A.* p. 1415. l. 4. Eandem virtutem notat *Ulpian.* ad *Demosth.* c. Timocr. p. 807. D.

ϛϛ'. ΙΜΕΡΑΙΟΙΣ.

Ἐγὼ πάντα μὲν ὑπὲρ Στησιχόρου πράττειν ἕτοιμός εἰμι· κἂν εἰ πρὸς αὐτὴν ἔδει με τὴν Μοῖραν ὅπλα ἀράμενον πε-
268 ρὶ τοῦ θανάτου διαγωνίσασθαι, οὐκ ἂν ὤκνησα, ἐφ' ᾧ τε θεῖον ἄνδρα περὶ κάλλους ὑμνῳδίας ἐπαινούμενον ὑμῖν τε

13. Κἂν εἰ πρὸς αὐτὴν ἔδει με τ. μ. ὅ. ἀ. π. τ. θ. διαγωνίσασθαι, οὐκ ἂν ὤκνησα] Lugd. A. Angl. Pal. et Burm. καὶ εἰ πρὸς κ. τ. λ. Reliqui libri κἂν εἰ. quod cur mutemus, causa nulla est. Saepe in eadem periodo repeti particulam ἂν, res nota est. vid. *Valcken.* ad *Eurip.* Phoen. p. 169. *Synes.* ep. LXI. extr. νυνὶ δὲ κἂν πρῶτος ἂν εἴη. De sententia, eodem redit, quo illud *Chionis* ep. XVII. p. 35. κἂν δέῃ διὰ πυρὸς ἐλθεῖν, οὐκ ὀκνήσομεν. Similia dedit *Wolf.* Cur. Phil. ad I. Cor. III. 15. et ad *Liban.* ep. DCLXXXVII. Notum illud *Horat.* Carm. II. od. I. 7. — *incedis per ignes Sup-*
b *positos cineri doloso.* Non multum differt *Liban.* ep. LXX. Φίλῳ βοηθῶν κἂν εἰς πῦρ ἐμβαίη. et ep. CCCXVII. οἳ κἂν εἰς πῦρ ἐμβαῖεν ἐπὶ τῷ τι κερδᾶναι. quae proxime accedunt ad illa *Xenophontis* Memor. I. p. 421. l. 32. οὗτος κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστήσειε, κἂν εἰς πῦρ ἅλλοιτο. quibus in argumento non dissimili usus est *Aelian.* Epist. Rust. XVI. p. 421. Priorem formulam suam fecit *Liban.* ep. MLVII. οὐδ' εἰ σφόδρα ἠλίθιος ἦν, οὕτως ἂν εἰς μαχαίρας ἐκυβίστησεν. quod dubito an recte intellexerit *Wolfius*, dum reddidit, *nunquam — se gladiis fuisset expositurus.* Huc pertinet porro, quod est apud *Suid.* et Paroemiographos, Δι' ὀξείας δραμεῖν. de quo *Erasm.* p. 206. et 208. Subiungo similes loquendi formas ex *Eustathii* Epist. nondum editis; inter quas quartae initium hoc est: Κατὰ ξιφῶν ἐν καιρῷ· κατὰ κρημνῶν· κατὰ κυμάτων· κατὰ χιόνος βαθείας· κατὰ παγετοῦ 268
κακεντρεχείας· καὶ πάντα ταῦ- a
τα διὰ φιλίαν, εἴ τις ὀρθὰ φρονοίη. οὐ μὴν ἔτι καὶ διὰ κοιλίαν, εἰ μή τις παρασιτεῖσθαι μεμάθηκεν. quibus similia ibidem infra: τὸ δὲ ἔναγχος βαδίσαι κατὰ βοθύνων ἦν βαίνειν, κατὰ βαράθρων, κατὰ χαρωνείων χασμάτων, κατὰ λάκκων ὀλέθρου, κατὰ στόματος Ἅιδου. [Cogitavit Sophista Herculis pugnam ad Alcestin Admeto servandam. *G. H. S.*]

14. Ἐφ' ᾧ τε θεῖον ἄνδρα — περισώσασθαι] Cum MSS. Med. B. C. Burm. Lugd. C. et edd. Ven. Bas. Aurel. scripsi ἐφ' ᾧ τε pro ἐφ' ᾧ γε, quod reliqui libri habent. Ac nihil fere frequentius in scriptis veterum particulis ἐφ' ᾧ τε, vel ἐφ' ᾧ, sequente verbo infinito, pro ἵνα. Utriusque generis exempla invenias cum apud alios, tum apud *Xenophont.* ut Anab. VI. p. 229. l. 22. ἐφ' ᾧ τε πλοῖα συλλέγειν, ὡς σωζοίμεθα. Hell. II. p. 280. l. 23. οἱ δὲ διήλλαξαν, ἐφ' ᾧ τε εἰρήνην ἔχειν ὡς πρὸς ἀλλήλους. et alibi. Alterum est Hell. VI. p. 347. l. 2. ἐψηφίσαντο — δέχεσθαι τὴν εἰρήνην, ἐφ' ᾧ τούς τε ἁρμοστὰς ἐκ τῶν πόλεων ἐξάγειν τά τε στρατόπεδα διαλύειν, κ. τ. λ. et Ages. p. 386. l. 35. τὰ ἀλλότρια ἀποστερεῖν, ἐφ' ᾧ κακόδοξος εἶναι. Non minus frequens earundem particularum usus cum aoristis infin. ut in *Aristoph.*

XCVI. HIMERENSIBUS.

Equidem Stesichori causa ad omnia facienda paratus sum; etiamsi cum ipso oporteret me fato, sumtis armis, de morte certare, non cessarem, ut divinum virum, cantuum pulcherrimorum laude clarum, vobis aliisque serva-

Plut. 1001. Ἐφ' ᾧ τ' ἐκεῖσε μηδέποτέ μ' ἐλθεῖν ἔτι. *Ctes.* Pers. p. 660. E. ἐφ' ᾧ γενέσθαι ὕπαρχος Αἰγύπτου. adde *Synes.* ep. LXVII. p. 207. ep. CI. p. 226. et *Polyb.* l. I. p. 124. qui etiam cum fut. infin. l. I. p. 102. dixit ἐφ' ᾧ μηδὲν κρύψειν. Significat in his et similibus ἐφ' ᾧ vel ἐφ' ᾧ τε re vera non aliud, nisi *causam*, *occasionem*, *conditionem*, sim. dum plena oratio est ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ vel ἐφ' ᾧ τε, ut loquitur *Plato* Apol. p. 23. B. ἀλλ' ἀφίεμέν σε, ἐπὶ τούτῳ μέντοι, ἐφ' ᾧ b τε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν μηδὲ φιλοσοφεῖν. Atque ita *Herodot.* l. III. p. 225. A. ἐπὶ τούτῳ δὲ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, ἐπ' ᾧ τε ὑπ' οὐδενὸς ὑμέων ἄρξομαι. Praetermisso vero ἐπὶ τούτῳ, idem l. VII. p. 494. A. τούτοισι δ' ὧν πίσυνος ἐὼν κατήγαγε, ἐπ' ᾧ τε οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἱεροφάνται τῶν θεῶν ἔσονται. Cum hoc *Herodoti* convenit, quod habet *Thucydides* l. I. p. 67. l. 67. ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐφ' ᾧ τε ἐξίασιν ἐκ Πελοποννήσου ὑπόσπονδοι καὶ μηδέποτε ἐπιβήσονται αὐτῆς, et ad eum locum ἰδίωμα Θουκυδίδου vocat scholiasta; quodque inprimis spectavit *Thomas Mag.* v. Ἐφ' ᾧ, dum ἐφ' ᾧ ἀντὶ τοῦ ἵνα εἰς μέλλοντα poni notat, citatque *Thucydidis* l. I. p. 73. l. 81. ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. quod nisi eo referas, nullius momenti esse illius observationem, apparebit ex exemplis supra citatis. Quibus addo duo loca, ubi in eodem genere loquendi modus subiunctivus est: alterum *Plut.* X Orat. V. p. 837. D. ἐφ' ᾧ τε τὸ πέμπτον μέρος ἐκμάθῃ. alterum *Athen.* l. I. p. 30. A. καὶ στολὴν γαμβριον προσθεὶς, ἐφ' ᾧ τε μηκέτι Ἑλληνικὸν ἱμάτιον περιβάληται. Eadem ratione ἐφ' ᾧ γε positum praeter nostrum non memini me invenisse, nisi duobus in locis, *Menandri* altero, altero *Heliodori*; et illius quidem apud *Plut.* de Cons. ad Apoll. p. 103. C. — ἐφ' ᾧ γε διατελεῖν πράσσων ἃ βούλει; quae inter *Menandri* Fragm. ex Inc. Com. relata sunt n. 201. huius l. I. p. 38. ἐφ' ᾧ γε τιμωρίαν μὲν λαβεῖν. quibus quo minus tertium addam, quem ex *Synesii* ep. LXXXVIII. ad *Thom.* l. c. citat *Oudendorpius*, ἐφ' ᾧ γε συστρατεύσομαι, efficit edit. Aurel. ubi ep. LXXXIX. p. 219. sicut apud *Thom.* legitur ἐφ' ᾧ. In *Menandri* autem et *Heliodori* 269 locis si quis maluerit ἐφ' ᾧ τε a scribi, non invitus accedam. De nostro loco hoc minus dubitandum est, quod in ἐφ' ᾧ τε non pauci consentiunt libri.

15. *Περικαλλοῦς ὑμνῳδίας ἐπαινούμενον*] Libri omnes περὶ κάλλους ὑμνῳδίας ἐπ. nec ullum hic in MSS. scripturae discrimen. Nihilo minus in orationis contextum recepi περικαλλοῦς, quod *Hemsterhusio* etiam placuisse olim didici ex nota, quam in suo exemplari scripserat: „An περικαλλοῦς? Sic τῆς τιμωρίας ἐπαινούμενος ep. LXVI. (XCIV.)“ Addo ep. V. τῆς

καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις περιασώσασθαι· ὃν ἐξ ἁπάντων αἱ καθαρώταται θεαὶ Μοῦσαι προὐτίμησαν ὑμνοπόλων, δι' οὗ μέλη καὶ χοροὺς ἐξήνεγκαν. λογίσασθε δὲ, ὡς, ὅποι ποτ'

τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες. Περικαλλὴς poetico cum multis aliis similibus uti potuit sophista, qui Stesichoro περικαλλῆ ὑμνῳδίαν, sicut περικαλλέα ὄσσαν Musis in Theog. 10. tribuit *Hesiodus*: Ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον —. Apud *Sponium* Misc. Erud. Ant. Sect. X. n. III. simile vitium corrigendum: nam quod ibi scribitur, Παντοίην δὲ ἀρετὴν περὶ κάλλει σῶμα τιθεῖσα, haud dubie legendum est hunc in modum: Παντοίην δ' ἀρετὴν περικαλλέϊ σώματι θεῖσα. [Restitui librorum omnium scripturam, quae in nostro quidem Sophista non habet quod offendat. *G.H.S.*]

16. *Αἱ καθαρώταται θεαὶ Μοῦσαι*] Nisi repugnarent libri omnes, *Μοῦσαι* suspicarer aliunde profectum esse, nominis θεαὶ interpretandi causa adscriptum olim. Noster ep. XCVII. de Stesichoro, ζήσαντι μὲν ἔτη τοσαῦτα σὺν ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς. ubi vid. not. idem ep. IX. ad Stesichorum, οὐδὲ αἰσχύνῃ τὰς θεάς, ὧν ζηλωτὴς μὲν εἶναι καλλωπίζῃ. ep. XII. ταῖς θεαῖς αὐτὸν (Στησίχορον) ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάσχετος. ep. XIX. ὑφ' ὧν κατέχῃ θεῶν.

17. *Προὐτίμησαν*] Lugd. A. B. C. Angl. et Burm. προετίμησαν. malui cum editis Atticum προὐτίμησαν.

b 17. *Δι' οὗ μέλη καὶ χοροὺς ἐξήνεγκαν*] Sic scripsi cum Burm. Lugd. C. Medd. A. B. C. edd. Ald. Bas. aliis, cum in quibusdam ed. esset δ. ο. μ. κ. χ. ἀνθρώποις ἐξήνεγκαν, quod etiam in reliquis MSS. inveni: ubi ἀνθρώποις crediderim male repetitum ex antecedente membro. Respicit noster, dum Musas dicit per Stesichorum χοροὺς ἐξενέγκαι, haud dubie chori inventionem, Stesichoro tribuendam. Quod quemadmodum accipiendum sit, clare docet *Suidas*, dum Στησίχορον nominatum esse tradit, ὅτι πρῶτος κιθαρῳδίᾳ χορὸν ἔστησεν. ubi opus non est cum *Langbaenio* ad *Longin.* Sect. XIII. p. 99. legi σὺν κιθαρῳδίᾳ. *Suidae* verba si contuleris cum iis, quae leguntur in *Dodwelli* Exerc. I. de Aet. Phal. p. 62. ea subtilius apparebit quam verius disputata, nec causam ullam esse, cur nominis etymon referas ad eam, quam *Dodwellus* vult, χοροῦ στάσιν, non ipsum chorum, inventum a Stesichoro. Ne dicam, nostrum, si quandam χοροῦ στάσιν, non ipsum spectasset chorum, non potuisse apte dicere χοροὺς ἐκφέρειν, dum nominis potestatem interpretari aliis verbis vellet. Quod ipsum, si tam esset antiquus Epistolarum auctor, quam eum videri voluit *Dodwellus*, maximo ad eius sententiam refellendam argumento esset. Accedit, verba χορὸν vel χοροὺς στῆσαι, ex quibus copulatum nomen Στησίχορος, ex usu loquendi veterum non aliud sonare, nisi *instituere chorum* vel *choros*. *Plutarch.* de Mus. p. 1132. A. ex *Heraclide* tradit, Φιλάμμωνα, τὸν ἀδελφὸν (leg. τὸν Δελφὸν, observante *Burmanno* ad *Ovid.* Met. XI. 317.), Λητοῦς τε καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος γένεσιν δηλῶσαι ἐν μέλεσι, καὶ χοροὺς πρῶτον περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱε- 270
ρὸν στῆσαι. ex quo loco non a

rem hominibus; quem ante omnes purissimae deae Musae aestimarunt poetas, per quem cantus et choros ediderunt. Cogitate vero, ubicunque tandem sepultus fuerit Stesicho-

aliud confici potest, quam chori Delphici sive circa templum Delphicum instituti auctorem fuisse Philammonem, de quo vid. *Fabric.* Bibl. Gr. V. I. p. 156. et auctores ibi citatos. ut *Langbaenium* mirer l. c. *tragici* vel *comici chori* inventionem ei tribuendam esse opinari. Quod quam repugnet veritati, apparebit, ubi ea, quae de Philammonis aetate traduntur, contuleris cum disputatis a *Bentleio* de Orig. Tragoediae et Comoediae Diss. VIII. et XI. Quin non alium chorum cogitasse *Plutarchum*, quam qui *κιθαρῳδίᾳ* in honorem deorum Delphicorum institueretur, veri simillimum est. Fuit enim, ut *Herodotus* testis est l. I. p. 9. D. *κιθαρῳδὸς*, et, ut *Ovid.* Met. XI. 317. canit, *Carmine vocali clarus citharaque Philammon.* Qualem igitur chorum primus instituisse *κιθαρῳδίᾳ* a *Suida* dicitur Stesichorus, talem circa Delphicum templum primus instituit Philammon ex testimonio *Plutarchi*, et eum quidem virginum, ut testatur ex *Pherecyde* schol. *Hom.* ad Odyss. *T.* 432. qui, quod *Suidae* et *Plutarcho* *στῆσαι χορὸν* vel *χοροὺς* est, *συστήσασθαι χοροὺς* dixit. Eius loco *ἄγειν χορὸν* habet *Proclus* Chrest. ap. *Phot.* cod. CCXXXIX. p. 986. l. 18. ubi *Arion πρῶτος τὸν κύκλιον ἤγαγε χορόν.* qui a schol. *Aristoph.* ad Aves 1403. ex testimonio *Hellanici* et *Dicaearchi* dicitur *τοὺς κυκλίους χοροὺς πρῶτος στῆσαι*, id est *τὸν διθύραμβον ποιεῖν*. nam. observante *Bentleio* Resp. ad Boyl. p. 169. *κύκλιος χορὸς* idem, qui *διθύραμβος*. Clare *Herodotus* l. I. p. 9. D. *Ἀρίωνα*, scribit, *ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον καὶ διθύραμβον πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ποιήσαντά τε καὶ ὀνομάσαντα καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ.* quibus similia habet schol. *Pindari* ad Olymp. Od. XIII. v. 25. vid. *Wessel.* ad *Herodoti* l. c. p. 11. Haec si in numerato habuisset *Dodwellus* l. c. non commisisset, ut *χοροῦ στάσιν* quandam fingeret a Stesichoro inventam, dum chori ipsius inventionem tribueret Arioni Methymnaeo. Cum autem antiquiorem et Stesichoro et Arione eam esse ex iis appareat, quae de Philammone tradidit *Plutarchus*, cumque chori cyclii inventor fuerit Arion, ut *Herodotus*, alii testantur, non alienum erit *Stesichorum* existimari primum Himerae aut in Sicilia chorum *κιθαρῳδίᾳ* instituisse, aut saltem eius rationes antea, sicut ipsam *κιθαρῳδίαν*, (de qua lege *Plut.* de Mus. p. 1133. B.) rudiores simplicioresque multis modis correxisse et mutasse, atque adeo tanquam chori artificiosius instructi auctorem appellatum Stesichorum, cum antea Tisias nominaretur. vid. *Suid.* l. c. Quo si inter alia referre velis *ἐπῳδοῦ* inventionem, quae, ut ait Grammaticus *Περὶ τῶν κώλων τῶν στροφῶν κ. τ. λ.* *Pindaro* praemissus, *ἱσταμένοις διεβιβάζετο εἰς εἰκόνα τῆς τῆς γῆς ἀκινησίας*, non forte errabis. Fieri enim potuit, ut, cum ante Stesichorum tantum *δυάσι*, i. e. *στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ*, aut etiam simpliciori choro uterentur, is primus fuerit auctor *τριάδων*, addita *ἐπῳδῷ*. In rem no-

*ἂν ταφῇ Στησίχορος, Ἱμεραῖός ἐστι, καὶ πάσης μὲν πατρί-
δος κληθήσεται διὰ τὴν ἀρετὴν, μενεῖ δὲ ὑμέτερος. ἅμα δὲ
μηδὲ οἴεσθε, ἕνα τῶν νεκρῶν Στησίχορον, ἀλλ' ἐν τοῖς ποιή-
μασιν εἶναι, ἃ κοινὰ πάντων ἀνθρώπων πεποίηται. δέξασθ',
272 ὦ Ἱμεραῖοι, παρὰ μὲν ὑμῖν γεννηθέντα καὶ τραφέντα τὸν
ἥρωα καὶ παιδευθέντα καταβιῶναι, γηράσκοντα ἐν ὕμνοις*

ta sunt, quae vulgo de prover-
bio, *Οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου
γινώσκεις*, traduntur.

18. *Ὅποι ποτ' ἂν ταφῇ*] Re-
tinui cum antiquioribus libris
ὅποι, tametsi in Lugd. B. *ὅπη*,
in Lugd. C. *ὁποῖον*, et in Burm.
271 *ὅπου* scriptum inveni. Ex qui-
a bus ultimum fortasse praeferent
nonnulli; ego a vulgato *ὅποι*
non temere recedendum puto.
vid. inter alios *D'Orvill.* ad *Cha-
rit.* l. I. p. 119. 120. Fuisse in-
ter veteres, qui parum accura-
ta has particulas distinguerent,
ipsa *Ammonii* nota p. 112. et
121. indicio esse mihi videtur.
[*ὅπου*, *ὅποι* et *ὅπη* de *quiete*
promiscue dicuntur: *ὅποι* et
ὅπη promiscue etiam de *motu*.
Primum genitivus, duo reliqua
dativi sunt obsoleti *ὅπος*. Vul-
go in his vehementer turbatur.
G. H. S.]

19. *Καὶ πάσης μὲν πατρίδος
κληθήσεται*] Respicit haud du-
bie certamen de patria *Homeri*.
Heliodor. L. III. p. 149. *Ὅμηρος,
ὦ φίλος, ὑπ' ἄλλων μὲν ἄλλο-
θεν ὀνομαζέσθω, καὶ πατρὶς ἔστω
τῷ σοφῷ πᾶσα πόλις· ἦν δὲ εἰς
ἀλήθειαν ἡμεδαπὸς, Αἰγύπτιος.*
Forma loquendi eadem, sed di-
versa ratione, *Plutarch.* de Exil.
p. 601. F. *πατρὶς δὲ γίνεται πᾶ-
σα πόλις εὐθὺς ἀνθρώπῳ χρῆ-
σθαι μεμαθηκότι.* quod poetae
verbis Hercules ib. p. 600. F.
sic expressit: — *ἅπας μοι πύρ-
γος Ἑλλήνων πατρίς.* quibuscum
conferri velim notata a *Mureto*
Var. Lect. l. II. c. III. Alia
ratione *Thucydid.* l. II. p. 124.
l. 83. *ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν
πᾶσα γῆ τάφος.* Fut. *κληθήσεται*
rarissime apud vetustiores in-
veniri docet *Abresch*, Anim. ad
Aeschyl. l. I. c. VII. p. 45. De
verbis *καλεῖσθαι* et *εἶναι* inter
se contrariis lectu dignissima
notavit iuvenis doctissimus, *Eri-
cus Hub. van Eldik* in egregio Su-
spicionum Specim. c. I. p. 5. Ea-
dem ratio est nostro in loco ver-
borum *κληθήσεσθαι* et *μένειν*.

22. *Δέξασθ', ὦ Ἱμ. παρὰ μὲν
ὑμῖν γεννηθέντα τραφῆναι τὸν
ἥρωα, καὶ παιδευθέντα κατα-
βιῶναι*] Minus expeditam ver-
bi *δέξασθαι* rationem interpreti-
bus fuisse, intelliges, ubi Latina
eorum exempla inspexeris. Nam
Aretinus dedit, *Veniat vobis in
mentem: Naogeorgus*, *Magni be-* b
neficii loco accipite: Interpres,
qui *Cuiacii* nomen mentitur,
Praedicate bonis avibus: *Boyleus*
vero, *Memineritis*; quam bene
aut male singuli, nolo disputa-
re. Observo, *δέξασθαι*, verbo
iunctum infinito, idem fere esse,
quod *probare, ratum habere, vel-
le*, cet. quem verbi usum tangit
Markland. Coni. in *Lys.* or. XXV.
p. 430. l. 3. dum reddit *luben-
ter accipere*. Loquitur sic variis
in locis *Plato*, ut in Phileb. p.
376. D. *Δέξαιο ἂν σὺ, Πρώταρ-
χε, ζῆν τὸν βίον ἅπαντα ἡδόμε-
νος ἡδονὰς τὰς μεγίστας;* ib. p.
404. A. *Μῶν οὐκ ἂν δέξαισθε οἰ-
κεῖν μετὰ φρονήσεως πάσης, ἢ
χωρὶς τοῦ φρονεῖν;* de Rep. l.
X. p. 754. E. *πολλὰ δὲ ποιήσει, ἃ
οὐκ ἂν δέξαιτο τινὰ ἰδεῖν δρῶν-*

rus, Himerensem esse. Et omnis patriae vocabitur ob virtutem, manebit vero vester. Tum autem nolite putare unum ex mortuis Stesichorum, sed in carminibus esse, quae omnium hominum communia fecit. Ratum habete, apud vos natum, altum, heroem et educatum vixisse, se-

τα. de Legg. I. p. 771. C. D. *Πότερα δ' ἀπολομένων αὖ τῶν ἑτέρων εἰρήνην τῆς στάσεως γενέσθαι, νικησάντων δὲ τῶν ἑτέρων δέξαιτ' ἄν τις μᾶλλον, ἢ φιλίας τε καὶ εἰρήνης ὑπὸ διαλλαγῶν γενομένης, οὕτω τοῖς ἔξωθεν πολεμίοις προσέχειν ἀνάγκην εἶναι τὸν νοῦν*; ubi antecedit eadem fere virtute, *ἅπας ἂν βούλοιτο μήτε γενέσθαι*; sequitur D. *Οὕτω πᾶς ἂν ἐθέλοι πρότερον ἢ κείνως περὶ τὴν αὐτοῦ γίγνεσθαι πόλιν.* Addo ex *Xenoph.* Symp. p. 515. l. 5. *Τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι, ἢ κείνου ἑνὸς ὄντος.* quae ex *Aristippo* tanquam *Xenophontis* profert *Laert.* l. II. p. 110. §. 49. Porro verbo monendum, *καταβιῶναι* a me scriptum esse, consentientibus in eo MSS. Lugd. tribus, Angl. Burm. marg. Ald. et ed. Ven. Eius loco reliqui libri habent *βιῶναι.* Noster ep. LXXXI. *τύραννος ἂν, ἀλλ' οὐκ ἰδιώτης ἐθελήσειε κατα-*
272 *βιῶναι.* *Lucian.* t. II. Var. Hist.
a I. p. 79. l. 18. *ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε.* Restat, verborum, *γεννηθέντα τραφῆναι τὸν ἥρωα καὶ παιδευθέντα καταβιῶναι*, contextum videamus. Dubitandum non est, quin *τραφῆναι* referendum sit ad educationem Stesichori. Tum autem, antecedente *γεννηθέντα τραφῆναι*, non admodum probo, quod sequitur, *παιδευθέντα καταβιῶναι.* Concinnius saltem ac melius scribi poterat *γεννηθέντα τραφῆναι τὸν ἥρωα, καὶ καταβιῶναι γηράσκοντα, κ. τ. λ.* Alio vero nos ducit Lugd. B. et marg. Ald. scriptura, *Δ. ὦ 'I. π. μὲν ὑμῖν γεννηθέντα, καὶ τραφέντα τὸν ἥρωα, καὶ παιδευθέντα, καταβιῶναι γηράσκοντα, κ. τ. λ.* quod etsi verum videtur, repugnantibus tamen libris plerisque recipere in orationis contextum non sustinui. Verba *γεννᾷν, τρέφειν* et *παιδεύειν* saepe ista ratione iunguntur cum ab aliis scriptoribus, tum a *Platone* Crit. p. 58. C. *ἡμεῖς γάρ σε γεννήσαντες, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαντες, μεταδόντες ἁπάντων, ὧν οἷοί τε ἦμεν, κ. τ. λ.* In *Luciani* Phal. I. tom. II. p. 188. Phalaris, *Ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ', εἰ καί τις ἄλλος, εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις ἐπιεικῆ καὶ μέτριον.* in quibus eadem, quae in nostris verbis, compositionis ratio. [Dedi scripturam Lugd. B. et marg. Ald. ut aliquanto concinniorem. Vis est in verbo *καταβιῶναι*, quod sic melius respondet sequenti *τελευτῆσαι.* *G. H. S.*]

23. *Γηράσκοντα ἐν ὕμνοις κ. μ.*] Sic *Xenophon* de Red. p. 540. l. 41. *πολλοὶ δὲ εἰσὶ κἂν αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς ἔργοις γηρασκόντων.* quod imitatus *Maxim. Tyr.* Diss. XXII. p. 269. *Καὶ Ξενοφῶντα*, inquit, *νεανιευόμενον μὲν ἐν τοῖς ἔργοις φιλῶ, γηράσκοντα δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἐπαινῶ.* *Plutarch.* de Stoic. Rep. p. 1033.
D. *Τίς οὖν μᾶλλον ἐν τῷ σχολα-* b
στικῷ βίῳ τούτῳ κατεγήρασεν, ἢ Χρύσιππος, κ. τ. λ. *Laert.* l. X. p. 612. §. 20. *συγκαταγηρά-*

καὶ μέλεσι· παρὰ δὲ Καταναίοις, τοῦτο βουληθεῖσιν, οὔτε
276 δυνηθεῖσιν, εἰς ἄλλο τι τῆς φύσεως μεταβαλούσης, τελευ-

σκειν μεθ' ἡμῶν προείλοντο ἐν φιλοσοφίᾳ. Ut fere in consuetudinem proverbii abiisse videatur ista forma loquendi; cuius origo repetenda fortassis ab illo Solonis, *Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.*

24. *Τοῦτο βουληθεῖσιν, οὔτε δυνηθεῖσιν*] i. e. Qui hoc in votis habuerunt, et demum consecuti sunt. BOYL. Editum vulgo *T. β. εἴτε δυνηθεῖσιν.* Quibuscum possitne in concordiam adduci id, quod *Boyleus* notat, non lubet inquirere. Haud dubie *τοῦτο* referendum est ad antecedentia, *γεννηθέντα τραφῆναι κ. τ. λ.* Sed quemadmodum cum iis cohaereat *εἴτε δυνηθεῖσιν*, non video. Suspicetur aliquis, delendum id esse, cum in Lugd. A. Burm. et ed. Ven. non inveniatur, adscriptum solummodo in Lugd. A. margine. Ego vero non temere reiiciendum arbitror, quum studio sectatus esse elegantiam in verbis *βουληθεῖσιν* et *δυνηθεῖσιν* sophista videatur. In rem *Plato* Hipp. Mai. p. 1259. A. *Τοιαῦτα, ὦ Ἱππία, τὰ ἡμέτερά ἐστιν, οὐχ οἷα βούλεταί τις, φασὶν ἄνθρωποι ἑκάστοτε παροιμιαζόμενοι, ἀλλ' οἷα δύναται.* Ex quibus intelligimus, a proverbio parum aut nihil abesse nostrum, cuius vis omnis perit, si tollis *εἴτε δυνηθεῖσιν.* Placuisse autem simile etiam auctori nostro, discimus ex epist. cxxviii. *Οὐκ ἐν λόγοις βουλησόμεθα μόνον, ἀλλ' ἐν ἔργοις δυνησόμεθα.* Nec ab eo tantum, sed aliis etiam id inculcatum fuisse, exempla docebunt. *Xenophon* de Red. p. 540. l. 42. *οἱ τῷ σώματι μὲν οὔτε βούλοιντ' ἄν, οὔτε δύναιντ' ἂν ἐργάζεσθαι. Lys.* in Cor. Soc. p. 27. *τοῖς ποιεῖν δυναμένοις, καὶ τοῖς εἰπεῖν βουληθεῖσι. Brut.* 273
ep. v. *φυλάττεσθε οὖν, μὴ καὶ* a *δύνησθε πλεῖον οὐ προσποιεῖσθε, καὶ βούλησθε ἔλαττον οὐ δύνασθε.* Adde *Sext. Empir.* Pyrrh. Hypot. III. 1. alios. Similia invenias apud Latinos. Dubitandum igitur non est, quin retinendum sit *εἴτε δυνηθεῖσι*, idque, ut cum reliquis congruat cohaereatque, mutandum in *οὔτε δυνηθεῖσιν.* Quae quo levior mutatio, hoc minor religio mihi fuit, quo minus ad eam rationem contextum corrigerem. Cogitavit sophista, dum dixit *παρὰ Καταναίοις τοῦτο βουληθεῖσιν*, Catinenses, qui voluerint quidem apud se (*παρ' ἑαυτοῖς γεννηθέντα κ. τ. λ.*) natum, altum et educatum vixisse Stesichorum, sed non potuerint, cum id non esset *τῶν δυνατῶν.* Non dissimili colore scribendi *Libanius* Ep. MCXLIII. p. 546. *Μεγάλου δὲ δοκοῦντος τοῦ δύο ἢ τρεῖς εἰς τοῦτ' ἀφικέσθαι σχήματος, καὶ τῶν τοῦτο δυνηθέντων ὑπάρχων ἢ βουληθέντων ἐπαινουμένων, σὺ παντὶ φέρων ἔθνει ῥήτορα ἐπέστησας, κ. τ. λ.* Magis etiam praecise id. ep. XLIII. *Γνώμη τε γὰρ βουλομένη, φύσις τε δυναμένη.* et *Dionysius* Sophist. ep. XI. ed. Cui. p. 449. *ἀπόδοτε τὴν σύνταξιν ἀνθρώποις ἢ δυναμένοις ἢ βουλομένοις.* Quibus, si bene memini, apud antiquiores non temere paria invenias.

25. *Εἰς ἄλλο τι τῆς φύσεως μεταβαλούσης*] Scripsi *μεταβαλούσης* cum Burm. edd. Bas. et Aurel. reliqui libri *μεταβαλλούσης.* In verbis, ut passim, non tam tyrannum, quam philoso-

nescentem in carminibus cantibusque; apud Catinenses vero, qui hoc voluerunt, non potuerunt, in aliud mutata natura,

phum, egit noster. Notior est ista a plerisque veterum decantata *μεταβολὴ*, quam ut pluribus eam explicare necesse habeam. Inspici poterit *Gataker.* Annot. in *Anton.* l. II. §. 17. p. 79. l. IV. §. 4. p. 130. l. V. §. 13. p. 203. et l. VII. §. 18. p. 301. ubi cum rem ipsam,
b tum verbi *μεταβάλλειν*, sine casu positi, usum erudite explanat. Unum tango *Antonini Liber.* locum c. XXIV. ubi solito librariorum errore permutata *μεταλαβὼν* et *μεταβαλών*. nam legendum *ὁ δὲ μεταβαλὼν ἐγένετο ποικίλος ἐκ τοῦ σώματος ἀσκάλαβος*, non *ὁ δὲ μεταλαβὼν κ. τ. λ.* ut est in editis. De re, adscribam, quod haud dubie huc pertinet, epigramma *Philisci* in Lysiam a *Plutarcho* X Orat. V. p. 836. C. conservatum: *Ὦ Καλλίπης θύγατερ, πολυηγόρε, φροντίδι δείξεις, Εἴ τι φρονεῖς, καί τι περισσὸν ἔχεις. Τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα καὶ ἄλλοις Ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον, Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσιδαΐμνον, Δόντα καταφθίμενον καὶ σοφῷ ἀθάνατον. Ὅς τότ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρον ἅπασι Καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.* Quod *inextricabile portentum* visum eruditissimo *Tayloro* in Lysiae Vit. p. LIX. hac occasione bona cum venia lectoris explicare conabor. Nam etsi in uno, quod verum esset, vidit *Marklandus*, in reliquis tamen auctoris mentem nullo modo assecutus est. Leve autem est, quod versu secundo excidit, sive *πινυτὸν*, ut coniecit ille, sive *ἀγαθὸν*, sive aliud simile velis. Dictu difficilius est, in quam reliqua sententiam debeant accipi. Nam nec *σὺν κόσμοισι νέον* versu 4. nec verss. 6. et 7. *δύντι καταφθιμένων, καὶ ζόφον. Ἀθανάτοις Ὡς τό τ' ἐμῆς κ. τ. λ.* scribi probo. Praeclara tamen viri eximii emendatio est *Λυσίᾳ ὕμνον* pro *Λυσιδαΐμνον* scribentis. Quo arrepto, sic totum epigramma corrigo: *Καλλίππης θύγατερ πολυηγόρε, φροντίδι δείξεις, Εἴ τι φρονεῖς ἀγαθὸν, καί τι περισσὸν ἔχεις. Τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα, καὶ ἄλλοις Ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον, Δεῖ σ', ἀρετῆς* 274 *κήρυκα, τεκεῖν τινα Λυσίᾳ* a *ὕμνον, ΟΝτα καταφθιμένΩι καὶ σοφῷ ἀθάνατον. ὃς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δείξΕΙ φιλέταιρον ἅπασι, Καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.* Versu 5. et 6. ordo naturalis verborum non animadversus hic est: *Δεῖ σε τεκεῖν ὕμνον τινὰ, ὄντα κήρυκα ἀρετῆς ἀθάνατον Λυσίᾳ καταφθιμένῳ καὶ σοφῷ, ὃς (κήρυξ) δείξει κ. τ. λ.* *Musam suam oportere* poeta dicit *τεκεῖν ὕμνον τινὰ* (*carmen aliquod edere*), *qui sit praeco virtutis immortalis Lysiae mortuo ac sapienti, qui et suum erga sodalem studium ostendet*, cet. Est hic *Λυσίας καταφθίμενος*, qui infra *φθίμενος*; diciturque *ὕμνος κήρυξ ἀρετῆς ἀθάνατος* non dissimili modo, quo in nostra epistola, *νεὼς ἱστάσθω, Στησιχόρου μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον.* Antecedente autem *τεκεῖν ὕμνον*, non invenuste subiicitur *κήρυξ*, *praeco*, quasi partu editus, in loco *praeconii*. Restant explicandi versus 3. et 4. quos quum scriberet poeta, cogitavit *Τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα με-*

θαρμοσθέντα — Δεῖ σ' ἀείδειν,
Λυσίαν, vel simile, sed dein,
mutato genere loquendi, posuit
Δεῖ σε τεκεῖν ὕμνον, κήρυκα
ὄντα Λυσίᾳ. Ut Τῷ γ. ἑ. ἅ. σ.
μεθαρμοσθέντι scribere *Markl-
landum* non fuerit necesse. Non
dissimile est, quod in *Aeliano*
Var. Hist. l. II. c. XIII. obser-
vant eruditi: ubi, etsi receptam
vulgo scripturam recte tuentur
Kuhnius et *Perizonius*, veram
tamen compositionis rationem
non perspexerunt. *Aelianus*
enim, dum scripsit Εἶτα δὲ καὶ
φύσει φθονεροὺς ὄντας καὶ
τοῖς ἀρίστοις βασκαίνειν προαι-
ρουμένους, adhuc ea cogitavit,
quae ibi antecedunt, ἐξέπληξεν
τοὺς Ἀθηναίους· dein vero,
mutata oratione, casum tertium,
οὐ μόνον τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ, κ.
τ. λ. construxit cum verbis ὡς
ἄκουσμα ἔδοξεν ἥδιστον αἶδε αἱ
Νεφέλαι. Sed, ut illuc revertar,
quod in nostro est εἰς ἄλλο τι
μεταβάλλειν, id voluit *Philiscus*,
dum dixit εἰς ἄλλο σχῆμα μεθαρ-
μοσθῆναι. quibus interpretan-
dis suffecerit *Marc. Anton.* l.
V. §. XIII. Οὐκοῦν καταταχθή-
σεται πᾶν μέρος ἐμὸν κατὰ με-
ταβολὴν εἰς μέρος τι τοῦ κόσμου·
καὶ πάλιν ἐκεῖνο εἰς ἕτερον μέ-
b ρος τοῦ κόσμου μεταβαλεῖ, καὶ
ἤδη εἰς ἄπειρον. Plura huc
spectantia legi possunt apud
Plutarch. de Orac. Def. et de
Fac. in O. L. variis locis. *Phi-
lisci* μεθαρμοσθῆναι componi
velim cum nostro ep. XX. οἵᾳ
καθήρμοσται τάξει. ubi vid. not.
p. 102. *Marco* l. c. est in eo
negotio καταταχθῆναι. Reli-
qua, καὶ ἄλλοις ἐν κόσμοισι βίου
σῶμα λαβόνθ' ἕτερον, dum ad-
dit, clarius describit id, quod
antecedit, εἰς ἄλλο σχῆμα μεθαρ-
μοσθέντα. Et quidem ἐν ἄλλοις
κόσμοις βίου dictum accipio pro
ἐν ἄλλαις τάξεσι βίου, vel ἐν ἄλ-
λοις βίοις· quemadmodum Py-
thagoras in oratione ad Leon-
tem apud *Ciceron.* Tusc. Disp.
l. V. c. III. *Ita nos*, inquit,
*quasi in mercatus quandam cele-
britatem ex urbe aliqua, sic in
hanc vitam ex* alia vita et na-
tura *profectos* cet. *Max. Tyr.*
Diss. XLI. p. 491. Ὃν γὰρ κα-
λοῦσιν οἱ πολλοὶ θάνατον, αὐτὸ
τοῦτο ἦν ἀθανασίας ἀρχὴ καὶ
γένεσις μέλλοντος βίου, τῶν μὲν
σωμάτων τῷ αὐτῶν νόμῳ καὶ
χρόνῳ φθειρομένων, τῆς δὲ ψυ-
χῆς ἐπὶ τὸν αὐτῆς τόπον καὶ βίον
ἀνακαλουμένης. Ab eodem Diss.
XVI. p. 187. διττῷ βίῳ ἡ ψυχὴ
συνέχεσθαι dicitur, altera vita,
quam hic vivimus, altera, quam
loco citato μέλλοντα βίον vo-
cat ille. Conferri in eandem
rem poterit *Iamblich.* de Myst.
cum aliis in locis, tum Sect.
VIII. c. VII. p. 162. 163. Plu-
res autem istiusmodi βίους re-
spicit *Plutarch.* de Orac. Def.
p. 415. B. dum, Ἕτεροι δὲ, in-
quit, μεταβολὴν τοῖς τε σώμασιν
ὁμοίως ποιοῦσι καὶ ταῖς ψυχαῖς·
ὥσπερ ἐκ γῆς ὕδωρ, ἐκ δὲ ὕδατος
ἀήρ, ἐκ δὲ ἀέρος πῦρ γεννώμε-
νον ὁρᾶται, τῆς οὐσίας ἄνω φε-
ρομένης, οὕτως ἐκ μὲν ἀνθρώ-
πων εἰς ἥρωας, ἐκ δὲ ἡρώων εἰς
δαίμονας αἱ βελτίονες ψυχαὶ τὴν
μεταβολὴν λαμβάνουσιν, ἐκ δὲ
δαιμόνων ὀλίγαι μὲν ἔτι χρόνῳ
πολλῷ δι' ἀρετῆς καθαρθεῖσαι
παντάπασι θεότητος μετέσχον.
quorum partem priorem con-
ferri velim cum *Max. Tyr.* Diss.
XLI. p. 491. princ. iisque, quae
ad istum locum notat *Davisius*
p. 644. Reliquis non dissimi-
lia sunt ea, quae e *Marco Ant.*
supra sunt scripta. Addo ex
Plutarcho, quae ibid. sequuntur
p. 416. C. ἐν ᾧ (χρόνῳ) μεταλ-
λάττει δαίμονος ψυχὴν καὶ
ἥρωος βίον κ. τ. λ. Porro ob- 275
servo, antecedente μεθαρμο- a
σθέντα, apte subiici ἐν ἄλλοις
κόσμοις βίου. A *Max. Tyr.*
Diss. XXII. p. 263. tanquam
vicina iunguntur ἡ ἁρμονία καὶ

ὁ τῆς πολιτείας κόσμος. Frequentius τάξεις in hoc loco nominantur a philosophis, quam in rem unus *Iamblichi* liber de Myst. exempla suppeditare quam plurima potest. Sed κόσμος idem sonare, quod τάξις, sim. discimus ex *Thucyd.* l. V. p. 357. l. 10. ὑπὸ σπουδῆς καθίσταντο ἐς κόσμον τὸν ἑαυτῶν. Alia ratione id. l. VIII. p. 533. l. 82. ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου, et ib. p. 544. l. 11. ἐκ τοῦ αὐτοῦ κόσμου. vid. quae ad historici l. III. p. 233. l. 53. et ad l. IV. p. 283. l. 79. notant eruditissimi viri, *Wasse* et *Dukerus*. Adde *Hesychium* v. Κόσμος et *Foes.* Oec. Hippocr. p. 213. Venio ad ultima, σῶμα λαβόνθ' ἕτερον· ubi poeta σῶμα cogitavit ψυχικὸν, sive ἥρωος, sive δαίμονος, quod in aliis vitae seu naturae ordinibus haberet Lysias. Ita σώματα δαιμόνων, σῶμα δαιμόνιον, οὐράνιον, αἰθέριον, θεῖον, πνευματικὸν, sim. passim in philosophorum scriptis inveniuntur. *Servius* ad illa *Virgil.* Aen. VI. 303. *Et ferruginea subvectat corpora cymba: Omne,* inquit, *quod potest videri, corpus dicitur:* et ad v. 391. *Corpora viva: Quia sunt corpora etiam mortuorum, quae tantum videntur, id est, umbrae.* Plura de usu nominis σῶμα vid. apud *Lipsium* Physiol. Stoic. l. I. IV. Inprimis legi poterit *Iamblichus* de Myst. sect. I. c. XVI. et XVII. In re nota e multis adscribam *Plutarchi* locum e libro saepe iam citato de Orac. Def. p. 416. D. Ἡ δὲ φύσις αἰσθητὰς εἰκόνας ἐξέθηκε, καὶ ὁμοιότητας ὁρωμένων θεῶν, ὡς ἥλιον καὶ ἄστρα, θνητῶν δὲ σέλα καὶ κομήτας καὶ διάττοντας, ὡς Εὐριπίδης εἴκασεν, ἐν οἷς εἶπεν· Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα διοπετὴς ὅπως Ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα, Μικρὸν δὲ σῶμα καὶ μίμημα δαιμόνιον. ὄντως τὴν σελήνην, τῷ τῇ τούτου τοῦ γένους συνᾴδειν περιφορᾷ, φθίσεις φαινομένας δεχομένην καὶ αὐξήσεις, μεταβολὰς, ὁρῶντες, οἱ μὲν ἄστρον γεῶδες, οἱ δ' ὀλυμπίαν γῆν, οἱ δὲ χθονίας ὁμοῦ καὶ οὐρανίας κλῆρον Ἑκάτης προσεῖπον. Ex quo loco tres *Euripidis* versus fecit *Grotius* in Exc. p. 423. dum tertium sic legit, Νεκρὸν δὲ σῶμα κἂν μίμημα δαιμόνων. Tum autem, spatio ante ὄντως vacuo relicto in editis, aliquid excidisse verborum *Plutarchi* potest videri, cum sententia sit imperfecta. Sed duo tantum *Euripidis* versus, reliqua philosophi esse, eaque nulla parte deficientia, modo μικρὸν mutaveris in μικτὸν, apparebit, ubi paullo diligentius inspexeris locum: cuius posterior pars sic scribenda et interpungenda: Μικτὸν δὲ σῶμα καὶ μίμημα δαιμόνιον ὄντως τὴν σελήνην, — φθίσεις φαινομένας δεχομένην καὶ αὐξήσεις, μεταβολὰς ὁρῶντες, οἱ μὲν ἄστρον κ. τ. λ. Dicit σελήνην philosophus μικτὸν σῶμα καὶ μίμημα δαιμόνιον, quod, sicut ἡ δαιμόνων φύσις ἔχει καὶ πάθος θνητοῦ καὶ θεοῦ δύναμιν, ut paullo ante loquitur ibid. ita ἡ τῆς σελήνης φύσις οὐχ ἁπλῆ οὐδὲ ἄμικτος, ἀλλ' οἷον ἄστρου σύγκραμα καὶ γῆς ἐστι. verba eiusdem sunt e libro de Fac. in O. L. p. 943. E. quibus addo ibid. p. 945. D. Ὁ δὲ νοῦς ἀπαθὴς καὶ αὐτοκράτωρ· μικτὸν δὲ καὶ μέσον ἡ ψυχὴ, καθάπερ ἡ σελήνη ἄνω καὶ κάτω σύμμιγμα καὶ μέγα κέρας ὑπὸ τοῦ θεοῦ γέγονε. ubi pro μέγα κέρας leg. μετακέρασμα, ut de Prim. Frigid. p. 951. E. loquitur philosophus, οὔτε θερμὸς ὢν αὐτὸς (ὁ ἀὴρ) οὔτε ψυχρὸς, ἀλλὰ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κοινώνημα. Habes, quae de *Philisci* epigrammate

νῆσαι. καὶ ἐν μὲν Ἱμέρᾳ νεὼς ἱστάσθω, Στησιχόρου μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον, ἐν δὲ Κατάνῃ, τὸ σπουδαζόμενον

monenda videbantur; quae nec a nostro loco aliena omnino, nec, ut spero, ingrata lectori, nemo vitio mihi verterit; quod paullo excusserim diligentius. Latinum exemplum, ut ex mea interpretatione Graeca sonant, subiungo: *Calliopes filia, multiloqua, diligenter ostendas, Si quid benevolum sapis, et eximium quid habes: Nam in alium formam mutato, atque aliis In ordinibus vitae* (vel *naturae*) *aliud corpus nacto, Oportet te parere cantum, qui praeco virtutis Lysiae Sit mortuo ac sapienti immortalis; Qui et studium meum erga sodalem ostendet omnibus, et mortui virtutem omnibus hominibus.*

276 a 26. *Καὶ ἐ. μ. Ἱμ. νεὼς ἱστάσθω, Στησιχόρου μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον*] De templo Stesichori memoriae consecrato nihil invenio: de statua eius Himerae ita *Cic.* in Verr. II. *Erat hic Stesichori poetae statua, senilis, incurva, cum libro; summo, ut putant, artificio facta.* BOYL. Vulgo interpungendo post *Στησιχόρου* iungunt *νεὼς Στησιχόρου* ut equidem opinor, male. Quare ab antecedentibus editoribus in eo discessi. *Demosthenes* adv. Lept. p. 550. D. *Προσήκει τοίνυν τὰς στήλας ταύτας κυρίας ἐᾶν τὸν πάντα χρόνον· ἵνα — ἐκεῖναι τοῦ τῆς πόλεως ἤθους μνημεῖον ὦσι.* *Isocrat.* ad Phil. p. 288. *Ταῦτα δὲ πράξας, τὰς στήλας τὰς Ἡρακλέους καλουμένας ἐποιήσατο — μνημεῖον — τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ καὶ τῶν κινδύνων.* Et, parumper mutato genere loquendi, *Aristophanes* Equit. 268. — *ὡς δίκαιον ἐν πόλει Ἑστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστιν ἀνδρείας χάριν.* De templo Stesichori, non Himerae ab Himeraeis, sed in his Epistolis a sophista exstructo, legi velim *Bentl.* Diss. de Ep. Phal. XV. et in Resp. p. 272. Si in promtu habuisset, quae leguntur in Epistolis *Diodori Siculi* inscriptis n. XXXIX. de Stesichori *templo*, mirum esset, nisi eo, tanquam in asylum, confugisset cum suo Phalaride *Boyleus*, quo tutus esset a vi *Bentleii*. *Igitur vobis dicimus*, inquiunt ibi ad Himeraeos Catinenses, *ne molestum vobis sit velle, quod ille voluit, et virum illum divinum honorare templo vestro e longinquo, quemadmodum nos e propinquo, sepulcro nostro.* Ego vero, b
cum nullum aliud in antiquitate templi Stesichorei vestigium inveniam, tantum abest, ut isto aut nostro *Phalaridis* testimonio movear, ut nullum unquam re vera exstitisse Himerae credam; quidquid autem eius sit, id inventum esse sophistae, qui Stesichorum consecratum ac tanquam heroem divinis auctum honoribus vellet videri. Vide de *Diodori* ac nostris Epistolis a me disputata in Praefat. In rem ipsius verba auctoris sunt, dum supra hac epistola Stesichorum *θεῖον ἄνδρα*, ac dein *ἥρωα* vocat, et clarius etiam epistola proxima XCVII. meminit *εὐτυχῆ μοῖραν ἥρωος*, tum etiam Stesichori *τιμῶν, ἃς ψηφίζονται ὡς ἐπὶ θεῷ Ἱμεραῖοι*, manifesto consecrationis, qua in numerum deorum seu heroum relatus sit, indicio. Apud *Thucydidem* l. V. p. 325. l. 84. *Οἱ Ἀμφιπολῖται περιέρξαντες αὐτοῦ (τοῦ Βρασίδα) μνημεῖον, ὡς ἥρωΐ τε ἐντέ-*

defunctum esse. Et Himerae quidem templum statuitor, Stesichori monimentum virtutis immortale, Catinae vero

μνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Non dissimili orationis forma *Strabo* l. XII. p. 822. A. ὃν (Αὐτόλυκον) ἐκεῖνοι οἰκιστὴν ἐνόμιζον καὶ ἐτίμων ὡς θεόν. De Pompeio *Appian.* Emph. I. p. 163. καὶ τὸ σῶμα ἔθαψαν ἐν ἀγορᾷ μέσῃ, καὶ νεὼν ἐπῳκοδόμησαν τῇ πυρᾷ, καὶ θύουσιν ὡς θεῷ. adde *Herod.* l. II. p. 125. *Demosth.* de Fals. Leg. p. 338. A. *Diodor. Sic.* l. IV. p. 284. et ibi *Wessel.* alios. Hinc τιμαὶ ἰσόθεοι in *Menandri* Fr. ex Inc. 320. et in *Liban.* Op. t. I. p. 171. D. E Latinis *Livius* l. XLV. c. XXVII. *Inde Oropum Atticae ventum est; ubi pro deo*
277 a *vates Amphilochus colitur, templumque vetustum est, fontibus rivisque circa amoenum.* Ubi causam nullam video, cur *Kuhnio* not. ad *Pausan.* l. I. p. 85. assentiamur *Livium* memoria lapsum opinanti, cum Amphiarai, non Amphilochi, templum prope Oropum fuerit; de quo pluribus *Salmasius* Plin. Exerc. p. 101. 102. Potest enim illud, *templumque vetustum est*, generatim dictum accipi de *templo*, quod ibi fuerit, *vetusto*; quod descripte magis *Pausanias*, alii Amphiarai fuisse docent; dum Amphiarai arae pars Amphilocho sacra fuit, ut est ibid. apud *Pausan.* atque adeo, ut *Livius* ait, ibi *pro deo vates Amphilochus cultus.* Sed ne quid dissimulem, vitii suspectum est illud *templum amoenum*, ac, nisi a vulgata scriptura longius recederet, scribendum opinarer *templumque vetustum est, fontibus rivisque circa, Amphiarai.* Sciunt ii, qui codices MSS. tractant, quam soleant, in nominibus propriis scribendis a vero aberrare librarii. De usu particulae *circa*, qui hic est, *Livio* familiari vid. *Drakenb.* ad eius l. IX. c. II. §. 7. Quamquam autem templorum hominibus post mortem dedicatorum exempla in antiquissima historia quam plurima inveniuntur, inprimis tamen ea regum erant et εὐεργετῶν, qui insigni aliquo beneficio cives mactaverant suos; de quibus vid. *Spanhem.* de Us. et Praest. Num. Diss. IX. p. 565. et ad *Iulian.* Or. I. p. 67. et 294. *Casaubon.* ad *Suet.* Octav. c. LII. alios. Sed, ut alibi interdum, ita hic inferiora aut sua etiam tempora spectavit noster, quando, mo- b ribus in peius vergentibus, levissima etiam de causa fana legimus diversi generis hominibus dicata, adeo, ut etiam vivis meretricibus adulatoribusque βωμοὶ καὶ ἡρῷα consecrarentur: qua de re videndus summus *Casaubon.* ad *Athenaeum* l. VI. c. XIV. p. 440. Ut, tametsi eo culpandus sit sophista, quod, cum Stesichorum suum induceret, alia, quam quae eius convenirent aetati, confinxit, tamen, si posteriora tempora consideremus, nihil scripserit, quod eorum rationibus non conveniat, aut possit immoderatum videri.

27. Ἐν δὲ Κατάνῃ τὸ σκ. ὑ. α. τάφος] Stesichorus ad Catanam profugus venit, ibique interiit. Catinenses prope portam Stesichoream (eius nomine tum insignitam) splendidum illi sepulcrum erexerunt. *Suid. Pausan.* Huiusce sepulcri memoriam suo tempore extitisse scri-

ὑπ᾿ αὐτῶν, τάφος. περὶ μὲν οὖν τούτου ὅπως ἂν ἄμεινον
δόξειεν ὑμῖν αὐτοῖς, πράσσετε, μήτε χρημάτων τὸ ἐπ᾿ ἐμοὶ,
μήθ᾿ ὅπλων ἐνδεεῖς εἶναι νομίζοντες, μήτ᾿ ἀνδρῶν. ἓν δὲ
προνοεῖσθε, ὡς οὔτε ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικε-
278 λιώταις οὖσιν, εὐπρεπὲς, οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ἀσφαλές. τὸν δὲ
ἄνδρα μὴ στένετε, μήτ᾿ ὀλοφύρεσθε, κινοῦντές τι τῆς ἐπ᾿
αὐτῷ τύχης. τέθνηκε μὲν γὰρ τὸ σῶμα τὸ Στησιχόρου, τοὔ-
νομα δὲ παραλαβὼν ὁ ἀνήνυτος αἰὼν, εὐκλεὲς μὲν ἐν βίῳ, μακά-
ριον δὲ ἐν μνήμαις ἀναθήσεται. τὰ μέντοι μέλη καὶ ἔπη καὶ
παντοῖα ἄλλα ποιήματα παραινῶ καὶ δημοσίᾳ ἐν ἅπασι τοῖς
ἱεροῖς ἀναγράψασθαι, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐν τῷ σφετέρῳ οἴ-
κῳ· τότε γὰρ ἂν ἀφανίζοιτο Στησίχορος, ὅταν τούτων τὶ

bit *Fazellus* Dec. I. l. III. BOYL.

30. *Ὡς οὔτε ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν, εὐπρεπὲς, οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ἀσφαλές*] Ita restitui ex utroque MS. Bodleiano, cum in hactenus impressis corruptissime legatur *ὡς οὔτε ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν, ἀπρεπὲς, οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ Σικελιώταις οὖσιν εὐπρεπὲς, οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ἀσφαλές*. BOYL. *Naogeorgus*, *Hic*, inquit, *textus videtur confusus*. Veram scripturam revocavit *Boyleus*. atque ita Lugd. A. B. C. Angl. Burm. Pal. et edit. Ven. De bello hoc Catinensibus inferendo vid.
278 *Bentleium* Diss. de Ep. Ph. XV.
a et in Resp. p. 272. cui in hoc sophistae immoderationem reprehendenti facile assentior. Plura cum bellum hoc tum universum epistolae argumentum spectantia legi velim in *Diodori* ep. XXXIX. [Valckenarius: „Scribere saltem Sophista debuerat: *οὔτε ἑλοῦσιν ὑμῖν Ἑλληνίδα πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν, εὐπρεπές*.“ Non assentior. Sensus: dedecet vos, qui *Sicilienses* sitis, urbem *in Sicilia* expugnare. Urbem autem Graecam intelligendam esse, ipsa Epistola satis superque docet. *G. H. S.*]

32. *Οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ἀσφαλές*] Nisi enim vos prius eorum urbem, periculum est, ne illi vestram capiant. BOYL.

33. *Κινοῦντές τι τῆς ἐπ᾿ αὐτῷ τύχης*] Ep. LV. *Παραμυθία δὲ ἔστω σοι μεγάλη τῆς ἐπ᾿ αὐτῷ συμφορᾶς*. Vim verborum non videntur assecuti interpretes.

34. *Τοὔνομα δὲ κ. τ. λ.*] Non dissimilia legas apud *Thucyd.* l. II. p. 124. et 125. Conferri poterunt, quae noster habet epist. LV. ubi, ut hic, quaedam *Thucydideis* similia. Infra *ἀνήνυτος* cum plerisque libris retinui. Eius loco quod habet Angl. *ἀνήνυστος* invenitur in *Homeri* Odyss. *Π*. 111. quo respexisse *Hesychium* v. *Ἀνηνύτῳ*, b
recte monuit *Albertius*. de utroque vid. *Eustath.* ad *Hom.* Il. *Γ*. p. 384. l. 5. et Od. *Π*. p. 1795. l. 62. *Ἀνήνυτος* in Atticorum scriptis frequens est. vid. *Sophocl.* Electr. 190. *Euripid.* Hel. 1301. *Plat.* Gorg. 546. C. alios. Utrumque in citeriorum Graecorum scriptis obvium.

35. *Μακάριον δὲ ἐν μνήμαις*

expetitum ab iis sepulcrum. De hoc autem quemadmodum optimum visum fuerit vobis ipsis, facite, nec pecunia, quantum in me est, nec armis indigere vos rati, nec viris. Unum providete, nec, quum ceperitis civitatem in Sicilia, vobis Siculis decorum, nec, quum non ceperitis, tutum fore. Virum vero nec lugete, nec deplorate, moventes casum eius. Mortuum enim est corpus Stesichori, nomen vero, traditum aeternitati, gloriosum quidem in vita, beatum vero in omnium memoria consecrabitur. Cantus autem, epica et quaecunque alia poemata, hortor, ut publice in omnibus templis perscribatis, et privatim in suis quisque aedibus: tunc enim inter homines esse desinet Stesichorus, quum quid horum non observetur: atque ad alios

ἀναθήσεται] In eandem fere sententiam noster ep. xxi. *Γεγράφθω δὲ Φάλαρις ἐν αὐτῷ Στησιχόρῳ*. *Aeschyli* in Prom. V. 788. est, *Ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν*. Mitto similia plura. [V. Valckenar. ad h. l. cui nolim accedere. *G. H. S.*]

36. *Καὶ παντοῖα ἄλλα π.*] Addidi ex Angl. Lugdd. A. C. et Medd. A. B. quod in reliquis libris non erat, *ἄλλα*. Cum iisdem et ed. Ven. infra *ἅπασι* scripsi pro *πᾶσι*.

38. *Ἀφανίζοιτο*] Aptum verbum Stesichoro in heroum nu-
279) merum relato. *Lys.* in Fun. Or.
a p. 54. *ἐπειδὴ Ἡρακλῆς μὲν ἐξ ἀνθρώπων ἠφανίσθη*. cui simile, quod ibi in not. ex *Isocr.* Paneg. citat *Taylor.* *Ἐπειδὴ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης ἐξ ἀνθρώπων ἠφανίσθησαν*. E multis addo *Anton. Liber.* cap. xxxiii. princ. *Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμὸν Εὐρυσθεὺς ἐξελάσας αὐτοὺς τῆς πατρίδος, αὐτὸς ἐβασίλευεν*. ubi duplicem viam, qua emendes istud *αὐτοὺς*, monstrat *Muncker*us, aut scribendo *τοὺς παῖδας αὐτοῦ*, aut *τοὺς αὐτοῦ*, utrumque sententiae accommodatum. Vereor tamen, ne maius insit vitium, quod alibi non *ἐξελαύνειν τῆς πατρίδος* dicit ille, sed solum *ἐξελαύνειν*, ut c. xxxv. *ἐπεὶ αὐτὴν ἐξήλασαν*, c. xxxvi. *ἐπεὶ δὲ Ζεὺς Τιτᾶνας ἐξελάσας* —, c. xxxviii. *διὰ τοῦτ' ἐξελαθέντες*, et hoc ipso capite, *εἰ μὴ τοὺς Ἡρακλείδας ἐξελάσωσιν*. ad cuius loci exemplum scribendum opinor, *Εὐρυσθεὺς ἐξελάσας τοὺς Ἡρακλείδας, αὐτὸς* b
ἐβασίλευσεν. ex quibus *τοὺς* facile transire potuit in *αὐτούς*, cum sequatur *αὐτός*. nec plane dissimilis scriptura nominis *Ἡρακλείδας* et *τῆς πατρίδος*. quorum illud in hoc transire potuisse, in scriptore adeo corrupto mirandum non est. Usum, quem tetigi, verbi *ἀφανίζεσθαι* respexeritne *Laertius* l. VIII. §. 69. ubi ex *Hippoboto* Empedoclem dicit *ἐπὶ τοὺς κρατῆρας τοῦ πυρὸς ἐναλέσθαι καὶ ἀφανισθῆναι, βουλόμενον τὴν περὶ αὐτοῦ φήμην βεβαιῶσαι, ὅτι γέγονε θεός*, iudicent alii.

μὴ φυλάσσηται· εἴς τε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους διακείσεσθε ἐπιμελῶς, εἰδότες, ὅτι μᾶλλον τοῦ γράψαντος ἀνδρὸς ἡ θρέψασα πόλις τὸν τοιοῦτον ὑπὸ πάντων θαυμασθήσεται.

ϟζʹ. ΤΟΙΣ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ ΠΑΙΣΙΝ.

Τοῦ μὲν πένθους τίνα ἄν τις ἄλλην ἱκανωτέραν ὑμῖν παράκλησιν εἰσενέγκοιτο, παῖδες, ἢ τὴν ἀρετὴν τοῦ γονέως,
280 ἐφ' ᾧ γε τὸ πένθος φέρετε; οὐ γὰρ δακρύεσθαι τὰ Στησιχόρου πρέπον, ἀλλ' ὑμνεῖσθαι. καὶ καθόλου μὲν οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὑμᾶς οὔτε θρήνους οὔτε αἰκισμοὺς προσέσθαι σωμάτων, οὐχ ὅτι οὐ κοινὰ ταῦτα πάθη κατηναγκασμένα παρέπεται πᾶσιν, ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀνθρώποις ἐστὶν ἁρμοστὰ δυστήνοις, ὧν οὐχ ἡ τελευτὴ τὰς ὀλοφύρσεις προσηκούσας, ἀλλ' ὁ βίος ἔχει, [μᾶλλον δὲ τούτοις ἐστὶ δακρύων ἄξιος ὁ θάνατος] οὐ Στησιχόρῳ, ζήσαντι μὲν ἔτη τοσαῦτα σὺν ταῖς

41. *Ἡ θρέψασα πόλις τὸν τοιοῦτον*] Lugd. B. et marg. Ald. *Ἡ θρέψασα τοῦτον πόλις.* quod recepissem, nisi repugnarent reliqui libri. [Ego non recipiam: nam *τὸν τοιοῦτον* paullo gravius est quam *τοῦτον.* Maximus Tyr. T. I, p. 132. Reisk. *Σπάνιον δὲ ἐν ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο γένος.* ubi perinde Marklandus, nescio qua causa motus, malit *τοῦτο τὸ γένος*, *G. H. S.*]

43. *ΤΟΙΣ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ ΠΑΙΣΙΝ*] *Stesichori filiabus* inscriptam epistolam fecit *Aretinus*; ut verisimile sit, eum in suo exemplari invenisse *ΤΑΙΣ*
280 *ΣΤ. ΠΑΙΣΙΝ.* ut est in Burm.
a et ed. Ven. Earum mentio etiam supra ep. LI. et in *Diodori* ep. κ. iisque inscribitur epistola proxima, XCVIII. Nihilominus retinui, quod in reliquis libris est, *ΤΟΙΣ Σ. Π.* ac *liberos* reddidi, quod noster ll. cc. ubi filias vult, *θυγατέρας* nominat. accedit hac ipsa ep. l. 52. *καταδεεστέρους ἐκείνου* dici, non *καταδεεστέρας.*

[45. *παῖδες.* Malim, ut infra p. 282., *ὦ παῖδες.* cur exciderit, satis apparet. — Mox advertatur singularis *γονέως*, qui multo rarius usurpatur plurali videturque orationis potius quam sermonis proprius fuisse. *G. H. S.*]

46. *Οὐ γὰρ δακρύεσθαι τὰ Στησιχόρου πρέπον, ἀλλ' ὑμνεῖσθαι*] Haec et plura, quae sequuntur, conferri poterunt cum *Plutarchi* de Cons. ad Apoll. p. 114. C. verbis, ubi inter alia, *Οὐδεὶς γὰρ ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαίνων, οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς, οὐδὲ δακρύων ἐπωδύνων, ἀλλ' ἀστείων ἀπαρχῶν, εἴγε ὁ μετηλλαχὼς θειότερόν τινα βίον μετείληφεν, ἀπαλλαγεὶς τῆς τοῦ σώματος λατρείας*, κ. τ. λ. quo in loco, antecedente *ὕμνων*, mihi quidem sordet *καὶ ἐπαίνων*, mutandum, ut opinor, in *παιάνων.* Ac, dum *ὕμνους καὶ παιᾶνας* nominavit,

homines transmittite diligenter, probe gnari, quae talem aluerit, civitatem in maiore, quam scriptorem, admiratione apud omnes futuram esse.

XCVII. STESICHORI LIBERIS.

Luctus quam quis aliam meliorem vobis consolationem attulerit, liberi, quam virtutem parentis, cuius causa lugetis? Neque enim defleri Stesichorum decet, sed hymnis cantari. Atque in universum quidem nolim vos aut lamenta profundere, aut laniare corpus, non quod non communiter his affectibus necessario omnes sunt obnoxii, sed quia talia hominibus conveniunt miseris, quorum non mortem defleri consentaneum est, sed vitam, [magis vero his lacrimis digna mors est] non Stesichoro, qui tot annos vixit cum sanctissimis

τιμὰς ἰσοθέους cogitavit ille, quas bonis haberi vellet post mortem. vid. supra not. ad ep. XCVI. l. 20. Inprimis inspici velim *Polybii* l. IV. p. 403. *Διότι σχεδὸν παρὰ μόνοις Ἀρκάσι πρῶτον μὲν οἱ παῖδες ἐκ νηπίων ᾄδειν ἐθίζονται κατὰ νόμους τοὺς ὕμνους καὶ παιᾶνας, οἷς ἕκαστοι κατὰ τὰ πάτρια τοὺς* b *ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς ὑμνοῦσι.* Quaedam eodem pertinentia notat *Casaubonus* Anim. ad *Athen.* l. VI. p. 440.

[48. Vulgatam omnium librorum scripturam *προέσθαι* mutandam esse in *προσέσθαι*, nemo non videt. Monuit etiam Wyttenbachius Animadv. in Plutarch. Mor. p. 114. C. *G. H. S.*]

51. *Μᾶλλον δὲ τούτοις ἐστὶ δακρύων ἄξιος ὁ θάνατος, οὐ Στησιχόρῳ*] Antecedente *μᾶλλον*, videri potest olim scriptum fuisse, *ἢ Στησιχόρῳ*. Sed aliud est, quod offendat, *τούτοις* et *Στησιχόρῳ*. quae nisi acceperis pro *τούτων* et *Στησιχόρου*, ut intelligatur *ὁ θάνατος τούτων* et *Στησιχόρου*, sententia plane inepta erit. Tum autem valde inconcinnus verborum ordo, cum *τούτοις* vix alio referri posse videatur, quam ad *ἄξιός ἐστι*. Quod fit, ut verba, *μᾶλλον δὲ τούτοις ἐστὶ δακρύων ἄξιος ὁ θάνατος*, non esse auctoris, sed ab alio suspicer adscripta his, *ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀνθρώποις ἐστὶν ἁρμοστὰ δυστήνοις*· ubi, antecedente *δυστήνοις*, tertium casum, *τούτοις*, scripsit ille, etiamsi ratio *τούτων* scribi postularet. Reliqua si iungantur hunc in modum, *ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀνθρώποις ἐστὶν ἁρμοστὰ δυστήνοις, ὧν οὐχ ἡ τελευτὴ τὰς ὀλοφύρσεις προσηκούσας, ἀλλ' ὁ βίος ἔχει, οὐ Στησιχόρῳ, ζήσαντι κ. τ. λ.* omnia concinna erunt et apta. Verba itaque, *μᾶλλον δ. τ. ἐ. δ. ἄ. ὁ θάνατος*, interpositionis notis, tanquam aliena, a reliquis distinxi.

53. *Σὺν ταῖς ἁγιωτάταις* 281 *θεαῖς, ἐν χοροῖς καὶ μέλεσι Μου-* a

ἁγιωτάταις θεαῖς, ἐν χοροῖς καὶ μέλεσι Μουσῶν, ὀνομασθησομένῳ δὲ ἐπὶ τιμαῖς καὶ στεφάνοις. ὁμολογουμένως γὰρ οὔτε παρ' ἡμῖν οὔτε παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μεῖζον.
282 ἡ γὰρ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖρα, πρὸς τὸ πᾶν ἰοῦσα, αὖ-

σῶν] Ut antecedente epist. γηράσκειν ἐν ὕμνοις καὶ μέλεσι, ita hic ζῆν ἐν χοροῖς καὶ μέλεσι sufficit dixisse. Ac mihi quidem illud *Μουσῶν* interpretis esse videtur, qui verbis, σὺν ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς, adscripserit *Μούσαις*, ut epist. antecedente *Μοῦσαι*, quum legisset αἱ καθαρώταται θεαί: quo de vid. ibi not. Dein autem *Μούσαις* male iunctum iis, quae sequuntur, ἐν χοροῖς καὶ μέλεσι, facile transire in *Μουσῶν* potuit. Sed deficientibus hac epistola plerisque MSS. nihil muto. Nam χοροὶ καὶ μέλη Μουσῶν dici potuerunt, quod Musae διὰ Στησιχόρου μέλη καὶ χοροὺς ἐξήνεγκαν, ut scripsit in altera epistola noster. [De v. ἁγιωτάταις v. Valckenar. ad h. l. Vulgatum scripsisse Sophistam non dubito, etsi ἅγιος et ἁγνὸς saepe permutantur. v. Porson. ad Euripid. Med. 750. Valckenarium, cui h. l. displicuit ἁγιωτάταις, miror supra ad καθαρώταται, quod de Musis dictum insolentius etiam est, non offendisse. *G. H. S.*]

55. Οὔτε παρ' ἡμῖν — μεῖζον] Burm. μείζων. Sed alterum sollicitari nolo. vid. supra not. ad ep. XIII. l. 35. [μεῖζον sic simpliciter dici non potuit. Quod si vulgata recte habet, post prius οὔτε excidit τι. *G. H. S.*]

56. Ἡ γὰρ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖρα, πρὸς τὸ πᾶν ἰοῦσα] Vulgo in his pro ἰοῦσα legitur οὖσα. Interpretum alii alia via insistunt; sed male omnes. *Aretini* est: *Siquidem non alia quam immortalis et omnia continentis dei sorte Stesichorus frui mihi videtur.* Quod nec Graecis respondet, nec antecedentibus accommodatum; quibus haec subiiciuntur, ut appareat, b
quare inter homines nihil fuerit Stesichoro maius. Graeca propius secutus *Naogeorgus* reddit: *Immortale siquidem dei fatum, ad cuncta se extendens, id ipsum et non aliud quid mihi esse videtur.* quae in quam accipi sententiam voluerit ille, melius intelliges, ubi antecedentia cognoveris sic ab eo conversa: *In confesso est enim, quod neque apud nos, neque apud alios homines maius hoc quicquam sit*; addita in margine ad *maius* hac nota: *quam Musarum studiis incumbere, iisque nomen consequi.* Huic non valde dissimile est, quod voluit interpres in ed. Aurel. cuius haec Latina sunt: *Plane enim neque apud nos, neque apud alios homines quicquam his est praestantius. Immortalis enim dei vis, quae in omni re cernitur, haec et non alia mihi quidem videtur.* Quae sua fecit *Boyleus*, interposito nomine *harmonia*, ne quidquam ambigui superesset, in locum autem verborum, *quae in omni re cernitur*, substitutis, *quae per universum diffunditur.* In quo hoc probo, quod τὸ πᾶν reddidit per *universum*. Si enim, quod illi opinati sunt, cogitasset noster, non τὸ πᾶν, sed πάντα aut saltem πᾶν scripsisset. Sed, ne reliquis refellendis inhaeream, illud, ἡ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖ- 282
ρα, sive reddideris per *immortale dei fatum*, sive *immortalis* a
dei vis, si de sorte, quae Stesi-

deabus; in choris et cantibus Musarum, ac celebrabitur ob praemia et coronas. Haud dubie enim neque apud nos neque apud alios, maius quidquam. Nam immortalis dei pars, ad universum rediens, haec et non alia mihi

choro obtigerit poeseos studia tractanti, aut vi quadam poetica, quae non dissimilis sit harmoniae, ad quam mundum canere existimavit Pythagoras, acceperis, displicebit mihi quidem eam ἀθάνατον dici. Tum aut harmonicam istam mundi rationem, aut dei vel divinam aliquam sortem, seu θεοῦ λῆξίν τινα, posse τοῦ θεοῦ μοῖράν nominari, nemo paullo peritior temere statuerit. Nec enim, addito articulo, ὁ θεὸς, si propria virtute dictum interpreteris, ex usu loquendi veterum philosophorum aliud erit, atque τὸ θεῖον; cui non video qui possit μοῖρα assignari ista ratione, qua, qui reddiderunt *fatum*, voluerunt. Novi *Homericum* θεοῦ μοῖρα, de quo *Eustath.* ad Od. *Δ.* p. 1686. l. 17. sed alienum hoc a nostro loco. Quare, ne diutius his immorer, id tantum dicam, quod res est. Dum antecedentia, ὁμολογουμένως γὰρ οὔτε παρ' ἡμῖν, οὔτε παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μεῖζον, scripsit noster, haud dubie cogitavit, nihil fuisse unquam Stesichoro maius neque apud suos neque apud alios homines. vid. cum not. ad eum locum, tum auctoris nostri verba ep. XCVIII. Πάντας μὲν γὰρ ἀνθρώπους ὑπ' ἐκείνου (Στησιχόρου) πρέπει νικᾶσθαι, περιττότερον δὲ πάντων ἐμὲ, τὸν ἐν τοσαύταις μυριάσιν ἀνθρώπων, ὧν ἐπειράθην, ἀνδρὸς ἐπιφανεστέραν ψυχὴν οὐκ ἰδόντα. In reliquis primum leve mendum notandum est, cum non οὖσα, ut libri editi et Burm. habent, sed, quod in eius locum substitui, ἰοῦσα postulet sententia; quae est summi *Hemsterhusii* in margine exemplaris sui certissima correctio. Dicitur ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πᾶν ἰοῦσα simili construendi ratione, qua infra b hac epistola, ὁπόθ' ἥκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, sententia licet diversa. Iam vero ἡ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖρα quid aliud potest esse, quam immortalis *dei pars*, ut *Seneca* Ep. XCII. sive τοῦ θεοῦ ἀπόσπασμα, ut saepe in Epictet. *Arrianus*, sive, ut *Antoninus*, l. II. §. 1. loquitur, θεία ἀπόμοιρα? cuius non participem convenienter philosophorum placitis Stesichorum fecit noster, sed, quo eum supra humanam sortem eveheret, ostenderetque, re vera nihil eo fuisse inter homines excellentius ac divinius, ita morientis conditionem Stesichori descripsit, quasi totus νοῦς ac θεία ἀπόμοιρα *ipsa*, *non alia* (αὕτη καὶ οὐχ ἑτέρα) esset, quae *in totum reverteretur*. Quibus illustrandis nihil profecto accommodatius his *Platonis* in Crit. p. 1108. C. ubi, genere Atlantico descripto, dein, Ἐπεὶ δ' ἡ τοῦ θεοῦ μὲν μοῖρα ἐξίτηλος ἐγίγνετο ἐν αὐτοῖς, πολλῷ τῷ θνητῷ καὶ πολλάκις ἀνακεραννυμένη, τὸ δὲ ἀνθρώπινον ἦθος ἐπεκράτει, τότε ἤδη τὰ παρόντα φέρειν ἀδυναμοῦντες ἠσχημόνουν, καὶ τῷ δυναμένῳ ὁρᾷν μὲν αἰσχροὶ κατεφαίνοντο, τὰ κάλλιστα ἀπὸ τῶν τιμιωτάτων ἀπολλύντες, τοῖς δὲ ἀδυνατοῦσιν ἀληθινὸν πρὸς εὐδαιμονίαν βίον ὁρᾷν τότε δὴ μάλιστα πάγκαλοι μακάριοί τε ἐδοξάζοντο εἶναι, πλεονεξίας ἀδίκου καὶ δυ-

τη καὶ οὐχ ἑτέρα τις ἔμοιγε εἶναι δοκεῖ. ὥστε, ὦ παῖδες μεγάλου καὶ ὑπερφυοῦς πατρὸς, φρονῆσαι μὲν ἄξια τοῦ τε-
284 κνώσαντος· οὐ γὰρ μικρὸς ὑμῖν ἀγὼν, μὴ πολὺ καταδεεστέρους ἐκείνου ὑμᾶς γενέσθαι· πενθεῖτε δὲ μηδαμῶς τὴν εὐτυχῆ μοῖραν ἥρωος, οὐχ ἑνὶ μακαρισθησομένην χρόνῳ, παντὶ δὲ αἰῶνι, μηδὲ τῶν τιμῶν, ἃς ψηφίζονται ὡς ἐπὶ θεῷ Ἱμεραῖοι, τὸ λαμπρότατον ὑφαιρεῖσθε, τὴν δόξαν. οὐ γὰρ ἐπαι-

νάμεως ἐμπιπλάμεναι. Quae haud scio respexeritne *Chion* ep. XVI. edit. Aurel. p. 34. cuius verba, ab interprete Latino non recte accepta, interpungendo fient perspicua: *Τί γὰρ κάλλιον, ἢ ἄνθρωπον ὄντα, θνητῆς φύσεως καὶ θεοῦ κεκραμένον μοίρᾳ, μόνοις συναιρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτοῦ*· id est, *δικαιοσύνῃ* similibusque virtutibus, quibus philosophia describi solet. Quae sunt *ἀθάνατα*, sicut stirps ipsa, unde proficiscuntur,
285 sive *ἡ τοῦ θεοῦ μοῖρα ἀθάνατος*
a est, ut, a rei natura sumto nomine, eam describit noster. De *Platonis* loco, apparet, ut opinor, ex eius cum nostro comparatione, Stesichorum in hoc morientem induci, quasi *ἡ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖρα ipsa eaque sola sit, quae in totum revertatur, non alia, οὐχ ἑτέρα*, sive *ἡ τῆς θνητῆς φύσεως μοῖρα*, qua altera illa divinior contaminari soleat et corrumpi; ut abunde notum e veteri philosophia. Singulari itaque superlationis genere usus noster, ut ostenderet, perfectum philosophum fuisse Stesichorum, ac vere *ὑπερφυῆ*, ut infra loquitur, sive supra hominis conditionem collocatum, quasi totum *δαίμονα* fecit, nullo *θνητῷ* impeditum, adeoque *ἀνύβριστον καὶ ἀσινῆ* totum. Verba sunt *Marci Anton.* e l. II. §. XVII. ubi philosophiam positam esse docet *ἐν τῷ τηρεῖν τὸν ἔνδον δαίμονα ἀνύβριστον καὶ ἀσινῆ, ἡδονῶν καὶ πόνων κρείσσονα, μηδὲν εἰκῇ ποιοῦντα μηδὲ διεψευσμένως καὶ μεθ' ὑποκρίσεως, ἀνενδεῆ τοῦ ἄλλον ποιῆσαί τι ἢ μὴ ποιῆσαι, ἔτι δὲ τὰ συμβαίνοντα καὶ ἀπονεμόμενα δεχόμενον, ὡς ἐκεῖθέν ποθεν ἐρχόμενα, ὅθεν αὐτὸς ἦλθεν, ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸν θάνατον ἵλεῳ τῇ γνώμῃ περιμένοντα, ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ λύσιν τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν ἕκαστον ζῷον συγκρίνεται.* Quibus similia dedit *Gataker.* Annot. p. 79. conferenda cum iis, quae de usu nominis *θεὸς* notant *Olearius* Oper. *Philostr.* p. 385. et *Wolf.* ad *Liban.* Ep. CXXIII. quaeque leguntur apud *Senecam* Ep. LXXIV. extr. *Apuleium* de Deo Socr. p. 49. 50. alios. Restat, verbum addam de reliquis *πρὸς τὸ πᾶν ἰοῦσα*; quae quemadmodum accipienda sint, iam nemini amplius obscurum erit, nisi in veteri philosophia plane hospiti. Quare *Servii* defungar verbis ad *Virgil.* Georg. l. IV. 225. *Nihil est enim*, inquit, *quod perire funditus possit, cum sit τὸ πᾶν*, b
id est omne, *in quod redeunt universa resoluta.* Plura huc pertinentia collegit *Gataker.* Ann. ad *M. Ant.* l. VII. p. 301. Quid in his *τὸ πᾶν* sit, ignorare poterit nemo, qui inspexerit *Plutarch.* de Plac. Phil. l. I. c. V. et l. II. c. I. Cernis, ut

quidem videtur esse. Quapropter, liberi magni et supra hominis sortem positi patris, digna genitore sapite: nec enim parva vobis contentio, ne multo inferiores illo sitis. Lugete vero minime felicem sortem herois, non uno tempore beatam praedicandam, sed omnibus saeculis. Neque ex praemiis, quae decernunt tanquam deo Himeraei, quod est splendidissimum, eripite gloriam. Non enim ille, quan-

opinor, cum antecedente, tum hac inprimis epistola, atque hoc ipso adeo in loco, non Phalarin, sed sophistam in scholis philosophorum institutum, qui, quum Stesichorum heroem quendam vellet aut semideum videri, in illorum deorum numero eum collocavit, qui, *iuste ac prudenter vitae curriculo gubernato, pro numine postea proditi, fanis et cerimoniis vulgo advertuntur: ut in Boeotia Amphiaraus, in Africa Mopsus, in Aegypto Osiris, alius aliubi gentium, Aesculapius ubique.* Verba sunt *Apuleii* e libro de Deo Socr. p. 50.

58. *Ὥστε — φρονῆσαι μὲν ἄξια* τ. τ.] *Boyleus* φρονήσαιτε, reliqui ediderunt φρονήσαιμεν, ut est etiam in Burm. Eius loco duabus vocibus φρονῆσαι μὲν Lugd. C. quare scripsi φρονῆσαι μέν. Particulae μὲν respondet, quod infra est, δὲ in verbis, πενθεῖτε δὲ μηδαμῶς; ex quibus praeterea apparet, verbum infinitum φρονῆσαι hic imperantis esse, quemadmodum ὥστε cum isto modo legitur epist. 11. l. 47. ὥστε — ἴσος ἀξίου πᾶσιν εἶναι. [De hac imperativi et infinitivi copulatione v. not. ad Gregor. Cor. p. 424. Ordine inverso, qui usitatior est, supra Epist. 52. extr. p. 174: μὴ μιμοῦ, — ἐχθρῷ δὲ μᾶλλον — χρῆσθαι. *G. H. S.*]

59. *Οὐ γὰρ μικρὸς ὑμῖν ἀγὼν,* κ. τ. λ.] Haud scio, an, dum haec scriberet auctor, eius animo obversarentur illa in Periclis oratione apud *Thucydid.* l. II. p. 126. l. 24. *Παισὶ δ' αὖ, ὅσοι τῶνδε πάρεστε, ἢ ἀδελφοῖς ὁρῶ μέγαν τὸν ἀγῶνα. τὸν γὰρ οὐκ ὄντα ἅπας εἴωθεν ἐπαινεῖν· καὶ μόλις ἂν καθ' ὑπερβολὴν ἀρετῆς οὐχ ὁμοῖοι, ἀλλ' ὀλίγῳ χείρους κριθείητε.*

60. *Πενθεῖτε δὲ μηδαμῶς* κ. τ. 284
λ.] Id ex patre didicisse poture- a
rant, cuius hoc exstat fragmentum apud *Stob.* *Ἀτελέστατα γὰρ καὶ ἀμήχανα τοὺς θανόντας κλαίειν.* BOYL.

62. *Μηδὲ τῶν τιμῶν — τ. λ. ὑφαιρεῖσθε, τὴν δόξαν*] id est: Ne lugete eum tanquam morte extinctum, qui in ore omnium semper vivit. BOYL. *Aretinus* reddidit, *Neque honorum clarissimam gratiam auferatis; Naogeorgus: Neque ex honoribus splendidissimum auferatis, divinitatis opinionem;* melius interpres editionis Aurel. *Neque vero ex honoribus splendidissimum omnium detrahite, nempe gloriam.* hunc fere secutus est *Boyleus.* Omnium optime interpretabere his *Ciceronis* pro Milon. cxxxv. b
Ex omnibus praemiis virtutis amplissimum est gloria. Videtur gloriam cogitasse noster, quam Stesichorus, postquam inter homines esse desiisset, tanquam heros consecutus esset aeternam apud Himerenses, *οὐχ ἐνὶ μακαρισθη-*

νός γε, ὃν ἡμεῖς ἴσμεν, ἠχθέσθη θανάτου προθεσμίᾳ συναιρούμενος, οὐδὲ τῶν ἡρώων τοὺς γενναιοτάτους, ἐπεὶ περὶ δόξης ἔθνησκον, ἐν τοῖς καλλίστοις ποιήμασιν ὑμνήσας, ἅπερ ὑμῖν χρήματα μὲν τοῦ παντός ἐστιν ἄξια, παραδείγματα δὲ βίου σωφρονέστατα; αὐτὸς, ὁπόθ' ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, ἀπτοήτως ἔθνησκεν. εὖ γὰρ ἴστε, ὦ παῖδες, οὐ γὰρ ὑφ' ἡμῖν γενόμενος, ἐχθροῖς οὖσιν, ἔδεισεν, οὐδὲ ὡς δεινόν τι πείσεσθαι μέλλων ἐπεκλάσθη, πολὺ δὲ γενναιότερος αἰχμάλωτος ἡμῖν ἦν, ἢ ἀντίπαλος. ἡττήθη γοῦν τὰ πικρὰ τῆς τυραννίδος ὑπὸ σοφίας, οὐδ' ὁτιοῦν ἔχοντός μου δρᾶσαι κατ' αὐτοῦ δεινόν· ὃ γὰρ ἔδρων, ἐχαριζόμην. ἐγὼ δὲ μυρίοις πόνοις προθυμηθεὶς ἑλεῖν, ἐπεὶ τούτου περιεγενόμην, οὐδὲν ἔσχον ἕτερον, αἱρεθεὶς ὑπὸ τούτου μᾶλλον, ἢ χάριν εἰδέναι, κἂν εὐεργεσίαν παρ' ἡμῶν ἐθελήσῃ λαμβάνειν. ἐφ' ᾧ οὐδ' ὀφείλεσθαι χάριν ἐμαυτῷ νομίζω, περιποιησάμενος εἰς δώδεκα μάλιστα αὐτὸν ἔτη, (τοσαῦτα γὰρ
286 ἐστιν, ἃ προσβεβίωκεν,) ἐγὼ δὲ ὀφείλειν, ὅτι καὶ τὰ ἄλλα προσεπέῤῥωσεν ἡμᾶς, καὶ θανάτου καταφρονῆσαι μόνος ἀνθρώπων ἔπεισεν.

ϟη'. ΤΑΙΣ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ ΘΥΓΑΤΡΑΣΙ.

Ταυρομενεῖται μὲν, ὑπὲρ ὧν γράφετε πρός με, ἐντολὴν ἔχειν λέγουσαι παρὰ τοῦ πατρὸς, ὅτε μετήλλαττε τὸν βίον,

σάμενος χρόνῳ, παντὶ δὲ αἰῶνι. Quam ne lacrimis suis, quum tanto se patre gerant indignos, imminuant ac veluti adimant ei, his verbis hortatur. Tum autem ea, quae subiiciuntur, οὐ γὰρ ἐκεῖνος — ἠχθέσθη cet. remotiori verbo πενθεῖτε respondent.

63. Ὅσον ἡμεῖς ἴσμεν] Scripsi ὅσον, ut in marg. sui exemplaris iam correxerat *Hemsterhusius*. Eius loco in libris omnibus est ὅν. [Hoc restitui. *quem nos cognitum habemus*. Lennepiana scriptura Stesichori laudem aliquantum minuit. *G. H. S.*]

64. Οὐδὲ τῶν ἡρώων τοὺς γενναιοτάτους — ὑμνήσας, — αὐτὸς, ὁπόθ' ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, ἀπτοήτως ἔθνησκεν] Ita libri omnes. quare in ipso contextu non ausus sum inde recedere, ne quid temere viderer nonnullis mutasse. Vitium tamen manifestum est, varie dissimulatum ab interpretibus. Reddidit enim *Noageorgus*: *Neque* —, *ipse, cum fatum ad suum terminum venisset, meticulose defunctus est.* quod non est ἀπτοήτως ἔθνησκεν, sed eius contrarium. Alia ratione interpres in ed. Aurel. *Atque cum* 285 a

tum quidem nos scimus, graviter tulit, quum statuto mortis tempore abriperetur; neque heroum nobilissimos, cum ob gloriam morerentur, pulcherrimis hymnis cum cecinit, quae nobis divitiae quantivis pretii et exempla vitae prudentissima, ipse, quando venit fatum extremum, perculsus est. Probe enim nostis, liberi, neque enim, in nostra inimicorum potestate cum esset, metuit, neque, tanquam mali aliquid passurus, fractus est animo, sed multo nobilior captivus nobis fuit, quam adversarius. Victa est igitur acerbitas tyrannidis sapientia, cum nihil ei possem facere mali. Quod enim feci, gratificatus sum. Ego vero cum infinito labore contendissem eum capere, postquam in meam redegeram potestatem, non potui aliud, captus ab eo magis, quam habere gratiam, si beneficium a nobis vellet accipere. Quare ne quidem gratiam mihi deberi puto, cum eum in annos duodecim maxime mihi asseruerim, (tot enim sunt, quos postea vixit,) sed me debere, quod et alioquin nos confirmavit, et mortem contemnere unus omnium persuasit.

XCVIII. STESICHORI FILIABUS.

Taurominitani, de quibus scribitis, mandatum vos accepisse a patre, cum e vita excederet, nulla digni erant

generosissimos heroas — laude extulerat, — ipse, — imperterrite mortem obiit. Huius insistens vestigiis *Boyleus* ne monito quidem lectore, pro *οὐδὲ* edidit *ἀλλὰ*, reddiditque *sed — ipse etiam — intrepidus discessit.* Dubitandum non est, quin aut *οὐδὲ*, aut *ἀπτοήτως* vitiose scriptum sit. nec tamen temere sollicitandam puto particulam *οὐδὲ*, sed vitium inesse in verbis *ἀπτοήτως ἔθνησκεν*; quorum hoc interpretis sit, qui eo reddiderit antecedens *ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας.* nam eodem redeunt *ὁπόθ' ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας*, et *ὁπότ' ἔθνησκεν.* Hoc igitur deleto, vocis *ἀπτοήτως* facilis erit correctio. Sic enim scribo: *Οὐ γὰρ ἐκεῖνός γε — ἠχθέσθη θανάτου προσθεσμίᾳ συναιρούμενος, οὐδὲ τῶν ἡρώων τοὺς γενναιοτάτους — ὑμνήσας — αὐτὸς, ὁπόθ' ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, ἐπτοήθη.* quae spectavi, cum facerem Latina. [Dedi *εὐπτοήτως*, *meticulose. G. H. S.*]

[69. V. Valckenar. ad h. l. F. *οὐ γὰρ, εὖ ἴστε, ὦ παῖδες, ὑφ' ἡμῖν κ. τ. λ.* *G. H. S.*]

οὐδεμιᾶς ἦσαν ἐπιτήδειοι τυχεῖν ἐπιεικείας. οὐδὲν γὰρ ὑπ' ἐμοῦ
πώποτε πλημμεληθέντες οὔτ' ἔλαττον οὔτε μεῖζον ἐξήνεγκαν
ἀδίκως τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. Στησίχορος δὲ οὐ μόνον
ἄξιός ἐστι τυχεῖν παρ' ἐμοῦ ὧν αἰτεῖται δι' ὑμῶν, τὰ λύ-
τρα τῶν αἰχμαλώτων αὐτοῖς, ἅπερ εἰσεπραξάμην, ἀποδοθῆ-
ναι προστάξω, ἀλλ' εἰ καί τι τῶν δυνατῶν ἐστι μεῖζον.
288 καὶ γὰρ εἰ τεθνεώς που δοκεῖ τισιν, ὅπερ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν
εἴποι, ἐμοὶ γοῦν ὁ τοιοῦτος οὐ τέθνηκε. μὴ γὰρ τοσοῦτον

286 84. *Οὐδεμιᾶς ἦσαν ἐπιτήδειοι*
a *τυχεῖν ἐπιεικείας*] In Lugd. A. et Pal. inter τυχεῖν et ἐπιεικείας breve spatium relictum; ut suspicari possis, olim scriptum fuisse, *Ο. ἤ. ἐ. τυχεῖν παρ' ἐμοῦ ἐπιεικείας*. Infra hac epist. *ἄξιός ἐστι τυχεῖν παρ' ἐμοῦ*. Nec tamen alterum sollicitandum. *Demosthenis* est adv. Mid. p. 617. E. *ἄτιμον Ἀθηναίων εἶναι ἕνα δεῖ, καὶ μήτε συγγνώμης, μήτε τοῦ λόγου, μήτε ἐπιεικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς· ἃ καὶ τοῖς ὄντως ἀδικοῦσιν ἅπαντα ὑπάρχει.*

85. *Οὔτ' ἔλαττον οὔτε μεῖζον*] *Wolfius* ad haec *Liban.* Ep. MCXLI. *Ἔδει μέν σοι τὸν οἶκον ἅπαντα εἶναι σῶν, καὶ μήτε μικρὸν μήτε μεῖζον ἀπὸ τοῦ φθόνου βέλος ἐφ' ὑμᾶς ἐνεχθῆναι*, „Eadem loquendi ratione, inquit, delectatus fuit scriptor Epistolarum, quae sub *Phalari-*
dis nomine circumferuntur. Ita ep. XXXI. (XCVIII.) *οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ πλημμεληθέντες οὔτε ἔλαττον οὔτε μεῖζον*. Conf. ep. XXXII. (XXXVII.) LXXII. (XV.)." Si bene memini, apud *Herodotum* et
b *Platonem*, ubi similia multa sunt, non temere nomina invenias comparata. Iis tamen frequenter utuntur alii. Rarius est *Demosthenis* adv. Mid. p. 605. D. *καὶ μικρὰ καὶ μείζω*. qui simile, quod supra scriptum, *Libanii*, *μήτε μικρὸν μήτε μεῖζον*, et *Iamblichus* de Myst. Sect. III. c. XXVI. p. 94. l. 11. *ἢ μικρὰ ἢ μείζω*. Formae loquendi quae sit subiecta potestas, perite docet *Berglerus* ad *Alciphron*. l. II. p. 260. ubi per viam in *Alciphronis* verbis corrigo *πάλαι μὲν ἡττημένος ἐμοῦ πάθεσι καὶ ἔρωτι*· quod malo, quam *πάθει*, ut pro vulgato *πᾶσι* legendum censet *Berglerus*. Ad eandem rationem ibid. p. 244. pro *ψυχῇ καὶ σώματι καὶ πᾶσιν ἀλλοιοτέρα* corrigo *ψ. κ. σ. καὶ πάθεσιν ἀλλοιοτέρα*.

86. *Στησίχορος δὲ οὐ μόνον ἄξιός ἐστι τυχεῖν παρ' ἐμοῦ ὧν αἰτεῖται δι' ὑμῶν*] Ea fuit in mortuum Stesichorum Phalaridis gratia, quam a nemine poeta ille vivus sperarat, *Θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ὄλλυτ' ἀνθρώπων χάρις*. *Stesichor.* fragm. apud *Stob.* BOYL. Editur vulgo *Στησίχορος δὲ οὐ μόνον ταύτης τῆς* 287
χάριτος ἄξιός ἐστι παρ' ἐμοῦ a
τυχεῖν, ἣν αἰτεῖται δι' ὑμῶν. Sed haud sane deterior eo Lugd. B. scriptura, ubi, praetermissis verbis *ταύτης τῆς χάριτος*, pro *ἣν* legitur *ὧν*. praeterea *ὧν*, notatum quoque in marg. Ald. indicio est, in quibusdam libris saltem abfuisse *ταύτης τῆς χάριτος*. His itaque deletis et *ἣν* in *ὧν* mutato, in reliquis, quem vidi in Burm. et ed. Ven. verborum ordinem servavi.

88. *Τὰ λύτρα — ἀποδοθῆναι προστάξαι*] Cum plerisque libris

animi aequitate. Nunquam enim ulla omnino iniuria a me affecti iniuste bellum mihi intulerunt. Stesichorus vero non solum dignus est, qui obtineat ea, quae petit per vos, ut pretia captivorum, quae quidem exegi, iis reddi iubeam, sed si quid etiam petitorum est maius. Nam etsi mortuus esse quibusdam videtur, quod sapiens nemo dixerit, mihi tamen talis vir mortuus non est. Absit, ut tan-

retinui *προστάξαι*. Quod in ed. Comm. Pal. Burm. Lugd. C. et Medd. B. C. est, *προστάξας*, etsi ad Stesichorum referri potest, Phalaridi tamen iubenti, quam per filias petenti Stesichoro, magis accommodatum verbum *προστάξαι*. Infra hac epist. *διὸ*, inquit *Phalaris*, *τά τε χρήματα αὐταῖς ἀποδοῦναι προστέταχα*. unde huc translatum fortasse, quod in margg. Angl. et Ald. notatur, *προστέταχα*. ep. XCI. *τὰ χρήματα δοῦναι Τεύκρῳ προστέταχα*. [*προστάξας* voluit etiam Valckenarius. Sed ego cum Lennepio infinitivum unice aptum puto. *G. H. S.*]

89. *Ἀλλ' εἰ καί τι τῶν ἀδυνά-*
b *των ἐστὶ μεῖζον*] Cl. *Hemsterhusius* in marg. sui exemplaris notaverat *τι τῶν γε δυνατῶν*. Interpres in ed. Aurel. *si quid supra vires propemodum*. Sed in huiusmodi loquendi formis *τὰ ἀδύνατα* sunt, *quae fieri non possunt*. Ita *Cicero* Phil. VII. 9. *Nolite id velle, quod fieri non potest*. Graeca sunt *ἐπιθυμεῖν ἀδύνατα*, [voluit *ἐ. ἀδυνάτων*. *G. H. S.*] *θηρᾶν ἀδύνατα*, *ἀδυνάτων ἐρᾶν*, *ἀδυνάτων ἐφίεσθαι*, et similia; de quibus vid. *Gatak.* ad *M. Anton.* l. V. §. XVII. p. 205. et *Hemsterh.* ad *Lucian.* t. I. D. Dial. p. 227. Eius loco *Sophocles* Antig. 90. *ἀμηχάνων ἐρᾷν*. *Ἕν τι τῶν ἀδυνάτων* est in *Demosth.* Exord. Conc. XXVI. p. 226. A. cui contrarium *τῶν δυνατῶν τι* apud *Liban.* Ep. DCCXXIV. p. 342. *Ἐγὼ μὲν οὖν οὔτε τῶν δυνατῶν τι παρήσω, τοῖς τ' ἀδυνάτοις ἐπιχειρήσω*. Similia in citeriorum Graecorum scriptis inprimis obvia mitto. Apparet, ut opinor, absurdum esse *Stesichorum* dici *οὐ μόνον ἄξιον εἶναι τυχεῖν ὧν αἰτεῖται, ἀλλ' εἰ καί τι τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ μεῖζον*. Meliore consilio sane *Libanius* ep. MDX. *Σὺ δὲ χρηστὸς μὲν ἀεί, περὶ δὲ τοὺς παιδείας μετέχοντας οὕτω* 288
πρόθυμος, ὥστε πολλὰ καὶ τῶν a
ἀδυνάτων εἶναι δοκούντων πέπρακταί σοι. Cui simile fortasse spectavit, qui nostro in loco addidit *ἀνθρώποις*. Nam in Lugd. B. et marg. Ald. scriptum invenio *εἰ καί τι ἀνοῖς ἀδύνατόν ἐστι μ.* Reliqui cum editis conveniunt praeter Burm. Med. et ed. Ven. ubi *εἰ καί τι καὶ τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ μ.* Quamquam non omnino reiicio summi *Hemsterhusii τῶν γε δυνατῶν*, maius tamen inesse puto vitium; et quidem scribendum, *εἰ καί τι τῶν αἰτημάτων ἐστὶ μεῖζον*. Infra hac epist. *μὴ γὰρ τοσοῦτον ἰσχύσειε τὸ κατὰ Ταυρομε-* b
νειτῶν μῖσος, ὥστε Στησίχορον αἰτησάμενόν τι μὴ λαβεῖν, ὧν Φάλαρις ἔχει τὴν ἐξουσίαν. Propius etiam accedit ep. XCI. *Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἔσται μέγα τῶν αἰτημάτων, ὃ μὴ πάντως αἰτησαμένῳ χαριούμεθα*. *Αἰτημάτων* itaque, spectavi, cum facerem Latina. [Dedi *δυνατῶν*, *inter possibilia*. *G. H. S.*]

ἰσχύσειε τὸ κατὰ τῶν Ταυρομενειτῶν μῖσος, ὥστε Στησίχορον αἰτησάμενόν τι μὴ λαβεῖν, ὧν Φάλαρις ἔχει τὴν ἐξουσίαν. πάντας μὲν γὰρ ἀνθρώπους ὑπ' ἐκείνου πρέπει νικᾶσθαι, περιττότερον δὲ πάντων ἐμὲ, τὸν ἐν τοσαύταις μυριάσιν ἀνθρώπων, ὧν ἐπεκράθην, ἀνδρὸς ἐπιφανεστέραν ψυχὴν οὐκ ἰδόντα. διὸ τά τε χρήματα αὐτοῖς ἀποδοῦναι προστέταχα, καὶ τὴν χάριν ταύτην οὐ δεδωκέναι τῷ πατρὶ ὑμῶν, μὰ τοὺς θεοὺς, ἀλλ' αὐτὸς παρ' ἐκείνου μᾶλλον εἰληφέναι νομίζω.

ϟθ'. ΤΕΥΚΡΩι.

Ταυρομενείταις τὰ λύτρα τῶν αἰχμαλώτων, ἅπερ ἔλαβον, ἀπόδος, μὴ ποιούμενος ἐμὴν τὴν χάριν, ἀλλὰ Στησιχόρου. ζῇ γὰρ ἐκεῖνος εἰς τὴν τῶν ληψομένων εὐεργεσίαν, ὁ παρ' ἐμοῦ ταύτην ᾐτημένος. τέθνηκε μέντοι ἡ περὶ τούτων αὐτῷ χάρις εἰς ἀμνήμονας ἀνθρώπους δεδομένη.

ρ'. ΚΤΗΣΙΠΠΩι.

Οὔτε πρότερον, ὁπηνίκα Ταυρομενεῖται ἀδίκως ἐξήνεγκαν
τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον, ἀπολυτρώσας τοὺς αἰχμαλώτους ἐκεί-
290 νοις ἐχαριζόμην, τῷ κοινῷ δὲ νόμῳ τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἠναν-
τιώθην, οὔθ' ὕστερον ἀποδιδοὺς, ἃ τότε ἔλαβον, εὐεργε-
τῶν τοὺς ἀποληψομένους, ὅπερ ὠνείδιζες, αὐτοῖς ἀπέδωκα,
Στησιχόρῳ δὲ πρεσβευσαμένῳ διὰ τῶν θυγατέρων περὶ αὐτῶν
ἐπείσθην. Ταυρομενεῖται μὲν οὖν καὶ τεθνηκότι Στησιχό-

1. *Μὴ ποιούμενος ἐμὴν τὴν χάριν, ἀλλὰ Στησιχόρου*] Obvia
genera loquendi in scriptis prae-
sertim Atticorum, *ἐμὴν χάριν,
σὴν χάριν, τὴν ἐμὴν χάριν, τὴν
σὴν χάριν*, cet. de quibus inter
289 alios vid. *Koenius* in eruditissi-
a mis notis ad *Gregorii* libr. de
Dial. p. 12. Sed alia ratio hu-
ius nostri, ubi *χάρις beneficium*
est. Iubet Teucrum Tauromi-
nitanis reddere pretia captivo-
rum, idque non *suum facere be-
neficium, sed Stesichori.* quam
in rem conf. ep. XCVIII. et C.
Eodem respiciens *Tzetzes* Chil.
I. 677. *Στησίχορον δ' ὁμόψυχον
εἶχεν* (Φάλαρις) *αὐτῷ καὶ φίλον,
Ὡς δι' αὐτὸν χαρίσασθαι λύτρα
Ταυρομενείταις.* De verbo
ποιεῖσθαι vid. not. ad ep. CVIII.
Si alterum voluisset noster, non
ἐμὴν τὴν χάριν, sed *ἐμὴν χάριν*
vel *τὴν ἐμὴν χάριν* dixisset. Por- b

tum possit odium in Taurominitanos, ut Stesichorus, quum quid petierit, non obtineat ea, quorum Phalaris habet potestatem. Nam omnes homines consentaneum est ab illo vinci, sed omnium maxime me, qui in tot millibus hominum, quibus usus sum, viri illustriorem animum non vidi. Quare et pecuniam iis reddi iussi, et beneficium hoc non dedisse patri vestro, ita me dii, sed ipsum ab illo magis accepisse me censeo.

XCIX. TEUCRO.

Taurominitanis pretia captivorum, quae accepi, redde, non meo, sed Stesichori beneficio. Vivit enim ille ad bene faciendum accepturis, qui a me hoc petiit. Interiit vero ei his praestitum beneficium, in immemores homines datum.

C. CTESIPPO.

Neque primum, quum Taurominitani iniuste mihi bellum intulissent, accepto pretio captivos dimisi in illorum gratiam, sed communi legi Graecorum non restiti, neque dein, redditis iis, quae tunc accepi, cum bene facerem accepturis, quod exprobrabas, ipsis reddidi, sed Stesichoro, missis filiabus in legationem pro iis, morem gessi. Taurominitani igitur etiam mortuo Stesichoro gratias ha-

ro Στησιχόρῳ scripsi pro Στησιχόρου, cum in Lugd. A. Angl. et Med. A. esset Στησιχόρω. *Hippocrat.* Ep. xxvii. Oper. Hipp. p. 1292. l. 2. Ἀρχὴν οὖν τῷ λόγῳ τὴν ἀρχὴν τῶν ὑπουργιῶν ποιήσομαι. Notus tertii casus loco secundi usus. Infra hac epistola, ἡ περὶ τούτων αὐτῷ χάρις. [Praetuli Στησιχόρου. *G. H. S.*]

6. Πρότερον] Editi πρῶτον. sed praeter Med. C. et Burm. MSS. omnes πρότερον. quare sic scripsi.

6. Ταυρομενεῖται] Ταυρομενῖται legitur apud *Goltzium* in numismatis. Legitur etiam Ταυρομενεῖται apud *Suidam* aliosque, et passim in his Epistolis. BOYL. Malui, ut alibi in his Epist. Ταυρομενεῖται, in Lugd. A. B. Angl. Burm. et ed. Ven. inventum. Reliqui libri hic quidem Ταυρομενῖται; sed alibi fere Ταυρομενεῖται. vid. supra not. ad ep. xxxviii. l. 88. 290 a

σφ χάριν ἰδέτωσαν ὧν ἔτυχον, Στησίχορος δὲ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις. ἐγὼ δὲ, περὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκείνῳ χάριτας εἰδὼς, οὐδὲ περὶ τῆς πρεσβείας ἀμνημονήσω. γινώσκω γὰρ, ὅτι δι' αὐτῆς αἰτησάμενός τι παρ' ἐμοῦ καὶ τυχὼν Ταυρομενείτας μὲν εἰς χρήματα εὐηργέτησεν, ἐμὲ δὲ εἰς ἐπίδειξιν ἧς ἔχειν ὑπ' ἀνθρώπων ἐπιστεῦμαι χρηστότητος.

ραʹ. ΕΠΙΧΑΡΜΩι.

Περὶ τῶν αὐτῶν καὶ σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβουλεύετε, ἀποστῆναι τῆς τυραννίδος. ταῦτα δὲ οὐ δυσνοοῦντες, ἀλλ' ἀγνοοῦντες δι' ἀπειρίαν οὕτω συνεβουλεύετε. τὸ
292 μὲν γὰρ ἄρξασθαι ῥᾶον τυραννίδος ὀρεγομένῳ, τὸ παύσασθαι δὲ οὐκ ἔτι διὰ τὸ πολλὰ μὴ δεόντως πρᾶξαι, ὥσπερ οὐδὲ τοξότῃ μεθέντι τὸν οἰστὸν ἀναλαβεῖν τὸ βεβλημένον.

[12. Vulgo *αἰδέτωσαν*. quod barbarum. v. not. ad Epist. 5. p. 52, 96. *G. H. S.*]

[14. Vulgatum *οὐδὲν* in *οὐδὲ* mutavi. Recte Lennepius *neque*. *G. H. S.*]

19. *ΕΠΙΧΑΡΜΩι*] Verisimile est, fuisse hunc Epicharmum poetam Siculum, quem eundem cum Epicharmo philosopho, Pythagorae auditore, faciunt commentatores in *Laertium* in Vit. Epicharmi; etsi de poesi eius taceat *Laertius*. BOYL. In eandem sententiam convenit *Dodwell.* de Aet. Phal. p. 77. cet. quibuscum conf. disputata a *Bentleio* Diss. de Ep. Phal. et in Resp. VIII. p. 108. cet. Dubitandum non est, quin Siculum Epichar-
b mum voluerit noster. quam in rem leg. ep. CII. Ipsa epistolarum argumenta, ut alias, confinxit. Nec est, ut de temporum rationibus inter se conciliandis multum labores. qua de re alibi opportunior erit disserendi locus.

20. *Περὶ τῶν αὐτῶν καὶ σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβουλεύετε ἀποστῆναι κ. τ. λ.*] Quale fuerat Demotelis Phalaridi consilium, videbis in ep. XXXVIII. (LXXXI.) BOYL. Legitur vulgo, *Περὶ τῶν αὐτῶν ὧν σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβουλεύετε ἀποστῆναι τῆς τυραννίδος, ταῦτα οὐ δυσνοοῦντες, ἀλλ' ἀγνοοῦντες διὰ τὴν ἀπειρίαν, οὕτω συνεβουλεύετε.* Quare ita reddidit *Naogeorgus*, ac si scriptum esset: *Περὶ τῶν αὐτῶν σὺ καὶ Δημοτέλης ἡ. σ. ἀ. τ. τυραννίδος. ταῦτα κ. τ. λ.* ut opinor, recte, neque enim apte cohaeret alterum, propterea etiam a me nonnihil mutatum. Quod autem
in locum *ὧν* substitui, *καὶ* e Pal. 291
sumsi, ubi *περὶ τῶν αὐτῶν ὧν* a
καὶ σὺ κ. Δ. Porro, ut sua orationi concinnitas constaret, e Lugd. A. et Angl. post *ταῦτα* interposui *δέ*. ac tandem pro *διὰ τὴν ἀπειρίαν* malui *δι' ἀπειρίαν*, inventum in Lugd. A. B. et Angl. [Post *συνεβουλεύετε* in-

bento pro iis, quae nacti sunt; Stesichorus suis ipsius moribus. Ego vero pro multis magnisque illi gratiis habitis neque earum pro legatione immemor ero. Scio enim, cum quid per eam petitum a me nancisceretur, Taurominitanis quidem benefecisse eum ad pecuniam, mihi vero in documentum, qua me praeditum esse homines non credunt, bonitatis.

CI. EPICHARMO.

Iisdem de causis et tu et Demoteles nobis consilia dabatis desistendi a tyrannide. Ea vero, non quod malevoli, sed quod ignari eratis propter imperitiam, sic demum dabatis. Nam incipere facilius est tyrannidem appetenti, desinere vero non amplius, quod multa fecerit indecore: sicut neque sagittario, cum emiserit iaculum, recipere id,

terpunxi: quae enim sequuntur, ἐπεξηγήσεως χάριν addita sunt. *G. H. S.*]

aa. *Τὸ μὲν γὰρ ἄρξασθαι ῥᾷον τυραννίδος ὀρεγομένῳ, τὸ παύσασθαι δὲ οὐκ ἔτι*] Libri operarum formis descripti omnes, *τὸ μὲν γὰρ ἄρξασθαι τυραννίδος, ὀρεγομένου· τὸ παύσασθαι δὲ, οὐκ ἔτι.* Quae ita reddunt vulgo, quasi *incipere tyrannidem in potestate appetentis sit.* recte, si Graeca spectes. Sed id universe dici non potest. In epistola Demoteli inscripta n. LXXXI. ait quidem, *ὅτι τοῦ κτήσασθαι τὴν τοιαύτην ἀρχὴν ἐπισφαλέστερόν ἐστι τὸ καταθέσθαι·* sed nihil simile huius nostri. Nullus autem dubito, quin
b exciderit sive *ῥᾴδιον*, sive *ῥᾷον*, restituendum e Lugd. A. B. Angl. Pal. et marg. Ald. qui omnes *ῥᾷον* habent, aut plenius etiam *ῥᾷον τυραννίδος ἐστὶ*, ut Lugd. B. et marg. Ald. accedentibus quoque margg. Lugd. A. et Angl. *Ἐστὶ*, etiam inventum in Med. B. displicet tamen inter *τυραννίδος* et *ὀρέγ.* positum; quare id praetermisi, utpote minus necessarium. Maioris momenti est, quod in orationis contextu exhibui, *ὀρεγομένῳ*, scriptum in Lugd. B. et marg. Ald. Quo minus dubitandum est, quin vere *Hemsterhusius* emendaverit *τυραννίδος ὀρεγομένῳ*. Sic enim ille in margine sui exemplaris: „C. Pal. *ῥᾷον* interserit; porro legendum *τυραννίδος ὀρεγομένῳ*, ut mox *τοξότῃ*.“ *Ὀρεχθῆναι μοναρχίας* etiam, ut hic *ὀρέγεσθαι τυραννίδος*, est ep. XIII. et LXXXVIII. Porro *ῥᾴδιον* et *ῥᾷόν ἐστι* cum verbo infinito formae 292
loquendi obviae sunt. E mul- a
tis adscribam *Demosthenis* nostro non omnino dissimile ex Olynth. II. p. 25. A. *Πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε.* Neminem autem *ῥᾷον* in nostro offenderit, tametsi sequatur *τὸ παύσασθαι δὲ οὐκ ἔτι.* Sectatur enim passim ille comparata.

ρῳ χάριν ἰδέτωσαν ὧν ἔτυχον; Στησίχορος δὲ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις. ἐγὼ δὲ, περὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκείνῳ χάριτας εἰδὼς, οὐδὲ περὶ τῆς πρεσβείας ἀμνημονήσω. γινώσκω γὰρ, ὅτι δι' αὐτῆς αἰτησάμενός τι παρ' ἐμοῦ καὶ τυχὼν Ταυρομενείτας μὲν εἰς χρήματα εὐεργέτησεν, ἐμὲ δὲ εἰς ἐπίδειξιν ἧς ἔχειν ὑπ' ἀνθρώπων ἐπιστεῦμαι χρηστότητος.

ρα΄. ΕΠΙΧΑΡΜΩι.

Περὶ τῶν αὐτῶν καὶ σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβουλεύετε, ἀποστῆναι τῆς τυραννίδος. ταῦτα δὲ οὐ δυσνοοῦντες, ἀλλ' ἀγνοοῦντες δι' ἀπειρίαν οὕτω συνεβουλεύετε. τὸ 292 *μὲν γὰρ ἄρξασθαι ῥᾷον τυραννίδος ὀρεγομένῳ, τὸ παύσασθαι δὲ οὐκ ἔτι διὰ τὸ πολλὰ μὴ δεόντως πρᾶξαι, ὥσπερ οὐδὲ τοξότῃ μεθέντι τὸν οἰστὸν ἀναλαβεῖν τὸ βεβλημένον.*

[12. Vulgo *εἰδέτωσαν.* quod barbarum. v. not. ad Epist. 5. p. 32, 96. *G. H. S.*]

[14. Vulgatum *οὐδὲν* in *οὐδὲ* mutavi. Recte Lennepius *neque.* *G. H. S.*]

19. *ΕΠΙΧΑΡΜΩι*] Verisimile est, fuisse hunc Epicharmum poetam Siculum, quem eundem cum Epicharmo philosopho, Pythagorae auditore, faciunt commentatores in *Laertium* in Vit. Epicharmi; etsi de poesi eius taceat *Laertius.* BOYL. In eandem sententiam convenit *Dodwell.* de Aet. Phal. p. 77. cet. quibuscum conf. disputata a *Bentleio* Diss. de Ep. Phal. et in Resp. VIII. p. 108. cet. Dubitandum non est, quin Siculum Epicharmum b voluerit noster. quam in rem leg. ep. CII. Ipsa epistolarum argumenta, ut alias, confinxit. Nec est, ut de temporum rationibus inter se conciliandis multum labores. qua de re alibi opportunior erit disserendi locus.

20. *Περὶ τῶν αὐτῶν καὶ σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβουλεύετε ἀποστῆναι κ. τ. λ.*] Quale fuerat Demotelis Phalaridi consilium, videbis in ep. XXXVIII. (LXXXI.) BOYL. Legitur vulgo, *Περὶ τῶν αὐτῶν ὧν σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβουλεύετε ἀποστῆναι τῆς τυραννίδος, ταῦτα οὐ δυσνοοῦντες, ἀλλ' ἀγνοοῦντες διὰ τὴν ἀπειρίαν, οὕτω συνεβουλεύετε.* Quare ita reddidit *Naogeorgus*, ac si scriptum esset: *Περὶ τῶν αὐτῶν σὺ καὶ Δημοτέλης ἡ. σ. ἀ. τ. τυραννίδος. ταῦτα κ. τ. λ.* ut opinor, recte, neque enim apte cohaeret alterum, propterea etiam a me nonnihil mutatum. Quod autem in locum *ὧν* substitui, *καὶ* e Pal. 291 sumsi, ubi *περὶ τῶν αὐτῶν ὧν* a *καὶ σὺ κ. Δ.* Porro, ut sua orationi concinnitas constaret, e Lugd. A. et Angl. post *ταῦτα* interposui *δέ.* ac tandem pro *διὰ τὴν ἀπειρίαν* malui *δι' ἀπειρίαν*, inventum in Lugd. A. B. et Angl. [Post *συνεβουλεύετε* in-

bunto pro iis, quae nacti sunt; Stesichorus suis ipsius moribus. Ego vero pro multis magnisque illi gratiis habitis neque earum pro legatione immemor ero. Scio enim, cum quid per eam petitum a me nancisceretur, Tauromimitanis quidem benefecisse eum ad pecuniam, mihi vero in documentum, qua me praeditum esse homines non credunt, bonitatis.

CI. EPICHARMO.

Iisdem de causis et tu et Demoteles nobis consilia dabatis desistendi a tyrannide. Ea vero, non quod malevoli, sed quod ignari eratis propter imperitiam, sic demum dabatis. Nam incipere facilius est tyrannidem appetenti, desinere vero non amplius, quod multa fecerit indecore: sicut neque sagittario, cum emiserit iaculum, recipere id,

terpunxi: quae enim sequuntur, ἐπεξηγήσεως χάριν addita sunt. *G. H. S.*]

aa. *Τὸ μὲν γὰρ ἄρξασθαι ῥᾷον τυραννίδος ὀρεγομένῳ, τὸ παύσασθαι δὲ οὐκ ἔτι*] Libri operarum formis descripti omnes, τὸ μὲν γὰρ ἄρξασθαι τυραννίδος, ὀρεγομένου· τὸ παύσασθαι δὲ, οὐκ ἔτι. Quae ita reddunt vulgo, quasi *incipere tyrannidem in potestate appetentis sit.* recte, si Graeca spectes. Sed id universe dici non potest. In epistola Demoteli inscripta n. LXXXI. ait quidem, ὅτι τοῦ κτήσασθαι τὴν τοιαύτην ἀρχὴν ἀσφαλέστερόν ἐστι τὸ καταθέσθαι· sed nihil simile huius nostri. Nullus autem dubito, quin b exciderit sive ῥᾴδιον, sive ῥᾷον, restituendum e Lugd. A. B. Angl. Pal. et marg. Ald. qui omnes ῥᾷον habent, aut plenius etiam ῥᾷον τυραννίδος ἐστὶ, ut Lugd. B. et marg. Ald. accedentibus quoque margg. Lugd. A. et Angl. Ἐστὶ, etiam inventum in Med. B. displicet tamen inter τυραννίδος et ὀρεγ. positum; quare id praetermisi, utpote minus necessarium. Maioris momenti est, quod in orationis contextu exhibui, ὀρεγομένῳ, scriptum in Lugd. B. et marg. Ald. Quo minus dubitandum est, quin vere *Hemsterhusius* emendaverit τυραννίδος ὀρεγομένῳ. Sic enim ille in margine sui exemplaris: „C. Pal. ῥᾷον interserit; porro legendum τυραννίδος ὀρεγομένῳ, ut mox τοξότῃ." Ὀρεχθῆναι μοναρχίας etiam, ut hic ὀρέγεσθαι τυραννίδος, est ep. XIII. et LXXXVIII. Porro ῥᾴδιον et ῥᾷόν ἐστι cum verbo infinito formae 292 a loquendi obviae sunt. E multis adscribam *Demosthenis* nostro non omnino dissimile ex Olynth. II. p. 25. A. Πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε. Neminem autem ῥᾷον in nostro offenderit, tametsi sequatur τὸ παύσασθαι δὲ οὐκ ἔτι. Sectatur enim passim ille comparata.

ἀλλ' εἰ μὲν δυνατὸν ὑμῖν ἐστιν ἀνελεῖν τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος, καὶ δὴ ποιεῖτε· εἰ δὲ τοῦτό ἐστιν ἀδύνατον, ἀδυνατωτέραν ἴστε τὴν ὑμετέραν παραίνεσιν ἐμοὶ δόξαι συμφέρειν.

ϙβ'. ΕΠΙΧΑΡΜΩι.

Ἀρκεῖς μόνος δικαίους ἡμᾶς νομίζων, κἂν μηδεὶς ἄλλος λέγοντί σοι πείθηται. εἷς γὰρ ἀνὴρ ἐμοὶ τοιοῦτος ἁπάσης ἐστὶ Σικελίας μέτρον· τὸ δὲ ἀνεξέταστον πλῆθος ἐρημίας ὑπειλήφαμεν ἀναπλήρωμα, ὑφ' οὗ καὶ τὸ ἀγνοεῖσθαι καὶ μὴ
294 χρηστοτέρους δοκεῖν οὗ ἐσμὲν τάχα οὐκ ἀνωφελὲς πολλοὺς

[26. τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος. ut Lennepius, sic ipse intellexi in not. ad Ep. 81. p. 232, 6. Sed ambo erravimus. Verte *initium tyrannidis*. G. H. S.]

27. Ἀδυνατωτέραν ἴστε] Lugd. B. ἀδυνατώτερον ἔσται. Quod, antecedentibus ἀδύνατον et δυνατὸν, nullam habet speciem veri. Probum tamen alterum, cum utrumque, et δυνατὸς et ἀδύνατος, saepe cum verbo infinito construatur. Nec temere sollicitandum ἴστε; id quod nostro familiare.

31. Εἷς γὰρ ἀνὴρ κ. τ. λ.] In eandem sententiam dicta quam plurima apud veteres sciens praetereo. Unum adscribam ex Epigr. in *Heracl.* ap. *Laert.* l. IX. §. 16. et in *Anthol. Gr.* l. III. c. XXXIII. 36. Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμύριοι, οἱ δ' ἀνάριθμοι Οὐδείς κ. τ. λ. Accedit *Antimachi* illud apud *Cicer.* in Brut. c. LI. ubi sic lego, *Plato enim mihi unus instar est homi-*
b *num millium*, vel, quod malo, *hominum mille.* ut alibi *Cicero* et alii loquuntur. vid. *Gronov.* de Pec. Vet. l. I. c. x. Quod vulgo legitur, *omnium millium*, mihi quidem valde displicet. Usus, qui hic est, nominis μέτρον translati non dissimilis est ei, quem illustrat *Hemsterhusius* ad *Lucian.* t. I. Nigrin. p. 54. Adde *Plat.* Legg. IV. p. 832. B. Ὁ δὴ θεὸς, inquit, ἡμῖν πάντων χρημάτων μέτρον ἂν εἴη μάλιστα, καὶ πολὺ μᾶλλον, ἤ που τις, ὥς φασιν, ἄνθρωπος. Ubi Protagorae dictum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος, respicit, de quo saepe *Plat.* ut Theaet. p. 118. D. Crat. p. 266. D. et alibi. *Maxim. Tyr.* Diss. XXXVIII. p. 451. εἴπερ τι παρ' ἐκείνου (τοῦ θεοῦ) ἔλθῃ, πρὸς μὲν ἀνθρωπίνης ψυχῆς δύναμιν τέχνης ἂν εἴη μέτρον, κ. τ. λ. Mitto plura hujus generis. Nostro porro, εἷς ἀνὴρ ἁπάσης ἐστὶ Σικελίας μέτρον, non dissimile *Luciani* illud t. I. Scyth. p. 865. de Solone: Εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις, οἷος ἀνήρ ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν.

32. Ἀνεξέταστον πλῆθος] Locum tetigi iam supra ad ep. LXVIII. p. 207. Ἀνεξέταστον hic
agendi virtute gaudere docet 293 a
Hemsterhusius ad *Lucian.* t. I. Halc. p. 179. ubi nostrum ἀνεξέταστον πλῆθος reddit per *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat.* Haud scio, an ita posuerit *inaestimabilis Livius* l. XXXI. c. XXXIV. *Nihil tam incertum nec tam inaestimabile est,*

quod est iactum. Sed si fieri potest, ut tollatis imperium tyrannidis, facite, quaeso; sin vero hoc fieri non potest, multo minus fieri posse scitote, ut vestra hortatio mihi conducere videatur.

CII. EPICHARMO.

Sufficis solus, cum iustos nos esse existimas, etiamsi nemo alius verbis tuis fidem habeat. Nam talis vir unus mihi instar est totius Siciliae. Multitudinem vero, quae nihil ex vero aestimat, solitudinis supplementum habemus. A qua et ignorari, nec meliores videri, quam scimus, for-

quam animi multitudinis. quod promtiores ad subeundam omnem dimicationem videbatur facturum, id metum pigritiamque incussit. Suspicor tamen, *instabile* pro *inaestimabile* scribendum esse, ut in *Virgil.* Georg. l. IV. 105. *Instabilis animos ludo prohibebis inani.* Antecedit ibi in eandem sententiam, *incerta volare. Stabilia incertis* contraria facit *Cic.* Top. c. XVIII. §. 70. Graecum vid. in *Plat.* Apol. p. 29. A. *ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ*, quo respicit *Arrian.* in Epictet. l. I. c. XXVI. *ὁ δὲ Σωκράτης ἔλεγεν, ἀνεξέταστον βίον μὴ ζῆν.* ad quem locum *Platonis* iam meminit *I. Upton.* in not. p. 88. sed male reddit *vitam, in quam non inquiritur.* vid. eius Ind. Ei enim vitae *τὸν ἀνεξέταστον βίον* opposuit Socrates, qua quis quoti-
b die suas aliorumque actiones expendit, vel, ut ibid. ait *Plato*, *ἑαυτὸν καὶ ἄλλους ἐξετάζει.* Addo *Iulian.* Or. VII. p. 221. D. *Τὸν κρύφιον ἅμα καὶ φανερὸν θεὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ, προβάλλειν ἀνεξεταστοις, καὶ δι' ἀνοίας ἐπὶ πάντα μᾶλλον, ἢ τὸ φιλοσοφεῖν, τετραμμένοις.* sic emendandum puto, quod vulgo ibi legitur, *ἀνεξετάστοις, καὶ διανοίας ἐ. π. μ. ἢ τ. φ. τετραμμέναις.*

57. *Μὴ χρηστοτέρους δοκεῖν οὐ ἴσμεν*] Constans in libris omnibus scriptura est, *μ. χ. δοκεῖν οὐ ἐσμέν.* Inde tamen recessit *Boyleus*, dum eadem sententia edidit, *ἢ ἐσμέν.* Peritior aliquis non tam *οὐ*, quam *ἐσμέν* sollicitasset. Si enim retinebis *ἐσμὲν*, suam crudelitatem, qua apud omnes infamis erat, agnoscere videbitur tyrannus. quod sophistae instituto contrarium est. Quare pro *ἐσμὲν* scripsi *ἴσμεν.* Noverat Phalaris, se crudelem haberi, nec inutile ducebat, *μὴ χρηστότερον δοκεῖν.* quod est *μὴ χρηστοτέρους δοκεῖν, οὐ ἴσμεν. Herodoto* aliisque historicis familiaria sunt *πρῶτοι, ὧν ἴσμεν*, et similia. [Constantem omnium librorum scripturam restitui. *δοκεῖν* et *ἐσμὲν* inter se opponuntur. Utile autem tyranno hic dicitur *μὴ χρηστότερον δοκεῖν οὐ ἐστι*, quoniam crudelitatis fama insidiatores magis absterret, quam si pro miti habeatur. Voci autem *χρηστὸς* h. l. nonnihil videtur illius vis inesse, de qua Ruhnken. ad Tim. p. 132. *G. H. S.*]

μὲν οὖν ἔχεις ὁμοίους σεαυτῷ, (τὴν γὰρ ἀρετὴν τῶν ὄντων, οὐ τὸν ἀριθμὸν σκοπούμεθα,) μεθ' ὧν ἔγνωκας ἡμᾶς καλοὺς κἀγαθούς· εἰ μέντοι καὶ μόνος ἦσθα, ἐπλουτοῦμεν μαρτύρων καὶ πλειόνων οὐ προσεδεόμεθα ἐπαίνων.

ργ'. ΠΑΤΡΟΛΑι.

Μάλιστα μὲν ἀμφοτέρους τοὺς γονέας, ὦ παῖ, στέργειν σοι προσήκει καὶ περὶ πλείστου ποιεῖσθαι· τοῦτο γὰρ καὶ σεμνὸν καὶ ἄλλως εὐσεβὲς υἱῷ, μεμνῆσθαι τῆς τῶν γεγεννηκότων καὶ τοσαῦτ' εὐεργετησάντων χάριτος· ἐπεί τοι πατρὸς ἀμέλησον μᾶλλον, ἢ μητρός. οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων τὰ πατρὸς ἂν εἴη δίκαια πρὸς τέκνων αὔξησιν καὶ τὰ μητρός. ἀλλ' ἡ μὲν σὺν τῷ κυῆσαι καὶ γεννῆσαι καὶ τιθηνῆσαι μυρίους ἄλλους ἀνέτλη πόνους· ὁ δ', ἐκτραφέν-

294 a 34. Π. μὲν οὖν] Addidi particulam οὖν e Lugd. A. C. et Angl.

37. Ἦσθα] Placebit fortasse nonnullis οἶσθα, ut est in Lugd. A. et Angl. Eo tamen opus non est. [Post ἐπλουτοῦμεν requiras ἄν. G. H. S.]

41. Τοῦτο γὰρ καὶ σεμνὸν κ. τ. λ.] In hanc sententiam fere *Demosthen.* in Aristog. p. 838. C. ὃς (ὁ τῆς φύσεως νόμος) καὶ ἀνθρώποις καὶ θηρίοις εἷς ὁ αὐτὸς ἅπασιν ὥρισται, στέργειν τοὺς γονεῖς. Legem antiquissimam, Γονεῖς τιμᾷν, praetereo sciens.

[43. ἐπεί τοι κ. τ. λ. Insignis brachylogia, quam sic expleas: εἰ δὲ μὴ ἀμφοτέρους ὁμοίως στέργεις, πατρὸς κ. τ. λ. Aliud eius exemplum est Epist. 115. extr. μάλιστα μὲν οὖν πειρῶ — φροντίζειν· ἐπεί τοι περὶ ἡμῶν ὡς μηδὲν μεριμνώντων ἐπίστασο. Plena oratio: εἰ δὲ μὴ πείθῃ ἡμῖν, ἀλλὰ περὶ ἡμῶν ὡς μ. μ. ἐ. G. H. S.]

44. Ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων] Ex formula solemni est, cuius usus in foederibus, ut in illo Lacedaemonios et Argivos inter apud *Thucydid.* l. V. p. 364. l. 65. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις δίκας διδόντας, κατὰ πάτρια. et, mutato genere loquendi, l. 70. κατὰ πάτρια δίκας διδόντες τὰς ἴσας καὶ ὁμοίας. Idem l. I. p. 22. l. 65. καὶ ἅμα ἀποικίαν εἰς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τὸν βουλόμενον ἰέναι. Ἀπὸ τῆς ἴσης ibid. est p. 14. l. 28. Similia apud *Xenophontem* invenias et alios. Quid inter ἴσον et ὅμοιον intersit, ex *Eustathio* docet *Valckenarius* ad *Eurip.* Phoen. p. 183. ubi idem de nominis ἴσον potestate consulendus in perquam docta commentatione ad v. 541. b

46. Ἡ μὲν σὺν τῷ κυῆσαι κ. τ. λ.] Forte ante oculos habuit noster illa *Xenophontis* Mem. l. II. p. 432. l. 9. ἡ δὲ γυνὴ ὑποδεξαμένη τε φέρει τὸ φορτίον τοῦτο, βαρυνομένη τε καὶ κινδυνεύουσα περὶ τοῦ βίου, καὶ μεταδιδοῦσα τῆς τροφῆς, ᾗ καὶ αὐτὴ τρέφεται, καὶ σὺν πολλῷ

tasse non inutile. Ac multos quidem habes similes tibi, (nam virtutem eorum, qui sunt, non numerum spectamus,) quibuscum novisti nos bonos et honestos: tamen, etiamsi solus esses, abundaremus testibus, nec pluribus indigeremus laudibus.

CIII. PAUROLAE.

Maxime ambo parentes, o fili, amare oportet te ac plurimi facere. Hoc enim et sanctum et alioquin pium est, ut filius gratiam referat iis, qui genuerunt et tantis eum affecerunt beneficiis. Verum tamen partem potius neglige, quam matrem. Neque enim aequa ac paria erunt patris iura in liberorum incrementum, atque matris: sed haec, praeterquam quod in utero gestat et parit et nutrit, infinitos alios perfert labores; ille vero, educato eo a matre

μόνῳ διενέγκασα καὶ τεκοῦσα, τρέφει τε καὶ ἐπιμελεῖται κ.τ.λ.

47. Ἀνέτλησε πόνους] Med. A. ἀνέτλη. [Hoc dedi. Aoristus 1. Graecis scriptoribus inauditus fuit. *G. H. S.*] Frequens genus loquendi τλῆναι vel ἀνατλῆναι πόνους exemplis illustra-
295 a ri necesse non est. Per viam porrigi poterit *Eurip.* Herc. Fur. 1279. ubi Hercules, Τὸν λοίσθιον δὲ τόνδ᾽ ἔτλην τάλας φόνον. sed praestat haud dubie πόνον. Nostrum ἀνέτλησε forte ortum ex ἄντλησε. *Aeschyl.* Prom. V. 375. Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. *Liban.* MCCXXXV. Οἱ παῖδές σου τοὺς πόνους—διαντλοῦσι. Sic ἐξαντλεῖν κακὰ et sim. dicuntur. vid. *Gataker.* ad *M. Anton.* l. IV. p. 181. Alia virtute positum ἐξαντλεῖν in *Alciphron.* l. I. Ep. XXI. cuius verba sic edidit *Berglerus:* Ἀνεμιαίους ἐλπίδας ἔσχον ἐπὶ τῷ μειρακίῳ Πολυκρίτῳ. ᾤμην γὰρ αὐτὸν, εἰ τεθναίη αὐτῷ ὁ πατὴρ, χύσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλὴν, καὶ ἀδηφαγοῦντα καὶ καθηδυπαθοῦντα, μετά τε ἡμῶν μετά τε τῶν ἑταιρῶν, ὅσαι κατὰ τὴν ὥραν πρωτεύουσιν, ἐξαντλοῦντα ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας. Sed dubito, an peritioribus placiturum sit ἐξαντλεῖν τὸ πολὺ τῆς οὐσίας, pro δαπανᾷν vel ἐκδαπανᾷν τ. π. τ. οὐσίας. Accedit, antecedente καὶ ἀδηφ. verbum requiri infinitum: nam *Bergleri* καταδηφαγοῦντα pro καὶ ἀδηφ. non probo. Friget porro ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας. Habet quidem MS. notante *Berglero*, ἐξαναλοῦν τὸ πολὺ τῆς οὐσίας, praetermissis verbis ἢ τὸ πᾶν ἤ. sed antecedente χύσιν ἐργάσασθαι lenius verbum ἐξαναλίσκειν. Quare in verbis ἢ τὸ πᾶν ἢ latere arbitror δαπανῆσαι, eique interpretando inserviisse ἐξαναλοῦν, quo alterum interdum reddunt grammatici. *Alciphronis* itaque fuisse videntur, ᾤμην

296 τος ὑπὸ τῆς τεκούσης καὶ τελειωθέντος, ἀπολαύσεως μετέχειν ἀξιοῖ, δυσκόλου πειραθεὶς οὐδενός. Ἰδιαίτερον δὲ τῶν ἄλλων ἡ σὴ μήτηρ διὰ τὰς ἐμὰς φυγὰς περὶ τῆς σῆς κεκοπίακε τελειώσεως, τὰς ὑπὲρ ἀμφοῖν μόνη φροντίδας ὑποστᾶσα. ὥστε καὶ σὺ τὰς εἰς ἑκατέρους τοὺς γονέας εὐχαριστίας μιᾷ μητρὶ τῇ πάντα πονησάσῃ ἀπόδος. πεπληρώσεται γάρ σοι καὶ τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια διὰ τῶν εἰς τὴν μητέρα φιλανθρώπων· οὐδὲν γὰρ ἀπαιτήσω πλεῖον εἰς ἐμαυτὸν ὧν ἂν εἰς ταύτην εὐσεβήσῃς, μᾶλλον δὲ καὶ προσειληφέναι παρὰ σοῦ πολὺ μέρος εὐεργεσίας ὁμολογήσω. πρέποι δ᾽ ἄν σοι μητρὶ χάριν περὶ πολλῶν ἀποδιδόντι μεγάλης εὐεργεσίας ἀρχὴν κτήσασθαι πρὸς πατέρα.

ρδ΄. ΠΑΤΡΟΛΑΙ.

Οὐχ ὑπὸ σοῦ πολλὰ νομίζω χρήματα αἰτεῖσθαι, μὰ τοὺς
298 θεούς, ἀλλ᾽ ἐμαυτὸν ἐνδεέστερον εὑρίσκω, ἢ δεῖ, χρηστότητι

γὰρ αὐτὸν — χύσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλὴν, καὶ — δαπανῆσαι τὸ πολὺ τῆς οὐσίας. *Suidas*, Δαπανᾷν. οὐ τὸ ἀναλίσκειν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμπρῶς ζῆν καὶ σπαθᾷν καὶ δαπανᾷν τὴν οὐσίαν. οὕτω Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοί, κ. τ. λ.

296 48. Ἀπολαύσεως μετέχειν ἀξιοῖ] a Silentio praetermittenda non est Cod. Med. A. scriptura, ἀπέλαυσεν, ὧν μετέχειν ἀξιοῖ, nonnullis fortasse non displicitura. sed alterum reliqui libri omnes.

53. Πεπλήρωται] Vulgo πεπληρώσεται. sed antiquiores MSS. Lugd. A. B. Angl. Pal. et marg. Ald. secutus scripsi πεπλήρωται. [Praetuli πεπληρώσεται, quod etiam Lennepius in versione secutus est. *G. H. S.*]

54. Οὐδὲν γ. ἀπαιτήσω πλεῖον ε. ἐ. ὧν εἰς ταύτην εὐσεβήσεις] Sic scripsi ex emendatione *Hemsterhusii*, quam in margine sui exemplaris notaverat ille, pro eo, quod vulgo editur, Οὐδὲν, ἂν — εἰς ταύτην εὐσεβήσῃς. Accedunt MSS. fere omnes. Plane enim sic Lugd. A. B. Angl. Pal. et eius loco ὧν ἂν ε. τ. εὐσεβήσῃς Lugd. C. Med. B. Burm. et ed. Ven. [ὧν ἂν εἰς ταύτην εὐσεβήσῃς dedi, probatum etiam Valckenario. *G. H. S.*]

56. Πρέποι δ᾽ ἄν σοι] Ita scripsi cum Lugd. C. cum in MSS. plerisque invenirem πρέπει δ᾽ ἂν b σοι. sic enim Lugd. A. B. Angl. Pal. et marg. Ald. Reliqui vero libri πρέπει γάρ σοι. sed haud dubie verum πρέποι, quod fere ex formula est. *Plat.* Theaet. p. 108. E. τοῖςδε δὲ πρέποι τε ἂν τοῦτο —. *Liban.* Ep. CCCCXIII. πρέποι δ᾽ ἂν ἥκοντος κ. τ. λ. Noster ep. I. δύναιο δ᾽ ἂν ἀπὸ τῶν ἑαυτῆς παθῶν κ. τ. λ. ep. XXXVI. γένοιο δ᾽ ἂν ἡμῖν καλλίων σὺ καὶ πρεπωδέστερος στέφανος. ep. LXIV. μάθοιτε δὲ ἂν τὸ τοιοῦτον, κ. τ. λ.

57. Εὐεργεσίας ἀρχὴν κτήσα-

ac viro facto, fructuum esse particeps vult, nihil expertus molesti. Speciatim vero prae aliis mater tua propter exilium meum educatione tua fatigata est, cum pro ambobus sola curam sustineret. Quare etiam tu, quam utrique parenti debes, gratiam uni matri, quae cuncta fecit, refer. Nam expleta tibi erunt etiam, quae patri debentur, officia pietate in matrem. Nihil enim requiram amplius in me, quam ut in eam pius sis: imo vero accepisse etiam a te magnam me partem beneficiorum confitebor. Deceat vero te, matri quum gratiam pro multis referas, magnorum beneficiorum initium facere in patrem.

CIV. P A U R O L A E.

Non magnam a te puto pecuniam peti, ita me dii, sed memet sentio minus, quam par est, liberalitati filii sub-

σθαι πρὸς πατέρα] Genus loquendi illustrat *D'Orvill.* ad *Charit.* l. IV. c. VI. p. 417. *Thucydides* l. I. p. 83. l. 32. εὐεργεσίαν δὲ ἀπὸ τοῦδε πρῶτον ἐς βασιλέα κατέθετο, καὶ τοῦ παντὸς πράγματος ἀρχὴν ἐποιήσατο. Nostro propius est hoc *Lucian.* t. II. Ald. p. 175. μείζους ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμέ.

61. Ἀλλ' ἐμαυτὸν ἐνδεέστερον
297 εὑρίσκω, ἢ δεῖ, χρηστότητι παι-
a δὸς ὑπηρετεῖν] Ἐνδεέστερον εὑρίσκω ἤδη libri operarum formis descripti omnes. Sed *Bentleius* e MSS. quibus usus est *Boyleus*, legendum docuit ἐνδεέστερον εὑρίσκω, ἢ δεῖ, idque valere *minus, quam par est, parcius, quam par est.* vid. Diss. de Epist. Phal. p. 51. Idem e Cod. Pal. restituit in margine sui exemplaris *Hemsterhusius*. Conveniunt Lugd. A. B. Angl. Med. A. Burm. et marg. Ald. Ἐνδεέστερον, ἢ δεῖ, ab iisdem pro ἐνδεέστερον ἤδη vindicatum ep. CXXXV. confirmant quoque MSS. quibus utor, ut suo loco dicetur. Loquuntur ad eam rationem saepe optimi quique scriptores. *Sophocl.* Philoct. 549. Ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον Ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν. Nec valde repugnabo, si quis ita acceperit, quod supra ep. LXXVII. extr. legitur, οὐδενὸς τῶν σφόδρα ἐπὶ τούτοις θαυμαζομένων ἐνδεέστε- b
ρον, ut intelligatur ἐσχηματισμένον, vel simile, ex antecedente membro repetendum. Video tamen, ἐνδεέστερον etiam ibi accipi posse pro δεύτερον vel λειπόμενον, ut in illo *Thucydidis* l. I. p. 10. l. 11. Οὔκουν ἀπιστεῖν εἰκὸς—νομίζειν δὲ τὴν στρατιὰν ἐκείνην μεγίστην μὲν γενέσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν. τῇ Ὁμήρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ κἀνταῦθα πιστεύειν, ἣν εἰκὸς ἐπὶ τὸ μεῖζον μὲν ποιητὴν ὄντα κοσμῆσαι, ὅμως δὲ φαίνεται καὶ οὕ-

παιδὸς ὑπηρετεῖν. εἴη μέντοι σε εἰς ὅσα φῂς ἀναλίσκειν· καὶ οὕτω διδοὺς τῶν ληψομένων φίλων ἀφορμήσεις θᾶττον, ἢ παρὰ τοῦ πατρὸς αἰτούμενος. ὅτῳ γὰρ ἂν προηγῆται τὸ λαμπρῶς χαρίζεσθαι, ἕπεται τὸ μετὰ μεγαλοφροσύνης ἀξίως κτᾶσθαι. ὅταν δὲ ἅπαξ τὸ δρᾷν πρόθυμον παρῇ τισι, τὸ κατορθοῦν ἕτοιμον αἱ τύχαι παρέχονται. μὴ δὴ καταιδούμενός με τοιούτοις παῤῥησιάζου λόγοις, ὡς οὐκ ἀσμένως ὀλίγα διδόντα υἱῷ, δι' ὃν τὰ πάντα περιεποιησάμην. τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω τοῦ μέμφεσθαί σε τῆς πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐκτενείας, ὥσθ' ὑπερφυῶς ἡδόμενος ἄξια παραινῶ σοι διανοεῖσθαι τῆς τοσαύτης φιλανθρωπίας, ἵνα μὴ μόνον πρὸς τὸ παρὸν ἧς μεγαλόφρων, συμπαραμενούσης δέ σοι τῆς αὐτῆς τύχης ἐσαεὶ φυλάττης τὸ βούλημα. καὶ δίδομεν οὖν ἀσμένως, ὦ γενναῖε Παυρόλα, καὶ λαμβάνομεν χάριν παρὰ σοῦ τὸν τρόπον τῆς δαπάνης οὕτως εὔελπιν καὶ χρηστὸν ὄντα.

τως ἐνδεεστέρα. Aliter paullo *Synesius* ep. cv. p. m. 230. ἐγὼ δὲ καταμανθάνων ἐμαυτὸν εὑρίσκω παντάπασιν ἐνδεέστερον, ἢ ὡς ἁρμόσαι τῇ τῆς ἱερωσύνης σεμνότητι. quae adeo nostris similia sunt, ut suspicari possis, olim scriptum fuisse, ἐμαυτὸν ἐνδεέστερον εὑρίσκω, ἢ ὡς χρ. π. ὑπηρετεῖν· tametsi in tanto librorum consensu non temere
298 illud ἢ δεῖ deserendum putem.
a Quo cum inprimis conferendum, quod est in *Philippi* epist. ad S. P. Q. A. op. *Demosth.* p. 115. E. οὓς ἐγὼ μὲν ἐτιμωρησάμην ἐνδεεστέρως, ἢ προσῆκεν. adde *Xenoph.* Cyr. Inst. l. VIII. p. 119. l. 6. Ὃ δέ μοι δοκεῖ ἐνδεέστερον, ἢ ὡς ἐχρῆν, δηλῶσαι, τοῦτο ἐγὼ πειράσομαι τοὺς μὴ εἰδότας διδάξαι. Mutata constructione, ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι est in *Platonis* ep. IV. p. 1275. A. Quin ipsum ἐνδεέστερον ἤδη, si in eo plures convenirent libri, non temere sollicitandum posset videri, cum noster sic multis nominibus comparatis utatur. in quo sui saeculi magis, quam antiqui temporis, morem loquendi sequitur. qua de re alibi dictum. Ipsum ἐνδεέστερον ita apud alios cernitur in formula extenuandi, qua utuntur interdum scriptores; ut *Plutarch.* de Anim. Tranq. p. 473. A. Δεῖ — μὴ τὸν Ἡσίοδον ἐλέγχειν ἐνδεέστερον εἰπόντα κ. τ. λ. *Iulian.* ad S. P. Q. A. p. 268. B. πρὸς τὸ λυσιτελοῦν, ὥσπερ οἱ ῥήτορες, ἐνδεέστερον ἐπαινεῖν τὰς ἐλαττου- b
μένας. *Lucian.* I. Nigr. p. 48. l. 68. κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν. quod plenius idem t. II. pro Imag. p. 495. l. 83. ὥστε ταύτῃ γε οὐχ ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι.

64. Ὅτῳ γὰρ ἂν προηγῆται] *Hemsterhusius* ad marginem edit. Boyl. ubi ὅσῳ γ. ἂ. προσηγεῖται, scripserat ὅτῳ — προηγεῖται. Et ὅτῳ quidem plane scriptum in Burm. et marg. Ald. confirmant Lugd. A. B. et Angl. ubi vitiose eius loco οὕτω. Προηγεῖται vero, quod praeter Boyl.

servire. Liceat enimvero tibi in ea, quae dicis, insumere: sic demum quum des, accepturis amicis indigebis citius, quam quum a patre petas. Apud quem enim antecedit splendide gratificari, is consequens est ut animi magnitudine digne acquirat. Si qui vero semel ad agendum promto animo accesserint, id quo perficiant, praestabit fortuna. Noli, quaeso, reverentia mei talibus uti verbis, quasi non libenter pauca dem filio, cuius causa omnia acquisivi. Tantum enim abest, ut reprehendam prolixum tuum in amicos animum, ut supra modum laetatus horter te, sentias digna tanta humanitate, quo non solum nunc magna sapias, sed, eadem te comitante fortuna, semper eam serves voluntatem. Damus enimvero libenter, generose Paurola, et beneficium accipimus a te modum sumtuum, qui tantam det bonae indolis spem.

ed. libri operarum formis descripti omnes habent, praecipuos MSS. secutus mutavi in *προηγῆται*. Sic enim Lugd. A. B. Angl. et Burm.

65. *Τὸ μεγαλοφροσύνης ἀξίως κτ.*] Quod in Pal. Burm. et edit. Comm. est, *μετὰ* ante *μεγαλοφροσύνης*, interpretis esse videtur. *Thucyd.* l. III. p. 191. l. 30. *κολασθήτωσαν δὲ καὶ νῦν ἀξίως τῆς ἀδικίας*. et sic passim quique scriptores. [Adscivi praepositionem. V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*]

299 67. *Μὴ δὴ καταιδούμενός με*] a Legendum forte *μηδὲν καταιδούμενός με, nihil reveritus*: aliter poscit constructio Graecis usitatior, ut *μὴ* verbo sequenti referatur, quod sensum reddet confusum. BOYL. *Boyleus* sententiam omnem invertit. Petierat Paurolas a patre pecuniam, non sine metu offensionis, quasi is *tantam* (*πολλὰ χρήματα*) pecuniam in amicos conferendam non libenter (*οὐκ ἀσμένως*) sibi daturus esset. Cui ille, extenuans petitum, ut animos addat petenti filio, *Noli*, inquit, *reverentia mei talia palam dicere, quasi ego* non libenter pauca *dem filio, cuius causa omnia acquisivi.*

73. *Φυλάττοις τὸ βούλημα*] Vulgo *φυλάττης βούλημα*. Articulum *τὸ* addidi cum Lugd. A. C. Angl. Med. B. Burm. edd. Bas. et Aurel. Pro *φυλάττης* a me receptum *φυλάττοις* e Burm. cum in Med. B. esset *φυλάττεις*, et eo deterius etiam in Pal. *φιλάττειν*. [Coniunctivum restitui. Vix credas, quoties schola illa erraverit in usu modorum. Ipsum eius principem, ut hoc utar, non offendit *ὅτῳ ἂν προηγεῖται* v. 64. quod vel tacentibus MSS. corrigendum fuit. *G. H. S.*]

75. *Τὸν τρόπον τ. δ. ο. εὔελπιν καὶ χρηστὸν ὄντα*] b *Aristoteles* Top. II. c. VI. p. 199. D. *εὔελπιν* dicit esse *τὸν ἀγαθὰ ἐλπίζοντα*. Atque ita passim isto nomine utuntur veteres, tragici, oratores, historici, alii. Propius nostro est, quando citerioris Graeciae scriptores *βίον*

300 ## ρϛ'. ΕΥΡΥΘΕΙΑι.

Εἰ μὲν εὐλαβουμένη τὸν ἐν τυραννίδι βίον οὐ τολμᾷς εἰς Ἀκράγαντα πέμψαι Παυρόλαν, συγγνώμην ἔχω σοι καὶ ὡς γυναικὶ καὶ ὡς μητρὶ δεδοικυίᾳ περὶ ἀγαπητοῦ παιδός· εἰ δὲ ὡς μόνη καὶ οὐ μετ' ἐμοῦ γεγεννηκυῖα μόνη δικαιοῖς ἔχειν αὐτὸν, ἀγνωμόνως κρίνεις τὰ περὶ γονέων. κατὰ μὲν γὰρ τὸν ἀποτομώτατον λόγον πατρὸς ἂν εἴη παῖς μᾶλλον, ἢ μητρὸς, κατὰ δὲ τὸν εὐγνωμονέστερον ἑκατέρων ἴσως. εἰ δὲ τὸ μεταδοῦναί ποτε καὶ τῷ γεγεννηκότι τὸν υἱὸν σαυτῆς ἐλάττωσιν ἡγῇ, τί δοκεῖς τὸν μηδὲ μέρους ἀξιούμενον; κοινωνικώτερον δὴ ποιοῦσα πέμψον αὐτὸν ὡς ἐμὲ, οὐ διὰ μακρᾶς ἥξοντα πρὸς σὲ, ἀλλὰ θᾶττον καὶ μεθ' ὅσων δεῖ Φαλάριδος καὶ Εὐρυθείας παῖδα, ἵνα, εἰ καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ, μετ' ἀλλήλων γοῦν ἐν ἀφθονίᾳ βίου βιοτεύητε. εἰς τίνας γὰρ ἄν τις ἀναγκαιοτέρους εὔξαιτο περιουσιάζειν, γυναικὸς ἢ παιδὸς οὐκ ἐπιμεληθείς; ἐγὼ δὲ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακὼς, ὡς εἰκὸς ἄνδρα καὶ πατέρα, βούλομαι τῶν παρ' ἐμοὶ χρημάτων μοῖραν οὐκ ὀλίγην ἐν ὑμῖν τοῖς φιλτάτοις ἐναπερείσασθαι, καὶ τοῦτο σὺν τάχει πρᾶξαι, καὶ διὰ τἄλλα μὲν, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ διὰ τὸ ἐπιὸν γῆρας καὶ διὰ τὴν πρόσφατον συμβεβηκυῖάν μοι χαλεπὴν νόσον. ὑπομιμνήσκει γάρ

εὔελπιν et similia dicunt. ut *Hierocl.* in Aur. Pyth. C. p. 124. Καὶ εὔελπις δὲ τοῦ λοιποῦ ὁ βίος, κ. τ. λ. Huic contrarium δύσελπιν βίον habet *Synes.* Ep. LVII. p. 196. τὸ μὲν οὖν μέγιστον τῶν κακῶν, ὅ μοι καὶ δύσελπιν εἶναι τὸν βίον ποιεῖ, κ. τ. λ. In *Max. Tyr.* Diss. XI. p. 125. Socrates ἐλάμβανε παρ' ἑαυτοῦ, συνεπινευόντων ἐκείνων (θεῶν), ἀρετὴν ψυχῆς, καὶ ἡσυχίαν βίου, καὶ ζωὴν ἄμεμπτον, καὶ εὔελπιν θάνατον, τὰ θαυμαστὰ δῶρα, τὰ θεοῖς δοτά. ubi praestat legi τὰ θεόσδοτα· quod *Hesiodi* est Op. v. 320. In his εὔελπις idem fere est, quod ἐν ᾧ εἰσιν ἐλπίδες, ut loquitur *Platone* Protag. p. 228. F. de bonae spei invenibus.

82. *Πατρὸς ἂν εἴη παῖς μᾶλλον, ἢ μητρὸς*] Videtur ab eo a dissentire, quod supra dixerat ep. XIX. (CIII.) πατρὸς ἀμέλησον μᾶλλον, ἢ μητρὸς etc. BOYL. Aliud matri huius argumentum, aliud epistolae CIII. filio scribi postulabat. Mox pro ἑκατέρων ἴσος, quod est in Med. A. et B. ἑκατέρων ἴσως, erunt fortasse, quibus placere possit, mihi interpretis esse videtur. [Praetuli ἴσως. v. not. ad Theogn. 224. Mox Lennep. κοινωνικότερον. *G. H. S.*] 300

[86. Usitatum οὐ διὰ μακροῦ. *G. H. S.*]

CV. EURYTHEAE.

Si timore vitae in tyrannide non audes Agrigentum mittere Paurolam, ignosco tibi, cum ut mulieri, tum ut matri metuenti dilecto filio. Sin, quasi sola et non mecum genueris, solam eum habere iustum putas, inique res parentum iudicas. Nam summo iure patris erit filius magis, quam matris, aequiore vero utriusque aequaliter. Quod si, cum genitorem participem facias filii, tui fraudationem putas, quid de eo censes, qui ne parte quidem dignus habetur? Communitatis itaque ratione habita, mitte eum ad me, non longe post rediturum ad te, sed cito et quibuscum oportet Phalaridis et Eurytheae filium, ut, etiamsi non mecum, inter vos tamen in rerum omnium abundantia vivatis. Qui enim necessarii magis esse poterunt, in quos quis cupiat sibi opes suppetere, si neglexerit uxorem aut filium? Ego vero vestrum studiosus, sicut par est virum et patrem esse, volo divitiarum, quae mihi sunt, partem non exiguam apud vos deponere, idque facere quam primum, cum propter alia, tum inprimis propter senectutem appropinquantem, et in quem nuper incidi, vehementem morbum. Admonet enim me, ut ultimum existimem

88. *Ἐν ἀφθονίᾳ βίον βιωτεύητε*] Vulgo editum *ἐν ἀφθο-*
b *νίᾳ πλούτου*. sed Lugd. A. B. et marg. Ald. *ἐν ἀφθονίᾳ βίον βιωτεύητε*. cuius loco reliqui MSS. Angl. Pal. Lugd. C. Med. B. C. et ed. Ven. *ἐν ἀφθονίᾳ βίον βιωτεύητε*. Burm. vero *ἐν ἀφθονίου βιωτεύητε*. Utrumque et *ἐν ἀφθονίᾳ βίον β.* et *ἐν ἀφθονίᾳ βίον β.* dici potuit recte. Et illi quidem interpretando inservisse *πλούτου* veri simile est. quare plerosque libros secutus scripsi *ἐν ἀφθονίᾳ βίον*. [Lennepiana etiam in textu *βιωτεύητε*. Ibi correxi. *G. H. S.*]

92. *Ἐν ὑμῖν τοῖς φιλτάτοις*] Ipsa *Thucydidis* verba sunt l. III. p. 203. l. 9. sed in re di- 301
versa, *ἐν ὑμῖν τοῖς πρὶν φιλτά-* a
τοις.

95. *Ὑπομιμνήσκει γάρ με κ. τ. λ.*] Apud *Plutarch.* Apophth. p. 182. B. Antigonus, *νοσήσας μικρὰν νόσον, ὡς ἀνεῤῥώσεν, Οὐδὲν (ἔφη) χεῖρον· ὑπέμνησε γὰρ ἡμᾶς ἡ νόσος μὴ μέγα φρονεῖν, ὡς ὄντας θνητούς.* Idem Alexandro tribuitur apud *Stobaeum* S. XXI. p. 176. l. 56. Cum reliqua sententia conf. *Muson.* apud *Stob.* S. I. p. 17. l. 34. *Οὐκ ἔστι τὴν ἐνεστηκυῖαν ἡμέραν καλῶς βιῶναι μὴ προθέμενον αὐτὴν ὡς ἐσχάτην βιῶ-*

302 με τελευταίαν ἡγεῖσθαι τοῦ ζῆν ἀνθρώπῳ προθεσμίαν τὴν ἐνεστῶσαν ἡμέραν. τῆς δὲ παρουσίας τῆς Κρήτηθεν εἰς Ἀκράγαντα καὶ τῆς ἐνθένδε πάλιν ἀφόδου τὸ πιστὸν αὐτῷ πρὸς ἀσφάλειαν ἡ τοῦ πατρὸς εὔνοια παρέξεται μᾶλλον, ἢ ὁ τῆς μητρὸς φόβος.

ρς'. ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΩι. 100

Οὐκ οἶδα, τί σου μᾶλλον ἄν τις θαυμάσειεν, ὦ Πολύκλειτε, τὴν ἰσχὺν τῆς ἰατρικῆς, ἢ τὴν τοῦ τρόπου πίστιν. ἡ μὲν γὰρ ἰσχὺς τυραννοκτόνον νενίκηκε πάθος, ὁ δὲ τρόπος τιμὰς τυραννοκτόνους. δι' ἀμφοτέρων δὲ τούτων ἡ σὴ δικαιοσύνη δραμοῦσα τὸν δυσὶ κινδύνοις ἀναιρούμενον, ἀφύκτον τε νόσου προσβολῇ καὶ τιμαῖς πολεμίων, περιεσώσατο. μόνῳ γάρ σοι παρῆν, κτείναντός με τοῦ πάθους, μηδὲν ἀπὸ τῆς τέχνης ἀντιπράξαντι, τετυραννοκτονηκέναι δοκεῖν, καὶ μὴ κτείναντος δὲ, πᾶν ἑτοίμως τὸ δοθὲν ὡς ἐπὶ

b σαι. Huius generis plura sapienter a veteribus dicta si quis legere cupiat, inspicere poterit *Gatak.* Ann. ad *M. Anton.* l. II. p. 55. et 58. nec non *Hemsterh.* ad *Lucian.* t. I. Nigr. p. 67. Usum nominis προθεσμία in priscis scriptoribus illustrat *D'Orvill.* Anim. ad *Charit.* l. III. p. 245. Noster, dum ep. XCVII. θανάτου προθεσμίαν, et hic τὴν τελευταίαν τοῦ ζῆν προθεσμίαν τὴν ἐνεστῶσαν ἡμέραν vocat, cum sui saeculi Graecis loquitur.

[97. Librorum ἀφόβου in ἀφόδου mutandum fuisse nemo non videt. Monuit etiam Valckenarius, qui quod deinde pro εὔνοια mavult πρόνοια, non assentior. Supra Ep. 2. p. 8, 46. τὴν τοῦ συμβουλεύοντος πατρὸς εὔνοιαν. *G. H. S.*]

302 a 1. Τί σου μᾶλλον ἄν τις θαυμάσειεν] Vulgo τί σ. μᾶλλον θαυμάσαιμι. cuius in locum alterum substitui plerosque MSS. secutus. Sic enim Lugd. A. B. Angl. et Pal.

5. Τιμὰς τυραννοκτόνους] Constat ex hac epistola, Phalaridis inimicos singularis praemii spe Polycletum sollicitasse; quamquam etiam tyrannicidis praemia a legibus constituta essent, ut videbis in ep. CXLVII. (XIII.) et *Lucian.* in Tyrannicida. BOYL. In antecedentibus Lugd. A. et Angl. τυραννικὸν ἐνίκησε πάθος. sed non temere ab altero, quod in reliquis libris est, τυραννοκτόνον νενίκηκε πάθος, recedendum. Ita mox τιμὰς τυραννοκτόνους, ut *Euripid.* Iphig. Taur. 776. ξενοκτόνους τιμάς· tum τετυραννοκτονηκέναι· porro τυραννοκτονίας. ut sophistam appareat studio haec verba copulata, tanquam grande aliquid sonantia, sectatum esse.

5. Ἀφύκτον τε ν. πρ.] Ita b

vitae terminum homini statutum praesentem diem. Adventus vero ex Creta Agrigentum et reditus inde tuti fidem ei ad securitatem patris benevolentia praestabit magis, quam matris metus.

CVI. POLYCLITO.

Haud scio, quid in te magis laudandum sit, Polyclite, vis medicae artis, an naturae fides. Nam vis tyrannicidam vicit morbum, natura vero honores tyrannicidas: cum utroque hoc spectata tua iustitia duobus periculis pereuntem, et inevitabilis vi morbi, et praemiis hostium, conservavit. Solus enim tu poteras, si me interemisset morbus, nullo ab arte remedio obnixus, tyrannicida videri, ac si non interemisset, quodcunque daretur, eo tanquam salutifero a me

scripsi cum Lugd. B. C. reliqui libri omnes ἀφεύκτου. Ferunt quidem utrumque linguae rationes, sicut φυκτὸς et φευκτός· sed usu probatum ἄφυκτος, ut docent scripta tragicorum, *Platonis*, aliorum, si a paucis locis recedas, quae hic notasse operae pretium non est. Legi interea poterunt *Solan.* ad *Luc.* t. II. Q. H. C. p. 68. *Reitz.* ad eiusdem Iov. Conf. p. 626. et inprimis *Eustath.* ad *Hom.* Od. *Δ.* p. 1385. l. 11.

6. *Διεσώσατο*] Scripsissem περιεσώσατο, ut MSS. plerique, Lugd. A. B. Angl. et Pal. habent, et noster ep. XIII. et alibi loquitur, nisi studio is διεσώσατο hic scripsisse videri posset, ut responderet antecedentibus, δι' ἀμφοτέρων δὲ τούτων ἡ σὴ δικαιοσύνη δραμοῦσα. [Mira haec ratio. Edidi περιεσώσατο. *G. H. S.*]

[8. τετυραννοκτονηκέναι. V. Valckenar. ad h. l. coll. not. ad Epist. 69. p. 216, 89. *G. H. S.*]

8. *Καὶ μὴ κνείναντος δὲ, κ. ἑ. τὸ δοθὲν ὡς ἐπὶ σωτηρίᾳ μ. λαβόντος, αὐτὸς διαφθεῖραι*] 303
Particulam δὲ, praetermissam a vulgo, e Lugd. A. et Angl. recepi, tum retinui cum plerisque MSS. et edit. τὸ δοθὲν, cum Burm. Lugd. C. et quaedam edit. haberent πᾶν ἑτοίμως δοθέν. Praeterea λαμβάνοντος, quod in edit. est, mutavi in λαβόντος, quod adscriptum inveni in margg. Lugd. A. et Angl. Adscripserat autem nescio quis ad λαβόντος haec: *Ταύτῃ τῇ συντάξει ἐχρήσατο καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ α'. Καὶ ἐς αὐτὴν διαβεβηκότος ἤδη Περικλέους στρατιᾷ Ἀθηναίων, ἠγγέλθη αὐτῷ, ὅτι Μέγαρα ἀφέστηκε.* Quae, e *Thucydidis* l. I. p. 73. l. 85. sumta, inveniuntur in Lugd. C. ubi ad initium fere epistolae relata sunt, et διαβεβηκότες legitur. Genus constructionis, saepe tractatum ab eruditis, notavit ad *Thucyd.* l. c. scholiasta. Porro pronomen αὐτὸς au-

σωτηρίᾳ μου λαβόντος, αὐτὸς διαφθεῖραι. ἦν δὲ καὶ τὸ
304 δόξαι διαφθεῖραι πρὸς τὸ τυχεῖν τῶν ὁμοίων τιμῶν. ἀλλ'
οὐ γὰρ ἐβουλήθης κέρδος ἄδικον ἀντὶ δόξης δικαίας ἑλέσθαι. ἴσως γὰρ οὐδὲ εἶχεν ὁ παραδούς σοι καιρὸς ἐμὲ διὰ τὴν νόσον τυραννοκτονίας εὐσεβοῦς τύπον. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ σοὶ γενόμενος ὅ τι βούλοιό μοι χρῆσθαι, τὰς ἀξίας χάριτας οὐκ ἔχων τοσαύτης ἀρετῆς ἀποδοῦναι, τοῦθ' ἓν οἶδα, ὅτι τοῦ κτίσαντος θεοῦ τὴν τέχνην ἄξια φρονεῖν ἐπαιδεύθης. ὅμως δὲ σὺν τοῖς τῆς ἰατρικῆς καὶ τοῖς τῆς πίστεως ἐπαίνοις ἀπέσταλκά σοι τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς χαριστήρια, φιάλας ἀπέφθου χρυσοῦ τέσσαρας, καὶ κρατῆρας ἀργυροῦς οὐ τῆς

ctori vindicavi, praeeunte Angl. In Lugd. A. autem idem inter versus scriptum inveni. Eius in
b reliquis libris absentia haud dubie ex ignoratione constructionis repetenda, cum verbum nullum esset, ad quod referri posse videretur casus primus *αὐτός*. Sed eo cum verbo infinito nihil esse Graecis frequentius sciunt, qui Graecos scriptores solent tractare. Legi inprimis merentur, quae hanc in rem notavit *I. Ph. D' Orville*, accuratae vir eruditionis, Anim. ad *Charit*. l. I. p. 52. ubi etiam casum istum verbis infinitis iungi docet interdum, licet non antecedat, vel commode intelligatur idem aliunde. E quo genere nostrum est: nam antecedenti, *μόνῳ γὰρ σοὶ παρῆν —— δοκεῖν*, subiicitur *αὐτὸς διαφθεῖραι*. Cui non dissimile illud *Platonis* Apol. p. 18. C. *πολλαὶ μὲν ἀπέχθειαί μοι γεγόνασι, — ὄνομα δὲ τοῦτο λέγεσθαι σοφὸς εἶναι.*

10. *Πρὸς τὸ τυχεῖν*] Burm. cum edd. quibusdam *πρὸς τῷ τ.* sed reliqui omnes *πρὸς τὸ τ.* quod mutandum non est.

304 13. *'Εγὼ μὲν ο. ἐπὶ σοὶ γενόμε-*
a *νος ὅ τι βούλοιό μοι χρῆσθαι*] Reddunt vulgo, *ego igitur in tua potestate constitutus*, vel simile. Non male, si modo teneatur, diversa esse *ἐπί τινι γενέσθαι* et *ὑπό τινι γενέσθαι*. quorum illud non multum differt a forma loquendi *ἔν τινι εἶναι*, de qua leg. *Valcken*. ad *Euripid*. Phoen. v. 1256. Nam, *ἐπὶ* in similibus *curae* conficit significationem, cerniturque ea ipsa potestas etiam, quum quis *θνήσκειν* vel *ἀποθνήσκειν ἐπί τινι, ἐπὶ παισὶν*, cet. dicitur; quod est *mori, rebus suis alicuius curae commissis*, sim. atque adeo *herede aliquo instituto*, ut recte *Luciani* verba t. I. D. Mort. p. 356. interpretatur *Hemsterhusius* ὁ *μακαρίτης*. Mox pro *ὅτι*, quod vulgo in libris invenitur, reposui *ὅ τι*. Dictum velut ex formula *ἐγὼ ἐπί σοι γενόμενος ὅ τι βούλοιο χρῆσθαι*. *Plato* Theaet. p. 159. C. *τῷ λόγῳ παρέξομεν, ὡς ναυτιῶντες, πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅ τι ἂν βούληται*. *Lysias* contr. Andoc. p. 118. *παραδέδωκεν αὐτὸν ὑμῖν χρῆσθαι ὅ τι ἂν βούλησθε*. Ad quam rationem si nostro in loco abesset *μοι*, id non valde sollicitarem. Sed ita libri omnes praeter Angl. ubi *με*. Forte la-

sumto, ipse interfecisse. Atque etiam caedis opinio facere poterat, ad obtinenda similia praemia. Verum enim vero noluisti lucrum iniustum iustae gloriae anteferre. Fortasse enim, quod tibi tradidit me, tempus propter morbum ne quidem habebat tyrannicidii sancte perpetrati formam. Ego vero cum in tua fui potestate, ut, quod velles, mihi faceres, tantae virtuti remunerandae impar, unum hoc novi, te conditore artis deo digna sapere doctum esse. Veruntamen cum medicae artis et fidei laudibus mihi tibi dona ob vitam meam conservatam, phialas auri puri quatuor, crateras argenteos antiqui operis duo, poculorum The-

tet in eo ἄν. [V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*]

17. *Τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς χαριστήρια*] *Animi mei pignora.* Nempe ob eam, quam tibi acceptam refero, valetudinem.
b BOYL. *Boyleus*, interpretem editionis Aurel. secutus, reddit *animi mei pignora.* Melius *Naogeorgus*, alii, *pro vitae meae conservatione praemia.* qua virtute notum ψυχή. E multis noto *Euripidis* locum in Alcest. 341. *Σὺ δ᾽ ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα Ψυχῆς ἔσωσας.* quocum si nostrum contuleris, id favere patebit Lugdunensis C. scripturae, ubi pro *ἐμαυτοῦ*, *ἐμῆς*; quod etiam adscriptum in Lugd. B. et Angl. Porro *χαριστήρια τῆς ψυχῆς* dicuntur, ut *χαριστήρια γενέσεως καὶ τροφῆς* apud *Iulian.* Or. I. p. 16. C. ubi vid. *Spanhem.* p. 146. *Χαριστήρια τῶν ἀγώνων* ad eandem rationem habes apud *Dionys. Halicarn.* Ant. Rom. l. VI. p. 414. l. 18. In Epistolis, quae *Euripidi* tribuuntur, n. III. ed. Cui. p. 350. *ὁμολογῶ — πειράσασθαι τοῦ καλοῦ τούτου ἔργου πολλὰ πάνυ καὶ μεγάλα παρασχεῖν σοι χαριστήρια.* Apud *Appian.* Lib. p. 25. *Μασσανάσῃ Ῥωμαῖοι χαριστήρια τῆς συμμαχίας, στέφανόν τε ἀπὸ χρυσοῦ, — ἔπεμπον.* Ipse noster ep. CX. *χαριστήρια τῆς σωτηρίας* vocat, quae *σῶστρα καὶ χαριστήρια* nominantur in Inscr. apud *Spon.* Misc. Er. Ant. p. 132. et 133. ab aliis autem *σῶστρα.* Sed satis iam exemplorum e citeriorum Graecorum scriptis; quibus similia apud antiquiores non memini me legisse, tametsi notum iis fuit nomen *χαριστήριον.*

18. *Φιάλας ἀπέφθου χρυσοῦ* 305
τ.] Immoderationem sophistae a
in donis iam notavit *Bentleius* Add. in Diss. XIX. p. 296. *Φιάλας χρυσέας* nominat *Herod.* l. I. p. 23. l. 50. Atque ita Atticos locutos esse docet *Pierson.* ad *Moer.* p. 413. *Ἄπεφθος χρυσὸς* est apud *Herodotum*, qui l. I. p. 23. l. 62. *εἰκόνα χρυσοῦ ἀπέφθου* dixit. *Thucydid.* l. II. p. 107. l. 44. *ἀπέφαινε δ᾽ ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου.* Adde veterem poetam apud *Suid.* v. *Ἀπέφθου χρυσίου* et *Παταικοί*, alios.

19. *Οὐ τῆς καθ᾽ ἡμᾶς τέχνης*] Errant, qui reddunt *non operis domestici*, aut simile. nam

καθ' ἡμᾶς τέχνης δύο, καὶ ποτηρίων Θηρικλείων ζεύγη δέ-
306 κα; καὶ παῖδας ἀφθόρους εἴκοσι, καὶ ἀργυρίου μυριάδας Ἀττικὰς πέντε. Γέγραφα δὲ καὶ Τεύκρῳ τῷ ἐπὶ τῆς διοικήσεως διδόναι σοι σύνταξιν, ὅσην λαμβάνουσιν οἵ τε ταξίαρχοι καὶ οἱ σωματοφύλακες καὶ τῶν ἑταίρων οἱ ἐπίλεκτοι, μη- [illegible]

κατὰ in hac forma orationis ratione temporis ponitur, ut accepit *Naogeorgus*, cuius Latina sunt *non nostri saeculi arte factos.* In eandem sententiam *Cicero* Verr. IV. 46. *in quibus*, inquit, *eburneae Victoriae antiquo opere ac summa arte perfectae.* cui simile illud *Lucian.* t. III. Hipp. p. 71. *καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας.*

19. *Καὶ ποτηρίων Θηρικλείων ζεύγη δέκα*] De poculis Thericleis multi multa, sed omnium diligentissime *Bentleius* in Diss. de Ph. E. et Resp. III. isto nomine saepius ab aliis laudatus. Quae a nostro *ποτήρια Θηρίκλεια*, ea ab aliis frequentius nominantur *Θηρί-*
b *κλειοι κύλικες*, vel etiam *αἱ Θηρικλέιοι*. Loca suppeditabit non pauca *Athenaeus* l. XI. p. 470. E. cet. ubi etiam *κρατὴρ Θηρίκλειος* et *τὰ Θηρίκλεια* nominantur. Plura praetereo sciens. E multis tango Lyconis philosophi testamentum apud *Laert.* l. V. §. 72. p. 305. ubi ille, *Δίδωμι δὲ τῷ Καλλίνου παιδίῳ Θηρικλείων ζεῦγος, καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ῥοΐσκων ζεῦγος*, quo in loco quid per *ῥοΐσκων* intelligendum sit, disputatur a doctis. vid. *Menag.* ad *Laertii* l. c. et ad *Suid.* v. *Ῥοΐακες Kuster.* Mihi, siquidem in veteribus libris scriptum fuisse *Ῥοιάκων* docet *Stephanus*, idque confirmat *Suidas* l. c. verisimile videtur, *Ῥοιάκων* ex vitiosa scriptura ortum nominis *Ῥοδιακῶν*, ac legendum esse *Ῥοδιακῶν ζεῦγος*, ut *Θηρικλείων ζεῦγος*. Utrumque genus poculorum, veteribus in deliciis, iunctum vide in *Dioxippi* Philargyro ap. *Athen.* l. XI. p. 472. B. *Τῆς Θηρικλείου τῆς μεγάλης χρεί' ἐστι μοι. Εὖ οἶδα, καὶ τῶν Ῥοδιακῶν* —, et in *Epigenis* Heroina ib. p. 502. E. Cuius generis autem fuerint *Ῥοδιακαί*, docet ex *Aristotele Athen.* ib. p. 464. C. Nominis *ζεῦγος* usum in similibus erudite, ut solet, illustrat *Valckenarius* ad *Eurip.* Phoen. p. 116.

20. *Παῖδας ἀφθόρους*] *Παῖδας ἀφθόρους* et *ἀφθόρους* eosdem, quos *ἠϊθέους*, esse, docet ad *Timaei* Lex. Plat. p. 96. *Ruhnkenius*, vir clarissimus et in 306
primis mihi amicus. Usum no- a
minis *ἤϊθεος* tetigit etiam summus *Valckenarius* ad *Eurip.* Phoen. p. 349. *Ἄφθορος* vel *παῖς ἄφθορος* ista virtute citeriorum Graecorum et grammaticorum inprimis nomen *ἠΐθεος* interpretantium esse puto. *Herodoto*, *Platoni*, aliis in eodem loco sunt *γάμων ἁγνοί*. De verbis, quae subiiciuntur, *καὶ ἀργ. μυριάδας Ἀττικὰς πέντε* vid. *Bentleius* Diss. XIV.

21. *Γέγραφα δ. κ. Τεύκρῳ τῷ ἐπὶ τῆς διοικήσεως διδόναι σοι σύνταξιν, ὅσην κ. τ. λ.*] *Ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως* idem, qui *διοικητὴς* vel *ταμίας*. *Tzetzes* Chil. V. 837. de Teucro: *Οὗτος ὁ Τεῦκρος γραμματεὺς Φα-*

tricliniorum paria decem, et pueros intactos viginti, et quinquaginta millia drachmarum Atticarum. Ac praeterea scripsi Teucro dispensatori, ut salarium annuum tibi det, quantum accipiunt navium praefecti, satellites ac tandem ordinum ductores, parvum quidem illud pro magni bene-

λάριδος ὑπῆρχεν, Ἐπὶ τῶν διοικήσεών τε πάντων τῶν πραγμάτων Φαλάριδος. conf. infr. ep. CXXXVII. *Demosth.* adv. Timoth. p. 1074. D. καὶ δοῦναι ἐκέλευσεν Ἀντιμάχῳ τῷ ταμίᾳ τῷ ἑαυτοῦ, ὃς τούτῳ διῴκει τότε πάντα. In decreto apud *Laert.* l. VII. §. 11. τὸ δ' ἀνάλωμα τὸ εἰς τὰς στήλας γινόμενον μερίσαι τὸν ἐπὶ τῆς διοικήσεως. vid.
b ibi *Casaubonum* et *Vales.* ad Excerpt. *Polyb.* p. 366. alios. Reliqua, διδόναι σ. σύνταξιν, κ. τ. λ. respexit *Tzetzes* Chil. V. 860. ubi vocat σύνταξιν ἐτησίαν, ὁπόσην οἱ ταξίαρχοι λαμβάνουσι. Ex sui temporis consuetudine *annuum salarium* σύνταξιν vocavit noster. Quae fuerit apud antiquiores Graecos huic nomini subiecta virtus, docent *Harpocration, Etymol.* et *Suidas*; in quorum verbis quod inest vitium, correctum vide a summo *Valckenario* not. ad *Herod.* l. II. p. 153. Docent autem eruditi, tributa illa, quae Atheniensibus pendebant sociae civitates, quaeque solvendis militum stipendiis inserviebant, συντάξεις nominata; fuisse autem Callistratum, qui, nomen φόρων aegre ferentibus Graecis, in eius locum substituerit illud συντάξεων. vid. inter alios *Spanhem.* ad *Iulian.* Or. I. p. 166. ubi praeterea *Aristophanem* docet, non συντάξεως, sed φόρου nomine usum esse, quum tributi illius faceret mentionem. Qui saepius σύνταξιν nominavit *Plato*, non aliud cogitavit quam
307 generatim quandam συντεταγμέ-
a νην διοίκησιν, quam nominis potestatem in *Demosthene* etiam observarunt grammatici supra citati. vid. *Plat.* Rep. V. p. 658. D. Legg. III. p. 809. D. et V. p. 852. B. Tim. p. 1044. E. in quorum postremo loco sic philosophus: Ταύτην οὖν δὴ τότε ξύμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν ἡ θεὸς προτέρους ὑμᾶς διακοσμήσασα κατῴκισεν—, ubi vicina διακόσμησις et σύνταξις sunt, sicut κόσμος et τάξις idem fere esse alibi dictum. Illo autem συντάξεων in locum nominis φόρων substituto, de quo supra, facilis dein transitus inde in ipsa militum stipendia, quem usum etiam notavit *Suidas.* Sed in eum locum qui transtulerit, *Diodoro Siculo* equidem antiquiorem inveni neminem, quem vid. l. V. p. 367. l. 19. et alibi. Multo minus antiquioribus Graecis innotuit latius etiam sumtum pro quovis *annuo salario*; ut apud *Appian.* Syr. p. 87. ὁ περιώνυμος ἰατρὸς Ἐρασίστρατος ἐπὶ μεγίσταις συντάξεσι Σελεύκῳ συνών. quibus plura addi necesse non est, cum nota sint exempla.

23. *Καὶ τῶν λοιπῶν οἱ ταξίαρχοι*] Noster ep. LXIX. παραινῶ δὲ τοῦ λοιποῦ τῷ Κλεισθένει. atque ita τοῦ λοιποῦ passim apud alios. vid. *Markland.* Ann. in *Maxim. Tyr.* Diss. XVII. p. 682. Alterum τῶν λοιπῶν est apud *Herodot.* l. V. p. b
594. l. 29. Ὄνειδος καὶ ἄλγος μέγιστόν μὲν αὐτοῖσι ἡμῖν, ἔτι δὲ τῶν λοιπῶν ἡμῖν, ὅσοι

κρὰν ἀμοιβὴν ἀντὶ μεγάλης εὐεργεσίας. προσκείσθω δὲ τῷ καταδεεστέρῳ τῆς εὐχαριστίας τὸ προσομολογεῖν, ἴσην ἀμοιβὴν οὐκ ἔχειν ἀποδοῦναι τὸν εὐεργετηθέντα.

308 ## ρζ'. ΑΛΚΙΒΟΩι.

Πολύκλειτος ὁ Μεσσήνιος, οὗ κατηγορεῖς παρὰ τοῖς πολίταις προδοσίαν, ἰάσατό μου νόσον ἀνήκεστον. οὐκ ἀγνοῶ

προεστέατε τῆς Ἑλλάδος. et l. VI. p. 455. l. 76. καὶ τοὺς Ἀψινθίους τρόπῳ τοιῷδε ὠσάμενος, τῶν λοιπῶν πρώτοισι ἐπολέμησε Λαμψακηνοῖσι. ubi male *Valla* reddit *primis ceterorum*. quo errore etiam lapsi sunt in interpretando *Apollodoro* l. I, c. VI. §. 2. Τῶν δὲ λοιπῶν Ἀπόλλων μὲν Ἐφιάλτου τὸν ἀριστερὸν ἐτόξευσεν ὀφθαλμόν, cet. quae egregie emendavit *Bentleius*, criticorum princeps, not. ad *Horat.* l. II. od. XIX. v. 25. [τῶν λοιπῶν nullo modo potest cum adverbiali τοῦ λοιποῦ comparari. Est ubique *ceterorum*, *inter ceteros* etc. ac temere reprehendit Lennepius Interpretes Herodoti et Apollodori. H. l. ad τῶν λοιπῶν subaud. στρατιωτῶν. *G. H. S.*]

25. *Προσκείσθω*] Si libri faverent, mallem προκείσθω, ut ep. CXXXVII. ἔνθα πρόκειται δοκεῖν. Sed, iis repugnantibus, nihil hic quidem muto.

308 a 28. *ΑΛΚΙΒΟΩι*] Hemsterhusius adscripserat Ἀλκίμῳ. Sed libri, quos vidi, omnes Ἀλκιβόῳ. quare hoc retinui.

29. *Ὁ Μεσσήνιος*] De Polyclito, nostri medico Messanio, vid. *Ragus.* Elog. Sic. n. CCXX. et *Fabric.* Bibl. Gr. t. XIII. p. 376. Urbis Messanae ac Messaniorum rationes, quorum mentio etiam fit ep. CVIII. et CX. divino suo ingenio suaque eruditione digna commentatione excussit *Bentleius* Diss. de Phal. Ep. et Resp. ad B. IV. De nominis scriptura, in qua etiam in his epistolis variant libri, saepe egerunt eruditi; quos in similibus nolim manuscriptorum auctoritate niti, cum in iis plerumque incerta horum ratio sit. Antiquitus per duplex σσ scriptum fuisse, docent nummi complures apud *Parut.* tab. XX. cet. nec temere apud poetas id invenias prima syllaba brevi. Nam etsi μέσος et μέσσος dicitur, ubi tamen nomen loci est, μέσσος solum spectari videtur. Et quidem antiquissimum nomen Μέσση fuisse, discimus ex *Homer.* Il. Β. 582, unde Μεσσήνη, eiusdem formae nomen, cuius Καμβυσήνη, Ξερξήνη, Τυῤῥήνη, Ἀθήνη, Ἀρήνη, Κυδρήνη, Κυλλήνη, Κυρήνη, similia, in geographia nota: quorum, etsi stirpes in remotissima hac antiquitate saepe incertae sunt, aut plane latent, ratio tamen haud dubie par est, quae nominum σελήνη, εἰρήνη, γαλήνη, cet. nam a nominibus σεληνός, εἰρηνός, γαληνός orta, a simplicioribus proficiscuntur, σέλας, εἶρος sive εἰρά, unde σειρά, σειρήν, b sim. et γάλα, horumve formis vicinis, quarum stirpes in lingue Graeca sunt ἕλω, *splendeo*, ἔρω vel εἴρω, *necto*, et γάλω,

ficii vice. Esto vero eius, qui remunerando impar sit, ad hoc confiteri, vicem aequalem non posse reddere beneficiis affectum.

CVII. ALCIBOO.

Polyclitus Messanius, quem proditionis apud cives accusas, liberavit me morbo insanabili. Nec ignoro, me lu-

quod peperit nomina *γάλα*, *γαλερὸς*, alia, quae a *splendore* rei explicatae et quadam levitate nitentis in alia quaeque loca sunt translata, cum vicinum *γελάω* etiamnum ista *nitendi* virtute superstes sit, *γέλαν* autem Opicorum et Siculorum lingua *πάχνην* appellari observat *Stephan. Byz.* v. *Γέλα*; quod est Lat. *gelu*, a splendore haud dubie nomine sumto. Mitto plura huc spectantia declinata verba, ut *γλάφω*, *γλύφω*, *γλίσχρος*, *γλυκὺς*, et alia multa, cum id tantum ago, ut nominibus istis propriis in *ηνὸς* aut *ήνη* cadentibus ostendam declinationis Graecae formam esse, quae certa ratione ab aliis iisque simplicioribus nominibus ea orta esse prodat. Ut minime eorum probem sententiam, quibus *Homeri* *Μέσσην κατ᾽ ἀποκοπὴν* nominatam esse pro *Μεσσήνην* videri scribit *Strabo* l. VIII. p. 559. quod etiam visum *Eustathio* ad *Hom.* Il. *B.* p. 295. l. 1. aliis, tam veteribus, quam citeriorum temporum eruditis. De Latino nomine etiam, sitne id per *e* an *a* scribendum, disputatur a multis. vid. inter alios *Burmann.* ad Ovid. Met. II. 679. nec dubito, ubi de oppido Siciliae quaestio est, quin ad nominis Dorici formam Latini *Messanam* nominaverint. De altero vero Peloponnesi, ad exemplum poetarum et historicorum 309 a Graecorum, ubi *Μεσσήνη* invenirent, credibile est, eos *Messene*, et *Messenius* potissimum scripsisse. Apparet, cur hic et alibi *Μεσσήνιος* scripserim cum edit. reddiderimque *Messanius*, tametsi MSS. omnes, exceptis Medd. B. C. et Burm. hic haberent *Μεσήνιος*, atque ita etiam ex hoc loco *Tzetzes* Chil. V. 856. ubi *τὸν ἰατρὸν Πολύκλειτον ἀπὸ τῆς Μεσήνης* nominat. Epistola tamen CVIII. et praesertim ep. CX. in pluribus libris per *σσ* scribitur.

30. *Οὐκ ἀγνοῶ δὲ λύπας εὐαγγελιζόμενός σ. κ. δ.*] Citat locum *Wolfius* ad *Liban.* ep. CXXXVII. ut participia loco verbi infiniti doceret poni. Maioris momenti est observasse illud, *λύπας εὐαγγελιζόμενος καὶ δάκρυα:* ad quam rationem in *Luciani* t. II. Icarom. p. 790. postquam philosophos omnes fulmine percussurum se reliquis diis promisisse Iovem seque a Mercurio delatum in terram narravit Menippus, *ἄπειμι τοίνυν*, inquit, *καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.*

δὲ λύπας εὐαγγελιζόμενός σοι καὶ δάκρυα. σὲ δὲ οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν Ἀσκληπιὸς μετὰ πάντων ἰάσαιτο τῶν θεῶν. σώματος μὲν γὰρ ἀῤῥωστίαν θεραπεύει
310 τέχνη· ψυχῆς δὲ νόσον ἰατρὸς ἰᾶται θάνατος, ὃν ἐπαχθέ-

31. *Σὲ δὲ οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν Ἀσκληπιὸς μετὰ πάντων ἰάσαιτο τῶν θεῶν*] Non dissimilia genera superlationum sunt, quae supra vidimus: ep. IX. *οὐδ' ἂν εἰ θεῶν σέ τις — ἀϊστώσῃ*. ep. LXXXI. *οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθείην καταθέσθαι τὴν ταύτης ἐξουσίαν, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυνα-*
b *στεύοντι*. a quo parumper differt id, quod apud *Herodot*. l. II. p. 186. l. 84. est: *Ἀπρίεω δὲ λέγεται εἶναι ἥδε ἡ διάνοια, μηδ' ἂν θεόν μιν μηδένα δύνασθαι παῦσαι τῆς βασιληΐης*. Propius a nostro loquendi genere abest *Lucian*. t. I. Deor. D. XIII. p. 237. *ἀράμενός σε ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὥστε μηδὲ τὸν Παιῆονα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον συντριβέντα*. ubi vid. *Hemsterhusius*, nostri loci non immemor. Similia sunt ibid. Dial. Mar. II. p. 294. (ubi *Homericum*, Ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων, Od. I. 525. respici docent eruditi.) t. II. Asin. p. 574. l. 36. et t. III. Tragop. p. 653. l. 142. Apud *Plutarch*. Plat. Quaest. p. 1000. C. legas, *Οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός, οὐ γὰρ σώματος ἡ Σωκράτους ἰατρεία, ψυχῆς δὲ ἦν ὑπούλου καὶ διεφθαρμένης καθαρμός*. Priora respiciens *Athen*. l. VI. p. 256. C. *ὧν ἰατρεῦσαι τὴν ἄγνοιαν οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γε νομίζω δεδόσθαι*. addo *Terent*. Adelph. IV. VII. 43. — *ipsa si cupiat Salus, servare prorsus non potest hanc familiam*. *Aesculapius* quemadmodum *ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν* dicatur, discimus ex *Plat*. Conv. p. 1183. D. *πάντα τὰ τοιαῦτα τούτοις ἐπιστηθεὶς ἔρωτα ἐμποιῆσαι καὶ ὁμόνοιαν ὁ ἡμέτερος πρόγονος Ἀσκληπιὸς (ὥς φασιν οἵδε οἱ ποιηταί, καὶ ἐγὼ πείθομαι) συνέστησε τὴν ἡμετέραν τέχνην*. Idem nostro est ep. CVI. *ὁ κτίσας θεὸς τὴν τέχνην*. Genus loquendi, *ὁ τῆς τέχνης ἡγεμών*, simile illi est apud *Athen*. p. 555. B. *Χρύσιππον δ', ἄνδρες φίλοι, τὸν τῆς στοᾶς ἡγεμόνα* 310
κατὰ πολλὰ θαυμάζων —. *Iam-* a
blich. de Myst. C. I. princ. *Θεὸς ὁ τῶν λόγων ἡγεμών, ὁ Ἑρμῆς* —. Atque ita alii, praesertim citerioris Graeciae scriptores. Porro *ὁ Ἀσκληπιὸς μετὰ πάντων τῶν θεῶν*, ut alia similia, velut ex formula sollemni dicuntur. Horum usus frequens oratoribus; vid. *Demosth*. Phil. III. p. 92. E. Phil. IV. p. 97. A. et alibi. Adde *Hippocrat*. Iusiur. princ. et quotquot fere exstant scriptorum Graecorum.

33. *Ψυχῆς δὲ νόσον ἰατρὸς ἰᾶται θάνατος*] Saepe mors *ἰατρὸς τῶν κακῶν* et sim. audit. *Charito* l. III. p. 45. l. 9. *μόνον δὲ τὸν θάνατον τοῦ πένθους ἰατρὸν ἐνόμιζε*. ubi vid. *D'Orvill*. An. p. 256. Eodem pertinent *Aeschyli* in Agam. 99. *Παιὼν τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης*, quaeque ad eum locum in Animadv. L. II. c. 11. p. 257. ex aliis citat clarissimus *Abresch*. Cum nostro in primis comparanda *Platonis* verba Legg. XII. p. 995. ubi iudices, cum homi-

ctus annunciare tibi et lacrimas. Te vero ne ipse quidem dux et auctor artis Aesculapius cum omnibus sanaverit diis. Nam corporis infirmitatem curat ars; animae vero morbum medica sanat mors; quam gravissimam pro mul-

nes iniustos, qui corrigi et ad meliorem frugem reduci non possunt, videant, *θάνατον ἴαμα ταῖς οὕτω διατεθείσαις ψυχαῖς διανέμοντες — ἄξιοι ἐπαίνου γίγνοιντ' ἂν τῇ πάσῃ πόλει.* Alia ratione Cadmus *Ψυχῆς ἰατρὸν κατέλιπεν τὰ γράμματα,* ut est in *Philemonis* Apol. apud *Stob.* S. LXXIX. p. 469. l. 39. quocum convenit inscriptio, quam in Osymanduae, regis Aegypti, bibliotheca fuisse tradit *Diodor. Sic.* l. I. p. 58. *Ψυχῆς ἰατρεῖον.* ubi similia plura dabit *Wesselingius.*

34. *Ὂν ἐπαχθέστατον α. π. κ. μ. ἀ. — προσδέχου*] *Bentleius* Diss. de Ep. Ph. XVI. p. 46.
b e MS. legendum esse docet, *ὃν ἂν ἐπαχθέστατον — προσδέχου:* esse autem *ἂν παρακλητικόν.* Cui quod obiecit *Boyleus* in Censura sua Anglice scripta p. 203. ut vulgatum *ἀνεπαχθέστατον* defenderet, id reticuisse consultius fuisset. Unum tamen est, quod silentio praeterire nolo: in ullo suorum codicum inveniri *ἂν ἐπαχθέστατον*, *Boyleum* negare. Nec vero e codice Anglicano, quem voluisse *Bentleius* videtur, ulla scripturae differentia notatur in eius libri collatione quam diligentissime facta ac mecum communicata a politissimo *Gally.* Ut incertum sit, quem MS. voluerit *Bentleius.* Ac dubito, ullum esse, in quo scriptum sit *ἂν ἐπαχθέστατον*, cum omnes, quorum mihi copia concessa fuit, habeant *ἀνεπαχθέστατον.* Est tamen aliquid non omnino dissimile eius, quod voluit *Bentleius*, in Burm. nam ibi disiunctis parumper literis legas *ἀν ε-παχθέστατον.* cuiusmodi aliquid inveneritne ille in Angl. inquirant ii, quibus tanti res videatur. Equidem haec monuisse contentus, quod fidem utriusque, *Bentleii* et *Boylei*, spectarent, de ipsa *Bentleii* emendatione sic censeo: verum esse *ἐπαχθέστατον*, sed *ἂν* delendum, ortum ex antecedente *ὃν*; cuius generis vitia multa in libris veterum notari solent. Ne dicam, istud *ἂν* modo interponi in MSS., ubi nullus ei locus est, modo negligi a librariis, ubi plane necessarium illud est; cuius generis exempla in his ipsis Epistolis non pauca praebent Variantes Lectiones MSS. Ut, posthabitis MSS. omnibus, non dubitaverim *ἂν* delere, cui hic locus nullus erit, nisi ante certo constiterit, posse eam particulam etiam
iungi modo imperandi. Quod 311 a
haud scio an ullo idoneo exemplo demonstrari possit. Nostro non dissimilis coloris sunt ep. CXIX. *τοῦ πρώτου γεγονότος ὑπὸ σοῦ, τὸ δεύτερον ἀφ' ἡμῶν ἔσεσθαι προσδέχου.* ep. XXVI. *τοὺς οὖν ἄλλῳ σε τρόπῳ διδάξοντας — ἐν τάχει παρ' ἡμῶν προσδέχου.* quocum confer ep. LX. LXIII. c. cet. Restat, verbo moneam, in exemplari, quo aliquando usus sum, *Hemsterhusii* adscriptum esse *ἀναπεχθέστατον.* Aptum sane *θάνατον ἀπεχθέστατον.* nec tamen opus mutatione; tametsi frequens similium in MSS. permutatio est: qua de re legendus acutissimus

στατον ἀντὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀδικημάτων, οὐκ ἀκουσίων ὧν ἐμοὶ προτρέπεις, ἀλλ᾽ ἑκουσίων ὧν αὐτὸς εἴργασαι, προσδέχου.

312 ϱη΄. ΜΕΣΣΗΝΙΟΙΣ.

Πολύκλειτον, ὡς πυνθάνομαι, τὸν ἰατρὸν ὑμεῖς μέμφεσθε, ὡς προδότην Ἀκραγαντίνων γεγονότα, ὅτι με κάμνοντα λαβὼν, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, χαλεπωτάτης ἐξήρπασε νόσου, καὶ τὸν ἔπαινον αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης κατηγορίαν

Pierson. Verisimil. l. I. p. 67. Usum nominis *ἐπαχθὴς* translati vid. in *Plat.* ep. VII. p. 1278. F. *Max. Tyr.* D. XX. p. 255. et alibi. Translatum *ἄχθεσθαι* frequens in his epistolis. Inprimis autem conferendum, quod iam citavit *Bentleius*, ep. V. p. 28. *ὄλεθρον ἀχθεινότατον.*

35. *Ὧν ἐμοὶ προτρέπεις*] Ad quae me *hortaris.* id est, moribus tuis nequissimis provocas. BOYL. *Bentleius* Diss. de Ep. Phal. XIII. p. 56. et ibid. p. 48. *προτρέπειν* idem hic esse docet, quod *προφέρειν* in illo *Γαστέρα μοι προφέρεις, κ. τ. λ.* cui similia sunt apud *Herodotum* l. I. p. 3. l. 50. *Τοὺς δὲ, προϊσχομένων ταῦτα, προφέρειν σφι Μηδείης τὴν ἁρπαγὴν, ὡς οὐ δόντες αὐτοὶ δίκας οὐδὲ ἐκδόντες ἀπαιτεόντων βουλοίατό σφι παρ᾽ ἄλλων δίκας γίνεσθαι,* et l. IV. p. 347. l. 6. *χρεωμένοισι δὲ τοῖσι Θηραίοισι προέφερε ἡ Πυθίη τὴν ἐς Λιβύην ἀποικίην,* alios. Ut, si in antiquiore scriptore versaremur, ubi sua dialecto ratio constat, ad eandem rationem corrigendum esse posset videri. Nam si usum aliorum scriptorum spectes, in quamcunque partem vertas *προτρέπειν*, alienum id esse apparebit, ut recte ostendit *Bentleius* l. c. et in Respons. ad B. C. p. 228. Est praeterea aliud in promtu remedium, nonnullis fortasse non omnino displiciturum illud, qui elementorum similitudine magis soleant, quam aliis indiciis, emendationum aestimare bonitatem. Monuit enim aliquando me clarissimus *Ruhnkenius*, in exemplari suo nescio quem correxisse *προστρίβεις*. Ac dicitur *προστρίβειν τί τινι* eadem virtute fere, ut a Latinis *maculam alicui inurere*, sim. Frequentius quidem eo in loco apud veteres est *προστρίβεσθαι*, ut *Demosth.* adv. Timocr. p. 801. C. *ἐκπώματα δ᾽ ἢ θυμιατήρια, ἢ τὰ τοιαῦτα κτήματα, ἐὰν μὲν ὑπερβάλῃ τῷ πλήθει, πλούτου τινὰ δόξαν προσετρίψατο τοῖς κεκτημένοις.* eique contrarium *ἀποτρίβεσθαι* apud eundem I. Olynth. p. 2. F. *ἵνα ταῦτ᾽ ἐπανορθωσάμενοι τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν ἀποτριψώμεθα,* et alibi. Sed in citerioris Graeciae scriptoribus non minus frequens *προστρίβειν*, ut in *Laertii* Prooem. §. 5. p. 5. *τίνα γὰρ δεῖ προσαγορεύειν τὸν πᾶν τὸ ἀνθρώπειον πάθος ἀφειδοῦντα τοῖς θεοῖς προστρίψαι* —. ubi *προστρίβειν* parum differt a *προσάπτειν* ibid: l. X. p. 655. §. 123. cuius loco

tis magnisque iniuriis, non ab invito factis, quas mihi obiicis, sed voluntariis, quas ipse fecisti, exspecta.

CVIII. MESSANIIS.

Polyclitum, ut audio, medicum vos accusatis, tanquam qui proditor Agrigentinorum sit, quod me aegrotantem promto animo, cum posset interficere, gravissimo eripuit morbo. Ac laudem eius iustitiae accusationem iniuriae

περιέπειν est in *Aristoph.* Plut. v. 690. ubi vid. Schol. Neque tamen nostro in loco temere sollicitandum puto *προτρέπεις*, cum in eo MSS. conveniant omnes; nec obstabit usus plane singularis huius verbi, nisi eadem de causa quamplurima alia in his Epistolis reiicere velis, quae haud dubie ipsius auctoris sunt. Reddo autem cum *Bentleio exprobrare* vel *obiicere*.

521 38. *Π. — τὸν ἰατρὸν ὑμεῖς*
a *μέμφ.*] Negat vero *Celsus*, aliquem ante Hippocratem exstitisse, qui artem medicam professus fuerit. BOYL. Legitur vulgo *ὑμῶν* pro *ὑμεῖς*. Quam scribendi rationem si sequaris, Polyclitus censendus est Messaniorum civitati a morbis curandis fuisse; quod a ratione temporum, in quibus versatur noster, alienum non est. vid. *Bentleius* Add. in Diss. de Ep. Ph. XIX. p. 298. cet. Sed *Budaeus* C. L. Gr. p. 790. et ex eo *H. Stephanus* Th. L. Gr. t. III. p. 438. G. *ἡμῶν* legunt; atque ita Lugd. A. et Angl. quod nonnullis fortasse anteferendum videbitur. conf. ep. CVI. CVII. et CIX. Nec enim verisimile est, sophistam suum tyrannum induxisse alieno, non suo, utentem medico. Verum cum Medd. A. et B. *ὑμεῖς* haberent, id verum esse non dubitavi. Nec causa additi pronominis obscura est: nam contraria esse voluit sophista, *ὑμεῖς μέμφεσθε*, et quod infra est, *ἐγὼ δὲ θαυμάζω* κ. τ. λ.

39. *Ἀκραγαντίνων*] *Budaeus* et *Stephanus* ll. cc. addunt *ἐλευθερίας*. quod in nullo librorum inventum unde sumserint ii, ignoro.

40. *Καὶ τὸν ἔπαινον α. τ. δ. κατηγορίαν ἀδ. ποιεῖσθε*] Pro *ποιεῖσθε* libri operarum formis descripti omnes praeter Ven. *περιποιεῖσθε*. quod, ut alios mittam, *Budaeus* l. c. Latine reddidit *praepostere interpretamini*. *Stephanus* autem l. c. prolatis illius verbis, *sed vereor*, inquit, *ne potius scribendum sit παραποιεῖσθε*. Ego vero ne hoc quidem valde probo. Nam *πα-* b
ραποιεῖσθαί τι de iis dici solet, *qui imitando aliquid ad exemplum alterius faciunt, sive simile, sive mutata parumper forma*. Ut exemplis in medium prolatis abunde docuit vir Graece doctissimus, *Fr. L. Abresch* Dil. Thuc. l. I. p. 133. Inter alia locum habet in grammatica, ubi de verbis in aliam formam mutatis sermo est, ut in illo *Pausaniae* Eliac. p. 397. *Τὸ δὲ ἄλσος τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς, παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ παλαιοῦ καλοῦσι.* Similiter *Γρύτη* a *Phrynicho* p. 98. dicitur

ἀδικίας ποιεῖσθε, καὶ τοῦθ' ὁμολογοῦντες οὐκ αἰσχύνεσθε.
314 ἐγὼ δὲ θαυμάζω τῆς τέχνης αὐτοῦ τὸν τρόπον μᾶλλον, ὅτι καὶ θνήσκοντά με πιστευθεὶς, οὐχ ὡς τύραννον ἀνῄρηκεν, ἀλλ' ὡς νοσοῦντά πονήσας σέσωκε. καὶ διὰ μὲν τὴν ὑμετέραν μέμψιν οὐδ' ὁτιοῦν πέπονθε κακὸν, διὰ δὲ τὴν ἐμὴν εὐχαριστίαν ὅμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν.

esse τῶν παραπεποιημένων. Idem verbo παραλλάττειν signavit *Conon* Narr. I. p. 241. πείσας τὸ ὑπήκοον ἀπ' Εὐρώπης διαβῆναι τὸν Ἑλλήσποντον, ὑπὲρ Μυσίαν ᾤκισε Φρύγας (sic leg. pro ᾤκησε, Φρ.) ἀντὶ Βρίγων, βραχύ τι παραλλαγείσης τῆς λέξεως, μετονομασθέντας. Cernitur etiam παρὰ ad eandem rationem in παραχαράττειν; quod est in proverbio, τὸ νόμισμα παραχάραξον, de quo Paroemiographi consulendi. Inter alios eo respicit *Synes.* ep. V. p. 177. ed. Cui. sic, ut videtur, corrigendus: ἓν τοῦτο μόνον εἰς μέσον ἑλκύσατε καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντας παρενέγκατε καὶ ποιήσατε (vulgo περιενέγκατε πᾶσι πονήσατε) καταφανεῖς οἵτινές εἰσι. Pertinet eodem porro παρῳδεῖν, cuius usum et potestatem illustrat *P. Leopardus* Emend. VI. c. XII. nec multum abit παρὰ in παραμυθεῖσθαι, quando *Ulpianus* ad *Demosth.* pro Cor. p. 477. E. παραμυθεῖται, inquit, τὰς συμ-
313 φορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ
a κατόρθωμα. quae a *Wolfio* non intellecta hunc in modum vertit in not. ad *Lucian.* t. I. p. 27., ubi de hoc verbo agit, *Hemsterhusius: Calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Addo etiam παρασοφίζεσθαι apud *Athenaeum* l. IV. p. 137. F. ubi cum dicit, κρέας ταριχηρὸν εἰς τάριχος διασκευάσαντα, μαστιγωθῆναι, ὡς παρασοφιζόμενον πονηρῶς. id est, *flagris caesum fuisse, tanquam qui* piscem salsum imitando *carnem salsam malitioso invento comminisceretur parare.* De παραποιεῖσθαι, apparet, ut opinor, eum esse verbi usum ac potestatem, ut ab ea constructione, quae nostro in loco est, cum duplici casu quarto plane abhorreat. Inveni autem, quod in eius locum substituerem, in Lugdd. B. C. Medd. A. B. C. Burm. et ed. Ven. ποιεῖσθε, ei, quod voluit auctor, signando aptum inprimis verbum. E multis exemplis unum et alterum subiungo. *Lysias* contr. Alcib. p. 286. ἀπολογίαν ποιούμενον τὸν ἑαυτοῦ βίον τῶν τοῦ πατρὸς ἁμαρτημάτων —. *Demosth.* de Fals. Leg. p. 309. D. ζῶντα (*Αἰσχίνην*) τοῖς πολλοῖς παράδειγμα ποιήσατε. cui non dissimile *Xenoph. Ephes.* l. II. p. 28. τοῖς ἄλλοις οἰκέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι παράδειγμα. Plura huc pertinentia post alios dedit *D' Orvill.* ad *Charit.* l. I. p. 34. E nostro addo ep. CXLIII. ἣν δέ μοι χάριτος ἀμοιβὴν προσφέρεσθε, — ταύτην εὐεργεσίαν ποιήσασθε. eoque refero, quod est b
ep. XCIX. — τὰ λύτρα — ἀπόδος, μὴ ποιούμενος ἐμὴν τὴν χάριν. In *Libanii* ep. II. ubi nunc legitur εἰ τὰ ἐπὶ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης ῥήματα ὀλίγα φιλίας ἀρχὴν ἐποίησαν, haud dubie eo-

facitis, nec id conſiteri vos pudet. Ego vero magis, quam artem, eius admiror naturam, quod moribundum etiam fidei suae commissum me, non sicut tyrannum sustulit, sed sicut morbo laborantem sua cura ac diligentia servavit. Ac vestra accusatione ne minimum quidem passus est mali; meo vero animi grati beneficio divitiis par evasit primis Si-

dem constructionis genere scripserat ille εἰ τὰ — ῥήματα ὀλίγα φιλίας ἀρχὴν ἐποιήσω, ut Reg. cod. habet, monente *Wolfio*. id est: *quod paucos sermones vespera illa habitos amicitiae initium fecisti.* Corrigo etiam in *Heliodori* l. VI. p. 265. πόθεν τὸ Θίσβης ὄνομα, εἴτε γνωρίζετε, εἴτε πεφόβησθε, εἴτε παιδιὰν ἐμὴν πεποίησθε, καταμηνύσατε. ubi παιδιὰν ἐμὲ πεποίησθε scribendum esse, minus dubitabis, si contuleris ibid. p. 284. καὶ εἰ μὲν ἀληθεύεις, εἶπεν, ἢ παιδιάν με πεποίησαι, παρείσθω τὸ παρόν. Convenit *Plauti* illud Capt. III. iv. 47. *Ut scelestus, Hegio, nunc in te ludos facit!* Similia genera loquendi, in quibus duplex casus quartus cum *facere* aliisque verbis, e Latinis dedit inter alios *Cortius* ad *Sallust.* Cat. c. II. p. 11.

42. Θαυμάζω τῆς τέχνης αὐτοῦ τὸν τρόπον μᾶλλον] Patet tam ex iis, quae hic sequuntur, quam ex ep. LXX. (CVI.), τρόπον ad mores referri, utcunque alii aliter senserint interpretes. BOYL. Recte *Boyleus* τρόπον ad mores referendum existimavit; id quod claré apparet ex ep. CVI. Quo magis miror, eum veram auctoris mentem non assecutum esse, dum reddit, *Ego autem cum hominis artem, tum magis ingenii probitatem admiror.* quod in Graecis non est; quae, ut fieri par esset, Latina feci.

514 a 43. Ὅτι καὶ θνήσκοντά με πιστευθεὶς — ὡς νοσοῦντα πονήσας σέσωκε] Revocavi ex edd. vetustis, consentientibus etiam Lugd. A. B. Angl. et Pal. ὅτι καὶ θν. με π. pro ὅτι δὲ θν. με π. ut ad exemplum ed. Commel. edidit *Boyleus*. nam particulae δὲ locus non est, omissae quoque in Medd. A. B. C. Lugd. C. et Burm. ubi est ὅτι με θνήσκοντα πιστευθείς. Ὅτι καὶ iuncta vide ep. III. et alibi saepe apud nostrum. Porro σέσωκε a me receptum pro ἔσωσε e Lugd. B. C. Medd. B. C. Burm. marg. Ald. et ed. Ven. in nonnullis quorum σέσωκεν. quo de alibi dictum. Ep. XXXIII. Λεωνίδαν — δυνάμενος ἀποκτεῖναι σέσωκα. ep. XXXIX. Ἀχθέντας αἰχμαλώτους — σέσωκα. ep. XLI. ὅτι πρότερον τρὶς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα.

46. Ὅμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν] Cum *Herodoteis* haec contulit summus *Valckenarius* ad historici l. III. p. 231. ubi etiam meminit huius apud *Thucydidem* l. I. p. 21. l. 17. καὶ χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. Digna utriusque eruditione sunt, quae de similibus loquendi generibus notant *Hemsterhusius* ad *Lucian.* t. I. p. 3. 4. et *Abresch* Anim. ad Aesch. l. I. p. 236. b et 237. ubi etiam nostro τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν similia e veteribus prolata inveniuntur.

οἶδα γοῦν, ὅτι διὰ τὴν δόσιν τῶν εὐχαριστηρίων πάντες εὔχεσθε προδόται μᾶλλον Ἀκραγαντίνων ἢ τυραννοκτόνοι Φαλάριδος ἀκουσθῆναι.

ρθ'. ΠΟΛΥΚΛΕΙΤῼ.

Ἀπέλυσα, διὰ σὲ Κάλλαισχρον οὕτως ἐπιβουλεύσαντά μοι περιφανῶς, ὡς μὴ μόνον ὁμολογῆσαι τὴν ἐπίθεσιν; ἀλλὰ καὶ
316 τοὺς συνωμότας μηνῦσαι, προσθεῖναι δὲ τῇ μηνύσει καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ, καὶ πότε, καὶ πῶς ἔμελλον ἐπιχειρεῖν. ἀλλ' ἦν ἀμνήμονος, ὡς ἔοικεν, ἀνδρὸς μὴ χαρίσασθαι σωτηρίαν ἀνθρώπῳ τῷ ταύτην δεδωρημένῳ. ἅμα δὲ ἐλογιζόμην, ὅτι κἂ-

Eandem loquendi formam in lapidibus obviam illustrat *Reinesius* Synt. Inscr. A. class. V. n. VII. p. 357. Similia in libris sacris notavit post alios *Wetstenius* ad Euang. *Marc.* VI. 21. et Act. Apost. XIII. 50. XXVIII. 7.

47. Τῶν εὐχαριστηρίων] Lugd. C. χαριστηρίων. qua voce etiam alias utitur noster. Retineo tamen alterum, quod reliqui libri omnes habent. Qui saepius χαριστήριος et χαριστήριον usurpat, *Dionys. Halic.* Ant. Rom. l. X. p. 643. l. 38. θυσίας vocat εὐχαριστηρίους. ubi vid. *Sylburg. Polybius*, cui familiare χαριστήριον, altero tamen utitur l. V. p. 506. τοῖς θεοῖς ἔθυεν εὐχαριστήρια τῆς γεγενημένης αὐτῷ — εὐροίας. Quibus tertium addo ex inscriptione apud *Spon.* Misc. Er. Ant. Sect. X. n. LXXI. p. 345. *ΝΕΙΚΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ.* Ut dubitandum non videatur, quin sophistae nostri temporibus haec nominis copulati forma aeque atque εὐχαριστία et εὐχαριστεῖν fuerit in usu.

315 a 48. Ἢ τυραννοκτόνοι Φ. ἀκουσθῆναι] Consueta loquendi ratio postulat ἀκούειν, quemadmodum corrigendum censet ad *Herodoti* l. III. p. 231. *Valckenarius.* Sed repugnant libri omnes, et habet, quo suum ἀκουσθῆναι defendat noster, illud *Herodoti* l. IX. p. 728. l. 44. ἢν ταῦτα ποιέω, φὰς ἄμεινόν με ἀκούσεσθαι. et *Antiphanis* ex Tyrrhen. apud *Athen.* l. VII. p. 329. F. — ἐν γὰρ τοῦτό μοι Τὸ λοιπόν ἐστι, καὶ κακῶς ἀκούσομαι. Ut nihil contra manuscriptos libros ausus sim mutare. [V. Valckenar. ad h. l. Lennepius iure tuetur vulgatam scripturam, etsi quod praeter auctoritatem MSS. affert argumentum nihili est. ἀκούειν qui legendum censent, non librariorum errorem corrigunt, sed ipsius Sophistae. *G. H. S.*]

51. Ἐπιβουλεύσαντά μοι περιφανῶς] Περιφανῶς inveni in edd. Ald. Bas. et Aurel. adscriptum etiam ad marginem Lugd. A. et Angl. sed in reliquis φανερῶς est. Etsi parum refert, utrum eligas, illud tamen malo. Ep. CX. ἑαυτοὺς ἐλέγχετε περιφανῶς ἠσεβηκότας. Mox ἐπίθεσιν reddidi *insidias*: nam antecedit ἐπιβουλεύεσθαι, quocum ἐπιτίθεσθαι iungit *Aelian.* V. H. l. III. c. XIX. p. 255. Ἐπιθέμενος

culorum. Scio vero, propter data grati animi dona omnes vos proditores Agrigentinorum, quam tyrannicidas Phalaridis, malle audire.

CIX. POLYCLITO.

Dimisi tua causa Callaeschrum tam manifesto mihi insidiantem, ut non tantum confiteretur insidias, sed etiam coniurationis socios indicaret, adderetque indicio etiam locum, ubi, et quando, et quomodo aggressuri essent. Sed hominis beneficii vere immemoris esset, non gratificari salutem ei, qui eam dederit. Simul autem existimavi, meum

οὖν αὐτῷ (τῷ Πλάτωνι) καὶ ἐπιβουλεύων ὁ Ἀριστοτέλης. In *Theophrasti* Char. Eth. c. II. eadem virtute legitur οἷς ἐπέθετο λάθρα. ubi *Casaubonus* p. 108. ἐπιτίθεσθαι esse docet *tan-*

b *quam ex insidiis et superiore loco adoriri.* Usum verbi *Homericum* illustrat *Hemsterhusius* ad *Luc.* t. I. p. 292. Alterius potestatis, quam indicavit *Casaubonus*, exempla quamplurima inveniuntur apud Atticos et *Xenophontem*, magno numero collecta a scriptoribus Observationum Philologicarum in N. T. ad Act. Apost. XVIII. 10. ubi quae leguntur, minus expedita interpretibus, si interpungendo adiuves, nihil habebunt, quod non sit dictum planissime. *Μὴ φοβοῦ*, inquit Paulo nocturno viso apparens Iesus, *ἀλλὰ λάλει, καὶ μὴ σιωπήσῃς, διότι ἐγώ εἰμι μετὰ σοῦ. Καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι τοῦ κακῶσαί σε, διότι λαός ἐστί μοι πολὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.* id est, *Noli timere, sed loquere, nec tace, quia ego tecum sum. Nec quisquam insidiose te adorietur, ut malo te afficiat, quia populus mihi multus est in hac civitate.* Habes duo suis singula rationibus munita: alterum, *Nollet timere Paulus, sed loqueretur, quod ipsi adesset Iesus:* alterum, *Neminem adorturum esse eum, ut malo afficeret, quod multus Iesu esset in ista civitate populus.*

54. *Ἀμνήμονος, ὡς ἔοικεν,* 516
ἀνδρὸς] Marg. Lugd. A. ἀμνή- a
μονος ὡς ἀληθῶς ἀνδρὸς, et eius loco marg. Angl. ἀ. ὡς ἀληθοῦς ἀνδρός. Noster ep. XII. ἄνδρα habet ταῖς *Μούσαις* ὡς ἀληθῶς καταπεπιστευμένον. Hic tamen ὡς ἀληθῶς alteri interpretando inserviisse puto. Qua virtute illud cum alibi saepe legitur, tum in *Theophylacti* ep. XXII. ὁ μὲν οὖν Ἀλέξανδρος, ἅτε δὴ φιλόσοφος ὢν, ἐδεδοίκει τὸ τῆς τύχης, ὡς ἔοικεν, ἄδηλον. id. est, *metuebat fortunae exitum vere incertum.* quam sententiam male reddendo, ut passim alibi, perverterunt interpretes. E multis addo *Eurip.* Phoen. 409. Ἡ πατρίς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.

55. *Μὴ χαρίσασθαι σωτηρίαν ἀνθρώπῳ*] Salutem illi non concedere. i. e. illius gratia *alteri* salutem non concedere. BOYL.

μοῦ μὲν ἦν τὸ δοῦναι τοιαύτην χάριν ἰατρῷ σεσωκότι, πρὸ πολλοῦ δὲ σοὶ τὸ λαβεῖν προσηκωδέστερον τῷ τῆς ἰατρικῆς προστατοῦντι καὶ πάντας σώζοντι τοὺς δεηθέντας. ἰδέτω μέντοι τὸ παράλογον Κάλλαισχρος, ὅτι ζωῆς παρὰ σοῦ χάριν εἴληφεν ἑτέρου ζωὴν οὐ δικαίως ἀφελόμενος. ἀφῄρηται μὲν γὰρ οὐ μελλήσας, ἄλλως δὲ ἠτύχηκεν.

ρι. ΜΕΣΣΗΝΙΟΙΣ.

Οὐκ ἠγνόουν, ὅτι πέμψαντός μου τοῖς παρ' ὑμῖν θεοῖς
ἀναθήματα, τρίποδάς τε Δελφικοὺς καὶ στεφάνους χρυσοῦς
καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ πολυτελῆ χαριστήρια τῆς σωτηρίας, δυοῖν
318 θάτερον ποιήσετε, ἢ τοῖς θεοῖς εὐσεβοῦντες ἀναθήσετε, ἢ τού-
τους ἀποστεροῦντες αὐτοὶ διανεμεῖσθε· ὅπερ δεδράκατε. προσ-
ποιησάμενοι γὰρ ἐμοὶ λοιδορεῖσθαι, ὡς τῶν ἀναθημάτων διὰ
τὸν κτησάμενον οὐ καθαρῶν ὄντων, τοὺς θεοὺς ἱεροσυλήκατε.
τί γὰρ διαφέρει, τὰ καθωσιωμένα περισπάσαντας ἀπενεγκεῖν,
ἢ τὰ κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς; ἐκείνων γὰρ ἀμφότερα ἦν,

59. *Ἰδέτω μέντοι τ. π. Κ.*] Similiter ep. V. extr. *ἰδέτω, ὡς*
b *οὐδὲ Περιλάῳ ἀρεστὰ ἐπράξαμεν.* Nec temere *ἰδέτω* mutandum duxi, quod utroque in loco in eo convenire viderem manuscriptos. Qui in *Homero* et poetis Graecis non sunt hospites, sciunt, quae sit ratio literarum *ι* et *ει* in hoc verbo eiusque declinatis; de quo variis locis egit *Eustathius*. Neque obstat per linguae rationes, quo minus *ἰδέτω* aeque atque *εἰδέτω* Graecum sit. [V. not. ad Epist. 5. p. 32, 96. et add. Bremii not. ad Xenoph. Symp. II, 15. post Orell. edit. orat. Isocrat. π. τ. ἀντιδ. p. 553. *G. H. S.*] Ut id inventum in vetere scriptore, ut multa alia singularia, studio sectari potuerit noster. De τὸ παράλογον, quod etiam est ep. v. vid. viros doctos ad *Thucydid.* l. I. p. 53. et ad *Thom. M.* v.

61. *Ἀφῄρηται μὲν γὰρ οὐ μελλήσας, ἄλλως δὲ ἠτύχηκεν*] Manifesto vitio scriptum *μελήσας* mutavi in *μελλήσας*, secutus Lugdd. A. et B. idque quidam interpretum spectasse videntur, quum reddant *non cunctando* vel *statim*. Integram loci sententiam tamen eorum nemo assecutus est, quum non animadverterent, *ἄλλως* hic esse *temere*, 317
a ut saepe *Lucianus*, alii loquuntur. vid. not. ad *Aelian.* V. H. l. VIII. c. VI. p. 537. Verba, ut fieri par erat, feci Latina. Pertinent *ἀφῄρηται* et ante *ἀφελόμενος*, ut alia similia in his Epistolis, ad istud genus orationis, quo actus pro conatu ponitur, de quo supra ad ep. XXIV. l. 85. p. 115. 116.

quidem esse dare tale beneficium medico, qui me conservavit, multo vero magis te accipere decere, qui medicinae praees omnesque, quibus opus est, servas. Sciat tamen inopinatum exitum Callaeschrus, quod vitae a te beneficium accepit, alterius vita iniuste ablata. Abstulit enim non cunctanter, sed temere excidit [illegible]sto.

CX. MESSANIIS.

Non ignorabam, cum dona mitterem diis vestris, cortinas Delphicas, coronas aureas et alia multa ac pretiosa pro salute mea munera, duorum alterum vos facturos esse, aut diis pie consecraturos, aut, eos privantes, ipsos inter vos distributuros; id quod fecistis. Simulantes enim vos convicium mihi facere, quasi dona propter possessorem non pura essent, deos sacrilegio spoliastis. Nam quid interest, consecrata diripueritis, an dicata et promissa diis? illorum

64. *Τοῖς παρ' ὑμῖν θεοῖς*] Celeberrimum apud Messanenses sacrarium memorat *Cicero* in Verr. IV. Huc forte dona sua miserat Phalaris. BOYL.

65. *Τρίποδάς τε Δελφικοὺς*] Si *τρίποδας* solum nominasset noster, nihil in eo esset, quod a Phalaridis veri temporibus abhorreret. Sed habet *τριπόδων Δελφικῶν* nomen, quod cum Romanis prodat nostrum consuevisse. Quas enim ii vocarunt *mensas Delphicas*, aut *Delphicas*, eas Graeci, qui temporibus Romanorum florebant, *τρίποδας Δελφικοὺς* nominarunt. Ita *Athenaeus* in descri-
b ptione pompae Ptolemaei Philadelphi ex Callixeno Rhodio l. V. p. 197. A. p. 198. C. p. 199. D. p. 202. C. *τρίποδας Δελφικοὺς χρυσοῦς* et *ἀργυροῦς* commemorat; atque ita alii citeriorum temporum scriptores. Nec credo, ex antiquioribus inventum iri, qui ad cortinae Delphicae exemplum factos *τρίποδας* generatim *Δελφικοὺς* nominaverit. De *Delphicis* vid. *Salmas.* Obs. ad Ius Att. et Rom. p. 488. *Wower.* ad *Petron.* c. XXII. *Harduin.* ad *Plin.* H. N. l. XXXIV. IV. alios.

66. *Πολλὰ καὶ πολυτελῆ*] Omittuntur verba *πολλὰ καὶ* in Angl. et Lugd. C. Sed alterum haud dubie ab auctore profectum. Vid. similia ex aliis scriptoribus collecta a *Fr. L. Abresch.* Dil. Thuc. l. III. p. 558.

66. *Δυοῖν θάτερον*] Scripsi *δυοῖν* cum Lugd. A. C. Angl. Burm. et ed. Ven. Reliqui libri *δυεῖν.* vid. supra not. ad ep. VIII. l. 40. et ep. XIX. l. 88.

71. *Ἢ τὰ κατωνομασμένα* 318
τοῖς θεοῖς] Non male *Stephanus* a
reddit *diis destinata.* Nec tamen displicet *dicata.* *Polybius* Hist. V. p. 540. *Παρῆν Διό-*

καὶ οὐ τῶν πεπομφότων. ἡ μὲν οὖν παρ' ἐμοῦ χάρις εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἡ παρ' ὑμῶν ἀσέβεια παντελής ἐστι· καὶ γὰρ ἐμὲ τὸν δεδωκότα καὶ τοὺς ἁρπάσαντας ὑμᾶς ἴσασιν. ἀρκεῖ δέ μοι τοὺς τὰ τῶν θεῶν λαβόντας ἐναγεῖς ὑμᾶς ὁρᾶν γεγονότας τῇ τῶν ἱεροσυληθέντων ὀργῇ. σὺν γὰρ τοῖς ἄλλοις, δι' ὧν αὐτὰ κέρδος ἡγήσασθε, προσωμολογήκατε μηδὲν εἶναι μυσαρὸν τῶν ἀπεσταλμένων· εἰ μὴ τὰ αὐτὰ κειμήλια διττὰς ἔχει τύχας, ἂν μὲν ὑμεῖς αὐτὰ διανέμησθε, τὰς ἀμείνους, ἂν δὲ τοῖς θεοῖς κομισθῶσι, τὰς χείρους. πρὸς δὲ τούτοις ἑαυτοὺς ἐλέγχετε περιφανῶς ἠσεβηκότας. οἱ μὲν γὰρ ἄρχοντες τοῦ ψηφίσασθαι πολέμια εἶναι τὰ χρήματα τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρουσιν, ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, τοὺς μὲν θεούς, ὡς κακοὺς ἀνθρώπους, προδότας ἂν γενέσθαι λέγετε, εἰ δῶρα παρὰ τυράννου λά-
320 *βοιεν, τοὺς δὲ πολιτευομένους [ἀγαθοὺς] παρ' ὑμῖν, οἳ τρὶς καὶ οὐχ ἅπαξ Μεσσήνην ὡς Ἀκράγαντά μοι ὑπὸ χεῖρα πε-*

γνητος — ἄγων Λαοδίκην, τὴν Μιθριδάτου τοῦ βασιλέως θυγατέρα, παρθένον οὖσαν, γυναῖκα τῷ βασιλεῖ κατωνομασμένην. quod verbis *Valerii Flacci* sonat *regi coniugio dicatam.* ita ille l. III. 535. *Quem tibi coniugio tot dedignata dicavi Nympha procos, en Haemonia puer adpulit alno, Clarus Hylas.* Vicina sunt in *Cicer.* Verr. III. §. 183. *Donum alicui dicatum atque promissum.* Quibus in nostris convertendis usus sum, ne ambiguitati locus relinqueretur.

b 75. *Τὸ, τῶν θεῶν οὐ λαβόντων, ἐναγεῖς κ. τ. λ.*] Angl. *τοὺς τὰ τῶν θεῶν λαβόντας ἐν.* cui non dissimile quod in Lugd. A. est, *τοὺς τὰ θεῶν οὐ λαβόντας*, particula *οὐ* punctis notata, tanquam reiicienda. Pro *τὸ τῶν* Lugd. C. quoque *τὰ τῶν.* Ego nec Angl. scripturam reiicio omnino, nec alteram temere muto. [Angl. scripturam praetuli. *G. H. S.*] Verba *ἐναγεῖς γεγονότας τῇ τῶν ἱεροσυληθέντων ὀργῇ* dicta accipio, ut illa *Livii* l. VI. c. XXI. *ni — auctores defectionis ab Romanis, metu ne, soli crimini subiecti, piacula irae Romanorum dederentur, avertissent colonias a consiliis pacis.* Alia ratione noster ep. VIII. l. 39. *ἐναγὴς τοσούτοις ἄγεσιν.*

76. *Σὺν γὰρ τοῖς ἄλλ. δι' ὧν αὐτὰ κέρδος ἡγ. π. μ. εἶναι μυσαρὸν τῶν ἀπεσταλμένων*] i. e. 319 a
Eo quod dona haec (quae diis, utpote polluta, indigna censuistis) vos ipsi acceperitis, non polluta esse confitemini; si essent enim, oportuerat vos non accepisse. Eodem fere argumento utitur ep. CXL. (CXI.) *οὐ γὰρ δήπου* etc. BOYL.

85. *Τοὺς δὲ πολιτ. ἀγαθοὺς παρ' ὑμῖν*] Cl. *Hemsterhusius* suo exemplari adscripserat: *τοὺς δὲ πολιτευομένους παρ' ὑμῖν, ὡς ἀγαθούς.* Nec alienum est ex-

enim utraque sunt, et non eorum, qui miserunt. Ac meus quidem in deos gratus animus vestraque impietas omnino spectata sunt: nam et, qui dedit, me, et vos, qui rapuistis, sciunt. Sufficit vero mihi, cum dii non acceperint, piacula videre vos factos eorum, qui sacrilegio sint spoliati, irae. Nam inter alia, quare ea lucro vobis duxistis, confessi estis, nihil esse impurum eorum, quae missi sunt. Nisi rerum pretiosarum earundem duplex conditio est, si inter vos eas distribuatis, melior, sin vero diis offerantur, deterior. Adhaec vosmet arguitis manifesto impios esse. Nam magistratus, cur decreverint hostilia esse bona, causam in populum conferunt, vos vero, populus, in magistratus. Et, quod omnium gravissimum est, deos, sicut malos homines, proditores fore dicitis, si dona a tyranno acciperent. Qui vero apud vos rempublicam tractant, bonos, qui ter et non semel Messanam, sicut Agrigentum, meae

istimari, cum antecedat *τοὺς μὲν θεοὺς, ὡς κακοὺς ἀνθρώπους, προδότας ἂν γενέσθαι λέγετε*, simili colore scripta esse, quae subiiciuntur, *τοὺς δὲ πολιτευομένους παρ' ὑμῖν, ὡς ἀγαθοὺς, — οὐ κολάζετε*. Inter-
b positis tamen illis, *οἳ τρὶς καὶ οὐχ ἅπαξ κ. τ. λ.* quae proxime pertinent ad *πολιτευομένους*, concinnius scriberentur omnia, si *ὡς ἀγαθοὺς* in postrema parte ponerentur hunc in modum, *τοὺς δὲ πολιτευομένους παρ' ὑμῖν, οἳ τρὶς καὶ οὐχ ἅπαξ κ. τ. λ. ὡς ἀγαθοὺς, οὐ κολάζετε*. Sed eum, quem exhibui, verborum ordinem passim servant libri. In Pal. autem et Burm. desunt *ἀγαθοὺς παρ'*, ac praeterea ille in antecedentibus habet *ὡς κακοὺς ἀνθρώπων*; quod, etsi altero non deterius est, contra plerosque libros tamen recipere nolui. In iisdem porro verbis pro *παρὰ τυράννου λάβοιεν* in Angl. inveni *παρ' ἀνθρώπου*. quod etiam in marg. Lugd. A. eiusque loco *παρ' ἄνου* in Lugd. C. est. Ex quibus 320
confici quodammodo posse vi- a
detur, in antecedente parte illud *ἀνθρώπους* varie scriptum olim fuisse, idque ansam dedisse corrumpendis reliquis, dum pro *τυράννου* scriberent *ἀνθρώπου*. Quid si itaque idem hic interpositum inter *πολιτευομένους* et *παρ' ὑμῖν* eam, quae nunc vulgo est, *πολιτευομένους ἀγαθοὺς παρ' ὑμῖν*, scripturam peperit? Ut ut est, codicum Pal. et Burm. vestigia secutus, non alienum puto scribi *τοὺς δὲ πολιτευομένους παρ' ὑμῖν*; sed *ἀγαθοὺς* expungere nolui, repugnantibus reliquis libris. [*ἀγαθοὺς* uncinis inclusi. *G. H. S.*]

86. *Μεσσήνην ὡς Ἀ. μοι ὑπὸ χεῖρα πεποιήκεσαν*] Optimis quibusque scriptoribus familiaria genera loquendi sunt *ὑποχείριόν τινα ποιεῖσθαι, λαμβάνειν*,

πονήκεσαν, εἰ χρήματα αὐτοῖς αἰτοῦσι προείμην, οὐ κολάζετε. τὸ δ' αἴτιον, ὅτι κοινωνεῖτε τῆς αὐτῆς προαιρέσεως καὶ οὐ δύνασθε τοῖς αἰτίοις ἐλευθέρως ἐπεξελθεῖν· πάντες γὰρ ἔνοχοι δωροδοκίας εὑρεθήσεσθε. οὐ μὴν ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τῶν ἀναθημάτων λέγειν, μήτε παρ' ἐμοὶ μεμενηκότων, μήτε τοῖς θεοῖς ἀνατεθειμένων, οὐδεμίαν ποιήσομαι φροντίδα· μετελεύσονται δὲ ὑμᾶς ἀξίως τῶν τετολμημένων οἱ σεσυλημένοι καὶ περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ ὧν εἰς αὐτοὺς ἠσεβήκατε. ἔῤῥωσθε. τὸ δὲ ἔῤῥωσθε διπλῆν

cet. quorum etiam in his epistolis usus est, ut ep. XIV. LIX. et alibi. Eodem in loco apud tragicos obvium *χείριον*, ut in *Eurip.* Andr. 628. — *γυναῖκα χειρίαν λαβών.* *Sophocl.* Aiac. Fl. 498. — *χειρίαν ἀφεὶς τινί.* et alibi saepe. Rariora multo sunt ista virtute *ὑπὸ χεῖρα ποιεῖν, λαμβάνειν*, cet. nec scio, an veteribus cognita. Nam, si bene memini, semel tantum in *Xenophontis* inveni Ages. p. 380. l. 55. *τῇ φιλανθρωπίᾳ ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτε.* quod, nisi multa essent et gravia, quae ex *Xenophontis* Hellenicis citerioribus temporibus conflatum esse istum librum arguunt, quod hic disputandi locus non est, vitii
b suspectum videri posset, cum alias in similibus formis loquendi *ὑποχείριος* utatur ille. Est autem *ὑπὸ χεῖρα λαμβάνειν* pro *ὑποχείριον λαμβάνειν* in *Basilii* ep. XXIII. *Τὸ μὲν γὰρ τοὺς ἀντιτείνοντας ὑπὸ χεῖρα λαμβάνειν ἀνδρεῖόν τε καὶ ἄρχοντας ὡς ἀληθῶς· τὸ δὲ τοῖς ὑποπεπτωκόσι χρηστὸν εἶναι καὶ πρᾷον μεγαλοφροσύνῃ πάντων καὶ ἡμερότητι διαφέροντος.* Cui praeter nostrum par ab omni parte exemplum non invenio. Nam alius generis est, quod habet *Plutarchus* de Exil. p. 600. D. *καθάπερ τοῖς δεδοικόσι τὰ προσωπεῖα παιδίοις ἐγγὺς καὶ ὑπὸ χεῖρα ποιοῦντες καὶ ἀναστρέφοντες ἐθίζομεν καταφρονεῖν.* Proprie loquitur *Lucianus*, dum t. I. Herm. p. 798. *Κέλευε*, inquit, *παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων.* Propius nostro est *Libanii* ep. CCCCXXVIII. *Ἔχεις ὑπὸ χεῖρα Σπεκτᾶτον, ὃν ηὖξω λαβεῖν. μὴ τοίνυν πρὸς τὴν ὄψιν μαλακισθῇς, ἀλλ' ὅσα ἠπείλεις, ἐπιτέλει, βοῶν,* (leg. *βιῶν*,) *ἕλκων, ἄγχων, καταφιλῶν ὑπὸ θυμοῦ.* ubi latine reddi potest *In manibus*, vel *in potestate, habes Spectatum.* Atque huc pertinet illud *Charitonis* l. VI. p. 104. l. 19. *Ἤρεσεν ὁ λόγος τῷ βασιλεῖ· πρὸς ἡδονὴν γὰρ ἦν· καὶ προσλαβόμενος ὑπὸ χεῖρα τὸν εὐνοῦχον κατεφίλησε.* ubi, vi locutionis non percepta, *D' Orvillius* Annot. p. 554. de *manu capiti vel humeris imposita* cogitavit, 321 a dum non aliud fere *προσλαβόμενος ὑπὸ χεῖρα* est, atque *προσαγόμενος*, quo in re simili usum *Charitonem* ibidem observat vir doctissimus, aut, si mavis, *προσλαβόμενος ἐγγὺς καὶ ὑπὸ χεῖρα*, quod ad *Plutarchi* exemplum l. c. est, *ἐγγὺς καὶ ὑπὸ χεῖρα ποιησάμενος.* [V. Valckenar. ad h. l. — Post *πεποιήκε-*

potestati subiecerunt, si pecuniam iis petentibus largirer, non punitis, idque propterea, quod eiusdem propositi participes estis, nec potestis sontes libere persequi iudicio. Nam omnes largitionibus corruptos esse apparebit. Verum enim vero, ne videar de donis dicere, sive apud me mansissent, sive diis essent consecrata, non curabo amplius. Repetent vero a vobis poenas pro ausis spoliati et mea causa et vestrae in eos impietatis. Valete: cumque ver-

σαν videtur ἂν excidisse. *G. H. S.*]

91. Μήτε παρ' ἐμοὶ μ.] Dubito, an sit scribendum παρ' ὑμῖν. hoc enim argumenti ratio postulare videtur. Sed nulla hic varietas in libris MSS. Vulgatam noli tentare. *G. H. S.*]

95. Τὸ δὲ ἐῤῥῶσθαι διπλῆν παρέμφασιν ἔχον] Aut fallor, aut sophistam haec, non tyrannum, produnt. *Ulpianus* p. 587. E. ad *Demosthenis* de Fals. Leg. p. 331. F. Ἐῤῥῶσθαι πολλὰ φράσας τῷ σοφῷ Σοφοκλεῖ, Ἀντὶ τοῦ οἰμώζειν, inquit: τῶν διφορουμένων γὰρ ἡ λέξις, καὶ ἐπὶ κακοῦ λέγεται. *Demosthenis* verba respexisse videntur *Suid.* et *Hesychius* v. Ἐῤῥῶσθαι φράσας, ubi vid. viros doctos. Quaedam huc pertinentia notavit *Davis.* ad *Cic.* de N. D. l. I. c. XLIV. nostri loci non immemor. Addo *Antiphanis* apud *Athen.* l. III. p. 100. F. verba: — Ἐκεῖσε δ' ἐκπλέω, Ὅθεν διεσπάσθημεν, ἐῤῥῶσθαι λέγων Ἅπασιν ἵπποις, σιλφίῳ, συνωρίσι, Καυλῷ, κέλησι, μαστοῖς, πυρετοῖς, ὀποῖς. quae hominis esse monet *Casaubonus* Anim. p. 198. qui, Cyrene, ubi fuisset moratus, relicta, *longum vale diceret equis et ceteris rebus universis, quibus abundat regio Cyrenaica.* Verba autem μαστοῖς et πυρετοῖς varie tentat; sed pro μαστοῖς placet, quod inter alia coniicit ille, μασπέτοις. Habes σίλφιον, καυλὸν, μάσπετα et ὀποὺς, res eiusdem plane generis: ex quibus tria etiam iunguntur in *Anaxandridae* Protesilao apud *Athen.* l. IV. p. 131. E. Καυλοὶ, σίλφιον, ὀπός. sic enim haud dubie legendum pro κ. σ. ὄξος. de μασπέτοις vid. *Casaub.* l. c. Iam vero simile aliquid in reliquis spectandum esse verisimile videtur. Cumque eodem genere describantur ἵπποι, συνωρίδες et κέλητες, non alienum erit quartum iis adiungi δίφρους· nam πυρετοῖς locus nullus esse videtur. In rem *Max. Tyr.* Diss. XXIII. p. 275. τὰ Κυρηναϊκὰ παιδεύματα διφρείαις esse ait. Videntur autem non unius hominis esse verba, ut opinatur *Casaubonus*, sed duorum, qui alterni res sibi caras inprimis enumerent, hunc in modum: — Α. Ἐκεῖσε δ' ἐκπλέω, Ὅθεν διεσπάσθημεν, ἐῤῥῶσθαι λέγων Ἅπασιν ἵπποις. Β. Σιλφίῳ. Α. Συνωρίσιν. Β. Καυλῷ. Α. Κέλησι. Β. Μασπέτοις. Α. Δίφροις. Β. Ὀποῖς. quae alterna in divitem quadrant et parasitum, ut illa in *Aristophanis* Pluto v. 190. alterna sunt heri et servi: Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή· Ἔρωτος. ΚΑΡ. Ἄρτων. ΧΡ. Μουσικῆς. ΚΑΡ. Τραγημάτων. κ. τ. λ.

παρέμφασιν ἔχον, ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, μὴ ἀγνοεῖτε, ὅτι πρὸς τὸ χεῖρον γέγραπται.

322 ρια´. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΩι.

Ἐγὼ τῶν μὲν εὖ πεπονθότων ὑπ᾽ ἐμοῦ οὐδένα ἂν εἴποιμι οὔτε πρὸς σὲ οὔτε πρὸς ἄλλον ἀνθρώπων οὐδένα· οὐ γὰρ δήπου, ἵνα σὺ δέξαιο τὰς παρ᾽ ἡμῶν δωρεὰς, ὅς, πεμπομένας παροράς, τὸ καὶ ἑτέρους πολλοὺς ἐπιδείκνυσθαι λαβόντας πρέπον ἐστί. 100 προσέτι καὶ ἀνυπόπτως τοῖς λαβοῦσιν ὀνειδιοῦμεν. οὐ γὰρ οἰόμεθα ὀνείδους ἀπηλλάχθαι, οὔτε ἂν αὐτός τις ἕκαστος ἰδίας εὐεργεσίας διεξίῃ, οὔτε ἂν ἑτέρων λεγόντων ἀκούειν ἐθέλῃ. ὅσοι μέντοι παρὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην βίᾳ καὶ ἀδικίᾳ πολλὰ τῶν ἐμῶν ἀπώλεσαν, ἔξεστί σοι λογίσασθαι. καίτοι πολλοὺς ἂν σφόδρα εὕροις, περὶ πλείστου ποιησαμένους τὰ δίκαια κατασχεῖν, ἔπειτα ἀποτίσαντας οὐχ ἑκουσίως, ἀλλ᾽ ἀνάγκῃ καὶ φόβῳ πολέμου καὶ ὅπλων. τινὲς ὁσιώτατα, ἀλλὰ καὶ πάντων εὐσεβέστατα κατέσχον, ἐφ᾽ ὅσον ῥώμης μετεποιοῦντο. οὐ γὰρ δήπου προστρόπαια χρήματα καὶ ἐναγῆ μετὰ κινδύνων τοσούτων κατασχεῖν ὑπέμειναν, ἃ καὶ ἀναγκαζομένους λαβεῖν ἐχρῆν ἀπώσασθαι. τίνα οὖν σὺ πρὸς Διὸς ὑποτυπούμενος οὐκ ἤθελες τὴν δωρεὰν λαμβάνειν; ἐπεὶ καὶ αἱ προφάσεις, ἃς σὺ προσποιούμενος ἔλεγες προβεβλῆσθαι, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ καὶ μυρίοις ἑτέροις λύονται. μαρτυρεῖται γὰρ ὑπ᾽ αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν τὰ χρήματα καθαρὰ

322 a 8. *Οὔτε ἂν αὐτός τις ἕκαστος ἰδίας εὐεργεσίας διεξίοι*] Qui Phalarin Latinum fecerunt, omnes ita reddiderunt, quasi scriptum esset *Οὔτε ἂν αὐτός τις ἰδίας εὐεργεσίας διεξίοι.* Quamquam non temere locum invenias, ubi *αὐτὸς ἕκαστος*, interposito alio verbo, aliud significat quam quod sonat natura sua, hic tamen ista virtute alienum ἕκαστος. Quare dictum accipio, quasi legatur *οὔτε ἂν τις αὐθέκαστος ἰδίας εὐεργεσίας διεξίοι*, ubi *αὐθέκαστος* est pro b *αὐθεκάστως*, id est, *severe, plane, simpliciter, nec arroganter, nec dissimulanter, sed aperte et ex vero.* Erudite, ut solet, *Valckenarius Euripideum αὔθ᾽ ἕκαστα* explicans ad Phoen. p. 180. inter alia, „*Simplex oratio*, inquit, qualem natura dictat: qui sic loquitur simpliciter, quique scapham scapham vocat, proprie dicitur *αὐθέκαστος.*“ Nostro loco inprimis instar commentarii potest esse

bi valete duplex explanatio sit, boni et mali, nolite ignorare, in deterius scriptum esse.

CXI. POLYSTRATO.

Ego eorum, qui beneficiis a me affecti sunt, neminem dicam neque tibi neque hominum ulli. Nec enimvero, ut tu dona nostra accipias, quae, quum mittuntur, spernis, alios etiam multos, qui acceperint, ostendi decet. Ad haec etiam sine suspicione iis, qui acceperunt, exprobrabimus. Neque enim putamus ab exprobratione abesse, si quis aperte sua beneficia commemoret, aut alios dicentes velit audire. Quot vero contra nostram sententiam vi et iniuria multa de meis perdiderint, licet tibi existimare. Tametsi multos admodum invenies, qui plurimi faciant iusta detinere, dein reddant non sponte, sed necessitate ac metu belli et armorum. Quidam sanctissima, imo omnium etiam religiosissima retinuerunt, quantum robur habuerunt. Nec enimvero averruncandas res et piaculares cum tantis periculis retinere sustinuerint, quas etiam coactos accipere oporteret repudiare. Quodnam igitur tu, per Iovem, informans noluisti donum accipere? quum etiam causae, quas tu simulabas obtentas esse, hoc modo et infinitis aliis solvuntur. Testimonio enim ipsorum inimicorum constat, res puras esse: nisi hoc differat, quod

323 *Aristotelis* illud Ethic. Nicom.
a l. IV. c. XIII. p. 55. C. *δοκεῖ δὲ ὁ μὲν ἀλαζὼν προσποιητικὸς τῶν ἐνδόξων εἶναι, καὶ μὴ ὑπαρχόντων, καὶ μειζόνων, ἢ ὑπάρχει· ὁ δὲ εἴρων ἀνάπαλιν ἀρνεῖσθαι τὰ ὑπάρχοντα ἢ ἐλάττω ποιεῖν· ὁ δὲ μέσος αὐθέκαστός τις ὢν, ἀληθευτικὸς καὶ τῷ βίῳ καὶ τῷ λόγῳ, τὰ ὑπάρχοντα ὁμολογῶν εἶναι περὶ αὐτὸν, καὶ οὔτε μείζω, οὔτε ἐλάττω.* Ipsi sententiae similia a severioris philosophiae doctoribus passim inculcantur. In rem unius *Senecae* verba adscribam e libro II. de Benef. c. 1. p. 277. A.: *Ne aliis*
b *quidem narrare debemus. Qui dedit beneficium, taceat: narret, qui accepit. Dicetur enim, quod illi ubique iactanti beneficium suum:* Num negabis, *inquit*, te recepisse? *et quum respondisset*, Quando? Saepe quidem, *inquit*, et multis locis: *id est, quoties et ubicunque narrasti.* vid. ibi *Lips.* et ad *M. Anton. Gatak.* l. V. p. 189. cet.

[5. 4. *διεξίῃ — ἐθέλῃ.* Vulgo *διεξίοι — ἐθέλοι. G. H. S.*]

8. *Τινὲς ὁσιώτατα, ἀλλὰ καὶ πάντων εὐσεβέστατα κατέσχον*] Messenii sc. de quibus queritur ep. LXXXIV. (CX.) BOYL.

[9. *εὐσεβέστατα.* Vereor ne *ἀσεβέστατα* scribendum sit. cf. v. 18. *G. H. S.*]

εἶναι· εἰ μὴ τούτῳ διοίσει, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν δι' ἀδίκου ὀνόματος τῆς ἁρπαγῆς ἔχειν ἐβιάζοντο, καὶ τοῦτο προστιθέντες τῷ ἀσεβεῖν, σὺ δὲ μετὰ τοῦ δικαιοτάτου λήψῃ, φίλου πιστοῦ διδόντος ἑκουσίως.

324 ριβ΄. ΕΝΝΑΙΟΙΣ.

Ἐγὼ οἶμαι μὲν καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐμαυτὸν αἴτιον ὑμῖν γεγονέναι. ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς ἐλευθερίας οὐ μέμφομαι ὑμῖν ἀχαρίστοις οὖσι, τὸ μέντοι ἀργύριον, ὃ ἐδανείσασθε, ἀπόδοτε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν χρείᾳ εἰμὶ οὐ μετρίᾳ, καὶ περιπέμπω χρήματα δανειζόμενος εἰς ἅπασαν Σικελίαν. καὶ οἱ μὲν ἐχαρίσαντο ἡμῖν, ὥσπερ Λεοντῖνοι καὶ Γελῷοι, οἱ δὲ ὑπέσχηνται δανείσειν, ὡς Ὑβλαῖοι καὶ Φιντιεῖς. τί ἂν οὖν πρὸς Διὸς αὐτοὶ ὑπολάβοιτε περὶ αὐτῶν, τηνικαῦτα ἃ δεδάνεισθε μὴ ἀποδιδόντες, ὁπότε ἄλλοι χαρίζονται τὰ αὐτῶν, μηδὲν ἀγαθὸν ὑφ' ἡμῶν πεπονθότες; εἰ δὲ πύθοιντο οἱ ὑπεσχημένοι χαριεῖσθαι, ὅτι ἀντὶ τοῦ κομίζεσθαι τὰ ὀφειλόμενα τοῖς μηδὲν ὀφείλουσι βαρεῖς ἐσμὲν, ἆρ' ἔτι δώσειν οἴεσθε

324, 25. Οἱ μὲν ἐχαρίσαντο ἡμῖν, a ὥσπερ Λ. καὶ Γελῷοι] Edd. Ven. Bas. et Aurel. Γελλῷοι. atque ita Burm. reliqui libri Γελῷοι; quod verum. vid. not. ad ep. LX. Ad argumentum epistolae quod attinet, id non dissimile ei est, quod habes ep. LX. Sed ibi Leontini, rogati a Phalaride, ἔπεμψαν πέντε τάλαντα εὐθέως, Γελῷοι δὲ ὑπέσχηνται δέκα δώσειν: hic utrique iam ἐχαρίσαντο. Quod si per se spectaveris, aut diversum hic factum respici, aut illam apparebit hanc saltem antecedere, sicut tempore, sic ordine debere. Nescio tamen, quo casu evenerit, ut, cum in ordinem qualemcunque redigerem Epistolas, hae duae tam longe inter se fuerint disiunctae. Quod nunc factum nollem. Nam, argumentis diligentius ponderatis, idem b utramque video respicere tempus, ac dubium esse, haec an illa debeat ordine antecedere. Nam, nisi in eadem epistola existimes inter se pugnantia scripsisse sophistam, ἐχαρίσαντο non de actu ipso, quasi iam gratificati sint Leontini et Gelenses id, quod petiit Phalaris; sed de voluntate et prompto animo accipiendum est, quo mox rogati, si non utrique, at saltem Gelenses se gratificaturos esse promiserint. Ac Leontinos quidem quo minus ipso actu dedisse censeas, non est, quod vetet: sed alterutri, et quidem, ut in altera epistola declaratur, Gelenses saltem debent esse, in quos quadrare possint, quae infra hac epistola leguntur, εἰ δὲ πύθοιντο οἱ

illi iniusto nomine rapinae habere conati sunt, etiam hoc adiungentes impietati, tu vero iustissimo accipies, sua sponte dante fido amico.

CXII. ENNENSIBUS.

Equidem puto, liberatis etiam memet causam vobis fuisse. Sed de libertate, non reprehendo vos, quod sitis ingrati. Verum tamen argentum, quod mutuum sumsistis, reddite. Nam ipse in inopia sum non mediocri, et per totam Siciliam mitto, ut pecuniam mutuam sumam. Et alii quidem gratificati sunt nobis, sicut Leontini et Gelenses: alii vero se mutuam daturos susceperunt, ut Hyblaei et Phintienses. Quid igitur, per Iovem, ipsi suspicamini de iis, cum tantam pecuniam, quam mutuam sumsistis, non redditis, quando alii gratificantur, quae ipsorum est, nullo bono a nobis affecti? Quod si resciverint ii, qui susceperunt, se gratificaturos esse, nos non recipere debita, sed iis, qui nihil debent, graves esse, an adhuc daturos puta-

ὑπεσχημένοι χαριεῖσθαι, κ. τ. λ.
325 a quae haud dubie respiciunt antecedentia, *οἱ μὲν ἐχαρίσαντο ἡμῖν, ὥσπερ Λεοντῖνοι καὶ Γελῷοι*, sicut illa, quae dein subiiciuntur, *τοὺς δανείσειν ὑπεσχημένους* κ. τ. λ. pertinent ad superiora, *οἱ δὲ ὑπέσχηνται δανείσειν, ὡς Ὑβλαῖοι καὶ Φινθιεῖς*. Ut sophistam censendum sit, dum *ἐχαρίσαντο* scriberet, aut promissum et voluntatem gratificandi ipsam fecisse gratificationem; cuius generis alia, in quibus actus pro voluntate, cet. est, aliquoties iam tetigi in his Epistolis; aut verbo *ἐχαρίσαντο* generatim comprehendisse tam eos, qui promisissent se daturos, quam illos, qui revera iam essent gratificati.

27. *Ὑβλαῖοι καὶ Φινθιεῖς*] Nullum huius nominis (*Ταλαῖοι*)
b in Sicilia populum inveni: legendum puto *Ὑβλαῖοι*, quos in agro Gelloo sitos memorat Thucydides l. VI. Erant vero plures Hyblae in Sicilia. BOYL. Libri omnes operarum formis descripti *Ταλαῖοι*. Sed recte Lugd. A, Angl. et Pal. *Ὑβλαῖοι*. cuius loco *Οἰβλαῖοι* Lugd. B. Verum vidit *Hemsterhusius*, qui ad marg. exemplaris sui: „Phinthiensium", inquit, „ex hoc loco meminit *Cluverius* Sic. Ant. I. p. 213. quem tamen certa praecedentis *Ὑβλαῖοι* emendatio fugit. vid. II. p. 333." Haec ille. De utrisque, et Hyblaeis, et praesertim Phinthiensibus, leg. disputata a *Bentleio* Resp. ad C. B. I. [Librorum omnium *Φινθιεῖς* mutavi in genuinum *Φιντιεῖς*, pariterque in Latinis scripsi *Phintienses* pro *Phinthienses*. V. Valckenar. ad h. l. *G. H. S.*]

αὐτούς; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι, μηδὲ τοὺς δανείσειν ὑπεσχημένους δανείσειν ἔτι, ἀλλ' ἐνθυμηθήσεσθαι, ὅτι ὁ [μὴ] ἀναπρασσόμενος τὰ αὐτοῦ παρὰ τῶν ὀφειλόντων, οὗτος ἀποτίνειν τοῖς δανείσασιν οὐ βουλήσεται. ταῦτα τοίνυν ἐνθυμη-
326 θέντες, εἰ μὴ ἀποτίνητε, αἰδέσθητε. εἰ δὲ μὴ ταῦτα ἀνύσειεν, εὖ ἴστε, ὅτι ταχὺ σφόδρα καὶ λόγων κρεῖσσόν τι εὑρήσομεν, ὃ ἐπαναγκάσει ὑμᾶς, εἴπερ οἷόν τε ἐπαναγκαζομένους τὰ δίκαια ποιεῖν.

ριγ΄. ΕΝΝΑΙΟΙΣ.

Ἐκ πολλῶν πάνυ χρημάτων ὧν ἐδανείσασθε παρ' ἐμοῦ ὀκτὼ τάλαντα μόνον ἀποδοῦναι πείσαντες, καὶ ταῦτα ἐν οἷς μάλιστα καιροῖς χρημάτων ἐδεόμην ἐπικουφισθέντες, οὐδὲ περὶ ταῦτα εὐτακτήκατε, ἀλλὰ τέσσαρα μόλις ἀχθόμενοι καὶ στένοντες διελύσασθε, τέσσαρα δ' ἀκμὴν κατέχετε. καὶ μὰ

36. *Αἰδέσθητε*] Vid. not. ad ep. XXXIV. p. 126. [Malim *εἰ μὴ ἀποτίνετε*. *G. H. S.*]

326 a 37. *Εὖ ἴστε, ὅτι ταχὺ σφόδρα καὶ λόγων κρεῖσσόν τι εὑρήσομεν*] Sic edidi ad exemplum edd. Comm. et Boyl. cum in eo convenire viderem MSS. Lugd. A. B. Angl. et Pal. Nam in reliquis libris non inveniuntur verba *ταχὺ σφόδρα καὶ λόγων κρεῖσσόν τι*.

38. *Εἴπερ οἷόν τε ἐ. τ. δ. π.*] In plerisque libris ad finem additur *ἐστίν*. quod, cum nec in Lugd. B. nec Butm. esset, abesse malui.

41. *Ἐκ πολλῶν πάνυ χρημάτων κ. τ. λ.*] Dum haec scriberet sophista, ante oculos ei videntur obversata fuisse verba *Dinarchi* contra Demosthen. p. 175. A. *Οὐκ ἐτόλμησεν ὁ μιαρὸς οὗτος — ἀπὸ τῶν πολλῶν χρημάτων ὧν εἶχε δέκα μόνον τάλαντα δοῦναι.*

42. *Ἀποδοῦναι πείσαντες*] *Naogeorgus* vertit *reddere persuasi*, quasi legisset *πεισθέντες*. Deterius etiam interpres ed. Aurel. *πείσαντες* retulit ad Phalarin, deditque *cum saltem octo talentorum solutionem postularemus*. nec melius ille instituit, dum *ἐπικουφισθέντες* interpretatus est per *ut inopia levaremur*. Nam si ad Phalarin haec pertinerent, aut *πείσας* et *ἐπικουφισθείς*, ut *ἐδεόμην*, fuisset scribendum, aut *ἐδεόμεθα*, ut saltem cum *πείσαντες* et *ἐπικουφισθέντες* conveniret. Nihilominus *Boyleus* etiam reddidit *cum octo tantum talenta posceremus*. Verum vidit *Hemsterhusius*, qui exemplari suo adscripserat haec: „Leg. *σπείσαντες*, *pacti*. Imo retinendum *πείσαντες* hoc sensu: *quum induci me a vobis sum passus, ut ex magno pecuniae numero talentis tantum octo redditis mihi satisfieret.*“ Ac recte quidem vir magnus retinendum monet *πείσαντες*. idque ad Ennenses referendum esse, nemo dubitabit, qui cogitaverit, horum fuisse

lis eos? Ego enimvero puto, ne eos quidem, qui mutuam pecuniam daturos se promiserint, mutuam daturos esse adhuc, sed cogitaturos, fore, ut, qui sua non repetat a debitoribus, hic illis, qui mutuam dederint, solvere nolit. Haec igitur cogitantes, nisi solvatis, vereamini. Sin vero haec nihil effecerint, scitote, nos celeriter admodum omni etiam oratione maius aliquid inventuros esse, quod cogat vos, siquidem fieri poterit, ut coacti id, quod iustum sit, faciatis.

CXIII. ENNENSIBUS.

Ex magna admodum pecunia, quam mutuam sumsistis a me, quum, ut octo tantum talenta redderetis, persuasistis, atque ita, quibus maxime temporibus pecunia indigerem, estis levati, ne in iis quidem recte atque ordine feciatis, sed quatuor vix, gravate et cum suspirio persolvistis, quatuor

327 a πείθειν Phalarin, ut ex maxima pecunia octo talentis tantum redditis sibi satisfieri pateretur: nisi quis Phalarin putaverit eum fuisse, qui, quum mutuam pecuniam Ennensibus daret, tum beneficii loco ab iis peteret, iisque tandem persuaderet, ut minore etiam, quam accepissent, pecunia debitum solverent. Quod absurdum est. Fateor tamen, singulare genus loquendi esse ita per se positum ἀποδοῦναι πείσαντες. quod quum scriberet sophista, cogitavit haud dubie ἀπολαβεῖν ἐμὲ πείσαντες vel simile; ubi ἀπολαβεῖν ἐμὲ de Phalaride dictum eodem redit, quo ἀποδοῦναι de Ennensibus. Est autem constructio verbi πείθειν cum casu quarto et verbo infinito obvia in scriptis veterum. E multis locis adpono *Aeschin.* de Fals. Leg. p. 398. C. ὁ τὰς δωρεὰς Ἀριστοδήμῳ φάσκων πείσειν δοῦναι τὸν δῆμον. *Lucian.* t. II. Dem. p. 384. ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς καὶ μικροῦ τοῦ φαρμάκου
b

πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον. *Plutarch.* t. Orat. V. p. 835. F. ἔπεισέ τε τάλαντα δοῦναι Θρασύλαιον τὸν Ἠλεῖον, ξένον αὐτῷ γεγονότα. Sed in his alii πείθουσι, alii δοῦναι dicuntur; et hi quidem casu quarto addito definiuntur; cui in nostro locus non est, eum ad eosdem pertineant πείθειν et ἀποδοῦναι.

44. Μόλις ἀχθόμενοι] Quo in loco μόλις habendum sit, abunde docent viri docti. vid. *D'Orvill.* ad *Charit.* l. III. p. 545. Non dissimilis generis infra ἀμμὴν est, pro ἔτι positum: quod proficisci a sophista potuit, non potuit a Phalaride. vid. quae ex *H. Stephani* Diatr. prim. notat *Gul. Battie* ad *Isocrat.* Par. p. 15. nec non eruditorum not. ad *Thom. M.* v. Ἔτι et ad *Moer. Att.* v. Ἀμμήν p. 79. [συνακτήκατε. Alius aoristo usus esset. Notabilis autem huius verbi usus de debito reddendo. Eodem modo nos de debitore *Ordnung halten. G. H. S.*]

45. Καὶ μὰ τοὺς θεοὺς] Καὶ,

αὐτούς; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι, μηδὲ τοὺς δανείσειν ὑπεσχημένους δανείσαιν ἔτι, ἀλλ' ἐνθυμηθήσεσθαι, ὅτι ὁ [μὴ] ἀναπρασσόμενος τὰ αὐτοῦ παρὰ τῶν ὀφειλόντων, οὗτος ἀποτίνειν τοῖς δανείσασιν οὐ βουλήσεται. ταῦτα τοίνυν ἐνθυμη-
326 θέντες, εἰ μὴ ἀποτίνητε, αἰδέσθητε. εἰ δὲ μὴ ταῦτα ἀνύσειεν, εὖ ἴστε, ὅτι ταχὺ σφόδρα καὶ λόγων κρεῖσσόν τι εὑρήσομεν, ὃ ἐπαναγκάσει ὑμᾶς, εἴπερ οἷόν τε ἐπαναγκαζομένους τὰ δίκαια ποιεῖν.

ριγʹ. ΕΝΝΑΙΟΙΣ.

Ἐκ πολλῶν πάνυ χρημάτων ὧν ἐδανείσασθε παρ' ἐμοῦ ὀκτὼ τάλαντα μόνον ἀποδοῦναι πείσαντες, καὶ ταῦτα ἐν οἷς μάλιστα καιροῖς χρημάτων ἐδεόμην ἐπικουφισθέντες, οὐδὲ περὶ ταῦτα εὐτακτήκατε, ἀλλὰ τέσσαρα μόλις ἀχθόμενοι καὶ στένοντες διελύσασθε, τέσσαρα δ' ἀκμὴν κατέχετε. καὶ μὰ

36. *Αἰδέσθητε*] Vid. not. ad epi. xxxiv. p. 126. [Malim εἰ μὴ ἀποτίνετε. *G. H. S.*]

326 a 37. *Εὖ ἴστε, ὅτι ταχὺ σφόδρα καὶ λόγων κρεῖσσόν τι εὑρήσομεν*] Sic edidi ad exemplum edd. Comm. et Boyl. cum in eo convenire viderem MSS. Lugd. A. B. Angl. et Pal. Nam in reliquis libris non inveniuntur verba ταχὺ σφόδρα καὶ λόγων κρεῖσσόν τι.

38. *Εἴπερ οἷόν τε ἐ. τ. δ. π.*] In plerisque libris ad finem additur ἐστίν. quod, cum nec in Lugd. B. nec Burm. esset, abesse malui.

41. *Ἐκ πολλῶν πάνυ χρημάτων κ. τ. λ.*] Dum haec scriberet sophista, ante oculos ei videntur obversata fuisse verba *Dinarchi* contra Demosthen. p. 175. A. Οὐκ ἐτόλμησεν ὁ μιαρὸς οὗτος — ἀπὸ τῶν πολλῶν χρημάτων ὧν εἶχε δέκα μόνον τάλαντα δοῦναι.

42. *Ἀποδοῦναι πείσαντες*] *Naogeorgus* vertit *reddere persuasi*, quasi legisset πεισθέντες Deterius etiam interpres ed. Au- b rel. πείσαντες retulit ad Phalarin, deditque *cum saltem octo talentorum solutionem postularemus.* nec melius ille instituit, dum ἐπικουφισθέντες interpretatus est per *ut inopia levaremur.* Nam si ad Phalarin haec pertinerent, aut πείσας et ἐπικουφισθείς, ut ἐδεόμην, fuisset scribendum, aut ἐδεόμεθα, ut saltem cum πείσαντες et ἐπικουφισθέντες conveniret. Nihilominus *Boyleus* etiam reddidit *cum octo tantum talenta posceremus.* Verum vidit *Hemsterhusius*, qui exemplari suo adscripserat haec: „Leg. σπείσαντες, *pacti.* Imo retinendum πείσαντες hoc sensu: *quum induci me a vobis sum passus, ut ex magno pecuniae numero talentis tantum octo redditis mihi satisfieret.*“ Ac recte quidem vir magnus retinendum monet πείσαντες. idque ad Ennenses referendum esse, nemo dubitabit, qui cogitaverit, horum fuisse

tis eos? Ego enimvero puto, ne eos quidem, qui mutuam pecuniam daturos se promiserint, mutuam daturos esse adhuc, sed cogitaturos fore, ut, qui sua non repetat a debitoribus, hic illis, qui mutuam dederint, solvere nolit. Haec igitur cogitantes, nisi solvatis, vereamini. Sin vero haec nihil effecerint, scitote, nos celeriter admodum omni etiam oratione maius aliquid inventuros esse, quod cogat vos, siquidem fieri poterit, ut coacti id, quod iustum sit, faciatis.

CXIII. ENNENSIBUS.

Ex magna admodum pecunia, quam mutuam sumsistis a me, quum, ut octo tantum talenta redderetis, persuasistis, atque ita, quibus maxime temporibus pecunia indigerem, estis levati, ne in iis quidem recte atque ordine fecistis, sed quatuor vix, gravate et cum suspirio persolvistis, quatuor

327 *πείθειν* Phalarin, ut ex maxi-
a ma pecunia octo talentis tantum redditis sibi satisfieri pateretur: nisi quis Phalarin putaverit eum fuisse, qui, quum mutuam pecuniam Ennensibus daret, tum beneficii loco ab iis peteret, iisque tandem persuaderet, ut minore etiam, quam accepissent, pecunia debitum solverent. Quod absurdum est. Fateor tamen, singulare genus loquendi esse ita per se positum *ἀποδοῦναι πείσαντες*. quod quum scriberet sophista, cogitavit haud dubie *ἀπολαβεῖν ἐμὲ πείσαντες* vel simile; ubi *ἀπολαβεῖν ἐμὲ* de Phalaride dictum eodem redit, quo *ἀποδοῦναι* de Ennensibus. Est autem constructio verbi *πείθειν* cum casu quarto et verbo infinito obvia in scriptis veterum. E multis locis adpono *Aeschin.* de Fals. Leg. p. 398. C. *ὁ τὰς δωρεὰς Ἀριστοδήμῳ φάσκων πείσειν δοῦναι τὸν δῆμον. Lucian.* t. II. Dem. p. 384. *ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπω-*
b *λιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς καὶ μικροῦ τοῦ φαρμάκου πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον. Plutarch.* x. Orat. V. p. 835. F. *ἔπεισέ τε τάλαντα δοῦναι Θρασύλαιον τὸν Ἠλεῖον, ξένον αὐτῷ γεγονότα.* Sed in his alii *πείθουσι*, alii *δοῦναι* dicuntur; et hi quidem casu quarto addito definiuntur; cui in nostro locus non est, cum ad eosdem pertineant *πείθειν* et *ἀποδοῦναι*.

44. *Μόλις ἀχθόμενοι*] Quo in loco *μόλις* habendum sit, abunde docent viri docti. vid. *D'Orvill.* ad *Charit.* l. III. p. 545. Non dissimilis generis infra *ἀμμὴν* est, pro *ἔτι* positum: quod proficisci a sophista potuit, non potuit a Phalaride. vid. quae ex *H. Stephani* Diatr. prim. notat *Gul. Battie* ad *Isocrat.* Par. p. 15. nec non eruditorum not. ad *Thom. M.* v. *Ἔτι* et ad *Moer. Att.* v. *Ἀμμήν* p. 79. [*εὐτακτήκατε.* Alius aoristo usus esset. Notabilis autem huius verbi usus de debito reddendo. Eodem modo nos de debitore *Ordnung halten. G. H. S.*]

45. *Καὶ μὰ τοὺς θεοὺς*] *Καὶ*,

τοὺς θεοὺς οὐχ οὕτω περὶ τούτων ἄχθομαι, ὡς περὶ τῆς ἐπὶ τοῖς ἀφεθεῖσι χάριτος. ἡ μὲν γὰρ χρεωκοπία ὑμῶν, ἐὰν ἐπιτρέπωμεν καὶ τοῦτο, τεσσάρων μόνον ταλάντων ἔχει ζημίαν, ἡ δ' ἀχαριστία ὑπερδεκατάλαντον τὴν βλάβην. ὁμοίως γὰρ καὶ ταῦτα ἀποδώσειν ὑπισχνεῖσθε, καὶ τὰς περὶ ἐκείνων
328 εἰδέναι χάριτας ὁμολογεῖτε. ὥστε οὐδεμία περὶ τῆς ἐν ὑμῖν οὔσης ἀχαριστίας χρηστὴ ἐλπὶς, εἰ τὴν ἐφ' ἡμῖν οὖσαν κομιδὴν οὐχ οἷοί τε ἐγένεσθε ἐκείνων. οὐ μὴν ἀλλ', εἰ καὶ ταύτης ἐστὲ τῆς γνώμης, ἐγὼ πυνθανόμενος ὑμᾶς παρὰ τῶν πρέσβεων ἐνδεῶς ἔχειν καὶ ἐκ τῶν ἰδίων οἴκων εἰσφέρειν, ἀφίημι καὶ τούτων τὴν πόλιν· μᾶλλον δὲ, εἰ καὶ τὰ ἀποδοθέντα βούλεσθε λαμβάνειν, ἀποπέμπειν ἕτοιμός εἰμι, εἰ μέλλετε ἐπωφελεῖσθαι, καὶ μὴ οἱ τὰ τοῦ δήμου κλέψαντες, ἐξ ὧν ὑμεῖς κοινῇ πένεσθε, καὶ ταῦτα οἴσονται. τὰς δὲ ἀναστάσεις τῶν εἰκόνων, ἃς εὐεργεσίας ἀμοιβὴν εἰς ἐμὲ πρεσβεύοντες ἐπαγγέλλεσθε, μὴ φιλοτιμεῖσθε. μετὰ γὰρ τὴν ἐμαυτοῦ καὶ τὴν εἰς ταῦτα ὑμῖν χαρίζομαι δαπάνην.

ριδ'. ΕΝΝΑΙΟΙΣ.

Οὐ μεταμελόμενος ἐπὶ τῇ παρέσει τῶν χρημάτων, ἄνδρες Ἐνναῖοι, τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐπέσταλκα, ἀλλ' ἵνα βεβαίαν ἔχητε τὴν χάριν ἐπεξελθόντες τῇ δίκῃ Περιάνδρου.
330 τοῦ γὰρ ἀληθῶς ἔχειν τὴν πόλιν, ἀλλὰ προφάσει ψευδεῖ κατα-

328 a praetermissum in plerisque libris, retinui cum edd. Comm. et Boyl. consentiente MS. Burmann.

55. *Εἰ καὶ ταύτης ἐστὲ τῆς γνώμης*] *Quod si hoc animo non sitis.* Videbatur mihi deesse particula οὐκ. Sed fortasse rectius ita se habet sententia: Etiamsi sitis animi adeo ingrati, tamen, si vos inopes cognoverim, mea vobis non deerit liberalitas. BOYL.

58. *Οἱ τὰ τοῦ δήμου κλέψαντες*] Qualem describit Periandrum ep. LXXXI. (CXIV.) BOYL.

64. *Οὐ μεταμελόμενος*] Lugd. A. et Angl. *μεταμελούμενος*. Sed *μεταμελόμενος* reliqui libri. de utroque vid. supra not. ad ep. LXXVI.

65. *T. ἐ. ταύτην ἐπέσταλκα*] Vul- b go *T. ἐ. ταύτην ὑμῖν ἐπέστ.* et, mutato verborum ordine, Burm. *T. ἐ. ὑμῖν ταύτην ἐπέστ.* Sed cum in Lugdd. A. B. et Angl. non inveniretur *ὑμῖν*, nec eo opus esset, id omisi.

67. *Τοῦ γὰρ ἀληθῶς ἔχειν τὴν πόλιν, κ. τ. λ.*] Ita MS. Cant. Impressi legunt *τοῦ γὰρ ἀληθῶς μὴ ἔχειν τὴν πόλιν*, etc. Sensus

etiamnunc retinetis. Nec, per deos, tam ob haec gravor, quam ob beneficium ab iis, quibus remissum sit, acceptum referendum. Vestra enim debiti fraudatione, si etiam hoc permittamus, quatuor talentum duntaxat facio damnum, sed ingrato vestro animo, supra decem talentum detrimentum. Nam similiter et haec reddituros vos esse suscipiebatis, et pro illis gratiam habere confitebamini. Ut nulla de ingrato, qui in vobis est, animo bona spes sit, si, cuius nobis potestas erat recipiendi, debitum non potestis solvere. Verum tamen, etsi eo animo estis, quum vos audio a legatis esse in inopia, atque de privatis bonis in publicum conferre, etiam haec remitto civitati. Imo vero, si reddita etiam vultis accipere, ad ea mittenda sum paratus, si fructum et utilitatem inde percepturi estis, nec depeculatores aerarii, quae communis vestrae penuriae causa est, etiam haec ablaturi. De erigendis vero imaginibus, quas in beneficii vicem mihi per legatos promittitis, nolite solliciti esse. Nam post meum ipsius etiam qui ad ea requiritur vobis gratificor sumtum.

CXIV. ENNENSIBUS.

Non quod me pecuniae remissae poenitet, Ennenses, epistolam hanc vobis misi, sed ut firmum habeatis beneficium, in ius vocato Periandro. Nam revera habere civitatem, sed obtentu falso usam privare creditores, demonstrationi mihi

est: *nisi illum, quem furto apud me arguitis, huiusce criminis re vera damnetis, me a vobis delusum censebo.* BOYL. Ante Boyleum ediderant τοῦ γὰρ μὴ ἀληθῶς ἔχειν τ. π. ad quod *Naogeorgus*, „Hic mihi," inquit, „una in Graeco deesse videtur
529 negatio: μὴ ἀληθῶς οὐκ ἔχειν."
a Sed haud dubie verum est, quod e MS. Cant. habet *Boyleus*, τοῦ γὰρ ἀληθῶς ἔχειν τ.π. in quo conveniunt Lugdd. A. B. C. Angl. Pal. Burm. et ed. Ven. In iis tamen illud μὴ infra ante προφάσει interponitur. In ed. Commel. autem est τοῦ γὰρ μὴ ἀ. ἔ. τ. π. ἀλλὰ μὴ προφάσει κ. τ.λ. Audiverat Phalaris, Ennensium civitatem in summa inopia pecuniae esse, ut etiam ii de suis bonis in publicum conferrent. Discimus hoc ex epistola antecedente; quam spectasse videtur, quisquis interposuit μὴ, ut esset τοῦ γὰρ μὴ ἔχειν τὴν πόλιν, κ. τ. λ. Sed non cogitavit ille, tum locum nullum esse verbo

χρωμένην ἀποστερεῖν τοὺς δεδανεικότας, ἀπόδειξις ἔσται μοι τὸ τούτου τῆς κλοπῆς ὑμᾶς καταψεύσασθαι. οὐ γὰρ ἔχει λόγον ὑγιᾶ, τοὺς αὐτοὺς τοτὲ μὲν ὡς πενομένους πάρεσιν αἰτεῖσθαι χρημάτων, τοτὲ δὲ ὡς πλουτοῦντας πολλὰ τῶν κοινῶν εἰς τοὺς ἁρπάζοντας προΐεσθαι. ἀλλ' ἢ καὶ πρὸς τοὺς δανειστὰς πλουσίους ὑμᾶς εἶναι δέον, ἢ καὶ πρὸς τοὺς κλέπτοντας πένητας. ἐὰν δὲ τὰ μὲν τῆς πόλεως χαρίζησθε τοῖς νοσφιζομένοις ὡς περιουσιάζοντες, τὰ δὲ τῶν δεδανεικότων ἀποστερῆτε διὰ τοὺς δημαγωγοὺς ὡς ἀπορούμενοι, πρῶτον μὲν, ὃ καὶ μεῖζόν ἐστιν, ἀδικήσετε, μηδενὸς ὑμῖν ἀδικεῖν ἐπιτρέψοντος· ἔπειτα πολλῷ δικαιότερόν ἐστιν ἀποτῖσαι ὃ δεδάνεισθε ὑμεῖς, ἔχειν οὐ δυνάμενοι διὰ τοὺς ἀφαιρουμένους, καὶ κομίσασθαι τὸν δεδανεικότα, ἢ, Φαλάριδος ἐπ' ὀνόματι

καταψεύσασθαι; quod ferri non b potest, nisi scribatur τοῦ γὰρ ἀληθῶς sine μὴ, ne de reliqua sententia dicam. Res huc redit. Quo certo sibi constaret, essetne civitati Ennensium pecunia, nec ne, Periandrum peculatus accusari Phalaris voluit. Quem si furti convincerent, tum demum plane appareret, quae causa esset paupertatis sive τοῦ μὴ ἔχειν τὴν πόλιν; sin falso accusatum compériretur, nec is pecunia privasset civitatem, id demonstrationi esset futurum, re vera civitatem habere pecuniam, sed obtentu paupertatis usam fraudare debitores; quod est, τοῦ ἀληθῶς ἔχειν τὴν πόλιν, ἀλλὰ προφάσει ψευδεῖ καταχρωμένην ἀποστερεῖν τοὺς δεδανεικότας, ἀπόδειξις κ. τ. λ.

530 a 69. *Οὐ γ. ἔ. λόγον ὑγιᾶ*] Lugd. B. Burm. et ed. Ven. ὑγιῆ. de utroque quid sit statuendum, docent *Moer. Att.* et *Thom. M.* ubi vide *Oudendorp.* et *Pierson.* Λόγον ὑγιᾶ non tam de *ratione*, ut plerique interpretes, quam de *oratione* dictum accipio. Interea non male in ed. Aurel. redditur, *non enim est veritati consentaneum.* *Homericum* est μῦθος ὑγιὴς Il. Θ. 524. ubi *Eustathius* p. 727. l. 39. ὑγιὴς λόγος ὁ ἀπαραποίητος καὶ ἀκολόβωτος, κ. τ. λ. Ὑγιεῖ λόγῳ χρῆσθαι dixit *Antoninus* l. VIII. §. XXX. ubi quaedam notat *Gatak.* p. 305. 306. Ipsa *Antonini* verba, ab eo non intellecta, sic interpungenda videntur, καὶ πρὸς πάνθ' ὁντινοῦν κοσμίως, μὴ περιτράνως, ὑγιεῖ λόγῳ χρῆσθαι. quibus quid voluerit ille, non melius intelliges, quam si contuleris *Euripiden* ex Phoen. 472. Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ, Κοὐ b ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων. Est hic ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας, quem *Antoninus* λόγον ὑγιᾶ vocat. Hunc alter ἁπλοῦν esse dicit, κοὐ ποικίλων δεῖν ἑρμηνευμάτων; alter praecipit, eo utendum esse κοσμίως, μὴ περιτράνως. [Heynius ad Homer. Il. T. V. p. 505. : „Seriorum hominum, maxime Atticorum, usus est τοῦ ὑγιὴς pro bonus, utilis, probus, prudens: ὑγιές τι λέγειν, οὐδὲν ὑγιὲς ἐργάζεσθαι, nil quod sit rationi

erit, quum falso eum furti accusaveritis. Neque enim ex vero dici potest, eosdem modo, tanquam pauperes, petere, ut sibi pecunia remittatur, modo, tanquam divites, multa, quae civitatis sunt communia, in direptores profundere. Sed aut erga creditores etiam divites vos esse oportet, aut etiam erga eos, qui furantur, pauperes. Si autem, quae civitatis sunt, ea surripientibus gratificemini, tanquam copiis affluentes, quae vero creditorum, illis hos privetis propter concionatores, tanquam egeni, primum quidem, id quod maximum est, iniuriam facietis, etsi nemo, ut iniuriam faciatis, vobis permittet. Ad haec multo iustius est, ut solvatis, quam vos mutuam sumsistis, pecuniam, quum retinere non possitis propter eos, qui auferunt, eamque recipiant creditores, quam, Phalaride doni nomine aere suo fraudato, Perian-

consentaneum: nec aliter accipio in Phalaridis Ep. CXIV. etsi Lennepio contra stante." *G. H. S.*]

70. *Τοτὲ μὲν ὡς πενομένους πάρεσιν αἰτεῖσθαι χρημάτων, τοτὲ δὲ κ. τ. λ.*] Angl. *ποτὲ μὲν — ποτὲ δὲ*, quocum convenit priore loco Pal. sed reliqui *τοτὲ μὲν — τοτὲ δὲ*. quare nihil mutavi. Maioris momenti est, quod scripsi *πάρεσιν αἰτεῖσθαι χρημάτων*, cum antea legeretur *παρεῖναι καὶ δεῖσθαι χρημάτων*. Cui qui non anteferant alterum, eos paucissimos puto fore, praesertim ubi intellexerint, *πάρεσιν αἰτεῖσθαι* adscriptum inveniri in margg. Lugd. A. et Angl. Supra hac epistola, *Οὐ μεταμελόμενος ἐπὶ τῇ παρέσει τῶν χρημάτων*. Atque ita infra nomi-
331 a nantur *τὰ τοῦ παρεικότος* et *τὰ παρειμένα*.

[72. Vulgatum *προεῖσθαι* mutavi in *προΐεσθαι*. *G. H. S.*].

78. *Ἀποτῖσαι*] Libri omnes *ἀποτίσειν*. alterum ad marginem sui exemplaris adscripserat *Hemsterhusius*. quod recepi, cum sequeretur *κομίσασθαι*.

79. *Ἤ, Φαλάριδος ἐπ' ὀν. δ. χρεωκοπηθέντος, Περίανδρον ἀδεῶς κεκερδακέναι τὰ τοῦ παρεικότος*] Meminerunt huius loci *Budaeus* C. L. Gr. p. 847. et ex eo *H. Stephan.* Th. L. Gr. IV. p. 583. E. dum *χρεωκοπεῖσθαι* positum observant pro *aere suo fraudari*: sed uterque omisit *ἡδέως*, ut vulgo legitur pro *ἀδεῶς*; casune, an de industria, non dixerim. Displicet autem hic loci *ἡδέως*; ac plane abhorret, quod Angl. Lugd. C. et marg. Lugd. A. habent, *δικαίως*. Sed frequens inprimis usus in similibus adverbii *ἀδεῶς*, id est *secure, sine metu poenae, cum nemo Periandrum iudicio persequeretur*. quod, cum inprimis ac- b
commodatum esset huic loco, non dubitavi in orationis recipere contextum. *Herodoti* est l. III. p. 229. l. 5. *ἐξεργασθέντος δὲ κακοῦ τοσούτου, ἀδεῶς διαιτώμην, οὐδαμᾶ ἐπιλεξάμενος, μή κοτέ τίς μοι — ἄλλος ἐπαναστάιη ἀνθρώπων*. Lyc. adv. Del.

δωρεᾶς χρηματισθέντος, Περίανδρον ἀδεῶς κεκερδακέναι τὰ τοῦ παρόντος· ὥσθ' ὑμῖν πάρεστιν, ἢ σὺν τῷ σῶσαι τὰ σφέτερα χωρίον ἔχειν καὶ τὴν ἀπ' ἐμοῦ χάριν, ἢ μετὰ τῆς τῶν ἰδίων χρημάτων ἀπωλείας περιχθῆναι καὶ τὰ παρειμένα.

332 ## ριε'. ΓΟΡΓΙᾼ. 85

Τὰ μὲν ἄλλα τῆς ἐπιστολῆς σου πάντα καλῶς ἡγοῦμαι γεγράφθαι, τὴν δὲ παραίνεσιν τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσι περιττεύειν καὶ μάλιστα λογίζομαι. ἐγὼ γὰρ οὔτε τελευτὴν οὔτε τελευτῆς εἶδος φεύγω, σωφρονεῖν ὑπολαμβανόμενος· εὐ-

p. 415. ἐξόν μοι μετ' ἐκείνων ἀδεῶς πολιτεύεσθαι —. *Demosth.* Olynth. I. p. 4. F. τὴν οἰκείαν ἀδεῶς καρπούμενοι, et ibid. p. 9. B. τὰ λοιπὰ καρπῶνται ἀδεῶς. Mitto similia apud alios. Praestat ad eandem rationem corrigi *Lucian.* t. III. Nov. p. 269. Ἐμὲ, inquit Lycinus, ὦ βασιλεῦ, εἴδομαι, σατράπην τῆς Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλός γάρ εἰμι, καὶ πάνυ οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἡδέως ὑπομείναιμι. ubi, antecedente δειλός γάρ εἰμι, malo οὐκ ἂν ἀδεῶς ὑπομείναιμι. E contrario ἡδέως male transiit in ἀδεῶς apud *Athen.* l. XIII.
332 p. 577. E. ubi *Machon:* Ἡ Λα-
a μία δ' ἦν αὐλητρὶς, ἣ σφόδρ' ἀδεῶς Ἔχειν φησὶ, κνισθῆναί τε τὸν Δημήτριον. Sed legendum — ἣ σφόδρ' ἡδέως ἔχειν —, ut idem ibid. p. 581. D. loquitur, Τὸν Ἀνδρόνικον ἡδέως αὐτῆς ἔχειν. In priore Machonis loco F. praeterea lego, Ὄζειν δοκεῖ μοι σαπρότατον πάντων πολύ; quod nunc est Δοκεῖ νομίζειν μοι κ. τ. λ.

[81. κεκερδακέναι. Magis ex regula forte κεκερδαγκέναι. cf. not. ad Dionys. Hal. de C. V. p. 215. Sed etiam nostrum feram, praesertim in tali scriptore. v. Fischer. Animadv. ad Weller. III, 1. p. 177. et Lobeck. ad Phrynich. p. 36. *G. H. S.*]

89. *Σωφρονεῖν ὑπολαμβανόμενος*] Grammaticus ineditus in bibliotheca regia Paris. Σωφρονεῖν, inquit, ἐστὶ τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγειν. ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ πάντα σῶα καὶ ὑγιῆ φρονεῖν, ὡς τὸ σωφρονεῖν ὑπολαμβανόμενος παρὰ Φαλάριδι. Locum mecum communicavit, qua est humanitate, *Ruhnkenius* meus, qui istius MS. possidet exemplum. Mentio nostri Phalaridis quum apud veteres grammaticos nusquam facta inveniatur, aut auctorem prodit eius libri non valde antiquum, aut, quod credere malo, cum, teste *Ruhnkenio*, antiquitatis non unum is habeat indicium, magno argumento est interpolati operis. qua de re iudicium ferat peritissimus eius possessor. Utraque virtute a grammatico notata obvium in veterum scriptis σωφρονεῖν. Quod dicit ille, nostro in loco σωφρονεῖν esse τὸ κατὰ πάντα σῶα καὶ ὑγιῆ φρονεῖν, cum eo convenit, quod verbo σωφρονεῖν iungit *Alciphron* l. III. ep. 11. Οὐ σωφρονεῖς, ὦ γύναι, οὐδὲ ὑγιές τι διανοῇ. In eandem sen-

dum securi lucrari ea, quae huius sunt, qui remisit. Ut in vobis sit, aut una cum vestris pecuniis consecratis raptum habere etiam a me praestitum beneficium, aut cum sui familiaris iactura etiam exigi a vobis ea, quae remissa sunt.

CXV. GORGIAE.

Reliqua epistolae tuae omnia pulchre scripta duco; adhortationem vero de futuris supervacaneam esse cum maxime puto. Ego enim nec mortem nec mortis speciem fugio, cum animum induco sapere. Fatum enim non hominum le-

tentiam idem l. I. ep. IV. unde plura adscribam, ut ea emendanda puto. *Τί δὴ οὖν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἄκατον ἀπολιποῦσα καὶ τὰ νήματα τοῦ λίνου ἄστυδε θαμίζεις —; οὐκ ἔστι τοῦτο σωφρονεῖν, οὐδὲ ἀγαθὰ διανοεῖσθαι. οὐχ οὕτω δέ σε ὁ πατὴρ ἐκ τῆς Αἰγίνης — μνᾶσθαι ὑπ' ἐμοὶ γάμῳ παρέδωκεν.* h *εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, χαῖρε καὶ ἄπιθι· εἰ τὸν ἄνδρα, εἰς τὰ ἐκ θαλάττης ἀγαθὰ ἐπάνιθι, τὸ λῷον ἑλομένη.* Scripsi *τὴν ἄκατον* pro *τὴν ἀκτήν*; nam *ἀκάτου* mentio, sicut *τῶν νημάτων τοῦ λίνου*, inprimis piscatoris ingenio accommodata, cui, ut ait ipse ibid. ante, *βίος ἐν ὕδατι, θάνατος ἡ γῆ, καθάπερ τοῖς ἰχθύσιν ἡμῖν ἅμα. δυναμένοις ἀναπνεῖν τὸν ἀέρα.* In reliquis, quae sic edidit *Berglerus*, *εἰς τὸν ἄνδρα, εἰ τὰ ἐκ θαλάττης ἀρκοῦσι, ἐπάνιθι*, quod reposui, *τὰ ἐκ θαλάττης ἀγαθά*, dictum est, ut *τὰ ἐκ θαλάττης τρυφήματα* ibid. l. I. ep. XII. Nec dissimili modo ab eodem l. II. ep. III. *τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ* dicuntur; quod, per proverbium enuntiatum, illustrat *Berglerus* p. 227. *Ἄφθονα ἀγαθὰ* idem habet ibid. p. 230. Ad cibos specia- tim transfertur cum saepe alibi, tum in illo *Theogn.* v. 995. *Δαίμονι δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνάγει, Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι.* quorum facilis correctio est, cum, quod apud *Athenaeum* l. VII p. 310. A. huius loco legitur, *Δ. δ. λήγοι μένος ὅν τινα θ. ἀνώγει Π.* literis aliter in verba distinctis aptam efficiat sententiam, *Δ. δ. λήγοιμεν, ὅσον τινὰ θ. ἀνώγοι Παντοίων*, κ. τ. λ. Antecedentibus addo ex eodem *Alciphrone* locum non minus mendosum, sed eundem venustissimum; ut, si etiam plura adscribam praeter institutum, et commoda corrigam emendatione, id non omnino ingratum fore sperem lectori. L. II. ep. II. inter alia Leontium p. 210. haec Lamiae scribit: *Μέχρι τίνος ὑπομενεῖ τις τὸν φιλόσοφον τοῦτον (τὸν Ἐπίκουρον); ἐχέτω τὰς περὶ φύσεως αὐτοῦ κυρίας δόξας καὶ τοὺς διεστραμμένους κανόνας, ἐμὲ δὲ ἐφέτω* 333 *τὴν φυσικῶς κυρίαν ἐμαυτῆς* a *ἀστομάχητον καὶ ἀνύβριστον. ὄντως ὑπεπολιόρκησεν ἔχω τοιοῦτον, οὐχ οἷον σὺ Λάμια Δημήτριον. μὴ γάρ ἐστι σωφρονίσαι διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, καὶ Σωκρατίζειν καὶ στωμυλεύεσθαι θέλει, καὶ εἰρωνεύεσθαι. καὶ Ἀλκιβιάδην τινὰ ἢ Πυθοκλέα νο-*

μαρμένη γὰρ αὐτὴ ὑπ' ἀνθρώπων νομοθετεῖται. καὶ καθόλου δὲ
334 τὸν ἐξετάζοντα περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν ἢ κακῶν λίαν εὐήθη
νομίζω, εἴ τις ἢ προγνῶναι τὸ μέλλον δύνασθαι πέπεισται, ἢ
προγνοὺς φυλάξασθαι. εἰ δέ τις τὸ μὲν προγνῶναι δυνατὸν ἡγεῖται, τὸ δὲ φυλάξασθαι ἀδύνατον, τοῦ χάριν ἐσπούδασεν εἰδέναι τὸ γενησόμενον, ὅπερ ἀγνοοῦντος καὶ γινώσκοντος ἔσται; οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ σὺν τῷ γνῶναι καὶ τὸ φυλάξασθαι τοὐπιὸν δυνατὸν εἶναι φήσει τις, ὥστε δύνασθαι καὶ διατάξαι καὶ

μίξει, καὶ Ξανθίππην ἐμὲ οἰκεῖαν ποιήσειν. In quibus pro *μουσικῶς*, cum in cod. MS. invenisset *φωσικῶς*, recte *φυσικῶς* substituit *D'Orvill.* ad *Charit.* l. V. c. 11. p. 441. Dein *ἀστομάχητον*, quod *Berglero* non displicuisse videtur, dum Latino more usurpatum esse monet, mei stomachi non est. Ab *ΑΣΤΟΜΑΧΗΤΟΝ* autem, si ductum literarum cogitabis, non multum differre apparebit *ΑΝΕΝΟΧΛΗΤΟΝ* vel *ΑΝΟΧΛΗΤΟΝ*. *Heliod.* l. V. p. 233. οὐδὲ ἐπὶ τῆς ἐρημίας ἀνενόχλητον εἶχεν ἡ Χαρίκλεια τὸ κάλλος. Placet autem eo magis, quod e schola Epicuri sumtum id venuste in se transferre potuit Leontium. Nam nota Epicuri *ἀνοχλησία* et *τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον*. vid. *Bergler.* ad *Alciphr.* l. III. p. 411. 412. Nec alio spectant, quae ante nominantur, *κύριαι δόξαι καὶ οἱ διεστραμμένοι κανόνες*. Quo magis miror, quod infra in eadem epistola haud dubie eodem referendum *δόξα* a *Berglero* redditur *gloria*. Est locus iste ibid. p. 218. *Τί σὺ λέγεις, Λάμια; οὐκ ἀληθῆ ταῦτα, οὐ δίκαια φημί; καὶ μὴ δή, δέομαί σου πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, μή σοι ταῦτα ὑπελθέτω. ἀλλὰ φιλόσοφος* (ὁ *Ἐπίκουρος*). *ἀλλὰ ἐπιφανής. ἀλλὰ πολλοῖς φίλοις κεχρημένος. λαβέτω καὶ ἃ ἔχω. διδασκέτω δ' ἄλλους. ἐμὲ δὲ οὐδὲν θάλπει τι δόξα. ἀλλ' ὃν θέλω δὸς Τίμαρχον, Δάματερ. ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ πάντα ἠνάγκασται ὁ νεανίσκος*, b
κ. τ. λ. Quae mihi quidem non minus quam alia multa in ea epistola, corrupta visa, ne venustissimi scriptoris leporibus nimis captus, quid instituti mei ratio postulet, plane videar oblivisci, ut aliquando ea tentavi, hic tantum adperibere liceat: —— *ἀλλὰ πολλοῖς φίλοις κεχρημένος. λαβέτω, κατεχέτω. διδασκέτω δ' ἄλλους. ἐμὲ δὲ οὐδὲν θάλπει τι δόξα. ἀλλ', ὃν θέλω, δότω Τίμαρχον, Λάμια. τί γὰρ ἄλλ' ἢ καὶ δι' ἐμὲ* ——. In altero loco porro, ubi legitur *ὄντως ἐπιπολιορκητὴν ἔχω τοιοῦτον, οὐχ οἷον σύ, Λάμια, Δημήτριον*, verisimile mihi videtur *ἐπι* in *ἐπιπολιορκητὴν* remansisse ex *Ἐπίκουρον*, atque adeo scriptum olim fuisse, *ὄντως Ἐπίκουρον, πολιορκητὴν ἔχω τοιοῦτον; οὐχ οἷον σύ, Λάμια, Δημήτριον*. quae conferri poterunt cum illis ibid. ep. 1. p. 196. *καὶ τότε μοι ὄντως ὁ πολιορκητὴς εἶναι δοκεῖς Δημήτριος*. Sequitur *μὴ γάρ ἐστι σωφρονίσαι*. sed recte *σωφρονῆσαι* legendum esse monuit iam *Berglerus*. Dein *στωμυλεύεσθαι* forte mutandum in *στωμύλλεσθαι*, quod *Aristophaneum*. alterum mihi quidem suspectum. Postrema tandem sic corrigo: *καὶ Ἀλκιβιάδην*

gibus subiectum est. In universum autem, qui inquirat de futuris bonis aut malis, eum valde stultum existimo, si quis aut ante cognoscere futurum posse se credat, aut, cum ante cognoverit, cavere. Si quis vero, ut ante cognoscat, fieri posse existimat, ut caveat, cum posse, quam ob caussam studet scire id, quod futurum sit, quod eo nesciente et sciente erit? Verum enim vero, si, cum cognoverit, etiam, ut caveat, instans, fieri posse dicet aliquis, ut possit et ordi-

εἶναι Πυθοκλέα νομίζει, καὶ Ξανθίππην ἐμὲ οἴεται ποιῆσαι, figura venusta et in scriptis veterum obvia. vid. a me notata supra ad ep. v. l. 88. Sed ad Phalarin revertor.

89. Εἱμαρμένη κ. τ. λ.] Utitur hoc loco S. *Dresemius* ad *Ios. Iscan.* l. VI. 257. ubi plura in eandem sententiam dicta ab aliis confert.

90. *Καὶ καθόλου δὲ τὸν ἐ. περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν ἢ κα-*
534 *κῶν*] Secutus sum Lugd. A. ubi
a sic scriptum. Reliqui libri omnes, κ. κ. δ. τὸν ἐξετάζοντα περὶ τῶν τοιούτων, ἢ δεδιότα περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν ἢ κακῶν κ. τ. λ. praeterquam quod verba ἢ κακῶν in ed. Ald. et quibusdam aliis omissa sunt. sed non apte iungi videntur δεδιότα et περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν. quare, deletis iis, quae in Lugd. A. non essent, alterum malui. Imo, ipsa verba, καλῶν ἢ κακῶν, si abessent, non sane deterior sententia esset. Qui saepe similia inculcarunt veteres, generatim nominarunt τὸ μέλλον, τὰ μέλλοντα, τὰ γενησόμενα, similia. vid. *Sophocl.* Aiac. 1440. *Demosth.* adv. Lept. p. 565. *Laert.* l. I. p. 48. §. 78. *Lucian.* t. II. Iov. Conf. p. 635. alios. atque ita hac epistola supra ἐπὶ τοῖς μέλλουσι, mox autem τὸ μέλλον, et quae plura similia sunt. Proficisci autem potuerunt ista, καλῶν ἢ κακῶν, ab eodem, cuius ea sunt, quae in suprema pagina Lugd. B. leguntur: εἰ μὲν ἦν μαθεῖν καὶ μὴ παθεῖν, καλὸν τὸ μαθεῖν. εἰ δὲ χρὴ παθεῖν, ἃ δεῖ μαθεῖν, τί δεῖ μαθεῖν; παθεῖν γὰρ χρή. tum illa in marg. Ald. post νομίζω adscripta, ταῦτα δὲ ἀκατάληπτα πᾶσίν ἐστι, ἀλλ' οὐ φυλακτά, et alia in hac epistola, quae in Var. Lect. notantur. Cum iis b
autem, quae hic disputantur, conferri velim *Lucian.* l. c. p. 555. et 556. ubi quaedam, etiam si verba spectes, his nostris similia.

95. *Εἰ δέ τις τὸ μὲν προγνῶναι δυνατὸν ἡγεῖται, τὸ δὲ φυλάξασθαι κ. τ. λ.*] Lugd. A. B. Angl. Pal. Burm. et ed. Ven. praetermissis reliquis, tantum habent εἰ δὲ φυλάξασθαι. sed illa in margg. Lugd. A. et Angl. adduntur: ubi pro γνῶναι, quod est in edd. προγνῶναι, ut supra, consentiente etiam Lugd. C. malui. Scripsi praeterea ἐσπούδασεν cum Lugd. A. B. et Angl. Cum his autem conferri velim illa *Ciceronis* de N. D. l. III. c. VI. *Quid igitur iuvat, aut quid adfert ad cavendum, scire aliquid futurum, cum id certe futurum sit?*

97. *Ὥστε δύνασθαι καὶ διατάξαι κ. τ. λ.*] Libri omnes ὡς γενέσθαι καὶ διατάξαι, vitio, ut opinor, manifesto. Quare scri-

μετατεθεῖσα ἄλλο ἀντὶ τοῦ προεγνωσθέντος χείρονος ἐπιεικέστερον, ᾧ τελεσθῆναι δύναιτ' ἄν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι. θεοῦ γὰρ ἔργον τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἀνθρώπου. ἐνθυμηθεὶς δέ τις τοὺς λεγομένους ἀπὸ τοῦ Διός, Αἰακόν, καὶ Μίνω, καὶ Ῥαδάμανθυν, καὶ τοὺς ἄλλους ἡμιθέους, οὔτε ἀθανάτους γε-
336 νομένους, οὔτε ἄλλως ἀποθανόντας, ἢ κατὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστον εἱμαρμένην, ἢ περὶ μοίρας ἢ θανάτου δυσανασχετῶν ἢ φοβούμενος ἐμπεδόφρων εἶναί σοι δοκεῖ; μάλιστα μὲν οὖν πειρῶ καὶ σὺ τοιαύτην διάνοιαν ἐν τοῖς ἰδίοις περὶ τῶν ἀφανῶν ἔχειν, ὡς μηδὲν περὶ αὐτῶν φροντίζειν. ἐπεί τοι περὶ ἡμῶν ὡς μηδὲν μεριμνώντων ἐπίστασο.

ρις'. ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩι.

Οὐ λυπεῖ με τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἡ τῆς τυραννίδος ἰσχὺς γεγήρακεν, ἀλλὰ Φάλαρις· λυπεῖς δέ με σὺ λίαν ὑπερφοβού-

psi ὥστε δύνασθαι, praesertim cum non mea adeo haec emendatio esset, quam summi *Hemsterhusii*, qui in suo exemplari adscripserat ὥς γε δύνασθαι, sententia perspicua et plana. Ab eo autem in hoc uno recessi, quod edidi ὥστε δύνασθαι. In
335 reliquis servavi, quod erat in
a editis, ἄλλο ἀντὶ τοῦ προεγνωσθέντος χείρονος ἐπιεικέστερον. cuius loco Lugdd. A. B. Angl. Pal. Burm. Med. C. et ed. Ven. ἄ. ἀ. τ. προ. χείρονα ὄντα τὸν ἐπιεικέστερον τρόπον. atque ita etiam marg. Lugd. C. Sed Med. A. χείρονος τὸ ἐπιεικέστερον, Med. B. vero χείρονος ἐπιεικέστερον τρόπον. quod non video quemadmodum quadrare possit huic loco. An τρόπον fortasse profectum ab aliquo, quem offenderet per se positum ᾧ. Nec tamen illo opus esse puto. Latet enim nomen, unde pendet ᾧ, in proximis verbis ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι; quod accipiendum, quasi sit scriptum ἐγὼ μὲν οὐδὲν οἶμαι, ᾧ τ. δ. ἄν. Frequens responsio ad interrogationes apud oratores est, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι, vel simile. Suffecerit e *Demosthene* unum et alterum locum notasse, ut adv. Mid. p. 622. A. εἴ γ' εἶχε στιγμὴν ἢ σκιὰν τούτων, ὧν κατεσκεύαζε κατ' ἐμοῦ, ταῦτ' ἂν εἴασεν; ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι. adv. Timocr. p. 796. E. Τί γὰρ κωλύει, — — ἑτέρους φανῆναι ἄλλο τι τῶν τῆς πόλεως ἰσχυροτάτων καταλύσοντας νόμῳ καινῷ; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι οὐδέν. adv. Theocrin. p. 855. Τί ἡ πόλις κερδαίνει ἢ βλάπτεται; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδὲν οἶμαι. II. in Onet. p. 927. πῶς b
ἐστι δίκαιον, τῆς ἀδελφῆς τῆς σῆς μηδέπω καὶ τήμερον ἄλλῳ συνοικούσης, μηδ' ἀπηλλαγμένης Ἀφόβου, μηδὲ τὴν προῖκα δεδωκότας τούτου, μηδ' ὑπὲρ τούτων εἰς βάσανον μηδ' εἰς ἄλλο δίκαιον μηδὲν καταφυγεῖν ἐθέλοντας, ὅτι σὺ στῆσαι φὴς ὅρους,

nare et ponere in locum ante cogitata deterioris. Aliud ingenius, quo perficere possit, equidem non puto esse. Dei enim tale opus, non hominis. Si quis vero cogitaverit, qui a Iove prognati dicuntur, Aeacum, Minoa, Rhadamanthum, aliosque semideos, nec immortales fuisse, nec aliter mortuos, quam privo quemque fato, quum aut fatum, aut mortem aegre ferat, aut metuat, firmone animo esse tibi videtur? Maxime igitur conare etiam tu tali esse mente in propriis rebus de iis, quae latent, ut nullo modo ea cures. Alioquin de nobis sic habe, ut qui nullo modo solliciti simus.

CXVI. ARISTAENETO.

— Non molesta mihi est senectus; nec enim vis tyrannidis consenuit, sed Phalaris; sed tu mihi valde molestus es, cum

σὸν εἶναι τὸ χωρίον; ἐγὼ μὲν οὐδαμῶς οἶμαι. adv. Boeot. p. 1004. F. ubi, antecedente καίτοι τίς ἂν ὑμῶν οἴεται — — ς responsio haec est, ἐγὼ μὲν οὐδένα, οἶμαι, cuius loco male legitur ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἂν οἶμαι. Similia in reliquorum oratorum scriptis obvia praetereo. Apparet, ut opinor, aliam esse huius loci compositionem, quam quae a veteribus fuerit probata, ita tamen comparatam illam, ut non temere eam sollicitaveris in nostro sophista.

1. *Τοὺς ἄλλους ἡμιθέους*] Innuit se, tyrannum licet, simile tamen fatum exspectare, ac iustissimi illi principes sortiti sunt. BOYL. Haud scio, an ante oculos habuerit noster illa *Platonis* Apol. p. 31. A. *Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς καὶ Αἰακὸς καὶ Τριπτόλεμος καὶ ἄλλοι, ὅσοι τῶν ἡμιθέων δίκαιοι ἐγένοντο ἐν τῷ ἑαυτῶν βίῳ, κ. τ. λ.*

536 5. *Ἢ περὶ μοίρας ἢ θανάτου*
a *δυσανασχετῶν*] Nisi libri omnes haberent ἢ *θανάτου*, videri posset antecedenti *περὶ μοίρας* interpretando adscriptum fuisse olim. *Δυσανασχετεῖν* tanquam *Thucydideum* profert *Pollux* l. III. 130. *Thucydidis* sunt l. VII. p. 495. l. 66. *οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα*. a qua construendi ratione saepe recedunt citerioris Graeciae scriptores. Reliqua, *δυσαναςχετῶν ἢ φ. ἐ. ε. σοι δοκεῖ*; sic edidi ad plurium librorum exemplum. Quod in Lugd. A. B. Angl. et Burm. est *μοι* pro *σοι*, ferri nequit, nisi praeterea addatur particula negans; b
ut in ed. Ven. ubi est *μὴ δυσανασχετῶν ἢ φ. ἐμπεδόφρων εἶναί μοι δοκεῖ*. sed non est, cur alterum mutes. [ἢ ante *περὶ μοίρας* delendum videtur. *G. H. S.*]

[6. *ἐπεί τοι*. V. not. ad Epist. 105. p. 294, 43. *G. H. S.*]

9. *Οὐ γὰρ ἡ τῆς τυραννίδος ἰσχὺς γεγήρακεν, ἀλλὰ Φάλαρις*] Non valde dissimile ei *Sophoclis* est Oed. Col. 758. — καὶ

μηνός μου. τὸ γὰρ εἱμαρμένον ἥξει, κἂν Ἀρισταίνετος μᾶλλον, ἢ δεῖ, φοβηθῇ.

Πολλῷ δὲ κρεῖττόν ἐστι μὴ δεδοικότα
Παθεῖν τὸ μέλλον δεινὸν, ἢ δεδοικότα.

ἵνα σοι καὶ μετὰ παραδειγμάτων ποιητικῶν ἐπιστέλλω.

ριζ΄. ΤΥΡΣΗΝΩι.

Εἰ τοὺς μετὰ ἀνάγκης τι πράξαντας τῶν μὴ νομίμων χαλεπὰς ἔχειν δεῖ περὶ τοῦ μέλλοντος προσδοκίας, ὡς ὑπέ-
338 *φαινες Αἰγεσταίοις, εἰς τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν ἀνα-*

γὰρ εἰ γέρων κυρῶ, Τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος. Alia ratione in *Xenoph.* Ages. p. 592. l. 14. ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς ῥώμη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατός ἐστιν.

337
a 13. *Πολλῷ δὲ κρεῖττόν ἐ.*] Iambos hosce nusquam legi. BOYL. [Porsonus ad Euripid. Med. p. 405. a. Lips. alt.: „Videntur Agathonis esse." Idem κρεῖττον mutavit in κρεῖσσον, quomodo certe Tragicus scripsit, siquidem de litteris σσ et ττ bona est regula, quam omnes, opinor, pro bona hucusque habuimus: quanquam nunc ipsum video existere, qui has nobis avias revellere studeant. *G. H. S.*]

18. *Περὶ τοῦ μέλλοντος*] Ita scripsi *Boyleum* secutus pro π. τοῦ μέλλοντος βίου. Conveniunt Lugd. A. B. Angl. et Pal. Saepe in his Epistolis τὸ μέλλον, τὰ μέλλοντα, et sim. leguntur.

18. *Ὡς ὑπέφαινες Αἰγεσταίοις*] Cum libris plerisque retinui *Αἰγεσταίοις*. Lugd. A. *Οἰγεσταίοις*. Angl. *Ἀγασταίοις*. vid. supra not. ad ep. LXIV. adde *Wass.* ad *Thucydid.* l. VI. p. 381. l. 45. Pro ὑπέφαινες, nisi singularia multa essent in his b
Epistolis, mallem ἀπέφαινες, quocum alterum permutari saepe a librariis, iam monuit summus *Hemsterhusius* ad *Lucian.* t. I. Nigr. p. 96. Sed nostro in loco libri omnes ὑπέφαινες, idque studio fortasse posuit sophista, ut indicaret, non tam disertis verbis id, quod antecedit, dixisse Tyrsenum, quam obscure significasse, dum res Phalaridis ad dei providentiam referret. Quid proprie sit ὑποφαίνειν, non melius intelligitur, quam ex hoc *Platonis* Protag. p. 218. B. ἤδη γὰρ ὑπέφαινέ τι ἡμέρας, ὥστε καταφανῆ αὐτὸν γενέσθαι. Conveniunt genera 338
loquendi ὡς ἡμέρα vel ὡς ἕως a
ὑπέφαινε, *prima luce, cum primum dilucularet*, de quibus vid. *Valcken.* ad *Herodot.* l. III. p. 242. *Synesio* ep. IV. p. 174. idem est ὑποφαινομένης ἡμέρας. Mitto plura similia apud alios. Hinc autem verbum translatum in spem, quae instar lucis primum orientis offeratur; ut apud *Lucian.* t. II. Abd. p. 185. εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως κατέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο. *Liban.* ep. CCCCXX. extr. καὶ δὴ καὶ εἴ τις ἐλπὶς ὑποφαί-

mihi metuis. Nam aderit fatum, etiamsi Aristaenetus plus aequo metuerit.

Futura fata convenit multo magis
Nihil timentem quam timentem perpeti.

ut cum poeticis exemplis tibi scribam.

CXVII. TYRSENO.

Si, qui necessitate coacti aliquid fecerunt iniusti, eorum acerbam oportet esse futuri exspectationem, ut Segestanis significabas, cum ad dei providentiam referebas causam me-

νειο (l. ὑποφαίνοιτο) μηδὲν ἔσεσθαι μένοντι κακὸν, μένε. Verbo ὑποφαίνω, nisi fallor, in eodem loco usus est *Dinarchus* c. Demosth. p. 175. A. τοσαύτας ὁρῶν ἐλπίδας ὑποφαινούσας εἰς τὴν Θηβαίων σωτηρίαν. ubi nunc legitur ὑποβαινούσας. Non dissimili porro modo in solertiam et audaciam e rebus gestis Hannibalis elucescentem transtulit id *Polybius* l. II. p. 172. Τὴν δὲ στρατηγίαν οἱ Καρχηδόνιοι τῶν κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Ἀννίβᾳ περιέθεσαν ὄντι νέῳ διὰ τὴν ὑποφαινομένην ἐκ τῶν πράξεων ἀγχίνοιαν αὐτοῦ καὶ τόλμαν. *Arriani* de Exp. Al. est l. IV. c. XIX. §. 1. εἴπου τι τῆς χώρας ἔρημον χιόνος ὑποφαίνοιτο. A veterum autem loquendi norma recedit plane, quod est apud *Diodor. Sic.* l. XIV. p. 675. l. 85. Τῷ δὲ Κόνωνι περὶ τῆς ναυαρχίας διαλεχθεὶς, ἐπέστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν θάλατταν ἡγεμόνα, μεγάλας ὑποφαίνων παρὰ τοῦ βασιλέως ἐλπίδας. ubi simile ex *Zosimo* adfert *Wesselingius*. Loquitur sic saepius *Herodian.* ut Hist. l. II. c. III. §. 14. c. IX. §. 5. l. III. c. VI. §. 17. et alibi. *Demostheni* fere eodem in loco est ἐλπίδας ὑποτείνειν de Rep. Ord. p. 126. A. τὰς ἐλπίδας ὑμῖν ὑποτείνων, ἄλλο δ' οὐδέν. atque ita *Suidas* v. Ὑποτείνει e *Philostrato*, Ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος. id est, ut ille interpretatur, ὑποδεικνύει; qua potestate verbo ὑποφαίνειν nostro in loco usus est sophista.

19. Εἰς τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν ἀναφέρων τὰ περὶ ἐμοῦ] Quasi dignus essem, de quo vindex Dei providentia poenas sumeret. BOYL. Frequens δαιμόνιον in scriptis veterum, tam per se, ut quando τὸ δαιμόνιον dicitur, quam ad aliud nomen adiunctum; cuius generis sunt δαιμόνιος ἀνάγκη apud *Lys.* c. Andoc. p. 118. τὸ σημεῖον τὸ δαιμόνιον non uno loco apud *Platonem*, τὸ δαιμόνιον ἐναντίωμα apud eundem Alcib. I. p. 429. A. quo usus *Procopius* ep. XLVII. ed. Cui. p. 443. se ait Σωκρατικῶς εἰπεῖν. Nec dissimili modo idem ep. XXXIII. p. 439. Δέδεγμαί σου τὴν — ἐπιστολὴν, τῆς μὲν μακρᾶς σιωπῆς Σωκρατικῶς αἰτιωμένην ἡμῖν τὸ δαιμόνιον. Quamquam autem neminem temere inventum iri opinor, nisi rudem plane in scriptis veterum philosophorum, quin sciat, istiusmodi genera loquendi, quae in *Platone*, *Xenophonte*, aliis longe plurima

φέρων τὰ περὶ ἐμοῦ, τίνας ἐχρῆν ἐλπίδας ἔχειν σὲ περὶ σεαυτοῦ, τὸν μὴ μετὰ ἀνάγκης μηδὲν ὧν παρανενόμηκας, μετὰ γνώμης δὲ ἠσεβηκότα πάντα;

340 ριή. ΗΡΟΔΙΚΩι.

Ἄλλου μὲν ἦν κακῶς πεπονθότος μηδὲν ὁμολογῆσαι πρὸς τὸν δεδρακότα περὶ ἀμύνης, ἵν᾽ ὡς ἥκιστα πρὸς αὐτὸν ὕποπτος ἁλῷῃ· ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν ἀγεννοῦς ἀνδρὸς ἔργον ἡγοῦμαι, τὸ τὸν

sunt, certa ratione dici posse Σωκρατικά, nihil tamen re vera adeo in nominis usu inest, quod tempore Socratis novum plane fuisse nec auditum ante videatur. *Herodotea* iam sunt l. II. p. 158. l. 22. ὡς μὲν ἐγὼ γνώμην ἀποφαίνομαι, τοῦ δαιμονίου παρασκευάζοντος, ὅκως πανωλεθρίῃ ἀπολόμενοι κ. τ. λ. l. V. p. 415. l. 69. Ἀργεῖοι μὲν λέγουσι, αὐτέων τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον διαφθειράντων, τὸν ἕνα τοῦτον περιγενέσθαι· Ἀθηναῖοι δὲ, τοῦ δαιμονίου. et l. VI. p. 476. αὐτοὶ δὲ Σπαρτιῆται φασὶ ἐκ δαιμονίου μὲν οὐδενὸς μανῆναι Κλεομένεα, κ. τ. λ. In his
339 autem et similibus generibus
a loquendi, quae magno numero adscripsisse nihil attinet, quamquam in reddendo τὸ δαιμόνιον modo nomine *deus*, modo *divinitas*, modo alio, quod cuique sententiae accommodatum maxime videatur, utuntur interpretes, nunquam tamen antiquiores saltem Graeci, dum τὸ δαιμόνιον, sim. nominarunt, tam late id patere voluerunt, ut generatim sonaret τὸν θεόν. Ac *Platoni* quidem quid fuerit τὸ δαιμόνιον, discimus ex eius Convivio p. 1194. A. καὶ γὰρ πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐστι θεοῦ τε καὶ θνητοῦ. quocum conferri velim, quae apud eundem disputantur a Socrate in Apol. p. 21. et 22. ubi inter alia tanquam diversae potestatis iunguntur δαιμόνια καὶ θεῖα, sicut inter se differunt δαίμονες καὶ θεοί. Atque ita ibid. p. 24. D. ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίγνεται φωνή. Addo de Rep. II. p. 607. E. Πάντη ἄρα ἀψευδὲς τὸ δαιμόνιόν τε καὶ τὸ θεῖον. Ac ne quis philosophum putet accuratiua distinxisse ea, quae vulgo confunderentur, *Demosthenis* verba adscribam de Fals. Leg. p. 330. B. Οἱ θεοὶ δὲ εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον τὸν μὴ τὰ δίκαια ψηφισάμενον. ad quam rationem etiam accipiendum, quod idem dicit adv. Mid. p. 624. A. καὶ τὸ τῆς ὁσίας ὅ τι (male vulgo ὅτι) δή ποτ᾽ ἐστὶ τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ δαιμόνιον. ubi τὸ σεμνὸν, diversum a τὸ δαιμόνιον, respicit τὸ θεῖον. Simile porro est, quum *Isocrates*, seu quisquis auctor est, Par. p. 23. Demonicum vult εὐσεβεῖν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ac τιμᾶν τὸ δαιμόνιον. Sunt quidem loca, ubi non multum a τύχῃ differre videatur τὸ δαιμόνιον. ut in *Demosth.* Amat. p. 248. D. ubi, cum antecederet ἔτι μᾶλλον ἐν τούτοις ἐπεδείξατο τὴν εὔνοιαν, ἣν εἶχεν εἰς σὲ τὸ δαιμόνιον, dein ibid. subiecit τοιαύτης b
ὑπεναντιώσεις πρὸς ἄλληλα λα-

am: quamnam aequum est te spem habere de temet, qui nihil eorum, quae inique fecisti, necessitate coactus, sed consulto impie perpetrasti omnia?

CXVIII. HERODICO.

Alius esset malo affecti nihil confiteri apud eius auctorem de ultione, ut quam minime suspectus apud eum deprehenderetur: ego vero ignavi hominis esse puto opprimere

βοῦσα ἡ τύχη, πρὸς τὸ δέον ἅπανθ' ὁμολογούμενα ἀπέδωκεν. Re vera tamen τὴν τύχην et τὸ δαιμόνιον distincta etiam fuisse *Demostheni*, cognoscas ex eius orat. de Class. p. 138. A. εἶθ' ὃν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φίλον μὲν ἀλυσιτελῆ, συμφέροντα δ' ἐχθρὸν ἐμφανίζει, τοῦτον ἡμεῖς φοβούμεθα. Apparet, ut opinor, verisimile esse, veteres, cum τὸ δαιμόνιον nominarent, non adeo cogitasse τὸν θεὸν aut τὸ θεῖον, sed id inprimis, quod esset τῶν δαιμόνων. Ut, cum τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν dicat noster, tametsi nomine τὸ δαιμόνιον cum antiquis utatur, in usu nominis tamen ab iis recedat. Est enim hic, quae ab aliis dici solet ἡ τοῦ θεοῦ πρόνοια, vel ἡ θεία πρόνοια; quam τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν e veteribus qui dixerit, inventum iri credo neminem. Nisi subtilius philosophatum sophistam τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν existimes vocasse eam, quam in distributione τῆς προνοίας *Plutarchus* de Fat. p. 573. A. τρίτην esse dicit, dum, τρίτη δ' ἄν, inquit, εἰκότι [Videtur excidisse λόγῳ, nisi cum Turn. εἰκότως malis. *G. H. S.*] ῥηθείη πρόνοιά τε καὶ προμήθεια τῶν ὅσοι περὶ γῆν δαίμονες τεταγμένοι τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων φύλακές τε καὶ ἐπίσκοποί εἰσιν. quod qui probent, admodum paucos opinor fore.

20. *Τίνας ἐ. ἐ. ἐ. σὲ περὶ σεαυτοῦ*] In Lugd. A. B. et Pal. omissum σέ. nec id valde requirerem, si legeretur περὶ σοῦ. nunc vero, cum libri omnes habeant περὶ σεαυτοῦ, retineo σε.

22. *Ἠσεβηκότα πάντα*] Sic scripsi cum Lugd. A. C. Angl. Pal. Med. A. B. Vulgo legitur ἅπαν ἠσεβηκότα. sed in Lugd. B. et Med. C. ἅπαντα ἠσεβηκότα. in Burm. et ed. Ven. πάντα ἠσεβηκότα.

25. *Περὶ ἀμύνης*] Utitur hoc 340
nomine aliquoties noster cum sui saeculi scriptoribus. De eo quid sit existimandum, docent abunde viri docti ad *Thom. M. Timaei* L. Plat. et *Moerin*, ut alios taceam. Mox ἀλφή, quod *Homericum* est, male vulgo agendi virtute reddiderunt interpretes. Reliquis rectius *Aretinus, ut quam minimum apud illum suspectus habeatur.* [Verte: *ut nihil mali suspicans opprimatur*, scil. ὁ δεδρακώς. ὕποπτος h. l. vim habet activam. Euripides Hec. 1125. ὕποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως. ubi notavit Porsonus. Nostrum locum nullus Interpretum intellexit. *G. H. S.*]

ἀγνοοῦντα χειρώσασθαι. προηδικημένος δ' ὑπὸ σοῦ μεγάλα μηνύω σοι φυλάττεσθαι τὴν ἐπιοῦσαν ἐξ ἡμῶν ἄμυναν, ἵνα πρὸ τοῦ μὲν παθεῖν ἡ προσδοκία κολάζῃ σε, μετὰ δὲ τὴν προσδοκίαν αὐτὸ τὸ παθεῖν.

ριθ'. ΕΥΜΗΛΩι.

Οὔτε δοκοῦντος οὔτε ὄντος ἀδίκου τὸν ἄρξαντα πλημμελεῖν ἀμύνεσθαι, τοῦ πρώτου γεγονότος ὑπὸ σοῦ, τὸ δεύτερον ἀφ' ἡμῶν ἔσεσθαι προσδέχου.

ρκ'. ΖΕΥΞΙΠΠΩι.

Τῷ μὲν υἱῷ σου διὰ τὴν νεότητα συγγινώσκω, σοὶ δὲ διὰ τὸ γῆρας, καίπερ ἀσύγγνωστα πεποιηκόσιν. ἂν μέντοι μὴ παύσησθε τῆς αὐθαδείας, οὔτε ἐκεῖνον ἡ νεότης οὔτε σὲ
342 τὸ γῆρας ἐξαιρήσεται, δι' αὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ μᾶλλον κολασθήσεσθε, δι' ἃ νῦν συγγνώμης ἀξιοῦσθε.

ρκα'. ΚΛΕΟΣΤΡΑΤΩι.

Πάνυ μοι δοκεῖ μετὰ γέλωτος ἄξιον εἶναι θαυμάσαι τὸ σωφρονίζεσθαί τινας ὑπὸ σοῦ. τὸν γὰρ ἄλλοις ἐπιτιμᾷν ἐπι-

27. *Πρ. δ' ὑπὸ σοῦ μεγάλα*] E Lugd. C. Med. B. et margg. Lugd. A. et Angl. addidi *μεγάλα*, quod in reliquis libris deerat. *Thucyd.* l. VII. p. 461. l. 33. *μεγάλα οἱ Ἀθηναῖοι ἐβλάπτοντο.* vid. not. ad ep. CXXVII.

b 32. *Οὔτε δοκοῦντος οὔτε ὄντος ἀ.*] Figura hac dictionis primus fortasse usus est *Aeschylus* in illo, *Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.* de quo vid. supra not. ad ep. LXII. p. 193. Inde autem ab *Aeschyli* temporibus vix genus loquendi aliud invenitur tantopere inculcatum ab oratoribus, philosophis et sophistis, quam ita iuncta verba *δοκεῖν* et *εἶναι*, Latina autem *videri* et *esse*.

32. *Τὸν ἄρξαντα κλ. ἀμύνεσθαι*] De sententia dictum supra ad ep. XXXII. p. 124. adde *Leopard.* Em. X. XII. et inprimis *Valckenarium* ad *Eurip.* Phoen. p. 532. cet. Pro *κατάρ-* 341
ξαντα, quod editur vulgo, scri- a
psi *ἄρξαντα*, quod in eo convenirent MSS. omnes, uno Burm. cum editis *κατάρξαντα* exhibente. Noster supra ep. XXXII. *οὐκ ἄρχων πολέμου, ἀλλ' ἀμυνόμενος.* Alterum *κατάρχειν* non minus apud quosvis scriptores, quam *ἄρχειν*, hac potestate obvium in *Alciphronis* l. III. ep. XLIV. p. 370. ubi nunc legitur *εὐδοκιμεῖ δὲ τανῦν Γρυλλίων μόνος, καὶ κατάρχει τοῦ ἄστεος, καὶ πᾶσα αὐτῷ — κοινὴ ἀνέφ-*

imprudentem. Iniuria vero magna affectus ante a te moneo te, ut caveas futuram a nobis ultionem, ut ante supplicium exspectatione eius puniaris, post exspectationem vero ipso supplicio.

CXIX. E U M E L O.

Cum nec videatur nec sit iniustum eum, qui primus peccaverit, ulcisci: cum prius factum sit a te, posterius a nobis futurum exspecta.

CXX. Z E U X I P P O.

Filio tuo propter iuventutem ignosco, tibi vero propter senectutem, quamvis ea, quibus ignosci non possit, feceritis. Quodsi vero non destiteritis a contumacia, nec illum iuventus, nec te senectus liberabit, sed propter ea ipsa magis etiam puniemini, propter quae nunc venia dignamini.

CXXI. C L E O S T R A T O.

Omnino mihi videtur dignum esse, quod quis miretur et rideat, aliquos castigari a te. Nam qui alios reprehendere

---

γεν ἡ οἰκία, fortasse mutandum in *κατατρέχειν*, cuius clara vestigia sunt in eo, quod ex alio
b libro notat *Berglerus*, *κατέχει*. [Berglerus: „— *κατέχει* — magis placet, si pro *τοῦ ἄστεος* legas *τὸ ἄστυ*.“ Igitur hunc quoque, quamvis Graece scientem, fefellit constructio, *κατέχειν τινός*, de qua v. L. Bos. Ell. p. 44. Alciphronem non dubito dedisse *κατέχει*. *G. H. S.*] Est autem nostrum *ἄρχω πλημμελεῖν*, si constructionem verborum respicias, poeticum; sin sententiam, dum idem valet, quod *ἄρχω* vel *ὑπάρχω ἀδικίας*, Lat. *auctor sum*, *prior facio*, dubito, an simile exemplum in veteri Graecia inveniatur.

36. *Τῷ μὲν υἱῷ σου κ. τ. λ.*] Similia his sunt, quae leguntur in *Diodori* ep. VII. *Et quoniam tui ob venerandam senectutem, eius* (nepotis) *autem ob iuvenilem aetatem, ad vitia proclivem, nos etiam miseret*, cet.

39. *Δι' αὐτὰ δὲ ταῦτα κ. τ.* 342
a λ.] Nempe ob senectutem pater, quia iam nimium peccavit; ob iuventutem filius, ne vitiosam senectam attingat. BOYL.

43. *Τὸν γὰρ ἄλλοις κ. τ. λ.*] In hanc sententiam multa a veteribus dicta praetereo.

βαλλόμενον αὐτὸν ἀπηλλάχθαι χρὴ πάσης πονηρίας· σὺ δὲ, ταῖς τῶν ὑπὸ σοῦ νουθετουμένων κακίαις ἔνοχος ὢν καὶ ταῖς ἄλλαις ἁπάσαις, ὡς ἀνεπίληπτος εἰς πονηρίαν, οὕτω νουθετεῖς.

ρκβ́. ΑΜΦΙΔΑΜΑΝΤΙ καὶ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΩι.

Ὑμεῖς μὲν ἀποδεδωκέναι τὰ χρήματα, ἃ ἐδανείσασθε, Τεύκρῳ λέγετε, ὃ δ᾽ οὔ φησιν ἀπειληφέναι. οὐκ ἔχω δὲ μὰ τὸν Ἡρακλέα οὔθ᾽ ὑμῖν ἀπιστεῖν οὔτ᾽ ἐκείνῳ μὴ πιστεύειν. ὁ μὲν γὰρ ἐπιζητεῖ βεβαίωσιν ὑμᾶς ἔχειν τῆς ἀποδόσεως, ὑμεῖς δὲ ὡς φίλῳ πεπιστευκέναι λέγετε. δι᾽ ἅς γε αἰτίας, οὐκ ἀπειληφὼς, ἵνα μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν ἀπιστεῖν ἐν τοῖς λόγοις, ὡς κεκομισμένος προσδέδεγμαι. εἴη μέντοι μέ-
344 χρι παντὸς ἀγνοηθῆναι τἀληθὲς, ἢ τὸν πλάνον ὑμῶν τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, πονηρὸν εὑρεθῆναι. κρεῖττον γὰρ ἡγοῦμαι πολλῶν χρημάτων ἐνεγκεῖν ζημίαν, ἢ φίλων. ἀνάγκη δὲ, τῆς ἀληθείας εὑρεθείσης, ἀντὶ φίλων τοὺς ἀδικοῦντας καὶ ψευδομένους ἐχθροὺς γενέσθαι.

ρκγ́. ΑΔΕΙΜΑΝΤΩι.

Ἀκούω σε διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ὁπότερον ὑμῶν ἐστὶ χείρων, σοῦ μὲν ἐκεῖνον λέγοντος, ἐκείνου δὲ τοὔμπαλιν

46. Ὡς ἀνεπίληπτος εἰς πονηρίαν] Ἀνεπίληπτος, ἀνεπίληπτος βίος, sim. veteribus nota sunt genera loquendi. Propius nostro est, quod legitur in *Demosth.* Or. adv. Aristog. p. 840. B. καὶ τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι, αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσῃ πονηρίᾳ. quod si quis, recentius quam pro *Demosthenis* aetate dictum, indicium habebit orationis commenticiae, for-
b tasse non errabit. Genus constructionis convenit cum *Plutarch.* de Lib. Ed. p. 4. B. ubi iunguntur τοῖς βίοις ἀδιάβλητοι, καὶ τοῖς τρόποις ἀνεπίληπτοι, καὶ ταῖς ἐμπειρίαις ἄριστοι. *Dionysio Halic. Athenaeo*, aliis est τὸν βίον ἀνεπίληπτος. Diversa ratione *Plut.* in Cat. Min. p. 794. D. λέγεται δὲ ῥᾴθυμος γενέσθαι καὶ περὶ γυναῖκας οὐκ ἀνεπίληπτος. In similibus nostro familiaris praepositionis εἰς usus.

47. Ἀμφιδάμαντι κ. Θ.] Sic scripsi cum MSS. plerisque et edd. Comm. et Boyl. cum in reliquis edd. et MSS. Lugd. C. Medd. A. B. esset ΑΦΙΔΑΝΤΙ

conatur, eum abesse oportet ab omni malitia. Tu vero eorum, qui a te obiurgantur, vitiis aliisque omnibus obnoxius, quasi ipse inculpatus esses, ita demum obiurgas.

CXXII. AMPHIDAMANTI et THRASYBULO.

Vos reddidisse pecuniam, quam mutuam sumsistis, Teucro dicitis; ille negat se recepisse. Nec vero possum, ita medius fidius, aut vobis fidem non habere, aut illi non credere. Ille enim requirit, ut habeatis, quo redditam confirmetis; vos vero tanquam amico credidisse dicitis. Quapropter, cum non receperim, ne quibus vestrum videar fidem non habere in verbis, ut qui receperim, sic habeo. Utinam vero semper ignoretur potius verum, quam planus ille, quisquis vestrum sit, improbus inveniatur. Nam praestabilius duco magnae pecuniae facere damnum, quam amicorum. Necesse vero est, invento vero, pro amicis eos, qui iniuriam faciant et mentiti sint, inimicos esse.

CXXIII. ADIMANTO.

Audio te dissidere cum fratre, uter vestrum sit deterior, cum tu illum dicas, ille vicissim te. Ego autem puto, imo

κ. Θ. in Burm. autem solum ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΩι.

53. *Τισὶν ὑμῶν ἀπιστεῖν κ.*
343 *τ. λ.*] Vestrum *cuiuspiam:* re-
a fertur enim ad utrumque debitorem et Teucrum simul. BOYL. Infra editi libri omnes *κεκομισμένα* praeter Commel. ubi *κεκομισμένος*; quod confirmant Lugd. A. B. et Pal. probante etiam *Hemsterhusio* ad marg. exemplaris sui. Angl. autem eius loco *κεκομισμένου*, et Lugd. C. *κεκομισμένοι*.

54. *Ἀγνοηθῆναι τἀληθὲς, ἢ τὸν πλάνον ὑμῶν τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, πονηρὸν εὑρεθῆναι*] E Lugd. A. Angl. Pal. et Burm. recepi *ἀγνοηθῆναι* pro *ἀγνοεῖν με*, quod reliqui libri habent. Sequitur pari ratione *εὑρεθῆναι*. In reliquis nihil temere mutandum puto, tametsi in iis variant MSS. Nam in Lugd. A. et Pal. est, *ἢ τὸν ἕτερον ὑμῶν, ὅστις ἐστὶ, πονηρὸν εὑρεθῆναι.* b
in illo tamen super *ἕτερον* scriptum *πλάνον*, super *πονηρὸν* vero *λῆρον*. Cum Lugd. in priore convenit Angl. in posteriore *λῆρον* est in orationis contextu, et *πονηρὸν* supra scriptum. Praeterea *ἕτερον* est in Burm. *λῆρον* autem in Medd. A. et B. quod, haud dubie ex *πονηρὸν* ortum, hic locum non

σι. ἐγὼ δ' οἴομαι, μᾶλλον δὲ καλῶς πέπεισμαι, τῶν μὲν ἄλλων ἁπάντων ἐκεῖνον εἶναι κακίω, σοῦ δὲ οὔτε ἐκεῖνον οὔτε ἄλλων ἀνθρώπων οὐδένα.

ρκδ'. ΛΥΣΙΚΛΕΙ.

Οὐ θαυμάζω τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐδὲν ἔχεις ἐμφερὲς οὔτε τῷ πατρί σου οὔτε τῷ παιδί, ὦ Λυσίκλεις. οὔτε γὰρ εἶ Λυσικράτους υἱὸς οὔτε Νεοπτολέμου πατήρ. ταῦτα δέ φασι τὴν μητέρα σου καὶ τὴν γυναῖκα πρὸς πολλοὺς Σικελιωτῶν διαβεβαιοῦσθαι, καὶ διὰ τοῦτο τῶν μεγάλων τυγχάνειν ἐπαίνων. ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν θαυμαζομένων ἐστὶ, τὸ πρὸς πάντας μὲν, μάλιστα δὲ τοὺς εἰδότας ἀψευστεῖν.

346 ρκέ. ΝΕΟΛΑΪΔΑι.

Οὐδὲν ἄχαρι βούλομαί σε παθεῖν ὑπ' ἐμοῦ· πλείω γὰρ εὑρίσκω σοι τὰ ἀγαθὰ πεπραγμένα τῶν χειρόνων. διὸ καὶ

habet. Alteri firmando inservire poterit *Alciphron* l. I. ep. xxx. p. 124. νῦν δ' οὐκ ἔτι τὸ ἑταιρεῖν αἰτιασόμεθα, ὅτι πονηρὸς Εὐθίας ἐραστὴς εὑρέθη. In nominis πλάνος rationes inquirit *Athenaeus* l. xiv. p. 615. F. et 616. A. adde eiusdem l. I. p. 19. D. p. 20. A. *Planum improbissimum* nominat *Cicero* pro Cluent. c. xxvi. quod est no-
344 strum πλάνος πονηρός. De πλά-
a νος praeter *H. Stephan.* Th. L. Gr. quaedam notavit clarissimus *Albertius* ad *Hesych.* v.

61. Τῶν μ. ἄλλων ἁπάντων] Ἁπάντων est ex ed. Ven. pro πάντων, quod in reliquis libris. vid. supra not. ad ep. lxi. l. 50.

66. Οὔτε τῷ παιδὶ, ὦ Λυσίκλεις] Legitur vulgo οὔτε τῷ υἱῷ σου, Λυσίκλεις, aut eius loco, ut in ed. Comm. et Boyl. οὔτε τῷ υἱῷ, Λύσικλες. quod et-
b iam in Burm. et Lugd. C. praeterquam quod ibi Λυσίκλεις. In eo, quod scripsi, plures libri conveniunt; nam in Lugd. A. et Angl. est οὔτε τῷ παιδὶ, ὦ Λύσικλες, adscripto in margg. utriusque libri Λυσίκλεις. Pal. habet οὔτε τῷ παιδὶ, ὦ Λυσίκλεις. nec multum abit Lugd. B. ubi, inverso ordine, legas οὔτε τῷ παιδὶ σῷ, Λυσίκλεις, οὔτε τῷ πατρί. [Non contemnenda forma contractior, Λύσικλες. Sic dicitur et Ἡράκλεις et Ἡρακλες. *G. H. S.*]

69. Δ. τοῦτο τῶν μεγάλων τ. ἐ.] Nisi in omnibus libris esset τῶν, sine eo mallem δ. τ. μεγάλων τ. ἐ. Potuit autem pro-
ficisci ex sequente καὶ τοῦτο 345
τῶν θαυμαζομένων ἐστί. Sed a
in usu articuli parum certi in his Epistolis. [Non memini locum legere in his Epistolis, ubi articuli usus incertus sit. Sensus: ac propterea magnam

vero probe persuasum habeo, aliis omnibus illum esse peiorem, te vero nec illum, nec aliorum ullum.

CXXIV. LYSICLI.

Non miror, quod nihil habeas simile aut patri tuo, aut filio, Lysicles. Nec enim filius Lysicratis es, nec Neoptolemi pater. Id quod matrem tuam et uxorem aiunt apud multos Siculos affirmare, ac propterea magnam consequi laudem. Unum enim hoc etiam eorum est, quae quis miretur, quod cum apud omnes tum inprimis apud ignaros non mentiantur.

CXXV. NEOLAIDAE.

Nihil acerbi volo te pati a me. Plura enim te comperio bona praestitisse, quam mala. Quare etiam hoc e meliori-

illam laudem consequi, quam subinde audimus. *G. H. S.*]

71. *Πρὸς εἰδότας*] Quorum siquidem alii cum matre tua, alii cum uxore familiarius versati fuerint; adeoque licet harum utraque tacuerit, illi te spurium, hi currucam norunt. BOYL. Qui possit *ἓν τῶν θαυμαζομένων* dici *τὸ πρὸς εἰδότας ἀψευστεῖν*, non assequor. Ac mihi quidem contrarium verius dici posse videtur, sive *ἓν τῶν*
b *οὐ θαυμαζομένων* velis *τὸ πρὸς εἰδότας ἀψευστεῖν*, sive *ἓν τῶν θαυμαζομένων τὸ πρὸς οὐκ εἰδότας ἀψευστεῖν*. Quorum posterius, a me, quum Latina facerem, spectatum, si quis MS. confirmaret, ut verum reciperem. Nunc nihil audeo mutare, tametsi *οὐκ* forte lateat in corrupto *τοὺς εἰδότας*, quod Lugd. A. habet, adscripto *πρὸς*, vel in *τὸ τοὺς εἰδότας*, quod in Lugd. B. est. [Non corruptum est *τοὺς εἰδότας*, sed profectum a manu ipsius Sophistae. Refer ad *τὴν μητέρα σου καὶ τὴν γυναῖκα*, quibus nemo rem magis cognitam habebat. *G. H. S.*]

72. *ΝΕΟΛΑΪΔΑι*] Dissen- 346
tiunt in nominis scriptura libri, a
cum loco *ΝΕΟΛΑΪΔΑι*, quod in editis est, Lugd. A. et Angl. habent *ΝΕΟΛΙΔΑι*, ac Lugd. B. *ΘΟΛΑΙΔΑι*. Nisi nominum propriorum in his Epistolis admodum esset incerta ratio, suspicarer, pro *ΝΕΟΛΙΔΑι* transpositis literis scribendum esse *ΛΕΩΝΙΔΑι*, nomen in veteri historia notissimum. Ac Leonidae cuiusdam, res Phalaridis speculatum a Leontinis missi, mentio supra etiam facta ep. XLII.

73. *Παθεῖν ἀπ' ἐμοῦ*] Lugd. A. et Angl. *ὑπ' ἐμοῦ*. Noster b
ep. CXLII. *ὑφ' ἡμῶν εὖ πεπονθέναι*. Retinui cum plerisque libris *ἀπ' ἐμοῦ*. De usu prae-

τοῦτό σου τῶν βελτιόνων ἓν γενέσθω, τὸ μὴ προσαναγκάσαι με τῷ χαλεπωτέρῳ τῆς ψυχῆς κατὰ σοῦ χρήσασθαι πάθει.

ρκς'. ΤΙΜΟΛΑΩι.

Τὸ μὲν μηδὲν ἁμαρτάνειν εἰκότως ἴσως καὶ δικαίως θεοῦ νομίζεται· τὸ δ' ἁμαρτόντα τούτῳ αὐτῷ πρὸς τὸ μέλλον σεσωφρονίσθαι ἀνθρώπου· τὸ μέντοι μηδὲν πταίσαντα καὶ ἀτυχήσαντα πεφυλάχθαι, οὐκ οἶδα ἄλλου τινὸς ὑποληφθῆναι δυνάμενον ἢ κακοῦ. αἰσχρὸν οὖν (ἔτι γὰρ ἔγγιον προσελευσόμεθα) ἑτέροις παράδειγμα τῆς ἀβουλίας γενόμενον αὐτὸν ἑαυτῷ μηδ' ἐκ τῆς οἰκείας συμφορᾶς χρήσιμον γενέσθαι.

ρκζ'. ΑΡΙΦΡΑΔΗι.

Αὐθάδεια καὶ νεότητος ἀβουλία πολλοὺς ἀνθρώπων ἀπώ-
λεσεν· οἷς ἀμφοτέροις τοῖς πάθεσιν ἴσθι σου τὸν υἱὸν κε-
348 χρημένον. ἀδικούμενος δ' ὑπ' αὐτοῦ μεγάλα δι' ἃς προεί-
ρηκα αἰτίας τὴν ἄμυναν ἐπέσχηκα, σοὶ βουλόμενος, οὐκ ἐκεί-

positionis ἀπὸ pro ὑπὸ saepius egerunt eruditi. vid. inter alios *D'Orvillius* ad *Charit.* l. VI. p. 548. Id interea certum est, similia inprimis in citerioris Graeciae scriptoribus inveniri frequentissima. [Praetuli ὑπ'. *G. H. S.*]

78. Τὸ μὲν μηδὲν ἁμαρτάνειν] Particulam μὲν, quam vox sequens μηδὲν absorpsit, ex Codd. Lugd. A. et Angl. adieci; hic genuinam monstrabat quod sequitur δέ. — Senten-
347 tiam nobilem suo more sic So-
a *phocles* expressit in Antig. v. 1036. Τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν· Ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ Ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν Πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει. *Xenophon* K. Π. V. p. 80, 40. Ἑλλην. VI. p. 346, 10. Plures illam expressere sophistae. Demonax *Luciani* T. II. p. 378. ἡγεῖτο ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεοῦ δὲ ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. Sententiam inter recentiores tractarunt *Erasmus*, *Gatakerus*, *I. C. Wolfius* ad *Libanii* Epist. p. 705.

80. Μηδὲν πταίσαντα] Codd.
Lugd. A. et Angl. pro μηδὲ hic b
aptissimum praebuerunt μηδέν. paulo ante legitur Τὸ μὲν μηδὲν ἁμαρτάνειν.

84. Συμφορᾶς] MSS. omnes ξυμφορᾶς. Etsi hoc ad veterem Atticam loquendi normam magis accedit, retinui tamen alterum, quod constans haec scri-

bus tuis unum esto, ut ne me cogas atrociore animi in te uti affectu.

CXXVI. TIMOLAO.

Nihil quidem peccare jure merito profecto Dei censetur; postquam vero peccatum sit, eo ipso in posterum emendari hominis; qui vero lapsus et infortunio fuerit mactatus, illum sibi prorsus non cavere, haud scio cuius censeri debeat nisi improbi. Turpe igitur, (nam etiam propius accedemus,) qui aliis exemplum temeritatis sit factus, illum ne proprio quidem damno edoctum sibi providere.

CXXVII. ARIPHRADAE.

Arrogantia et iuvenilis temeritas multos homines perdere solent; quo utroque morbo tuum filium laborare scias. Magna autem ab eo affectus iniuria ob ea quae memoravi vitia, ultionem distuli, idque in tuam, non in illius gratiam; multo-

ptura sit in his Epistolis. — ξὺν pro σὺν veteres Attici scripsere, non item recentiores: de hac tantilla re egerunt *H. Stephanus* in Append. Thes. L. Gr. p. 13. *Wasse* in Add. in *Thucyd.* ad p. 362. in praefat. *Dukeri*, *Hemsterhusius* in *Aristoph.* Plut. v. 774. et in *Lucian.* T. I. p. 94. 95.

348 a 88. *Ἀδικούμενος δ' ὑπ' αὐτοῦ*] Quam Ep. CXVIII. ope nonnullorum Codicum MSS. auctori restitui in verbis *προηδικημένος δ' ὑπὸ σοῦ μεγάλα*, eamdem hic quoque vocem in simillima locutione plurimorum Codicum suffragiis adiiciendam iudicavi: vocem certe *μεγάλα*, in Edd. omissam, agnoscunt Lugdunenses tres, Laur. A. B. et Angl.

88. *Δι' ἃς προείρηκα αἰτίας*] Ita Editiones fere omnes et Codicum MSS. nonnulli: *μανίας* pro *αἰτίας* praebent Lugd. C. et Laur. B. a qua lectione non abit Laur. C. ubi *δι' ἧς πρ. μανίας*, nec Ed. Ven. ubi *προειρήκαμεν μανίας*. quod, etsi loco nostro minus convenit, suspicionem tamen movet, olim in nonnullis Codd. lectum *κακίας*. Mox *υἱοῦ κακίαν* memorat. Legitur in Epist. CXXI. *σὺ δὲ ταῖς τῶν ὑπὸ σοῦ νενουθετημένων κακίαις ἔνοχος ὢν κ. τ. λ.*

89. *Σοὶ βουλόμενος, οὐκ ἐκείνῳ*] *Σοὶ μᾶλλον βουλόμενος* legitur in Codicibus Angl. Laur. A. B. et Lugd. C. idem adscriptum ad oram Lugd. A. ut interpretamentum addi potuit *μᾶλλον*, si scriptum fuit olim, *σοὶ βουλόμενος ἢ ἐκείνῳ χαρίζεσθαι.* in hac certe forma loquendi frequens fuit vocis *μᾶλλον* ellipsis. b

νῳ, χαρίζεσθαι· μαρτυρῇ γὰρ ὑπὸ πολλῶν ἀρίστην ἐπιείκειαν ἔχων παρὰ σεαυτῷ. διόπερ οὐκ ἐδοκίμαζον δι' υἱοῦ πονηρίαν λυπεῖν γῆρας πατρὸς οὐδὲν ἀδικοῦντος. ἕνα γὰρ ἔχων παῖδα τοῦτον, εἰ καὶ πάντη φαῦλός ἐστι, δι' ἐρημίαν ἄλλου διαδόχου στέργεις· κακίαν γὰρ υἱοῦ πατρὸς εὔνοια νικᾷ. ἐὰν μέντοι μὴ παύσηται πλεονάζων, ἀπειθῇ δὲ καὶ τοῖς σοῖς παραγγέλμασι καὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις, μὴ ἀγνοήσῃς, ὅτι καὶ περὶ ἐμαυτοῦ καὶ περὶ σοῦ λήψομαι τὰς προσηκούσας παρ' αὐτοῦ δίκας. ἵνα δὲ, ὅταν ἐπ' αὐτῷ γένηται τῷ κακῷ διατείνων ἐν οἷς ἐστι, μὴ προσποιηθῇ δοκεῖν ἠγνοηκέναι τὰ ὑπ' ἐμοῦ γεγραμμένα πρός σε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον περὶ τῶν αὐτῶν ἐπέσταλκα.

ρκή. ΚΛΕΟΔΙΚΩι.

Πολὺ δεινὰ βεβούλευσαι κατ' ἐμοῦ, Κλεόδικε, παρὰ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν. πόθεν γὰρ σοὶ τὸ ἐλπίσαι κακῶς
350 ποιῆσαι Φάλαριν, χαριουμένῳ τῇ τοῦ Θρᾳκὸς τοῦ βυρσοδέψου θυγατριδῇ, Αὐτάνδρου δὲ γυναικὶ, τοῦ τὸν δεσπότην ἑαυτοῦ κτείναντος, ἐξ ὧν οὕτω πλουτῆσαι αὐτῷ συνέβη, καὶ παρὰ τοὺς τῆς φύσεως νόμους ἐνυβρικότι; οὐ μὴν εἰς τοῦ-

90. *Μαρτυρῇ*] *Μαρτυρεῖ* Angl. et Laur. A. B. *μαρτύρει* Lugd. A. *Μαρτυρεῖ* vetus est Atticus flexus; *μαρτυρῇ* scripsere recentiores. vid. *Valckenarius* in *Eurip*. Phoen. v. 576. *Ἅπτῃ* recte scriptum a *Solano* in *Lucian*. adv. Indoct. T. III. p. 122, 42. ubi *ἅπτει* relinqui non debuerat.

92. *Οὐδὲν ἀδικοῦντος*] Non deterius *ἀδικήσαντος*, quod habent Laur. A. B. sed in *ἀδικοῦντος* reliqui omnes conspirant.

98. *Διατείνων ἐν οἷς ἐςι*] Nobiliss. *Car. Boyle*, *suam ex-*
349 *pendens conditionem*; additque:
a *Διατείνω alium sensum hic vix admittit: in eodem tamen usurpatum nullibi invenio. Melius itaque in MS. Reg.* *διὰ τίνων*. *Sententiam sic legas*, *ὅταν ἐπ' αὐτῷ γένηται τῷ κακῷ διὰ τίνων ἐν οἷς ἐςὶ. cum in hoc inciderit malum ob ea quae iam agit.* Non est ut hanc *Boylei* sententiam operose refutem, dudum explosam a summo *Bentleio* Diss. p. 74. et seqq. Illud tantum notetur, quod de scriptura vocum *διά τινων* refert *Bentleius*, idem confirmari a Cl. *Gally*, qui collationi Cod. Angl. adscripserat: „*Διά τινων*. Ita nunc scriptum est: at primo *διατείνων* scriptum fuisse liquet tam ex distantia inter *τ* et *ι*, quam ex vario colore atramenti, quo accentus super *α* pingitur." Eodem fere modo voces leguntur in Lugd. A. Quamvis autem forte vulgata lectio cum *Bentleio* retineri possit, mihi tamen valde placet Clariss. b
Hemsterhusii emendatio legentis,

rum enim testimonio vir optimus esse perhiberis. Quapropter patris nihil mali merentis senectutem ob filii nequitiam dolore afficiendam non existimabam: eum enim filius tibi sit unicus, hunc, etiamsi pessimum, alio successore destitutus amas: filii enim vitia patris benevolentia tegit. Quod si vero delinquere non desinat, neque tuis praeceptis neque meis sermonibus morem gerat, probe scias eum et mea et tua causa meritas daturum poenas. Ne autem, cum in eodem proposito perseverans in ipsum malum inciderit, ignorantiam praetexat, de iisdem rebus, quemadmodum ad te scripsi, literas ad ipsum dedi.

CXXVIII. CLEODICO.

Multa mala in me machinatus es, Cleodice, quaeque vires tuas superant. Unde enim ea tibi spes, posse Phalarim malo afficere, ut rem gratam faceres Thracis istius coriarii nepti, uxori vero Autandri, qui, domino suo interfecto, inde nactus est divitias, et praeter omne fas insolenter se gessit? Nec ta-

διαμένων ἐν οἷς ἐςί. adscripserat ista ex epist. xxxix. *μενούσης μὲν τῆς ἀρχῆς ἐν οἷς ἐςί.* In *Isocratis* legitur Panegyr. *ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι.* [Vulgatam ne tentes. Est Latinum *pertendens.* V. Burm[illegible]. ad Propert. p. 315. s. *G. H. S.*] Quod vero sequitur, *μὴ προσποιηθῇ δοκεῖν ἠγνοηκέναι*, a veteribus elegantius scriptum fuisset in eumdem sensum, *μὴ δοκῇ* (i. e. *προσποιηθῇ*) *ἠγνοηκέναι.* hunc usum verbi *δοκεῖν* *Valcken.* ad *Herod.* adfirmavit. [*προσποιηθῇ δοκεῖν* notabilis est orationis pleonasmus, quales in scriptoribus Graecis multi leguntur. Sic mox Epist. 129. in. *συνελὼν ἐν βραχεῖ.* V. Lobeck. Parerg. ad Phryn. p. 753. sq. *G. H. S.*]

1. *ΚΛΕΟΔΙΚΩι*] Abest haec Epist. a Codicibus Lugd. A. B. C. et Angl. quumque nec ex reliquis quicquam enotatum sit variae lectionis, neque in illis videtur fuisse reperta.

2. *Πολὺ δεινὰ*] Sic loqui non solent Graeci. Scribendum videtur usitato more, *πολλὰ καὶ δεινὰ βεβούλευσαι.* Sic Noster Ep. lvi. *Πολλά σοι καὶ μεγάλα πρὸς ἡμᾶς ἐμαρτύρει Λάκριτος.* Ep. l. *πολλά σοι καὶ δεινὰ πέ-* 350
πρακται. cum frequens sit for- a
ma loquendi: *πολλὰ καὶ δεινὰ πεποίηκε. multa mala patravit: πολλὰ καὶ δεινὰ δρῶσι.* minus frequenter occurrant: *πολλὰ κἀγαθά· πολλὰ καὶ καλά.* vid. *H. Stephan.* in Append. Thes. L. Gr. p. 35. et *F. L. Abresch.* Diluc. Thucyd. p. 358. [*Πολὺ δεινὰ* ut perrarum sit, tamen tolerari potest. Palaephatus c. 21. in. *πολὺ εὔηθες.* v. Fischer. in Ind. *G. H. S.*]

τό γε προαχθήσομαι τῆς ὀργῆς, ὥστε τὰ σοὶ πεπραγμένα λόγῳ διεξελθεῖν. ἐὰν γάρ σε ἄξιον ἀμύνης ἡγησώμεθα, οὐκ ἐν λόγοις βουλησόμεθα μόνον, ἀλλ' ἐν ἔργοις δυνησόμεθα, ἅπερ εἰς ἡμᾶς ὠρέχθης ἐξαμαρτάνειν, εἰς κεφαλὴν σοί τε καὶ τῷ σῷ γένει τρέψαι.

ρκθ'. ΕΠΙΣΤΡΑΤΩι.

Ὡς πρὸς εὐτυχῆ τινα γράφειν ἔοικας. ἐγὼ δέ σοι τὰ περὶ ἐμοῦ συνελὼν ἐν βραχεῖ δηλώσω. εἰ τοῦτ' ἔστιν εὐτυχεῖν, τὸ γεννηθέντα μὲν ὀρφανίας πειραθῆναι, νέον δὲ ὄντα κατὰ περίστασιν ἐκπεσεῖν τῆς πατρίδος, ἀπολέσαι δὲ τὰ πλεῖστα τῆς οὐσίας, φθαρῆναι δὲ ἐν βαρβάροις ἔθνεσι, φεύγειν δὲ ἐξ ἁπάσης γῆς ἀδικούμενον, ἐπιβουλεύεσθαι δὲ μὴ μόνον ὑπ' ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐεργετουμένων, τυραννήσαντα δὲ ἀπεύχεσθαι καὶ τὸν ἐν τυραννίδι βίον, εὐτυχοῦμεν.

15. *Νέον δὲ ὄντα*] Ita libri tam MSS. quam typis descripti fere omnes: in margine tamen Lugd. A. et Angl. legitur *νεάζοντα δὲ κ. π.* atque id ipsum dat Laur. A. Utrum eligas, parum refert: ut rarius auctor forte dederat *νεάζοντα*. *Eurip.* Phoen. v. 1615. *Ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον.* *Soph.* Oed. in Col. v. 566. *νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς.* — Phrasin *ὀρφανίας πειραθῆναι* tractavit *Bentleius* Diss. p. 508. et seqq.

b 17. *Τραφῆναι ἐν βαρβάροις ἔθεσι*] Verbum *τρέφεσθαι* non tantum respectu victus, sed quarumcunque rerum, quae ad educationem et institutionem liberorum pertinent, adhiberi notissimum est. *Aristophanes* Ranis v. 741. memorat *Τραφέντας ἐν παλαίστραις καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ.* Nihil itaque vetat, quominus Graece dicatur *τραφῆναι ἐν βαρβάροις ἔθεσι.* Cum tamen a diversa educationis ratione partim etiam pendeant interni mores habitusque animorum, (vere *Euripides* Hec. v. 600. *Ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς Δίδαξιν ἐσθλοῦ.*) hac in locutione praeferendum videretur *ἤθεσι*. Ita *Plato* L. I. de LL. p. 769. C. *ἐπειδὴ ἐν τοιούτοις ἤθεσι τέθραφθε νομικοῖς.* *Thucydides* L. II. c. LXI. p. 156, 59. *πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας, καὶ ἐν ἤθεσιν* 351
ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους. a
ubi minime accedo *H. Stephano* in Annot. in Schol. *Thucyd.* ad p. 85. col. 2. l. 3. notanti, perinde esse, utrum legas *ἤθεσιν*, an *ἔθεσιν*· quod eo minus ferrem in hoc loco *Thucydidis*, quia nulla est in Codd. scripturae varietas. In eo maior est difficultas, quomodo Phalaris

men eo procedam iracundiae, ut tua facinora verbis percenseam. Quum enim ultione te dignum iudicaverimus, non verbis tantum volemus, sed re ipsa efficere poterimus, ut ea, quae tu in nos peccare fueris conatus, in caput tuum tuique generis recidant.

CXXIX. EPISTRATO.

Videris tanquam ad fortunatum scribere. Ego vero tibi res meas paucis complexus breviter exponam. Si hoc est fortunatum esse, prima aetate parentibus orbatum, iuvenem patria casu eiici, maxima bonorum parte spoliatum, barbaris in locis educatum, ex omni terra per vim et iniuriam expelli, inimicorum non tantum sed etiam beneficiis cumulatorum insidiis peti, tyrannide acquisita vitam in tyrannide abominari, fortunati sumus.

dici possit *ἐν ἤθεσι βαρβάροις*
isto sensu educatus, cum non
tantum apud *Lucian.* T. II. p.
188. sese *εὖ γεγονέναι καὶ τρα-
φῆναι ἐλευθερίως* glorietur, sed,
ut ex Epistola prima patet, iam
tum, cum patria fugeret exul,
uxorem et liberos habuerit. An
itaque adeo sui oblitum fuisse
auctorem dicemus, ut plane
contraria de se *narraverit?* Si
nihil aliud obesset, non adeo
repugnarem, cum in fictis eius-
b modi scriptis aliquando contin-
gat, ut memoria lapsi scripto-
res, earumque rerum, quas an-
tea commemoraverint, obliti,
postea diversa aut plane con-
traria narrent: exemplum in
ipso auctore nostro notavit et-
iam *Bentleius* Diss. p. 481. Hu-
ius vero erroris absolvendum
hic nostrum vel ipse verborum
ordo turbatus demonstrat: ne-
que enim post alia commemo-
rata educationis demum men-
tionem fecisset, sed statim post
ista, *γεννηθέντα μὲν ὀρφανίας
πειραθῆναι·* ut saepissime ver-
ba *γεννᾶσθαι* et *τρέφεσθαι* con-
iungi solent. Quid itaque?
Genuinum forte, quod praebent
margines Codicum Lugd. et
Angl. *φθαρῆναι δὲ ἐν βαρβάροις
ἔθνεσιν*, *barbaras inter gentes
vagari:* hanc verbi *φθείρεσθαι*
vim praeter alios adfirmavit
Clar. *Abresch.* Anim. ad *Aesch.*
p. 207. Vulgata, si una tantum 352
litera mutetur, *τραφῆναι ἐν* a
βαρβάροις ἤθεσι, significare pos-
sunt *barbaris in locis educari:*
vid. notata ad *Hesych.* in *Εὐή-
θης* et in *Ἤθεα*, et *G. Koenius*
in *Gregor.* de Dialectis p. 256.
[Egregia scriptura in margg.
Codd. Lugd. et Angl. notata
sine cunctatione recipienda fuit.
Talia qui non amplectitur, pia-
culum videatur mereri. *G. H. S.*]

352 ## ρλ'. ΕΠΙΣΤΡΑΤΩι.

Μὴ βιάζου με νικῆσαι δίκας παρὰ σοῦ λαβεῖν, τρὶς ἤδη παρεικότα, μηδὲ ἐμπαραβάλλου τῇ σαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἀλλότριον Φαλάριδος ἔλεον· εἰ καὶ πάνυ τοῦτο σέβεσθαι παραιτησάμενοι τῇ τοῦ τυράννου χρησόμεθα ὀργῇ.

ρλά. ΟΝΗΤΟΡΙ.

Καὶ σὺ καὶ πάντες οἱ φίλοι τοῦτ' ἄν μοι χαρίζοισθε, μήτε ἐξετάζοντες περὶ ἐμοῦ μηδὲν μήτε πολυπραγμονοῦντες, εἴ μή τι βουλοίμην. τοιαῦτα γάρ ἐστι τὸ κατὰ τύχην περὶ ἡμᾶς, ὡς μᾶλλον ἡσθῆναι τοὺς ἐχθροὺς ἀκούσαντας, ἢ λυπηθῆναι τοὺς φίλους μὴ συνυπακούσαντας.

ρλβ'. ΚΕΒΡΩΝΙ.

Τί δήποτε οἱ θαυμάζοντές μου τῶν τρόπων, ὡς δειναῖς χρωμένου αἰκίας, τοὺς ἐπιχειροῦντας ἐξ ὑμῶν τῷ τοιούτῳ οὐκ ἐξέπληξαν; ἀλλὰ τὰς μὲν τύχας ὀλοφύρεσθε τῶν τιμωρηθέντων, συμβούλους δ' αὐτοὺς οὐ ποιεῖσθε μὴ ἀδικεῖν
354 Φάλαριν. ἄμεινον μὲν οὖν κἀμοὶ ἦν μὴ καθίστασθαι εἰς τοιαύτης ἀμύνης ἀνάγκην, λυσιτελέστερον δὲ ὑμῖν τὸ μὴ

22. *Μὴ βιάζου με νικῆσαι*] Non facile dixerim, quid hic sibi velit *νικῆσαι*, in qua lectione Codices tamen conspirant. Scripserat forte: *νικήσαντα δίκας παρὰ σοῦ λαβεῖν· me, qui caussa sim superior, cogere noli ad poenas de te sumendas.* Epist. CXXVII. *λήψομαι τὰς προσηκούσας παρ' αὐτοῦ δίκας.* [Suspicor scribendum *κινῆσαι*. *G. H. S.*]

b 23. *Μηδὲ ἐμπαραβάλλου*] *Παραβάλλου* legitur in Codd. Lugd. A. et Angl. *Ἐμπαραβάλλου* veram lectionem hinc enotarunt *Budaeus* et *H. Stephanus.* In proximis nihil adeo quis desideraverit: scribi tamen etiam Atticis usitato more potuerat: *ὡς ἀλλότριον ὄντα Φαλάριδος ἔλεον*, pro *ἀλλοτρίου ὄντος — ἐλέου.* ut *Plato* in Gorgia p. 491. A. *ὡς περὶ τούτων ἡμῖν ὄντα τὸν λόγον.* *Isocrates* de Bigis p. 351. B. *ὥσπερ οὐ πάντας εἰδότας*, etc. Prae ceteris sic frequenter scribit *Xenophon, K. Π.* p. 15, 22. 89, 4. etc. vid. *Ier. Markland.* in *Lysiae* p. 67, 13.

33. *Οἱ θαυμάζοντές μου — ὡς — χρωμένου*] In Edd. legitur et in plerisque Codd. *Οἱ θαυμάζοντές με — ὡς — χρώμενον.* Quod vero est in Lugd. A. atque in Angl. Codice a — 353 a

CXXX. EPISTRATO.

Noli me cogere ad supplicium de te sumendum, qui iam ter veniam dederim: neque id in animum tuum inducas, quasi aliena esset a Phalaride misericordia; etiamsi nulla eius ratione habita tyranni animo utemur.

CXXXI. ONETORI.

Et tu et omnes amici hoc mihi gratissimum feceritis, si neque in meas res inquiratis, neque curiosius eas perscrutemini, nisi ipse velim; tali enim utor fortuna, ut, si audiverint, maiorem laetitiae inimicis, quam amicis, si non intellexerint, materiam dolendi praebeat.

CXXXII. CEBRONI.

Cur tandem ii, qui mores meos vituperant ut crudelibus utentis suppliciis, istis ex vobis, qui mihi insidias machinantur, hoc ipso terrorem non incutiunt? sortem autem eorum, qui poenas dederunt, deploratis; neque tamen eorum exemplo discitis ab iniuria Phalaridi inferenda abstinere. Ac mihi quidem satius esset, ad eiusmodi poenas sumendas non cogi; vobis vero utilius in universum minus

prima manu emendatum *μου*, auctori restitui, atque ad illud accommodavi *χρωμένου*. Hic locum invenit illnd *Ammonii*: *Θαυμάζω γενικῇ μὲν συνταττόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω. οἷον, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην.* quae verba sunt ex *Isocratis* ad Nicoclem Or. p. 27. B. quod et vidit monuitque Cl. *Abresch.* Dilucid. Thucyd. p. 309. In hunc similemve sensum ista structu-
b ra *Θαυμάζειν* hic illic, inprimis ab oratoribus, adhibetur, *Antiphonte* p. 114, 22. *Andocide* p. 30, 34. *Lysia* p. 87, 2. p. 206, 8. *Isocrate* initio Panegyr. p. 41. et p. 76. B. 313. E. *Demosthene* p. 121, 20. Initium orationis *Dinarchi*, *Πάλαι θαυμάζω ὑμῶν*, praebet *Dionys. Halic.* T. II. p. 185, 24.

35. *Οὐκ ἐξέπληξαν*] In marginibus Codicum Angl. et Lugd. A. legitur *οὐκ ἐκπέπλησθε.* scribi saltem debuerat *οὐκ ἐκπέπληχθε*, quod est in Ed. Veneta. genuinnm est, quod Codices dant scripti et Editiones pleraeque.

37. *Τοιαύτης ἀμύνης*] Vul- 354
gato non deterius *τοιαύτην* a
ἀμύνης ἀνάγκην praebent Codices Angl. et Lugd. C.

χρῆσθαι τῇ προπετείᾳ κατὰ πάντα. ἔπειτα, ὡς ἐμοὶ ὁ τρόπος εὐνοουμένῳ, τί ποτ' ἂν ἐπράξατε, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐγενόμην ἔγωγε περὶ τὰς τιμωρίας, ὁπότε μηδὲν ἐλπίζοντες πείσεσθαι μέτριον ἐμπαραβάλλεσθε αὐτοῖς; ἔστιν οὖν ἐμὲ παῦσαι τῆς ὠμότητος, ἐὰν αὐτοὶ πρότερον παύσησθε ἀδικίας.

ρλγ'. ΑΡΙΦΟΙΤΗι.

Τὰ μὲν σὰ καὶ τούτων ὧν πεπόμφαμεν καὶ πλειόνων ἔτι καὶ μειζόνων ἀγαθῶν ἄξια· τὰ δ' ἐμὰ μὴ βούλου μαθεῖν· οὐδὲν γὰρ ἐπ' αὐτοῖς ἔχομεν σιγῆς κρεῖττον.

ρλδ'. ΑΜΦΙΝΟΜΩι.

Οὐ διδόναι χάριτας οἴομαι δωρούμενος ἀγαθοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον παρ' αὐτῶν λαμβάνειν. ὅθεν, ἀξιῶ, μὴ

39. Ἔπειτά τε ὡς ἐμοὶ] In his, procul dubio vitiosis, cum Editis Codices MSS. conspirant; nisi quod scribitur in Lugd. A. ἔπιτά τε ὡς, in Lugd. B. εἴπειτα ὡς. Videtur τὸν εὐνοούμενον opponere τῷ δειναῖς χρωμένῳ αἰκίαις. Fortasse quaedam hinc exciderunt. Interim, dum vera lectio alicunde prodierit, legi poterit: εἴπατε (*dicite*) ὡς ἐμοὶ εὐνοουμένῳ, τί ποτ' ἂν ἐπράξατε. Certe εἴπατε latere suspicor in ἔπειτα vel εἴπειτα. *Aeschines* c. Timarch. p. 271. B. εἴπατέ μοι πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ὦ Ἀθηναῖοι. *Xenophon* K. Π. III. p. 44, 39. εἴπατέ μοι, εἴ τινα ἐγὼ τῶν ἐμῶν ἀποςέλλοιμι, — συμπέμψαιτ' ἄν μοι τῶν ὑμετέρων. in eiusdem Ἑλλην. VI. p. 340, 58. εἴπατε πρὸς ἐμὲ, ὥσπερ ὑμῖν προσήκει, ὁποῖα δυνήσεσθέ τε καὶ μέλλετε ποιήσειν. [Delevi τε post ἔπειτα Cod. Lugd. B. secutus. Nihil autem vitii hic esse puto. Sensus: Deinde, quae mihi naturâ insita est morum mansuetudo et ad bene faciendum propensio, quibus me modis tractaretis, nisi (coactus invitâque naturâ) tales poenas sumerem? *G. H. S.*]

41. Ἐμπαραβάλλεσθε αὐτοῖς] Clariss. *Hemsterhusius* adscripserat αὐτοὺς vel αὐταῖς. posterius referendum ad τιμωρίας. mihi prior coniectura magis arridet.

44. ΑΡΙΦΟΙΤΗι] Ἀριςοφῶντι, quod est in Lugd. B. adscriptum etiam in marg. Ed. Aldinae. Ὀρειφοίτῃ reperitur in Lugd. C. Ἐριφοίτῃ in Ed. Ven. In aliis Codicibus legitur Ἀριφοίτῃ.

45. Καὶ πλειόνων ἔτι καὶ μειζόνων] In Lugd. A. simpliciter legitur, καὶ πλειόνων ἀγαθῶν. In Ed. Ven. desunt voces καὶ πλειόνων ἔτι. Nihil mutandum arbitror: solent in talibus istius modi voces con-

temere agere. *Dicite mihi* tanquam benevolo, quid tandem faceretis, nisi tali modo poenas sumerem? quum, etiam moderati supplicii nulla spe affulgente, iis vos temere obiicitis. Licet igitur me a crudelitate avocare, si vos ab iniuria desistatis.

CXXXIII. A R I P H O E T A E.

Tua quidem et iis, quae misimus, et pluribus etiam ac maioribus beneficiis digna sunt: mea vero cognoscere noli; nihil enim melius quam silentio ea premi.

CXXXIV. A M P H I N O M O.

Viris bonis donando beneficia dare me non arbitror, sed multo magis ab iis accipere: quare, obsecro, ne ad

iungere Graeci. Noster Ep. XXXIII. *Ἐγὼ δὲ περὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκείνῳ χάριτας εἰδώς.* vid. *D' Orvillii* Animadvers. in *Charit.* p. 28. et 704.

49. *Δωρούμενος ἀγαθοῖς ἀνδράσιν*] In Lugd. A. Angl. et Pal. pro *δωρούμενος* legitur *βουλόμενος*. Quod vero in aliis est Codd. atque Edd. *δωρούμενος* omnino retinendum est. *Xeno-*
355 *phon K. Π.* V. p. 86, 6. *καὶ*
a *χρήματά γε, ἔφη, ἐγὼ ἄν σοι δοκῶ ἥδιον οὕτω δωρεῖσθαι, ἢ παρὰ σοῦ λαμβάνειν.* Noster Ep. IV. *ἐγὼ δὲ ὁ μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς διδοὺς λήψομαι μᾶλλον, ἢ δώσω.* sic enim ibi legendum est. At, si nostro loco *βουλόμενος* refingas in *βουλομένοις*, et *ἀπὸ τοῦ κοινοῦ* repetas *χάριτας λαμβάνειν*, melius sensui et menti auctoris consulas: id enim potissimum beneficii loco habuit, si quis dona oblata vellet accipere; ut ex sequentibus patet, *διὰ τὸ βουληθῆναί σε λαβεῖν.* quorum vis perit, nisi hic legas: *δωρούμενος βουλομένοις ἀγαθοῖς ἀνδράσιν.* Noster Epist. XXIII. initio: *Ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου — εἰς τοὺς βουληθέντας τῶν φίλων τὰς δωρεὰς λαμβάνειν.*

56. *Μὴ ὡς πρὸς δεδωκότα*] Commoda distinctione, et literis, quae male coaluerant, distractis a se invicem, hunc me locum arbitror in clara luce collocasse. Editionum et Codicum lectio erat: *ὅθεν ἀξιῶ μὴ ὡς προδεδωκότα με χάριν,*
ἀλλ' ὡς προσοφείλοντά σοι —, b
nisi quod in Lugd. B. scribitur *προσδεδωκότα* — et *πρὸς ὀφείλοντα.* quorum hoc recepi, illud in duo *πρὸς δεδωκότα* separavi: nunc sensus, opinor, verborum is est, quem in Latinis expressi. *Boyleus*, exhibens *προδεδωκότα*, haec dederat Latina: *me, non ut illum, qui prior de-*

356 ὡς πρὸς δεδωκότα με χάριν, ἀλλ' ὡς πρὸς ὀφείλοντά σοι, διὰ τὸ βουληθῆναί σε λαβεῖν ἃ ἐπέμψαμεν, γράφε.

ρλε'. ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ.

Θαυμάζειν διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἔοικας τὴν παρὰ πολύ μου μεταβολὴν τοῦ βίου, ὅτι, τὸν ἄλλον χρόνον θρασύτερος ἢ κατὰ τύραννον ἐμφανὴς ὤν, τανῦν οὐδὲ τοῖς ἀναγκαιοτάτοις ὁρῶμαι. ἐγὼ δὲ ἐνδεέστερον, ἢ δεῖ, φεύγω πάντας ἀνθρώπους· πίστιν γὰρ οὔτε παρ' ἄλλοις τισιν οὔτ' ἐν φίλοις βε-

derit, sed qui insuper debeat, reputes. *Bentleius* Diss. c. XIII. summo iure negat, προδίδωμι, quo hic *Boyleo* aliisque legi videbatur sensu, apud antiquos scriptores reperiri, apud quos non *prius dare*, sed *prodere* constanter notat. *Boyleus* vero, contrarium probare conatus, varia loca ex veterum scriptis protulit, quibus hunc verbi προδίδωμι usum firmaret. Quibus *Bentleius* in Diss. cum adiecto Responso p. 411. et seqq. ita respondet, ut facile inde pateat, noluisse eum has difficultates removere; ne simul argumentum ex hoc loco depromtum plane vacillaret et collaberetur. Loca hanc in rem
356 a *Boyleo* prolata leguntur in
a *Pauli* Ep. ad Rom. XI, 35. τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ; *Xenophontis* Hellen. I. p. 258, 38. καὶ τόν τε προσοφειλόμενον ἀπέδωκε, καὶ ἔτι μηνὸς προέδωκεν. *Demosth.* Orat. πρὸς Πολυκλ. p. 1084. fine: μισθωσάμενος ναύτας ὡς οἷόν τ' ἦν ἀρίστους, δωρεὰς καὶ προδόσεις δοὺς ἑκάστῳ αὐτῷ μεγάλας. *Aristot.* Oeconom. II. p. 507. A. τοσαύτην εἶναι περὶ αὐτὸν εὐπορίαν, ὥστε τὴν προδεδομένην τρίμηνον σιταρκίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι. De *Xenophontis* loco quod dicam, in proclivi est: qui ipsum auctorem inspexerit, προέδωκεν illic ferri non posse fatebitur, et Graecis respondere negabit a *Boyleo* laudatam *Leunclavii* interpretationem: *Praeterea* Cyrus *et stipendium prius illis debitum* (προοφειλόμενον, nec male, legit pro προσοφειλόμενον,) *persolvit*, *et menstruum aliud ante tempus numeravit.* Interim roganti Cyro, quomodo potissimum gratiam iniret apud nautas, Lysander respondit, si stipendium obolo augeret: εἰ πρὸς τὸν μισθὸν ἑκάστῳ ναύτῃ ὀβολὸν προσθείης· indicatum iam voluit *Xenophon*, Cyrum debitum persolvisse stipendium, b
atque insuper, auctore Lysandro, singulis mensibus plus adiecisse: manifesto patet scribendum προσέδωκεν· ut paulo legitur ante προσθείης. In loco *Demosthenis* nihil est *Boyleo* praesidii: fac enim, πρόδοσιν significare *antedationem*, ut ita dicam: quis *Demosthenem* credat hic in una sede coniunxisse δωρεὰς et προδόσεις, *dona* et *antedationes?* Scripsisse suspicor *Demosthenem* προσόδους. δωρεαὶ et πρόσοδοι sunt *dona* et *reditus*, quos singulis nautis dedit: πρόσοδοι enim non tantum de publicis reditibus, sed etiam

me scribas tanquam ad beneficii datorem, sed tanquam ad illum, qui tibi sit devinctus, quod ea, quae misimus, accipere volueris.

CXXXV. POLLUCI.

Literis tuis mirari videris meam vivendi rationem a priori tanto opere mutatam; quod, cum ante audacius, quam par erat tyranno, in publicum prodierim, nunc ne familiarissimis quidem aditus ad me patet. Ego vero minus, quam oportet, omnes homines fugio: nam nec apud alios, neque

aliis quibuscunque ponitur: vid. *H. Stephanus* Th. L. Gr. T. II. p. 1179. δωρεὰς καὶ προσόδους similiter iungit *Demosth.* Epist. III. p. 196. *Aristotelem* autem scripsisse προσδεδομένην, eo minus dubito, quo frequentior praepositionum πρὸ et πρὸς in Codd. vetustis confusio observatur, adeo ut saepe vix discernere queas, πρὸ an πρὸς fuerit scriptum; qua de re vid. *Markland.* ad *Maxim. Tyr.* Diss. XXXVIII. p. 721. et *D' Orvill.* in *Charit.* p. 187. Apud *Polybium* VIII. p. 723. scribendum προσδεδομένα τάλαντα pro προδεδ.
557 liquet ex iis, quae praecedunt.
a Quod autem attinet ad *Pauli* verba, etsi fateor, omnia, quae in N. T. leguntur, minime posse ad exactam sermonis Graeci normam exigi, non tamen sine ratione quis suspicaretur, in iis προσέδωκεν substituendum vulgato, prout, observante *Millio*, olim *Ambrosium* in Codd. Graecis legisse ex ipsius verbis L. IV. de Fide c. VI. collegit *Erasmus*.

51. *Διὰ τὸ βουληθῆναι*] Lugd. A. Angl. Pal. et tres Laur. Editiones etiam Bas. Aur. Commel. habent, διὰ τὸ μὴ βουληθῆναι, manifesto errore. Cum Codd. itaque Lugd. B. et C. nec non Edd. Ven. et Ald. et Angl. particulam μὴ omisi, quae in Angl. Codice obelo erat notata.

52. *Γράφε*] Mira hic Codicum est inconstantia, quorum alii habent γράφειν, ut Lugd. A. Angl. et Palat. alii δέχου, ut Lugd. B. C. et Laurent. B. quod etiam est in Ed. Ven. In reliquis Editionibus legitur γράφε, male a *Boyleo* acceptum. Γράφε genuinum omnino videtur: ὅθεν, ἀξιῶ, γράφε — ὡς πρὸς ὀφείλοντά σοι. Solent sic ab Atticis inprimis ἀξιῶ, ἀντιβολῶ, ἱκετεύω orationi interiecta adhiberi.

53. *ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ*] In non- b
nullis Codd. haec Epistola *Nicippo* legitur inscripta: *Νικίππῳ* est in MSS. Angl. et Lugd. A. in Lugd. B. et in Ed. Ald. margine *Νικίππῳ*. Velut ad *Nicippum* scripta prostat Epistola CXLVII.

55. *Θρασύτερος ἢ κατὰ τύρ.*] Vulgatam hic praetuli lectioni Cod. Angl. θρασύτερον. θρασυτέρως est in Laur. C. et in Ed. Ven. Pro ἐμφανὴς in talibus saepe legitur δῆλος.

57. *Ἐνδεέστερον, ἢ δεῖ*] Hic quoque male vulgabatur in plerisque Edd. ἐνδεέστερον ἤδη.

βαίαν εὗρον. διὸ, πάντα πολυπόνως ἐπιγνοὺς, τὴν ἀοίκητον ἐρημίαν ἐν Λιβύῃ τοῦ μετ' ἀνθρώπων βίου αἱρετωτέραν ὑπολαμβάνω καὶ τὰ θηρόβοτα Νομάδων ἐνδιαιτήματα. μᾶλλον γὰρ ἐμπελασθεὶς λέουσιν ἀκινδύνως συναυλισαίμην ἂν,
358 καὶ συνευνηθείην ἑρπετοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς νῦν οὖσιν ἀνθρώποις. τοσοῦτον ἡμῖν αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ συνεχεῖς τύχαι ἐμπειρίας [καὶ πονηρίας] μετέδωκαν.

ρλϛ'. ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ.

Ἐῤῥωμενέστερον ἀδικοῦμαι τῷ παντὶ, ἢ τιμωροῦμαι, Πολύδευκες, οὐχ ὥσπερ ἔφησθα, καὶ πάσχειν με δεινὰ καὶ δρᾷν. ἐγὼ μὲν γὰρ καὶ δὶς καὶ τρὶς ἀδείας τοὺς αὐτοὺς τῶν ἐπιβουλευσάντων ἠξίωσα· τῶν δὲ ἀδικούντων οὐδείς ἐστιν, ὅστις, ἐπὶ τοῖς πρώτοις ἁλοὺς κακοῖς, ἐπὶ τῷ δευτέρῳ πονηρὸς ὀφθῆναι ἠδέσθη.

ρλζ'. ΤΕΥΚΡΩι.

Τὴν Φιλοδήμου γυναῖκα Κλεαινέτην (οἶσθα δήπου, ἣν λέγω, Τεῦκρε) βουλόμενος ὑπὲρ θυγατρὸς γάμων ἰδεῖν τοῖς

Genuina, quam Codices optimi praebent, scriptura supra iam fuit adfirmata ad Epist. CIV.

[58. πολυπόνως. *summo studio.* Mirum in his interpretandis Zeunii errorem ad Viger. p. 376. b. notavit Hermannus p. 780. *G. H. S.*]

60. Τὰ θηρόβοτα Νομάδων] Θηρόβατα legitur tam in scriptis Codd. quam in Edd. Θηρόβοτα correxerat in margine libri sui Clariss. *Hemsterhusius*; quod in contextum recipere non dubitavi. Incertum quo sensu, Noster in fine Epist. XIII. τὴν Ἱμεραίων θηρόβοτον commemorat. Sed leones similesque feras in Nomadum Africanorum terris inveniri negat *Herodotus* IV. c. CXCII.

358 a 62. **Τοσοῦτον ἡμῖν**] Nihil erat causae, cur τοσοῦτον γὰρ ἡμῖν ex Lugd. B. reciperetur.

63. *Τύχαι ἐμπειρίας [καὶ πονηρίας] μ.*] Adiicitur formula ἔῤῥωσο in Codd. Angl. et Lugd. A. In illo pro μετέδωκαν legitur μεταδεδώκασιν: in margine Lugd. A. μεταδεδώκασι. [V. not. ad Epist. 69. p. 216, 89. *G. H. S.*] Pro τύχαι in Lugd. B. et margine Ed. Ald. prostat τέχναι. Utraque vox, etiam alibi in his epistolis permutata a librariis, commodam hoc loco interpretationem admittit. Si enim τέχναι legas, idque interpreteris *malas artes, dolos,* (quo sensu vox a Graecis frequentatur,) intelligendae sunt artes, quibus Phalaridis nomen invi- b
sum reddere, eiusque tyrannidem subvertere conabantur ip-

apud amicos fidem constantem inveni. Quare, singulis diligenter perspectis, desertas Africae solitudines ac feris bestiis repletas Nomadum sedes hominum consortio praeferrem: cum leonibus enim iunctus tutius commorarer, et cum quibusvis reptilibus cubarem, quam cum iis qui nunc sunt hominibus. Multis et variis continuisque casibus tantam experientiam acquisivi.

CXXXVI. POLLUCI.

Iniuria, qua afficior, Pollux, poenis, quas sumo, maior omnino est: non ut tu aiebas, me gravia et pati et facere. Ego enim iisdem insidiatoribus bis terque veniam dedi: eorum autem, qui me iniuria afficiunt, nemo est, quem, semel in pravo facinore deprehensum, iterum malum esse pudeat.

CXXXVII. TEUCRO.

Philodemi uxorem Cleaenetam (nosti utique, Teucer, quam velim) cum super filiae nuptiis convenire vellem

sius inimici: si vero vocem *τύχαι* retineas, de vario vitae statu et conditione, qua dum utebatur, hominum de se opiniones optime experiri poterat, accipi debet. Ita *παντοδαποὶ βίοι καὶ τύχαι ἀνθρώπων* iunguntur a *Diotogene* apud *Stobaeum*, quem memorat Clariss. *Hemsterhusius* ad *Aristoph.* Plutum p. 9. conf. *D' Orvill.* in *Chariton.* p. 422. et Miscell. Obs. II. p. 168. Eodem modo *fortuna* apud Latinos ponitur: vid. *Cortium* ad *Sallustii* B. Cat. LI, 12. Paulo maior est difficultas in illis, *καὶ*
359 a *πονηρίας*· quae interpretibus negotium facessivisse ex Latinis, quae dederunt, discere licet. Sensui laboranti forte succurras legendo cum *Hemsterhusio*: *συνεχεῖς τέχναι καὶ πονηρίαι ἐμπειρίας μετέδωκαν.* censeri quoque posset, illud, *καὶ πονηρίαι*, ex glossa voci *τέχναι* adiecta ortum duxisse: si abesset illud, vocem *τύχαι* libenter retinerem.

70. *Ἐπὶ τῷ δευτέρῳ*] Hoc ex Lugd. B. et margine Ed. Ald. praetuli vulgatae lectioni *ἐπὶ τῷ δεύτερον*· cuius loco *ἐπὶ τὸ δεύτερον* est in Cod. Lugd. A. et Angl. In fine Ep. LXVII. legitur: *αἰσχυνόμενος ἐπὶ τοῖς* b
πρώτοις εἰρημένοις οὐκ ἂν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκοιο ἁμαρτάνων. Ultimum *ἔῤῥωσο* abest a tribus Codd. Lugd. Voces praecedentes, *ἐπὶ τοῖς πρώτοις ἁλοὺς κακοῖς*, in Edd. B. et Ald. male omissas, Codices exhibent MSS.

73. *Ὑπὲρ θυγατρὸς γάμων ἰδεῖν*] In omnibus Editionibus,

ἐν ποσὶν ἐκωλύθην· ἐφ' ἃ καὶ σὲ παρεκάλουν ἥκειν ἄν, εἴπερ μὴ περὶ τοιαύτης κηδεμονίας ἐγνώκειν ἐν Συρακούσαις καταλιπεῖν. ἔνθεν καὶ περισσότερον αἴσθοιο ἄν, ὡς οὐκ εἰκῆ σοι περὶ αὐτῶν ἐπιστέλλομεν. μέτελθε ταύτην αὐτὸς, καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῷ κηδεστῇ, γαμουμένης τῆς παιδὸς, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεᾶς διδομένης, ἢ χρέος ὀφει-
360 λόμενον ὑπ' ἐμοῦ διορθσύμενος. ἐὰν μέντοι πυνθάνηται, πόθεν ἔχομεν Φιλοδήμου τοσαῦτα χρήματα, μὴ φάσκε εἰδέναι, ἀλλ' εἰς ἐμὲ τὸν λαβόντα καὶ Φιλόδημον τὸν δόντα τὸ γινώσκειν ἀνάφερε. καὶ διὰ σπουδῆς μὲν ἔχε Λέοντα κηδεστὴν ποιήσασθαι· ἀφίκετο γὰρ ὡς ἡμᾶς μετιὼν τὸν γάμον, κἀγὼ διὰ τάχους πάνθ' ὑποσχόμενος ἀπέσταλκα αὐτὸν ὡς σέ. κἂν δὲ ἄλλον τινὰ ἀμείνω εὕρηται νυμφίον ἡ μήτηρ τῆς παιδὸς, ἐκείνῳ τὴν προῖκα ἀναδέχου, καὶ μηκέτι προσφιλοτιμοῦ. οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὶ κηδεστῇ Φιλοδήμου μεμνῆσθαι ὡμολογήσαμεν, οὐδὲ δωρούμενοι χρήματα χαριούμεθα τὸν γάμον. ἀλλὰ, πρὸς θεῶν, μὴ οὕτως ἀμελῶς χρῶ ἐγγύῃ, ὡς ἀντιδιδοὺς, ἀλλ' ὡς λαμβάνων πέντε τάλαντα, εἴπερ ἀνδρί τινι ταύτην ζεῦξαι ἐφίεται. αἰσχρὸν γὰρ ἀτυχῆσαι διδόντας, ἔνθα πρόκειται δοκεῖν τούτου μὴ δοῦναι χάριν, ἃ προσεποιήθημεν χρήματα ἑκοντὶ ἀποτῖσαι. οὐ μὴν καταγνοίην γ' ἂν ἐμοῦ τοιόνδε τι· ὡς ἔγωγε, νὴ τὸν Ἥλιον, δόξω ζημίαν μείναντα παρ' ἐμοὶ τὰ χρήματα, καὶ μέγα ὄφελος, λαβούσης εἰς τὸν γάμον τῆς παιδός· οὐ γὰρ ὅμοια φρονεῖν δύναιντ' ἄν, μηδὲν εἰδότες περὶ ἐμοῦ. εἴθε δὲ μὴ δεινότερον ἁπανταχοῦ Φάλαριν τὸν τρόπον περιεβόων. πέμπε δὲ τοῖς γάμοις τῇ παιδὶ θυγατέρας τέτταρας ὁμήλικας, καὶ γυναικείας ἀμπε-

excepta Veneta, perperam *γάμον* vulgatum, ex Ven. et Lugd. C. fuit in *γάμων* mutatum: is usus praepositionis satis est vulgatus. *ὑπὲρ γάμον* dici nequit. *Ἰδεῖν* pro *colloqui*, *convenire* frequenter occurrit: hunc verbi usum iam attigi ad Epist. LXIII.

[89. *ὡς ἀντ.* Suspicor *ὡς ἄν τι διδ.* *G. H. S.*]

91. *Τούτου μὴ δοῦναι χάριν*] 360 a
Quod *Boyleus* contra fidem omnium Codicum et Edd. expressit, *με*, pro *μὴ*, menti auctoris plane contrarium est. Scire Cleaenetam nolebat Phalaris, dona propterea offerri, ut filiam matrimonium inire pateretur, b

negotiis quibusdam impeditus sum; ad quae te etiam arcesserem, nisi Syracusis te relinquere ad eiusmodi rem curandam decrevissem; quo magis etiam intelligas, nos serio de iis ad te scribere. Eam ipse conveni, ac quinque talenta in dotem te daturum genero promitte, si filia nuptias ineat, non tam ut donum, quod datur, quam debitum, quod a me persolvitur. Quod si vero inquirat, unde tantas Philodemi pecunias habeamus, nega te scire, sed in me, qui acceperim, et in Philodemum, qui dederit, huius rei notitiam omnem confer. Et diligenter quidem enitere, ut Leontem *ipsi* generum facias: venit enim ad nos *puellae* nuptias ambiens; atque ego statim omnia pollicitus eum ad te misi. Sin vero alium sponsum meliorem puellae mater invenerit, ei dotem promitte, nec ullo modo contende: neque enim unius alicuius generi nomine memores nos esse Philodemi fatemur, neque, cum pecunias damus, nuptias gratificabimur, sed, si viro alicui eam nubere permittat, ne, per deos, adeo negligenter te in sponsalibus geras, quasi rependas, sed quasi accipias quinque talenta. Turpe enim est, qui dent, voti compotes non fieri, ubi propositum est non eius causa dedisse videri, quas ultro persolvere simulavimus pecunias. At mihi tale quid vitio non verterim; nam ego, ita me Sol amet, detrimentum duxero, si apud me manserit pecunia, quam si puella in nuptias acceperit, in lucro ponam: idem vero de me sentire non possunt, quibus plane sum incognitus. Atque utinam nusquam Phalaris deterioris ingenii famam sustineret! Mitte vero virgini ad nuptias famulas quatuor aequales, et ve-

quod ut omni modo dissimularet, Teucrum adhortatur.

97. *Θυγατέρας τέτταρας*] *Quatuor famulas.* Hoc ex usu recentioris esse Graeciae iam monuit *Bentleius* Diss. c. XIII. Optime itaque *Tzetzes*, hanc
361 Epistolam respiciens, *θεραπαί-*
a *νας* interpretatur: Hist. Chil. V. v. 914. Ὡς ἀφ' ἡμῶν δὲ δωρεὰν ἀργύριον βραχύ τι Καὶ πέντε θεραπαίνας δὲ, καὶ σπεῦσον εἰς τοὺς γάμους. Narrat *Polyaenus* V, 1, 4., a Phalaride ad
Teutum missos, qui sibi eius b
filiam uxorem peterent; quam cum ipsi pater addixisset, milites missos imberbes, στολὰς γυναικῶν ἔχοντας, ὡς θεραπαινίδας δῶρα τῇ κόρῃ κομιζούσας.

χόνας, ἃς ὑφ' ἡμῶν σταλείσας ἔχεις, καὶ χρυσοῦς ἑξήκοντα. καὶ ταχέως μὲν ἀχθῆναι παραινεῖ τοὺς γάμους, ὡς καὶ νῦν βραδέως ἀχθησομένους· προθύμως δὲ πέμπε τὰς δωρεὰς, ὡς ἐπὶ τοῖς Φαλάριδος ἰδίας καρπούμενος χάριτας. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἔχοι, Τεῦκρε. τὰ δ' ἄλλα, ὡς καὶ πατρὸς δεομέ-
362 νῃ τῇ παιδὶ καὶ ἀνδρὸς χηρευούσῃ γυναικὶ, τίμιος γενοῦ, καὶ, προστὰς αὐτῶν τῆς χρείας, μετὰ τῆς ἰδικοῦ θῦε τοὺς γάμους ὡς μάλιστα πολυτελέστατα, μή τις Συρακουσίων τῶν προσηκόντων τῇ παιδὶ ἐν τῇ καλλίστῃ ἡμέρᾳ ἄθλιον ἀντὶ μακαρίου εἴπῃ Φιλόδημον, ἀλλὰ νικήσωμεν αὐτοῦ τὴν τύχην.

ρλη'. ΚΛΕΑΙΝΕΤῌ.

Ὁ Φιλοδήμου πλοῦς ἐπὶ τὴν ξένην, τοῦ σοῦ μὲν ἀνδρὸς, ἡμετέρου δὲ ἀμιμήτου φίλου, σοὶ μὲν εὐκλεῶς ἔοικε παραγίνεσθαι, τῇ θυγατρὶ δ' ὑμῶν εἰκοστὸν ἤδη ἔτος οἰκουρούσῃ οὐκ εὐτυχῶς. ἡ μὲν γὰρ ἐπ' ἀνδρὶ χηρεία χρόνους προσλαμβάνουσα πλείω ἀρετὴν, ἡ δὲ ἐπὶ παιδὶ παρ' ὥραν μηκυνομένη παρθενία διαβολὴν κτᾶται. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις αἴσχιστον δέδοκται καὶ νὴ Δία ἐστὶ παρὰ τοὺς τῆς φύσεως

362 a 4. Τίμιος γενοῦ] Defendi forsan poterit τίμιος hoc in loco. *Libanius* Ep. CCCXXVIII. ἡ πενθερὰ δέ σοι τίμιον, ὥσπερ ἡ μήτηρ, ἔςω. Ep. CCCCLXV. ἔςω δὴ παρὰ σοὶ τίμιος. Muneris tamen hic requiri videtur appellatio, quo Teucer apud Cleaenetam fungeretur: forte scribendum, ταμίας γενοῦ. ut sic dixerit τὸν προςάντα αὐτῶν (Cleaenetae et filiae) τῆς χρείας, in celebrandis nempe puellae nuptiis; et certe ταμίας etiam dicebatur ὁ προςάτης. Teucrum autem Phalaridis ταμίαν fuisse proprie sic dictum ex Epistola liquet CVI. ubi ad ista, γέγραφα Τεύκρῳ, τῷ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, διδόναι σοι σύνταξιν, nonnulla notata sunt.

4. Μετὰ τῆς ἰδικοῦ] Si sincerum est, hoc in loco χρείας b erit supplendum. Ἰδικὸς autem scribitur et εἰδικός. In *Glossariis* Ἰδικὸς redditur *Peculiaris*, *Specialis*. τὰς ἰδικὰς αἰσθήσεις praebet *Plutarch.* T. II. p. 900. A. *Athenaeus* IX. p. 373. B. ἐπ' ἄλλων ὀρνέων ου περὶ τούτου τοῦ ἰδικοῦ. conf. *Hesychius*, *Suidas* et *H. Stephanus* Th. L. Gr. I. p. 1106.

10. Ἀτιμήτου φίλου] *H. Stephanus* Th. L. Gr. Tom. III. p. 1564. G. *Ex Phalaridis*, inquit, *Epistolis* ἀτίμητος φίλος *pro Amicus incomparabilis, non aestimabilis, seu inaestimabilis, ut Livius loquitur, ut* ἀτίμητος *hic sit, Qui satis magno pretio aestimari nequit.* Interpretes et-

stes muliebres, quas a me accepisti, et aureos sexaginta; atque ut quamprimum nuptiae celebrentur hortare, vel sic tardius, quam oportet, celebrandae: prompte vero mitte dona, ut qui ex iis, quae sunt Phalaridis, peculiarem etiam gratiam sis adepturus. Atque haec quidem ita sint, Teucer. Quod reliquum est, filiae utpote patre orbatae, et mulieri viduae cuncta dispenses, et, parcens earum sumtibus peculiaribus, nuptias quantum fieri potest magnifice celebres; ut ne quis Syracusanorum, qui puellae sunt cognati, laetissimo hoc die pro felici miserum Philodemum nuncupet, sed illius fortunam superemus.

CXXXVIII. CLEAENETAE.

Philodemi, tui quidem mariti, nostri vero integerrimi amici, navigatio peregre facta tibi quidem gloriosa evenire videtur, at filiae vestrae, vicesimum iam annum domi absque viro agenti, infeliciter. Nam, quae in mariti viduitate vitam agit, tempore maiorem virtutis laudem, filiae vero virginitas praeter aetatem prolongata calumniam acquirit. Turpissimum enim omnibus hominibus censetur, et est, per Io-

iam vel *incomparabilem* vel *inaestimabilem* amicum hic dede-
363 runt. sed prava lectione decepti
a hanc Graecis, ut arbitror, plane incognitam significationem voci ἀτίμητος affinxerunt. Vestigia, ex quibus vera scriptura potest indagari, haud obscura conspicere licet in Codd. Lugd. A. et Angl. in quibus pro *ἀτιμήτον* scribitur *ἀμιμήτον*. quod si quis retinere velit atque accipere de amico, cuius virtutes imitando nemo exprimere valeat, per me licet, ut suo fruatur iudicio. Ego vero auctorem scripsisse arbitror *ἀμέμπτον φίλον*, vel *ἀμωμήτον*, quorum hoc ad scriptam lectionem proxime accedit, illud usitatius est. Veri nominis amicum, in quo nihil quis reprehendat, aliquoties *ἄμεμπτον φίλον* dixit *Xenophon*, de Laced. Rep. p. 395, 8. p. 388, 25. *K. Π.* V. p. 86, 25. ἄρ'
ἂν δύναιο τὸν τοιοῦτον ἄμεμπτον b
φίλον νομίζειν; [Dedi *ἀμιμήτον*. *G. H. S.*]

[13. *ἀρετὴν* Lennepius recte vertit *virtutis laudem*. V. quae dedi in Iacobsii notis ad Anthol. Pal. p. 973. *G. H. S.*]

15. *Τοὺς τῆς φύσεως χρόνους*] Tempus illud a natura definitum intelligit, quo virgines viro fiunt maturae. Videri posset scripsisse *τοὺς τῆς φύσεως νόμους*, ut paulo post scripsit, *τοῖς τῆς φύσεως ἀναγκαζομένη νόμοις* et inferius, *κατέ-*

χρόνους θυγάτηρ οἰκουροῦσα. πάλαι γὰρ ἐχρῆν καὶ τὸν ἐκείνης βίον, ὥσπερ τὸν σὸν, πρὸς ἄνδρα ἐπαινεῖσθαι. ἴσως μὲν οὖν ἀντὶ Φιλοδήμου παραμυθίαν ἡγῇ παῖδα ἔχειν, ἣν ἐκεῖνος καὶ σὺ ἐγείνασθε. σχέτλιον δὲ διὰ πόθους γαμέτου θυγατέρα ἀποστερεῖν γάμων, καὶ οὐχ ὅμοιον, τοῦ μετ᾽ ὀλίγον
364 ἥξοντος ἀφαιρεῖσθαι ἀνδρὸς, ἢ οὗ μήπω πεῖράν τις ἔσχηκε [καὶ συνήθειαν] τοῖς τῆς φύσεως ἀναγκαζομένη νόμοις. ὅταν δὲ μηδὲ κεκμηκότων γονέων, μηδὲ δι᾽ ἔνδειαν χρημάτων, ὥσπερ νῦν, μεγάλης ἀτυχίας τεκμήριον. τὸ τοιοῦτο μηδαμῶς κατοιωνίζου, Κλεαινέτη. πεντατάλαντον γὰρ προῖκα κατέλιπεν αὐτῇ Φιλόδημος ἐκπλέων παρ᾽ ἡμῖν· καὶ οὐχὶ ταῦτα μόνον· ἔστι γὰρ αὐτῷ κοινὰ καὶ τὰ Φαλάριδος χρήματα. ὥστε οὐκ οἶδα, Κλεαινέτη, τί ἂν μέλλοις. οὐ γὰρ οἶμαι δεῖν, μηδενὸς ὑστερίζουσαν εἰς τὸν γάμον, τὴν Φιλοδήμου μένειν ἄφιξιν. ὅσα μὲν γὰρ εἰκὸς εἰς τὴν ἐκείνου παρουσίαν ἀναβάλλεσθαι, μὴ φθάνωμεν· ὅσα δὲ αὐτὴ κατεπείγει ἡ φύσις, ἀκόντων ἡμῶν,

χειν οἴκαδε παρὰ τὸν νόμον τὴν παῖδα. Nihil vero mutandum: in fine Epistolae opportunum filiae nubendi tempus vocat τοὺς τῆς παιδὸς χρόνους. Quod vero hic legitur, αἴσχιστον δέδοκται — παρὰ τοὺς τῆς φύσεως χρόνους θυγάτηρ οἰκουροῦσα, comparari commode potest cum *Paulino* in 1. Epist. ad Corinth. VII, 36. εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος.

[19. οὐχ ὅμοιον, — ἢ —. Eadem constructio, sed bis posito ἤ, Ep. 58. extr. *G. H. S.*]

364 a 20. Οὗ μήπω πεῖράν τις ἔσχηκε] Καὶ συνήθειαν addunt Editiones: sed has voces κ. σ. omittunt Codd. MSS. Lugd. A. et Angl. quibuscum illas omittendas censeo: sufficit sane illud πεῖραν ἔσχηκε. Quae his proxima subiunguntur, ex Codd. emendata sunt: in omnibus legitur Edd. τοῖς τῆς φύσεως ἀκμαζομένη νόμοις. Pro ἀκμαζομένη in Lugd. A. et Angl. scribitur ἀναγκαζομένης· Lugd. C. praebet. ἀναγκαζομένη· hoc in contextum recepi: τοῖς τῆς φύσεως ἀναγκαζομένη νόμοις, nempe πεῖραν ἔχειν. quid intelligatur, satis patet. in hac ipsa Ep. leguntur ista: ὅσα δὲ κατεπείγει φύσις, ἀκόντων ἡμῶν, ἂν οἷόν τε, μὴ περιμένωμεν. Ἀκμάζειν de aetatis flore poni notissimum est; ἀκμάζεσθαι qui dixerit, novi neminem.

21. Ὅταν δὲ μηδὲ κεκμηκότων] Haec et sequentia sic exhibent MSS. Lugd. A. et Angl. b ὅταν δὲ μὴ κεκομηκότων γονέων, μηδὲ δι᾽ ἔνδειαν χρημάτων, ὅπερ νῦν μεγάλης ἀτυχίας τεκμήριον, τὸ τοιοῦτο μηδαμῶς κ. Κ. ex quibus τὸ τοιοῦτο pro vulgatis τοῦτο, ὃ recipere in contextum non dubitavi. ὥσπερ νῦν, *ut nunc se res habet*, praestat scriptae lectioni, ὅπερ νῦν. sed, ἢ interiecto, ut sententia clarior evadat, legendum videtur: ὅταν δὲ μηδὲ κεκμηκότων γονέων — μεγάλης ἀτυχίας ᾖ τε-

vem, si diutius, quam aetas a natura praescripta permittit, filia immupta maneat: dudum vero debuerat eius cum viro societas ut tua laudari. Forsan autem Philodemi loco solatium adferre putas, quod filiam *tecum* habes, quam ipse et tu genuistis: at iniquum est desiderio mariti filiam nuptiis fraudare. Neque viro brevi redituro privari perinde est, atque eo, cuius, ipsis naturae legibus cogentibus, nondum quis experientiam acquisiverit. Quum vero neque parentes obierint, neque ob inopiam pecuniae, ut nunc se res habet, magnae sit infelicitatis argumentum, tale quid augurari omnino noli, Cleaeneta: quinque enim talentorum dotem ipsi reliquit apud nos, cum portu solveret, Philodemus: neque hoc solum; sunt enim ei communes etiam Phalaridis pecuniae. Quare nescio, Cleaeneta, quid cuncteris; neque enim, cum nihil ad nuptias tibi desit, Philodemi reditum exspectandum arbitror. Quidquid in ipsius adventum differri convenit, ne antevertamus; quidquid vero nobis invitis ipsa festinari iubet natura, si fieri

κμήριον. *Fato functi* dicuntur quidem κεκμηκότες· quo sensu *Boyleus* illud accepit; sed neque de morte nec de morbo parentum ulla fit in hac Epistola mentio, ut adeo illud plane sit inexspectatum. Cum ex hac Epistola, tum ex ea Teucro scripta CXXXVII. intelligimus, praecipuam causam, cur Cleaeneta nuptias filiae distulerit, pecuniae fuisse penuriam et absentiam mariti: ostendit, neutram rationem iusto niti fundamento; non esse exspectan-
365 a dum, donec Philodemus redierit; deinde dotem adesse quinque talentorum. Forsan itaque Codicum lectio κεκομηκότων videbitur in κεκωλυκότων commutanda, ut scribatur, *μηδὲ κεκωλυκότων γονέων, μηδὲ δι' ἔνδειαν χρημάτων*, *neque prohibentibus parentibus, neque pecuniae inopia.* Rarius verbum κατοιωνίζεσθαι, *augurari*, hinc adnotarunt Lexicographi. ἐποιωνιζόμενος αὐτῷ τὴν νίκην legitur in *Scholiis* in Aves *Aristoph.* v. 447. ἐξοιωνιζόμενος τὸν ἴδιον δαίμονα apud *Plutarch.* in Demosthene p. 855. D. *Μετοιωνίσασθαι* adhibuit *Dinarchus* contra Demosth. p. 176. C. p. 185. B. illinc sumtum *Harpocration* interpretatur *μεταθέσθαι τὸν φαῦλον οἰωνόν.*

[23. Post *τεκμήριον* in Lennepiana commata distinguitur. Ego plene interpunxi. Ad *ὅταν* subaud. *ἀφαιρῆται· ἀνδρός. G. H. S.*]

29. *Ἀναβάλλεσθαι*] Pro *ἀναβαλέσθαι*, quod est in Edd. scripsi ex Lugd. A. et Angl. In fine Epistolae leguntur ista, *ὑπερ-* b
βάλλου μηδαμῶς εἰς ἐκεῖνον ἥξοντα τοὺς τῆς παιδὸς χρόνους. *Ἀναβάλλεσθαι* et *Ὑπερτίθεσθαι* recte distinguit *Ammonius*; quo-

ἂν οἷόν τε, μὴ περιμένωμεν· ἐπεὶ τοὺς ὑμετέρους οὐκ ἀναδέχε-
ται καιροὺς ἡ τῆς παιδὸς ὥρα. τάχα δὲ Φιλόδημος μὲν εἴργε-
ται τοσούτοις, ὅσοις πατέρα εἰκὸς εἴργεσθαι, ἐξώρου θυγατρὸς
οὔσης εἰς γάμον· σοὶ δὲ τοῦ κατέχειν οἴκαδε παρὰ τὸν νόμον
τὴν παῖδα οὐδεμία πρόφασις. οὐ γὰρ οὕτως αὐτῇ πατρὸς εἰς τὸ
παρὸν δεῖ, ὡς ἀνδρός. σὺ δὲ κατὰ πολλὰς ἀνάγκας καὶ μεγί-
366 στην τῆς τύχης ἀπόντι τῷ πατρὶ προσνέμειν οἴει δεῖν καὶ πα-
ροῦσαν τὴν μητέρα· οὔκ, ἐάν γ' ἐμοὶ πεισθεῖσα καὶ περὶ ἀνδρὸς
εὐτυχῶς καὶ περὶ θυγατρὸς εὐπρεπῶς βουλεύσῃ. πολλὰ γὰρ
καὶ ἕτερα καλῶς δίχα Φιλοδήμου πράξασα ἓν τοῦτ' ἀντὶ πάν-
των κοινὸν ἐργάσῃ ἀγαθὸν καὶ γυναικὶ σωφρονούσῃ κόσμον
οἶσον, κηδεύσασα κατὰ τοὺς νόμους τὴν παῖδα. τὰ μὲν οὖν
χρήματα Τεῦκρος οὑμὸς, ὁπόταν ἐθέλῃς, παραριθμήσει· εἰ δέ
του καὶ ἑτέρου δεῖ σοι πρὸς τὸν γάμον, ἐκεῖνος ὑπουργήσει.
σὺ μόνον ἃ βούλει πρόσταττε. καὶ Φιλόδημον εὔχου μὲν ἐλ-
θεῖν εἰς τὸν γάμον, ὑπερβάλλου δὲ μηδαμῶς εἰς ἐκεῖνον ἥξοντα
τοὺς τῆς παιδὸς χρόνους. καὶ τοῦ σῶον ἐκεῖνον εἶναι καὶ πα-
ρέσεσθαι καὶ τἄλλα μὲν ἔστω σοι μαρτύρια, μηδὲν δ' ἧττον ἡ
πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύνη.

ρλθ΄. ΤΕΥΚΡΩι.

Τοὺς μὲν γάμους ἦχθαι τῆς Φιλοδήμου θυγατρὸς θᾶττον,

rum hoc significat *in suum quaeque tempus agenda differre*, ut loquitur *Livius*.

[30. φύσις. Addidi articulum. Supra v. 21. τοῖς τῆς φύσεως — νόμοις. *G. H. S.*]

30. Ἂν οἷόν τε] In Codd. Lugd. A. et Angl. scriptum legitur, ἂν μὴ οἷόν τε, μὴ περιμένωμεν.

33. Ἐξώρου θυγατρὸς οὔσης] Cum post voces εἰς γάμον verbum εἴργεσθαι repetatur in Lugd. A. et Angl. fortasse scripserat Noster: ὅσοις πατέρα εἰκὸς, ἐξώρου θυγατρὸς οὔσης εἰς γάμον, εἴργεσθαι. Quae paulo post leguntur, οὐ γὰρ οὕτως αὐτῇ πατρὸς εἰς τὸ παρὸν δεῖ, ὡς ἀνδρὸς, componi poterunt cum *Euripidae* ex Hippol. v. 490. τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων Δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρός· ubi vid. a *Valckenario* notata. [Doctissima illa sunt, sed ita comparata, ut a Toupio, non a Valckenario, scribi potuisse videantur. Etiam in hoc Sophistae loco ἀνὴρ intelligendum σεμνοπρεπῶς. *G. H. S.*]

37. Οὔκ, ἐάν γ' ἐμοὶ πει- 366
σθεῖσα] Clarior esset sententia, a
si sic ista scriberentur: οὔκ, ἐάν γ' ἐμοὶ πεισθῇς, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀνδρὸς εὐτυχῶς καὶ περὶ θυγατρὸς εὐπρεπῶς βουλεύσῃ. Illud, οὔκ, ἐάν γ' ἐμοὶ πεισθῇς, idem fere esset atque illud apud Tragicos frequens μὴ σύ γ',

possit, ne moremur; siquidem vestras opportunitates aetas puellae matura non exspectat. Forsan autem eiusmodi Philodemus impeditur negotiis, quibus patrem *etiam tum* detineri par est, cum filia ad nuptias plene matura sit; tibi vero nullus est praetextus, cur filiam contra leges domi detineas. Neque in praesens patris adeo indiget, quam mariti. Tu vero multis necessariis de causis, et quidem maxime ob adversam fortunam, absenti patri praesentem etiam matrem adiungendam putas. Non *facies*, si me audis, *sed* et de viro feliciter et de filia decenter consules. Quae alia multa sine Philodemo praeclare fecisti, unum hoc instar omnium in communem utilitatem feceris, quodque mulieri prudenti decori sit futurum, si, ut leges postulant, filiam elocaveris. Pecuniam vero Teucer meus, quandocunque volueris, adnumerabit, et, si alia quadam re indiges ad nuptias, iste subministrabit. Tu modo quae velis iubeas, utque Philodemus ad nuptias veniat optes, minime vero in illius adventum filiae nuptias differas. Et salvum illum esse, et adfuturum, tum alia tibi sint documenta, tum vel inprimis *mea* erga illum benevolentia.

CXXXIX. TEUCRO.

Filiae Philodemi nuptias celebratas ante tuas literas no-

ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, hoc facere noli, sed da te mihi. Xenophon p. 264, 39. *μὴ ὑμεῖς γε, ὦ Ἀθηναῖοι. Antiphon* p. 112, 44. *ἀλλ' οὐχ ὑμεῖς γε, ὦ ἄνδρες.*

38. *Πολλὰ καὶ ἕτερα*] Edd. *Πολλὰ γὰρ καὶ ἕτερα.* Particulam *γὰρ* in Codicibus, qui hanc Epistolam exhibent, omissam eieci, hic certe superfluam. [Revocavi particulam, quam superfluam adeoque delendam non dixerim. *G. H. S.*]

41. *Κατὰ τοὺς νόμους*] Ex Edit. Ven. restitui articulum *τοὺς*, in ceteris Edd. et in Codd. praetermissum: supra legitur in hac Ep. *τοῖς τῆς φύσεως νόμοις*, et inferius *παρὰ τὸν νόμον.* Paulo post scripsi *Εἰ δέ του*, id est *τινος*, ubi in Edd. erat *Εἰ δὲ τοῦ καὶ ἑτέρου δεῖ.*

47. *Μηδὲν δ' ἧττον*] Cum sic Codices exhibeant MSS. Lugd. A. et Angl. atque ea constans sit in his Epistolis scribendi ratio, pro *ἧσσον* hic *ἧττον* recepi. In ultimis obscurum videri poterit, an supplendum sit *ἡ σὴ*, vel *ἡ ἐμὴ πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύνη.*

50. *Τοὺς μὲν γάμους ἦχθαι*] *Ἦρχθαι* exhibent Editiones; *ἦχθαι* Codices Lugd. A. et Angl. quod in contextum recepi. *Ἄγειν γάμους* et *θύειν γάμους* locutiones sunt Graecis usitatissimae: utraque usus est auctor Ep.

*ἢ σὺ ἡμῖν ἐπιστείλας ἔτυχες, ἠκούσαμεν. φθάνει γὰρ ἡ φήμη
καὶ τοὺς πάνυ πολλῇ σπουδῇ περὶ τὰς μηνύσεις κεχρημένους·*
868 *ἐπεὶ ταχεῖα τῶν γινομένων, κἂν διὰ μακροῦ τὸ πραχθὲν κομί-
ζῃ, ἄγγελος ἡ θεός. καὶ ἡμεῖς τάχα ἂν εἰκότως ἐμεμψάμεθα
αὐτὴν τοιοῖδε παραδεδόσθαι, καὶ διὰ τἆλλα μὲν ἀδίκως εἰς το-
σαύτην ὠμότητα διαβαλλόμενοι, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ διὰ ταύτην
κατεγνωσμένοι. φέρει γὰρ ἡμᾶς κακοὺς πανταχόθεν περιβοῶ-
σα τοῖς ἀκουσομένοις· καὶ διὰ ταύτην οὐδ' ἰδόντες ἐμέ πω
τῶν νῦν ὄντων τινὲς οὔτε πειραθέντες ὡς ἐπ' ἀνθρώπων γεγο-
νότα ὀλέθρῳ προβέβληνται. ταῦτα μὲν οὖν ἐμὰ ταλαιπωρήμα-
τα καὶ οὐδενὸς ἑτέρου. τὴν δὲ οἰκίαν, εἰς ἣν ἐτελέσθησαν αἱ
πρῶται σύνοδοι Λέοντί τε καὶ Θεανοῖ, κρατεῖν αὐτοῖς, ὡς ἔχουσιν,
ἐπίτρεπε, μηδὲ ἀνίστα τὸν Ὑμέναιον ἀπὸ τῆς ἑστίας, ἔνθα ἥσθη.*

CXXXVII. *ἄγειν ἑορτὴν* et similia
notissima sunt.
567 51. *Ἢ σὺ ἡμῖν*] Vulgari so-
a let, *ἢ σὺ νῦν ἡμῖν*. voculam
νῦν, cum sensum magis onera-
ret, quam ornaret, auctoritate
Codicum Lugd. A. et Angl.
omisi. In Lugd. A. ordine ver-
borum mutato sic ista legun-
tur: *ἢ σὺ ἐπιστείλας ἡμῖν ἐπέτυ-
χες*.
53. *Ταχεῖα τῶν γιν. —— ἄγ-
γελος ἡ θεός*] Fama quidem olim
dea habebatur: arae huic deae
positae meminit *Pausanias* L.
I. c. XVII. p. 39. ubi notat *Kuh-
nius*. *Aeschinis* est in eam rem
locus in Timarch. p. 279. E. F.
Libanius Ep. MI. p. 468. *θεὸν
ὄντως εὕρισκον τὴν φήμην*. conf.
Epistola *Procopii* LII. hanc in
rem egregia. Nostro tamen lo-
co incertum videri poterit an
illud, *ἡ θεός*, ab auctore sit
b Epistolae. In Lugd. A. et Angl.
scriptum legitur: *ἄγγελος ἢ
θεός, ἢ καὶ ἡμεῖς*. In Lugd. C.
ad vocem *ἄγγελος* adscriptum
erat *δαίμων*, et in contextu et-
iam *ἢ καὶ ἡμεῖς*. Hic ab au-
ctore scribi potuit, *ἐπεὶ ταχεῖα
τῶν γινομένων — ἄγγελός ἐστιν*.
De fama *Eurip.* Iphig. Aulid. v.
425. *ταχεῖα δὲ διῇξε φήμη παῖ-
δα σὴν ἀφιγμένην*. cum nostro
vero conspirant duo loca *Chari-
tonis* L. III. c. II. p. 45, 12.
ἄγγελος δὲ φήμη ταχεῖα ἐμήνυε.
et L. III. c. IV. p. 48, 12. *προε-
πεδήμησεν ἡ φήμη, φύσει μὲν
οὖσα ταχεῖα*.
53. *Διὰ μακροῦ*] Hic certe
ponitur more minus usitato: *διὰ
μακρᾶς ἥξοντα πρὸς σὲ* scripsit
Noster Epist. CV. *Διὰ μακροῦ*,
de tempore positum, significat 368
post longum tempus in *Euripidis* a
Phoen. v. 1076. apud *Lucianum*
Dial. Merc. et Solis T. I. p.
229, 84. *ἀνάπαυε διὰ μακροῦ
σεαυτόν*. in Lucio T. II. p. 614,
1. *διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμιζόμην
ἀνθρωπείου τροφῆς*. [*διὰ μα-
κροῦ* apparet h. l. de spatio in-
telligendum esse, quod fere di-
citur *διὰ πολλοῦ*. *G. H. S.*]
56. *Εἰς τοσαύτην ὠμότ. δια-
βαλλόμενοι*] Sic adhibuit prae-
positionem ex more veterum,
quos sequuntur recentiores. *Har-
pocration* in *Αἰξωνεῖς*, *ἐκωμῳ-
δοῦντο εἰς βλασφήμους*· quod
male in *ὡς βλάσφημοι* mutatum
voluit Clar. *Io. Taylor.* in Lect.
Lys. p. 708. 6. non recordatus
ipsum sic *Lysiam* loquutum p.

bis traditas audivimus: antevertit enim fama iis etiam, qui quam diligentissime res significare curant, quoniam velox rerum est nuncia, etiamsi factum aliquod longe adferat. Ac nos forsan merito eam accusaremus, quod talia de nobis tradita sunt, et cum aliis nominibus iniuste tantam crudelitatis calumniam sustinemus, tum maxime etiam ob eam condemnati sumus: undique enim rumorem de nobis in vulgus adfert tanquam pessimis, ac propterea nonnulli nunc viventium me neque visum neque cognitum quasi in hominum perniciem natum aversati sunt. Atque hae quidem aerumnae sunt, quibuscum ego conflictor, non alius. Domum vero, in qua primum convenere, Leonti et Theano, ita ut nunc habent, retinendam concedas, neque Hymenaeum sedibus moveas, in

355, 4. et p. 445, 14. *εἰς λίχνον τινὰ σκῶψαι* dixit *Dion Chrys.* p. 610. D. *εἰς δειλίαν Zenobius* Cent. V. Prov. 83. ne alios memorem. Ad eam saepe rationem scriptum legitur in scholiis in *Aristoph.* Plut. v. 665. Nub. v. 691. Ran. v. 91. Pacem v. 803.
b Aves v. 151. Quis sit usus praepositionis in istius modi locutionibus, iam docuit Clar. *Dukerus* in *Thucyd.* VIII. c. 88. p. 558, 44.

58. *Διὰ ταύτην*] Hoc si retineamus referendum est ad famam; sin *ταῦτα* ponamus cum Lugd. A. et Angl. respiciet in genera ea, quae praecedunt. Paulo post vulgatis, *οὐδ' ἰδόντες ἐμὲ τῶν*, voculam *πω* interieci, ex iisdem Codicibus repetitam. Noster Epist. LXXXVIII. *οὐδ' ἐπεχείρησά πω καλέσαι.* — Ubi *Maximo Tyrio* restitutum ex Codd. Diss. XXXVI, 2. *προβεβλημένοι μὲν τοὺς πολέμους, qui quidem bella aversantur*, rariorem verbi usum attigerunt *Davisius* p. 625. et *Marklandus* p. 716. hic proxima *Phalaridis* verba attulit, *ὡς ἐπ' ἀνθρώπων γεγονότα ὀλέθρῳ προβέβληνται.*

60. *Ταῦτα μὲν οὖν ἐμὰ*] Pro
ἐμὰ, ὠμὰ scribitur in Lugd. A. 369
et Angl. literae tamen *ω* supra- a
scripto *ε.* in voce corrupta fortasse latet articulus: scribendum certe censeo, *ταῦτα μὲν οὖν τἀμὰ ταλαιπωρήματα.* — Cum paulo post *τὴν οἰκίαν* memorat, *εἰς ἣν ἐτελέσθησαν αἱ πρῶται σύνοδοι, domum* intelligit, *in qua primum sacra Veneri celebrarunt.* De congressu Venereo *συνόδους* hic poni monstrant sequentia. *αἱ γυναικεῖοι σύνοδοι* hoc sensu adhibentur in *Luciani* Amoribus T. II. p. 427, 57. p. 436, 44. p. 439, 21.

62. *Κρατεῖν αὐτοὺς*] *Αὐτοῖς* legitur in MSS. Lugd. A. et Angl. quod vulgato certe praestat, si sic ista interpungantur: *Τὴν δὲ οἰκίαν, εἰς ἣν ἐτελέσθησαν αἱ πρῶται σύνοδοι Λέοντί τε καὶ Θεανοῖ, κρατεῖν αὐτοῖς, ὡς ἔχουσιν, ἐπίτρεπε.* [Sic dedi. Lennepiana: *τὴν δὲ οἰκίαν, εἰς ἣν ἐτελέσθησαν αἱ πρῶται σύνοδοι, Λέοντί τε καὶ Θεανοῖ κρατεῖν αὐτοὺς, ὡς ἔχουσιν, ἐπίτρεπε. G. H. S.*]

63. *Ἔνθα ἥσθη*] *Naogeorgus* interpretatur, *ubi consedit*,
quasi vero esset ab *ἥμαι* du- b
ctum. Rectius alii dederunt,

ἄξιον τὸ δώρημα τοῖς κομισομένοις ἀποδοχῆς νενομίκαμεν· φίλτατα γὰρ τὰ χωρία τοῖς νυμφαγωγηθεῖσιν, ἔνθα ἂν τὰ πρῶτα θεσμὰ ἀπόθωνται παρθενίας. φθόνου δὲ Συρακουσίοις μᾶλλον ἄξιος Φιλόδημος ἢ ἐλέου κριθήτω, καὶ μηδεὶς εὐτυχὴς οὕτως ἐν εὐδαιμονίας μοίρᾳ, ὡς ἐκεῖνος ἐν κακοπραγίᾳ τύχης τοῖς φθονοῦσι νομισθήτω. Φάλαριν δὲ μισείτωσαν ἅπαντες, (οὐ γὰρ παραιτοῦμαι μῖσος ἀζήμιον,) εὐχέσθωσαν δὲ καλῶς
870 κατὰ σφᾶς, κἂν μή τισι προσποιῶνται, τοσούτων καὶ αὐτοὶ λαβέσθαι φίλων.

ρμ'. ΦΙΛΟΔΗΜΩι.

Ἐν μεγάλῃ μοι δοκεῖς εὐηθείᾳ καθεστάναι, Φιλόδημε, εἰ τοσαύτας εὐχὰς οἴει καὶ σπονδὰς ἡμῖν ὑπὲρ σοῦ, ὡς οἴκαδε ἀπονοστήσῃς, γενέσθαι περὶ τῶν πέντε ταλάντων, ὅπως ταῦθ' ἡμῖν σωθείη, ἃ μετὰ τοῦ μηδὲν ἐλπίζειν περὶ σοῦ χρηστὸν ἀπεδώκαμεν, ἀλλ' οὐκ αὐτοῦ σοῦ τῆς ἑταιρείας. τοῦτο δὲ μὰ τοὺς θεοὺς οὐδενὸς πλήθους ἐστὶν ἀντάξιον. εἰ δὲ πάντως θέλεις

ubi cantari vel *cantu celebrari coepit.* Quod posterius cum sit *Boylei*, edere non debuerat ᾖσθη. In MSS. Lugd. A. et Angl. scribitur ἴσῃ· in Lugd. C. ᾖσθη. Ἄιδειν τὸν ὑμέναιον frequenter occurrit; paulo quidem insolentior forma verbi passiva hic illic tamen reperitur: ᾆσμα καλῶς ᾀσθὲν dixit *Xenophon K. Π.* III. p. 50, 33. ἐπᾳσθέντας L. II. Ἀπομν. p. 436, 44. Παιᾶνες ᾔσθησαν legitur in *Plutarchi* Lysandro p. 443. B.

[64. κομισομένοις. Rarioris usus forma futuri eademque Grammaticis improbata. V. Excerpta Georgii Lecapeni in Matthaei Lect. Mosqu. I. p. 69. *G. H. S.*]

66. Θεσμὰ ἀπόθωνται] *Budaeus* in Comm. L. Gr. p. 872. et ex eo *Stephanus* Thes. L. Gr. Tom. II. p. 1096. G. haec ita scripta proferunt: ἔνθα αὐτὰ (male pro ἂν τὰ) πρῶτα δεσμὰ ἀπόθωνται παρθενίας. Quamvis autem libri editi scriptique conspirent in voce θεσμὰ, vera mihi lectio videtur δεσμὰ ἀπόθωνται. Nusquam inveni θε- 370 a
σμὰ παρθενίας, nedum θεσμὰ παρθενίας ἀποθέσθαι· quod vix Graecum arbitror: *vincula virginitatis* δεσμὰ παρθενίας commode dici potuerunt: *zonam solvere virgineam*, quaeque huc spectant, pervulgata sunt. [Θεσμὰ Porsonus ad Euripid. Med. 494. pro genuino, ut videtur, habuit. *G. H. S.*]

71. Κἂν μή τισι] Fortasse scribendum, κἂν μή τι προσποιῶνται. In talibus μὴ προσποιεῖσθαι, *dissimulare*, apte comparat *H. Stephanus* cum Gallico, *ne faire pas semblant*, in Append. Thes. p. 126. 127. quem conf. Thes. L. Gr. T. III. p. 440. A. *Diogenes Laërt.* IV, 38. τινὸς ἀργυρώματα λαβόντος εἰς ὑποδοχὴν φίλων καὶ ἀποσε-

quibus fuit cantatus. Dignum hoc munus existimavimus, quod qui reportaturi essent cum laude acciperent: solent enim gratissima connubio iunctis esse loca, ubi primum virginitatem deposuerint. Invidia vero potius dignus quam misericordia Philodemus a Syracusanis habeatur, neque quisquam in summa felicitate tam fortunatus, quam iste in adversa fortuna invidiae, censeatur. Phalarim autem omnes odio habeant, (odium enim innoxium non deprecor,) at secum *interim* optent, etiamsi apud quosdam *id* dissimulent, ut et ipsi eiusmodi amicos consequantur.

CXL. PHILODEMO.

In magna mihi videris stultitia versari, Philodeme, si tot preces votaque a nobis pro felici reditu tuo nuncupata putas ob quinque talenta, ne haec nobis perirent, quae sine ulla utilitatis spe dedimus, neque vero ob tuam ipsius familiaritatem et usum: hoc vero, per deos, cum nullis divitiis comparari potest. Quodsi omnino velis ipsemet data dote elo-

ροῦντος, οὐκ ἀπήτησεν, οὐδὲ προσεποιήθη. conf. *Suidas* in *Προσεποιήθη*.

78. *Αὐτοῦ σοῦ τῆς ἑταιρείας*] His nisi gravior insit menda,
b fortasse scribi poterit, *ἀλλ' οὐκ ἀντὶ σοῦ τῆς ἑταιρείας*. [Nihil vitiosi vulgatae inhaeret. Genitivus *τῆς ἑταιρείας* pendet a praepositione *περὶ*, quae supra legitur. *G. H. S.*] A iuvenili sodalitate Phalaridis amicus, *φίλος ἐξ ἑταιρείας* fuisse videtur Philodemus. — Quod praecedit, *μετὰ τοῦ μηδὲν ἐλπίζειν*, ductum ex *Thucydide*, apud quem talia frequenter occurrunt. [*μηδὲν χρηστόν. nihil fausti.* Philodemi enim reditus visus fuerat plane desperandus. *G. H. S.*]

78. *Τοῦτο δὲ — οὐδενὸς πλήθους ἐςὶν ἀντάξιον*] Dubium certe videri potest, quid hic intellectum voluerit auctor. Interpretes *Naogeorgus* et *Boyleus* *τοῦτο* ad vicinum *ἑταιρείας* retulerunt, et *πλῆθος* reddiderunt *pecuniarum copiam*, ac si voluerit noster, Philodemi amicitiam tanti a se fieri, ut cum nulla pecuniae vi comparari possit. Quae sub *Cuiacii* nomine prostat versio, hic Graecis, prout vulgantur, accuratius respondet: *id autem, per deos, cum nulla copia debet comparari.* vel sic tamen aeque obscura 371
manet sententia. Quid itaque? a
annon *τοῦτο*, quod ad *ἑταιρείας* minus commode refertur, ad opinionem Philodemi supra memoratam pertinere est existimandum, atque adeo aliud voluisse auctorem, quam vulgo interpretes arbitrantur? neque enim *πλῆθος*, simpliciter positum, *pecuniae copiam* notat, neque *οὐδενὸς πλήθους ἀντά-*

παρὰ σαυτοῦ δοκεῖν ἐκπεπροικίσθαι τὴν παῖδα, ἔστι μὲν οὐδὲν ἧττον καὶ ταῦτα ἐκ τῶν σῶν· εἰ δὲ οὐ δοκεῖς, προσθεὶς ἐκείνοις τοῖς πέντε ταλάντοις τὰ παρὰ σαυτοῦ τοσαῦτα τὴν προῖκα δέκα ταλάντων ἀνάγραφον, ἵν᾽, εἰ βούλει, τῆς προικὸς ὃ μέν τι τῆς Φαλάριδος εἴη χάριτος, ὃ δὲ τῆς Φιλοδήμου περιουσίας. μαρτυροῦσα δ᾽ ἡμῖν πρὸς σὲ πολλὰ καὶ μεγάλα Θεανὼ χαρᾶς ἡμᾶς ἀναπίμπλησιν· ἃ γὰρ ἔτι παῖς οὖσα ἔπασχε, μήτηρ γενομένη μαρτυρεῖ.

372 ρμά. ΝΑΥΣΙΚΛΕΙ.

Ἐγὼ μὲν, ὅπερ ἤδη πολλάκις ἐπεσταλκὼς σοι τυγχάνω, κἂν Ἑρμοκράτης ἢ τις ἄλλος εἴρξῃ τὰς παρ᾽ ἐμοῦ δωρεὰς λαβεῖν τὴν Φιλοδήμου θυγατέρα γαμουμένην, ἀποπέμπων δέδωκα· καὶ τὸν ἔπαινον ἴσον, μᾶλλον δὲ εὐκλεέστερον ἔχω, παρ᾽ ὅσον τοιούτοις συγγενέσιν ὁ τύραννος καὶ μηδὲν προσήκων ἀντεξετάζομαι. πρὸς δὲ τοὺς ὀνειδίζοντας, ὅτι χαρίζομαι, πείθο-

ξιον id significat, quod illi putant significari. Dicat forte quis, ad illorum mentem, si τοῦτο referri possit ad τὸ ἑταιρικὸν, scribi commode olim potuisse τοῦτο δὲ — οὐδενὸς πλούτου, vel οὐδενὸς χρημάτων πλήθους ἐστὶν ἀντάξιον. Videamus usum vocis ἀντάξιος in istiusmodi loquendi formis. Ἀντάξιος, tam rebus quam personis adiunctum, eum dicit, *qui eius-*
b *dem cum altero valoris est et pretii:* οὐκ ἄξια et οὐκ ἀντάξια τινὸς esse dicuntur, *quae sic ab alio* vel *re alia superantur, ut ad hanc ne aequiparari quidem possint.* Notissimus est *Homeri* versus: Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Il. *I.* versus est 401. Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ᾽ ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, κ. τ. λ. *neque veteris Troiae divitiae neque Delphicae Apollinis ullo modo cum vita mea possunt comparari.* Πολλῶν φλυάρων καὶ ταῶν ἀντάξια dixit *Strattis* Comicus apud *Athen.* XIV. p. 654. F. τὸ θεραπεύεν τὼς θεὼς βασιλέως ἀντάξιον censet *Diotogenes* Pythagoreus apud *Stobaeum* in Floril. p. 530, 17. Secundum *Herodotum* II. c. 148. unaquaeque pyramidum Ἑλληνικῶν ἔργων μεγίστων ἀνταξίη. Pro οὐκ ἀντάξιος saepe legitur in talibus apud *Herodotum* οὐκ 372
ἄξιος· exempla proferrem, nisi a
hanc in rem aptissima iam collegisset *Raphelius* in Annotat. Philol. in *Pauli* Ep. ad Rom. VIII. 18. Et in eundem sensum ἄξιον pro ἀντάξιον ab *Homero* positum *Eustathius* iam observavit ad Il. *Λ.* p. 836, 22. et ad Il. *O.* p. 1039, 44. Sed haec, quaeque horum similia plura dari poterant, perparum iuvant ad hunc, qui prae manibus est, locum explicandum: οὐκ ἄξια enim et οὐκ ἀντάξια semper significant id, de quo agitur, vilius

casse filiam videri, sunt quidem nihilominus et haec de tuis; sin vero aliter censeas, ipsemet, ad ista quinque talenta totidem adiectis, dotem decem talentorum perscribe; ut, si lubet, pars dotis Phalaridis liberalitati, pars Philodemi opulentiae referatur accepta. Quod vero Theano nobis apud te multorum magnorumque beneficiorum dat testimonium, gaudio nos implet; quae enim, quum adhuc puella esset, accepit, ea mater iam facta accepisse se testatur.

CXLI. NAUSICLI.

Ego quidem, quod saepenumero iam scripsi, etiamsi Hermocrates sive quis alius obstet, ne Philodemi filia nuptium data dona a me missa accipiat, illa misi dedique: et aequalem laudem, imo maiorem habeo, quod cum talibus cognatis tyrannus ego neque ulla necessitudine coniunctus componar. Qui vero largitiones mihi exprobrant, adversus

esse eo, quod genitivo adiuncto exprimitur, sive ab illo longe superari: ut indicetur ex. gr. *virtutem auro vel divitiis longe esse anteponendam*, dicitur *χρυσὸς οὐκ ἄξιος* vel *οὐκ ἀντάξιος ἀρετῆς*. Contra nostro loco diceretur *τοῦτο οὐδενὸς πλήθους* (*χρημάτων* vel *πλούτου*) *ἀντάξιον*. Sed vel initium Epistolae legenti facile adparebit, amicitiam Philodemi hoc tem-
b pore non tanti a Phalaride aestimatam. [Toto coelo Lennepius errat. Omnino locus et sanus est et facilis intellectu. *G. H. S.*] Hunc itaque locum ingeniosis Criticis emendandum vel explanandum committo. Coniecturam interim periclitabor, quae forte proderit ad veritatem aliquando detegendam. Primum statuo, *τοῦτο*, quod per rei naturam fieri debere videtur, referendum ad ineptam Philodemi opinionem, quasi propterea Phalaris pro eius salute vota suscepisset, ut ne iacturam faceret quinque talentorum. Hoc si verum est, forsan, una duntaxat litera ablata, legi posset: *τοῦτο δὲ οὐδενὸς εὐήθους ἐστὶν ἀνάξιον.* quibus hoc voluerit, absurdam adeo esse eam opinionem, ut non nisi ineptissimo potuerit in mentem venire; initio iam dixerat Epistolae: *ἐν μεγάλῃ μοι δοκεῖς εὐηθείᾳ καθεστάναι, Φιλόδημε.*

91. *Ἀποπέμπων δέδωκα*] Haec corrupta videntur. In Lugd. A. B. Ed. Ven. et marg. Ald. pro *ἀποπέμπων* legitur *ἃ πέμπω*, 373
literis tamen *πο* in Lugd. A. su- a
perscriptis. *ἀποπέμπω* erat in Cod. Palat. An forte scripserat? *Ἐγὼ μὲν, — ἅ ποτε ἔπεμπον, δέδωκα.* — Ut hic paulo post *τοιούτοις — ἀντεξετάζομαι*, apud *Lucianum* legitur T. I. p. 383, 7. *στρατηγοῖς τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος*· quod illic adversus *Solanum* tuetur Clariss. *Hemsterhusius*, secundum quem *ἀντεξετάζεσθαι* significat *tanquam parem componi.*

μαι ταύτην ἔχειν τὴν ἀπολογίαν, τὸ μὴ δύνασθαι τοὺς εὐεργετουμένους ἀντὶ φιλοφροσύνης βίᾳ χρήσασθαι.

ρμβ'. ΛΕΟΝΤΙ.

Οὐ νῦν, ἀλλὰ πολλάκις ἤδη σοι γέγραφα, μηδεμίαν ἄλλην εὐχαριστίαν ἢ ταύτην ἡμῖν ἀποδιδόναι περὶ τῆς γυναικὸς, (εἰ ἄρα νομίζεις ὑφ' ἡμῶν εὖ πεπονθέναι διὰ τὸν γάμον,) τὸ στέργειν ἐκείνην, δι' ἣν ἡμῖν οἴει δεῖν χάριτας ἀπονέμειν, ἐξ ἧς ἡ συνάφεια τοῦ πρὸς ἡμᾶς γένους ἀρχὴν εἰληφέναι σοι φαίνεται.

374 ρμγ'. ΚΛΕΑΙΝΕΤΗι καὶ ΘΕΑΝΟΙ.

Τὴν μὲν φιλοφροσύνην ὑμῶν ἀσμένως ἀποδέχομαι, τοσαύτῃ σπουδῇ βουλομένων ὀνομάσαι Φάλαριν, παραιτοῦνται δὲ αἱ τύχαι, κἂν ἡμεῖς συνηγορῶμεν· εὑρήσετε γὰρ ἀνεπίληπτον καὶ ἀκατηγόρητον ἐκ τοῦ γένους ὄνομα αὐτῷ γεγενημένον. ἐγὼ δὲ πολλὰ καὶ μεγάλα διὰ πικρᾶς εἱμαρμένης ἀνάγκην ἀκουσίως πραχθέντα μοι κατέγνωσμαι· καὶ τοὐμὸν ὄνομα δι' οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἐκμελὲς, ἢ ὅτι νόμοις οὐ πείθομαι, νόμος δέ εἰμι τοῖς ὑπηκόοις. ἣν δέ μοι χάριτος ἀμοιβὴν προσφέρεσθε, Φάλαριν ὀνομάζουσαι, ταύτην εὐεργεσίαν ποιήσασθε, μὴ τοῦτο τιθέναι τὸ ὄνομα.

94. Ὅτι χαρίζομαι, πείθομαι] Quod legitur in editis, ὅτι χαριζόμενοι πείθομεν commodum sensum admitteret, nisi sequentia, ταύτην ἔχειν τὴν ἀπολογίαν, verbo tum destituerentur, a quo penderent. Pro πείθομεν autem πείθομαι dant Lugd. B. et marg. Ald. Ad πείθομαι alterum erat accommodandum: χαριζόμενος πείθομαι legitur in Lugd. B. et marg. Ald. In Lugd. A. postremis vo-
b cis χαριζόμενοι literis ου erat superscriptum: χαριζόμενοι οὐ πείθομεν dant Codd. Lugd. C. Angl. Laur. A. B. Πείθεσθαι et alibi hac structura legitur in hoc libello, et Epist. XLV. πεπείσμεθα τὸ τρίτον ἤδη μηδὲν ἀδικεῖσθαι ὑπὸ σοῦ.

97. ΛΕΟΝΤΙ] Λεοντιάδῃ habent Edd. et Codices MSS. Ex Codice Laur. B. Λέοντι reposui, cum dubium nullum sit, quin haec Ep. eidem scripta sit Λέοντι, cuius mentio fit in Epist. CXXXVII. et CXXXIX. Initio Epistolae vocis μόνον ante ἀλλὰ usitatissima locum invenit ellipsis.

1. Τὸ στέργειν ἐκείνην] Lugd. B. et C. et Laur. A. B. ἢ τὸ στέργειν ἐκείνην. Clar. Gally in collatione mecum humanissi-

illos hoc mihi persuadeo pro me dici posse, beneficiis affectos pro benevolentia non solere vim reponere.

CXLII. LEONTI.

Non nunc primum, sed saepius iam tibi scripsi, ne ullam pro uxore gratiam nisi hanc referas, (siquidem ob nuptias nos bene de te meruisse putes,) ut illam ames, cuius causa nobis obstrictum te esse existimas, *et* ex qua generis coniunctio nobiscum initium tibi cepisse videtur.

CXLIII. CLEAENETAE et THEANO.

Benevolentiam vestram libenter accipio, cum tanto studio Phalaridis nomen celebrare conamini; Fortuna vero id recusat, etiamsi nos assentiamur: invenietis enim nomen ei a maioribus obtigisse, in quo nihil reprehendi possit aut culpari. Ego vero, quod multa magnaque duri fati necessitate coactus feci, condemnor, meumque nomen non aliam ob causam invisum est, nisi quod legibus non obtempero, lex vero sum subditis. Quam vero gratiam mihi refertis, Phalarin appellantes, eam in beneficentiam vertetis, si hoc nomine abstineatis.

me communicata haec scripserat: *Particula* ἢ *hic superscripta est. Quae si admittatur in textum, tunc* ἢ ταύτην *omittenda videntur. Et sane sententia hoc modo melius procedet.* Mihi nihil hic mutandum videtur.

574 a 7. Ἐγὼ δὲ πολλὰ] Pro vulgatis, Ἐγὼ καὶ πολλὰ, exhibui Ἐγὼ δὲ πολλὰ ex Lugd. A. B. C. Angl. Palat. et antiquis Edd. Sed ne sic quidem ista videntur sincere scripta: forte legendum, ἐγὼ δὲ διὰ πολλὰ καὶ μεγάλα, πικρᾶς εἱμαρμένης ἀνάγκῃ ἀκουσίως πραχθέντα μοι, κατέγνωσμαι. Ut paulo post suum nomen dicit ἐκμελὲς, dixerat etiam in Ep. XXI. inscripta Stesichoro, ubi sui vetat in ipsius carminibus fieri mentionem, ἐκμελὲς γάρ ἐστί μου τοὔνομα διὰ τὰς τύχας. In Epistolae fine τιθέναι videtur in τιθέμεναι commutandum, legendumque: ταύτην εὐεργεσίαν ποιήσεσθε, μὴ τοῦτο τιθέμεναι τοὔνομα. [τιθέναι non sollicitem. Agit, opinor, Epistola de nomine imponendo infanti recens nato in honorem Phalaridis. Quod si verum est, αὐτῷ γεγενημένον v. 7. mutem in τῷ γεγεννημένῳ. αυ unde natum sit, non oportet doceri peritos palaeographiae. Ceteri evolvant Ind. ad Gregor. Cor. *G. H. S.*]

ρμδ'. ΑΞΙΟΧῼ.

Σεμνύνεσθαι μὲν, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλῳ τινὶ τῶν καλῶν, ἐπ' εὐγενείᾳ εἰκός ἐστιν· ἐγὼ δὲ μίαν εὐγένειαν ἀρετὴν οἶδα, τὰ δ' ἄλλα πάντα τύχην. καὶ γένοιτ' ἂν ὁ μὲν ἐκ φαύλων ἀγαθὸς καὶ βασιλέων πάντων εὐγενέστατος, ὁ δὲ ἐξ ἀγαθῶν φαῦλος αὐτός τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ταπεινοτάτων δυσγενέστατος. ὥστε ψυχῆς ἔπαινον αὔχει πρὸς Συρακουσίους, μὴ προγόνων τεθνηκυῖαν εἰς ἀδοξοτέρους διαδόχους εὐγένειαν.

376 ρμε'. ΕΥΚΤΗΜΟΝΙ.

Οὐδὲν ἔψευσαι τῶν ἐπ' ἐμοὶ διαβολῶν· καὶ γὰρ αὐτὸς πάνθ', ὅσα κατηγορεῖς ἐν Συρακουσίοις, ὁμολογῶ. ἀλλ', εἰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐγώ τε τοῦ τιμωρεῖσθαι τοὺς εἰς ἐμαυτὸν ἁμαρτάνοντας, οὐκ ἐφ' οἷς εἰκὸς τὸν παθόντα συγγνῶναι, ἐφειδόμην, καὶ ὑμεῖς τοῦ προπετῶς ἔχειν τῷ κἀμοὶ καὶ ἑαυτοῖς εἰς ἀνήκεστα ἐπιβουλεύειν, οὐδεὶς ἂν οὔτε ἐμοῦ κατηγόρησεν ὡς ἔκθεσμα δρῶντος, οὐθ' ὑμᾶς ὡς ἀνίατα πάσχοντας ᾠκτίζετο.

b 13. *ΑΞΙΟΧῼ*] *Ἀςυόχῳ* legitur in Angl. Cod. et in marg. Ed. Ald.

14. *Ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλῳ*] Vulgatur in Edd. vocula aliter posita, *Σεμνύνεσθαι μὲν, ὥσπερ ἐπ' ἄλλῳ τινὶ τῶν καλῶν, καὶ ἐπ' εὐγενείᾳ εἰκός ἐςιν.* a qua lectione non discessissem, nisi, quod a me fuit positum, Codicum niteretur auctoritate Lugd. A. C. Angl. et Laur. A. B. In *Stobaei* Flor. Tit. LXXXIV. p. 493. ubi integra haec Epistola prostat, sic ista leguntur: *Σ. μὲν, ὥσπερ ἄλλῳ τινὶ τῶν καλῶν, ἐπ' εὐγενείᾳ οὐκ ἀπεικός ἐςιν.* ultimum illud, *οὐκ ἀπεικός ἐςιν*, si Codices etiam praeberent, recipi potuisset. vid. *Hesych.* in *Οὐκ ἀπεικός.*

375 a 17. *Καὶ βασιλέων πάντων*] Hic erat inepta lectio in Editis, *καὶ βασιλέων καὶ πάντων·* quam praebet etiam *Stobaei* Florilegium. In MS. Pal. legitur *ἀγαθὸς καὶ πάντων εὐγενέςατος.* Sequutus sum Codicem Lugd. B. in quo scriptum, *καὶ βασιλέων πάντων εὐγενέςατος.* fortasse quis praeferat ut usitatius *βασιλέων ἁπάντων.*

18. *Αὐτός τε ἑαυτοῦ καὶ τ. τ. δ.*] Dubium nullum est, quin elegans sit Graeca forma loquendi, *αὐτὸς ἑαυτοῦ φαυλότερος· αὐτὸς ἑαυτοῦ μοχθηρότατος·* quales dantur centenae. Huius vero, quod hic legitur, simile exemplum reperiri vix opinor, quo quis diceretur *αὐτός τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ταπεινοτάτων δυσγενέςατος.* b Cum praecedat, *ὁ μὲν ἐκ φαύλων ἀγαθὸς καὶ βασιλέων πάντων εὐγενέςατος*, concinne eodem scribendi colore subiungi potuit, *ὁ δὲ ἐξ ἀγαθῶν φαῦλος καὶ τῶν ταπει-*

CXLIV. AXIOCHO.

Quemadmodum de aliis bonis, sic de generis nobilitate gloriari non dedecet. Unicam vero nobilitatem ego virtutem novi, reliqua omnia fortunae bona. Et fieri *certe* potest, ut quis a pravis ortus bonus evadat atque omnium regum nobilissimus, contra a bonis prognatus pravus sit et abiectissimorum maxime ignobilis. Tu igitur tui ipsius animi laudes apud Syracusanos, non maiorum nobilitatem intermortuam ignobilibus successoribus, effer.

CXLV. EUCTEMONI.

Tuarum de me criminationum nulla falsa est: quin ipsemet omnia, quorum me apud Syracusanos accusas, confiteor. Verum, si pariter et ego ab iis puniendis abstinerem, qui in me ita delinquunt, ut delictorum eos ab iniuria affecto veniam impetrare non conveniat, et si vos ab inconsiderata temeritate *abstineretis* in insidiis et mihi et in vestram perniciem struendis, nemo me tanquam nefanda patrantem accusaret, aut vestrum ut crudelissima passorum misereretur.

νοτάτων δυσγενέςατος. Iam vero cum in proximis *ψυχῆς* sic simpliciter positum vix sufficere videatur, suspicor voces *αὐτός τε* (*τε* in *τῆς* mutata) *ἑαυτοῦ* pertinere ad vocem *ψυχῆς*, atque adeo auctorem olim dedisse: *ὥςε αὐτὸς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἔπαινον αὔχει.*

20. *Εἰς ἀδοξοτέρους δ.*] Hoc mihi cum elegantius videretur ante vulgatis, *ἐν ἀδοξοτέροις διαδόχοις*, recipere in contextum non dubitavi ex MSS.
376 Codd. Lugd. A. Laur. A. Angl.
a Pal. et ex marg. Ed. Ald. Haec leguntur apud *Stobaeum*: *ψυχῆς ἔπαινον αὔχει, μὴ προγόνων τεθνηκυῖαν εἰς ἀδοξοτέρους εὐγένειαν.*

22. *Πάνθ' ὅσα*] Pro *πάνθ'* *ὡς* recepi subministratum a Codd. Lugd. A. et Angl. Noster Ep. XXXVII. *Ἀγαθοῦ μὲν ἔργον φίλου καὶ σὺ ποιεῖς, καὶ πάντες ὅσοι πλεῖόν τί μοι τοῦ μετρίου περὶ ἀνδρείας μαρτυρεῖτε.*

24. *Ἐγώ τε τοῦ τιμωρεῖσθαι*] Quamvis parum referat, praesens hic legatur, an praeteritum tempus, hoc tamen recipi poterit ex Codd. MSS. Lugd. A. B. C. et Angl. qui hic exhibent, *ἐγὼ τοῦ τετιμωρῆσθαι.*

26. *Τοῦ προπετῶς ἔχειν τῷ*] b
Hic quidem genuina lectio prorsus erat obscurata. Legitur in Edd. *τοῦ προπετῶς οὕτως κἀμοὶ κ. ἑ.* Quod reposui, praebent Codd. Lugd. A. et Angl. quibus concinit Lugd. B. nisi quod

ρμϛ'. ΚΛΕΟΜΕΝΙΔΗι.

Τῶν δωρεῶν ὅσαι μέν σοι πρὸς τὴν γυμνασιαρχίαν ἀνήκουσι πεπόμφαμεν, ἐλαίου μετρητὰς διακοσίους καὶ πυρῶν μεδίμνους τετρακοσίους· ὅσα δὲ νεότητός ἐστι, τῷ υἱῷ σου, τόν τε οἶνον καὶ τοὺς γραμματεῖς παῖδας καὶ τὰ Στησιχόρου ποιήματα· εἰ μὴ καὶ ταῦτά τις τὰ δῶρα Συρακουσίων ὑποπτεύσειε νεωτέρων ἕνεκα πραγμάτων ὑπὸ τυράννου πεπέμφθαι.

378 ρμζ'. ΝΙΚΙΠΠΩι.

Τοῦ μὲν εἰληφέναι σε τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς πλείστη σοι χάρις. ἐγὼ δὲ, ὅπερ ἔλεγες φοβεῖσθαι Συρακουσίους, μή τί σοι χαλεπὸν ἐξ αὐτῶν ἀνάσχῃ δεξαμένῳ τὰ παρ' ἐμοῦ χρήματα, μηνύσεως αὐτοῖς ἀποδοθείσης, τοῦτ' ἔμελλον ποιήσειν, μὴ λαβόντος σου, κατηγορήσειν ὡς εἰληφότος, ἵν' ᾖ σοι τὸ αὐτὸ δεξαμένῳ καὶ μὴ, μᾶλλον δὲ τὸ μὲν ἧττον, τὸ δὲ τῷ παντὶ χεῖρον. μὴ λαβὼν μὲν γὰρ, ἐμοῦ κατηγοροῦντος τὸ δεδωκέναι, πάντως ἂν αἰτίαν εἶχες εἰληφέναι· λαβὼν δὲ ταῖς ἀληθείαις, ἐμοῦ τὸ μὴ δεδωκέναι λέγοντος, οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως ἀπηλλάξω τῆς αἰτίας.

in illo male scribitur προπετῶς ἔχειν τὸ κἀμοὶ κ. ἑ. Voce προαλῶς reiecta, προπετῶς ut Atticum probant *Phrynichus* et *Thom. M.*

30. *Τῶν δωρεῶν ὅσα*] Ut paulo post legitur, ὅσα δὲ νεότητός ἐςι, hic etiam pro ὅσαι scripsi ὅσα cum Codd. Angl. et Laur. A. B. [Cum sequatur ἀνήκουσι, non ἀνήκει, revocavi ὅσαι. *G. H. S.*]

377 a 31. *Καὶ πυρῶν μεδίμνους τετρακ.*] Hae voces absunt a plerisque Codd. MSS. leguntur in Lugd. C. ubi tamen καὶ omissum. οἱ γυμνασίαρχοι, ut notissimum est, παρεῖχον τοὔλαιον τοῖς γυμναζομένοις. Solius ferme tantum olei hac in re fit mentio, etiam apud Nostrum in Ep. LXXXVI. — Per γραμματεῖς παῖδας *pueros* intelligere *scribas* videtur, quales vulgo γραφέας et βιβλιογράφους vocabant. *Protagoram* πρῶτον μὲν γενέσθαι γραφέα Δημοκρίτου ex *Epicuro* tradit *Athenaeus* VIII. p. 354. C. Persaeum nonnulli dicebant fuisse ἕνα τῶν εἰς b βιβλιογραφίαν πεμπομένων αὐτῷ (Ζήνωνι) παρὰ Ἀντιγόνου. ut scribit *Diogenes Laërt.* VII, 36. Βιβλιογράφους dixit *Libanius* Epist. CCLXVI.

35. *Νεωτέρων ἕνεκα*] Pro vulgato ἕνεκεν, ἕνεκα dant Codices Lugd. B. margo Ald. et Angl. in quo haec ita scripta

CXLVI. CLEOMENIDAE.

Munera, quibus tu quidem opus habes ad gymnasii praefecturam, misimus, ducentos olei metretas et tritici medimnos quadringentos; quae vero iuventuti conveniunt, filio tuo, vinum, pueros scribas et Stesichori carmina: dummodo ne quis Syracusanorum haec etiam dona habeat suspecta, tanquam a tyranno missa res novas moliendi causa.

CXLVII. NICIPPO.

Grates tibi maximas ago, quod dona a me missa acceperis. Quod vero dicebas, te Syracusanos metuere, ne, si dona mea acciperes, indicio ipsis facto, gravius aliquid de te statuerent, sic equidem constitueram, si non accepisses, tanquam qui accepisses, te accusare; ut perinde tibi esset, sive acciperes, seu minus: imo vero illud melius, hoc vero etiam longe deterius: nam si non accepisses, cum me dedisse contenderem, omnino dicereris accepisse munera; sin vero revera acciperes, me dedisse negante, procul omni dubio a causa liber esses.

leguntur, *εἰ μὴ καὶ ταῦτά τις τὰ δῶρα Συῤῥακουσσίων ὁ δῆμος ὑποπτεύει νεωτέρων ἕνεκα π.* In Lugd. A. voci *Συρακουσίων* superscriptum *ὁ δῆμος*· et in margine legitur, *γρ. ὁ δῆμος. Συρακουσίων ὁ δῆμος* etiam est in MSS. Laur. A. et B.

378 38. *Μή τί σοι χαλεπὸν — a ἀνάσχῃ*] *Herodoti* utitur forma loquendi, apud quem Histiaeus L. v. c. cvi. *ἐμὲ*, inquit, *βουλεῦσαι πρῆγμα, ἐκ τοῦ σοί τι ἢ μέγα ἢ σμικρὸν ἔμελλε λυπηρὸν ἀνασχήσειν*. L. vii. c. xii. *τάδε τοι ἐξ αὐτέων προσδόκα ἀνασχήσειν*. — Pro *παρ' ἐμοῦ* paulo post *παρ' ἡμῶν* exhibent Codd. Lugd. C. Angl. et margo Ed. Ald. — Pro *κατηγορεῖν*, *κατηγορήσειν* dant Lugd. A. C. et Angl. hoc recipi potuisset, cum praecesserit, *τοῦτ' ἔμελλον ποιήσειν*. [Recepi. *G. H. S.*]

44. *Τὸ μὴ δεδωκέναι*] Hic b in Edd. omissum articulum *τὸ* recepi ex Codd. Lugd. A. B. et Angl. Eadem ratione scribendi paulo ante legitur in hac Ep. *ἐμοῦ κατηγοροῦντος τὸ δεδωκέναι.* In fine Epistolae vitiose scriptum *ἀπήλλαξο* mutatum a me fuit in *ἀπηλλάξω*, quod est in Lugd. B. et in marg. Ald. Ed. eius loco *ἀπαλλάξω* erat in Lugd. A. [Mallem *ἀπήλλαξαι*. *G. H. S.*]

ρμή. ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ.

Τοὺς ἐμοὶ περὶ τῶν κατὰ δίκην ἀναιρουμένων πολεμεῖν
παρασκευαζομένους, Πολύδευκες, ἀκούσαντας καὶ σαφῶς εἰ-
δότας, περὶ ὅτου τοῦτα ποιήσουσι, τιμωροὺς ὁμολογεῖν δέον,
σὺ μέντοι, κατηγορῶν ἐν Συρακουσίοις ἐμοῦ, τὸ μὲν τιμωρὸς
ὡς δεινὸς λέγεις, τὰς δ' αἰτίας (ἃς μάλιστα ἔδει), ἐφ' αἷς ταῦ-
τα ἔπαθον ὡς ἀνήκεστοι, οὐδέποτε ἠξίωσας προσθεῖναι. ἐχρῆν
γάρ, ὦ δημαγωγὲ Πολύδευκες, λέγειν μὲν τὸν θάνατον, ἐπι-
380 δείκνυσθαι δὲ τὴν πρόφασιν, ἵνα καὶ παρὰ τὴν αἰτίαν μᾶλλον
ἐπαίρῃς τὰ πάθη καθ' ὧν ἂν πολιτεύῃ. εἰ δὲ αἰσχύνεσθε γυ-
μνῶσαι τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς κατηγορεῖτε, τίνι δικαίῳ πολεμήσε-
τε ἐπ' αὐταῖς, μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα.

51. *Τὸ μὲν τιμωρὸς ὡς δει-
νός*] Sunt et alia obscura in
hac Epistola, quidque haec si-
bi velint minus liquet. Inter-
379 a pretes verba, *τιμωρὸς ὡς δει-
νός*, ad Phalarin referunt, ex
quibus *Naogeorgus*: *hoc quidem,
quod atrox sim vindex, dicis.*
In versione *Cuiacio* adscripta le-
gere licet: *ultoris quidem no-
men ut grave iactitas.* Nec di-
cam, minime haec Graecis re-
spondere, a mente auctoris pla-
ne videntur aliena. Loquitur
de iis, qui ipsi bellum inferre
parabant, eosque *τιμωροὺς* dici
debere concedit. Suspicor scri-
bendum, *τούτους μὲν τιμωρούς,
ὡς δεῖ, λέγεις*. Favet nonnihil
b coniecturae Ed. Aldina exhi-
bens *τιμωροὺς ὡς δεινούς*. Pau-
lo post pro *ἐφ' οἷς*, quod cum
Edd. libri etiam scripti habent,
scribere non dubitavi *ἐφ' αἷς
ταῦτα ἔπαθον*, ut in fine Epi-
stolae legitur *ἐφ' αἷς κατηγο-
ρεῖτε*· sic certe pro vulgato
κατηγορεῖσθε restitui, praeeunti-
bus MSS. Lugd. A. C. et Angl.
atque idem praebet Ed. Veneta.
Loquitur in plurali de Polluce,
eiusque partes sectantibus, ut
ante *αἰσχύνεσθε*. atque ita pas-
sim in his Epistolis.

56. *Καθ' ὧν ἂν πολιτεύῃ*] 380 a
Quam vim hic habeat vocula
ἄν, nemo facile dixerit. [Hoc
dici potuisse vehementer miror.
Etsi enim de solo Phalaride pro-
prie sermo est, tamen sic lo-
quitur Sophista, ut non de cer-
tis quibusdam adversariis, sed
in universum de omnibus, qui-
cunque tandem sint, dicere vi-
deatur. *G. H. S.*] Literas duas

CXLVIII. POLLUCI.

Qui mihi bellum inferre parant ob eos, quos iure e medio sustuli, Pollux, quia audiverunt et plane intelligunt, cur id faciant, cum ultores illos confiteri tibi necesse sit, tu, apud Syracusanos me accusans, *istos* quidem, *ut oportet, ultores* vocas, causas vero, (quas maxime debebas,) ob quas ista velut insanabiles passi sunt, addere nunquam dignatus es. Oportebat enim, concionator Pollux, non tantum caedem commemorare, sed etiam praetextum ostendere, quo magis causae commemoratione etiam affectus in eos irritares, quibus adversarius rempublicam geris. Quod si vero vos pudet causas proferre, cur accusetis, quo iure ob eas bellum sitis illaturi, ita me dii ament, ignoro.

TI a vicina *Π* elisas arbitror, et adscriptam hic a nonnemine praepositionem *ἀντὶ*, qua indicaretur, positum illud pro *οἷς ἀντιπολιτεύῃ*. *In administratione reipublicae cum aliquo dissidere* eximie dicebatur *ἀντιπολιτεύεσθαί τινι*. Aemulos atque adversarios in republica pluri-
b mos habuit Pericles, nobilissimum Thucydidem, non *Milesium*, (ut dicitur ab interprete *Plutarchi* in Pericle p. 156. B.) sed *Meleaiae* filium: *Μελησίαν τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ ἀντιπολιτευσαμένου τῷ Περικλεῖ* memorat *Athenaeus* XI. p. 506. B. de eodem verbum illud adhibent et alii, et *Diogen. Laërt.* II, 12. *Suida* teste *Μέλιτος Λάρου — ἀντεπολιτεύσατο Περικλεῖ.* In
381 a *Schol.* ad *Aristoph.* Vesp. v. 941. *Theopompus* historicus *Πανταίνετον φησὶν ἀντιπολιτεύσασθαι Περικλεῖ.* secundum *Ammonium* in *Διαπολιτεύεσθαι Theopompus καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη.* In *Plutarchi* Demosthene p. 851. F. memoratur *Μελάνωπος ἀντιπολιτευόμενος Καλλιστράτῳ.* Hoc sensu Diophanes et Lycortas, Megalopolitani ambo, *dissidentes* b
in rep. dicuntur *Livio* XXXVIII. c. 32. *acerrimo studio in administratione reipublicae dissidentem* dixit *Valerius Max.* III. c. VIII. ext. 1. et *gravem in administratione reipublicae aemulum* IV. c. I. ext. 5. In hunc sensum pro *οἷς ἀντιπολιτεύῃ* scribi potuit a Nostro *καθ᾽ ὧν πολιτεύῃ*.

INDEX I.

EXHIBENS ORDINEM, QUO EPISTOLAE PHALARIDIS IN PRAECEDENTIBUS EDITIONIBUS COLLOCATAE FUERUNT. ADDITI NUMERI ORDINEM NOVUM, QUO IN HAC EDITIONE DISPOSITAE SUNT, INDICANT.

Ep.	I.	est huius editionis CVII.	Ep.	XXX.	est hui. edit. XXXIX.
—	II.	XLII.	—	XXXI.	XCVIII.
—	III.	CXVII.	—	XXXII.	XXXVII.
—	IV.	XXXV.	—	XXXIII.	C.
—	V.	XXXIV.	—	XXXIV.	CXXXV.
—	VI.	CXX.	—	XXXV.	XCII.
—	VII.	XLIII.	—	XXXVI.	CXLVI.
—	VIII.	XLIV.	—	XXXVII.	CXV.
—	IX.	CXXI.	—	XXXVIII.	LXXXI.
—	X.	LV.	—	XXXIX.	XC.
—	XI.	XCI.	—	XL.	XXXVI.
—	XII.	XXIII.	—	XLI.	LXXII.
—	XIII.	XCVIII.	—	XLII.	LXXIII.
—	XIV.	CXIX.	—	XLIII.	LXXVI.
—	XV.	XCIX.	—	XLIV.	LXI.
—	XVI.	CXXXIII.	—	XLV.	CXXIII.
—	XVII.	CXXXIV.	—	XLVI.	LXIV.
—	XVIII.	I.	—	XLVII.	LXXXIX.
—	XIX.	CIII.	—	XLVIII.	LXII.
—	XX.	III.	—	XLIX.	CXXIX.
—	XXI.	CVIII.	—	L.	CXXXI.
—	XXII.	XVI.	—	LI.	XXIV.
—	XXIII.	LXXIX.	—	LII.	XLI.
—	XXIV.	XXVI.	—	LIII.	XXXIII.
—	XXV.	CXLII.	—	LIV.	XCVI.
—	XXVI.	CXXVII.	—	LV.	LXXIV.
—	XXVII.	LXXI.	—	LVI.	LXXVII.
—	XXVIII.	LXXXV.	—	LVII.	LXXVIII.
—	XXIX.	LXXXIII.	—	LVIII.	XXXI.

Ep.	LIX. est huius edit.	CXLI.
—	LX.	XLVI.
—	LXI.	CI.
—	LXII.	LXXV.
—	LXIII.	XVIII.
—	LXIV.	CXXII.
—	LXV.	XXII.
—	LXVI.	XCIV.
—	LXVII.	II.
—	LXVIII.	CIV.
—	LXIX.	CV.
—	LXX.	CVI.
—	LXXI.	CIX.
—	LXXII.	XV.
—	LXXIII.	XIV.
—	LXXIV.	LXXX.
—	LXXV.	XLIX.
—	LXXVI.	XXV.
—	LXXVII.	LXVIII.
—	LXXVIII.	XIX.
—	LXXIX.	XXI.
—	LXXX.	CXLIII.
—	LXXXI.	CXIV.
—	LXXXII.	LI.
—	LXXXIII.	LXV.
—	LXXXIV.	CX.
—	LXXXV.	XXXVIII.
—	LXXXVI.	XXIX.
—	LXXXVII.	CXVI.
—	LXXXVIII.	XI.
—	LXXXIX.	CXXV.
—	XC.	XXVII.
—	XCI.	LXXXIV.
—	XCII.	IX.
—	XCIII.	XII.
—	XCIV.	VI.
—	XCV.	LXIX.
—	XCVI.	XXX.
—	XCVII.	XCIII.
—	XCVIII.	CII.
—	XCIX.	CXXXII.
—	C.	CXLV.
—	CI.	XLVIII.
—	CII.	CXXVIII.
—	CIII.	XCVII.

Ep.	CIV. est huius edit.	XL.
—	CV.	LII.
—	CVI.	CXXXVI.
—	CVII.	LXX.
—	CVIII.	X.
—	CIX.	VII.
—	CX.	LXVII.
—	CXI.	CXLVII.
—	CXII.	XXXII.
—	CXIII.	LVIII.
—	CXIV.	XLVII.
—	CXV.	XXVIII.
—	CXVI.	LIX.
—	CXVII.	LXVI.
—	CXVIII.	LX.
—	CXIX.	IV.
—	CXX.	CXLIV.
—	CXXI.	VIII.
—	CXXII.	V.
—	CXXIII.	CXXIV.
—	CXXIV.	CXLVIII.
—	CXXV.	LIII.
—	CXXVI.	LIV.
—	CXXVII.	CXXX.
—	CXXVIII.	XCV.
—	CXXIX.	CXXVI.
—	CXXX.	XLV.
—	CXXXI.	CXL.
—	CXXXII.	LXXXVII.
—	CXXXIII.	LVI.
—	CXXXIV.	LVII.
—	CXXXV.	CXXXIX.
—	CXXXVI.	L.
—	CXXXVII.	CXIII.
—	CXXXVIII.	LXIII.
—	CXXXIX.	LXXXII.
—	CXL.	CXI.
—	CXLI.	LXXXVIII.
—	CXLII.	CXXXVII.
—	CXLIII.	CXXXVIII.
—	CXLIV.	XX.
—	CXLV.	LXXXVI.
—	CXLVI.	XVII.
—	CXLVII.	XIII.
—	CXLVIII.	CXII.

INDEX II.

SISTENS ORDINEM EPISTOLARUM NOVUM, QUO IN HAC EDITIONE DISPOSITAE SUNT. ADDITI NUMERI ORDINEM VETEREM ET VULGATUM, QUO ANTEA COLLOCATAE FUERUNT, INDICANT, UT, SI QUIS EPISTOLAM HUIUS EDITIONIS INVENIRE IN ALIA EDITIONE VELIT, HOC INDICE UTATUR.

Ep.	I. est praecedentium editionum	XVIII.
—	II.	LXVII.
—	III.	XX.
—	IV.	CXIX.
—	V.	CXXII.
—	VI.	XCIV.
—	VII.	CIX.
—	VIII.	CXXI.
—	IX.	XCII.
—	X.	CVIII.
—	XI.	LXXXVIII.
—	XII.	XCIII.
—	XIII.	CXLVII.
—	XIV.	LXXIII.
—	XV.	LXXII.
—	XVI.	XXII.
—	XVII.	CXLVI.
—	XVIII.	LXIII.
—	XIX.	LXXVIII.
—	XX.	CXLIV.
—	XXI.	LXXIX.
—	XXII.	LXV.
—	XXIII.	XII.
—	XXIV.	LI.
—	XXV.	LXXVI.
—	XXVI.	XXIV.
Ep.	XXVII. est praecedentium editionum	XC.
—	XXVIII.	XCV.
—	XXIX.	LXXXVI.
—	XXX.	XCVI.
—	XXXI.	LVIII.
—	XXXII.	CXII.
—	XXXIII.	LIII.
—	XXXIV.	V.
—	XXXV.	IV.
—	XXXVI.	XL.
—	XXXVII.	XXXII.
—	XXXVIII.	LXXXV.
—	XXXIX.	XXX.
—	XL.	CIV.
—	XLI.	LII.
—	XLII.	II.
—	XLIII.	VII.
—	XLIV.	VIII.
—	XLV.	CXXX.
—	XLVI.	LX.
—	XLVII.	CXIV.
—	XLVIII.	CI.
—	XLIX.	LXXV.
—	L.	CXXXVI.
—	LI.	LXXXII.
—	LII.	CV.

Ep. LIII. est praecedentium editionum CXXV.
— LIV. CXXVI.
— LV. X.
— LVI. CXXXIII.
— LVII. CXXXIV.
— LVIII CXIII.
— LIX. CXVI.
— LX. CXVIII.
— LXI. XLIV.
— LXII. XLVIII.
— LXIII. CXXXVIII.
— LXIV. XLVI.
— LXV. LXXXIII.
— LXVI. CXVII.
— LXVII. CX.
— LXVIII. LXXVII.
— LXIX. XCV.
— LXX. CVII.
— LXXI. XXVII.
— LXXII. XLI.
— LXXIII. XLII.
— LXXIV. LV.
— LXXV. LXII.
— LXXVI. XLIII.
— LXXVII. LVI.
— LXXVIII. LVII.
— LXXIX. XXIII.
— LXXX. LXXIV.
— LXXXI. XXXVIII.
— LXXXII. CXXXIX.
— LXXXIII. XXIX.
— LXXXIV. XCI.
— LXXXV. XXVIII.
— LXXXVI. CXLV.
— LXXXVII. CXXXII.
— LXXXVIII. CXLI.
— LXXXIX. XLVII.
— XC. XXXIX.
— XCI. XI.
— XCII. XXXV.
— XCIII. XCVII.
— XCIV. LXVI.
— XCV. CXXVIII.
— XCVI. LIV.
— XCVII. CIII.
— XCVIII. XXXI.
— XCIX. XV.
— C. XXXIII.

Ep. CI. est praecedentium editionum LXI.
— CII. XCVIII.
— CIII. XIX.
— CIV. LXVIII.
— CV. LXIX.
— CVI. LXX.
— CVII. I.
— CVIII. XXI.
— CIX. LXXI.
— CX. LXXXIV.
— CXI. CXL.
— CXII. CXLVIII.
— CXIII. CXXXVII.
— CXIV. LXXXI.
— CXV. XXXVII.
— CXVI. LXXXVII.
— CXVII. III.
— CXVIII. XIII.
— CXIX. XIV.
— CXX. VI.
— CXXI. IX.
— CXXII. LXIV.
— CXXIII. XLV.
— CXXIV. CXXIII.
— CXXV. LXXXIX.
— CXXVI. CXXIX.
— CXXVII. XXVI.
— CXXVIII. CII.
— CXXIX. XLIX.
— CXXX. CXXVII.
— CXXXI. L.
— CXXXII. XCIX.
— CXXXIII. XVI.
— CXXXIV. XVII.
— CXXXV. XXXIV.
— CXXXVI. CVI.
— CXXXVII. CXLII.
— CXXXVIII. CXLIII.
— CXXXIX. CXXXV.
— CXL. CXXXI.
— CXLI. LIX.
— CXLII. XXV.
— CXLIII. LXXX.
— CXLIV. CXX.
— CXLV. C.
— CXLVI. XXXVI.
— CXLVII. CXI.
— CXLVIII. CXXIV.

INDEX III.

EXHIBENS NOMINA EORUM, QUIBUS PHALARIDIS EPISTOLAE INSCRIPTAE SUNT.

INDEX IV.

SCRIPTORUM VETERUM,

QUORUM LOCA IN NOTIS VEL EMENDANTUR, VEL ILLUSTRANTUR.

Prior numerus paginam, posterior paginae columnam indicat.

[Sunt numeri marginibus editionis Lipsiensis adscripti, ubi paginarum Groninganarum columnas non numeris, sed litteris a et b indicavimus.]

INDEX V.

RERUM ET VERBORUM,

QUAE IN NOTIS EXPONUNTUR.

Prior numerus paginam, posterior paginae columnam indicat.

[Sunt numeri marginibus editionis Lipsiensis adscripti, ubi paginarum Groninganarum columnas non numeris, sed litteris a et b indicavimus.]

A.

B.

M.

T.

Υ.